

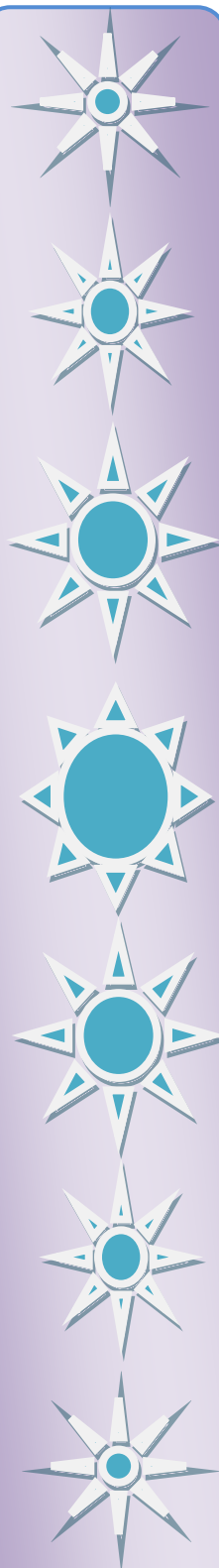
ترجمه معانی قرآن کریم

مترجم:

محمد گل گمشاد زهی

صفحه آرایی و ترتیب:

گروه علمی فرهنگی موحدین

این کتاب از سایت کتابخانه عقیده دانلود شده است.

www.aqeedeh.com

book@aqeedeh.com

آدرس ایمیل:

سایت‌های مفید

www.aqeedeh.com

www.islamtxt.com

www.ahlesonnat.com

www.isl.org.uk

www.islamtape.com

www.blestfamily.com

www.islamworldnews.com

www.islamage.com

www.islamwebpedia.com

www.islampp.com

www.videofarda.com

www.nourtv.net

www.sadaislam.com

www.islamhouse.com

www.bidary.net

www.tabesh.net

www.farsi.sunnionline.us

www.sunni-news.net

www.mohtadeen.com

www.ijtehadat.com

www.islam411.com

www.videofarsi.com

فهرست سوره‌های قرآن کریم

جهت انتقال به سوره مورد نظر، کلید ctrl را پایین نگه داشته و بر روی اسم سوره کلیک کنید. جهت بازگشت به فهرست، از home +ctrl استفاده نمایید.

الفاتحة	طه	الزمر	المجادلة	المرسلات	العلق
البقرة	الأنبياء	غافر	الحشر	النبأ	القدر
آل عمران	الحج	فصلت	المتحنة	النازعات	البينة
النساء	المؤمنون	الشورى	الصف	عبس	الزلزلة
المائدة	النور	الزخرف	الجمعة	التكوير	العاديات
الأنعام	الفرقان	الدخان	المنافقون	الانفطار	القارعة
الأعراف	الشعراء	الجاثية	التغابن	المطففين	التكاثر
الأنفال	النمل	الأحقاف	الطلاق	الانشقاق	العصر
التوبة	القصص	محمد	التحریم	البروج	الهمزة
يونس	العنكبوت	الفتح	الملك	الطارق	الفيل
هود	الروم	الحجرات	القلم	الأعلى	قريش
يوسف	لقمان	ق	الحاقة	الغاشية	الماعون
الرعد	السجدة	الذاريات	المعارج	الفجر	الكوثر
إبراهيم	الأحزاب	الطور	نوح	البلد	الكافرون
الحجر	سبا	النجم	الجن	الشمس	النصر
النحل	فاطر	القمر	المزمل	الليل	المسد
الإسراء	يس	الرحمن	المدثر	الضحى	الإخلاص
الكهف	الصافات	الواقعة	القيامة	الشرح	الفلق
مريم	ص	الحديد	الإنسان	التين	الناس

سُورَةُ الْفَاتِحَةِ

سوره فاتحه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ① الْحَمْدُ لِلَّهِ
 رَبِّ الْعَالَمِينَ ② الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ③
 مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ ④ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ
 نَسْتَعِينُ ⑤ اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ⑥
 صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ
 الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ⑦

به نام خداوند بخشنده مهربان ﴿۱﴾ ستایش
 مخصوص خداوندی است که پروردگار جهانیان
 است ﴿۲﴾ بخشنده مهربان است ﴿۳﴾ صاحب روز
 جزا است ﴿۴﴾ تنها تو را می‌پرستیم و تنها از تو
 یاری می‌جوییم. ﴿۵﴾ ما را به راه راست راهنمایی
 فرما. ﴿۶﴾ راه کسانی که به آنها نعمت داده‌ای نه راه
 کسانی که بر آنها خشم گرفته‌ای و نه راه
 گمراهان. ﴿۷﴾

سُورَةُ الْبَقَرَةِ

سوره بقره

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْم ﴿١﴾ ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى
لِّلْمُتَّقِينَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ
وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ
﴿٢﴾ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا
أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾
أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْمُفْلِحُونَ ﴿٤﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

الف. لام. میم. ﴿١﴾ این کتابی است که هیچ شکی
در آن نیست و راهنمای پرهیزگاران است ﴿٢﴾ آن
کسانی که به جهان پنهان باور دارند و نماز را برپا
می دارند و از آنچه به آنها روزی داده ایم می بخشند
﴿٣﴾ و آن کسانی که به آنچه بر تو فرو فرستاده
شده است و به آنچه پیش از تو فرو فرستاده
شده است باور داشته و به روز قیامت یقین دارند.
﴿٤﴾ اینچنین کسانی از جانب پروردگارشان از
هدایتی (عظیم) برخوردارند و آنها رستگارانند
﴿٥﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى أَبْصَرِهِمْ غِشَاوَةً وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾ وَمِنَ الثَّالِثِ مَنْ يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ يُخَدِّعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَمَا يُخَدِّعُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠﴾ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿١١﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١٢﴾ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِنْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا كَمَا ءَامَنَ السَّفَهَاءُ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السَّفَهَاءُ وَلَكِنْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٤﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوْا إِلَى شَيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزِءُونَ ﴿١٥﴾ اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٦﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهَدَىٰ فَمَا رَبِحَت تِّجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٧﴾

همانا کسانی که کفر ورزیده‌اند برایشان یکسان است، چه آنها را بترسانی و چه آنها را بیم ندهی، ایمان نمی‌آورند. ﴿۶﴾ خداوند بر دل‌ها و گوش‌هایشان مهر زده‌است، و بر چشم‌هایشان پرده‌ای است و برای آنها عذابی بزرگ است. ﴿۷﴾ و از میان مردم هستند کسانی که می‌گویند: ما به خدا و روز قیامت ایمان آورده‌ایم اما آنها مومن نیستند. ﴿۸﴾ اینان خدا و کسانی را که ایمان آورده‌اند فریب می‌دهند و در حقیقت آنها فریب نمی‌دهند مگر خودشان را ولی نمی‌فهمند. ﴿۹﴾ در دل‌هایشان بیماری است و خداوند بیماری آنان را افزون می‌گرداند و برای آنها به سبب دروغی که می‌گفتند عذابی دردناک است. ﴿۱۰﴾ و هنگامی که به آنها گفته شود در زمین فساد نکنید، گویند: همانا ما اصلاح‌گر هستیم. ﴿۱۱﴾ هر آینه آنان فساد کنندگانند ولی نمی‌فهمند. ﴿۱۲﴾ و هنگامی که به آنها گفته شود: ایمان بیاورید همان‌گونه که مردم ایمان آورده‌اند، گویند: آیا ایمان آوریم همان‌گونه که بی‌خردان ایمان آورده‌اند؟! هان، ایشان بی‌خردانند ولی نمی‌دانند. ﴿۱۳﴾ و هرگاه با کسانی که ایمان آورده‌اند روبرو شوند، می‌گویند: ما ایمان آورده‌ایم، و چون با شیطان‌های خود خلوت گزینند، می‌گویند: ما با شما هستیم، بی‌گمان ما مسخره‌کنندگان هستیم. ﴿۱۴﴾ خداوند آنان را مسخره می‌نماید و سرکشی آنها را افزوده و آنها را رها می‌کند تا در فسق و فجور سرگردان بمانند. ﴿۱۵﴾ آنان کسانی‌اند که هدایت را به گمراهی فروخته‌اند پس تجارت آنها سودی ندارد و هدایت یافتگان نیستند. ﴿۱۶﴾

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿٧﴾ صُمُّ بُكْمٌ عُمَىٰ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٨﴾ أَوْ كَصَيْبٍ مِّنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ أَصْبِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ مِّنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ وَاللَّهُ مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٩﴾ يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطَفُ أَبْصَارَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَشَوْا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ أَعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١١﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَندَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٢﴾ وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٣﴾ فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿١٤﴾

مثال آنها مانند مثال کسانی است که آتشی برافروختند و وقتی اطراف آنان را روشن کرد خداوند روشنایی آنها را ببرد و آنان را در انبوهی از تاریکی رها نمود، به گونه‌ای که نبینند. ﴿۱۷﴾ کرانند و لالانند و کورانند پس آنها باز نمی‌گردند. ﴿۱۸﴾ و یا همچون کسانی‌اند که به باران تندی گرفتار آمده باشند که از آسمان فرو ریزد و در آن، تاریکی‌ها و رعد و برق باشد و از ترس صدای صاعقه‌ها و مرگ انگشتان خود را در گوش‌هایشان نهند و خداوند کافران را احاطه نموده است. ﴿۱۹﴾ چنان است که گویی برق آسمان می‌خواهد چشمانشان را برباید. هر وقت که روشن می‌دارد به پیش می‌روند و چون تاریک می‌شود، می‌ایستند و اگر خدا می‌خواست گوش‌ها و چشم‌هایشان را از بین می‌برد. همانا خداوند بر هر چیز توانا است. ﴿۲۰﴾ ای مردم! پروردگارتان را پرستش کنید که شما و کسانی را که پیش از شما بوده‌اند آفریده است، باشد که پرهیزگار شوید. ﴿۲۱﴾ پروردگارتان ذاتی است که زمین را برایتان گستراند و آسمان را سقفی قرار داد و از آسمان آبی فرو فرستاد و با آن انواع میوه‌ها را بوجود آورد تا روزیتان باشد، پس برای خداوند همتیانی قرار ندهید درحالی‌که شما می‌دانید. ﴿۲۲﴾ و اگر در آنچه بر بنده خود نازل کرده‌ایم شک دارید پس سوره‌ای همانند آن بیاورید و گواهانتان را فرا بخوانید غیر از خدا اگر راستگو هستید. ﴿۲۳﴾ و اگر چنین نکردید و هرگز نخواهید توانست چنین کنید پس بپرهیزید از آتشی افروزیته آن مردم و سنگ هستند و برای کافران آماده شده است. ﴿۲۴﴾

وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ
 جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ
 ثَمَرَةٍ رَزَقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ وَأَنُوتُوا بِهِ
 مُتَشَابِهًا وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾
 إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا
 بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ
 الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا
 أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ
 كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾ الَّذِينَ
 يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا
 أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ
 أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٢٧﴾ كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ
 وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ
 ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٨﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي
 الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ
 سَمَوَاتٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٩﴾

و مژده بده کسانی را که ایمان آوردند و اعمال نیکو
 انجام دادند که برای آنها باغ‌هایی است که از زیر آن
 رودهایی روانند، هرگاه به آنها میوه‌ای داده شود،
 گویند: این همان است که پیش‌تر به ما داده شد، و
 همانند آن برای آنها آورده شود، و برای آنها در بهشت
 زنانی پاکیزه است و آنها در آن برای همیشه خواهند
 ماند. ﴿۲۵﴾ همانا خداوند شرم ندارد از اینکه به
 پشه‌ای یا کوچکتر از آن مثال بزند، کسانی که ایمان
 آورده‌اند می‌دانند که آن حق است و از جانب
 پروردگارشان است. و اما کسانی که کفر ورزیده‌اند
 می‌گویند: خداوند از این مثال چه قصدی داشته است؟
 (خدا) با آن بسیاری را گمراه کرده و با آن بسیاری را
 هدایت می‌نماید و جز فاسقان را با آن گمراه نمی‌کند.
 ﴿۲۶﴾ آن کسانی که عهد خداوند را بعد از بستن آن
 می‌شکنند و آنچه را خداوند دستور به وصل کردن آن
 داده‌است قطع کرده و در زمین فساد می‌کنند، اینها
 زیان کارانند. ﴿۲۷﴾ چگونه به خداوند کفر می‌ورزید
 درحالیکه شما مرده بودید و شما را زنده گرداند، سپس
 شما را می‌میراند (و) باز شما را زنده می‌کند و سپس
 به‌سوی او برگردانده می‌شوید؟! ﴿۲۸﴾ او خداوند
 ذاتی است که تمامی آنچه در زمین وجود دارد برایتان
 آفرید، سپس قصد آفرینش آسمانها را نمود و آن را
 هفت آسمان آفرید و او به هر چیزی دانا است. ﴿۲۹﴾

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً ۖ قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَن يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَآءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ ۖ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ وَعَلَّمَ ءَادَمَ الْأَسْمَآءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلٰٓئِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَآءِ هٰٓؤُلَآءِ إِن كُنْتُمْ صٰدِقِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا سُبْحٰنَكَ لَا عِلْمَ لَنَا بِهٰذَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا ۚ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾ قَالَ يٰٓءَادَمُ أَنْبِئْهُمْ بِأَسْمَآئِهِمْ ۖ فَلَمَّآ أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَآئِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَّكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ غَيْبَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٣﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوا لِءَادَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَٰفِرِينَ ﴿٣٤﴾ وَقُلْنَا يٰٓءَادَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّٰلِمِينَ ﴿٣٥﴾ فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطٰنُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ ۖ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٣٦﴾ فَتَلَقَّى ءَادَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَٰتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ ۚ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾

و به یاد آر آنگاه که پروردگارت به فرشتگان فرمود: من در زمین جانشینی می گمارم، (فرشتگان) گفتند: آیا در آن کسی را می گماری که در آن فساد می کند و خون ها را می ریزد، در حالی که ما ستایش و پاکی تو را بیان می داریم؟! گفت: من چیزهایی می دانم که شما نمی دانید. ﴿۳۰﴾ و همه اشیاء را به آدم آموخت سپس آن را بر فرشتگان عرضه داشت و فرمود: مرا از نام های این چیزها خبر دهید اگر راستگو هستید. ﴿۳۱﴾ فرشتگان گفتند: منزهی تو، ما نمی دانیم جز آنچه به ما آموخته ای، همانا تو دانا و حکیمی. ﴿۳۲﴾ خداوند فرمود: ای آدم! آنها را از نام های این چیزها خبر ده. و چون آن نام های اشیاء را برای آنان برشمرد، خداوند فرمود: آیا به شما نگفتم که من غیب آسمان ها و زمین را می دانم و آنچه را آشکار می سازید و آنچه را پنهان می دارید، می دانم؟ ﴿۳۳﴾ و به یاد آر آنگاه که به فرشتگاه گفتیم: برای آدم سجده کنید، پس همه فرشتگان سجده کردند به جز ابلیس که سر باز زد و تکبر ورزید و از کافران شد. ﴿۳۴﴾ و به آدم گفتیم: تو و همسرت در بهشت سکونت گیر(ید)، و از نعمت های فراوان آن هر طور که می خواهید بخورید، اما به این درخت نزدیک نشوید، چه از ستمگران خواهید شد. ﴿۳۵﴾ پس شیطان موجب لغزش آنها گردید و از آنچه در آن بودند آنها را بیرون کرد، و ما به آنها گفتیم: فرود آید، بعضی از شما دشمن بعضی دیگر خواهید برد، و برای مدتی برایتان در زمین مسکن و قرارگاه و کالایی خواهد بود که از آن بهره مند می شوید. ﴿۳۶﴾ سپس آدم از پروردگارش کلماتی را دریافت نمود، و (خداوند) توبه او را پذیرفت، همانا خداوند بسیار توبه پذیر و مهربان است. ﴿۳۷﴾

فُلْنَا أَهْبَطُوا مِنْهَا جَمِيعًا ۖ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى
 فَمَنْ تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ
 ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ
 النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٩﴾ يٰٓبَنِي إِسْرَٰءِيلَ اذْكُرُوا
 نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ
 بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّيَ فَآرْهَبُونَ ﴿٤٠﴾ وَعَامِنُوا بِمَا أَنْزَلْتُ
 مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أَوَّلَ كَافِرٍ بِهِ ۖ وَلَا
 تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَإِيَّيَ فَاتَّقُونَ ﴿٤١﴾ وَلَا
 تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ
 تَعْلَمُونَ ﴿٤٢﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا
 مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿٤٣﴾ أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ
 أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٤٤﴾
 وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى
 الْخَاشِعِينَ ﴿٤٥﴾ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْقَوْنَ رَبَّهُمْ
 وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٤٦﴾ يٰٓبَنِي إِسْرَٰءِيلَ اذْكُرُوا
 نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى
 الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ
 شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ
 وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٨﴾

گفتم: همگی از آن (بهشت) پایین روید و چنانچه
 هدایتی از جانب من پیش شما آمد، کسانی که از
 راهنمایی من پیروی کنند نه ترسی بر آنان خواهد بود و
 نه غمگین می گردند. ﴿۳۸﴾ و کسانی که کفر ورزیدند
 و آیات ما را تکذیب کردند اینها اهل دوزخند و آنها
 برای همیشه در آن خواهند بود. ﴿۳۹﴾ ای بنی اسرائیل!
 به یاد آورید نعمت من را که بر شما ارزانی داشتم، و
 به پیمان من وفا کنید تا به پیمان شما وفا کنم، و فقط از
 من بترسید. ﴿۴۰﴾ و به آنچه که من نازل کرده ام و
 تصدیق کننده چیزی است که با شما است، ایمان
 بیاورید، و نخستین کافر به آن نباشید، و آیات مرا به
 بهای اندکی نفروشید، و فقط از من بترسید. ﴿۴۱﴾ و
 حق را با باطل نیامیزید و حق را کتمان نکنید در حالی
 که شما می دانید. ﴿۴۲﴾ و نماز را بر پا دارید و زکات
 را بپردازید و با نمازگذاران نماز بخوانید. ﴿۴۳﴾ آیا
 مردم را به نیکوکاری امر کرده و خودتان را فراموش
 می کنید حال آنکه شما کتاب را می خوانید؟! آیا
 نمی اندیشید؟! ﴿۴۴﴾ و از صبر و نماز یاری بجوید و
 به راستی که آن گران و دشوار آید جز بر فروتنان.
 ﴿۴۵﴾ آن کسانی که یقین دارند پروردگارشان را
 ملاقات خواهند کرد و یقین دارند به سوی او باز
 می گردند. ﴿۴۶﴾ ای بنی اسرائیل! بیاد آورید نعمت مرا
 که بر شما ارزانی داشتم و نیز اینکه شماره را بر
 جهانیان برتری دادم. ﴿۴۷﴾ و بترسید از روزی که
 کسی نمی تواند برای کسی کاری را انجام دهد، و از
 کسی شفاعتی پذیرفته نمی شود، و نه به جای او
 جایگزینی پذیرفته می شود، و نه یاری می شوند. ﴿۴۸﴾

وَإِذْ نَجَّيْنَاكُمْ مِّنْ عَالِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ
 الْعَذَابِ يُدَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ
 وَفِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٤٩﴾ وَإِذْ فَرَقْنَا
 بِكُمُ الْبَحْرَ فَأَنْجَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا عَالِ فِرْعَوْنَ
 وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٠﴾ وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً
 ثُمَّ أَخَذْنَا الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ
 عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَٰلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ
 ﴿٥٢﴾ وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ
 تَهْتَدُونَ ﴿٥٣﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَقُومُ إِنَّكُمْ
 ظَلَمْتُمْ أَنْفُسَكُمْ بِاتِّخَاذِكُمُ الْعِجْلَ فَتُوبُوا إِلَىٰ
 بَارِيكُمْ فَاقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ
 عِنْدَ بَارِيكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ
 الرَّحِيمُ ﴿٥٤﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَمُوسَىٰ لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ
 نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ
 ﴿٥٥﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاكُمْ مِنْ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ
 تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾ وَظَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ وَأَنْزَلْنَا
 عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَىٰ كُلُّوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا
 رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ
 يَظْلِمُونَ ﴿٥٧﴾

و به یاد آورید هنگامی را که شما را از آل فرعون
 نجات دادیم که می‌چشانند به شما عذابی سخت را،
 پسرانتان را می‌کشتند و زنانتان را زنده نگاه می‌داشتند
 و در این آزمایشی بزرگ از جانب پروردگارتان بود.
 ﴿۴۹﴾ و به یاد آورید هنگامی که دریا را برایتان
 شکافتیم و آل فرعون را غرق کردیم و شما نگاه
 می‌کردید. ﴿۵۰﴾ و به یاد آورید هنگامی را که با
 موسی چهل شب وعده گذاشتیم سپس بعد از او
 گوساله را به عبادت گرفتید درحالیکه شما ستمکار
 بودید. ﴿۵۱﴾ سپس از شما درگذشتیم تا شکرگذار
 باشید. ﴿۵۲﴾ و به یاد آورید که موسی را کتاب
 آسمانی و فرقان دادیم تا هدایت شوید. ﴿۵۳﴾ و
 هنگامی که موسی به قومش گفت: ای قوم من! شما با
 پرستش گوساله بر خود ستم کرده‌اید، بنابراین به
 درگاه آفریدگارتان توبه کنید، پس خودتان را بکشید،
 این نزد آفریدگارتان برایتان بهتر است، همانا او
 توبه‌پذیر و مهربان است. ﴿۵۴﴾ و هنگامی که شما
 گفتید: ای موسی! تا خداوند را آشکارا نبینیم هرگز به
 تو ایمان نخواهیم آورد، پس صاعقه شما را فرا گرفت
 در حالیکه شما نگاه می‌کردید. ﴿۵۵﴾ سپس بعد از
 مرگتان شما را برانگیختیم تا سپاسگزار باشید. ﴿۵۶﴾ و
 ابر را بر شما سایه گستر کردیم و برایتان «مَنَّاء» و «سلوا»
 فرو فرستادیم، از خوراکیهای پاکیزه‌ای که به شما
 روزی داده‌ایم، بخورید، و بر ما ستم نکردند بلکه آنها
 بر خود ستم می‌کردند. ﴿۵۷﴾

وَإِذْ قُلْنَا أَدْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَغْفِرْ لَكُمْ خَطَايَكُمْ وَسَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾
 فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾ وَإِذْ أَسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرِبَهُمْ كُلُوا وَاشْرَبُوا مِن رِّزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْنُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَمُوسَىٰ لَن نَّصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُنْبِئُ الْأَرْضُ مِن بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِهَا وَبَصَلِهَا قَالَ أَتَسْتَبْدِلُونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَىٰ بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ أَهْبِطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مَّا سَأَلْتُمْ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاءُوا بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّاتِ بَغَيْرِ الْحَقِّ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾

و به یاد آورید هنگامی را که گفتیم: وارد این شهر شوید و از هر کجای آن خواستید به خوشی و فراوانی بخورید و از دروازه آن با فروتنی وارد شوید و بگویید: خدایا گناهان ما را بپارمزم، تا گناهان شما را بپارمزم و پاداش نیکوکاران را خواهیم افزود. ﴿٥٨﴾ پس ستمگران آن سخن را به سخن دیگری غیر از آنچه به آنان گفته شده بود تبدیل کردند. پس بر کسانی که ستم نمودند به سبب سرپیچی شان عذابی از آسمان فرو فرستادیم. ﴿٥٩﴾ و یاد کنید هنگامی را که موسی برای قومش آب خواست، پس ما گفتیم: با عصایت به آن سنگ بزن، آنگاه از آن دوازده چشمه روان شد به گونه ای که هر قبیله ای آبشخور خود را می دانست. بخورید و بیاشامید از روزی خدا، و همچون تباهکاران در زمین فساد و تباهی نکنید. ﴿٦٠﴾ و یاد کنید هنگامی را که گفتید: ای موسی! هرگز ما بر یک غذا و خوراک تاب نیاوریم، پس، از پروردگارت بخواه تا از آنچه زمین می رویند از سبزی و خیار و سیر و عدس و پیاز برایمان بیرون بیاورد. گفت: آیا چیزی را که پست تر است جانشین چیزی می کنید که بهتر است؟! به شهری فرود آید که آنچه می خواهید در آنجا برایتان فراهم است. و مهرخواری و فقر بر آنها زده شد و سزاوار خشم خداوند گردیدند. این بدان علت بود که آنها به آیات خداوند کفر می ورزیدند، و پیامبران را به ناحق می کشتند، این بدان خاطر بود که آنها سرپیچی می کردند، و دست به تجاوز و تعدی می زدند. ﴿٦١﴾

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئِينَ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا ءَاتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ ءَعْتَدُوا مِنكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿٦٥﴾ فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبَحُوا بَقَرَةً قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا هُزُوًا قَالَ أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا فَارِضٌ وَلَا بِكْرٌ عَوَانُ بَيْنَ ذَلِكَ فافْعَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ ﴿٦٨﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْهَاهَا قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءٌ فَاقِعٌ لَّوْهَاهَا نُسْرُ النَّازِعِينَ ﴿٦٩﴾

بی گمان کسانی که ایمان آورده اند «مسلمین» و کسانی که یهودی و صابئی و نصرانی بوده اند هر کس که به خدا و روز قیامت ایمان داشته و کردار شایسته انجام داده اجرشان نزد پروردگارشان است، نه ترسی بر آنها است و نه غمگین می گردند. ﴿۶۲﴾ و به یاد آورید هنگامی را که از شما پیمان گرفتیم و کوه طور را بر فرازتان برافراشتیم، آنچه را که به شما داده ایم یا جهد و جدیت بگیرید و به یاد آورید آنچه را که در آن است تا پرهیزگار شوید. ﴿۶۳﴾ سپس از آن روی گردانید، و اگر فضل و رحمت خدا نبود از زیانکاران بودید. ﴿۶۴﴾ و البته کسانی را از خودتان که روز شنبه تجاوز کردند خوب شناختید، پس ما به آنها گفتیم: بوزینگانِ خوار باشید. ﴿۶۵﴾ پس آن را عبرتی برای حاضران و آیندگان و پندی برای پرهیزگاران قرار دادیم. ﴿۶۶﴾ و به یاد آورید هنگامی که موسی به قومش گفت: همانا خداوند به شما دستور می دهد تا گاوی را سر ببرید، گفتند: آیا ما را مسخره می کنی؟ گفت: پناه می برم به خدا از اینکه از نادانان باشم. ﴿۶۷﴾ گفتند: از پروردگارت بخواه که برای ما روشن کند آن چگونه است؟، گفت: او می گوید آن گاوی است نه پیر و نه جوان بلکه میان آن دو است. پس آنچه به شما فرمان داده می شود، انجام دهید. ﴿۶۸﴾ گفتند: از پروردگارت بخواه که برای ما روشن کند رنگ آن چگونه است؟، گفت: او می فرماید: آن گاوی است زرد رنگ که نگاه کنندگان را شاد می کند. ﴿۶۹﴾

قَالُوا أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ إِنَّ الْبَقَرَ تَشَبَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا ذَلُولَ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا أَلَكُنْ جِئْتَ بِالْحَقِّ فَذَبْحُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ ﴿٧١﴾ وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَرَأْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مَّا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٧٢﴾ فَقُلْنَا أَضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَا كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَى وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشْقُقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٧٤﴾ أَفَتَطْمَعُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِن بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَا بِبَعْضِهِمْ إِلَى بَعْضٍ قَالُوا أَتُحَدِّثُونَهُمْ بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوكُمْ بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٧٦﴾

گفتند: پروردگارت را برای ما فراخوان تا برای ما بیان کند که آن چگونه است، همانا گاو بر ما مشتبّه شده است و ما اگر خدا بخواد راه خواهیم برد. ﴿٧٠﴾ گفت: او می‌فرماید: آن گاوی است که نه رام است زمین را شخم بزند، و نه آبیاری کند کشتزار را، بی‌نقص و یک رنگ است. گفتند: اکنون حقیقت را بیان داشتی، پس آن را سر بریدند و نزدیک بود این کار را نکنند. ﴿٧١﴾ و به یاد آورید هنگامی که کسی را کشتید و در آن اختلاف کردید و خداوند بیرون آورنده است آنچه را پنهان می‌کردید. ﴿٧٢﴾ پس گفتیم: پاره‌ای از آن (ماده گاو) را به آن (کشته) بزنید. خداوند اینچنین مردگان را زنده می‌گرداند و نشانه‌های روشن (دالّ بر قدرت) خویش را به شما می‌نماید، باشد که تعقل ورزید. ﴿٧٣﴾ پس از آن، دلهای شما سخت شد، همچون سنگ یا سخت‌تر (از سنگ). و پاره‌ای از سنگ‌هاست که از آن نهرها می‌جوشد، و پاره‌ای از آنهاست که می‌شکافد و آب از آن بیرون می‌آید، و پاره‌ای از آنهاست که از ترس خدا فرو می‌ریزد، و خدا از آنچه می‌کنید غافل نیست. ﴿٧٤﴾ پس آیا طمع دارید که یهودیان به شما ایمان آورند حال آنکه گروهی از ایشان کلام خدا را می‌شنوند. سپس آن را پس از فهمیدن، آگاهانه دگرگون می‌کنند؟! ﴿٧٥﴾ و هرگاه با مؤمنان روبرو شوند، گویند: ایمان آورده‌ایم و چون با همدیگر تنها شوند، گویند: آیا آنچه را خدا برایتان آشکار کرده است با آنان در میان می‌گذارید تا در پیشگاه خداوند با آن بر شما حجت آورند، آیا نمی‌اندیشید؟! ﴿٧٦﴾

أَوْ لَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٧﴾ وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِيٍّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٧٨﴾ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُمُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيُشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ ﴿٧٩﴾ وَقَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَةً قُلْ أَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُ أَمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٠﴾ بَلَى مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَاطَتْ بِهِ خَطِيئَتُهُ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ وَأَنْتُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٨٣﴾

آیا نمی‌دانند که خداوند می‌داند آنچه را پنهان می‌کنند و آنچه را آشکار می‌کنند؟ ﴿۷۷﴾ و دسته‌ای از آنان افراد بی‌سوادی هستند که از کتاب جز تلاوت (آن) نمی‌دانند و تنها به پندارشان دل بسته‌اند. ﴿۷۸﴾ پس وای بر کسانی که کتاب را با دست‌های خود می‌نویسند سپس می‌گویند: این از جانب خداست، تا آن را به بهای اندکی بفروشند، پس وای بر آنها چه چیزهایی را با دست‌های خود نوشته و وای بر آنان چه چیزی را بدست می‌آورند. ﴿۷۹﴾ و گویند: آتش جهنم جز چند روزی به ما نمی‌رسد. بگو: آیا از خدا پیمانی گرفته‌اید که خدا خلاف وعده نخواهد کرد یا اینکه بر خداوند چیزهایی می‌گویید که نمی‌دانید؟ ﴿۸۰﴾ آری! هرکس کار بدی انجام دهد و گناهش او را احاطه کند پس اینها باران دوزخند و آنان در آن جاودانه خواهند بود. ﴿۸۱﴾ و کسانی که ایمان آوردند و کار شایسته انجام دادند ایشان یاران بهشت‌اند و در آن برای همیشه خواهند بود. ﴿۸۲﴾ و به یاد آورید هنگامی را که از بنی‌اسرائیل پیمان گرفتیم که جز خدا کسی را نپرستید و با پدر و مادر خود و خویشاوندان و یتیمان و بیچارگان به نیکی رفتار کنید و به مردم نیک بگویید و نماز را بر پا دارید و زکات را بپردازید، سپس جز تعداد اندکی از شما همه روی گردانید و سرپیچی کردید. ﴿۸۳﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تَخْرِجُونَ أَنْفُسَكُمْ مِّنْ دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٨٤﴾ ثُمَّ أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَتَخْرِجُونَ فَرِيقًا مِّنْكُمْ مِّنْ دِيَارِهِمْ تَظَاهَرُونَ عَلَيْهِمْ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَإِن يَأْتُوكُمْ أُسْرَىٰ تَقْدُوهُمْ وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَن يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَءَاتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنْفُسُكُمْ اسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيقًا كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ ﴿٨٧﴾ وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

و به یاد آورید هنگامی را که از شما پیمان گرفتیم که خون یکدیگر را نریزید و یکدیگر را از سر زمینتان بیرون نکنید سپس اقرار کردید، و خود گواهید. ﴿۸۴﴾ سپس این شما هستید که یکدیگر را می کشید و گروهی از خودتان را از سرزمین و خانه هایشان بیرون می کنید و علیه آنها به گناه و دشمنی همدست می شوید. و اگر به اسارت پیش شما بیایند فدیة می دهید و آنان را آزاد می کنید حال آنکه بیرون کردن آنها بر شما حرام است. آیا به قسمتی از کتاب ایمان می آورید و به قسمتی کفر می ورزید؟ برای کسی از شما که در دنیا چنین کند جز خواری و رسوایی نیست و روز قیامت به سخت ترین شکنجه و عذاب برگردانده می شوند، و خداوند از آنچه انجام می دهید غافل نیست. ﴿۸۵﴾ اینان همان کسانی هستند که زندگی دنیا را به بهای آخرت خریدند پس عذاب آنان تخفیف نمی یابد و یاری نخواهند شد. ﴿۸۶﴾ و به موسی کتاب دادیم و در پی او پیامبرانی را فرستادیم، و به عیسی پسر مریم معجزات و دلایل روشنی دادیم و او را به وسیله روح القدس نیرو بخشیدیم، آیا هرگاه پیامبری پیش شما (احکامی) به خلاف میل و آرزویتان آورد سرکشی کردید، آنگاه گروهی را تکذیب و دروغگو قرار دادید و گروهی را کشتید؟ ﴿۸۷﴾ و گفتند: دل های ما در پرده است، بلکه خداوند آنها را به سبب کفرشان لعنت کرده است، پس بسیار کم ایمان می آورند ﴿۸۸﴾

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِندِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ
وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا
جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى
الْكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾ بِئْسَمَا أَشْتَرُوا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ
يَكْفُرُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ بَعْثًا أَنْ يُنَزِّلَ اللَّهُ مِنْ
فَضْلِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ فَبَاءُوا بِغَضَبٍ
عَلَى غَضَبٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٩٠﴾ وَإِذَا قِيلَ
لَهُمْ ءَامِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُوْمِنُ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا
وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَهُمْ
قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلُ إِنْ كُنْتُمْ
مُؤْمِنِينَ ﴿٩١﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ
اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٩٢﴾ وَإِذْ
أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا
ءَاتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَأَسْمِعُوا قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا
وَأَشْرَبُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ قُلْ بِئْسَمَا
يَأْمُرُكُمْ بِهِ إِيمَانُكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩٣﴾

و آنگاه که کتابی از جانب خدا پیش آنها آمد که
تصدیق کننده کتابی بود که با خود داشتند و حال آنکه
پیش از آن بر کافران یاری می جستند، پس وقتی پیش
آنها آمد، آنچه را که از قبل شناخته بودند انکار
کردند، پس لعنت خدا بر کافران باد. ﴿۸۹﴾ خود را به
بد چیزی فروختند، و آنچه را خداوند فرو فرستاده بود
از روی حسد انکار کردند، (و این بدان خاطر بود که
می گفتند:) چرا خداوند فضل خود را بر هرکس که
بخواهد فرو می فرستد؟ پس خشم خدا یکی پس از
دیگری آنها را فرا گرفت و برای کافران عذاب
خوارکننده ای است. ﴿۹۰﴾ و هنگامی که به آنها گفته
شد: به آنچه خدا فرو فرستاده است ایمان بیاورید،
گفتند: به آنچه بر ما فرو فرستاده شده است ایمان
می آوریم، و به غیر آن کفر می ورزند، حال آنکه آن
(چه خداوند بر پیامبر اسلام نازل کرده است) حق، و
تصدیق کننده چیزی است که با خود دارند. بگو: پس
چرا پیش از این پیامبران خدا را می کشتید، اگر مومن
هستید؟! ﴿۹۱﴾ و همانا موسی با معجزات روشن پیش
شما آمد، سپس بعد از او گوساله را پرستیدید، در
حالی که ستمکار بودید. ﴿۹۲﴾ و به یاد آورید هنگامی
را که از شما پیمان گرفتیم و کوه طور را بر بالای
سرتان نگاه داشتیم. آنچه را به شما داده ایم محکم
بگیرید و گوش فرا دهید. گفتند: شنیدیم و نافرمانی
کردیم و به سبب کفرشان دل هایشان با محبت گوساله
آبیاری شده بود. بگو: ایمانتان شما را به بد چیزی
دستور می دهد اگر مؤمن هستید. ﴿۹۳﴾

قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً
 مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ
 ﴿٩٤﴾ وَلَنْ يَتَمَنَّوَهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ
 بِالظَّالِمِينَ ﴿٩٥﴾ وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَوَةٍ
 وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرَ أَلْفَ سَنَةٍ
 وَمَا هُوَ بِمُرَحِّزٍ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ أَنْ يُعَمَّرَ وَاللَّهُ
 بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ
 فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ
 يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٧﴾ مَنْ كَانَ عَدُوًّا
 لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ
 عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ ﴿٩٨﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ
 وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ ﴿٩٩﴾ أَوْ كَلَّمَا عَلَيْهِمْ
 عَهْدًا نَبَذَهُ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ
 ﴿١٠٠﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا
 مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كِتَابَ
 اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾

بگو: اگر سرای آخرت (بهشت) نزد خداوند فقط مخصوص شما است نه دیگر مردمان، پس آرزوی مرگ کنید اگر راست می‌گویید. ﴿٩٤﴾ ولی آنان به سبب آنچه پیش از خود فرستاده‌اند هرگز آرزوی مرگ نخواهند کرد، و خداوند به حال ستمکاران دانا است. ﴿٩٥﴾ و آنها را حریص‌ترین مردم بر زندگی دنیا خواهی یافت، حتی حریص‌تر از مشرکین، هر یک از آنان دوست دارد که هزار سال عمر کند، با اینکه اگر چنین عمری به وی داده شود او را از عذاب نجات نمی‌دهد و خداوند به آنچه می‌کنند بینا است. ﴿٩٦﴾ بگو: هرکس که دشمن جبریل باشد، همانا او قرآن را به اذن خداوند بر قلب تو نازل کرده است، قرآنی که کتاب‌هایش پیش از آن را تصدیق می‌نماید و برای مؤمنان هدایت و بشارت است. ﴿٩٧﴾ هرکس که دشمن خدا و فرشتگان و پیامبران و جبریل و میکائیل باشد پس همانا خداوند دشمن کافران است. ﴿٩٨﴾ و به راستی آیات روشنی را به‌سوی تو فرو فرستادیم که جز فاسقان کسی به آن کفر نمی‌ورزد. ﴿٩٩﴾ مگر نه این بود که هرگاه پیمانی بستند گروهی از آنان را دور انداختند؟ بلکه بیشتر آنها ایمان ندارند. ﴿١٠٠﴾ و زمانی که پیامبری از جانب خداوند نزد آنها آمد که تصدیق‌کننده چیزی بود که با خود داشتند، گروهی از اهل کتاب، کتاب خدا را پشت سرشان انداختند گویی (از آن هیچ) نمی‌دانند. ﴿١٠١﴾

وَاتَّبِعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيْطَانُ عَلَىٰ مُلْكٍ سُلَيْمَنَ ۖ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَنُ وَلَكِنَّ الشَّيْطَانَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ ۖ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ ۚ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۖ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ ۚ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَقُولُوا انْظُرْنَا وَاسْمَعُوا وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾ مَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِّنْ خَيْرٍ مِّنْ رَبِّكُمْ ۖ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَن يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿١٠٥﴾

و پیروی کردند از آنچه شیاطین درباره‌ی فرمانروایی سلیمان ساخته و پرداخته می‌کردند، و سلیمان کفر نورزید، (و سحر و جادو نیاموخت) بلکه شیاطین کفر ورزیدند که به مردم جادو می‌آموختند و (نیز از) آنچه بر آن دو فرشته، هاروت و ماروت در بابل نازل شده بود پیروی می‌کردند. و این دو هیچ کسی را چیزی نمی‌آموختند مگر آنکه می‌گفتند: ما وسیله آزمایش شما هستیم، پس کافر نشو. و مردم از آنان چیزی می‌آموختند که با آن بین مرد و همسرش جدایی می‌افکندند و آنان به کسی زیانی نمی‌رساندند مگر به اذن خداوند و چیزی را می‌آموختند که به آنها زیان می‌رساند و به آنها سودی نمی‌بخشید. و به خوبی می‌دانستند که هرکس خریدار آن باشد در آخرت بهره‌ای ندارد، و بد چیزی را به جان خریده‌اند اگر می‌دانستند. ﴿۱۰۲﴾ و اگر آنان ایمان می‌آوردند و پرهیزگاری می‌کردند پاداش خداوند بهتر است اگر می‌دانستند. ﴿۱۰۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! مگویید؟ «رَاعِنَا» و بگویید: «انْظُرْنَا» و گوش فرا دهید، و برای کافران عذاب دردناکی است. ﴿۱۰۴﴾ کافرانِ اهل کتاب و مشرکین دوست ندارند که خیری از جانب پروردگارتان بر شما نازل شود، و خداوند هرکسی را که بخواهد به رحمت خویش اختصاص می‌دهد و خداوند دارای فضل بزرگ است. ﴿۱۰۵﴾

مَا نَنْسَخْ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٦﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٠٧﴾ أَمْ تُرِيدُونَ أَنْ تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا سُئِلَ مُوسَى مِنْ قَبْلُ ۚ وَمَنْ يَتَّبِعِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٠٨﴾ وَكَثِيرٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُمْ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفَّارًا حَسَدًا مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ ۖ فَاعْفُوا وَاصْفَحُوا ۚ حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرٍ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٩﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنْفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٠﴾ وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرَى ۚ تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ ۚ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١١١﴾ بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ ۖ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١١٢﴾

هر آیه‌ای را که نسخ کنیم یا آن را فراموش گردانیم بهتر از آن یا همسان آن را می‌آوریم، آیا نمی‌دانی که خداوند بر هر چیزی توانا است؟! ﴿۱۰۶﴾ آیا نمی‌دانی که پادشاهی آسمان‌ها و زمین از آن خداوند است و شما جز او سرور و یاورى ندارید؟! ﴿۱۰۷﴾ آیا می‌خواهید از پیامبران همان را بخواهید که پیش از او از موسی درخواست شد؟ و هرکسی کفر را جانشین ایمان گرداند به راستی که از راه راست گمراه شده است. ﴿۱۰۸﴾ بسیاری از اهل کتاب پس از اینکه حق برایشان روشن گردید به خاطر حسدی که در دل دارند، دوست دارند که شما پس از ایمان آوردنتان کافر شوید، پس گذشت و چشم‌پوشی کنید تا خداوند فرمان خود را به میان آورد. همانا خداوند بر هر چیزی توانا است. ﴿۱۰۹﴾ و نماز را برپا دارید و زکات را پردازید، و آنچه شما از خوبی و خیر برای خودتان پیش می‌فرستید آن را نزد خداوند خواهید یافت. همانا خداوند به آنچه می‌کنید بینا است. ﴿۱۱۰﴾ و گفتند: هرگز وارد بهشت نمی‌شود مگر کسی که یهودی یا نصرانی باشد. این آرزوی آنهاست. بگو: اگر راست می‌گویید دلیل‌تان را بیاورید. ﴿۱۱۱﴾ آری! هرکس که مخلصانه روی به خدا کند و نیکوکار باشد پاداش او نزد پروردگارش است، و نه ترسی بر آنها است و نه اندوهگین می‌گردند. ﴿۱۱۲﴾

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتْ الْتَّصَرَّى عَلَى شَيْءٍ وَقَالَتِ
 الْتَّصَرَّى لَيْسَتْ الْيَهُودُ عَلَى شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ
 الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ
 فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ
 يَخْتَلِفُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسْجِدَ اللَّهِ أَنْ
 يُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا أُولَٰئِكَ مَا كَانَ
 لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ
 وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٤﴾ وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ
 وَالْمَغْرِبُ فَأَيْنَمَا تُولُوا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ
 عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَنَهُ بَلْ لَهُ مَا
 فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قَنِينٌ ﴿١١٦﴾ بَدِيعُ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ
 كُنْ فَيَكُونُ ﴿١١٧﴾ وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا
 يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِينَا آيَةٌ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ
 قَبْلِهِمْ مِثْلَ قَوْلِهِمْ شَبَّهَتْ قُلُوبُهُمْ قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ
 لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿١١٨﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا
 وَلَا تُسْأَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١١٩﴾

و یهودیان گفتند: نصارا بر حق نیستند، و نصارا گفتند:
 یهودیان بر حق نیستند، در حالیکه آنها کتاب را
 می خوانند، همچنین کسانی که نمی دانند سخنی مانند
 سخن آنها گفتند، پس خداوند روز قیامت میان آنها در
 آنچه اختلاف می کردند داوری می کند. ﴿۱۱۳﴾ و
 کیست ستمگرتر از کسی که نگذارد در مسجد خدا نام
 او برده شود و در ویرانی آن بکوشد؟ آنان را نسزد که
 وارد آن شوند مگر اینکه ترسان باشند، خواری و
 رسوایی در دنیا برای آنها است و در آخرت عذاب
 بزرگی در پیش دارند. ﴿۱۱۴﴾ مشرق و مغرب از آن
 خدا است، پس به هر طرف که رو کنید روی خدا آنجا
 است، همانا خداوند گشایشگر و دانا است. ﴿۱۱۵﴾ و
 گفتند: خداوند فرزندی را برگزیده است، پاک است او
 بلکه آنچه در آسمانها و زمین است از آن اوست، و
 همه فرمانبردار او هستند. ﴿۱۱۶﴾ پدید آورنده
 آسمانها و زمین است، و هرگاه فرمان چیزی را صادر
 کند به آن می گوید: «باش»، پس می شود. ﴿۱۱۷﴾ و
 کسانی که نمی دانند، گفتند: چرا خداوند با ما سخن
 نمی گوید یا آیه روشنی برای ما نمی فرستد؟، کسانی
 که پیش از آنها بودند مانند سخن آنها گفتند، دل و
 درونشان همسان است. به راستی که آیات را برای
 قومی روشن ساخته ایم که یقین دارند. ﴿۱۱۸﴾ همانا تو
 را به حق مژده دهنده و بیم دهنده فرستاده ایم، و درباره
 یاران جهنم از تو پرسشی نخواهد شد. ﴿۱۱۹﴾

وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ
 مِلَّتَهُمْ قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَلَئِنْ اتَّبَعْتَ
 أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ
 اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٢٠﴾ الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ
 يَتْلُونَهُ حَقَّ تِلَاوَتِهِ أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۖ وَمَنْ
 يَكْفُرْ بِهِ ۖ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٢١﴾ يَبْنِي
 إِسْرَءِيلَ أَذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَلِيَّ
 فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٢٢﴾ وَأَتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي
 نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا
 تَنْفَعُهَا شَفَعَةٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذْ أَبْتَلَىٰ
 إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ
 لِلنَّاسِ إِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي
 الظَّالِمِينَ ﴿١٢٤﴾ وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمَّا
 وَاتَّخِذُوا مِنْ مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى وَعَهِدْنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ
 وَإِسْمَاعِيلَ أَنْ طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ
 وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿١٢٥﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ
 هَذَا بَلَدًا ءَامِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ ءَامَنَ
 مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ
 قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

﴿١٢٦﴾

و یهودیان و نصارا هرگز از تو خوشنود نخواهند شد
 مگر اینکه از دینشان پیروی کنی. بگو: همانا هدایت
 خداوند هدایت حقیقی است. و اگر از خواست‌ها و
 آرزوهایشان پیروی کنی پس از اینکه علم و آگاهی
 یافته‌ای، هیچ سرپرست و یآوری از جانب خدا برای
 نخواهد بود. ﴿۱۲۰﴾ از کسانی که کتاب را به آنها
 داده‌ایم آن‌گونه که حق خواندنش است آن را
 می‌خوانند، ایشان به آن ایمان می‌آورند و هرکس به آن
 کفر ورزد آنان زیانکارانند. ﴿۱۲۱﴾ ای بنی‌اسرائیل!
 یاد کنید نعمت مرا که به شما ارزانی داشتم و اینکه
 شما را بر جهانیان برتری دادم. ﴿۱۲۲﴾ و برسید از
 روزی که از دست کسی برای کسی کاری ساخته
 نیست و بدلی از آن پذیرفته نمی‌شود و شفاعت به او
 سودی نمی‌رساند، و نه آنها یاری خواهند شد. ﴿۱۲۳﴾
 و هنگامی که ابراهیم را پروردگارش با کلماتی چند
 بیاموزد و آن را به طور کامل انجام داد. خداوند فرمود:
 تو را پیشوای مردم قرار می‌دهم، گفت: و از دودمان
 من؟، فرمود: پیمان من به ستمکاران نمی‌رسد. ﴿۱۲۴﴾
 و باز یاد آورید وقتی که خانه کعبه را بازگشت گاه و
 مأوای امنی برای مردم قرار دادیم. و از مقام ابراهیم
 نماز گاهی بگیرید و به ابراهیم و اسماعیل سفارش
 کردیم تا خانه مرا برای طواف کنندگان و معتكفین و
 رکوع کنندگان و سجده‌کنندگان پاکیزه گردانید.
 ﴿۱۲۵﴾ و چون ابراهیم گفت: پروردگارا! اینجا را شهر
 امن بگردان و از اهلش هر آن کس که به خدا و روز
 آخرت ایمان آورد از میوه‌ها به او روزی ببخش.
 خداوند فرمود: و هرکس که کفر ورزد او را مدت
 اندکی بهره‌مند می‌گردانم سپس او را به عذاب آتش
 ناچار می‌سازم که بد سرانجامی است. ﴿۱۲۶﴾

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۱۲۷﴾ رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿۱۲۸﴾ رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱۲۹﴾ وَمَنْ يَرْغَبْ عَنْ مِّلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَن سَفِهَ نَفْسَهُ وَلَقَدْ اصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۱۳۰﴾ إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۳۱﴾ وَوَصَّىٰ بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يٰبَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُّسْلِمُونَ ﴿۱۳۲﴾ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَاللَّهُ عَابَاؤُكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَٰهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُّسْلِمُونَ ﴿۱۳۳﴾ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۳۴﴾

و به یاد آور هنگامی را که ابراهیم و اسماعیل پایه‌های خانه کعبه را بالا بردند و (گفتند): پروردگارا! از ما بپذیر، همانا تو شنوا و دانایی. ﴿۱۲۷﴾ پروردگارا! چنان کن که ما دو نفر فرمانبردار تو باشیم و از فرزندان ما ملتی فرمانبردار پدید آور و به ما طرز عبادت‌مان را نشان بده و توبه ما را بپذیر، همانا تو توبه‌پذیر و مهربانی. ﴿۱۲۸﴾ پروردگارا! در میان آنها پیامبری مبعوث فرما که آیات تو را برای آنان تلاوت کند و کتاب و حکمت را به آنها بیاموزد و آنان را پاکیزه نماید، بی‌گمان تو عزیز و حکیمی. ﴿۱۲۹﴾ و چه کسی از آیین ابراهیم روی بر می‌تابد، مگر آن کس که خویشتن را خوار دانسته و شناسد؟! و به راستی او را در دنیا برگزیدیم و او در آخرت از شایستگان است. ﴿۱۳۰﴾ آنگاه که پروردگارش به او فرمود: فرمانبر باشد، گفت: فرمانبر پروردگار جهانیانم. ﴿۱۳۱﴾ و ابراهیم و یعقوب فرزندان‌شان را بدان سفارش کردند که ای فرزندان! خداوند دین را برایتان برگزیده است پس شما نباید بمیرید مگر در حال مسلمانی. ﴿۱۳۲﴾ آیا شما حاضر بودید وقتی که مرگ یعقوب فرا رسید آنگاه که به فرزندان‌ش گفت: پس از من چه چیزی را می‌پرستید؟ گفتند: معبودت را، و معبود پدرانت ابراهیم و اسماعیل و اسحاق را می‌پرستیم که معبودی یگانه است و ما فرمانبردار او هستیم. ﴿۱۳۳﴾ آن جماعت را روزگار به سرآمد، برای آنان است آنچه کرده‌اند و برای شما است آنچه کرده‌اید، و شما از آنچه آنان می‌کرده‌اند باز خواست نمی‌شوید. ﴿۱۳۴﴾

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ
 إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۱۳۵﴾ قُولُوا
 عَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ
 وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ
 مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ
 بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿۱۳۶﴾ فَإِنْ عَامَنُوا
 بِمِثْلِ مَا عَآمَنْتُمْ بِهِ فَقَدْ أَهْتَدُوا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا
 هُمْ فِي شِقَاقٍ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ
 ﴿۱۳۷﴾ صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً وَنَحْنُ
 لَهُ عَابِدُونَ ﴿۱۳۸﴾ قُلْ أَتَحَاجُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا
 وَرَبُّكُمْ وَلِنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ وَنَحْنُ لَهُ
 مُخْلِصُونَ ﴿۱۳۹﴾ أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ
 وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَىٰ
 قُلْ ءَأَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمِ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً
 عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۱۴۰﴾
 تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا
 كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۴۱﴾

و (اهل کتاب) گفتند: یهودی یا نصرانی باشید تا
 هدایت یابید، بگو: بلکه آیین ابراهیم (را انتخاب
 می کنم) که موحد و یکتاپرست بود و از مشرکان نبود.
 ﴿۱۳۵﴾ بگوید: ایمان آوردیم به خدا و به آنچه برای
 ما فرستاده شده و آنچه برای ابراهیم و اسماعیل و
 اسحاق و یعقوب و نوادگان یعقوب نازل گشته، و آنچه
 به موسی و عیسی داده شده، و به آنچه پیامبران از
 جانب پروردگارشان دریافت کرده اند، و میان هیچ یک
 از آنان فرق نمی گذاریم و ما فرمانبردار او هستیم.
 ﴿۱۳۶﴾ پس اگر به آنچه شما بدان ایمان آورده اید
 ایمان آوردند بی گمان هدایت شده اند و اگر روی
 برتافتند پس همانا آنان در ستیزند و خدا تو را بسنده
 است و او شنوا و دانا است. ﴿۱۳۷﴾ رنگ خدایی، و
 چه کسی از خدا زیباتر بیاراید؟ و ما پرستندگان او
 هستیم. ﴿۱۳۸﴾ بگو: آیا درباره خدا با ما به مجادله
 می پردازید حال آنکه او پروردگار ما و پروردگار شما
 بوده و کردار ما از آن ما است و کردار شما از آن شما
 است؟ و ما برای او اخلاص می ورزیم؟! ﴿۱۳۹﴾ آیا
 می گوید که ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و
 سباط (نوادگان یعقوب) یهودی و یا نصارا بوده اند؟
 بگو: شما داناترید یا خدا؟، و کیست ستمگرتر از کسی
 که شهادتی را که از جانب خدا نزد او است کتمان
 کند؟، و خداوند از آنچه می کنید غافل نیست. ﴿۱۴۰﴾
 آنان قومی بودند که روزگار را سپری کردند و برای
 آنان است آنچه که انجام داده اند، و برای شما است
 آنچه که کرده اید و درباره آنها می کرده اند باز
 خواست نمی شوید. ﴿۱۴۱﴾

سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَّاهُمْ عَنْ قِبَلَتِهِمْ
الَّتِي كَانُوا عَلَيْهَا قُلْ لِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي
مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٤٢﴾ وَكَذَلِكَ
جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ
وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا
الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعَ الرَّسُولَ
مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلَى عَقْبَيْهِ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى
الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ عَمَلَكُمْ إِنَّ
اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿١٤٣﴾ قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ
وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا فَوَلِّ
وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا
وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ وَإِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا
يَعْمَلُونَ ﴿١٤٤﴾ وَلَئِنْ أَتَيْتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ
آيَةٍ مَّا تَبِعُوا قِبْلَتَكَ وَمَا أَنْتَ بِتَابِعٍ قِبَلَتَهُمْ وَمَا
بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ وَلَئِنْ أَتَبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ
مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ

﴿١٤٥﴾

مردمان بی خرد می گویند: چه چیز ایشان را از قبله‌اشان
که بر آن بودند برگرداند؟، بگو: مشرق و مغرب برای
خدا است، هر کسی را که بخواهد به راه راست هدایت
می نماید. ﴿۱۴۲﴾ و اینگونه شما را امتی میانه و معتدل
گردانیدیم تا گواهان بر مردم باشید و پیامبر (نیز) بر
شما گواه باشد. و ما قبله‌ای را که بر آن بودی قبله قرار
ندادیم مگر برای اینکه بدانیم چه کسی از پیامبر پیروی
می کند و چه کسی به عقب بر می گردد، و گرچه آن
بسی دشوار است مگر بر کسانی که خداوند آنان را
هدایت نموده، و خداوند ایماننان را ضایع نمی گرداند،
همانا خداوند نسبت به مردم رئوف و مهربان است.
﴿۱۴۳﴾ ما روی گرداندن تو را به سوی آسمان می بینیم،
پس تو را به سوی قبله‌ای متوجه می سازیم که از آن
خوشنود خواهی شد، پس به سوی مسجدالحرام روی
بگردان و هر کجا که بودید روی خود را بدان سو
بگردانید و همانا کسانی که کتاب را داده شده‌اند،
می دانند که آن حق و از جانب پروردگارشان است و
خداوند از آنچه می کنند بی خبر نیست. ﴿۱۴۴﴾ و اگر
برای کسانی که کتاب به ایشان داده شده است هر دلیل
و برهانی بیاوری از قبله تو پیروی نمی کنند، و نه تو از
قبله آنها پیروی خواهی کرد و نه برخی از قبله برخی
پیروی می نمایند، و اگر پس از آگاهی و علمی که تو
را حاصل آمده است از خواسته‌هایشان پیروی کنی
همانا آن وقت از ستمکاران خواهی بود. ﴿۱۴۵﴾

الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ
 أَبْنَاءَهُمْ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ
 يَعْلَمُونَ ﴿١٤٦﴾ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ
 الْمُمْتَرِينَ ﴿١٤٧﴾ وَلِكُلِّ وِجْهَةٍ هُوَ مُوَلِّيهَا فَاسْتَبِقُوا
 الْحَيْرَتِ أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمُ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ
 اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٤٨﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ
 قَوْلٌ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ مِن
 رَبِّكَ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٩﴾ وَمِنْ حَيْثُ
 خَرَجْتَ قَوْلٌ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ
 مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ لِئَلَّا يَكُونَ
 لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا
 تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي وَلَا تَمَنِّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ
 وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٠﴾ كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا
 مِّنكُمْ يَتْلُوا عَلَيْكُمْ ءَايَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ
 وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ
 تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿١٥١﴾ فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا
 لِي وَلَا تَكْفُرُونِ ﴿١٥٢﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَعِينُوا
 بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٣﴾

آن کسانی که کتاب را به ایشان داده ایم، او (محمد) را
 می شناسند همانگونه که فرزندانشان را می شناسند، و
 همانا گروهی از آنان حق را پنهان می کنند در حالی
 که می دانند. ﴿۱۴۶﴾ حق (تنها) از سوی پروردگارت
 می باشد پس از شک کنندگان مباش. ﴿۱۴۷﴾ و برای
 هریک جهتی است که بدان روی می کند، پس برای
 انجام خوبی ها بشتابید. هرکجا که باشید خداوند همه
 شما را می آورد، همانا خداوند بر هر چیزی توانا است.
 ﴿۱۴۸﴾ و از هرجا که بیرون شدی رو به سوی
 مسجدالحرام کن و همانا آن حق است و از جانب
 پروردگار تو است و خدا از آنچه می کنید بی خبر
 نیست. ﴿۱۴۹﴾ و از هرجا که بیرون آمدی رو به سوی
 مسجدالحرام کن و هرجا که بودید رو به سوی آن کنید
 تا مردم بر شما حجتی نداشته باشند. مگر ستمگران که
 از آنان نترسید و از من بترسید تا نعمتم را بر شما کامل
 گردانم، و تا هدایت شوید. ﴿۱۵۰﴾ همانگونه که
 پیامبری از خودتان به میانتان فرستادیم تا آیات ما را بر
 شما بخواند و شما را پاکیزه گرداند. و به شما کتاب و
 حکمت می آموزد و آنچه که نمی دانستید آن را به شما
 می آموزد. ﴿۱۵۱﴾ پس مرا یاد کنید تا من نیز شما را یاد
 کنم و شکر مرا به جا آورید و ناسپاسی نکنید. ﴿۱۵۲﴾
 ای کسانی که ایمان آورده اید! از شکیبایی و نماز یاری
 بجوید که خداوند با صبر کنندگان است. ﴿۱۵۳﴾

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمُوتَ بَلْ
 أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿١٥٤﴾ وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ
 مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ
 وَالثَّمَرَاتِ ۗ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٥﴾ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ
 مُّصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١٥٦﴾ أُولَٰئِكَ
 عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَٰئِكَ هُمُ
 الْمُهْتَدُونَ ﴿١٥٧﴾ ۚ إِنَّ الْأَصْفَاءَ وَالْمُرُوءَةَ مِن شَعَائِرِ اللَّهِ
 فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوْ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ
 يَطَّوَّفَ بِهِمَا وَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ
 ﴿١٥٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ
 وَالْهُدَىٰ مِن بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ
 أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ ﴿١٥٩﴾ إِلَّا الَّذِينَ
 تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنُّوا فَأُولَٰئِكَ أَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَأَنَا
 التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ
 كُفَّارٌ أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ
 أَجْمَعِينَ ﴿١٦١﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ
 وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿١٦٢﴾ وَاللَّهُمَّ إِلَهَ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا
 هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٣﴾

و کسانی را که در راه خدا کشته می شوند مرده
 نخوانید. بلکه آنان زنده اند ولی شما نمی دانید. ﴿۱۵۴﴾
 و البته شما را با چیزهایی از قبیل ترس و گرسنگی و
 زیان مالی و جانی و کمبود میوه ها می آزماییم و مژده
 بده صابران را. ﴿۱۵۵﴾ آن کسانی که چون مصیبتی به
 آنها برسد گویند: ما از آن خدا هستیم و به سوی او باز
 می گردیم. ﴿۱۵۶﴾ آنان درود و رحمت خدا شامل
 حالشان است و ایشان اند هدایت شوندگان. ﴿۱۵۷﴾
 بی گمان صفا و مروه از نشانه های خدا هستند، پس
 هرکس که حج یا عمره بگذارد بر او گناهی نخواهد
 بود که آن دو را طواف کند، و هرکس که طاعتی را به
 دلخواه و مخلصانه انجام دهد پس همانا خداوند
 سپاس گذار و آگاه است. ﴿۱۵۸﴾ بی گمان کسانی که
 دلایل روشن، و هدایتی را که ما فرو فرستاده ایم پنهان
 می کنند، بعد از آن که آن را در کتاب برای مردم بیان
 نموده ایم، خداوند و نفرین کنندگان ایشان را نفرین
 می کنند. ﴿۱۵۹﴾ مگر کسانی که توبه کنند و به اصلاح
 (خویشتن) پردازند و (حقیقت را) بیان کنند، پس توبه
 ایشان را می پذیرم و من بسیار توبه پذیر و مهربان هستم.
 ﴿۱۶۰﴾ بی گمان کسانی که کفر ورزیدند و در حال
 کفر مردند، لعنت خدا و فرشتگان و تمام مردم برایشان
 باد. ﴿۱۶۱﴾ در آن نفرین جاودانه باقی می مانند، نه
 عذاب آنها سبک می گردد و نه به آنان مهلتی داده
 می شود. ﴿۱۶۲﴾ و معبود شما معبودی یگانه است،
 معبود به حق جز او وجود ندارد، بخشنده و مهربان
 است. ﴿۱۶۳﴾

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٦٥﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرَوْنَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ ﴿١٦٦﴾ إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوْا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿١٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّا لَنَا كَرَّةٌ فَنَتَبَرَّأَ مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّءُوا مِنَّا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ حَسْرَتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿١٦٧﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ كُلُّهُمْ مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَلًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿١٦٨﴾ إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَن تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٦٩﴾

همانا در آفرینش آسمانها و زمین و در پی یکدیگر آمدن شب و روز و کشتیهایی که در دریا برای بهره‌وری مردم در حرکت‌اند، و آبی که خداوند از آسمان فرو می‌فرستد و با آن زمین را پس از مرگش زند گردانده، و در زمین هر جنبه‌ای را پخش نموده، و در گردش باده‌ها و ابر مسخّر بین آسمان و زمین نشانه‌هایی است برای قومی که می‌اندیشند. ﴿۱۶۴﴾ و دسته‌ای از مردم هستند که همتایانی برای خدا می‌گیرند و آنها را مانند خدا دوست می‌دارند، و آنانکه ایمان دارند خداوند را بیشتر و سخت‌تر دوست دارند. و اگر کسانی که ستم کرده‌اند عذاب را ببینند، دریابند که همه قدرت از آن خداست و خداوند سخت کیفر است. ﴿۱۶۵﴾ آنگاه کسانی که پیروی شده‌اند از کسانی که پیروی کرده‌اند بیزاری جویند و عذاب را مشاهده کنند و پیوند میانشان گسسته شود. ﴿۱۶۶﴾ و کسانی که پیروی کرده‌اند، می‌گویند: اگر برای ما بازگشتی بود از آنها بیزای می‌جستیم، همان‌گونه که از ما بیزای جستند این چنین خداوند کردارهایشان را به گونه‌ای حسرت‌زا به ایشان نشان می‌دهد و آنان بیرون روندگان از آتش نیستند. ﴿۱۶۷﴾ ای مردم! از آنچه در زمین حلال و پاکیزه است بخورید و از گامهای شیطان پیروی نکنید همانا او دشمن آشکار شماست. ﴿۱۶۸﴾ همانا شیطان شما را به بدی و زشتی فرمان می‌دهد و اینکه آنچه را که نمی‌دانید به خدا نسبت دهید. ﴿۱۶۹﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ ءَابَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٧٠﴾ وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً صُمُّ بُكُمْ عُمٌّ فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٧١﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١٧٢﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَلَحْمَ الْخَنزِيرِ وَمَا أَهْلَ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧٣﴾ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٧٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ وَالْعَذَابَ بِالْمَغْفِرَةِ فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ ﴿١٧٥﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ نَزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿١٧٦﴾

و هنگامی که به آنان گفته شود: از آنچه خداوند فرو فرستاده است پیروی کنید، گویند: بلکه از آنچه پدرانمان را بر آن یافته‌ایم پیروی می‌کنیم، آیا چنان چه پدرانشان چیزی را درک نکرده و به راه صواب نرفته باشند، (باز هم شایسته پیروی هستند؟) ﴿۱۷۰﴾ و مثال کسانی که کفر ورزیده‌اند مانند کسی است که گوسفندانی را صدا می‌زند که جز سر و صدا چیزی را نمی‌شنوند، لالند، کورند و آنها نمی‌اندیشند. ﴿۱۷۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از پاکیزه‌هایی که به شما روزی داده‌ایم بخورید و شکر خدا را به جا آورید اگر شما فقط او را می‌پرستید. ﴿۱۷۲﴾ بی‌گمان خداوند مردار و خون و گوشت خوک و آنچه را که (هنگام سربیدن) نام غیر خدا بر آن برده شده باشد بر شما حرام کرده است، و هرکس که مجبور به خوردن آن شود بی‌آنکه علاقه‌مند و تجاوزکار باشد، پس گناهی بر او نیست. همانا خداوند بخشنده و مهربان است. ﴿۱۷۳﴾ همانا کسانی که آنچه را خدا از کتاب نازل کرده، پنهان می‌دارند و آن را به بهای اندکی می‌فروشند، در شکمهایشان جز آتش چیزی را فرو نمی‌برند و خداوند در روز قیامت با آنها سخن نمی‌گوید و آنها را پاکیزه نمی‌گرداند و برای آنها عذابی دردناک است. ﴿۱۷۴﴾ ایشان همان کسانی هستند که گمراهی را به هدایت و عذاب را به (ازای) آموزش خریدند، پس چقدر در برابر آتش بردبارند! ﴿۱۷۵﴾ این بدان سبب است که خداوند کتاب را به حق نازل کرده است و کسانی که در کتاب اختلاف کردند در ستیزی بسیار دور قرار دارند. ﴿۱۷۶﴾

لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ
وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَءَاتَى الْمَالَ عَلَى
حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنَ
السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَءَاتَى
الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي
الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ
صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾
ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ الْحُرُّ
بِالْحُرِّ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأُنْثَىٰ بِالْأُنْثَىٰ فَمَنْ عُفِيَ لَهُ
مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتَّبَاعْ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ
بِإِحْسَانٍ ذَلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ فَمَنِ
أَعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَهُوَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٨﴾
الْقِصَاصُ حَيَوَةٌ يَأُولَى الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧٩﴾
كُتِبَ عَلَيْكُمُ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ إِنْ تَرَكَ
خَيْرًا الْوَصِيَّةَ لِلْوَلَدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا
عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿١٨٠﴾ فَمَنْ بَدَّلَهُ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ فَإِنَّمَا
إِثْمُهُ عَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٨١﴾

نیکی آن نیست که روی خود را به سوی مشرق و مغرب
بگردانید، بلکه نیکوکار کسی است که به خدا و روز
آخرت و ملائکه و کتابها و پیامبران ایمان داشته باشد،
و مال (خود را) علی رغم دوست داشتنش به
خویشاوندان و یتیمان و بینوایان و ماندگان در راه و
نیازمندان و برای آزادی بردگان ببخشد، و نماز را برپا
دارد، و زکات را پردازد، و وفا کنندگان به پیمانانشان
آنگاه که پیمان بستند، و صبر کنندگان در هنگام فقر و
بیماری و هنگام جنگ، ایشان راستگویانند و ایشان
پرهیزگاران هستند. ﴿۱۷۷﴾ ای کسانی که ایمان
آورده‌اید! در مورد کشته شدگان قصاص بر شما مقرر
شده است، آزاد در برابر آزاد، و برده در برابر برده، و
زن در برابر زن، پس هرکسی که از جانب برادرش
برای او چیزی بخشوده شد، به خوبی پیروی کند و به
نیکی دیه را به او پردازد. این تخفیف و رحمتی از
جانب پروردگارتان برای شماست، پس هرکس بعد از
این تجاوز کرد برای او عذابی دردناک است. ﴿۱۷۸﴾
و برایتان در قصاص زندگانی است ای خردمندان تا
پرهیزگار باشید. ﴿۱۷۹﴾ بر شما فرض شده است که
هرگاه مرگ یکی از شما فرا رسید اگر مالی باقی
گذارد، برای پدر و مادر و خویشاوندان به نیکی وصیت
کند، و این حقی بر پرهیزگاران است. ﴿۱۸۰﴾ و
هرکس آن را پس از اینکه شنید تغییر داد، پس همانا
گناهش بر کسانی است که آن را دگرگون می‌کنند.
بی‌گمان خداوند شنوا و داناست. ﴿۱۸۱﴾

فَمَنْ خَافَ مِنْ مُوَصِّ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٨٢﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٨٣﴾ أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٤﴾ شَهْرَ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَيْتُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾

پس هر کس بیم داشته باشد که وصیت کننده‌ای (نسبت به ورثه‌اش) مرتکب انحراف یا گناهی شود، پس میان آنها اصلاح نمود، بر او گناهی نیست، بی گمان خداوند آمرزگارِ مهربان است. ﴿۱۸۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! روزه بر شما فرض شده است همان گونه که بر کسانی که پیش از شما بودند فرض شده بود، تا پرهیزگار شوید. ﴿۱۸۳﴾ (روزه در) روزهای معدودی (بر شما فرض شده است) پس هر کس از شما بیمار یا در سفر باشد، تعدادی از روزهای دیگر را روزه بگیرد، و بر کسانی که توانایی روزه گرفتن را ندارند، فدیة است که غذا دادن به مستمندی است، و هر کس به دلخواه خودش فدیة را بیشتر کند برای او بهتر است، و روزه گرفتن برایتان بهتر است اگر بدانید. ﴿۱۸۴﴾ ماه رمضان ماهی است که در آن قرآن نازل شده است، کتابی که هدایتگر مردم است و متضمن نشانه‌های آشکار هدایت و فرقان است. پس هر کس از شما در ماه رمضان حاضر و مقیم باشد، آن را روزه بگیرد، و هر کس که بیمار یا مسافر باشد، پس تعدادی از روزهای دیگر را روزه بگیرد، خداوند برای شما آسانی می‌خواهد، و نمی‌خواهد به شما سختی روا بدارد، تا شمار روزها را کامل کنید و خدا را به پاس آنکه شما را هدایت کرده است به بزرگی یاد کنید، و باشد که سپاسگزار باشید. ﴿۱۸۵﴾ و هرگاه بندگانم از تو درباره من سؤال کنند، (بگو) من نزدیک هستم، و دعای دعاکننده را هرگاه مرا بخواند اجابت می‌کنم، پس باید فرمان مرا اجابت کنند و به من ایمان بیاورند تا راه یابند. ﴿۱۸۶﴾

أَحِلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفَثُ إِلَى نِسَائِكُمْ هُنَّ لِبَاسٌ لَكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَهُنَّ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُونَ أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَالْآنَ بَاشِرُوهُنَّ وَابْتَغُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ثُمَّ أَتُمُوا الصِّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ وَلَا تُبَشِّرُوهُنَّ وَأَنْتُمْ عَاكِفُونَ فِي الْمَسَاجِدِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ ءَايَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿۱۸۷﴾ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَتُدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِّنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۸۸﴾ ۞ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهْلِ قُلْ هِيَ مَوَاقِيتُ لِلنَّاسِ وَالْحُجَّ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَىٰ وَأَتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۱۸۹﴾ وَقَتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقْتُلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿۱۹۰﴾

آمیزش با زنانان در شب روزه برای شما حلال شد، شما لباس آنها هستید و آنها لباس شما هستند، خداوند می دانست که شما به خود خیانت می کردید، پس آنگاه توبه شما را پذیرفت و از شما درگذشت. پس اکنون با آنها آمیزش کنید و آنچه را که خداوند برایتان مقرر نموده طلب نمایید، و بخورید و بیاشامید تا رشته سفید از رشته سیاه برایتان روشن شود، سپس روزه را تا شب کامل کنید، و زمانی که در مساجد به اعتکاف نشسته اید با زنان آمیزش نکنید. این حدود خداست، پس به آن نزدیک نشوید. این چنین خداوند آیات خود را برای مردم بیان می دارد تا پرهیزگار شوند. ﴿۱۸۷﴾ و اموال خود را در میانان به ناحق نخورید و آن را به حکام تقدیم نکنید تا پاره ای از اموال مردم را از روی گناه بخورید، در حالیکه شما (هم خوب) می دانید. ﴿۱۸۸﴾ درباره هلالهای ماه از تو می پرسند، بگو: آنها وقت نما و «تقویم طبیعی» مردم و حج می باشند. و نیکی آن نیست که از پشت به خانه ها در آید بلکه نیکوکار کسی است که تقوا پیشه کند، و از درهای خانه ها وارد شوید، و از خدا بترسید تا رستگار شوید. ﴿۱۸۹﴾ و در راه خدا با کسانی که با شما می جنگند، بجنگید و تجاوز مکنید، همانا خداوند تجاوز کنندگان را دوست ندارد. ﴿۱۹۰﴾

وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِّنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تُقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يُقَاتِلُوكُمْ فِيهِ فَإِنْ قَتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿١٩١﴾ فَإِنْ أَنْتَهُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩٢﴾ وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنْ أَنْتَهُوا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿١٩٣﴾ الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَتُ قِصَاصٌ فَمَنْ أَعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَأَعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا أَعْتَدَى عَلَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩٤﴾ وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٩٥﴾ وَالْعُمْرَةُ لِلَّهِ فَإِنْ أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَحْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى مِّن رَّأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِّن صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَنْ لَّمْ يَكُنْ أَهْلُهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٩٦﴾

و هر جا آنان را یافتید آنها را بکشید، و بیرون کنید آنان را از همانجا که شما را بیرون کردند و فتنه (شرک) از کشتن بدتر است، و با آنها در کنار مسجدالحرام پیکار نکنید، مگر اینکه با شما در کنار مسجدالحرام پیکار کنند، پس اگر با شما جنگیدند آنها را بکشید. این چنین است سزای کافران. ﴿۱۹۱﴾ پس اگر باز آمدند، بی گمان خداوند آمرزگار و مهربان است. ﴿۱۹۲﴾ و با آنها بجنگید تا فتنه‌ای باقی نماند و دین همه برای خدا باشد، پس اگر باز آمدند تجاوزی نیست مگر بر ستمکاران. ﴿۱۹۳﴾ ماه حرام در مقابل ماه حرام است، و (شکستن) حرمت (مقدسات) دارای قصاص است، پس هرکس به شما تجاوز کرد به مانند آنچه به شما تجاوز کرده است، به او تجاوز کنید، و از خدا بترسید و بدانید که خداوند با پرهیزگاران است. ﴿۱۹۴﴾ و در راه خدا اتفاق کنید و خود را با دستهایتان به هلاکت نیاندازید، و نیکی کنید همانا خداوند نیکوکاران را دوست دارد. ﴿۱۹۵﴾ و حج و عمره را برای خدا به پایان برسانید، و اگر بازداشته شدید، هر آنچه از قربانی میسر است، ذبح کنید و سرهایتان را نترشید تا وقتی که قربانی به جایگاه خود برسد، و هرکس از شما بیمار باشد یا آزاری در سر داشته باشد، و سر خود را بترشد بر اوست که فدیة‌ای بدهد، از قبیل روزه یا صدقه یا قربانی، و چون امنیت و آسایش یافتید، پس هرکس پس از عمره قصد حج کند بر اوست که هر آنچه میسر است قربانی کند و کسی که قربانی نیافت سه روز در حج روزه بگیرد، و هفت روز وقتی که برگشتید روزه بگیرید، این ده روز کاملی است. این (حج تمتع) برای کسی است که خانواده او اهل مسجدالحرام نباشد. (یعنی ساکن مکه باشد). و از خدا بترسید و بدانید که خداوند دارای کیفر سختی است. ﴿۱۹۶﴾

الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَةٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمْهُ اللَّهُ وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ وَاتَّقُونِ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ ﴿١٩٧﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ فَإِذَا أَقَضْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدَيْتُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمَنِ الضَّالِّينَ ﴿١٩٨﴾ ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٩٩﴾ فَإِذَا قَضَيْتُمْ مَنَسِكَكُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا فَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ﴿٢٠٠﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿٢٠١﴾ أُولَئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾

حج در ماههای معینی انجام می‌شود، پس هرکس در این ماهها (با احرام بستن یا تلبیه) حج را (برخورد) فرض گردانید، (بدانید که) آمیزش جنسی و گناه و نافرمانی و جدال در (اثنای) حج روا نیست، و هرآنچه از خیر انجام دهید خداوند آن را می‌داند. و توشه بگیرید، و بهترین توشه پرهیزگاری است. و ای خردمندان! از من بترسید. ﴿۱۹۷﴾ بر شما گناهی نیست که (در سفر حج) فضل پروردگارتان را بجوید، پس چون از عرفات برگشتید خداوند را در مشعرالحرام یاد کنید، و او را یاد کنید آن‌گونه که شما را راهنمایی کرده است، گرچه قبل از آن از گمراهان بودید. ﴿۱۹۸﴾ سپس بازگردید از آنجا که مردم باز می‌گردند، و از خداوند طلب آمرزش کنید، بی‌گمان خداوند آمرزگار و مهربان است. ﴿۱۹۹﴾ و چون اعمال حجتان را به جا آوردید پس یاد کنید خدا را، همان‌گونه که پدرانان را یاد می‌کنید بیشتر (خدا را به یاد آورید)، و دسته‌ای از مردم می‌گویند: پروردگارا! به ما در همین دنیا عطا کن و در آخرت هیچ بهره‌ای ندارند. ﴿۲۰۰﴾ و دسته‌ای هستند که می‌گویند: پروردگارا! در دنیا به ما نیکی عطا کن، و در آخرت (نیز) به ما نیکی بده، و از عذاب آتش ما را (دور) نگاه‌دار. ﴿۲۰۱﴾ ایشان از آنچه فراچنگ آورده‌اند بهره‌ای دارند و خداوند سریع الحساب است. ﴿۲۰۲﴾

﴿وَأَذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ﴾ (۳۳)
 وَمِنَ النَّاسِ مَن يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهِدُ اللَّهَ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ ﴿۳۴﴾
 وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ ﴿۳۵﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ وَلَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿۳۶﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْرِي نَفْسَهُ أُتِيَغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ رَعُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿۳۷﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَدْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَآفَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿۳۸﴾ فَإِنْ زَلَلْتُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْكُمْ الْبَيِّنَاتُ فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۳۹﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِّنَ الْغَمَامِ وَالْمَلَائِكَةُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿۴۰﴾

و یاد کنید خدا را در روزهای معینی، پس هرکسی شتاب کند (و اعمال را) در دو روز انجام دهد بر او گناهی نیست، و هرکس که تاخیر کند بر او گناهی نیست، این برای کسی است که پرهیزگاری کند و از خدا بترسد، و بدانید که شما در پیشگاه او جمع می شوید. ﴿۲۰۳﴾ و از میان مردم کسی هست که سخن او در رابطه با زندگی دنیا ترا به شگفتی می اندازد، و خداوند را بر آنچه در دل دارد گواه می گیرد، و او سر سخت ترین دشمنان است. ﴿۲۰۴﴾ و چون قدرت یابد سعی می کند که در زمین فساد و تباهی ورزد، و تلاش می نماید کشتزار و دام را نابود کند، و خداوند فساد را دوست ندارد. ﴿۲۰۵﴾ و چون به او گفته شود: از خدا بترس، غرور و تکبر او را فرا می گیرد و به گناه وادارش می کند، پس جهنم او را کافی است، و بد آرامگاهی است. ﴿۲۰۶﴾ و دسته ای از مردم هستند که جان خود را در طلب رضای خدا می فروشند و خداوند نسبت به بندگان مهربان است. ﴿۲۰۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! به طور کامل در اسلام داخل شوید، و از گامهای شیطان پیروی نکنید، همانا او برای شما دشمنی آشکار است. ﴿۲۰۸﴾ پس اگر بعد از آنکه برای شما نشانه های آشکار آمد، دچار لغزش شدید، بدانید که خداوند عزیز و حکیم است. ﴿۲۰۹﴾ آیا انتظار آنان غیر از این است که خداوند و فرشتگان در سایبانهایی از ابر بیایند و کار (قضاوت) یکسره شود؟ و کارها به سوی خدا بازگردانده می شوند. ﴿۲۱۰﴾

سَلِّ بَنِي إِسْرَءِيلَ كَمَا عَاتَيْنَهُمْ مِّنْ آيَةٍ بَيْنَةٍ وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢١١﴾ زَيْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَيَسْخَرُونَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢١٢﴾ كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢١٣﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسَّتْهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَاءُ وَزُلْزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ ﴿٢١٤﴾ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلْ مَا أَنْفَقْتُ مِنْ خَيْرٍ فَلِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ وَالْيَتَامَى وَالْمَسْكِينِ وَالْبَنِ السَّبِيلِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢١٥﴾

از فرزندان اسرائیل بپرس که چه بسیار نشانه‌های روشن به آنها دادیم. و هرکس که نعمت خدا را - پس از آنکه پیش او آمد - (به کفران) بدل کند، پس همانا خداوند سخت کیفر است. ﴿۲۱۱﴾ برای آنانی که کفر ورزیده‌اند زندگی دنیا آراسته شده است، و مؤمنان را مسخره می‌کنند. و کسانی که تقوا پیشه کرده‌اند روز قیامت از آنها برترند، و خداوند کسی را که بخواهد بدون حساب روزی می‌دهد. ﴿۲۱۲﴾ مردم (در آغاز) امتی یگانه بودند، پس خداوند پیامبران مژده دهنده و بیم دهنده را فرستاد، و با آنها کتاب خود را (به حق) نازل کرد تا در میان مردم در آنچه اختلاف کردند به حق داوری نماید، و در آن اختلاف نورزیدند جز کسانی که کتاب را داده شده بودند. و به دنبال دریافت نشانه‌های روشن، از روی ستمکاری و کینه توزی در آن اختلاف ورزیدند، پس خداوند به فرمان خویش مؤمنان را در آنچه اختلاف کردند به حق هدایت نمود، و خداوند هرکس را که بخواهد، به راه راست هدایت می‌کند. ﴿۲۱۳﴾ آیا گمان برده‌اید که وارد بهشت شوید حال آنکه هنوز آنچه بر سر گذشتگان آمد بر سر شما نیامده است؟ آنان دچار سختی و زیان شدند و پریشان گشتند تا آنجا که پیامبر و کسانی که همراه او بودند، گفتند: پس یاری خدا کی خواهد رسید؟ بدانید که نصرت الهی نزدیک است. ﴿۲۱۴﴾ از تو می‌پرسند: چه چیزی را انفاق کنید؟ (و به چه کسی بدهند)؟ بگو: مالی را که انفاق می‌کنید برای پدر و مادر و خویشاوندان و یتیمان و بینوایان و در راه ماندگان است، و هرگونه نیکی که انجام دهید خداوند به آن داناست. ﴿۲۱۵﴾

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهُ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢١٦﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدُّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَكَفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا يَزَالُونَ يَقْتُلُونَكُمْ حَتَّى يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ إِنْ أَسْتَطَعُوا وَمَنْ يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢١٧﴾ إِنْ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢١٨﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَا أَكْبَرُ مِنْ نَفْعِهِمَا وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلِ الْعَفْوَ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١٩﴾

پیکار بر شما فرض شده است و آن برایتان ناگوار است، و بسا شما چیزی را نمی‌پسندید در حالی که به نفع شماست، و بسا چیزی را دوست می‌دارید و آن به زیادتان است، و خداوند می‌داند و شما نمی‌دانید. ﴿۲۱۶﴾ ترا از جنگیدن در ماه حرام می‌پرسند، بگو: جنگ در ماه حرام گناه بزرگی است اما بازداشتن از راه خدا و از مسجدالحرام، و بیرون راندن اهل مسجدالحرام از آن، و کفر ورزیدن به خدا، از جنگ در ماه حرام نزد خدا (گناه) بزرگتری است، و فتنه (شرک و شکنجه کردن مسلمانان) از کشتن بدتر و بزرگتر است، و آنان همواره با شما خواهند جنگید تا - اگر نتوانستند - شما را از دینتان برگردانند، و هر کس از شما که از دینش برگردد و در حال کفر بمیرد، پس اعمالشان در دنیا و آخرت تباه شده و ایشان اهل دوزخاند و در آن برای همیشه خواهند ماند. ﴿۲۱۷﴾ همانا کسانی که ایمان آوردند و آنانی که در راه خدا جهاد کردند و هجرت نمودند ایشان امید رحمت الهی را دارند و خداوند آمرزنده و مهربان است. ﴿۲۱۸﴾ ترا از شراب و قمار می‌پرسند، بگو: در این دو، گناهی بزرگ است، و برای مردم منافی هم دارند، و گناهشان از نفعشان بیشتر است. و ترا می‌پرسند که چه چیزی را انفاق کنند؟ بگو: افزون بر نیاز را انفاق کنید. این چنین خداوند آیات را برای شما بیان می‌کند تا بیاندیشید.

فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الَّتِي مَيَّ قُلْ
إِصْلَاحٌ لَهُمْ خَيْرٌ وَإِنْ تُخَالِطُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ وَاللَّهُ
يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ مِنَ الْمُصْلِحِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَعْتَبَكُمْ
إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٠﴾ وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَةَ
حَتَّى يُؤْمِنَ وَلَا أَمَةٌ مُؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكَةٍ وَلَوْ
أَعَجَبْتَكُمْ وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُوا
وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ وَلَوْ أَعَجَبَكُمْ
أُولَئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ
وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَيُبَيِّنُ ءَايَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ
يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢١﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ
أَذَى فَأَعِزِّلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ
حَتَّى يَطْهُرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ
اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٢٢﴾
نِسَاؤُكُمْ حَرْثٌ لَّكُمْ فَأَتُوا حَرْثَكُمْ أَلَىٰ شَيْئُمْ
وَقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ
مُّلْقَوُهُ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٢٣﴾ وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً
لِّإِيمَانِكُمْ أَنْ تَبَرُّوا وَتَتَّقُوا وَتُصْلِحُوا بَيْنَ النَّاسِ
وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٤﴾

(این چنین) خداوند نشانه‌ها را برای شما بیان می‌کند تا در دنیا و آخرت بیاندیشید و ترا از یتیمان می‌پرسند، بگو: اصلاح برای آنها بهتر است، و اگر با آنان همزیستی کنید پس برادرانتان هستند، و خداوند فساد کار را از اصلاحگر باز می‌شناسد، و اگر خداوند می‌خواست، بر شما سخت می‌گرفت، همانا خداوند عزیز و حکیم است. ﴿۲۲۰﴾ و با زنان مشرک ازدواج نکنید مگر اینکه ایمان بیاورند. قطعاً کنیز مؤمن از زن (آزاد و) مشرک بهتر است گرچه شما را به تعجب آورد و به مردان مشرک زن ندهید مگر اینکه ایمان بیاورند، و قطعاً برده مؤمن بهتر از مرد (آزاد و) مشرک است، گرچه شما را به‌سوی تعجب آورد. ایشان به جهنم فرا می‌خوانند، و خداوند (با فرمان خود شما را) به‌سوی بهشت و مغفرت فرا می‌خواند و آیاتش را برای مردم بیان می‌کند تا متذکر شوند. ﴿۲۲۱﴾ و ترا از حیض می‌پرسند، بگو: آن زیان است، پس به هنگام حیض از زنان کناره‌گیری کنید و با آنان نزدیکی نکنید تا پاک شوند، پس هرگاه پاک شدند با آنان نزدیکی کنید، از آنجا که خدا شما را دستور داده‌است. همانا خداوند توبه‌کنندگان و پاکیزگان را دوست دارد. ﴿۲۲۲﴾ زنانان کشتزار شما هستند، پس هرگونه که می‌خواهید به کشتزارتان در آید و برای خود (توشه‌ای) از پیش بفرستید و از خدا بترسید. و بدانید که شما او را ملاقات خواهید کرد، و مژده بده مؤمنان را. ﴿۲۲۳﴾ و خدا را دستاویز سوگندهای خود قرار مدهید، تا (با این بهانه) از نیکوکاری و پرهیزگاری و اصلاح بین مردم (باز ایستید) و خداوند شنوا و داناست.

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٢٥﴾ لِلَّذِينَ يُؤُولُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ تَرَبُّصُ أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ فَإِنْ فَاءُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾ وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾ وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَنْ يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنَنَّ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِي ذَلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٨﴾ الطَّلَاقُ مَرَّتَانٍ فَإِمْسَاكِ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٍ بِإِحْسَنٍ وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا أَنْ يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٢٩﴾ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُ مِنْ بَعْدِ حَتَّى تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يَتَرَاجَعَا إِنْ ظَنَّا أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٣٠﴾

خداوند شما را به سبب سوگندهای بیهوده‌یتان بازخواست نمی‌کند بلکه شما را به آنچه دلهایتان قصد کرده است بازخواست می‌کند، و خداوند آمرزنده و بردبار است. ﴿۲۲۵﴾ کسانی که سوگند می‌خورند با زنان خود نزدیکی نکنند، باید چهار ماه انتظار بکشند و اگر بازگشتند خداوند آمرزگار و مهربان است. ﴿۲۲۶﴾ و اگر قصد طلاق کردند، پس همانا خداوند شنوا و داناست. ﴿۲۲۷﴾ و زنان طلاق داده شده باید به مدت سه بار عادت ماهانه انتظار بکشند، و اگر به خدا و روز قیامت ایمان دارند، برای آنان جایز نیست آنچه را خداوند در رحم‌هایشان آفریده است پنهان کنند، و شوهرانشان اگر قصد اصلاح دارند به بازگرداندن آنها در این مدت سزاوارترند و برای زنان حقی است (که مردان باید ادا بکنند) همچنان که مردان بر زنان حقی دارند که باید بگونه شایسته ادا نمایند، و مردان بر زنان درجه برتری دارند، و خداوند عزیز و حکیم است. ﴿۲۲۸﴾ طلاق دوبار است، پس از آن یا به خوبی نگاه داشتن، یا به نیکی رها کردن. و برای شما حلال نیست که از آنچه بدیشان داده‌اید باز پس گیرید، مگر اینکه (دو طرف) بترسند که نتواند حدود خداوندی را برپا دارند، پس اگر شما ترسیدید که (آن دو) نتوانند حدود خداوند را برپا دارند، پس گناهی بر آنها نیست که زن فدیهِ و عوضی بپردازد، این حدود الهی است، پس، از آن تجاوز نکنید و هرکسی از حدود الهی تجاوز کند پس ایشان ستمکاران‌اند. ﴿۲۲۹﴾ و اگر آن را طلاق داد، پس برای او حلال نیست مگر اینکه با شوهری دیگر ازدواج کند، پس اگر (شوهر دوم) او را طلاق داد، گناهی بر آنها نیست که دوباره به یکدیگر باز گردانند، اگر بدانند به احکام الهی را بر پا می‌دارند، این حدود خداوند است، آنرا برای قومی که می‌دانند بیان می‌کند. ﴿۲۳۰﴾

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ
بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ
ضُرَارًا لِّتَعْتَدُوا وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ
وَلَا تَتَّخِذُوا آيَاتِ اللَّهِ هُزُوعًا وَادْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ
عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ
يُعْظِمُ بِهِ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ
شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٣١﴾ وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ
فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَاضَوْا
بَيْنَهُمْ بِالْمَعْرُوفِ ۚ ذَلِكَ يُوعَظُ بِهِ مَنْ كَانَ مِنْكُمْ
يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۚ ذَلِكَمْ أَزْكَى لَكُمْ وَأَظْهَرُ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٢﴾ وَالْوَالِدَاتُ
يُرْضَعْنَ أَوْلَدَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُتِمَّ
الرِّضَاعَةَ ۖ وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ
بِالْمَعْرُوفِ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا لَا تُضَارَّ
وَالِدَةٌ بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَهُ بِوَلَدِهِ ۖ وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ
ذَلِكَ ۚ فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَنْ تَرَاضٍ مِّنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ
فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا ۚ وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْرِضِعُوا
أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا
ءَاتَيْتُمْ بِالْمَعْرُوفِ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا
تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٣﴾

و چون زنان را طلاق دادید و به پایان عده خود نزدیک
شدند، پس یا آنها را به خوبی نگاه دارید، و یا به خوبی
رها کنید، و هرگز آنان را برای زیان رساندن به آنها
نگاه ندارید تا از حد تجاوز کنید، و هرکسی چنین کند
بر خود ستم کرده است. و آیات خداوندی را به
تمسخر نگیرید، و نعمت‌های خدا را و آنچه از کتاب و
سنت بر شما نازل کرده است و شما را به آن پند
می‌دهد، به یاد آورید، و از خدا بترسید، و بدانید که
خداوند به هر چیزی داناست. ﴿۲۳۱﴾ و چون زنان را
طلاق دادید و به پایان عده خود رسیدند، آنها را از
اینکه با شوهران (قبلی) خود ازدواج کنند - چنانچه در
میانشان به طرز پسندیده‌ای توافق برقرار گردید - منع
نکنید، این همان چیزی است که هرکس از شما که به
خدا و روز آخرت ایمان داشته باشد، به آن پند داده
می‌شود. آن برایتان پاکتر و بهتر است، و خداوند
می‌داند و شما نمی‌دانید. ﴿۲۳۲﴾ و مادران، فرزندان
خود را دو سال کامل شیر دهند، این برای کسی است
که بخواهد مدت شیرخوارگی را کامل نماید. و بر
کسی که فرزند برای او متولد شده (پدر) لازم است
خوراک و پوشاک مادران را به گونه‌ای شایسته فراهم
کند، هیچ‌کس جز به اندازه توانش مکلف نمی‌شود.
هیچ مادری نباید به خاطر فرزندش زیان ببیند، و هیچ
پدری نیز نباید به خاطر فرزندش زیان ببیند، و بر وارث
فرزند چنین چیزی (نفقه) لازم است، و اگر پدر و مادر
با رضایت و مشورت همدیگر خواستند فرزند را از شیر
بگیرند، گناهی بر آنها نیست، و اگر خواستید دایه شیر
دهی برای فرزندان خود بگیرید گناهی بر شما نیست به
شرط اینکه آنچه را که متعهد شده‌اید پرداخت کنید به
خوبی بپردازید، از خداوند بترسید و بدانید که خداوند
به آنچه می‌کنید بیناست. ﴿۲۳۳﴾

وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا يَتَرَبَّصْنَ
 بِأَنْفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا فَإِذَا بَلَغَ أَجَلُهُنَّ
 فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ
 بِالْمَعْرُوفِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٣٥﴾ وَلَا جُنَاحَ
 عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُمْ بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ
 أَكْنَنْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ عِلْمَ اللَّهِ أَنْتُمْ
 سَتَذَكَّرُوهُنَّ وَلَكِنْ لَا تُؤَاعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّا أَنْ
 تَقُولُوا قَوْلًا مَعْرُوفًا وَلَا تَعْزِمُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّى
 يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي
 أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ
 ﴿٢٣٥﴾ لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمْ النِّسَاءَ مَا لَمْ
 تَمْسُوهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً وَمَتَّعُوهُنَّ عَلَى
 الْمَوْسِعِ قَدَرُهُ وَعَلَى الْمُقْتَرِ قَدَرُهُ مَتَّعًا بِالْمَعْرُوفِ
 حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٣٦﴾ وَإِنْ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ
 أَنْ تَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا
 فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُونَ أَوْ يَعْفُوا الَّذِي بِيَدِهِ عُقْدَةُ
 النِّكَاحِ وَأَنْ تَعْفُوا أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى وَلَا تَنْسُوا الْفَضْلَ
 بَيْنَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٧﴾

و کسانی از شما که می‌میرند و زنانی را بر جای
 می‌گذارند، (همسران) چهارده ماه و ده روز انتظار
 بکشند، و چون عدهٔ خود را به پایان رسانند بر شما
 گناهی نیست در آنچه که آنان به طور شایسته دربارهٔ
 خود انجام دهند، و خداوند به آنچه می‌کنید آگاه است.
 ﴿۲۳۴﴾ و بر شما گناهی نیست که به طور کنایه از زنان
 خواستگاری کنید، و یا در دل‌هایتان پنهان نمایید،
 خداوند می‌داند که شما آنها را یاد می‌کنید، ولی به
 آنها وعدهٔ پنهانی ندهید مگر اینکه سخن نیکویی
 بگویید، و تصمیم به عقد نکاح نگیرید تا وقتی که عده
 به پایان برسد، و بدانید که خداوند می‌داند آنچه را که
 در دلتان است، پس از او بترسید و بدانید که خداوند
 آمرزگار و مهربان است. ﴿۲۳۵﴾ اگر زنان را قبل از
 اینکه با آنان آمیزش جنسی کنید و قبل از اینکه برای
 آنان مهریه‌ای تعیین نمایید، طلاق دهید، بر شما گناهی
 نیست. آنان را به طور پسندیده، به نوعی بهره‌مند
 سازید، توانگر به اندازهٔ خودش و تنگدست به اندازه
 خودش، (این کاری است) شایستهٔ نیکوکاران. ﴿۲۳۶﴾
 و اگر زنان را قبل از اینکه با آنان آمیزش جنسی کنید،
 طلاق دادید، در حالی که برای آنها مهریه تعیین
 کرده‌اید، پس نصف آنچه تعیین کرده‌اید را پردازید.
 مگر اینکه (آن را به شما) ببخشند یا کسی که عقد
 ازدواج در دست اوست (آن را) ببخشد، و اگر ببخشید،
 به پرهیزگاری نزدیک‌تر است، و نیکوکاری را در میان
 خود فراموش نکنید همانا خداوند به آنچه می‌کنید
 بیناست. ﴿۲۳۷﴾

حَفِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَى وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ ﴿٢٣٨﴾ فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَانًا فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٩﴾ وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا وَصِيَّةً لِأَزْوَاجِهِمْ مَّتَعًا إِلَى الْحَوْلِ غَيْرَ إِخْرَاجٍ فَإِنْ خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَّعْرُوفٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٤٠﴾ وَلِلْمُطَلَّقاتِ مَتَعٌ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿٢٤١﴾ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٤٢﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٢٤٣﴾ وَقَتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٤﴾ مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ وَأَضعَافًا كَثِيرَةً وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصِطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٤٥﴾

بر ادای نمازها و نماز میانه محافظت کنید، و فروتنانه برای خدا بایستید. ﴿۲۳۸﴾ پس اگر ترسیدید، پیاده یا سواره نماز را ادا کنید، و چون ایمن شدید پس خدا را یاد کنید، که به شما چیزهایی آموخت که نمی دانستید. ﴿۲۳۹﴾ و کسانی از شما که می میرند و زنانی را بر جای می گذارند (باید) برای همسران خود سفارش کنند که (وارثان شوهر) آنها را تا یکسال بهره مند سازند و آنها را از خانه بیرون نکنند، و اگر خودشان بیرون رفتند پس در آنچه آنها به گونه شایسته درباره خود انجام می دهند گناهی بر شما نیست، و خداوند عزیز و حکیم است. ﴿۲۴۰﴾ و برای زنان طلاق داده شده هدیه ای شایسته ایست، و این حقی است بر مردان پرهیزگار. ﴿۲۴۱﴾ این چنین خداوند آیاتش را برای شما بیان می کند تا بیاندیشید. ﴿۲۴۲﴾ آیا داستان کسانی را نشنیده ای که از بیم مرگ از خانه هایشان بیرون آمدند، و آنان هزاران نفر بودند پس خداوند به آنها گفت: بمیرید (مردند) سپس آنها را زنده کرد، همانا خداوند بر مردم کرم و بخشایش دارد اما بیشتر مردم سپاسگزاری نمی کنند. ﴿۲۴۳﴾ و در راه خدا پیکار کنید و بدانید که خداوند شنوا و داناست. ﴿۲۴۴﴾ کیست که به خداوند قرضی نیکو دهد و (خدا) آنرا برای او چندین برابر کند؟ و خداوند است که (در معیشت بندگان) تنگی و گشایش پدید می آورد و به سوی او باز می گردید. ﴿۲۴۵﴾

أَلَمْ تَر إِلَى الْمَلَأِ مِنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى إِذْ
 قَالُوا لِنَبِيِّ لَّهُمْ أَبْعَثْ لَنَا مَلِكًا نُنْقِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ^{٢٤٦}
 قَالِ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا
 تُقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ
 أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَاءِنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ
 الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ
 ﴿٢٤٦﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ
 مَلِكًا قَالُوا أَنَّى يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ
 بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِّنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ
 اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ^{٢٤٧}
 وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ
 وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ
 التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ
 آلُ مُوسَى وَآلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي
 ذَلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٤٨﴾

آیا از (داستان) بزرگان بنی اسرائیل پس از موسی خبر
 نیافتی آنگاه که به پیامبر خودشان گفتند: برای ما
 فرمانروایی بگمار تا در راه خدا پیکار کنیم، گفت:
 شاید اگر جنگیدن بر شما فرض گردد پیکار نکنید،
 گفتند: چرا در راه خدا جنگ نکنیم درحالیکه از
 سرزمین و فرزندانمان بیرون رانده شده ایم؟ پس وقتی
 پیکار بر آنها مقرر شد روی بر تافتند، به جز افراد
 اندکی از آنها، و خداوند به ستمکاران داناست.
 ﴿۲۴۶﴾ و پیامبرشان به آنها گفت: همانا خداوند
 طالوت را به فرمانروایی شما برانگیخته است. گفتند:
 چگونه او فرمانروای ما باشد در حالی که ما از او به
 فرمانروایی سزاوارتریم و به او مال فراوانی داده نشده
 است؟ گفت: همانا خداوند او را بر شما برتری داده و
 در جسم و دانش بر شما برتری بخشیده است، و
 خداوند فرمانروایی خویش را به هرکس که بخواهد
 می‌دهد. و خداند گشایشگر داناست. ﴿۲۴۷﴾ و
 پیامبرشان به آنها گفت: همانا نشانی فرمانروایی او این
 است که آن صندوق (عهد) پیش شما بیاید، که در آن
 آرامش خاطری از جانب پروردگارتان می‌باشد، و
 یادگاری است از آنچه آل موسی و آل هارون بر جای
 گذاشته‌اند، درحالیکه فرشتگان آن را حمل می‌کنند،
 بی‌گمان در آن نشانی برای شماست اگر مؤمن باشید.
 ﴿۲۴۸﴾

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ
 بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ
 فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنْ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ
 إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا
 مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالَ
 الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُّلَاقُوا اللَّهَ كَم مِّن فِئَةٍ قَلِيلَةٍ
 غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً يَأْذِنُ اللَّهُ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٢٤٩﴾
 وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا
 صَبْرًا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ
 ﴿٢٥٠﴾ فَهَزَمُوهُمْ يَأْذِنُ اللَّهُ وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَءَاتَاهُ
 اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ
 اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ الْأَرْضُ
 وَلَئِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٢٥١﴾ تِلْكَ آيَاتُ
 اللَّهِ تَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥٢﴾

و هنگامی که طالوت با سپاهیان از شهر بیرون آمد،
 گفت: همانا خداوند شما را با رود خانه‌ای آزمایش
 می‌کند، پس هرکس از آن بنوشد از من نیست، و هر
 کس از آن ننوشد از من است، مگر کسی که مشی از
 آن با دست خود بردارد، پس جز تعداد اندکی همه از
 آن نوشیدند، و وقتی که او و همراهانش از آن رود
 خانه گذشتند، گفتند: امروز توان مقابله با جالوت و
 لشکریانش را نداریم، کسانی که یقین داشتند خداوند
 را ملاقات خواهند کرد، گفتند: چه بسا گروه اندکی به
 اذن خدا بر گروه زیادی پیروز شود، و خداوند با
 بردباران است. ﴿۲۴۹﴾ و هنگامیکه در برابر جالوت
 قرار گرفتند، گفتند: پروردگارا! بر ما صبر و شکیبایی
 فروریز و گامهای ما را استوار کن و ما را بر قوم کافر
 پیروز بگردان. ﴿۲۵۰﴾ پس آنها را به یاری شکست
 دادند و داود، جالوت را کشت و خداوند به او
 پادشاهی و پیامبری داد، و به او از آنچه می‌خواست
 چیزهایی آموخت. و اگر خداوند بعضی از مردم را
 بوسیله بعضی دیگر دفع نمی‌کرد، قطعا زمین تباه
 می‌شد، اما خداوند بر جهانیان بخشش دارد. ﴿۲۵۱﴾
 این آیات خداوند است که آن را به حق بر تو
 می‌خوانیم و بی‌گمان تو از فرستاده شدگان هستی.

﴿تِلْكَ أَرْسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِّنْ كَلَمِ اللَّهِ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ وَعَاتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ ۖ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَتَلَ الَّذِينَ مِن بَعْدِهِمْ مِّن بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ وَلَكِنِ اخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ مَّنْ ءَامَنَ وَمِنْهُمْ مَّنْ كَفَرَ ۖ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَتَلُوا وَلَكِنِ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ﴾ ﴿٢٥٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفْعَةٌ ۖ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٥٤﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ ۚ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ ۚ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ ۚ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ ۖ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا ۚ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٢٥٥﴾ لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ ۚ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ ۚ فَمَن يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِن بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٦﴾

اینان پیامبرانی هستند که بعضی را بر بعضی دیگر برتری داده‌ایم، و از آنان کسی هست که خداوند با او سخن گفته و مراتب برخی را بلند کرده است. و به عیسی پسر مریم نشانه‌های روشن دادیم، و او را به وسیله روح القدس یاری نمودیم، و اگر خداوند می‌خواست کسانی که پس از آنها بودند بعد از اینکه نشانه‌های روشن‌گر پیش آنان آمد، با یکدیگر جنگ نمی‌کردند، ولی آنان اختلاف ورزیدند پس بعضی ایمان آوردند، و برخی کفر پیشه کردند، و اگر خداوند می‌خواست آنها با یکدیگر جنگ نمی‌کردند، اما خداوند آنچه بخواهد انجام می‌دهد. ﴿۲۵۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از آنچه به شما روزی داده‌ایم انفاق کنید قبل از اینکه روزی بیاید که در آن نه خرید و فروشی هست، و نه دوستی و نه سفارشی، کافران ستمکارانند. ﴿۲۵۴﴾ معبود به حقى جز «الله» وجود ندارد، زنده و پایدار است، چُرت و خواب او را فرا نمی‌گیرد، آنچه در آسمانها و زمین است از آن اوست، کیست که نزد او شفاعت کند مگر باذن او؟ گذشته و آینده ایشان را می‌داند، و از علم او آگاهی نمی‌یابند (و به دانش او احاطه پیدا نخواهند کرد) مگر آن مقدار که او بخواهد، کرسی او آسمانها و زمین را فرا گرفته است. و نگاهداری آنها برای او مشکل نیست، و او والاتر و بزرگتر است. ﴿۲۵۵﴾ ر دین اجباری نیست، به راستی که هدایت از گمراهی جدا شده است. پس هرکس که به طاغوت کفر ورزد، و به خدا ایمان بیاورد، به راستی که به دستاویز محکمی چنگ زده است که گسستنی نیست و خداوند شنوای داناست. ﴿۲۵۶﴾

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَائُهُمُ الظُّلُومُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ ءَاتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أُحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالشَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥٨﴾ أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّى يُحْيِي هَذِهِ اللَّهُ بَعَدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَلْ لَبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ فَانْظُرْ إِلَى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانْظُرْ إِلَى جِمَاركَ وَلِنَجْعَلَكَ ءَايَةً لِلنَّاسِ وَانْظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا لَحْمًا فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٥٩﴾

خداوند سرپرست و کارساز مؤمنان است آنان را از تاریکی‌ها به سوی نور بیرون می‌برد و کسانی که کفر ورزیده‌اند سرپرستان طاغوت است که آنان را از روشنایی به سوی تاریکی می‌کشاند. ایشان یاران آتش‌اند و در آن جاودانه خواهند بود. ﴿۲۵۷﴾ آیا از (حال) کسی که خداوند به او پادشاهی بخشیده بود و با ابراهیم در مورد پروردگارش مجادله کرد خبرداری؟ آنگاه که ابراهیم گفت: پروردگار من کسی است که زنده می‌کند و می‌میراند. گفت: من (نیز) زنده می‌گردانم و می‌میرانم، ابراهیم گفت: خداوند خورشید را از مشرق بر می‌آورد، تو آن را از مغرب برآور، پس کسی که کفر ورزیده بود حیران شد و خداوند قوم ستمکار را هدایت نمی‌کند. ﴿۲۵۸﴾ یا همچون کسی که از کنار دهکده‌ای گذر کرد که سقف‌ها و دیوارها بر پایه‌هایش فرو ریخته بود، گفت: چگونه خداوند این را پس از مردنش زنده می‌گرداند؟ پس خدا او را صد سال میراند، سپس او را زنده کرد و گفت: چقدر مانده‌ای؟ گفت: یک روز یا بخشی از روز را (در این حال مانده‌ام) گفت: بلکه صد سال در این حال مانده‌ای، پس به خوراک و نوشیدنیت نگاه کن تغییر نیافته است، و به خرت بنگر، و تا تو را نشانه‌ای برای مردم قرار دهیم، و به استخوان‌ها بنگر که چگونه آنها را پیوند می‌دهیم، سپس بر آن گوشت می‌پوشانیم، پس وقتی برای او روشن شد، گفت: می‌دانم که خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۲۵۹﴾

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ ارْنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ قَالَ أَوْ لَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَظْمِنَنَّ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ أَجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ أَدْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦١﴾ مَّثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَتَتْ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُبُلَةٍ مِّائَةٌ حَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضْعِفُ لِمَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦٢﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يَتَّبِعُونَ مَا أَنْفَقُوا مَنًّا وَلَا أَذَىٰ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٦٣﴾ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ صَدَقَةٍ يَتَّبِعُهَا أَذَىٰ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيمٌ ﴿٢٦٤﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَبْطُلُوا صَدَقَتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَىٰ كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِثَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ ثُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٢٦٥﴾

و به یادآور هنگامی را که ابراهیم گفت: پروردگارا! به من نشان ده که چگونه مردگان را زنده می‌کنی، فرمود: آیا ایمان نداری؟ گفت: آری! ایمان دارم ولی برای اینکه دلم اطمینان پیدا کند. فرمود: چهار تا از پرندگان را بگیر و آنها را نزد خود تکه تکه کن، سپس هر قسمت از آنها را بر کوهی قرار بده، سپس آنها را بخوان (که) شتابان به سوی تو آیند، و بدان که خداوند عزیز و حکیم است. ﴿۲۶۰﴾ مثال کسانی که مالهایشان را در راه خدا صرف می‌کنند مثل دانه‌ایست که هفت خوشه می‌رویانند و در هر خوشه صد دانه است و خداوند برای هر کس که بخواهد (آن را) چندین برابر می‌نماید و خداوند گشایشگر داناست. ﴿۲۶۱﴾ کسانی که مالهایشان را در راه خدا انفاق می‌کنند سپس به دنبال آن منت نمی‌گذارند، و آزار نمی‌رسانند، پاداششان نزد پروردگارشان است، و نه ترسی بر آنهاست و نه اندوهگین می‌گردند. ﴿۲۶۲﴾ گفتار نیکو و گذشت از صدقه‌ای که به دنبال آن آزار باشد بهتر است، و خداوند بی‌نیاز بردبار است. ﴿۲۶۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! صدقات خود را با منت نهادن و آزار رساندن باطل مکنید، همچون کسی که مالش را به منظور تظاهر و خودنمایی در مقابل مردم انفاق می‌کند و به خدا و روز آخرت ایمان ندارد. پس مثل او همچون مثل سنگ صاف و بزرگی است که بر روی آن خاکی (نشسته) است، و بارانی شدید بر آن باریده، و آن (سنگ خارا) را سخت و صاف بر جای نهاده باشد. (ریاکاران) نیز از آنچه به دست آورده‌اند، سودی نمی‌برند، و خداوند کافران را هدایت نمی‌کند.

وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَنْبِيئًا مِّنْ أَنْفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَآتَتْ أُكُلَهَا ضِعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطُلٌّ ۖ
وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٦٥﴾ أَيَوَّدُ أَحَدُكُمْ أَنَّ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّنْ نَّحِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضُعَفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ ۚ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٦٦﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا تَيَمَّمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِآخِذِيهِ إِلَّا أَنْ تُغِصُّوا فِيهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٢٦٧﴾ الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُم بِالْفَحْشَاءِ ۗ وَاللَّهُ يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦٨﴾ يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا ۚ وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٦٩﴾

و مثل کسانی که اموال خود را برای طلب خشنودی خدا و به خاطر یقین و باوری که دارند انفاق می کنند، مانند مثل باغی است که در تپه ای قرار دارد، و بر آن باران تندی بیارد، و دو برابر میوه دهد، و اگر باران تندی بر آن نبارد باران خفیفی بر آن بیارد، و خداوند به آنچه می کنید بیناست. ﴿۲۶۵﴾ آیا کسی از شما دوست دارد که باغی از درختان خرما و انگور داشته باشد و از زیر آن رودها روان باشد، و هرگونه میوه برایش بیار آورد، و در حالی که پیری او را فراگرفته و فرزندان ضعیف و ناتوان دارد ناگهان گردباری که آتشی در آن است بر آن بوزد و باغ بسوزد؟ این چنین خداوند آیات را برای شما بیان می کند تا بیاندیشید. ﴿۲۶۶﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! از چیزهای پاکیزه ای که بدست آورده اید، و از آنچه ما از زمین برایتان رویانده ایم انفاق کنید، و به سراغ چیزهای ناپاک نروید، تا از آن ببخشید، در حالی که شما آن چیز ناپاک را نمی گیرید، مگر آنکه از بدی آن چشم ببوشید، و بدانید که خداوند بی نیاز و ستوده است. ﴿۲۶۷﴾ شیطان شما را وعده فقر و تهیدستی می دهد، و شما را به زشتی فرمان می دهد، و خداوند به شما نوید آمرزش و بخشش می دهد و خداوند گشایشگر داناست. ﴿۲۶۸﴾ حکمت را به کسی که بخواهد، می بخشد و هرکس که حکمت به او داده شود به راستی که خیر بسیاری به او داده شده است و جز خردمندان پند نمی گیرند. ﴿۲۶۹﴾

وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّنْ نَّفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِّنْ نَّذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ ۗ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٢٧٠﴾ إِنْ تُبَدُّوا الصَّدَقَاتِ فَنِعِمَّا هِيَ ۚ وَإِنْ تُخْفُوهَا وَتُؤْتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَيُكَفِّرُ عَنْكُم مِّنْ سَيِّئَاتِكُمْ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٧١﴾ لَّيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ ۗ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا نَفْسِكُمْ ۖ وَمَا تُنْفِقُونَ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ ۗ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٢﴾ لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أُحْصِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ لَا يَسْأَلُونَ النَّاسَ إِلْحَافًا ۚ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢٧٣﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٤﴾

و هر مالی را که در راه خدا انفاق کنید و یا نذری را که به گردن بگیرید خداوند آن را می‌داند و برای ستمکاران یابوری نیست. ﴿۲۷۰﴾ اگر صدقات و بخشش‌ها را آشکار کنید کار خوبی است، و اگر آن را پنهان نمایید و به نیازمندان بدهید برایتان بهتر است، و خداوند گناهانتان را می‌پوشاند و خداوند به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿۲۷۱﴾ هدایت آنها بر تو لازم نیست بلکه خداوند هرکس را که بخواهد هدایت می‌نماید و هر آنچه انفاق کنید برای خودتان است. و انفاق نمی‌کنید مگر برای طلب رضای خدا، و هر چیز خوب و نیکی که انفاق کنید به طور کامل به شما بازگردانده می‌شود و به شما ستمی نمی‌شود. ﴿۲۷۲﴾ (این صدقات) برای نیازمندی است که در راه خدا بازمانده‌اند و نمی‌توانند در زمین مسافرت کنند. به علت خویشتن داری و مناعت طبع، نادان آنها را توانگر می‌پندارد، آنها را از سیمایشان می‌شناسی، با اصرار چیزی از مردم نمی‌خواهند. و هرچه از خوبی انفاق کنید خداوند به آن داناست. ﴿۲۷۳﴾ کسانی که شب و روز و پنهان و آشکار اموال خود را انفاق می‌کنند پاداششان نزد پروردگارشان است و نه ترسی بر آنهاست، و نه اندوهگین می‌شوند. ﴿۲۷۴﴾

الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ
الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ
قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ
الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ
مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ عَادَ فَأُولَئِكَ
أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٧٥﴾ يَمْحَقُ اللَّهُ
الرِّبَا وَيُزِيهِ الصَّدَقَاتِ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ
أَثِيمٍ ﴿٢٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَءَاتَوْا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ
رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ لَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾ يَأْتِيهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن
كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾ فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ
اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِنْ تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ
لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾ وَإِنْ كَانَ ذُو عُسْرَةٍ
فَنَظَرَةٌ إِلَى مَيْسَرَةٍ وَأَنْ تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ
كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى
اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا
يُظْلَمُونَ ﴿٢٨١﴾

کسانی که ربا می‌خورند، (از قبر) بر نمی‌خیزند مگر
مانند کسی که شیطان او را دچار دیوانگی کرده است،
این بدان جهت است که گفتند: خرید و فروش صرفاً
مانند ربا است، درحالی‌که خداوند خرید و فروش را
حلال نموده و ربا را حرام کرده است، پس هرکس که
اندرزی از جانب پروردگارش به او رسیده و از
رباخواری دست کشید، آنچه در گذشته به دست
آورده است از آن او می‌باشد و کار او با خداست، و
هر آن کس که به رباخواری باز گردد، پس ایشان اهل
آتش‌اند، و در آن جاودانه خواهند بود. ﴿۲۷۵﴾
خداوند ربا را تباه می‌سازد، و صدقات را افزایش
می‌دهد، و خداوند هیچ ناسپاس گناهکاری را دوست
ندارد. ﴿۲۷۶﴾ بی‌گمان کسانی که ایمان آورده و
کارهای شایسته انجام داده و نماز را بر پا داشته و
زکات پرداخته‌اند پاداششان نزد پروردگارشان است، و
نه ترسی بر آنهاست و نه اندوهگین می‌شوند. ﴿۲۷۷﴾
ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از خدا بترسید و باقی
مانده ربا را رها کنید اگر شما مؤمن هستید. ﴿۲۷۸﴾ و
اگر چنین نکردید بدانید که به جنگ با خدا و پیامبرش
برخاسته‌اید، و اگر توبه کردید، سرمایه‌هایتان از آن
خودتان است، نه ستم می‌کنید و نه بر شما ستم می‌شود.
﴿۲۷۹﴾ و اگر (بدهکارتان) تنگدست بود، تا فرا
رسیدن گشایش، مهلت داده می‌شود، و اگر ببخشید
برایتان بهتر است اگر می‌دانید. ﴿۲۸۰﴾ و از روزی
بترسید که در آن روز به‌سوی خدا بازگردانده
می‌شوید، سپس هرکس هر آنچه را که کسب کرده
است به صورت کامل دریافت می‌کند و بر آنان ستم
نمی‌شود. ﴿۲۸۱﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدِينٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَآكُتُبُوهُ وَلْيَكُتَبْ بَيْنَكُم كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ يَكُتَبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ فَلْيَكُتَبْ وَلِيُمْلِلِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلِيَتَّقِيَ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا يَبْخَسَ مِنْهُ شَيْئًا فَإِنْ كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يُمْلَ هُوَ فَلْيُمْلِلْ وَلِيُّهُ بِالْعَدْلِ وَاسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ مِمَّن تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَدَاءِ أَنْ تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكِّرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَىٰ وَلَا يَأْبَ الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا وَلَا تَسْمَعُوا أَنْ تَكُتُبُوهُ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا إِلَىٰ أَجَلٍ ذَٰلِكُمْ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا تَكُتُبُوهَا وَأَشْهِدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ وَلَا يُضَارَّ كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ وَإِنْ تَفَعَّلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٨٢﴾

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! اگر به همدیگر تا مدت معینی وامی دادید آن را بنویسید، و باید نویسنده دادگرا نه آنرا بنویسد، و هیچ نویسنده‌ای نباید از نوشتن آن، آنگونه که خدا به او آموخته است ابا ورزد، پس باید بنویسد و کسی که حق بر اوست املا کند و از پروردگارش بترسد، و چیزی از آن کم نکند. پس اگر کسی که حق بر اوست سفیه و نادان یا ناتوان بود، یا نمی‌توانست املا کند، باید ولی‌اش به دادگری املا کند، و دو گواه از مردانتان گواه بگیرید، و اگر دو مرد نبودند پس یک مرد و دو زن از گواهانی که می‌پسندید، تا اگر یکی از آن دو (زن) فراموش کرد دیگری به او یادآوری کند. و هرگاه گواهان برای گواهی دادن خوانده شوند نباید سرباز زنند. و از نوشتن وام طبق موعده‌اش خواه کم باشد یا زیاد خسته نشوید. این نزد خداوند عادلانه‌تر است، و برای گواهی دادن استوارتر، و برای دین که دچار شک نشوید (به احتیاط) نزدیک‌تر است، مگر اینکه تجارتی نقدی باشد که در میان خود دست به دست می‌کنید، پس در اینصورت بر شما گناهی نیست که آن را ننویسید. و چون خرید و فروش کردید باید گواه بگیرید، و نباید نویسنده و شاهد زیان ببینند، و اگر چنین کاری کنید از فرمان خدا سرپیچی کرده‌اید. و از خدا بترسید و خداوند به شما می‌آموزد و خداوند به هر چیزی

وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَى سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهَنْ مَّقْبُوضَةً فَإِنْ أَتَى بَعْضُكُم بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي أُؤْتِيَ أَمْنَتَهُ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَادَةَ وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ عَاثِمٌ قَلْبُهُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨٣﴾ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبْذَرُوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفَوْهُ يُحَاسِبْكُمْ بِهِ اللَّهُ فَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٨٤﴾ آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٢٨٥﴾ لَا يُكَفِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا أُكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إَصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٨٦﴾

و اگر در مسافرت بودید و نویسنده‌ای نیافتید پس گروهی بستانید، و اگر کسی از شما دیگری را امین دانست، باید کسی که امین قرار داده شده است امانتش را باز پس بدهد، و از پروردگارش بترسد، و شهادت را پنهان نکنید، و هرکس که آن را پنهان کند دلش گناهکار است، و خداوند به آنچه می‌کنید داناست. ﴿۲۸۳﴾ آنچه در آسمانها و زمین است از آن خداست، و اگر آنچه را در دل دارید آشکار کنید یا آن را را پنهان نمایید خداوند شما را بر آن محاسبه می‌کند، پس هرکس را که بخواهد می‌آمزد، و هرکس را که بخواهد عذاب می‌دهد، و خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۲۸۴﴾ پیامبر به آنچه از جانب پروردگارش بر او نازل شد ایمان آورد، و مؤمنان همگی به خدا و فرشتگان و کتابها و پیامبرانش ایمان آوردند (و گفتند): بین هیچ یک از پیامبرانش فرق نمی‌گذاریم و گفتند: شنیدیم و اطاعت کردیم. پروردگارا! آمرزش ترا می‌خواهیم، و بازگشت به‌سوی توست. ﴿۲۸۵﴾ خداوند هیچ‌کس را جز به اندازه توانش مکلف نمی‌کند، هر کار نیکی که انجام دهد به سود خود کرده، و هر کار بدی که انجام دهد به زیان خود کرده است. پروردگارا! اگر فراموش کردیم یا به خطا رفتیم، ما را مگیر. پروردگارا! بار سنگین بر ما مگذار آن چنان که بر کسانی که پیش از ما بودند گذاشته‌ای. پروردگارا! آنچه تاب و توانش را نداریم بر دوش ما مگذار و از ما درگذر، و ما را بیامرز، و بر ما رحم فرما، تو سرور ما هستی، پس ما را بر قوم کافران پیروز گردان. ﴿۲۸۶﴾

سُورَةُ آلِ عِمْرَانَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَمْ ۝۱ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ ۝۲ نَزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابُ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنزَلَ التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ ۝۳ مِنْ قَبْلُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَأَنزَلَ الْفُرْقَانَ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ۝۴ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ۝۵ إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَى عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ۝۶ هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۝۷ هُوَ الَّذِي أَنزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ ۝۸ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ ۝۹ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ ۝۱۰ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ ءَامَنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ۝۱۱ رَبَّنَا لَا تَزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِن لَّدُنكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ ۝۱۲ رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ

۹

سُورَةُ آلِ عِمْرَانَ

به نام خداوند بخشنده مهربان

الف. لام. میم. ﴿۱﴾ جز «الله» معبود بر حق دیگری نیست. زنده و پایدار و پابرجا است. ﴿۲﴾ کتاب را بر تو به حق نازل کرد، تصدیق کننده کتابهایی است که پیش از آن بوده‌اند. ﴿۳﴾ و قبل از آن تورات و انجیل را برای هدایت مردم فرو فرستاد، و فرقان را نازل کرد، بی‌گمان کسانی که به آیات خدا کفر ورزیدند آنان عذابی سخت در پیش دارند، و خداوند توانا و انتقام گیرنده است. ﴿۴﴾ بی‌گمان هیچ چیزی در آسمان و در زمین بر خداوند پنهان نمی‌ماند. ﴿۵﴾ اوست که شما را در رحم‌ها هرطور که بخواهد شکل می‌دهد، هیچ معبود به حق جز او نیست، و او عزیز و حکیم است. ﴿۶﴾ او ذاتی است که کتاب را بر تو نازل کرد، و بخشی از آن آیات محکمی هستند که معانی آن واضح و روشن است و آنها اصل کتاب هستند. و بخشی از آن «متشابهات» هستند (که احتمال معانی دیگری هم دارند)، و اما کسانی که در دل‌هایشان انحراف است برای فتنه‌انگیزی و تاویل نادرست آن، به دنبال متشابهات می‌روند، و تاویل آن را جز خدا کسی نمی‌داند، و راسخان در علم می‌گویند: به آن ایمان آورده‌ایم، همه از جانب پروردگار ماست و جز خردمندان پند نمی‌پذیرند. ﴿۷﴾ پروردگار را پس از اینکه ما را هدایت کرده‌ای دل‌های ما را منحرف مگردان، و از جانب خود به ما رحمتی ببخش، بی‌گمان تو بخشایشگری. ﴿۸﴾ «پروردگارا! تو مردم را در روزی که هیچ شکی در آن نیست جمع خواهی کرد، بی‌گمان خداوند خلاف وعده نمی‌کند. ﴿۹﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا
 أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ هُمْ وَقُودُ النَّارِ ﴿١٠﴾
 كَذَابُ عَالِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
 فَآخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١١﴾ قُلْ
 لِلَّذِينَ كَفَرُوا سَعْيُهُمْ سَتُغْلَبُونَ وَتُحْشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ
 وَبُسْ أَلْمِهَادُ ﴿١٢﴾ قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِئَتَيْنِ
 الْتَقَتَا فِئَةٌ تُقَاتِلُ فَيْسَبِيلَ اللَّهِ وَأُخْرَىٰ كَافِرَةٌ
 يَرَوْنَهُمْ مِثْلَيْهِمْ رَأَىٰ الْعَيْنُ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصَرِهِ مَن
 يَشَاءُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ﴿١٣﴾ زَيْنٌ
 لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ
 وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ
 الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْخَرْثِ ذَٰلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَبَآئِ ﴿١٤﴾ قُلْ أُوتِيتُكُم
 بِخَيْرٍ مِّنْ ذَٰلِكُمْ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ
 تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأَزْوَاجٌ
 مُّطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿١٥﴾

بی گمان کسانی که کفر ورزیده‌اند، مالها و فرزندانشان
 هرگز آنان را از عذاب خدا نجات نخواهد داد، و آنان
 افروزینه و سوخت آتش‌اند. ﴿۱۰﴾ مانند رفتار و کردار
 آل فرعون و کسانی که پیش از آنها بودند، آیات ما را
 تکذیب کردند، پس خداوند آنها را به سبب گناهانشان
 گرفت، و خداوند سخت کیفر است. ﴿۱۱﴾ به کافران
 بگو: شما شکست خواهید خورد و به سوی جهنم حشر
 خواهید شد، و بد جایگاهی است. ﴿۱۲﴾ قطعاً برای
 شما نشانی بود در رویارویی دو گروه، گروهی در راه
 خدا می‌جنگید، و گروهی دیگر کافر بودند، که مؤمنان
 را با چشمهای خود دو برابر می‌دیدند، و خداوند با
 یاری خود هرکس را که بخواهد تایید می‌کند، همانا
 در آن عبرتی است برای صاحبان بینش. ﴿۱۳﴾ برای
 مردم دوستی شهوت آراسته شده است از قبیل زنان و
 فرزندان و ثروت‌های هنگفت، از طلا و نقره و
 اسب‌های نشان‌دار، و چهارپایان و کشتزار، این کالای
 زندگی دنیا است، و سرانجام نیک در پیشگاه خداوند
 است. ﴿۱۴﴾ بگو: آیا شما را به بهتر از این آگاه سازم؟
 برای کسانی که پرهیزگاری پیشه کرده‌اند، نزد
 پروردگارشان باغهایی است که از زیر آن جویها روان
 است، آنان در آن جاودانه هستند، و همسرانی پاکیزه و
 خشنودی خداوند را دارند، و خداوند به بندگان
 بیناست. ﴿۱۵﴾

الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّنَا عَامِنَا فَأَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَقَنَا
عَذَابَ النَّارِ ﴿١٦﴾ الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْقَنِيتِينَ
وَالْمُنْفِقِينَ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ ﴿١٧﴾ شَهِدَ اللَّهُ
أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ قَائِمًا
بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٨﴾ إِنَّ الدِّينَ
عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ
يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٩﴾ فَإِنْ
حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ ﴿٢٠﴾ وَقُلْ
لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ ءَأَسْلَمْتُمْ فَإِنْ
أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ
وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢١﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ
اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّاتِ بَغْيٍ حَقٍّ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ
يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ
﴿٢٢﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ حَبِطَتْ أَعْمَلُهُمْ فِي الدُّنْيَا
وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٢٣﴾

کسانی که می گویند: پروردگارا! ما ایمان آورده ایم، پس گناهان ما را بیامرز و ما را از عذاب آتش دور بدار. ﴿۱۶﴾ (اینانند) صبر کنندگان و راستگویان و مداومان بر طاعت خداوند و انفاق کنندگان و آمرزش طلبان در سحرگاهان. ﴿۱۷﴾ خداوند گواهی می دهد که هیچ معبود بر حق جز او نیست، (و نیز گواهی می دهد که) او دادگری می کند، و فرشتگان و اهل عِلیم نیز گواهی می دهند که هیچ معبود بر حق جز او نیست (و) او عزیز و حکیم است. ﴿۱۸﴾ همانا دین در پیشگاه خداوند اسلام است، و کسانی که کتاب را داده شده اند، اختلاف نکردند مگر پس از آگاهی یافتن، آن هم به سبب (خوی) سرکشی که میان آنان وجود داشت، و هر که به آیات خدا کفر بورزد همانا خداوند زود شمار است. ﴿۱۹﴾ پس اگر با تو به مجادله پرداختند، بگو: من و کسانی که از من پیروی می کنند خود را تسلیم خدا نموده ایم، و به کسانی که کتاب را داده شده اند و به بی سوادان (مشرکین عرب) بگو: آیا تسلیم شده اید؟ پس اگر تسلیم خدا شدند به راستی که هدایت یافته اند، و اگر سرپیچی کردند، پس فقط رساندن (پیام) بر تو است و خداوند به بندگان بیناست. ﴿۲۰﴾ همانا کسانی که به آیات خدا کفر می ورزند و پیامبران را به ناحق می کشند، و کسانی از مردم را که به دادگری فرمان می دهند، می کشند، آنان را به عذاب دردناکی مژده بده. ﴿۲۱﴾ ایشان کسانی هستند که اعمالشان در دنیا و آخرت تباه شده است، و آنان را یآوری نیست. ﴿۲۲﴾

أَلَمْ تَر إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُدْعَوْنَ إِلَى كِتَابِ اللَّهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلَّى فَرِيقٌ مِّنْهُمْ وَهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَن نَّمَسَّنَا النَّارَ إِلَّا أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ وَغَرَّهُمْ فِي دِينِهِمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ فَكَيْفَ إِذَا جَمَعْنَاهُمْ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمَلِكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَن تَشَاءُ وَتَنَزِعُ الْمُلْكَ مِمَّن تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَن تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٦﴾ تُوَلِّجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُوَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَن تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢٧﴾ لَا يَتَّخِذُ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَن تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاتِلَ وَيُحَدِّثْكُمْ اللَّهُ نَفْسَهُ ۖ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٢٨﴾ قُلْ إِن تُخَفُوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أَوْ تُبْذَرُوا يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَيَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

آیا کسانی را که بهره‌ای از کتاب داده شده‌اند، نمی‌بینی که به کتاب خدا فراخوانده می‌شوند تا میان آنها داوری کند، سپس گروهی از آنان سرپیچی می‌کنند و آنها روی گردانند؟ ﴿۲۳﴾ این بدان روی است که آنها گفتند: آتش به ما نمی‌رسد مگر چند روز اندکی، و افتراهایی که در دینشان به خدا می‌بستند آنان را فریب داد. ﴿۲۴﴾ پس حال آنها چگونه خواهد بود وقتی که آنها را در روزی جمع کنیم که هیچ شکی در آن نیست، و به هرکس هر آنچه که کرده است به طور کامل داده شده و بر آنها ستم نمی‌شود. ﴿۲۵﴾ بگو: بار خدایا! تو صاحب فرمانروایی و ثروت و دارایی هستی، حکومت و دارایی را به هرکس که بخواهی، می‌بخشی، و حکومت و دارایی را از هرکس که بخواهی باز پس می‌گیری، و هرکس را که بخواهی عزت و قدرت می‌دهی، و هرکس را که بخواهی خوار می‌گردانی، خوبی به دست تو است و بی‌گمان تو بر هر چیز توانا هستی. ﴿۲۶﴾ شب را در روز وارد می‌کنی، و روز را در شب داخل می‌گردانی، و زنده را از مرده بیرون می‌آوری، و مرده را از زنده بیرون می‌آوری، و هرکس را که به بخواهی بدون حساب روزی می‌دهی. ﴿۲۷﴾ نباید مؤمنان کافران را به جای مؤمنان به دوستی بگیرند، و هرکس چنین کند، در هیچ چیز (بهره‌ای) از (رحمت) خدا ندارد، مگر اینکه به نوعی از آنها تقیه کنید، و خداوند شما را از خود بر حذر می‌دارد، و بازگشت به سوی اوست. ﴿۲۸﴾ بگو: اگر آنچه را در دلهایتان است پنهان کنید، یا آن را آشکار کنید خداوند آن را می‌داند و آنچه را در آسمانها و زمین است می‌داند و خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۲۹﴾

يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٣٠﴾
 قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٣٢﴾ إِنَّ اللَّهَ أَصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَعَآلَ إِبْرَاهِيمَ وَعَآلَ عِمْرَانَ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٣٣﴾ ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٥﴾ فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنْثَىٰ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنْثَىٰ وَإِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَإِنِّي أُعِيدُهَا بِلَكَ وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٣٦﴾ فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَأَنْبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ يَمْرِئُمُ إِنِّي لَكِ هَذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٧﴾

روزی که هرکس هر آنچه از خوبی و بدی انجام داده است، حاضر می‌یابد، (و) آرزو می‌کند: ای کاش! میان او و آنچه از بدی انجام داده است فاصله‌ای دور بود، و خداوند شما را از (کیفر) خود می‌ترساند، و خداوند نسبت به بندگانش مهربان است. ﴿۳۰﴾ بگو: اگر شما خدا را دوست دارید، پس از من پیروی کنید تا خداوند شما را دوست بدارد و گناهانتان را ببامزد، و خداوند بخشنده مهربان است. ﴿۳۱﴾ بگو: از خدا و رسولش فرمان ببرید پس اگر رویگردان شدند، بدانند که او، کافران را دوست ندارد. ﴿۳۲﴾ بی‌گمان خداوند آدم و نوح و آل ابراهیم و آل عمران را بر جهانیان برتری داده است. ﴿۳۳﴾ فرزندانی هستند که برخی از برخی دیگرند، و خداوند شنوا و داناست. ﴿۳۴﴾ به یاد آور هنگامی را که همسر عمران گفت: پروردگارا! من آنچه را در شکم دارم خالصانه نذر تو کرده‌ام، از من بپذیر، همانا تو شنوای دانایی. ﴿۳۵﴾ پس وقتی آن را به دنیا آورد گفت: پروردگارا! من دختر به دنیا آورده‌ام - و خداوند به آنچه او به دنیا آورده بوده، آگاه‌تر بود - و پسر مانند دختر نیست، و من آن را مریم نام نهادم، و او و فرزندانش را از شیطان رانده شده در پناه تو می‌دارم. ﴿۳۶﴾ پس خداوند آن را به نیکویی پذیرفت، و او را به خوبی پرورش داد، و زکریا را سرپرستش قرار داد، هرگاه در عبادتگاه بر او وارد می‌شد، نزد او خوراکی را می‌یافت. گفت: ای مریم! این خوراک از کجا برای تو می‌آید؟! مریم گفت: آن از جانب خدا می‌آید، بی‌گمان خداوند هرکس را که بخواهد بدون حساب روزی می‌دهد.

هٰنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ ۖ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ
 ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً ۖ إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٨﴾ فَنَادَتْهُ الْمَلٰٓئِكَةُ
 وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيٰى
 مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِّنَ
 الصّٰلِحِيْنَ ﴿٣٩﴾ قَالَ رَبِّ اَنۡىٰ يَكُوْنُ لِيْ غُلَمٌ وَقَدْ
 بَلَغَنِى الْكِبَرُ وَامْرَأَتِيْ عَاقِرٌ ۖ قَالَ كَذٰلِكَ اَللّٰهُ يَفْعَلُ مَا
 يَشَآءُ ﴿٤٠﴾ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِّىْ ءَايَةً ۖ قَالَ ءَايَتُكَ اَلَّا
 تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلٰثَةَ اَيَّامٍ اِلَّا رَمَزًا ۚ وَاذْكُرْ رَبَّكَ
 كَثِيْرًا وَّسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَالْاِبْكَرِ ﴿٤١﴾ وَاِذْ قَالَتِ
 الْمَلٰٓئِكَةُ يَمْرِيْمُ اِنَّ اِلٰهَكَ اصْطَفٰكِ وَطَهَّرَكِ
 وَاصْطَفٰكِ عَلٰى نِسَآءِ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٤٢﴾ يَمْرِيْمُ اَقْنَتِيْ
 لِرَبِّكِ وَاَسْجُدِيْ وَاَرْكَعِيْ مَعَ الرّٰكِعِيْنَ ﴿٤٣﴾ ذٰلِكَ مِنْ
 اَنْۢبَاِ الْغَيْبِ نُوْحِيْهِ اِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ اِذْ
 يُلْقَوْنَ اَفْلٰهَمُ اَیُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ
 اِذْ يَخْتَصِمُوْنَ ﴿٤٤﴾ اِذْ قَالَتِ الْمَلٰٓئِكَةُ يَمْرِيْمُ اِنَّ اِلٰهَ
 يُبَشِّرُكَ بِكَلِمَةٍ مِّنْهُ اَسْمُهُ الْمَسِيْحُ عِيسٰى ابْنُ
 مَرْيَمَ وَجِيْهًا فِى الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِيْنَ ﴿٤٥﴾

آن گاه زکریا پروردگارش را به فریاد خواند (و) گفت:
 پروردگارا! از جانب خود به من فرزندی نیکو ببخش همانا
 تو شنونده دعا هستی. ﴿۳۸﴾ درحالیکه او در عبادتگاه به
 نماز ایستاده بود، فرشتگان او را ندا دادند که خداوند ترا به
 یحیی مژده می دهد، که تصدیق کننده کلمه خدا (عیسی)
 است، و سرور و پیشوا، و بر کنار از گناهان، و پیامبری از
 صالحان است. ﴿۳۹﴾ گفت: پروردگارا! چگونه مرا
 فرزندی خواهد بود در حالی که پیری مرا فرا گرفته است،
 و همسرم نازاست؟! گفت: این چنین خداوند هر چه
 بخواهد انجام می دهد. ﴿۴۰﴾ گفت: پروردگارا! برای من
 نشانه ای قرار بده، فرمود: نشانه ات این است که سه روز با
 مردم سخن نگوئی مگر با اشاره، و پروردگارت را زیاد یاد
 کن، و در شامگاهان و صبحگاهان او را تسبیح کن. ﴿۴۱﴾
 و یادآور هنگامی را که فرشتگان گفتند: ای مریم! همانا
 خداوند ترا برگزیده، و پاکیزه ات گردانیده و ترا بر زنان
 جهان برتری داده است. ﴿۴۲﴾ ای مریم! همواره با فروتنی
 به عبادت پروردگارت مشغول شو و سجده ببر و با
 رکوع کنندگان رکوع کن. ﴿۴۳﴾ این از جمله اخبار غیبی
 است که بر تو وحی می کنیم، و تو پیش آنها نبودی آنگاه
 که قلمهایشان را می انداختند، تا (معلوم گردد) که کدام
 یک سرپرستی مریم را به عهده می گیرد. و تو هنگامی که
 کشمکش داشتند پیش آنان نبودی. ﴿۴۴﴾ آنگاه که
 فرشتگان به مریم گفتند: خداوند ترا به کلمه خود که نامش
 عیسی پسر مریم است مژده می دهد، او در این دنیا و در
 آخرت بلند مرتبه و از مقربان است. ﴿۴۵﴾

وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٤٦﴾ قَالَتْ رَبِّ أَلَيْسَ لِي وَلَدٌ وَلَمْ يَمْسَسْنِي بَشَرٌ قَالَتْ كَذَلِكَ اللَّهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٧﴾ وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ ﴿٤٨﴾ وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ أَنِّي أَخْلَقُ لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَأَنْفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ وَأُحْيِي الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُنَبِّئُكُم بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدَّخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٤٩﴾ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَلَأَحْلَلْ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَوْصِيَاءَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٥٠﴾ فَلَمَّا أَحَسَّ عِيسَىٰ مِنْهُمُ الْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَأَشْهَدُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٥١﴾

و با مردم در گهواره و در سن کهولت سخن می گوید، و از زمره صالحان است. ﴿۴۶﴾ گفت: پروردگارا! چگونه صاحب فرزند می شوم درحالیکه انسانی با من نزدیکی نکرده است؟! گفت: این چنین خداوند آنچه را بخواهد می آفریند، و هنگامی که اراده چیزی نماید به آن می گوید: پدید آی، پس پدید می آید. ﴿۴۷﴾ و کتاب و حکمت و تورات و انجیل را به او می آموزد. ﴿۴۸﴾ و (او را به عنوان) پیامبری به سوی بنی اسرائیل (می فرستد، و به آنان می گوید): همانا من با نشانه ای از جانب پروردگارتان پیش شما آمده ام، و من برایتان از گل پرنده ای می سازم، سپس در آن می دمم و به فرمان خدا پرنده ای می شود، و کور مادرزاد و فرد مبتلا به بیماری پستی را شفا می دهم، و مردگان را به اذن خدا زنده می کنم، و شما را به آنچه می خورید و آنچه در خانه هایتان ذخیره می کنید آگاه می سازم، همانا در این (معجزات) نشانه ایست برای شما اگر مؤمن هستید. ﴿۴۹﴾ و (می گوید: آمده ام تا) تصدیق کننده تورات باشم که پیش از من نازل شده است، و تا پاره ای از چیزهایی که بر شما حرام شده است، حلال کنم، و نشانه ای از جانب پروردگارتان را برایتان آورده ام، پس از خدا بترسید و مرا اطاعت کنید. ﴿۵۰﴾ بی گمان خدا پروردگار من و پروردگار شماست، پس او را بپرستید، این است راه راست. ﴿۵۱﴾ وقتی عیسی از ایشان احساس کفر کرد، گفت: کیست که یاور من به سوی خدا باشد؟ حواریون گفتند: ما یاوران خدا هستیم، به خدا ایمان آورده ایم و گواه باش که ما مسلمانیم. ﴿۵۲﴾

رَبَّنَا ءَامَنَّا بِمَا أُنزِلَتْ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَكْرُؤًا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِيْنَ ﴿٥٤﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ لِيَعِيسَى ابْنِي مَرْيَمَ وَرَافِعُكَ إِلَىٰ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾ ذَٰلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَالذِّكْرِ الْحَكِيمِ ﴿٥٨﴾ إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِندَ اللَّهِ كَمَثَلِ ءَادَمَ خَلَقَهُ مِن تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُن مِّنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿٦٠﴾ فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِن بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَل لَّعْنَتَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ ﴿٦١﴾

پروردگارا! به آنچه فرو فرستاده‌ای ایمان آوردیم، و از این پیامبر پیروی کردیم، پس ما را با گواهی‌دهندگان بنویس. ﴿۵۳﴾ و (برای کشتن عیسی) مکر و چاره کردند و خداوند (نیز) مکر و چاره کرد، و خداوند بهترین مکرکنندگان است. ﴿۵۴﴾ و به یاد آور هنگامی را که خداوند فرمود: ای عیسی! من تو را می‌میرانم، و به‌سوی خود بالا می‌برم، و تو را از دست کسانی که کفر ورزیده‌اند نجات می‌دهم، و کسانی را که از تو پیروی کردند بر کسانی که کفر ورزیدند تا روز قیامت برتر قرار می‌دهم، سپس بازگشت شما به‌سوی من است، پس در آنچه اختلاف می‌کردید داوری می‌کنم. ﴿۵۵﴾ اما کسانی که کفر ورزیدند، آنان را در دنیا و آخرت کیفر سختی می‌دهم، و یاورانی ندارند. ﴿۵۶﴾ و اما کسانی که ایمان آوردند و عمل صالح انجام دادند، پاداششان را به‌طور کامل به آنان می‌دهد و خداوند ستمکاران را دوست ندارد. ﴿۵۷﴾ این (قرآن را که) از نشانه‌ها (ای خدا و سرشار از) پند و حکمت است، بر تو می‌خوانیم. ﴿۵۸﴾ همانا مثل عیسی نزد خدا مانند مثال «آدم» است که او را از خاک آفرید، سپس به او گفت: پدید آی، پس پدید آمد. ﴿۵۹﴾ حق از جانب پروردگارت است، پس از شک کنندگان مباش. ﴿۶۰﴾ پس هر کس در این (زمینه) پس از علم و دانشی که در این مورد به تو رسیده است، با تو مجادله کرد، بگو: بیایید فرزندانمان و فرزندانتان، و زنانمان و زنانتان را فرا بخوانیم، و ما خود را آماده می‌کنیم و شما هم خود را آماده کنید، پس دست دعا و زاری به‌سوی خدا دراز می‌کنیم و نفرین خدا را بر دروغگویان قرار می‌دهیم. ﴿۶۱﴾

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْقَصَصُ الْحَقُّ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ
وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٢﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ
عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٦٣﴾ قُلْ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى
كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا
نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ
دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ
﴿٦٤﴾ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تُحَاجُّونَ فِي إِبْرَاهِيمَ وَمَا
أُنْزِلَتْ التَّوْرَةُ وَالْإِنْجِيلُ إِلَّا مِنْ بَعْدِهِ أَفَلَا
تَعْقِلُونَ ﴿٦٥﴾ هَٰأَنْتُمْ هَٰؤُلَاءِ حَاجَّجْتُمْ فِيمَا لَكُمْ
بِهِ عِلْمٌ فَلِمَ تُحَاجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ إِبْرَاهِيمُ
يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا وَمَا
كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٦٧﴾ إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ
لَلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهَٰذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٨﴾ وَدَّتْ طَّائِفَةٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ
يُضِلُّونَكُمْ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ
﴿٦٩﴾ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ
تَشْهَدُونَ ﴿٧٠﴾

این داستان واقعی است، و هیچ معبود بر حقی جز خدا
نیست، و همانا خداوند چیزه و با حکمت است. ﴿۶۲﴾
و اگر روی گرداناند، پس همانا خداوند از (حال)
تبهکاران آگاه است. ﴿۶۳﴾ بگو: ای اهل کتاب! بیاید
به سوی سخنی که میان ما و شما مشترک است! (و آن
عبارت است از این) که جز خدا را نپرستیم و چیزی را
شریک او نکنیم و برخی از ما برخی دیگر را به جای
خدا به خدایی نپذیرد، پس اگر روی برگردانند
بگویند: گواه باشید که ما مسلمان هستیم. ﴿۶۴﴾ ای
اهل کتاب! چرا در مورد ابراهیم مجادله می کنید حال
آنکه تورات و انجیل نازل نشده مگر بعد از او، آیا
نمی فهمید؟! ﴿۶۵﴾ هان! شما درباره آنچه که بدان علم
و آگاهی داشتید به مجادله پرداختید، پس چرا در مورد
آنچه که بدان علم ندارید مجادله می کنید؟ حال آنکه
خداوند می داند و شما نمی دانید. ﴿۶۶﴾ ابراهیم نه
یهودی بود و نه نصرانی، بلکه او بر حق، و تسلیم فرمان
خدا بود و از مشرکان نبود. ﴿۶۷﴾ همانا سزاوارترین
مردم به ابراهیم کسانی هستند که از او پیروی کردند، و
(نیز) این پیامبر و کسانی که با او ایمان آورده اند، و
خداوند سرپرست و یاور مؤمنان است. ﴿۶۸﴾ گروهی
از اهل کتاب دوست داشتند که شما را گمراه کنند، و
گمراه نمی سازند مگر خودشان را، و نمی فهمند. ﴿۶۹﴾
ای اهل کتاب! چرا به آیات خدا کفر می ورزید
درحالیکه شما (علایم و نشانه های نبوت و رسالت
محمد را در کتب خود) می بینید. ﴿۷۰﴾

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ
وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٧١﴾ وَقَالَتْ طَآئِفَةٌ
مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ ءَامِنُوا بِالَّذِي أُنْزِلَ عَلَى الَّذِينَ
ءَامَنُوا وَجَهَ الْتِهَارِ وَاكْفُرُوا ءَاخِرَهُ لَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَا تُؤْمِنُوا إِلَّا لِمَن تَبِعَ دِينَكُمْ قُلْ إِنَّ
الْهُدَىٰ هُدَىٰ اللَّهِ أَن يُؤْتَىٰ أَحَدٌ مِّثْلَ مَا أُوتِيتُمْ أَوْ
يُحَاجُّوكُمْ عِنْدَ رَبِّكُمْ قُلْ إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ
يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ يَخْتَصُّ
بِرَحْمَتِهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾
وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَن إِنْ تَأْمَنَهُ بِقِنطَارٍ يُؤَدِّهِ
إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بِدِينَارٍ لَا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ إِلَّا
مَا دُمَّتْ عَلَيْهِ قَآئِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا
فِي الْأُمِّيِّينَ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ
يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ بَلَىٰ مَن أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ وَاتَّقَىٰ فَإِنَّ اللَّهَ
يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ
وَأَيْمَنِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ لَا خَلْقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ
وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَا
يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٧﴾

ای اهل کتاب! چرا حق را با باطل در می آمیزید؟ و
حق را پنهان می دارید؟ حال آنکه شما می دانید. ﴿۷۱﴾
و گروهی از اهل کتاب گفتند: به آنچه بر مومنان نازل
شده در آغاز روز ایمان بیاورید، و در آخر روز به آن
کافر شوید تا شاید از دین خود برگردند. ﴿۷۲﴾
(گفتند:) جز به کسی که از دین شما پیروی کند ایمان
نیاورید، بگو: هدایت، هدایت خداست، اینکه به کسی
داده شود مثل آنچه که به شما داده شده است، یا
(اینکه کسی بتواند) با شما در نزد پروردگارتان به
مجادله بپردازد، بگو: فضل و بخشش در دست
خداست، و آن را به هرکس از بندگان که بخواهد
می دهد، و خداوند گشایشگر داناست. ﴿۷۳﴾ و
خداوند رحمت خویش را به هر کس که بخواهد
اختصاص می دهد و خداوند دارای فضل بزرگ است.
﴿۷۴﴾ و در میان اهل کتاب کسانی هستند که اگر به
طور امانت مال فراوانی به آنها بسپاری، آن را به تو
برمی گردانند، و هستند کسانی که اگر دیناری به طور
امانت به آنها بسپاری آن را به تو باز پس نمی دهند،
مگر اینکه همواره بالای سر او ایستاده باشی، این بدان
جهت است که آنها گفتند: ما در برابر امیین و
بی سوادان مسئول نیستیم، و بر خدا دروغ نسبت
می دهند، حال آنکه آنان می دانند. ﴿۷۵﴾ آری!
هرکس به پیمانش وفا کند، و پرهیزگار باشد، همانا
خداوند پرهیزگاران را دوست دارد. ﴿۷۶﴾ بدون شک
کسانی که پیمان خدا و سوگندهایشان را به بهای
اندکی می فروشند، ایشان بهره ای در آخرت ندارند، و
خداوند با آنها سخن نمی گوید، و روز قیامت به آنها
نمی نگرد، و آنها را پاک نمی گرداند، و برای آنان
عذابی دردناک است. ﴿۷۷﴾

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُودُونَ أَلْسِنَتَهُم بِالْكِتَابِ
لِيُحَسِّبُوهُ مِنْ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ
وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾ مَا كَانَ
لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ
يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ
كُونُوا رَبَّانِيِّينَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا
كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا
الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمُ الْكُفْرَ بَعْدَ
إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨٠﴾ وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ
لَمَّا آتَيْنَاكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ
رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ
قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِي قَالُوا
أَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨١﴾
فَمَنْ تَوَلَّىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٨٢﴾
أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

و دسته‌ای از آنها به هنگام خواندن کتاب زبانهایشان را
کج می‌کنند، تا شما آن را از کتاب به حساب آورید، و
آن از کتاب نیست، و می‌گویند: آن از جانب خداست،
حال آنکه از جانب خدا نیامده است، و بر خدا دروغ
می‌بندند. ﴿۷۸﴾ برای هیچ انسانی سزاوار نیست که
خداوند به او کتاب و حکم و پیامبری دهد، سپس به
مردم بگوید: به جای خدا، بندگان من باشید، بلکه (باید
بگوید:) به سبب آنچه می‌آموزید و می‌خوانید بندگان
خدا باشید. ﴿۷۹﴾ و شما را فرمان نمی‌دهد که
فرشتگان و پیامبرانی را به خدایی بگیرید، آیا شما را به
کفر دستور می‌دهد پس از اینکه شما مسلمان هستید؟! ﴿۸۰﴾
و به یاد آور، هنگامی را که خدا از پیامبران
پیمان گرفت که هرگاه کتاب و حکمتی به شما دادم،
سپس پیامبری پیش شما آمد که تصدیق کننده کتابی
است که با خود دارید، باید به او ایمان بیاورید، و او را
یاری کنید، فرمود: آیا اقرار دارید، و پیمان مرا بر آن
پذیرفتید؟ گفتند: اقرار کردیم. فرمود: پس گواه باشید
و من (هم) با شما از گواهان هستم. ﴿۸۱﴾ پس
هرکس بعد از آن روی برتابد، پس ایشان فاسقانند.
﴿۸۲﴾ آیا غیر از دین خدا را می‌جویند؟ درحالیکه
آنچه در آسمانها و زمین است از روی اختیار یا اجبار
تسلیم اوست، و به سوی او بازگردانید می‌شوند. ﴿۸۳﴾

قُلْ ءَامَنَّا بِاللّٰهِ وَمَا أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ عَلَىٰ
 إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا
 أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ
 بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَنْ يَبْتَغِ
 غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ
 الْخَاسِرِينَ ﴿٨٥﴾ كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا بَعْدَ
 إِيْمَانِهِمْ وَشَهِدُوا أَنَّ الرَّسُولَ حَقٌّ وَجَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ
 وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٦﴾ أُولَٰئِكَ جَزَاؤُهُمْ
 أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿٨٧﴾
 خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ
 يُنظَرُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا
 فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٨٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بَعْدَ
 إِيْمَانِهِمْ ثُمَّ أَرْذَلُوا كُفْرًا لَّنْ تُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ
 وَأُولَٰئِكَ هُمُ الضَّالُّونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا
 وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مِّلٌّ أَلَّا يَرْضَىٰ
 ذَهَبًا وَلَوْ أَفْتَدَىٰ بِهِ ۚ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا
 لَهُمْ مِّنْ نَّاصِرِينَ ﴿٩١﴾

بگو: به خدا و آنچه بر ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و
 یعقوب و نوادگان نازل شده است، و به آنچه موسی و
 عیسی و پیامبران از جانب پروردگارشان داده شده‌اند،
 ایمان آوردیم، بین هیچ یک از آنان فرق نمی‌گذاریم،
 و ما تسلیم و منقاد خدا هستیم. ﴿۸۴﴾ و هر کس دینی
 غیر از اسلام را بجوید، از او پذیرفته نمی‌شود و او در
 آخرت از زیانکاران است. ﴿۸۵﴾ چگونه خداوند
 قومی را هدایت می‌نماید که پس از ایمانشان کفر
 ورزیدند، و گواهی دادند که پیامبر بر حق است و
 نشانه‌های روشن پیش آنها آمده است؟ و خداوند قوم
 ستمکار را هدایت نمی‌کند. ﴿۸۶﴾ سزای ایشان این
 است که نفرین خدا و فرشتگان و تمام مردم بر
 آنهاست. ﴿۸۷﴾ در آن جاودانه هستند، عذاب از آنها
 کاسته نمی‌شود و بدیشان مهلت داده نشده، و به آنان
 نگاه کرده نمی‌شود. ﴿۸۸﴾ به جز کسانی که پس از آن
 توبه کردند، و اصلاح نمودند، پس همانا خداوند
 آمرزگارِ مهربان است. ﴿۸۹﴾ بی‌شک کسانی که پس
 از ایمانشان کفر ورزیدند، سپس بر کفر افزودند، هرگز
 توبه آنان پذیرفته نمی‌شود و ایشان گمراه‌اند. ﴿۹۰﴾
 بی‌شک کسانی که کفر ورزیدند و در حال کفر مردند،
 اگر زمین را پر از طلا کنند و آن را به عنوان فدیهِ
 بپردازد، از هیچ‌یک از آنان پذیرفته نمی‌شود، برای
 ایشان عذابی دردناک است و یآوری ندارند. ﴿۹۱﴾

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٩٢﴾ كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حَلَالًا لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَءِيلُ عَلَى نَفْسِهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنَزَّلَ التَّوْرَةُ قُلْ فَأْتُوا بِالتَّوْرَةِ فَاتْلُوهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٣﴾ فَمَنْ أَفْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩٤﴾ قُلْ صَدَقَ اللَّهُ فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٥﴾ إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ ﴿٩٦﴾ فِيهِ ءَايَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ ءَامِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٩٧﴾ قُلْ يَٰٓأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٨﴾ قُلْ يَٰٓأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ تَبِعُونَهَا عِوَجًا وَأَنْتُمْ شُهَدَآءُ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنْ تُطِيعُوا فَرِيقًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ ﴿١٠٠﴾

هرگز به نیکی نمی‌رسید مگر آنکه از آنچه دوست دارید، ببخشید، و هر چیزی را ببخشید خداوند به آن داناست. ﴿۹۲﴾ همه غذاها برای بنی اسرائیل حلال بود، به جز آنچه اسرائیل (یعقوب) پیش از نازل شدن تورات بر خودش حرام کرده بود. بگو: تورات را بیاورید و آن را بخوانید اگر راست می‌گویید. ﴿۹۳﴾ پس کسانی که پس از آن به خدا دروغ نسبت دهند ایشان ستمکارانند. ﴿۹۴﴾ بگو: خدا راست گفته است، پس، از آیین ابراهیم که یکتاپرست بود و به حق گرایش داشت و از مشرکین نبود، پیروی کنید. ﴿۹۵﴾ همانا نخستین خانه‌ای که برای مردم بنیانگذاری شده خانه‌ایست که در مکه قرار دارد، با برکت و مایه هدایت جهانیان است. ﴿۹۶﴾ در آن نشانه‌های روشنی است، (و از آن جمه است) مقام ابراهیم، و هرکس داخل آن شود در امان است و خداوند حج خانه کعبه را بر کسانی که مردم که توانایی رفتن به آنجا را دارند واجب گردانیده است، و هرکس کفر بورزد، پس خداوند از جهانیان بی‌نیاز است. ﴿۹۷﴾ بگو: ای اهل کتاب! چرا به آیات خدا کفر می‌ورزید با آنکه خدا بر آنچه می‌کنید گواه است. ﴿۹۸﴾ بگو: ای اهل کتاب! چرا کسی را که ایمان آورده است از راه خدا باز می‌دارید؟ (و می‌خواهید آن (راه) را کج نشان دهید، و شما گواه هستید، و خداوند از آنچه می‌کنید غافل نیست. ﴿۹۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! اگر از گروهی از اهل کتاب پیروی کنید شما را پس از ایمانتان (به حال) کفر بر می‌گردانند. ﴿۱۰۰﴾

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ ءَايَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ ۚ وَمَنْ يَعْتَصِم بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١١١﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ ۚ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١١٢﴾ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا ۚ وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُم مِّنْهَا ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ ۚ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١١٣﴾ وَلَتَكُن مِّنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١١٤﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٥﴾ تَبَيَّضَ وَجُوهُهُمُ وَتَسَوَّدَ وَجُوهُهُ فَأَمَّا الَّذِينَ أَسْوَدَتْ وَجُوهُهُمُ أَكْفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿١١٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ أَبْيَضَتْ وَجُوهُهُمُ ففِي رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١٧﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ ۖ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعَالَمِينَ ﴿١١٨﴾

و چگونه به خدا کفر می‌ورزید درحالی‌که آیات خدا بر شما خوانده می‌شود، و پیامبرش درمیان‌تان است، و هرکس به دین خدا چنگ بزند به راتسی که به راه راست هدایت شده است. ﴿۱۰۱﴾ ای کسانی که ایمان آیمان آورده‌اید! از خدا آن گونه که حق پروا کردن از اوست، بترسید، و نمیرید مگر آنکه مسلمان باشید. ﴿۱۰۲﴾ و همگی به ریسمان خدا چنگ زنید، و پراکنده نشوید، و نعمت خدا را بر خود یاد کنید، آنگاه که شما دشمن (همدیگر) بودید پس خدا میان دل‌های‌تان انس و الفت ایجاد کرد، و به نعمت خدا برادر گشتید، و بر لبه گودالی از آتش بودید، پس خداوند شما را از آن نجات داد، اینگونه خداوند آیات خود را برایتان بیان می‌کند تا هدایت شوید. ﴿۱۰۳﴾ و باید از شما گروهی باشند که (مردم را) به خیر فرا بخوانند و به کار خوب فرمان دهند و از کار بد باز دارند و ایشان رستگار‌انند. ﴿۱۰۴﴾ و مانند کسانی نباشید که پراکنده شدند و اختلاف کردند پس از اینکه نشانه‌های روشن پیش آنها آمد، و برای ایشان عذابی بزرگ است. ﴿۱۰۵﴾ روزی که چهره‌هایی سفید می‌گردند و چهره‌هایی سیاه می‌شوند، پس آن کسانی که چهره‌هایشان سیاه گردیده است (به آنها گفته می‌شود) آیا پس از ایمانتان کفر ورزیدید؟ پس بچشید عذاب را به سبب آنکه کفر می‌ورزیدید. ﴿۱۰۶﴾ و اما کسانی که چهره‌هایشان سفید گردیده است در رحمتی از جانب خدا قرار دارند و آنان برای همیشه در آن می‌مانند. ﴿۱۰۷﴾ این آیات خداست، که مشتمل بر حق و حقیقت‌اند، و آن را بر تو می‌خوانیم و خداوند هیچ ظلم و ستمی برای جهانیان نمی‌خواهد. ﴿۱۰۸﴾

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿١٠٩﴾ كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ ءَامَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِّنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١١٠﴾ لَنْ يَضُرَّوْكُمْ إِلَّا أَذًى ط وَإِنْ يُقْتَلُوا يَكُونُوا يُولُوكُمْ أَلَدِّبَارَ ثُمَّ لَا يَنْصُرُونَ ﴿١١١﴾ ضَرَبَتْ عَلَيْهِمُ الذَّلِيلَةَ أَتَيْنَ مَا تُغْنَوْنَ إِلَّا بِحَبْلٍ مِّنَ اللَّهِ وَحَبْلٍ مِّنَ النَّاسِ وَبَاءُوا بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَضَرَبَتْ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةَ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿١١٢﴾ لَّيْسُوا سَوَاءً مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ ءَانَاءَ اللَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ ﴿١١٣﴾ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَٰئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٤﴾ وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿١١٥﴾

و آنچه در آسمانها و زمین است، از آن خداست و کارها به سوی خدا بازگردانده می شوند. ﴿۱۰۹﴾ شما بهترین امتی هستید که برای (سود) مردم آفریده شده اید، امر به معروف و نهی از منکر می کنید و به خدا ایمان دارید و اگر اهل کتاب ایمان می آوردند بر ایشان بهتر بود، تعداد کمی از آنها با ایمان هستید و بیشترشان فاسقاند. ﴿۱۱۰﴾ جز آزار (اندک) هرگز نمی توانند زیانی به شما برسانند، و اگر با شما پیکار کنند به شما پشت می کنند، سپس یاری نمی شوند. ﴿۱۱۱﴾ آنان هر کجا یافت شوند، مهر ذلت بر آنها زده شده است، مگر با پیمان خدا و پیمان مردم، و سزاوار خشم الهی گشته اند، و مهر فقر و بینوایی بر آنها زده شده است، چون آنها به آیات خدا کفر می ورزیدند و پیامبران را به ناحق می کشتند، این بدان سبب است که آنها سرپیچی نمودند و تجاوز می کردند. ﴿۱۱۲﴾ آنان همه یکسان نیستند، از اهل کتاب گروهی پابرجا هستند و در بخش هایی از شب به نماز ایستاده و آیات خدا را می خوانند. ﴿۱۱۳﴾ به خدا و روز آخرت ایمان دارند و امر به معروف و نهی از منکر می کنند، و به انجام کارهای خوب می شتابند و ایشان از شایستگانند. ﴿۱۱۴﴾ هر کار خیری که انجام می دهند به هدر نمی رود، و خداوند به پرهیزگاران داناست. ﴿۱۱۵﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا
 أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ
 فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١٦﴾ مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ
 الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا
 أَنْفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتَهُ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ أَنْفُسَهُمْ
 يَظْلِمُونَ ﴿١١٧﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بِطَانَةً
 مِّن دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُّوا مَا عَنِتُّمْ قَدْ
 بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ
 أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١١٨﴾
 هَآأَنْتُمْ أَوْلَاءُ تُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ
 بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذَا لَقُوكُمْ قَالُوا ءَامِنًا وَإِذَا خَلَوْا
 عَضُّوا عَلَيْكُمُ الْأَنَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ قُلْ مُوتُوا
 بِغَيْظِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١١٩﴾ إِنْ
 تَمَسَسَكُمْ حَسَنَةٌ تَسُوهُمْ وَإِنْ تَصَبَّكُمْ سَيِّئَةٌ
 يَفْرَحُوا بِهَا وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضُرُّكُمْ يُدْهَمُ
 شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿١٢٠﴾ وَإِذْ غَدَوْتَ مِنْ
 أَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ مَقْعِدَ لِلْقِتَالِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ
 عَلِيمٌ ﴿١٢١﴾

همانا کسانی که کفر ورزیده‌اند مال و فرزندانشان،
 آنان را از عذاب خدا نجات نمی‌دهد و ایشان یاران
 آتش‌راند و در آن جاودانه هستند. ﴿۱۱۶﴾ مثال آنچه
 کافران در زندگی این دنیا بخشش می‌کنند مانند بادی
 است که در آن سرمای سختی است که به کشتزار
 قومی که بر خود ستم کرده‌اند اصابت کند و آن را
 نابود سازد، و خداوند بر آنها ستم نکرده است ولی
 ایشان بر خود ستم می‌کنند. ﴿۱۱۷﴾ ای کسانی که
 ایمان آورده‌اید! از غیر خود محرم اسرار برنگیرید،
 (آنان) از رساندن هرگونه زیان و بدی به شما کوتاهی
 نمی‌ورزند، دوست دارند که شما گرفتار رنج و مشقت
 شوید، دشمنانگی از دهان آنان آشکار است و آنچه در
 دل پنهان دارند بزرگتر است، به‌راستی که آیات را
 برای شما بیان نمودیم اگر بیاندیشید. ﴿۱۱۸﴾ هان! این
 شماست که آنها را دوست می‌دارید، و آنها شما را
 دوست ندارند، و شما به تمام کتابها ایمان دارید، و
 هرگاه با شما روبرو شوند، می‌گویند: ایمان آورده‌ایم،
 و چون به خلوت نشینند از شدت خشم بر شما، انگشتان
 خود را به دندان می‌گزند، بگو: با خشمی که دارید،
 بمیرید، همانا خداوند به آنچه در درون سینه‌هاست
 داناست. ﴿۱۱۹﴾ اگر نیکی به شما برسد ناراحت
 می‌شوند و اگر بدی و ناراحتی به شما برسد از آن
 خوشحال می‌شوند، و اگر بردباری کنید و از خدا
 بترسید مگر آنان به شما زبانی نمی‌رسانند، همانا خداوند
 به آنچه می‌کنند احاطه دارد. ﴿۱۲۰﴾ و به یاد آور
 هنگامی را که سحرگاهان از میان خانواده‌ات بیرون
 رفتی و جای مؤمنان را برای جنگ مشخص نمودی، و
 خداوند شنوا و داناست. ﴿۱۲۱﴾

إِذْ هَمَّتْ طَّائِفَتَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلَا وَاللَّهُ وَلِيَهُمَا
وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٢٢﴾ وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ
بِذَرِّ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢٣﴾
إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمِدَّكُمْ
رَبُّكُمْ بِثَلَاثَةِ آلَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُنَزَّلِينَ ﴿١٢٤﴾ بَلَى
إِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُمْ مِنْ فُورِهِمْ هَذَا
يُمِدَّكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ آلَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ
مُسَوِّمِينَ ﴿١٢٥﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَى لَكُمْ
وَلِتُظْمِنَ قُلُوبُكُمْ بِهِ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١٢٦﴾ لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا
أَوْ يَكْتَبَتْهُمْ فَيَنْقَلِبُوا حَآبِينَ ﴿١٢٧﴾ لَيْسَ لَكَ مِنَ
الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ
ظَالِمُونَ ﴿١٢٨﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ
رَحِيمٌ ﴿١٢٩﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا الرِّبَا
أَضْعَافًا مُضَاعَفَةً وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٣٠﴾
وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿١٣١﴾ وَأَطِيعُوا
اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٣٢﴾

آن گاه که دو طائفه از شما خواستند سستی ورزند و
خداوند یار آنان بود، و مؤمنان باید بر خدا توکل کنند.
﴿۱۲۲﴾ و خداوند شما را در بدر پیروز گردانید
درحالی که که ناچیز بودید، پس از خدا بترسید باشد که
سپاسگزار باشید. ﴿۱۲۳﴾ آنگاه که به مؤمنان می گفتی:
آیا شما را بسنده نیست که پروردگارتان شما را با سه
هزار فرشته که فرو فرستاده شده است، یاری کند؟
﴿۱۲۴﴾ آری! اگر بردباری کنید و پرهیزگاری نمایید
و آنان هم اینک بر شما بتازند، خداوند شما را با پنج
هزار فرشته نشان دار، یاری خواهد کرد. ﴿۱۲۵﴾ و
خداوند آن را جز مژده ای برای شما نگرداند، و تا
دلهایتان با آن آرام گیرد، و پیروزی جز از جانب
خداوند توانا و حکیم نیست. ﴿۱۲۶﴾ تا گروهی از
کافران را نابود کند و یا آنان را سرکوب نماید، و
شکست خورده و ناکام برگردند. ﴿۱۲۷﴾ هیچ کاری
در دست تو نیست، (خدا) یا توبه آنها را می پذیرد و یا
آنها را عذاب می دهد، زیرا آنان ستمکارند. ﴿۱۲۸﴾
آنچه در آسمانها و زمین است از آن خداست، هرکس
را که بخواهد عفو می کند و هرکس را که بخواهد
عذاب می دهد و خداوند آمرزگار و مهربان است.
﴿۱۲۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! ربا را چندین
برابر نخورید و از خدا بترسید تا رستگار شوید.
﴿۱۳۰﴾ و از آتشی که برای کافران آماده شده است
پرهیزید. ﴿۱۳۱﴾ و از خدا و پیامبر اطاعت کنید باشد
که مشمول رحمت گردید. ﴿۱۳۲﴾

وَسَارِعُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا
السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٢﴾ الَّذِينَ
يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكُظُمِينَ الْغَيْظِ
وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٤﴾
وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا
اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرِ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ
وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٣٥﴾ أُولَٰئِكَ
جَزَاؤُهُم مَّغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿١٣٦﴾ قَدْ
خَلَقْنَا مِنْ قَبْلِكُمْ سُنَنًا فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا
كَيْفَ كَانَ عَقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿١٣٧﴾ هَذَا بَيَانٌ لِّلنَّاسِ
وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٨﴾ وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا
وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ إِنْ يَمَسُّكُمْ
قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ
نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا
وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٠﴾

و بشتابید به سوی آمرزش و عفو پروردگارتان و بهشتی
که پهنای آن (به اندازه) آسمانها و زمین است (و) برای
پرهیزگاران آماده شده است. ﴿۱۳۳﴾ کسانی که
مالهایشان را در حال ثروتمندی و تنگدستی انفاق
می کنند و خشم خود را فرو می خورند، و از مردم
گذشت می کنند، و خداوند نیکوکاران را دوست دارد.
﴿۱۳۴﴾ و کسانی که وقتی کاری زشت (و گناهی)
مرتکب می شوند یا بر خود ستم می کنند به یاد خدا
می افتند و از او می خواهند تا گناهشان را ببامزد، و
کیست جز خدا که گناهان را ببامزد؟ و بر آنچه
کرده اند اصرار نمی ورزند درحالی که می دانند. ﴿۱۳۵﴾
ایشان پاداششان آمرزش پروردگارشان و باغهایی است
که رودها در زیر آن روان است و در آن جاودانه
هستند، و پاداش اهل عمل چه پاداش نیک و خوبی
است! ﴿۱۳۶﴾ پیش از شما سنت هایی بوده است پس
در زمین سیر و سفر کنید و بنگرید که فرجام تکذیب
کنندگان چه بوده است. ﴿۱۳۷﴾ این (قرآن) بیانی
است برای مردم، و هدایت و اندرزی است برای
پرهیزگاران. ﴿۱۳۸﴾ و اگر مؤمن هستید سست و
ضعیف نشوید، و غمگین نگردید، که شما برتر هستید.
﴿۱۳۹﴾ اگر زحمتی به شما رسیده است، به آن قوم نیز
زخمی همانند آن رسیده است، و این روزها را در میان
مردم دست به دست می گردانیم و تا مؤمنان مشخص
شوند، و خداوند شهادتی از شما برگیرد، و خداوند
ستمکاران را دوست ندارد. ﴿۱۴۰﴾

وَلِيُمَحِّصَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَمْحَقَ الْكَافِرِينَ ﴿١٤١﴾
 أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ
 جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الصَّابِرِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَقَدْ كُنْتُمْ
 تَمْتَوْنَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ
 تَنْظُرُونَ ﴿١٤٣﴾ وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ
 قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى
 أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ
 شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ
 أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كَتَبْنَا مُوَجَّلًا وَمَنْ يُرِدْ
 ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ
 نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَنَجْزِي الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٥﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ نَبِيِّ
 قَتَلَ مَعَهُ رَبِّيُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي
 سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ
 الصَّابِرِينَ ﴿١٤٦﴾ وَمَا كَانَ قَوْلُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ
 لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا
 عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿١٤٧﴾ فَكَاتَبَهُمُ اللَّهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا
 وَحُسْنَ ثَوَابِ الْآخِرَةِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤٨﴾

و تا خداوند مؤمنان را پاک و خالص بگرداند و کافران را نابود سازد. ﴿۱۴۱﴾ آیا گمان برده‌اید که وارد بهشت شوید بدون آنکه خداوند کسانی را از شما که جهاد کرده‌اند مشخص نماید و بردباران را مشخص کند؟ ﴿۱۴۲﴾ و شما تمنای مرگ را داشتید قبل از اینکه با آن روبرو شوید، پس آن را دیدید و (همچنان) نگاه می‌کردید. ﴿۱۴۳﴾ و نیست محمد جز پیغمبری که پیش از او پیامبرانی (دیگر) بوده و گذشته‌اند، پس آیا اگر او بمیرد یا کشته شود به عقب برمی‌گردید؟ و هرکس به عقب باز گردد خداوند را هیچ زبانی نمی‌رساند و خدا سپاسگزاران را پاداش می‌دهد. ﴿۱۴۴﴾ و هیچ کس را نسزد که بمیرد مگر به فرمان خدا و خداوند زمان مرگ او را ثبت کرده و نوشته است، و هرکس پاداش دنیا را بخواهد آن را به او می‌دهیم، و هرکس پاداش آخرت را بخواهد آن را به او می‌دهیم و ما پاداش سپاسگزاران را خواهیم داد. ﴿۱۴۵﴾ و چه بسیار پیامبرانی بوده‌اند که همراه آنان مردان خدایی زیادی پیکار کرده‌اند، و به سبب چیزیکه به آنان در راه خدا می‌رسید سست و ناتوان نشدند، و زبون نگشتند، و خداوند بردباران را دوست دارد. ﴿۱۴۶﴾ و نبود سخن آنها جز اینکه می‌گفتند: پروردگارا! گناهان ما را بیامرز و از اسرافمان گذشت فرما، و گامهایمان را استوار و محکم دار و ما را بر جمعیت کافران پیروز گردان. ﴿۱۴۷﴾ پس خداوند پاداش دنیا و پاداش نیکوی آخرت را بدیشان بخشید و خداوند نیکوکاران را دوست دارد. ﴿۱۴۸﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا
يَرُدُّوكُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾ بَلِ
اللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ خَيْرُ النَّاصِرِينَ ﴿١٥٠﴾ نُلْقِيَ فِي
قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرَّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ
يُنْزَلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ وَبِئْسَ مَثْوَى
الظَّالِمِينَ ﴿١٥١﴾ وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ إِذْ
تَحْسُونَهُمْ بِإِذْنِهِ حَتَّىٰ إِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَزَّعْتُمْ فِي
الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا أَرَاكُمْ مَا تُحِبُّونَ
مِّنْكُمْ مَّن يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّن يُرِيدُ الْآخِرَةَ
ثُمَّ صَرَّفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ
وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥٢﴾ إِذْ تُصْعِدُونَ وَلَا
تَلُونَ عَلَىٰ أَحَدٍ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أَخْرَجِكُمْ
فَأَتْبَكُمُ غَمًّا بَغِيمٍ لِّكَيْلَا تَحْزَنُوا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ
وَلَا مَا أَصَابَكُمْ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٥٣﴾

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! اگر از کسانی که کفر ورزیده‌اند پیروی کنید شما را به عقب باز می‌گردانند، و آنگاه از زیانکاران می‌شوید. ﴿۱۴۹﴾ بلکه خداوند یاور شماست، و او بهترین یاوران است. ﴿۱۵۰﴾ در دل‌های کافران هراس و ترس خواهیم انداخت، به سبب آنکه چیزهایی با خدا شریک گرفته‌اند که خداوند دلیل و برهانی بر (صحت) آن فرو نفرستاده است، و جایگاه آنان آتش است، و جایگاه ستمگران چه بد جایگاهی است! ﴿۱۵۱﴾ و خداوند به وعده خود با شما وفا کرد آنگاه که به یاری خداوند آنها را از پای در می‌آوردید، تا اینکه سستی کردید و در مسئله اختلاف ورزیدید، و پس از اینکه خداوند آنچه را که دوست می‌داشتید به شما نشان داد. گروهی از شما خواستار دنیا هستند، و دسته‌ای آخرت را می‌خواهند، سپس شما را از آنها بازداشت و منصرفتان کرد، تا شما را بیازماید، و خدا شما را بخشید و خداوند بر مؤمنان منت و بخشش دارد. ﴿۱۵۲﴾ آنگاه که به هرسو می‌گریختید، و به هیچ کس توجه نمی‌کردید، و پیامبر از پشت سر، شما را صدا می‌زد و خداوند شما را به غمی که پس از آن غمی دیگر بود مجازات نمود، این بدان خاطر بود تا بر آنچه از دست داده‌اید و آنچه به شما رسیده است غمگین نگردید، و خداوند به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿۱۵۳﴾

ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُم مِّن بَعْدِ الْغَمِّ أَمْنَةً نُّعَاسًا يَغْشَى طَافِقَةً مِّنكُمْ وَطَافِقَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنْفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ يَقُولُونَ هَل لَّنَا مِنَ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ قُلْ إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ يُخْفُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ مَا لَا يُبْدُونَ لَكَ يَقُولُونَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ مَّا قُتِلْنَا هَاهُنَا قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَى مَضَاجِعِهِمْ وَلِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ وَلِيُمَحَّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٥٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٥٥﴾ يَتَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غُزًى لَوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ اللَّهُ ذَٰلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١٥٦﴾ وَلَئِنْ قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿١٥٧﴾

سپس بعد از (آن) غم، آرامشی به صورت خواب سبک بر شما فرود آورد که گروهی از شما را فرا گرفت، و گروهی دیگر تنها در فکر خودشان بودند، و درباره خدا گمان نادرستی مانند گمان جاهلیت می بردند، (و) می گفتند: آیا از این کار چیزی نصیب ما می گردد؟ بگو: کارها همه در دست خداست، در دل خود چیزهایی را پنهان می دارند که آن را برای تو آشکار نمی کنند، می گویند: اگر کار به دست ما بود در اینجا کشته نمی شدیم. بگو: اگر در خانه هایتان (هم) بودید کسانی که کشته شدن بر آنها مقرر شده است به قتلگاه خویش بیرون می آمدند، و تا خداوند آنچه که در سینه ها دارید بیازماید و آنچه را که در دلهایتان است خالص و پاک گرداند، و خداوند به آنچه در سینه هاست آگاه است. ﴿۱۵۴﴾ آنان که از میان شما در روز روبرو شدن دو گروه، فرار کردند، بی گمان شیطان آنها را به سبب پاره ای از آنچه که کرده بودند دچار لغزش کرد، و همانا خداوند آنان را بخشید، همانا خداوند آمرزگار و بردبار است. ﴿۱۵۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! مانند کسانی نباشید که کفر ورزیدند، و هنگامی که برادرانشان به مسافرت یا به جهاد رفتند، گفتند: اگر آنها پیش ما بودند، نمی مردند، و کشته نمی شدند، (شما چنین می گوید) تا خداوند این را حسرتی در دلهایشان بگرداند، و خداوند زنده می گرداند و می میراند و خداوند به آنچه می کنید بیناست. ﴿۱۵۶﴾ و اگر در را خدا کشته شوید یا بمیرید، آمرزش و عفو و رحمت خدا بهتر از چیزی است که آنان جمع آوری می کند. ﴿۱۵۷﴾

وَلَيْنَ مُتُّمٌ أَوْ قُتِلْتُمْ لِيَالِي اللَّهِ تُحْشَرُونَ ﴿١٥٨﴾ فِيمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٥٩﴾ إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ مِنْ بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٦٠﴾ وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦١﴾ أَفَمَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ كَمَنْ بَاءَ بِسَخَطٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦٢﴾ هُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ بِصِيرٍ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٣﴾ لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنْفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿١٦٤﴾ أَوَلَمَّْا أَصَبْتَكُمْ مُصِيبَةً قَدْ أَصَبْتُمْ مِثْلَهَا قُلْتُمْ إِنَّا هَذَا قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٦٥﴾

و اگر بمیرید یا کشته شوید حتماً به سوی خدا بازگردانده می شوید. ﴿۱۵۸﴾ به سبب رحمت خداست که با آنها نرمش نمودی، و اگر درشت خو و سنگدل بودی، از اطراف تو پراکنده می شدند، پس، از آنها درگذر، و برای آنان طلب آموزش کن و در کارها با آنان مشورت نما، و هرگاه تصمیم به کاری گرفتی بر خداوند توکل کن، بی گمان خداوند توکل کنندگان را دوست دارد. ﴿۱۵۹﴾ اگر خداوند شما را یاری کند، هیچ کس بر شما چیره نخواهد شد، و اگر خوارتان گرداند، کیست که پس از او شما را یاری کند؟ و مؤمنان باید بر خدا توکل کنند. ﴿۱۶۰﴾ هیچ پیامبری را نسزد که در مال غنیمت خیانت کند، و هرکس در مال غنیمت خیانت کند آنچه را به خیانت برده است در روز قیامت خواهد آورد، سپس به هرکس سزا و جزای آنچه انجام داده است به طور کامل داده می شود، و بر آنها ستم نمی شود. ﴿۱۶۱﴾ آیا کسی که به دنبال خشنودی خداست مانند کسی است که به خشم و نارضایتی خدا گرفتار آمده و جایگاه او جهنم است؟ و جهنم بد بازگشتگاهی است. ﴿۱۶۲﴾ آنان جایگاه مقام متفاوتی پیش خدا دارند، و خداوند به آنچه انجام می دهند بیناست. ﴿۱۶۳﴾ به راستی که خداوند بر مؤمنان منت نهاد، وقتی که در میان آنان از خودشان پیامبری مبعوث کرد تا آیات خدا را بر آنها بخواند، و ایشان را پاک بگرداند و کتاب و سنت را بدیشان بیاموزد گرچه پیش از آن در گمراهی آشکاری به سر می بردند. ﴿۱۶۴﴾ آیا هنگامی که مصیبتی به شما (در جنگ احد) رسید درحالی که شما دو برابر آن (در جنگ بدر) مشرکین را شکست دادید، گفتید: این مصیبت و شکست از کجا آمد؟ بگو: آن از جانب خودتان است، بی گمان خداوند بر هر چیز تواناست. ﴿۱۶۵﴾

وَمَا أَصْبَكُمْ يَوْمَ التَّلَاقِ الْجَمْعَانِ فَيَا ذُنِ اللَّهِ
وَلِيَعْلَمَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٦٦﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ
تَعَالَوْا قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ ادْفَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ
قِتَالًا لَا تَتَّبِعُنَا هُمْ لِلْكَفْرِ يَوْمِيذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ
لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ
أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ﴿١٦٧﴾ الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ
وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا قُلْ فَادْرَءُوا عَنْ
أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٦٨﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ
الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ
رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ ﴿١٦٩﴾ فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ
فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ
خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٧٠﴾
يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا
يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٧١﴾ الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ
وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا
مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرَ عَظِيمٍ ﴿١٧٢﴾ الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ
إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا
وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿١٧٣﴾

و آنچه روزِ رویاروییِ دو گروه به شما رسید به فرمان
خدا بود تا خداوند مؤمنان را مشخص گرداند. ﴿۱۶۶﴾
و تا منافقان را مشخص نماید، منافقانی که به آنها گفته
شد: بیاید در راه خدا بجنگید یا دفاع کنید، گفتند: اگر
می دانستیم که جنگی پیش می آید از شما پیروی
می کردیم، آنان در آن روز به کفر نزدیکتر بودند تا به
ایمان، با دهان خود چیزهایی می گویند که در دلهایشان
نیست و خداوند به آنچه پنهان می دارند دانایست.
﴿۱۶۷﴾ کسانی که به برادرانشان گفتند و نشستند: اگر
از ما اطاعت می کردند کشته نمی شدند، بگو: اگر
راست می گوید مرگ را از خودتان دور کنید.
﴿۱۶۸﴾ و کسانی را که در راه خدا کشته شده اند مرده
نپندارید، بلکه آنان زنده اند (و) پیش پروردگارشان
روزی داده می شوند. ﴿۱۶۹﴾ آنان از فضل و کرمی
که خداوند به آنها داده است شادمان اند و به کسانی که
بعد از آنان می آیند و هنوز به آنها نپیوسته اند مژده
می دهند که ترسی بر آنها نیست و اندوهگین نمی شوند.
﴿۱۷۰﴾ و یکدیگر را به نعمت و فضل خدا و اینکه
خداوند پاداش مؤمنان را ضایع نمی کند، مژده می دهند.
﴿۱۷۱﴾ کسانی که پس از زخمها و جراحت هایی که
به آنان رسیده بود دستور خدا و پیامبر را اجابت
کردند، برای کسانی از آنان که نیکی کردند و تقوا
پیشه نمودند، پاداش بزرگی است. ﴿۱۷۲﴾ کسانی که
مردم به آنان گفتند: مردم بر ضد شما جمع شده اند،
پس، از آنها بترسید، ولی (این امر) ایمانشان را افزود و
گفتند: خدا ما را کافی است و او بهترین سرپرست
است. ﴿۱۷۳﴾

فَأَنْقَلَبُوا بِنِعْمَةِ مِّنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَّمْ يَمَسَّسَهُمْ سُوءٌ
وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ ﴿١٧٤﴾ إِنَّمَا
ذَلِكَ الشَّيْطَانُ يَخُوفُ أَوْلِيَاءَهُ فَلَا تَخَافُوهُمْ
وَخَافُونَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَا يَحْزُنكَ الَّذِينَ
يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا
يُرِيدُ اللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حَظًّا فِي الْآخِرَةِ وَلَهُمْ
عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْكُفْرَ
بِالْإِيمَانِ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٧﴾
وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا نُمِلُّ لَهُمْ خَيْرٌ
لِّأَنفُسِهِمْ إِنَّمَا نُمِلُّ لَهُمْ لِيَزِدَادُوا إِثْمًا وَلَهُمْ عَذَابٌ
مُّهِينٌ ﴿١٧٨﴾ مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى مَا أَنْتُمْ
عَلَيْهِ حَتَّى يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ
لِيُظْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِنْ
رُسُلِهِ مَنْ يَشَاءُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَإِنْ تُؤْمِنُوا
وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٩﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ
يَبْخُلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ هُوَ خَيْرًا لَهُمْ
بَلْ هُوَ شَرٌّ لَهُمْ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخِلُوا بِهِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِلَّهِ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَيْرٌ ﴿١٨٠﴾

پس آنها با نعمت و بخششی از جانب خدا بازگشتند، و
هیچ آسیبی به آنان نرسید، و خشنودی خداوند را به
دست آوردند، و خداوند دارای فضلی بزرگ است.
﴿۱۷۴﴾ آن شیطان است که دوستانش را می ترساند،
پس، از آنها نترسید و از من بترسید اگر مؤمن هستید.
﴿۱۷۵﴾ و کسانی که در کفر از یکدیگر پیشی
می گیرند، ترا اندوهگین نکنند، بی گمان آنان هیچ
ضرری به خدا نمی رسانند، خداوند می خواهد برای
آنان بهره ای در آخرت قرار ندهد و برای آنان عذابی
بزرگ است. ﴿۱۷۶﴾ همانا کسانی که کفر را به بهای
ایمان خریدند هرگز زبانی به خدا نخواهند رساند و
برای ایشان عذابی دردناک است. ﴿۱۷۷﴾ کافران
گمان نبرند که اگر ایشان را مهلت دهیم به نیکی و
صلاح آنان است، بلکه ما آنان را مهلت می دهیم تا
بیشتر مرتکب گناه شوند، و برای آنان عذاب
خوارکننده ایست. ﴿۱۷۸﴾ اینگونه نبوده است که
خداوند شما را به گونه ای که هستید رها کند، بلکه
خداوند پاک را از ناپاک جدا می سازد، و اینگونه
نبوده است که خداوند شما را بر غیب آگاه نماید،
بلکه خداوند از پیامبرانش هرکس را که بخواهد
برمی گزیند، پس به خدا و پیامبرانش ایمان آورید، و
اگر ایمان داشته باشید و پرهیزگاری کنید پس برایتان
پاداشی بزرگ است. ﴿۱۷۹﴾ و کسانی که به آنچه
خداوند از فضل خویش به آنان داده، بخل می ورزند،
گمان نبرند که آن (بخل) برای آنان بهتر است، بلکه به
زیان آنهاست، و در روز قیامت چیزی که بدان بخل
ورزیده اند، طوق گردنشان می گردد، و برای خداست
همه دارایی های آسمان و زمین، و خداوند به آنچه
می کنید آگاه است. ﴿۱۸۰﴾

لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا وَقَتْلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَنَقُولُ ذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿١٨١﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿١٨٢﴾ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عَهِدَ إِلَيْنَا أَلاَّ نُؤْمِنَ لِرَسُولٍ حَتَّى يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّن قَبْلِي بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالَّذِي قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٨٣﴾ فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ رَسُولٌ مِّن قَبْلِكَ جَاءُوا بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿١٨٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّوْنَ أَجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَمَن زُحِرَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ ﴿١٨٥﴾ لَسُبُلُونَ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعَنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذَى كَثِيرًا وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٨٦﴾

خداوند سخن کسانی را که گفتند: خداوند فقیر است و ما بی نیاز هستیم، شنید. آنچه را که آنها گفتند و به ناحق کشتن پیامبران از سوی آنها را می نویسیم، و می گوئیم: بجشید عذاب آتش سوزان را. ﴿۱۸۱﴾ این (عذاب) به خاطر اعمال (زشتی) است که از پیش فرستاده اید و خداوند و بر بندگان ستم نمی کند. ﴿۱۸۲﴾ کسانی که گفتند: همانا خداوند از ما پیمان گرفته است تا به هیچ پیامبری ایمان نیاوریم مگر اینکه قربانی برای ما بیاورد که آتش آن را بخورد. بگو: پیامبرانی پیش از من با دلائل روشن و با چیزی که گفتید، آمدند، پس چرا شما آنها را کشتید اگر راست می گوئید؟ ﴿۱۸۳﴾ پس اگر تو را تکذیب کردند، همانا پیامبرانی پیش از تو تکذیب شده اند که با دلایل روشن و کتابهای آسمانی و کتاب روشنگر (نزد آنان) آمده اند. ﴿۱۸۴﴾ هر نفسی طعم مرگ را می چشد و بی گمان در روز قیامت پادشاهیتان به طور کامل به شما داده می شود، پس هر کس که از آتش جهنم نجات داده شود، و در بهشت داخل گردانده شود، واقعاً کامیاب شده و زندگی دنیا جز مایه فریب نیست. ﴿۱۸۵﴾ مسلماً در مالها و جانهایتان مورد آزمایش قرار می گیرید، و حتماً از کسانی که پیش از شما کتاب به آنها داده شده، و (نیز) از مشرکین اذیت و آزار فراوانی می یابید، و اگر صبر کنید، و پرهیزگاری نمایید، این نشانه عزم جزم شما است. ﴿۱۸۶﴾

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبُئْسَ مَا يَشْتَرُونَ ﴿١٨٧﴾ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا أَتَوْا وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ الْعَذَابِ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨٨﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨٩﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿١٩٠﴾ الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَطْلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٩١﴾ رَبَّنَا إِنَّكَ مَنْ تَدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ أَخْزَيْتَهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿١٩٢﴾ رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ ءَامِنُوا بِرَبِّكُمْ فَءَامَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ ﴿١٩٣﴾ رَبَّنَا وَعَاتِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَى رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿١٩٤﴾

و به یاد آورید هنگامی را که خداوند از کسانی که به آنها کتاب داده شده است پیمان گرفت: آن را برای مردم بیان کنید و آن را پنهان ندارید، پس ایشان آن را پشت سر انداخته و به بهای اندکی فروختند. چه بد است آنچه آنها می‌خرند! ﴿۱۸۷﴾ گمان مبر کسانی که بدانچه انجام داده‌اند خوشحال می‌شوند، و دوست دارند در برابر کارهایی که انجام نداده‌اند ستایش شوند، گمان مبر که آنها از عذاب نجات یابند، و برای آنان عذابی دردناک است. ﴿۱۸۸﴾ و فرمانروایی آسمانها و زمین از آن خداست، و خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۱۸۹﴾ بی‌گمان در آفرینش آسمانها و زمین و آمد و رفت شب و روز، نشانه‌هایی است برای خردمندان. ﴿۱۹۰﴾ آن کسانی که ایستاده و نشسته و بر پهلوهایشان افتاده خداوند را یاد می‌کنند، و در آفرینش آسمانها و زمین می‌اندیشند، پروردگارا! این را بیهوده نیافریده‌ای، پس ما را از عذاب آتش نجات بده. ﴿۱۹۱﴾ پروردگارا! همانا کسی را که تو در آتش جهنم داخل کنی بی‌گمان او را خوار کرده‌ای و ستمکاران را یآوری نیست. ﴿۱۹۲﴾ پروردگارا! ما شنیدیم دعوتگری به ایمان ندا می‌داد که به پروردگارتان ایمان بیاورید، پس ما ایمان آوردیم، پس گناهانمان را ببامرز و بدیهای ما را بپوشان و ما را با نیکان بمیران. ﴿۱۹۳﴾ پروردگارا! به ما بده آنچه را که بر زبان پیامبرانت به ما وعده داده‌ای و در روز قیامت ما را خوار مگردان، بی‌گمان تو خلاف وعده نمی‌کنی.

فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَمِلٍ
 مِنْكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنشُرَ بَعْضُكُم مِّنْ بَعْضٍ
 فَأَلَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِنْ دِيَرِهِمْ وَأُودُوا فِي
 سَبِيلِي وَقَتَلُوا وَقُتِلُوا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ
 وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ثَوَابًا
 مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ﴿١٩٥﴾ لَا
 يَغْرَنَكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبِلَادِ ﴿١٩٦﴾ مَتَّعُ
 قَلِيلٌ ثُمَّ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٩٧﴾ لَكِنَّ
 الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نُزُلًا مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا عِنْدَ
 اللَّهِ خَيْرٌ لِّلْأَبْرَارِ ﴿١٩٨﴾ وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ
 يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ
 خَشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا
 أُوتِيَكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ
 الْحِسَابِ ﴿١٩٩﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَصْبِرُوا وَصَابِرُوا
 وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٢٠٠﴾

پس خداوند دعای آنها را اجابت کرد، (و فرمود:) من
 عمل هیچ مرد و زنی از شما را ضایع نخواهم کرد،
 برخی از شما از برخی دیگر هستید، پس کسانی که
 هجرت کردند و از سر زمین‌شان بیرون رانده شدند و
 در راه من اذیت و آزار دیدند و جنگیدند و کشته
 شدند، حتما گناهانشان را می‌بخشم و آنها را وارد
 بهشت می‌کنم، بهشتی که جویها از زیر آن روان است،
 این پاداشی از جانب خداست، و پاداش نیکو نزد
 خداوند می‌باشد. ﴿۱۹۵﴾ رفت و آمد کافران در
 شهرها ترا فریب ندهد. ﴿۱۹۶﴾ کالای اندکی است،
 سپس جایگاهشان جهنم است و چه بد جایگاهی است.
 ﴿۱۹۷﴾ ولی کسانی که از پروردگارشان ترسیدند،
 برای آنهاست باغهایی که رودها از زیر آن روان است،
 در آن جاودانه هستند، این پاداشی از جانب خداست، و
 آنچه نزد خداست برای نیکوکاران بهتر است. ﴿۱۹۸﴾
 برخی از اهل کتاب هستند که به خدا و آنچه بر شما و
 آنچه بر آنها نازل شده است، ایمان دارند، در برابر خدا
 فروتن هستند، و به آنچه بر آنها نازل شده است ایمان
 دارند، (و) در برابر خدا فروتن هستند و آیات خدا را به
 بهای اندک نمی‌فروشند، ایشان پاداششان نزد
 پروردگارشان است، همانا خداوند سریع الحساب است.
 ﴿۱۹۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! بردباری کنید،
 و استقامت و پایداری ورزید، و مراقب باشید و از خدا
 بترسید تا رستگار شوید. ﴿۲۰۰﴾

سُورَةُ النَّسَاءِ

سوره نساء

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ﴿١﴾ وَعَاتُوا أَلْيَتَيْ أَمْوَالِهِمْ وَلَا تَتَّبِعُوا الْحَبِيبَ بِالطَّيِّبِ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَى أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ﴿٢﴾ وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامَى فَانْكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثْنَى وَثُلَاثَ وَرُبْعَ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَلَّا تَعُولُوا ﴿٣﴾ وَعَاتُوا النِّسَاءَ صَدَقَتِهِنَّ نِحْلَةً فَإِنْ طِبْنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِّنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَّرِيئًا ﴿٤﴾ وَلَا تَوَثُّوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَمًا وَارْزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٥﴾ وَابْتَلُوا الْيَتَامَىٰ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ آنَسْتُمْ مِنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَنْ يَكْبَرُوا وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهَدُوا عَلَيْهِمْ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٦﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

ای مردم از پروردگارتان بترسید، پروردگاری که شما را از یک نفس آفرید و همسرش را نیز از وی آفرید، و از آن دو، مردان و زنان زیادی منتشر و پخش کرد، و از خداوندی بترسید که به (نام) او از همدیگر درخواست می‌کنید، و بپرهیزید از اینکه پیوند خویشاوندی را گسسته دارید، همانا خداوند مراقب شماست. ﴿۱﴾ و به یتیمان مالهایشان را بدهید، و اموال ناپاک را با مالهای پاک جابه جا نکنید، و مالهایشان را با اموال خودتان نخورید، زیرا آن گناه بزرگی است. ﴿۲﴾ و اگر ترسیدید که نتوانید درباره یتیمان دادگری کنید، پس با زنان دیگری که دوست دارید، ازدواج کنید، با دو یا سه یا چهار، و اگر ترسیدید که نتوانید (در میان زنان) دادگری کنید، پس به ازدواج با یکی اکتفا کنید، یا با کنیزانتان ازدواج کنید، این نزدیکتر است که ستم نکنید. ﴿۳﴾ و مهریه زنان را به عنوان هدیه به آنها بدهید، و اگر با رضایت خاطر چیزی از مهریه خود را به شما بخشیدند پس آن را حلال و گوارا بخورید. ﴿۴﴾ و اموال خود را که خداوند آن را وسیله قوام (زندگی) شما گردانده است، به سفیهان مدهید و از (عواید) آن روزی و پوشاک آنها را بدهید، و با آنان سخن خوب و شایسته بگویید. ﴿۵﴾ و یتیمان را بیازمایید، تا آنگاه که به سن ازدواج برسند، پس اگر در آنها صلاحیت دیدید، اموالشان را به آنها باز پس دهید، و اموال آنها را به اسراف و شتاب نخورید، پیش از آن که بزرگ شوند، و هرکس که توانگر و ثروتمند باشد باید (از گرفتن اجرت سرپرستی) خودداری کند، و هرکس که نیازمند باشد، باید به صورت معروف و نیکو بخورد، پس وقتی که مالهایشان را به آنها باز پس دادید بر آنها گواه بگیرید و کافی است که خدا حسابرس و مراقب است. ﴿۶﴾

لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾ وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينُ فَأَرْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ﴿٨﴾ وَلِيَحْشَ الَّذِينَ لَوْ تَرَكَوْا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعَفًا خَافُوا عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللَّهَ وَلْيَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا ﴿١٠﴾ يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ فَإِنْ كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِنْ كَانَ لَهُ وَلَدٌ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثَتُهُ أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ الثُّلُثُ فَإِنْ كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ السُّدُسُ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ عَابَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفَعًا فَرِيضَةٌ مِنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا

﴿۱۱﴾

برای مردان از آنچه که پدر و مادر و خویشاوندان بر جای گذاشته‌اند سهمی است، و برای زنان از آنچه که پدر و مادر و خویشاوندان بر جای گذاشته‌اند سهمی است، چه آن «ترکه» کم باشد و چه زیاد، و خداوند سهم هر یک را مقرر و مشخص گردانیده است. ﴿۷﴾ و هرگاه خویشاوندان و یتیمان و مستمندان برای تقسیم ارث حاضر شدند، از آن اموال چیزی به آنها بدهید و با آنان به گونه شایسته سخن بگویید. ﴿۸﴾ و کسانی که پس از خود فرزندان ناتوانی بر جای می‌گذارند و نگران آینده آنها هستند، (باید از ستم بر یتیمان مردم بترسند) پس، از خدا بترسند و سخن راست و درست بگویند. ﴿۹﴾ بی‌گمان کسانی که اموال یتیمان را به ناحق و ستمگرانه می‌خورند همانا در شکمهای خود آتش فرو می‌برند، و به آتش سوزان درخواهند آمد. ﴿۱۰﴾ خداوند درباره فرزندان شما را فرمان می‌دهد که بهره یک پسر به اندازه بهره دو دختر است، و اگر فرزندان همه دختر و از دو بیشتر بودند، دو سوم «ترکه» مال آنهاست، و اگر فرزند یک دختر بود نصف ترکه از آن اوست، و اگر مرده دارای فرزند و پدر و مادر باشد به هر یک از پدر و مادر یک ششم ترکه می‌رسد، و اگر مرده فرزند نداشت، و ورثه او پدر و مادرش بودند سهم مادرش یک سوم ترکه است، و اگر مرده برادرانی داشته باشد، به مادرش یک ششم می‌رسد (همه اینها) پس از انجام وصیتی است که مرده به آن وصیت کرده، و پس از آن ادای وامهایی است که بر گردن اوست. شما نمی‌دانید که پدران و فرزندان کدام یک برایتان سودمندتر است، این فریضه الهی است و خداوند دانا و با حکمت است.

وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُنَّ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمْ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَنَّ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوَصِّينَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَلَهُنَّ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَتُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثُّمُنُ مِمَّا تَرَكَتُمْ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ تُوصُونَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَإِنْ كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ كَلَالَةً أَوْ امْرَأَةٌ وَلَهُوَ أَخٌ أَوْ أُخْتُ فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ فَإِنْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثُّلُثِ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصَى بِهَا أَوْ دَيْنٍ غَيْرَ مُضَارٍّ وَصِيَّةً مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿١٢﴾ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٣﴾ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٤﴾

و نیمی از دارایی همسرانتان برای شماست به شرطی که فرزندی نداشته باشند، اما اگر فرزندی داشتند پس یک چهارم ترکه مال شماست، (البته) پس از انجام دادن وصیتی که بدان وصیت کرده‌اند، یا بعد از پرداخت دینی که بر گردن آنها است. و یک چهارم دارایی شما، مال آنها است اگر شما فرزندی نداشته باشید، ولی اگر فرزندی داشته باشید یک هشتم دارایی شما مال همسرانتان است. بعد از انجام وصیتی که شما به آن وصیت می‌کنید و بعد از پرداختن وامی که بر عهده شما است. و اگر مرد یا زنی که به صورت کلاله (مردی فوت کرده و پدر و فرزند ندارد) از او ارث برده می‌شود، برادر و خواهری داشته باشد، برای هر یک از آنها یک ششم است، و اگر بیش از یک نفر بودند پس همه در یک سوم شریک هستند بعد از انجام وصیتی که به آن وصیت شده و پس از ادای وامی که باید پرداخت شود، به شرطی که از این طریق زانی متوجه ورثه نگردد، این سفارش خداست و خداوند دانا و بردبار است. ﴿۱۲﴾ این حدود الهی است، و هرکس از خدا و پیامبرش پیروی نماید خداوند او را وارد باغ‌هایی می‌کند که رودها در زیر آن روان است، آنان جاودانه در آن می‌مانند و این است رستگاری بزرگ. ﴿۱۳﴾ و هرکس از خدا و پیامبرش سرپیچی و از حدود الهی تجاوز نماید، خداوند او را وارد آتشی می‌کند که همیشه در آن باقی می‌ماند و برای او است عذابی خوارکننده. ﴿۱۴﴾

وَالَّتِي يَأْتِيَنَّ الْفَاحِشَةَ مِنْ نِسَائِكُمْ فَاسْتَشْهِدُوا عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةً مِّنْكُمْ فَإِنْ شَهِدُوا فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ حَتَّى يَتَوَفَّيَهُنَّ الْمَوْتُ أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلًا ﴿١٥﴾ وَالَّذَانِ يَأْتِيَنِهَا مِنْكُمْ فَأَذُوهُمَا فَإِنْ تَابَا وَأَصْلَحَا فَأَعْرِضُوا عَنْهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ تَوَّابًا رَّحِيمًا ﴿١٦﴾ إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهْلَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَٰئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧﴾ وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّىٰ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْإِنِّ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَٰئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٨﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرِثُوا النِّسَاءَ كَرِهًا وَلَا تَعْضُلُوهُنَّ لِتَذْهَبُوا بِبَعْضِ مَا ءَاتَيْتُمُوهُنَّ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَاحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ فَعَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَيَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا ﴿١٩﴾

و کسانی از زنانتان که مرتکب زنا می‌شوند، چهار نفر از خودتان را بر آنها گواه بگیرید، پس اگر گواهی دادند، آنها را در خانه‌ها نگاه دارید، تا اینکه مرگ آنها را دریابد و یا خداوند برای آنها راهی قرار دهد. ﴿۱۵﴾ و آن دو کس را آزار دهید که از میان شما مرتکب زنا می‌شوند، و اگر توبه کردند و به اصلاح پرداختند آنان را رها کنید، همانا خداوند توبه‌پذیر مهربان است. ﴿۱۶﴾ بی‌گمان خداوند توبه‌ی کسانی را می‌پذیرد که از روی نادانی کار زشت انجام می‌دهند، سپس زود توبه می‌کنند، پس خداوند توبه‌ی ایشان را می‌پذیرد و خداوند دانا و با حکمت است. ﴿۱۷﴾ توبه‌ی کسانی پذیرفته نمی‌شود که کارهای زشت انجام می‌دهند، تا اینکه مرگ یکی از آنها فرا رسد، می‌گوید: اکنون توبه کردم، و نه کسانی که می‌میرند در حالیکه که آنها کافر هستند، آنانند که برایشان عذاب دردناکی آماده کرده‌ایم. ﴿۱۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! برای شما جایز نیست که زنان را به اکراه ارث ببرید، و آنها را تحت فشار قرار ندهید تا بخشی از آنچه را که به آنها داده‌اید با خود ببرید، مگر اینکه مرتکب گناه آشکاری شوند، و با آنها به طور شایسته زندگی کنید و اگر هم آنها را نمی‌پسندید، چه بسا که شما چیزی را نمی‌پسندید و خداوند در آن خیر و نیکی فراوانی قرار می‌دهد. ﴿۱۹﴾

وَإِنْ أَرَدْتُمْ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَّكَانَ زَوْجٍ وَءَاتَيْتُمْ إِحْدَهُنَّ قِنْطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا أَتَأْخُذُونَهُ بِهْتِنًا وَإِنَّمَا مُبِينًا ﴿٢٠﴾ وَكَيْفَ تَأْخُذُونَهُ وَقَدْ أَفْضَى بَعْضُكُمْ إِلَى بَعْضٍ وَأَخَذْنَ مِنْكُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٢١﴾ وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَمَقْتًا وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٢٢﴾ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَاتُكُمْ وَبَنَاتُكُمْ وَأَخَوَاتُكُمْ وَعَمَّاتُكُمْ وَخَالَاتُكُمْ وَبَنَاتُ الْأَخِ وَبَنَاتُ الْأُخْتِ وَأُمَّهَاتُكُمُ اللَّاتِي أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَاتُكُم مِّنَ الرَّضْعَةِ وَأُمَّهُتِ نِسَائِكُمْ وَرَبَّيْبُكُمُ اللَّاتِي فِي حُجُورِكُمْ مِّن نِّسَائِكُمُ اللَّاتِي دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِنْ لَّمْ تَكُونُوا دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٣﴾

و اگر خواستید زنی را به جای زنی (دیگر) به همسری برگزینید، و به یکی از آنان مال فراوانی به عنوان مهریه داده بودید، چیزی از او نگیرید، آیا می‌خواهید آن را با بهتان و گناه آشکار بگیرید. ﴿۲۰﴾ و چگونه آن را پس می‌گیرید، درحالی‌که با یکدیگر آمیزش کرده‌اید، و آنها از شما پیمان محکمی گرفته‌اند؟! ﴿۲۱﴾ و با زنانی که پدرانتان با آنان ازدواج کرده‌اند، ازدواج نکنید، مگر آنچه که قبلاً رخ داده‌است، همانا این کار بسیار زشت و گناه و روش نادرستی است. ﴿۲۲﴾ خداوند بر شما حرام کرده است ازدواج با مادرانتان، و خواهرانتان، و عمه‌هایتان، و خاله‌هایتان، و برادرزادگانتان، و خواهرزادگانتان، و مادرانتان که به شما شیر داده‌اند، و خواهران رضاعی شما، و مادران همسرانتان، و دختران زنانتان، که در دامن شما پرورش یافته‌اند، و با مادرانشان آمیزش کرده‌اید، و اگر با مادرانشان آمیزش نکرده‌اید گناهی بر شما نیست، و همسران پسرانتان که از پشت شما هستند، و جمع دو خواهر با همدیگر، مگر آنچه که در گذشته رویداده است، همانا خداوند آمرزگارِ مهربان است. ﴿۲۳﴾

وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ
 أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَا
 وَرَاءَ ذَلِكَ أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ
 مُسْلِفِينَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ
 أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرْضَيْتُمْ
 بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا
 ﴿٢٤﴾ وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا أَنْ يَنْكِحَ
 الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ فَمِنْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ
 مَنْ فَتَيَتِكُمْ الْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَيْمَانِكُمْ
 بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَأَنْكِحُوهُنَّ بِإِذْنِ أَهْلِهِنَّ
 وَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ مُحْصَنَاتٍ غَيْرَ
 مُسْلِفَاتٍ وَلَا مُتَّخِذَاتِ أَحْدَانٍ فَإِذَا أَحْصَيْتُمْ
 أَتَيْنَ بِفَحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ
 مِنَ الْعَذَابِ ذَلِكَ لِمَنْ حَاشَى الْعَنْتَ مِنْكُمْ وَأَنْ
 تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٥﴾ يُرِيدُ اللَّهُ
 لِيُبَيِّنَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنَنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ
 وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦﴾

و زنان شوهردار (بر شما حرام‌اند)، مگر زنانی که اسیر
 کرده باشید، که برایتان حلال‌اند، این را خداوند برای
 شما مقرر گردانید، و غیر از اینها، زنان دیگر برایتان
 حلال‌اند، و می‌توانید با مال‌های خود زنانی را بجوید و
 با آنها ازدواج کنید، به شرطی که پاکدامن باشید، و
 خودتان را از زنا دور کنید، و اگر با زنی ازدواج
 کردید و از او بهره‌مند شدید، پس باید مهریه او را به
 عنوان فریضه بپردازید، و بعد از تعیین مهریه گناهی بر
 شما نیست، در آنچه با یکدیگر توافق کنید، همانا
 خداوند دانا و با حکمت است. ﴿۲۴﴾ و اگر کسی از
 شما توانایی نداشت با زنان آزاده مؤمن ازدواج کند،
 پس با کنیزان مؤمن ازدواج کند، و خداوند به ایمان
 شما آگاه است، برخی از شما از برخی دیگر هستید،
 پس با اجازه صاحبانشان با آنان ازدواج کنید، و
 مهریه‌شان را به طور شایسته و خوب بپردازید. کنیزانی
 را برای ازدواج انتخاب کنید که پاکدامن باشند و
 آشکارا مرتکب زنا نشوند و دوستانی نامشروع و پنهانی
 برای خود برنگزینند، و اگر پس از ازدواج مرتکب زنا
 شدند، سزای آنها نصف سزای زنان آزاده است. در
 صورت عدم توانایی، ازدواج با کنیزان برای کسی است
 که از فساد بترسد، و اگر بردباری کنید برایتان بهتر
 است، و خداوند آمرزگار مهربان است. ﴿۲۵﴾ خداوند
 می‌خواهد برای شما روشن نماید، و شما را به راه
 کسانی که پیش از شما بوده‌اند راهنمایی کند و توبه
 شما را بپذیرد و خداوند دانا و حکیم است. ﴿۲۶﴾

وَاللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ
 الشَّهَوَاتِ أَنْ تَمِيلُوا مَيْلًا عَظِيمًا ﴿٢٧﴾ يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ
 يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا ﴿٢٨﴾ يَأْتِيهَا
 الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ
 إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوا
 أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٢٩﴾ وَمَنْ يَفْعَلْ
 ذَلِكَ عُدُونًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصْلِيهِ نَارًا وَكَانَ ذَلِكَ
 عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾ إِنْ تَجْتَنِبُوا كَبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ
 نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَنُدْخِلْكُمْ مُدْخَلًا
 كَرِيمًا ﴿٣١﴾ وَلَا تَتَمَتَّوْا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ بَعْضَكُمْ
 عَلَى بَعْضٍ لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبُوا وَلِلنِّسَاءِ
 نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبْنَ وَسَأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ
 اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٣٢﴾ وَلِكُلِّ جَعَلْنَا مَوَالِيَ
 مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلَّذِينَ عَقَدَتْ
 أَيْمَانُكُمْ فَآتَوْهُمْ نَصِيبَهُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ
 شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٣٣﴾

و خداوند می خواهد توبه شما را بپذیرد و کسانی که
 به دنبال شهوات هستند می خواهند شما خیلی منحرف
 گردید. ﴿۲۷﴾ خداوند می خواهد کار را بر شما آسان
 کند و انسان ضعیف آفریده شده است. ﴿۲۸﴾ ای
 کسانی که ایمان آورده اید! مال هایتان را در میان خود به
 ناحق نخورید، مگر اینکه تجارتی باشد که از رضایت
 شما سرچشمه بگیرد، و خود را نکشید، همانا خداوند
 نسبت به شما مهربان است. ﴿۲۹﴾ و کسی که چنین
 کاری را از روی تجاوز و ستم انجام دهد، او را با آتش
 خواهیم سوزاند، و این کار برای خدا آسان است.
 ﴿۳۰﴾ اگر از گناهان کبیره ای که از آن نهی می شوید
 پرهیز کنید، گناهانتان را می آمرزیم، و شما را به
 جایگاه بزرگوارانه ای وارد می کنیم. ﴿۳۱﴾ و آرزوی
 چیزی را نکنید که خداوند برخی از شما را با آن بر
 برخی دیگر برتری داده است، برای مردان بهره ای است
 از آنچه بدست می آورند، و برای زنان بهره ای است از
 آنچه بدست می آورند، و از خداوند فضل او را
 بجوید، همانا خداوند به هر چیزی آگاه است. ﴿۳۲﴾
 و برای هر کس وارثانی قرار داده ایم که باید از اموال و
 دارایی که پدر و مادر و خویشاوندان برای او بر جای
 گذاشته اند به وی داده شود. و با کسانی که پیمان
 بسته اید بهره شان را بدهید، بی گمان خداوند بر هر
 چیزی حاضر و آگاه است. ﴿۳۳﴾

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ
 عَلَى بَعْضٍ وَبِمَا أَنْفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ فَأَلْصَلِحْ خُت
 قَنِتْ حَفِظْتُ لِلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ وَالَّتِي
 تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَأَهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ
 وَأَضْرِبُوهُنَّ فَإِنْ أَطَعْنَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا
 إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا كَبِيرًا ﴿٣٤﴾ وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ
 بَيْنِهِمَا فَابْعَثُوا حَكَمًا مِّنْ أَهْلِهِ وَحَكَمًا مِّنْ أَهْلِهَا
 إِنْ يُرِيدَا إِصْلَاحًا يُوَفِّقِ اللَّهُ بَيْنَهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ
 عَلِيمًا خَبِيرًا ﴿٣٥﴾ وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ
 شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ
 وَالْمَسْكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ
 وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ
 أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ مُخْتَلًا فَخُورًا
 ﴿٣٦﴾ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ
 وَيَكْتُمُونَ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَأَعْتَدْنَا
 لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٣٧﴾

مردان سرپرست زنان هستند به خاطر اینکه خداوند
 مردان را بر زنان برتری داده است، و نیز به خاطر اینکه
 از مال هایشان خرج می کنند، پس زنان صالحه آنانی
 هستند که فرمانبردار خدا بوده و در پنهانی و در غیاب
 شوهرانشان از آنها اطاعت می کنند. و این بدان سبب
 است که خداوند آنها را حفاظت نموده و توفیق
 داده است. و زنانی که از سرکشی آنان بیم دارید، به
 آنان اندرز دهید، سپس بستر خویش را جدا کنید،
 سپس آنان را بزنید، پس اگر از شما اطاعت کردند
 راهی برای ایشان نجوید همانا خداوند والا و بزرگ
 است. ﴿۳۴﴾ و اگر از اختلاف و جدایی آنها بیم
 داشتید، پس داوری از خانواده شوهر و داوری از
 خانواده زن بفرستید، اگر این دو داور خواهان اصلاح
 باشند خداوند بین آنان توافق حاصل می کند، همانا
 خداوند دانا و آگاه است. ﴿۳۵﴾ و خدا را عبادت
 کنید، و با او چیزی را شریک قرار ندهید، و با پدر و
 مادر نیکی نمایید، و با خویشاوندان و یتیمان و
 درماندگان و بیچارگان و همسایه خویشاوند و همسایه
 بیگانه و همراه و مسافر و کنیزان و غلامان نیز نیکی
 کنید همانا خداوند کسی را که خودپسند و خودستا
 باشد دوست ندارد. ﴿۳۶﴾ کسانی که بخل می ورزند و
 مردم را به بخل ورزیدن دستور می دهند و آنچه را که
 خداوند از فضل خویش به آنها داده است پنهان
 می دارند و برای کافران عذابی خوارکننده آماده
 کرده ایم. ﴿۳۷﴾

وَالَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ
 بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ
 قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا ﴿٣٨﴾ وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ ءَامَنُوا بِاللَّهِ
 وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ
 عَلِيمًا ﴿٣٩﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ وَإِنْ تَكَ
 حَسَنَةً يَضْعَفْهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾
 فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى
 هَؤُلَاءِ شَهِيدًا ﴿٤١﴾ يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصَوْا
 الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّى بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ
 حَدِيثًا ﴿٤٢﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْرُبُوا الصَّلَاةَ
 وَأَنْتُمْ سُكَرَىٰ حَتَّى تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا
 عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّى تَغْتَسِلُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ
 عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ
 لَمَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا
 طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوْهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ
 عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٤٣﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ
 الْكِتَابِ يَشْتُرُونَ الضَّلَالَةَ وَيُرِيدُونَ أَنْ تَضِلُّوا
 السَّبِيلَ ﴿٤٤﴾

و کسانی که مال‌هایشان را برای نشان دادن به مردم
 انفاق می‌کنند و به خدا و روز قیامت ایمان نمی‌آورند،
 و هرکس که شیطان همراه او باشد بسیار بد همراهی
 است. ﴿۳۸﴾ و چه می‌شد اگر آنان به خدا و روز
 قیامت ایمان می‌آوردند، و از آنچه به آنها روزی
 داده‌ایم می‌بخشیدند؟ و خداوند به آنان آگاه است.
 ﴿۳۹﴾ بدون شک خداوند به اندازه ذره‌ای ستم
 نمی‌کند و اگر نیکی باشد آن را چند برابر می‌نماید و از
 سوی خود پاداش بزرگی می‌دهد. ﴿۴۰﴾ چگونه
 خواهد بود آنگاه که از هر امتی گواهی بیاوریم و تو را
 به عنوان گواه بر اینان بیاوریم؟ ﴿۴۱﴾ در آن روز
 کسانی که کفر ورزیدند و از پیامبر نافرمانی کردند،
 دوست دارند که زمین بر آنها هموار شود، و نمی‌توانند
 سخنی را از خدا پنهان دارند. ﴿۴۲﴾ ای کسانی که
 ایمان آورده‌اید! درحالی‌که مست هستید به نماز نایستید،
 تا وقتی که بدانید چه می‌گویید، و درحالی‌که جنب
 هستید به نماز نایستید، و به اماکن نماز هم که همانا
 مساجد هستند نزدیک مشوید، (مگر کسانی که از شما
 که می‌خواهند از یکی از درهای مسجد وارد شده و از
 در دیگری خارج شوند) تا وقتی که طهارت بگیرید. و
 اگر مریض یا در مسافرت بودید، یا یکی از شما از
 قضای حاجت آمد، یا با زنان آمیزش کردید، و آب
 نیافتید، با هر آنچه که از سطح زمین ارتفاع پیدا می‌کند
 و پاک است تیمم کنید (خواه خاک باشد یا شن، یا
 درخت یا سنگ یا گیاه) پس چهره و دست‌هایتان را
 مسح کنید، همانا خداوند عفوکننده و آمرزنده است.
 ﴿۴۳﴾ مگر نمی‌بینی کسانی را که بهره‌ای از کتاب
 داده شده‌اند که گمراهی را می‌خرند و می‌خواهند شما
 هم گمراه شوید؟! ﴿۴۴﴾

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَعْدَائِكُمْ وَكَفَى بِاللَّهِ وَلِيًّا وَكَفَى بِاللَّهِ
 نَصِيرًا ﴿٤٥﴾ مِنَ الَّذِينَ هَادُوا يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ
 مَوَاضِعِهِ وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأَسْمَعُ غَيْرَ
 مُسْمَعٍ وَرَاعِنَا لَيًّا بِالسِّنْتِهِمْ وَطَعْنًا فِي الدِّينِ وَلَوْ
 أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأَسْمَعُ وَأَنْظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا
 لَهُمْ وَأَقْوَمَ وَلَكِنْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا
 يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٤٦﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
 ءَامِنُونَ بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ
 نَنْطَلِسَ وُجُوهًا فَنَرُدَّهَا عَلَى أَدْبَارِهَا أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا
 لَعَنَّا أَصْحَابَ السَّبْتِ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٤٧﴾ إِنَّ
 اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ
 لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَى إِثْمًا عَظِيمًا
 ﴿٤٨﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يُزَكُّونَ أَنْفُسَهُمْ بَلِ اللَّهُ يُزَكِّي
 مَنْ يَشَاءُ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٤٩﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ
 يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَكَفَى بِهِ إِثْمًا مُبِينًا ﴿٥٠﴾
 أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ
 بِالْجِبْتِ وَالْطَّاغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ
 أَهْدَى مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا سَبِيلًا ﴿٥١﴾

و خداوند دشمنان شما را بهتر می شناسد و کافی است
 که خدا سرپرست (شما) باشد و کافی است که خدا
 یاور (شما) باشد. ﴿۴۵﴾ دسته ای از یهودیان سخنان را
 از جای خود تحریف کرده و می گویند: شنیدیم و
 نافرمانی کردیم، و بشنو (وای کاش) ناشنوا گردی، و
 (می گفتند:) ما را بپای. و زبان هایشان را پیچ می دهند و
 دین را به مسخره می گیرند. و اگر آنها می گفتند:
 شنیدیم و فرمان بردیم و بشنو و به سوی ما بنگر بر
 ایشان بهتر و درست تر بود ولی ما آنها را به سبب
 کفرشان لعنت کردیم پس جز تعداد اندکی از آنها
 ایمان نمی آورند. ﴿۴۶﴾ ای اهل کتاب! ایمان بیاورید
 به آنچه ما نازل کرده ایم و تصدیق کننده چیزی است
 که شما با خود دارید، قبل از اینکه چهره هایی را محو
 کنیم و آنها را برگردانیم و یا آنان را نفرین کنیم
 همان طور که یاران شنبه را نفرین کردیم و فرمان خدا
 انجام شدنی است. ﴿۴۷﴾ بی گمان خداوند شرک به
 خود را نمی بخشد و گناهان پایین تر از آن را برای
 هرکس که بخواهد، می بخشد و هرکس به خدا شرک
 ورزد گناه بزرگی را مرتکب شده است. ﴿۴۸﴾ آیا
 کسانی را نمی بینی که خود را پاک می شمارند، بلکه
 خداوند هرکس را که بخواهد پاک می دارد، و به
 اندازه نخ روی هسته خرما بر آنها ستم نمی شود. ﴿۴۹﴾
 بنگر چگونه به خدا دروغ نسبت می دهند، و بس است
 که این، دروغ آشکاری باشد. ﴿۵۰﴾ آیا کسانی را
 نمی بینی که بهره ای از کتاب داده شده اند؟! به بت ها و
 طاغوت ایمان می آورند و به کافران می گویند: اینها از
 کسانی که ایمان آورده اند راه یافته تراند. ﴿۵۱﴾

أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ وَمَنْ يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ نَصِيرًا ﴿٥٢﴾ أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِنَ الْمُلْكِ فَإِذَا لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا ﴿٥٣﴾ أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ فَقَدْ آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَآتَيْنَهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا ﴿٥٤﴾ فَمِنْهُمْ مَنْ ءَامَنَ بِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ صَدَّ عَنْهُ وَكَفَى بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ﴿٥٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصْلِيهِمْ نَارًا كُلَّمَا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بَدَّلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٥٦﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا ظَلِيلًا ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٥٨﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٥٩﴾

اینان کسانی‌اند که خداوند لعنتشان کرده است و هرکس را که خدا لعنت کند برای او یاری نخواهی یافت. ﴿۵۲﴾ آیا آنان بهره‌ای از ملک دارند؟ اگر داشته باشند مردم را به اندازه نقطه‌ای که در پشت هسته خرما است نخواهند داد. ﴿۵۳﴾ آیا آنان به چیزی حسد می‌ورزند که خداوند از فضل خویش به مردم داده است؟ به راستی که آل ابراهیم را کتاب و حکمت دادیم و به آنان پادشاهی بزرگی عطا کردیم. ﴿۵۴﴾ ولی گروهی از آنان به وی (حضرت محمدص) ایمان آوردند و دسته‌ای از آنان (مردم را) از او باز داشتند و آتش سوزان جهنم (برای چنین کسانی) کافی است. ﴿۵۵﴾ بی‌گمان کسانی که به آیات ما کفر ورزیدند آنان را وارد آتشی فروزان خواهیم کرد و هر زمان که پوست‌هایشان سوخته و بریان شود به جای آن پوست‌های دیگری قرار می‌دهیم تا عذاب را بچشند. همانا خداوند عزیز و حکیم است. ﴿۵۶﴾ و کسانی که ایمان آوردند و کار شایسته انجام دادند آنها را وارد باغ‌هایی می‌گردانیم که رودها از زیر آن روان است، در آن جاودانه هستند و در آن برایشان همسران پاکیزه‌ای است و آنان را به سایه گسترده‌ای وارد می‌گردانیم. ﴿۵۷﴾ همانا خداوند شما را فرمان می‌دهد تا امانت‌ها را به صاحبانشان برسانید و هنگامی که میان مردم داوری می‌کنید دادگرانه داوری کنید، همانا خداوند شما را به بهترین اندرز پند می‌دهد، همانا خداوند شنوا و بینا است. ﴿۵۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از خدا و پیامبر و از اولی الامر مسلمان اطاعت کنید و اگر در چیزی اختلاف کردید آن را به خدا و پیامبر برگردانید، اگر به خدا و روز قیامت ایمان دارید این برای شما بهتر و خوش فرجام‌تر است. ﴿۵۹﴾

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ ۚ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿٦٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا ﴿٦١﴾ فَكَيْفَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ثُمَّ جَاءُوكَ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا ﴿٦٢﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا ﴿٦٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا ﴿٦٤﴾ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِي مَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٦٥﴾

آیا تعجب نمی کنی از کسانی که ادعا می کنند به آنچه بر تو نازل شده و به آنچه پیش از تو نازل شده ایمان آورده اند، و می خواهند که داوری را به پیش طاغوت ببرند درحالی که به آنها دستور داده شده است تا به طاغوت کفر بورزند، و شیطان می خواهد آنان را بسی گمراه کند. ﴿۶۰﴾ و وقتی که به ایشان گفته شود: بیاید به سوی آنچه که خدا نازل کرده، و (بیایید به سوی پیامبر، منافقان را می بینی که به تو پشت می کنند و از تو باز می دارند. ﴿۶۱﴾ اما چگونه است که چون به سبب کارهایی که با دست خود انجام داده اند بلائی بدانان برسد، پیش تو می آیند و به خدا سوگند می خورند که ما جز خیر خواهی و صلح مقصودی نداشته ایم؟ ﴿۶۲﴾ ایشان کسانی که خداوند می داند چه در دلهایشان است، پس، از آنها روی بگردان، و اندریشان بده و به آنان سخنی رسا و مؤثر (که در دلشان رسوخ کند) بگوی. ﴿۶۳﴾ و ما هیچ پیامبری را نفرستادیم مگر اینکه به فرمان خدا از او اطاعت شود، و اگر آنان وقتی که بر خود ستم می کردند پیش تو می آمدند و از خدا آمرزش می خواستند، و پیامبر برای آنها از خدا طلب آمرزش می کرد، خداوند را توبه پذیر و مهربان می یافتند. ﴿۶۴﴾ اما، نه! به پروردگارت سوگند که آنان ایمان نمی آورند تا تو را در درگیری ها و اختلافات خود داور قرار ندهند، و سپس ملالی از داوری تو در دل خود نداشته و کاملاً تسلیم باشند. ﴿۶۵﴾

وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنْ اقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ أَوْ
 أَخْرَجُوا مِنْ دِيَارِكُمْ مَا فَעَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِّنْهُمْ وَلَوْ
 أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَشَدَّ
 تَثْبِيثًا ﴿٦٦﴾ وَإِذَا لَأَتَيْنَهُمْ مِّن لَّدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٦٧﴾
 وَلَهَدَيْنَهُمْ صِرَاطًا مُّسْتَقِيمًا ﴿٦٨﴾ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ
 وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِّنَ
 النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ
 أُولَٰئِكَ رَفِيقًا ﴿٦٩﴾ ذَلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ
 عَلِيمًا ﴿٧٠﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ
 فَانْفِرُوا ثُبَاتٍ أَوْ وَفِرُوا جَمِيعًا ﴿٧١﴾ وَإِنَّ مِنْكُمْ لَمَن
 لَّيَبْطِئَنَّ فَإِنْ أَصَابَكُمْ مُّصِيبَةٌ قَالُوا قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ
 عَلَيَّ إِذْ لَمْ أَكُن مَّعَهُمْ شَهِيدًا ﴿٧٢﴾ وَلَئِنْ أَصَابَكُمْ
 فَضْلٌ مِّنَ اللَّهِ لَيَقُولَنَّ كَأَن لَّمْ تَكُن بَيْنَكُمْ
 وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يَلْبِغُونَكَ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا
 ﴿٧٣﴾ فَلْيُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ
 الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ
 يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٧٤﴾

و اگر بر آنها مقرر می نمودیم که خویشان را بکشید، یا
 از سرزمین هایتان بیرون بروید، جز تعداد اندکی از آنها
 چنین نمی کردند، و اگر آنان آنچه را که بدان اندرز
 داده می شوند به کار می بستند برای آنان بهتر بود، و
 آنان را پا برجاستر می نمود. ﴿۶۶﴾ و آنگاه به آنان از
 پیش خود پاداش بزرگی می دادیم. ﴿۶۷﴾ و آنان را به
 راه راست هدایت می نمودیم. ﴿۶۸﴾ و هرکس از خدا
 و پیامبر اطاعت کند پس ایشان همنشین کسانی خواهند
 بود که خدا به آنان نعمت داده است از پیامبران و
 صدیقان و شهیدان و شایستگان، و آنان چقدر دوستان
 خوبی هستند! ﴿۶۹﴾ این بخششی است از جانب خدا،
 و کافی است که خدا آگاه باشد. ﴿۷۰﴾ ای کسانی که
 ایمان آورده اید! آمادگی خود را حفظ کنید و دسته
 دسته یا به طور دسته جمعی (به جنگ) بروید. ﴿۷۱﴾ و
 از شما کسی هست که سستی می ورزد، و اگر مصیبتی
 به شما برسد، می گوید: به راستی خدا به من لطف نمود
 که با آنان همراه و حاضر نبودم. ﴿۷۲﴾ و اگر رحمت
 و فضل الهی به شما برسد - درست مانند اینکه میان
 شما و آنان دوستی نبوده است - می گوید: کاش همراه
 آنها بودم و بسی بهره می بردم و به موفقیت بزرگی
 دست می یافتم. ﴿۷۳﴾ پس، کسانی که زندگی دنیا را
 به آخرت می فروشند باید در راه خدا جنگ کنند، و
 هرکس در راه خدا بجنگد و کشته شود، یا پیروز گردد
 پاداش به او خواهیم داد. ﴿۷۴﴾

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ نَصِيرًا ﴿٧٥﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الظَّالِمِينَ فَتَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿٧٦﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً وَقَالُوا رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْلَا أَخَّرْتَنَا إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ قُلْ مَتَعَ الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّمَنِ اتَّقَى وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧٧﴾ أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكْكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشِيدَةٍ وَإِنْ تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِكَ قُلْ كُلُّ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ فَمَالِ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا ﴿٧٨﴾ مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنَ نَفْسِكَ وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٧٩﴾

و چرا در راه خدا و (در راه نجات) مردان و زنان و کودکان ناتوان و درمانده نمی‌جنگید؟ آنهایی که می‌گویند: پروردگارا! ما را از این شهر و سرزمینی که ساکنان آن ستمگرند بیرون آور، و از جانب خودت برای ما سرپرست و یابری قرار بده. ﴿۷۵﴾ کسانی که ایمان آورده‌اند در راه خدا می‌جنگند و کسانی که کفر ورزیده‌اند در راه طاغوت می‌جنگند، پس با یاران شیطان بجنگید همانا مگر شیطان همیشه ضعیف بوده است. ﴿۷۶﴾ آیا نمی‌بینی کسانی را که به آنان گفته شد: از جنگ دست بردارید، و نماز را به پا دارید و از مال‌هایتان ببخشید، پس هنگامی که جنگ بر آنان واجب شد در این هنگام گروهی از ایشان از مردم می‌ترسیدند همانگونه که از خدا ترس داشتند، یا بیشتر از آن می‌ترسیدند، و گفتند: پروردگارا! چرا جنگ را بر ما واجب کردی؟ چه می‌شد اگر به ما مهلت بیشتری می‌دادی؟ بگو: کالای دنیا ناچیز است، و آخرت برای کسی که پرهیزگار باشد بهتر است و کوچکترین ستمی بر شما نمی‌شود. ﴿۷۷﴾ هرکجا باشید مرگ شما را درمی‌یابد اگرچه در برج‌های محکم و استوار باشید، اگر نیکی و خوبی به آنها برسد، می‌گویند: این از جانب خدا است، و اگر بدی و مشکلی به آنها برسد، می‌گویند: این از جانب تو است، بگو: همه از جانب خدا است. این مردم را چه شده که سخن نمی‌فهمند. ﴿۷۸﴾ و اگر خوبی به تو برسد از جانب خدا است و اگر بدی و بلایی به تو برسد از جانب خودت می‌باشد، و ما تو را به عنوان پیامبری برای مردم فرستادیم و کافی است که خداوند گواه باشد. ﴿۷۹﴾

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِظًا ﴿٨٠﴾ وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَرُوا مِنْ عِنْدِكَ بَيَّتَ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّتُونَ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٨١﴾ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ أَلْقُرْءَانَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوْ الْحَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَى أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٣﴾ فَقَتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفْسَكَ وَحَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكُفَّ بَأْسَ الَّذِينَ فَرُّوا وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا وَأَشَدُّ تَنَكِيلًا ﴿٨٤﴾ مَنْ يَشْفَعْ شَفْعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِنْهَا وَمَنْ يَشْفَعْ شَفْعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِنْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ مُقِيتًا ﴿٨٥﴾ وَإِذَا حُيِّيتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوها إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا ﴿٨٦﴾

هرکس از پیامبر پیروی نماید به راستی که از خدا پیروی کرده است، و هرکس روی گرداند ما تو را به عنوان مراقب و نگاهبان آنها نفرستاده ایم. ﴿۸۰﴾ و می گویند: فرمانبرداریم و چون از پیش تو بیرون روند گروهی از آنان در شب و در پنهانی غیر از آن چیزی که تو می گویی تدبیر می کنند، و خداوند آنچه را آنها در خفا تدبیر می کنند، می نویسد. بنابراین از آنها روی بگردان و بر خدا توکل کن و کافی است که خدا سرپرست و حافظ تو باشد. ﴿۸۱﴾ آیا در قرآن نمی اندیشید! و اگر از جانب غیر خدا بود در آن اختلاف زیادی می یافتید. ﴿۸۲﴾ و هنگامی که خبری (حاکمی) از امنیت یا ترس به آنها برسد آن را پخش می کنند، و اگر آن را به پیامبر و اولی الامر خود ارجاع می دادند قطعاً کسانی در میان ایشان وجود داشتند که (می توانستند درست یا غلط بودن) آن را دریابند. و اگر فضل و رحمت خدا بر شما نبود جز تعداد اندکی از شیطان پیروی می کردید. ﴿۸۳﴾ پس در راه خدا بجنگ، تو جز مسئول خود نیستی و مؤمنان را تحریک نما، باشد که خداوند قدرت کافران را باز گیرد، و قدرت خدا بیشتر و مجازات او سخت تر است. ﴿۸۴﴾ هرکس که شفاعتِ پسندیده ای بکند بهره ای از آن دارد، و هرکس که شفاعتِ ناپسندی بکند از آن بهره ای دارد، و خداوند بر هر چیزی شاهد و حافظ است. ﴿۸۵﴾ و هرگاه به شما سلامی گفته شد، بهتر از آن، یا همانند آن، جواب بگویید بی گمان خداوند حسابرس هر چیزی است. ﴿۸۶﴾

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا ﴿٨٧﴾ فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِتْنَةٍ وَاللَّهُ أَرْكَسَهُمْ بِمَا كَسَبُوا أَتُرِيدُونَ أَنْ تَهْدُوا مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿٨٨﴾ وَكُفُّوا أَيْدِيَكُمْ عَنْ أَنْتِقِصُوا أَنْفُسَ الْفِتْنَةِ أُرْكَسُوا فِيهَا فَإِنْ لَمْ يَعْتَزِلُوكُمْ وَيُلْقُوا إِلَيْكُمُ السَّلَامَ وَيَكْفُفُوا أَيْدِيَهُمْ فَخَذُوهُمْ وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ تَقِفْتُمُوهُمْ وَأُولَئِكَ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ﴿٨٩﴾

جز خدا هیچ معبود بر حق نیست، حتماً شما را در روزی که هیچ شکی در آن نیست گرد می‌آورد. و چه کسی از خدا راستگوتر است؟ ﴿۸۷﴾ شما چرا درباره منافقین دو دسته شده‌اید؟ حال آنکه خداوند به سبب آنچه انجام داده‌اند آنها را واژگون و به عقب برگردانده است، آیا می‌خواهید کسی را هدایت کنید که خدا او را گمراه کرده است؟ و هر کس که خدا او را گمراه سازد برای او راهی نخواهی یافت. ﴿۸۸﴾ دوست دارند که مانند آنها کافر شوید، پس آنگاه شما و آنها برابر می‌شوید، پس، از آنها دوستانی برای خود نگیرید مگر اینکه در راه خدا هجرت کنند، پس اگر روی گردانند آنها را بگیرید، و هر کجا که یافتید بکشید، و از آنها دوست و یآوری نگیرید. ﴿۸۹﴾ کسانی که با گروهی پیوند پیدا می‌کنند، که میان شما و آنان پیمانی است و یا نزد شما می‌آیند درحالیکه نمی‌خواهند با شما بجنگند، و نمی‌خواهند با قومشان بجنگند، و اگر خداوند می‌خواست آنان را بر شما مسلط و چیره می‌کرد، و آنان با شما می‌جنگیدند، بنابراین اگر از شما کناره‌گیری کردند، و با شما نجنگیدند، و پیشنهاد صلح کردند خداوند به شما اجازه نمی‌دهد که به آنان متعرض شوید. ﴿۹۰﴾ گروهی دیگر را خواهید یافت که می‌خواهند از جانب شما و قومشان در امنیت باشند، هرگاه به‌سوی کفر خوانده شوند در آن فرو می‌روند، پس اگر از شما کناره‌گیری نکردند و به شما پیشنهاد صلح نمودند، و از جنگ با شما دست برنداشتند، پس آنها را بگیرید و هر کجا آنان را یافتید، بکشید. آنان کسانی هستند که ما دلیل آشکاری علیه آنان به شما داده‌ایم. ﴿۹۱﴾

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَقْتُلَ مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَاً وَمَنْ قَتَلَ
 مُؤْمِنًا خَطَاً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ
 أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ يَصَّدَّقُوا فَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ
 وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ
 بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ فَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ
 وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ
 مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِّنَ اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٩٢﴾
 وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا
 فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا
 عَظِيمًا ﴿٩٣﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ
 اللَّهِ فَتَبَيَّنُوا وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ أَلْقَىٰ إِلَيْكُمُ السَّلَامَ
 لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ
 مَغَانِمُ كَثِيرَةٌ كَذَلِكَ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلُ فَمَنَّ اللَّهُ
 عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُوا إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا

﴿٩٤﴾

و هیچ مؤمنی نباید مؤمنی را بکشد مگر از روی خطا، و
 هرکس که مؤمنی را به خطا کشت پس باید برده‌ای
 مؤمن را آزاد کند، و خون بهایی به خانواده مقتول
 بپردازد مگر اینکه وارثان مقتول با عفو کردن خون بها
 تصدق نمایند. و اگر مقتول متعلق به قومی باشد که
 دشمن شما بودند، و خود او مؤمن بود پس باید برده
 مؤمنی آزاد کند، و اگر از قومی بود که میان شما و
 آنها پیمان بود، پس خون بهایی به خانواده و کسان
 مقتول بدهد و برده‌ای مؤمن آزاد کند، و هرکس که
 (برده) نیافت پس باید دو ماه پیایی روزه بگیرد،
 خداوند این را (به عنوان) توبه مقرر داشته و خداوند
 دانا و حکیم است. ﴿۹۲﴾ و هرکس که مؤمنی را از
 روی عمد بکشد، سزای او جهنم است، و همیشه در آن
 می ماند و خدا بر او خشم می گیرد، و او را نفرین
 می نماید، و برای او عذابی بزرگ آماده کرده است.
 ﴿۹۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! وقتی در راه خدا
 به مسافرت رفتید، تحقیق کنید، و به کسی که به شما
 سلام می کند نگویید که تو مؤمن نیستی، (تا بدین
 طریق) کالای دنیا را بجوید، پس نزد خداوند غنائم
 زیادی است، شما پیش از این چنین بودید ولی خداوند
 بر شما منت نهاد، پس تحقیق کنید همانا خداوند به
 آنچه می کنید آگاه است. ﴿۹۴﴾

لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ
وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ
اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ
دَرَجَةً وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَفَضَّلَ اللَّهُ
الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٩٥﴾ دَرَجَتِ
مِنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٩٦﴾ إِنَّ
الَّذِينَ تَوَقَّعُوا الْمَلَائِكَةَ ظَالِمِينَ أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ
كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ
تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَٰئِكَ
مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٩٧﴾ إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ
مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً
وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا ﴿٩٨﴾ فَأُولَٰئِكَ عَسَى اللَّهُ أَنْ
يَعْفُو عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا غَفُورًا ﴿٩٩﴾ وَمَنْ
يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَاعِمًا كَثِيرًا
وَسِعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ
وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُوَدِّعْهُ الْمَوْتَ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ
وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٠٠﴾ وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ
فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنْ
خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ الْكَافِرِينَ
كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُبِينًا ﴿١٠١﴾

مؤمنانِ خانه‌نشین که عذری (برای عدم شرکت در جهاد) ندارند با کسانی که در راه خدا با مال و جانشان جهاد می‌کنند، برابر نیستند، خداوند کسانی را که با جان و مالشان جهاد می‌کنند بر کسانی که نشسته‌اند و به جهاد نرفته‌اند برتر قرار داده، و به هر یک وعده نیکو داده‌است، و خداوند مجاهدین را بر کسانی که نشسته‌اند با دادن اجر فراوان و بزرگ برتری داده‌است. ﴿۹۵﴾ مقام‌ها و درجات بزرگی که به عنوان مغفرت و رحمت خدا (نصیب آنان می‌شود) و خداوند آمرزگار و مهربان است. ﴿۹۶﴾ همانا کسانی که بر خود ستم کرده‌اند، درحالی‌که فرشتگان ارواح آنان را می‌گیرند به آنان می‌گویند: در چه حالی بودید؟ می‌گویند: ما در دنیا ناتوان و ستم‌دیده بودیم. می‌گویند: آیا زمین خدا گسترده نبوده تا در آن هجرت کنید؟ پس ایشان جایگاهشان جهنم است و چه بد جایگاه و چه بد سرانجامی است! ﴿۹۷﴾ مگر مردان و زنان و کودکان بیچاره و درمانده‌ای که نمی‌توانند کاری بکنند و راه چاره‌ای نمی‌دانند. ﴿۹۸﴾ پس آنان (که عذری دارند) باشد که خدا آنها را عفو کند و خداوند همواره خطابخش و آمرزنده است. ﴿۹۹﴾ و هرکس در راه خدا هجرت کند، اقامتگاههای زیاد و گشایشی (در مصالح دین و دنیا) در زمین خواهد دید، و هرکس از خانه خود بیرون آید و به‌سوی خدا و پیامبرش هجرت کند، سپس مرگ او را دریابد، اجر او بر عهده خداست، و خداوند آمرزگار و مهربان است. ﴿۱۰۰﴾ و هرگاه در زمین به مسافرت پرداختید، بر شما گناهی نیست که نماز را کوتاه بخوانید اگر ترسیدید که از کافران به شما بلایی برسد، همانا کافران دشمن آشکار شمایند. ﴿۱۰۱﴾

وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلَتَقُمْ طَافِيَةً مِّنْهُمْ مَّعَكَ وَلِيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِن وَرَائِكُمْ وَلْتَأْتِ طَافِيَةٌ أُخْرَى لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلِيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ وَذَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ مَّيْلَةً وَاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَذًى مِّن مَّطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَّرْضَى أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوا حِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٠٢﴾

فَإِذَا قُضِيَتْ الصَّلَاةُ فَادْكُرُوا اللَّهَ قِيَمًا وَقُعودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا ﴿١٠٣﴾ وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ إِنْ تَكُونُوا تَأْلُمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلُمُونَ كَمَا تَأْلُمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٠٤﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ تَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُن لِّلْخَائِنِينَ خَصِيمًا ﴿١٠٥﴾

و زمانی که تو در میانشان بودی و نماز را بر ایشان برپا داشتی، باید گروهی از آنان با تو بایستند، و باید اسلحه‌هایشان را با خود بگیرند، و چون نماز خواندند باید پشت سر شما باشند و گروهی که نماز نخوانده‌اند بیایند و با تو نماز بخوانند، و باید آمادگی خود را حفظ کنند و اسلحه‌هایشان را با خود داشته باشند، کافران دوست دارند که شما از اسلحه و کالاهایتان غافل شوید و آنان یکباره بر شما حمله‌ور شوند، و اگر از باران در اذیت بودید یا بیمار بودید، گناهی بر شما نیست که اسلحه‌هایتان را بگذارید، و آمادگی و احتیاط خود را داشته باشید، همانا خداوند برای کافران عذاب خوارکننده‌ای آماده کرده است. ﴿۱۰۲﴾ و هرگاه نماز را تمام کردید پس خداوند را ایستاده و نشسته و بر پهلو افتاده، یاد کنید، و هنگامی که آرامش یافتید پس نماز را برپا دارید همانا نماز بر مؤمنان در وقت معین فرض است. ﴿۱۰۳﴾ و در جستجوی گروه دشمنان، سست و ضعیف نباشید، اگر شما زخمی و دردمند می‌شوید، آنها نیز همان‌طور که شما دردمند می‌شوید، دردمند می‌شوند حال آنکه شما از خدا چیزهایی امید دارید که آنها امید ندارند و خداوند دانا و با حکمت است. ﴿۱۰۴﴾ همانا کتاب را به حق بر تو فرو فرستاده‌ایم تا میان مردم به آنچه خدا به تو نشان داده‌است داوری کنی، و از خیانتکاران دفاع مکن.

وَأَسْتَغْفِرِ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٠٦﴾ وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَانُونَ أَنْفُسَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ خَوَافًا أَثِيمًا ﴿١٠٧﴾ يَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرْضَى مِنَ الْقَوْلِ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطًا ﴿١٠٨﴾ هَآأَنْتُمْ هَؤُلَاءِ جَدَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَمَنْ يُجَادِلِ اللَّهَ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَمْ مَنْ يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿١٠٩﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ اللَّهَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١١٠﴾ وَمَنْ يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبْهُ عَلَى نَفْسِهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١١﴾ وَمَنْ يَكْسِبْ خَطِيئَةً أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهِ بَرِيئًا فَقَدِ احْتَمَلَ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُبِينًا ﴿١١٢﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ أَنْ يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١١٣﴾

و از خداوند طلب آمرزش کن، همانا خداوند بخشنده و مهربان است. ﴿۱۰۶﴾ و از کسانی دفاع مکن که به خود خیانت می کنند، بی گمان خداوند کسی را که خیانت کننده و گناه پیشه باشد دوست نمی دارد. ﴿۱۰۷﴾ آنان بدی خود را از مردم پنهان می کنند، ولی آن را از خدا پنهان نمی کنند درحالی که خداوند همراه آنها است آنگاه که شب هنگام پنهانی بر گفتاری که خداوند از آن خوشنود نیست متفق می گردند، و خداوند به آنچه می کنند کاملاً آگاه است. ﴿۱۰۸﴾ هان! شما همانهایی هستید که در زندگی دنیا از آنها دفاع کردید، پس در آخرت چه کسی از آنان در برابر خدا دفاع خواهد کرد یا چه کسی کارساز و یاورشان خواهد بود؟. ﴿۱۰۹﴾ و هرکس که کار بدی کند، یا بر خود ستم نماید، سپس از خدا آمرزش بطلبد خداوند را آمرزگار و مهربان خواهد یافت. ﴿۱۱۰﴾ و هرکس گناهی مرتکب شود، تنها آن را به زیان خود مرتکب می شود، و خداوند دانا و با حکمت است. ﴿۱۱۱﴾ و هرکس گناهی بکند یا دچار لغزش شود سپس فرد بی گناهی را به آن متهم نماید، به راستی که بهتان و گناه آشکاری مرتکب شده است. ﴿۱۱۲﴾ و اگر فضل و رحمت خدا بر تو نبود گروهی از آنان می خواستند که تو را گمراه سازند، ولی جز خودشان را نمی توانند گمراه کنند، و هیچ زیانی به تو نمی رسانند و خداوند کتاب و حکمت را بر تو نازل نمود و به تو چیزهایی آموخت که نمی دانستی و فضل خدا در حق تو و رحمت او بر تو همواره بزرگ و فراوان بوده است. ﴿۱۱۳﴾

لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّنْ تَجَوُّهُمْ إِلَّا مَن أَمَرَ بِصَدَقَةٍ
 أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ
 ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١١٤﴾
 وَمَن يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ
 وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ
 جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿١١٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ
 بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَن يَشَاءُ وَمَن يُشْرِكْ
 بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١١٦﴾ إِن يَدْعُونَ مِن
 دُونِهِ إِلَّا إِنثًا وَإِن يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَّرِيدًا ﴿١١٧﴾
 لَّعَنَهُ اللَّهُ وَقَالَ لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا
 ﴿١١٨﴾ وَلَا أَضِلَّنَّهُمْ وَلَا أُمَيِّنَنَّهُمْ وَلَا مُرْتَبَّهٌ فَلْيَبْتِكُنْ
 عَازَانَ الْأَنْعَمِ وَلَا مُرْتَبَّهٌ فَلْيَغَيِّرَنَّ خَلْقَ اللَّهِ وَمَن
 يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّن دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ
 خُسْرَانًا مُّبِينًا ﴿١١٩﴾ يَعِدُهُمْ وَيُمَيِّنُهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ
 الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢٠﴾ أُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمَ وَلَا
 يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا ﴿١٢١﴾

در بسیاری از رازگویی‌های آنان خیر و خوبی نیست،
 مگر کسی که به صدقه یا کار خوب یا اصلاح بین
 مردم فرمان دهد، و هرکس برای طلب خشنودی
 خداوند چنین کند به او پاداشی بزرگ خواهیم داد.
 ﴿۱۱۴﴾ و هرکس با پیامبر مخالفت کند پس از اینکه
 هدایت برای او روشن شده است، و راهی غیر از راه
 مؤمنان را درپیش گیرد، او را به همان جهتی که روی
 خود را بدان کرده است رها می‌کنیم، و او را وارد
 جهنم می‌کنیم، و او را در آن می‌سوزانیم و چه بد
 جایگاهی است! ﴿۱۱۵﴾ بی‌گمان خداوند (کسی را)
 نمی‌آمرزد که به او شرک ورزد، و پایین‌تر از آن را بر
 هرکس که بخواهد می‌آمرزد، و هرکس به خدا شرک
 ورزد، به‌راستی بسی گمراه گشته است. ﴿۱۱۶﴾
 (مشرکان) به جای او، جز بت‌های مادینه را (به دعا)
 نمی‌خوانند، و جز شیطان سرکش را نمی‌خوانند.
 ﴿۱۱۷﴾ خداوند نفرینش کند، و شیطان گفت: من از
 میان بندگان حتماً بهره‌ای معین (برای خود) را
 برمی‌گیرم. ﴿۱۱۸﴾ و حتماً آنان را گمراه خواهم کرد
 و به دنبال آرزوها و خیالاتشان روان خواهم ساخت و
 به آنان دستور می‌دهم که گوش‌های چهارپایان را
 بشکافند و آنان را دستور می‌دهم آفرینش خدا را تغییر
 دهند، و هرکس شیطان را به جای خدا یاور و سرپرست
 خود قرار دهد به‌راستی که زیان آشکاری کرده است.
 ﴿۱۱۹﴾ آنان را وعده می‌دهد و به آرزوها سرگرم
 می‌کند، و شیطان جز وعده‌های فریبکارانه به ایشان
 نمی‌دهد. ﴿۱۲۰﴾ ایشان جایگاهشان جهنم است و راه
 نجاتی از آن ندارند. ﴿۱۲۱﴾

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ
 جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا
 وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا ﴿١٢٢﴾ لَيْسَ
 بِأَمَانِيِّكُمْ وَلَا أَمَانِي أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا
 يُجْزَ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا
 ﴿١٢٣﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنْثَى
 وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ
 نَقِيرًا ﴿١٢٤﴾ وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ
 وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ
 إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ﴿١٢٥﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي
 الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيطًا ﴿١٢٦﴾
 وَيَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِيهِنَّ وَمَا
 يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ فِي يَتِمَّى النِّسَاءِ الَّتِي لَا
 تُؤْتُونَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ وَتَرْغَبُونَ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ
 وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْوِلْدَانِ وَأَنْ تَقُومُوا لِلْيَتَامَىٰ
 بِالْقِسْطِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ
 عَلِيمًا ﴿١٢٧﴾

و کسانی که ایمان آوردند، و کار شایسته انجام دادند،
 آنها را در باغهایی که رودها از زیر آن روان است
 درمی آوریم، و برای همیشه در آن می ماندند. این وعده
 حقیقی خداست، و چه کسی از خدا راستگوتر است؟! ﴿۱۲۲﴾
 (صلاح و نجات) نه به آرزوی شماست و نه به
 آرزوی اهل کتاب، هر کس کار بدی بکند در برابر آن
 کیفر می بیند، و جز خدا یار و یابوری را نخواهد یافت.
 ﴿۱۲۳﴾ و کسانی که کارهای شایسته انجام دهند -
 درحالیکه مؤمن باشند - خواه مرد باشند یا زن، ایشان
 وارد بهشت می شوند و به اندازه گودی پشت هسته
 خرما به آنان ستم نمی شود. ﴿۱۲۴﴾ و آیین چه کسی
 بهتر از آیین کسی است که خالصانه خود را تسلیم خدا
 کرده، و نیکوکار است، و از آیین ابراهیم حنیف پیروی
 کرده است؟ و خداوند ابراهیم را به دوستی گرفته
 است. ﴿۱۲۵﴾ و آنچه در آسمانها و زمین است از آن
 خداست، و خداوند همواره به هر چیزی آگاه است (و
 علم او همه چیز را احاطه کرده است). ﴿۱۲۶﴾ و
 درباره زنان از تو می پرسند، بگو خداوند در مورد آنها
 به شما پاسخ می دهد، و (نیز) خداوند با آیاتی که از
 قرآن بر شما تلاوت می شود - در رابطه زنان یتیمی که
 می خواهید با آنان ازدواج کنید ولی حقوق مقرر آنان
 را نمی پردازید - جواب شما را می دهد. و همچنین
 درباره کودکان و ناتوان، و اینکه نسبت به یتیمان
 دادگری کنید سخن خواهد گفت. و هر کار خوبی
 انجام دهید قطعاً خدا به آن آگاه است. ﴿۱۲۷﴾

وَإِنْ أَمْرًا خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُوزًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ وَأُحْضِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٢٨﴾ وَلَنْ تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ فَلَا تَمِيلُوا كُلَّ الْمِيلِ فَتَذَرُوهَا كَالْمُعَلَّقَةِ وَإِنْ تُصْلِحُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٢٩﴾ وَإِنْ يَتَفَرَّقَا يُغْنِ اللَّهُ كُلًّا مِنْ سَعَتِهِ وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا ﴿١٣٠﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَإِيَّاكُمْ أَنْ اتَّقُوا اللَّهَ فَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدًا ﴿١٣١﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٣٢﴾ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ أَيُّهَا النَّاسُ وَيَأْتِ بِآخَرِينَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَى ذَلِكَ قَدِيرًا ﴿١٣٣﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿١٣٤﴾

و هرگاه زنی از شوهرش بیم بد رفتاری یا رویگردانی را داشته باشد، بر آنان گناهی نیست که میان خود آشتی و صفا برقرار کنند، و صلح و آشتی بهتر است. (ولی) انسانها با بخل سرشته‌اند، و اگر نیکوکاری کنید و پرهیزگار باشید پس همانا خداوند به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿۱۲۸﴾ و شما هرگز نمی‌توانید میان زنان دادگری کنید، گرچه علاقه‌مند باشید، ولی کاملاً دوری نکنید، به طوریکه آن زن را مانند «معلقه» رها کنید، و اگر صلح و صفا کنید و پرهیزگار باشید بدون شک خداوند آمرزگار و مهربان است. ﴿۱۲۹﴾ و اگر از هم جدا شوند خداوند هر یک را از فضل گسترده خود بی‌نیاز می‌کند، و خداوند گشایشگر و حکیم است. ﴿۱۳۰﴾ و آنچه در آسمانها و زمین است از آن خداست، و ما کسانی را که پیش از شما به آنان کتاب داده شده است و (نیز) شما را توصیه نموده‌ایم که از خدا بترسید، و اگر کفر بورزید (بدانید که) آنچه در آسمانها و زمین است بدون شک از آن خداست، و خداوند بی‌نیاز و ستوده است. ﴿۱۳۱﴾ و آنچه در آسمانها و زمین است تنها از آن خداست، و خدا بس کارساز و رقیب است. ﴿۱۳۲﴾ (ای مردم!) اگر خدا بخواهد شما را از بین می‌برد، و افراد دیگری را پدید می‌آورد، و خداوند بر (انجام) این (کار) تواناست. ﴿۱۳۳﴾ هرکس پاداش دنیا را بخواهد، پاداش دنیا و آخرت نزد خداست، و خداوند شنوا (و) بیناست. ﴿۱۳۴﴾

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ
 شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ
 إِنْ يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا
 الْهَوَىٰ أَنْ تَعْدِلُوا وَإِنْ تَلَوْا أَوْ تُعْرَضُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ
 بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٣٥﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ءَامِنُوا
 بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ءَ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِ
 ءَ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ
 وَمَلَائِكَتِهِ ءَ وَكُتُبِهِ ءَ وَرُسُلِهِ ءَ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ
 ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ
 ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ أَرَادُوا كُفْرًا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ
 لِيُغْفِرْ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ سَبِيلًا ﴿١٣٧﴾ بَشِيرِ الْمُنَافِقِينَ
 بِأَنَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣٨﴾ الَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْكَافِرِينَ
 أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَيْبَتُونَ عِنْدَهُمُ الْوَعْدَ
 فَإِنَّ الْوَعْدَ لِلَّهِ جَمِيعًا ﴿١٣٩﴾ وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي
 الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ ءَايَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا
 وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي
 حَدِيثٍ غَيْرِهِ ءَ إِنَّكُمْ إِذَا مَثَلْتُمْ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ
 الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿١٤٠﴾

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! در اقامه عدالت و دادگری بکوشید و به خاطر خدا شهادت دهید، گرچه شهادت به زیان خودتان یا پدر و مادران یا خویشاوندان (تان) باشد، اگر (کسی که به زیان او شهادت داده می‌شود) ثروتمند یا فقیر باشد، خداوند به آن دو (از شما) سزاوارتر است، پس، از هوی و هوس پیروی نکنید، که منحرف می‌گردید، و اگر زبان را در ادای شهادت بیچانید، یا از آن روی بگردانید، همانا خداوند به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿۱۳۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! به خدا و پیامبرش و کتابی که بر پیامبرش فرو فرستاده، و به کتابی که از پیش فرو فرستاده است، ایمان بیاورید، و هرکس به خدا و فرشتگانش و کتابها و پیامبرانش و روز قیامت کفر بورزد به راستی که بسی گمراه گشته و از حق بسیار دور شده است. ﴿۱۳۶﴾ بی‌گمان کسانی که ایمان آوردند، سپس کفر ورزیدند، آنگاه ایمان آوردند، سپس کفر ورزیدند، و بر کفرشان افزودند، خداوند هرگز آنها را نمی‌آمرد و راهی به آنان نمی‌نماید. ﴿۱۳۷﴾ منافقان را مژده بده که قطعاً عذابی دردناک دارند. ﴿۱۳۸﴾ (آن) کسانی که کافران را به جای مؤمنان به دوستی می‌گیرند، آیا عزت را نزد آنها می‌جویند؟! همانا عزت و قدرت جملگی از آن خداست. ﴿۱۳۹﴾ و به درستی که خداوند در کتاب (قرآن) بر شما نازل کرده است که هرگاه شنیدید به آیات خدا کفر ورزیده شده و آیات وی به تمسخر گرفته می‌شود، با چنین کسانی منشینید تا آنگاه که به سخنها دیگر پردازند، چرا که در این حالت شما هم مثل آنها خواهید بود. همانا خداوند منافقان و کافران را جملگی در جهنم گرد می‌آورد. ﴿۱۴۰﴾

الَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمْ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ فَتْحٌ مِنَ اللَّهِ قَالُوا أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ وَإِنْ كَانَ لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ قَالُوا أَلَمْ نَسْتَحِذْ عَلَيْكُمْ وَنَمْنَعُكُم مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا ﴿١٤١﴾ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَدِّعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَدِيعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُسَالَى يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٤٢﴾ مُذَبِّدِينَ بَيْنَ ذَلِكَ لَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَلَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿١٤٣﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أُرِيدُونَ أَن تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُّبِينًا ﴿١٤٤﴾ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا ﴿١٤٥﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٤٦﴾ مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَذَابِكُمْ إِنْ شَكَرْتُمْ وَءَامَنْتُمْ وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا ﴿١٤٧﴾

(منافقان) همان کسانی (هستند) که شما را می‌پایند، پس اگر از جانب خدا پیروزی نصیب شما گردد، می‌گویند: آیا ما با شما نبودیم؟ و اگر کافران بهره‌ای ببرند، می‌گویند: مگر ما بر شما چیره نبودیم، و شما را از (گزند) مؤمنان حمایت نکردم؟ سپس خداوند در روز قیامت میان شما داوری خواهد کرد، و خداوند هرگز کافران را بر مؤمنان چیره نخواهد کرد. ﴿۱۴۱﴾ بی‌گمان منافقان خدا را فریب می‌دهند، درحالی‌که او آنها را فریب می‌دهد. و چون برای نماز برخیزند سست و بی‌حال به نماز می‌ایستند، با مردم ریا می‌کنند و بجز اندکی خدا را یاد نمی‌کنند. ﴿۱۴۲﴾ در این میان سرگشته و مترددند، نه با اینان و نه با آنان هستند، و هرکس را که خدا گمراه سازد برای او راهی نخواهی یافت. ﴿۱۴۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! کافران را به جای مؤمنان به دوستی نگیرید، آیا می‌خواهید حجت و دلیل آشکاری علیه خود به دست خدا بدهید. ﴿۱۴۴﴾ همانا منافقان در پایین‌ترین جای جهنم قرار دارند و برای آنان یآوری نخواهی یافت. ﴿۱۴۵﴾ به جز کسانی که توبه کردند و خود را اصلاح نمودند و به دین خدا چنگ زدند و آئین خود را خالصانه برای خدا قرار دادند، پس ایشان با مؤمنانند و خداوند پاداشی بزرگ به مؤمنان خواهد داد. ﴿۱۴۶﴾ خداوند چه نیازی به عذاب شما دارد اگر شکر کنید و ایمان بیاورید؟ و خداوند همواره شکرپذیر و آگاه است.

لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا ﴿١٤٨﴾ إِنْ تُبَدُّوْا خَيْرًا أَوْ تُخَفُّوْهُ أَوْ تَعْفُوْا عَنْ سُوءٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُوًّا قَدِيرًا ﴿١٤٩﴾ إِنْ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ﴿١٥٠﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٥١﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَمْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ أُولَٰئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أَجْرُهُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٥٢﴾ يَسْأَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنْ تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِّنَ السَّمَاءِ فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَىٰ أَكْبَرَ مِنْ ذَلِكَ فَقَالُوا أَرِنَا اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ الصَّاعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ثُمَّ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِن بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ فَعَفَوْنَا عَنْ ذَلِكَ وَعَاتَيْنَا مُوسَىٰ سُلْطَانًا مُّبِينًا ﴿١٥٣﴾ وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّورَ بِمِيثَاقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمْ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِّيثَاقًا غَلِيظًا ﴿١٥٤﴾

خداوند دوست ندارد (که انسانها) آشکارا بدگویی کنند مگر کسی که بر او ستم شده است و خداوند شنوا و داناست. ﴿۱۴۸﴾ اگر خیری را آشکار نمایید یا آن را پنهان سازید یا از بدی گذشت کنید پس همانا خداوند بسیار باگذشت و تواناست. ﴿۱۴۹﴾ بی گمان کسانی که به خدا و پیامبرانش کفر می‌ورزند، و می‌خواهند میان خدا و پیامبرانش فرق بگذارند، و می‌گویند: به برخی ایمان می‌آوریم و به برخی کفر می‌ورزیم و می‌خواهند میان این (دو)، راهی برگزینند. ﴿۱۵۰﴾ اینان بی گمان کافرانند، و برای آنان عذابی خوارکننده آماده نموده‌ایم. ﴿۱۵۱﴾ و کسانی که به خدا و پیامبرانش ایمان آوردند و میان هیچ یک از آنان فرق نگذاشتند، به زودی پاداش آنها را خواهد داد و خداوند آمرزگار و مهربان است. ﴿۱۵۲﴾ اهل کتاب از تو می‌خواهند که بر آنان از آسمان کتابی نازل کنی، البته بزرگتر از این را از موسی خواستند و گفتند: خداوند را آشکارا به ما نشان بده، پس به خاطر ستمشان صاعقه آنها را فرا گرفت. سپس، بعد از آن که نشانه‌های روشن پیش آنها آمد، گوساله را به خدایی گرفتند و ما از آن درگذشتیم و به موسی حجت آشکاری دادیم. ﴿۱۵۳﴾ و به منظور گرفتن پیمان از آنان کوه طور را بر بالای سرشان نگاه داشتیم، و به آنان گفتیم: سجده کنان وارد بیت المقدس شوید، و به آنان گفتیم: در روز شنبه تجاوز نکنید و از آنان پیمان مؤکدی گرفتیم. ﴿۱۵۴﴾

فَبِمَا نَقُضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ وَكُفْرِهِمْ بِآيَاتِ اللَّهِ وَقَتْلِهِمْ
 الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ
 اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥٥﴾
 وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَىٰ مَرْيَمَ بُهْتَنَّا عَظِيمًا ﴿١٥٦﴾
 وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ
 اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ
 الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ
 عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا ﴿١٥٧﴾ بَلْ رَفَعَهُ
 اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٥٨﴾ وَإِنْ مِنْ أَهْلِ
 الْكِتَابِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ
 يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ﴿١٥٩﴾ فَبِظُلْمٍ مِنَ الَّذِينَ هَادُوا
 حَرَمْنَا عَلَيْهِمْ طَيْبَاتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ وَبِصَدِّهِمْ عَنِ
 سَبِيلِ اللَّهِ كَثِيرًا ﴿١٦٠﴾ وَأَخَذَهُمُ الرَّبُّوا وَقَدْ نُهِوا عَنْهُ
 وَأَكْلِهِمْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ
 مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦١﴾ لَكِنَّ الرَّاْسِخُونَ فِي الْعِلْمِ
 مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ
 مِنْ قَبْلِكَ وَالْمُقِيمِينَ الصَّلَاةَ وَالْمُؤْتُونَ الزَّكَاةَ
 وَالْمُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أُولَٰئِكَ نُوْثِيهِمْ أَجْرًا
 عَظِيمًا ﴿١٦٢﴾

پس به خاطر اینکه پیمانشان را شکستند و به آیات خدا
 کفر ورزیدند و پیامبران را به ناحق کشتند، و گفتند:
 دل‌های ما در غلاف است (آنان را نفرین کردیم) و
 خداوند به خاطر کفرشان بر دل‌هایشان مهر زد، در نتیجه
 جز تعداد اندکی ایمان نمی‌آورند. ﴿۱۵۵﴾ و به خاطر
 کفرشان و تهمت بزرگی که به مریم زدند. ﴿۱۵۶﴾ و
 اینکه گفتند: ما مسیح، عیسی پسر مریم، پیامبر خدا را
 کشتیم، و آنها او را نکشتند و به دار نیاویختند، بلکه
 کار بر آنان مشتبّه شد (و به اشتباه افتادند)، و همانا
 کسانی که در مورد او اختلاف کردند قطعاً راجع به او
 دچار شک شده‌اند، و هیچ علمی به آن ندارند جز
 اینکه از گمان (خود) پیروی می‌کنند، و یقیناً او را
 نکشتند. ﴿۱۵۷﴾ بلکه خداوند او را به طرف خود بالا
 برد، و خداوند توانا و با حکمت است. ﴿۱۵۸﴾ و از
 اهل کتاب هیچ کسی نیست مگر اینکه قبل از مرگش
 به او ایمان می‌آورد و روز قیامت (عیسی) بر آنان گواه
 خواهد بود. ﴿۱۵۹﴾ پس به خاطر ستمی که یهودیان
 می‌کردند، و به خاطر اینکه بسیار مردم را از راه خدا
 باز می‌داشتند، چیزهای پاکیزه‌ای را که برای آنان
 حلال شده بود بر آنان حرام کردیم. ﴿۱۶۰﴾ و به سبب
 اینکه ربا می‌گرفتند، حال آنکه از آن نهی شده بودند،
 و به خاطر این اموال مردم را به باطل و به ناحق
 می‌خوردند، و ما برای کافرانِ آنان عذاب دردناکی
 فراهم آورده‌ایم. ﴿۱۶۱﴾ اما کسانی از آنان که راسخان
 در دانش‌اند (و احکام خدا را به نیکی می‌داند)، و (نیز)
 مؤمنان، به آنچه که بر تو نازل شده و به آنچه که پیش
 از تو نازل گردیده است، ایمان می‌آورند، و نماز را بر
 پای می‌دارند، و زکات اموال را می‌پردازند و به خدا و
 روز قیامت ایمان دارند به زودی به ایشان پاداشی
 بزرگ خواهیم داد. ﴿۱۶۲﴾

وَإِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالْتَّبِيتَن
 مِنْ بَعْدِهِ وَأَوْحَيْنَا إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ
 وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَعِيسَى وَأَيُّوبَ وَيُونُسَ
 وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ وَعَاتَيْنَا دَاوُدَ زُبُورًا ﴿١٦٣﴾ وَرُسُلًا قَدْ
 قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ
 عَلَيْكَ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا ﴿١٦٤﴾ رُسُلًا مُبَشِّرِينَ
 وَمُنذِرِينَ لئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ
 الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٦٥﴾ لَكِنِ اللَّهُ
 يَشْهَدُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ أَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ وَالْمَلَكُ
 يَشْهَدُونَ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿١٦٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
 وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٦٧﴾
 إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ
 وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا ﴿١٦٨﴾ إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ
 فِيهَا أَبَدًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٦٩﴾ يَأْتِيهَا
 النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمُ الرُّسُولُ بِالْحَقِّ مِنْ رَبِّكُمْ
 فَآمِنُوا خَيْرًا لَكُمْ وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧٠﴾

بدون شك ما بر تو وحی فرستادیم، همانطور که بر
 نوح و پیامبرانی که پس از او بودند وحی فرستادیم، و
 برای ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط
 (نوادگان یعقوب) و عیسی و ایوب و یونس و هارون و
 سلیمان (نیز) وحی فرستادیم، و به داود زبور دادیم.
 ﴿۱۶۳﴾ و (به سوی) پیامبرانی (وحی کردیم) که از قبل
 سرگذشت آنان را برای تو بیان کردیم، و پیامبرانی
 زیادی (فرستاده ایم) که سرگذشت آنان را برای تو بیان
 نکرده ایم، و خداوند حقیقاً با موسی سخن گفت.
 ﴿۱۶۴﴾ پیامبرانی که مژده دهنده و ترساننده بودند، تا
 بعد از پیامبران دلیل و حجّتی برای مردم بر خدا باقی
 نماند و خداوند عزیز و حکیم است. ﴿۱۶۵﴾ لیکن
 خداوند بر (صحّت) آنچه بر تو نازل نموده است
 گواهی می دهد. (او) آن را به دانش خود نازل فرموده
 است، و فرشتگان (هم بر صحت آن) گواهی می دهند،
 و کافی است که خدا گواه باشد. ﴿۱۶۶﴾ بی گمان
 کسانی که کفر ورزیدند (مردم را) از راه خدا
 بازداشتند، به راستی که بسی گمراه گشته اند. ﴿۱۶۷﴾
 بی گمان کسانی که کفر ورزیده اند و ستم کردند،
 خداوند آنها را نمی آمرزد، و آنها را به (هیچ) راهی
 هدایت نمی کند. ﴿۱۶۸﴾ جز به راه جهنم که آنها
 همیشه در آن می مانند و این برای خدا آسان است.
 ﴿۱۶۹﴾ ای مردم! به راستی که پیامبر، حقیقت را از
 جانب پروردگارتان پیش شما آورده است، پس ایمان
 بیاورید که برایتان بهتر است، و اگر کفر بورزید همانا
 آنچه در آسمانها و زمین است از آن خداست و
 خداوند دانا و حکیم است. ﴿۱۷۰﴾

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلَّمْتُهُوَ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِّنْهُ فَعَامِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَا تَقُولُوا ثَلَاثَةٌ أَنْتَهُوا خَيْرًا لَّكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهُ وَاحِدٌ سُبْحَانَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٧١﴾ لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ أَنْ يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَلَا الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ وَمَنْ يَسْتَنْكِفْ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ إِلَيْهِ جَمِيعًا ﴿١٧٢﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَيَزِيدُهُمْ مِّن فَضْلِهِ وَأَمَّا الَّذِينَ اسْتَنَكَفُوا وَأَسْتَكْبَرُوا فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧٣﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُم بُرْهَنٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُّبِينًا ﴿١٧٤﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَاعْتَصَمُوا بِهِ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي رَحْمَةٍ مِّنْهُ وَفَضْلٍ وَيَهْدِيهِمْ إِلَيْهِ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿١٧٥﴾

ای اهل کتاب! در دینتان غلو نکنید، و درباره خدا جز حق نگوئید، همانا عیسی، مسیح پسر مریم فرستاده خدا است، خداوند او را به حق فرستاد و او را طی همان کلمه ای خلق نمود که آن را توسط جبرئیل به سوی مریم فرستاد، و آن عبارت بود از فرموده ای خودش «کُن» (بشو)، پس شد، و روحی است که خدا آفریده است. پس، به خدا و پیامبرانش ایمان بیاورید و نگوئید: خدا سه گانه است. باز ایستید که برای شما بهتر است، همانا خدا، فقط معبود یگانه است. پاک است از اینکه فرزندی داشته باشد. آنچه در آسمانها و زمین است از آن اوست، و کافی است که خدا نگهدارنده و حافظ باشد. ﴿۱۷۱﴾ و مسیح از اینکه بنده خدا باشد هرگز ابا نمی‌ورزد، و فرشتگان مقرب (نیز ابایی ندارند) و هرکس از عبادت او ابا ورزد و خود را بزرگ بشمارد به زودی همه آنان را بسوی خود گرد خواهد آورد. ﴿۱۷۲﴾ پس اما کسانی که ایمان آوردند و عمل شایسته انجام دادند، پاداششان را به طور کامل خواهد داد، و از فضل خود بر پاداش آنان خواهد افزود. و اما کسانی که سرباز زندقه و تکبر ورزند، به آنان عذابی دردناک خواهد داد، و به جز خدا سرپرست و یآوری نخواهند یافت. ﴿۱۷۳﴾ ای مردم! به راستی که دلیلی از جانب پروردگارتان پیش شما آمده است، و نور آشکاری به سویتان فرستاده‌ایم. ﴿۱۷۴﴾ و اما کسانی که به خدا ایمان آوردند و به دین او چنگ زدند به زودی آنها را به فضل و رحمت خویش وارد خواهد ساخت، و آنان را به سوی خود، به راهی راست هدایت خواهد کرد. ﴿۱۷۵﴾

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلَالَةِ إِنِ امْرُؤٌ هَلَكَ لَيْسَ لَهُ وَلَدٌ وَلَهُ أُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ وَهُوَ يَرِثُهَا إِن لَّمْ يَكُن لَّهَا وَلَدٌ فَإِن كَانَتَا اثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الثُّلُثَانِ مِمَّا تَرَكَ وَإِن كَانُوا إِخْوَةً رِّجَالًا وَنِسَاءً فَلِلَّذَكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ^{١٧٦} بَيِّنَ اللَّهُ لَكُمْ أَن تَضْلُوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٧٦﴾

از تو (درباره کلاله) می پرسند، بگو: خداوند درباره کلاله حکم صادر می کند، اگر مردی فوت کند و فرزندی نداشته، و خواهری داشته باشد، نصف ترکه از آن اوست. و اگر خواهر بمیرد و فرزندی نداشته باشد، برادر همه ترکه را به ارث می برد، و اگر دو خواهر بودند، دو سوم ترکه از آن آنهاست، و اگر برادران و خواهرانی بودند، مرد به اندازه سهم دو زن ارث می برد. خداوند برایتان بیان می کند تا گمراه نشوید، و خداوند به هر چیزی داناست. ﴿۱۷۶﴾

سُورَةُ الْمَائِدَةِ

سوره مائده

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ أُحِلَّتْ لَكُمْ بَهِيمَةُ الْأَنْعَامِ إِلَّا مَا يُتَىٰ عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحِلِّي الصَّيْدِ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ^{١٧٧} إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ ﴿١٧٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَحِلُّوا شَعِيرَ اللَّهِ وَلَا الشَّهَرِ الْحَرَامَ وَلَا الْهَدْيَ وَلَا الْقَلَائِدَ وَلَا ءَامِينَ الْبَيْتِ الْحَرَامِ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّن رَّبِّهِمْ وَرِضْوَانًا وَإِذَا لَلْتُمْ فَاصْطَادُوا وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ أَن صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَن تَعْتَدُوا وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٧٨﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان
ای کسانی که ایمان آورده اید! به پیمانها و قراردادها وفا کنید. (گوشت) چهارپایان برای شما حلال گردیده است، جز آنچه (حکمش) بر شما خوانده می شود، در حالت احرام صید را حلال ندانید، همانا خداوند هرچه بخواهد حکم می نماید. ﴿۱۷۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! شعائر خدا را حلال ندانید، و نه ماه حرام را، و نه قربانی های بی نشان، و نه قربانی های نشان دار را، و نه کسانی را که قصد آمدن به خانه خدا را دارند و به دنبال فضل و خشنودی پروردگارشان هستند، و هرگاه از احرام بیرون آمدید، شکار کنید. و دشمنی قومی که شما را از آمدن به مسجد الحرام بازداشتند شما را وادار نسازد که تعدی و تجاوز کنید و یکدیگر را بر نیکی و پرهیزگاری کمک نمایید و همدیگر را بر انجام گناه و تجاوز یاری نکنید. و از خدا بترسید، همانا خدا کیفر شدیدی دارد. ﴿۱۷۸﴾

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالْدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنْزِيرِ وَمَا
 أُهْلٍ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ
 وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ
 عَلَى النَّصَبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَمِ ذَٰلِكُمْ فِسْقٌ
 الْيَوْمَ يَبْسُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا
 تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنَ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ
 وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ
 دِينًا فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ
 فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣﴾ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا أُحِلَّ لَهُمْ
 قُلْ أُحِلَّ لَكُمُ الطَّيِّبَاتُ وَمَا عَلَّمْتُمْ مِنَ الْجَوَارِحِ
 مُكَلَّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا
 أَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَاتَّقُوا
 اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٤﴾ الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمُ
 الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ
 وَطَعَامُكُمْ حِلٌّ لَهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ
 وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ
 إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَفِحِينَ
 وَلَا مُتَّخِذِي أَخْدَانٍ ﴿٥﴾ وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ
 حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦﴾

بر شما حرام شده است خوردن حیوان مرده، و خون، و
 گوشت خوک، و حیوانی که به نام غیر خدا سر بریده
 شده، و حیوانی که خفه شده و حیوانی که بر اثر وارد
 شدن ضربه مرده، و حیوانی که از بالا پرت شده، و
 حیوانی که بر اثر شاخ زدن حیوانات دیگر مرده، و
 آنچه که درنده از آن خورده باشد، مگر اینکه آنها را
 (زنده یافته و) سر بریده باشید، و حیواناتی که برای غیر

خدا بر سنگ یا چیز دیگری که برای عبادت (غیر خدا)
 نصب می شود ذبح گردد. و حرام است که به وسیله
 تیرهای قرعه به پیشگویی بپردازید. این امر موجب فسق
 و بیرون رفتن از دایره اطاعت خداست. امروز کافران
 از دین شما ناامید گشته اند، پس از آنان نترسید و از من
 بترسید. امروز برایتان کامل، و نعمت خود را بر شما
 تکمیل نمودم، و اسلام را به عنوان آیین برایتان
 پسندیدم. اما کسی که در حال گرسنگی ناچار شود و
 تمایلی به انجام گناه نداشته باشد (اگر از منهیات
 مذکور بخورد) همانا خداوند بخشنده و مهربان است.
 ﴿۳﴾ از تو می پرسند: چه چیزی برایشان حلال شده
 است؟ بگو: چیزهای پاکیزه برایتان حلال شده است، و
 نیز صید پرندگان و حیوانات شکارگر که شما به عنوان
 مربیان از آنچه خدایتان آموخته به آنها تعلیم داده اید.
 پس بخورید از آنچه که حیوانات شکاری برای شما
 نگاه می دارند، و نام خدا را بر آن ببرید، و از خدا
 بترسید که خدا سریع الحساب است. ﴿۴﴾ امروز برای
 شما چیزهای پاک حلال شده، و ذبیحه ای اهل کتاب
 برای شما حلال است، و ذبیحه ای شما برای آنان حلال
 است، و زنان پاکدامن مؤمن، و زنان و پاکدامن از
 کسانی که پیش از شما کتاب (آسمانی) به آنها داده
 شده، (برایتان) حلال است، به شرطی که مهریه آنان را
 بپردازید و قصدتان ازدواج و پاکدامنی باشد، و
 منظورتان زناکاری و انتخاب دوست نباشد، و هرکس
 به ایمان (احکام شریعت) کفر ورزد بی گمان عمل او
 نابود شده و او در آخرت از ریان کاران است. ﴿۵﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا
وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا
بُرُءُوسَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ
جُنُبًا فَأَطْهَرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ
جَاءَ أَحَدٌ مِّنْكُمْ مِنَ الْغَايِطِ أَوْ لَمَسْتُمُ النِّسَاءَ
فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا
بُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ مِّنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ
عَلَيْكُمْ مِنْ حَرْجٍ وَلَٰكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ
نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٦﴾ وَاذْكُرُوا
نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمِيثَاقَهُ الَّذِي وَاثَقَكُمْ بِهِ إِذْ
قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ
الصُّدُورِ ﴿٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ
شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ
أَلَّا تَعْدِلُوا أَعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ
اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٩﴾

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هرگاه برای نماز
برخواستید چهره‌هایتان را بشوید، و دست‌هایتان را با
آرنج بشوید، و سرتان را مسح کنید، و پاهایتان را با
قوزک بشوید. و اگر جُنُب بودید خود را پاک کنید،
و اگر بیمار یا در مسافرت بودید و یا یکی از شما از
پیشاب برگشت و یا با زنان آمیزش کردید و آبی را
نیافتید، پس با هر آنچه که بر سطح زمین ارتفاع پیدا
کند به شرطی که پاک باشد تیمم کنید، و با آن بر
صورت‌ها و دست‌هایتان بکشید، خداوند نمی‌خواهد که بر
شما مشقتی بیندازد، بلکه می‌خواهد شما را پاکیزه کند،
و نعمت خود را بر شما کامل گرداند تا شکر گزارید.
﴿٦﴾ و نعمتی را به یاد آورید که خدا به شما ارزانی
داشته، و پیمانی را یاد کنید که با شما بسته است، آنگاه
که گفتید: شنیدیم و اطاعت کردیم. و از خدا بترسید،
همانا خداوند به آنچه در سینه‌هاست آگاه می‌باشد.
﴿٧﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! بر انجام واجبات
الهی مواظبت داشته باشید، و به دادگری گواهی دهید،
و دشمنی گروه و قومی شما را بر آن ندارد که دادگری
نکنید، دادگری کنید که دادگری به پرهیزگاری
نزدیکتر است، و از خدا بترسید، همانا خدا به آنچه
می‌کنید آگاه است. ﴿٨﴾ خداوند به کسانی که ایمان
آوردند و کارهای شایسته انجام دادند وعده داده‌است
که برای آنان مغفرت و پاداش بزرگی است. ﴿٩﴾

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ
 الْجَحِيمِ ﴿١٠﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ
 عَلَيْكُمْ اِذْ هُمْ قَوْمٌ اَنْ يَّبْسُطُوا اِلَيْكُمْ اَيْدِيَهُمْ
 فَكَفَّ اَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَاَتَقُوا اللَّهَ وَعَلَى اللَّهِ
 فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾ وَلَقَدْ اَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي
 إِسْرَءِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي
 مَعَكُمْ لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَآتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَءَامَنْتُمْ
 بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا
 لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ
 تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ
 مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٢﴾ فَبِمَا نَقْضِهِمْ
 مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَلْسَةً يُحَرِّفُونَ
 الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ
 وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى خَائِنَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ
 فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣﴾

و کسانی که کفر ورزیدند و آیات ما را تکذیب کردند
 ایشان اهل دوزخند. ﴿۱۰﴾ ای کسانی که ایمان
 آورده‌اید! نعمتی را که خداوند به شما بخشیده است به
 یاد آورید، آنگاه که گروهی خواستند به‌سوی شما
 دست درازی کنند، اما خداوند دست آنها را از شما
 کوتاه کرد، و از خدا بترسید، و مؤمنان باید بر خدا
 توکل کنند. ﴿۱۱﴾ و بی‌گمان خداوند از بنی‌اسرائیل
 پیمان گرفت و دوازده سردار برای آنان تعیین کرد، و
 خداوند فرمود: من با شما هستم، اگر نماز را برپا دارید،
 و زکات را پردازید، و به پیامبران من ایمان بیاورید، و
 آنان را یاری کنید، و به خداوند قرضی نیکو دهید، از
 گناهانتان درمی‌گذرم و شما را وارد باغهایی (در
 بهشت) می‌کنم که رودها از زیر آن روان است، پس
 هرکس از شما بعد از این کفر بورزد به‌راستی که راه
 راست را گم کرده است. ﴿۱۲﴾ پس به خاطر اینکه
 پیمانشان را شکستند آنان را نفرین کردیم، و دل‌هایشان
 را سخت گردانیدیم. سخن را از جایگاهش تحریف
 می‌کنند، و بخشی از آنچه را که بدان تذکر داده شده
 بودند فراموش کردند. و تو همواره خیانتی را از آنها
 می‌بینی، غیر از تعداد اندکی از آنان. پس، از آنها
 درگذر و چشم‌پوشی کن، همانا خداوند نیکوکاران را
 دوست دارد. ﴿۱۳﴾

وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِي أَخَذْنَا مِيثَقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٤﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ ﴿١٥﴾ يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٦﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ وَفِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾

و از کسانی که گفتند: ما نصاری هستیم، پیمان گرفتیم. اما آنان بخش قابل توجهی را از آنچه به آنان تذکر داده شده بود فراموش کردند، پس میان آنها تا روز قیامت دشمنی و کینه افکندیم، و خداوند ایشان را به آنچه ساخته‌اند آگاه خواهد کرد. ﴿۱۴﴾ ای اهل کتاب! براستی که پیامبر ما پیش شما آمده است، (و) بسیاری از آنچه از کتاب پنهان می‌کردید برای شما بیان می‌کند، و از بسیاری صرفنظر می‌نماید، همانا از طرف خدا برای شما نور و کتاب روشنگری آمده است. ﴿۱۵﴾ خداوند به وسیله آن (کتاب) کسانی را که جویای خوشنودی او هستند به راههای امن و امان هدایت می‌نماید، و آنان را به فرمان خود از تاریکی‌ها به سوی نور بیرون می‌آورد، و آنان را به راه راست هدایت می‌کند. ﴿۱۶﴾ به‌راستی کسانی که می‌گویند: خدا مسیح پسر مریم است، کفر ورزیدند. بگو: اگر خدا بخواهد مسیح، پسر مریم و مادرش و همه کسانی را که در روی زمین هستند هلاک کند، چه کسی می‌تواند در مقابل خدا کاری بکند؟ و فرمانروایی آسمانها و زمین، و آنچه بین آسمانها و زمین است از آن خداست. هرچه بخواهد می‌آفریند، و خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۱۷﴾

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَىٰ نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّوهُ ۖ
 قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُم بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ
 خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَلِلَّهِ مُلْكُ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۖ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾
 يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ
 عَلَىٰ فِتْرَةٍ مِّنَ الرُّسُلِ أَن تَقُولُوا مَا جَاءَنَا مِن بَشِيرٍ
 وَلَا نَذِيرٍ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ
 شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٩﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ ۖ يَقُومُوا
 نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ
 وَجَعَلَكُمْ مُّلُوكًا وَءَاتَاكُم مَّا لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا مِّنَ
 الْعَالَمِينَ ﴿٢٠﴾ يَقُومُوا ادْخُلُوا الْأَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي
 كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا
 خَاسِرِينَ ﴿٢١﴾ قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ
 وَإِنَّا لَنَنَدْخُلُهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنهَا فَإِن يَخْرُجُوا
 مِنهَا فَإِنَّا دَاخِلُونَ ﴿٢٢﴾ قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ
 أُنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمَا ادْخُلُوا عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَإِذَا
 دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ عَلَيْهِونَ وَعَلَىٰ اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن
 كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٣﴾

و یهودیان و نصارا گفتند: ما فرزندان خدا و دوستان او هستیم، بگو: پس چرا شما را به خاطر گناهانتان عذاب می‌دهد؟ بلکه شما (نیز) بشرید (و) از جمله کسانی (هستید) که خدا آفریده است. هرکس را که بخواهد می‌آمزد و هر کس را که بخواهد عذاب می‌دهد، و پادشاهی آسمانها و زمین و آنچه در میان آن دو می‌باشد از آن خداست و بازگشت (همه) به سوی اوست. ﴿۱۸﴾ ای اهل کتاب! به راستی پیامبر ما پیش شما آمده که در دوران فترت پیغمبران (مسایل و حقایق را) برای شما بیان می‌کند تا نگوئید: مژده دهنده و بیم دهنده‌ای پیش ما نیامد، بر راستی که مژده دهنده و بیم دهنده‌ای پیش شما آمده است، و خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۱۹﴾ و آنگاه که موسی به قومش گفت: ای قوم من! نعمت خدا را بر خود یاد کنید، آنگاه که در میان شما پیامبرانی قرار داد و شما را فرمانروایانی ساخت و به شما چیزهایی داد که به هیچ یک از جهانیان نداده است. ﴿۲۰﴾ ای قوم من! به سرزمین مقدسی که خداوند وارد شدن به آن را برایتان مقرر نموده است، وارد شوید و به عقب برنگردید، که زیانکار خواهید گشت. ﴿۲۱﴾ گفتند: ای موسی! در آنجا قومی زورمند و سرکش هست و ما هرگز به آنجا داخل نمی‌شویم تا آنها از آن بیرون نروند، پس اگر آنها بیرون بروند ما بدانجا وارد خواهیم شد. ﴿۲۲﴾ دو نفر از مردان خدا ترس که خداوند به آنها نعمت داده بود، گفتند: شما از دروازه بر آنان وارد شوید، که اگر از آن در آمدید پیروز خواهید شد، و اگر مؤمن هستید بر خدا توکل کنید. ﴿۲۳﴾

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّا لَنَدْخُلُهَا أَبَدًا مَا دَامُوا فِيهَا
فَاذْهَبْ أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَتِلَا إِنَّا هَاهُنَا قَاعِدُونَ ﴿٢٤﴾
قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي ۖ فَافْرُقْ بَيْنَنَا
وَبَيْنَ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ
أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ
الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾ ۖ وَآتِلْ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ابْنَيْ آدَمَ بِالْحَقِّ إِذْ
قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقُبِّلَ مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ
الْآخَرِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ
الْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾ لَئِنْ بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا
بِبَاسِطِ يَدَيَّ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَنَّكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ
الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ تَبُوءَ بِإِثْمِي وَإِثْمِكَ فَتَكُونَ
مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ۖ وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾
فَطَوَّعَتْ لَهُ نَفْسُهُ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُ ۖ فَأَصْبَحَ مِنَ
الْخَاسِرِينَ ﴿٣٠﴾ فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي الْأَرْضِ
لِيُرِيَهُ ۖ كَيْفَ يُورِي سَوْءَةَ أَخِيهِ ۖ قَالَ يُوَيَّلَتِي
أَعَجَزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هَذَا الْغُرَابِ فَأُورِيَ
سَوْءَةَ أَخِي ۖ فَأَصْبَحَ مِنَ النَّادِمِينَ ﴿٣١﴾

گفتند: ای موسی! تا وقتی که آنها در آن هستند ما
هرگز وارد آن نخواهیم شد پس تو و پروردگارت
بروید و بجنگید، ما اینجا نشسته‌ایم. ﴿۲۴﴾ گفت:
پروردگارا! من تنها اختیار خود و برادرم را دارم، پس
میان ما و میان قوم فاسق دآوری کن. ﴿۲۵﴾ (خدا به
موسی) فرمود: (وارد شدن به) آن (سرزمین و مملکت)
چهل سال بر آنان حرام شد، (و) در بیابان سرگردان
خواهند ماند، پس تو بر گروه فاسق و نافرمان غم
مخور. ﴿۲۶﴾ و داستان دو پسر آدم را برای آنان
آنگونه که هست، بخوان، آنگاه که آن دو، عملی را
برای تقرب به خدا انجام دادند. اما از یکی از آنها
پذیرفته شد و از دیگری پذیرفته نشد. گفت: ترا خواهم
کشت، او گفت: همانا خداوند فقط از پرهیزگاران
می‌پذیرد. ﴿۲۷﴾ اگر تو برای کشتن من دست دراز
کنی، من به‌سوی تو دست دراز نمی‌کنم تا ترا بکشم،
من از خداوند پروردگار جهانیان می‌ترسم. ﴿۲۸﴾ من
می‌خواهم تا با گناه من و گناه خودت (به سوی
پروردگار) برگردی، و از دوزخیان باشی، و این سزای
ستمکاران است. ﴿۲۹﴾ پس نفسش کم کم کشتن
برادرش را برای وی آراست و او را کشت و از
زیانکاران شد. ﴿۳۰﴾ پس خداوند کلاغی را فرستاد
تا زمین را بکاود و به او نشان دهد که چگونه جسد
برادرش را دفن کند. گفت: ای وای بر من! آیا من
نمی‌توانم مثل این کلاغ باشم، و جسد برادرم را دفن
کنم؟ پس ایشان را پشیمان شدگان گردید. ﴿۳۱﴾

مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَنَّهُ مَن قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ بَعَدَ ذَلِكَ فِي الْأَرْضِ لُمُسْرِفُونَ ﴿٣٢﴾ إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِّنْ خَلْفٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِن قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٤﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَا تُقْبَلُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

﴿٣٦﴾

بدین خاطر بر بنی اسرائیل مقرر داشتیم که هرکس انسانی را به قتل برساند بدون اینکه کسی را کشته باشد و یا اینکه فساد را در زمین برپا کرده باشد، چنان است که همه مردم را کشته باشد. و هرکس انسانی را زنده بگذارد و او را نکشد، مانند آن است که همه مردم را زنده نگه داشته باشد. و پیامبران ما با معجزات آشکار پیش آنها آمدند، سپس بسیاری از آنها راه اسراف را در زمین درپیش گرفتند. ﴿٣٢﴾ همانا سزای کسانی که با خدا و پیامبران می‌جنگند، و در روی زمین دست به فساد می‌زنند، این است که کشته، یا به دار آویخته شوند، یا دست‌ها و پاهایشان در جهت عکس یکدیگر قطع گردد، و یا اینکه تبعید شوند. این رسوایی آنان در دنیاست، و برای آنان در آخرت عذابی بزرگ است. ﴿٣٣﴾ مگر کسانی که قبل از دست یافتن شما بر آنان توبه کنند، پس بدانید که خداوند آمرزگار و مهربان است. ﴿٣٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از خدا بترسید و برای تقرب به او وسیله بجوید، و در راه خدا جهاد کنید تا رستگار شوید. ﴿٣٥﴾ بی‌گمان کسانی که کفر ورزیده‌اند، اگر همه آنچه در زمین است و همانند آن، مال آنها باشد (و) آن را برای نجات از عذاب روز قیامت پردازند، از آنان پذیرفته نمی‌شود، و برای آنان عذابی دردناک است. ﴿٣٦﴾

يُرِيدُونَ أَنْ يُخْرِجُوا مِنَ الدِّنَارِ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ
 مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٣٧﴾ وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ
 فَاقْطِعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِّنَ اللَّهِ
 وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٣٨﴾ فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ
 وَأَصْلَحَ فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ
 ﴿٣٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ
 شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٠﴾ يَأْتِيهَا الرُّسُولُ لَا يَحْزَنكَ الَّذِينَ
 يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ
 وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوبُهُمْ وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا سَمَّعُونَ
 لِلْكَذِبِ سَمَّعُونَ لِقَوْمٍ ءَاخِرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ يَحْزِفُونَ
 أَلَكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَذَا
 فَخُذُوهُ وَإِنْ لَمْ تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوا وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ
 فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنْ اللَّهِ شَيْئًا أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ
 اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرْ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي
 الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٤١﴾

می خواهند از جهنم بیرون بروند ولی نمی توانند از آن
 بیرون بروند، و برای آنان عذابی همیشگی است. ﴿۳۷﴾
 و دست مرد و زن را به کیفر عملی که انجام داده اند به
 عنوان مجازات الهی قطع کنید. و خداوند عزیز و حکیم
 است. ﴿۳۸﴾ بنابراین هرکس پس از ستم کردنش توبه
 کند، و به اصلاح پردازد، همانا خداوند توبه او را
 می پذیرد. بی گمان خداوند آمرزنده و مهربان است.
 ﴿۳۹﴾ آیا نمی دانی که فرمانروایی آسمانها و زمین از
 آن خداست؟ هرکس را که بخواهد می آمرزد، و خداوند بر هر
 چیزی تواناست. ﴿۴۰﴾ آ ای پیامبر! ترا غمگین نسازند
 کسانی که در کفر بر یکدیگر پیشی می گیرند، آنهایی
 که به زبان می گویند: مؤمن هستیم ولی در دل مؤمن
 نیستند، و کسانی که یهود هستند و همواره به گفته های
 دروغ گوش فرا می دهند، و از گروه دیگری سخن
 می پذیرند که پیش تو نمی آیند. سخنان را از جایگاه
 آن تحریف می کنند، (و) می گویند: اگر این (حکم)
 به شما داده شد آن را بپذیرد، و اگر آن به شما داده
 نشد خود را برحذر دارید، و هرکس که خدا بخواهد او
 را به فتنه مبتلا کند، نمی توانی برایش کاری بکنی.
 ایشان کسانی اند که خداوند نمی خواهد دلهایشان را
 پاک بگرداند، بهره ایشان در دنیا، خواری و رسوایی
 است، و برای آنان در آخرت عذابی بزرگ است.

سَمَّعُونَ لِلْكَذِبِ أَكَلُونَ لِلسُّحْتِ فَإِنْ جَاءُوكَ
فَاحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ وَإِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ
فَلَنْ يَضُرُّوكَ شَيْئًا وَإِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ
بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٤٢﴾ وَكَيْفَ
يُحْكُمُونَكَ وَعِنْدَهُمُ التَّوْرَةُ فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ
يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٣﴾
إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا
النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ
وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ
شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَاخْشَوْنِي وَلَا تَشْتَرُوا
بِإِيَّتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٤٤﴾ وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنْ
النَّفْسُ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنُ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفُ بِالْأَنْفِ
وَالْأُذُنُ بِالْأُذُنِ وَالسِّنُّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحُ قِصَاصٌ
فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا
أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٤٥﴾

همواره به دروغ گوش فرا می دهند و بسیار مال حرام
می خورند، اگر پیش تو آمدند پس میان آنها داوری
کن یا از آنها روی بگردان، و اگر از آنان روی
بگردانی به تو هیچ زیانی نمی رسانند، و اگر داوری
کردی پس میان آنان به دادگری داوری کن. همانا
خداوند دادگران را دوست می دارد. ﴿۴۲﴾ و چگونه
ترا داور قرار می دهند حال آنکه تورات نزد آنهاست
که در آن حکم خداست، سپس گروهی بعد از این
(درخواست داوری و قضاوت) روی بر می تابند، و
ایشان مؤمن نیستند. ﴿۴۳﴾ همانا ما تورات را نازل
کرده ایم که در آن هدایت و روشنایی است. پیامبرانی
که تسلیم خدا بودند بر اساس آن برای یهودیان حکم
می کردند، و (نیز) خداپرستان و دانشمندانی بدان حکم
می کردند به سبب اینکه خداوند آنان را به عنوان
نگهبان و امانتدار کتابش قرار داده بود و بر آن گواه
بودند. پس، از مردم نترسید و از من بترسید، و آیات
مرا به بهای اندک بفروشید و هرکس طبق آنچه خدا
نازل کرده است حکم نکند پس ایشان کافرانند. ﴿۴۴﴾
و در تورات بر آنان مقرر داشتیم که انسان در برابر
انسان، و چشم در برابر چشم، و بینی در برابر بینی، و
گوش در برابر گوش، و دندان در برابر دندان می باشد،
و زخم ها (نیز به همان صورت) قصاصی دارند. و
هرکس از آن (قصاص) گذشت کند، پس آن، گفاره
(گناهانش) خواهد بود، و هرکس بر اساس آنچه خدا
نازل نموده است حکم نکند پس ایشان ستمکارانند.

وَقَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَرِهِم بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا
 بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ ۖ وَآتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ فِيهِ هُدًى
 وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَهُدًى
 وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾ وَلِيَحْكُمَ أَهْلَ الْإِنجِيلِ بِمَا
 أَنْزَلَ اللَّهُ فِيهِ ۖ وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
 فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤٧﴾ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ
 بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيِّمًا
 عَلَيْهِ ۖ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ
 أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ
 شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً
 وَلَكِن لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُم فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ
 إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ
 تَخْتَلِفُونَ ﴿٤٨﴾ وَأِنْ أَحْكَمَ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا
 تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا
 أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ
 يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ ۗ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ
 لَفَاسِقُونَ ﴿٤٩﴾ أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ ۚ وَمَنْ
 أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٠﴾

و به دنبال آنان عیسی پسر مریم را فرستادیم که تصدیق
 کننده توراتی بود که پیش از او فرستاده شده بود، و
 انجیل را به او دادیم که در آن هدایت و روشنایی بود،
 و تصدیق کننده توراتی بود که پیش از آن نازل شده
 بود، و هدایت و پندی برای پرهیزگاران بود. ﴿۴۶﴾ و
 اهل انجیل باید بر اساس آنچه خدا در آن نازل کرده
 است حکم کنند، و هرکس به آنچه خدا نازل فرموده
 حکم نکند او فاسق است. ﴿۴۷﴾ و ما این کتاب (قرآن)
 را بر تو نازل کردیم که ملازم حق، و تصدیق کننده
 کتابهای پیشین، و مشتمل بر چیزهایی است که کتابهای
 گذشته دربر داشته‌اند، پس برابر آنچه خدا نازل کرده
 است میان آنان داوری کن، و از خواست‌هایشان پیروی
 مکن، و از حق و حقیقتی که برای تو آمده است روی
 مگردان. برای هریک از شما شریعت و برنامه‌ای قرار
 داده‌ایم. و اگر خداوند می‌خواست همه شما را یک
 امت می‌نمود ولی (خواست) تا شما را در آنچه به شما
 داده است بیازماید. پس به‌سوی نیکی‌ها بشتابید.
 بازگشت همه شما به‌سوی خداست و شما را در رابطه با
 آنچه که در آن اختلاف می‌ورزیدید آگاه می‌سازد.
 ﴿۴۸﴾ و در میان آنان طبق آنچه خدا به‌سوی تو فرستاده
 است حکم کن، و از خواست‌ها و آرزوهایشان پیروی
 مکن، و از آنان برحذر باش، مبدا که تو را از برخی
 چیزهایی که خدا بر شما نازل کرده است منحرف و
 دور کنند، پس اگر روی گردانند، بدان که خدا
 می‌خواهد آنها را به سبب پاره‌ای از گناهانشان دچار
 عذاب و مصیبت نماید، و بی‌گمان بسیاری از مردم
 سرپیچی می‌کنند. ﴿۴۹﴾ آیا حکم جاهلیت را
 می‌جویند؟ و داوری چه کسی از (داوری) خدا بهتر
 است برای قومی که یقین دارند؟ ﴿۵۰﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَىٰ
 أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ مِّنكُمْ
 فَإِنَّهُ مِنهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥١﴾
 فَتَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ يُسْرِعُونَ فِيهِمْ
 يَقُولُونَ نَحْشَىٰ أَن تُصِيبَنَا دَآئِرَةٌ فَعَسَىٰ اللَّهُ أَن يَأْتِيَ
 بِالْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ مِّنْ عِنْدِهِ فَيُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا أَسْرَوْا
 فِي أَنفُسِهِمْ نَدِمِينَ ﴿٥٢﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَهَؤُلَاءِ
 الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَنِهِمْ إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ
 حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَأَصْبَحُوا خَاسِرِينَ ﴿٥٣﴾ يَا أَيُّهَا
 الَّذِينَ ءَامَنُوا مَن يَرْتَدَّ مِنكُمْ عَن دِينِهِ فَسَوْفَ
 يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ
 أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا
 يَخَافُونَ لَوْمَةً لَّيْمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ
 وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٤﴾ إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ
 وَالَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ
 الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴿٥٥﴾ وَمَن يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
 وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٥٦﴾
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا
 دِينَكُمْ هُزُوعًا وَلَعِبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن
 قَبْلِكُمْ وَالْكَفَّارَ أَوْلِيَاءَ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ كُنتُم

مُؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! یهودیان و نصارا را به دوستی نگیرید، برخی از آنان دوستان برخی دیگرند، و هرکس آنان را به دوستی بگیرد همانا او از آنان است. بدون شک خداوند قوم ستمکار را هدایت نمی‌کند. ﴿۵۱﴾ پس کسانی را که در دل‌هایشان بیماری است، می‌بینی که در دوستی با آنان بر یکدیگر سبقت می‌گیرند، می‌گویند: می‌ترسیم که بلایی به ما برسد نزدیک است که خداوند فتح را بیاورد یا از جانب خود کاری کند، آنگاه آنان بر آنچه در دل‌هایشان پنهان کرده بودند پشیمان می‌شوند. ﴿۵۲﴾ و مؤمنان می‌گویند: آیا اینان بودند که مؤکدانه به خدا سوگند می‌خوردند و می‌گفتند: قطعاً ما با شما هستیم؟ اعمال و کردارشان تباه شد و از زیانکاران گردیدند. ﴿۵۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هرکس از شما از دینش برگردد و مرتد شود، خداوند قومی را می‌آورد که آنها را دوست دارد و آنان (نیز) او را دوست دارند، و نسبت به مؤمنان نرم و فروتن و نسبت به کافران سخت و نیرومندند. در راه خدا جهاد می‌کنند و از سرزنش هیچ سرزنش‌کننده‌ای نمی‌ترسند. این فضل و بخشش خداست، به هرکس که بخواهد آن را می‌بخشد و خداوند گشایشگر داناست. ﴿۵۴﴾ تنها خدا و پیامبر او، و مؤمنان یاور شما هستند، کسانی که نماز را خاشعانه برپا می‌دارند و زکات را می‌پردازند. ﴿۵۵﴾ و هرکس خدا و پیامبرش و مؤمنان را به دوستی بگیرد، بی‌گمان حزب و گروه خدا پیروز است. ﴿۵۶﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! کسانی! کسانی را از کافران و اهل کتاب که دین شما را مسخره می‌کنند و به بازی می‌گیرند، به دوستی نگیرید، و از خدا بترسید اگر شما مؤمن هستید. ﴿۵۷﴾

وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوهَا هُزُؤًا وَلَعِبًا ذَلِكَ
 بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ يٰٓأَهْلَ الْكِتَابِ هَلْ
 تَنْقِمُونَ مِنَّا إِلَّا أَنْ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَمَا
 أُنْزِلَ مِن قَبْلُ وَأَنَّ أَكْثَرَكُمْ فَاسِقُونَ ﴿٥٩﴾ قُلْ هَلْ
 أُتْبِعُكُمْ بَشِيرٍ مِّنْ ذَلِكَ مَثُوبَةً عِنْدَ اللَّهِ مَن لَّعَنَهُ
 اللَّهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمْ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيرَ
 وَعَبَدَ الطَّاغُوتِ أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ عَن سَوَاءِ
 السَّبِيلِ ﴿٦٠﴾ وَإِذَا جَاءُوكُمْ قَالُوا ءَامَنَّا وَقَدْ دَخَلُوا
 بِالْكُفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا بِهِ ۖ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا
 يَكْتُمُونَ ﴿٦١﴾ وَتَرَىٰ كَثِيرًا مِّنْهُمْ يُسْرِعُونَ فِي الْإِثْمِ
 وَالْعُدْوَانِ وَأَكْلِهِمُ السَّحْتِ لَبِئْسَ مَا كَانُوا
 يَعْمَلُونَ ﴿٦٢﴾ لَوْلَا يَنْهَاهُمُ الرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ عَنِ
 قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ السَّحْتِ لَبِئْسَ مَا كَانُوا
 يَصْنَعُونَ ﴿٦٣﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ
 أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا قَالُوا ۖ بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ
 كَيْفَ يَشَاءُ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ
 مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا ۖ وَالْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعُدَّةَ
 وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ ۚ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ
 أَطْفَأَهَا اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا ۚ وَاللَّهُ لَا
 يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٦٤﴾

و هرگاه شما برای نماز ندا دهید آنان نماز را به مسخره
 و بازی می گیرند، این بدان سبب است که آنان قومی
 بی خرد هستند. ﴿۵۸﴾ بگو: ای اهل کتاب! آیا جز این
 از ما خرده می گیرید که ما به خدا و به آنچه بر ما نازل
 شده، و به آنچه پیشتر نازل شده ایمان آورده ایم و بدون
 شک بیشتر شما فاسق هستید؟ ﴿۵۹﴾ بگو: آیا شما را

خبر دهم که چه صفاتی از - از نظر سزای خداوند -
 بدتر از آن چیزی است که ما را بدان متهم نموده اید؟
 آن صفات، صفات کسانی است که خداوند آنان را
 نفرین، و از رحمت خود دور نموده و بر آنان خشم
 گرفته است، و از آنان میمون ها و خوک ها و طاغوت
 پرستانی ساخته است، آنان جایگاه بدتری دارند و از
 راه راست گمراه ترند. ﴿۶۰﴾ و هرگاه پیش شما بیایند،
 گویند ایمان آورده ایم، حال آنکه با کفر وارد شده و
 با همان کفر بیرون می روند، و خدا به آنچه پنهان
 می کنند آگاه تر است. ﴿۶۱﴾ و بسیاری از آنان را
 می بینی که در گناهکاری و تجاوز و دشمنانگی و
 خوردن مال حرام بر یکدیگر سبقت می جویند. واقعاً
 کار (بسیار) بدی انجام می دادند! ﴿۶۲﴾ چرا رهبران و
 علمای نصرانی، آنان را از سخنان گناه (آلود) و
 خوردن مال حرام باز نمی دارند؟ راستی چه بد است
 آنچه آنان انجام می دادند. ﴿۶۳﴾ و یهودیان می گویند:
 دست خدا بسته است. دست های خودشان بسته باد! و
 به سبب آنچه گفتند نفرینشان باد (و از رحمت خدا
 دور شوند)! بلکه هر دو دست خدا باز است و هر طور
 که بخواهد می بخشد. و قطعاً آنچه از جانب
 پروردگارت بر تو نازل شده است بر سرکشی و کفر
 بسیاری از آنان می افزاید. و در میان آنها تا روز قیامت
 دشمنی و کینه توزی افکنده ایم. هرگاه آتشی برای
 جنگ افروختند خداوند آن را خاموش کرد. و در زمین
 برای فساد می کوشند. و خداوند فساد کنندگان و
 تبهکاران را دوست ندارد. ﴿۶۴﴾

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَفَرْنَا عَنْهُمْ سِيَئَاتِهِمْ وَلَآ دَخَلْنَاهُمْ جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَكْلُوا مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ مِنْهُمْ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ سَاءَ مَا يَعْمَلُونَ ﴿٦٦﴾ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَّمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُمْ عَلَى شَيْءٍ حَتَّى تُقِيمُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئُونَ وَالْأَنْصَارُ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٩﴾ لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَارْسَلْنَا إِلَيْهِمْ رُسُلًا كُلَّمَا جَاءَهُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنْفُسُهُمْ فَرِيقًا كَذَّبُوا وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ ﴿٧٠﴾

و اگر اهل کتاب ایمان آورده و پرهیزگاری می کردند گناهانشان را می بخشیدیم و آنان را به باغهای بهشت داخل می نمودیم. ﴿۶۵﴾ و اگر آنان به تورات و انجیل و آنچه بر آنان از جانب پروردگارشان نازل شده است عمل کنند، از بالای سرشان و از زیر پاهایشان روزی می خورند، گروهی از آنان عادل و میانه روند و بسیاری از آنها بدترین کار را می کنند. ﴿۶۶﴾ ای پیامبر! آنچه را از جانب پروردگارت بر تو نازل شده است ابلاغ کن، و اگر چنین نکنی پیام او را نرسانده ای، و خداوند ترا از گزند مردم محافظت خواهد کرد، همانا خدا قوم کافر را هدایت نمی کند. ﴿۶۷﴾ بگو: ای اهل کتاب! شما بر هیچ چیزی از امور دینی نیستید، مگر اینکه تورات و انجیل و آنچه از جانب پروردگارتان بر شما نازل شده است را برپا دارید، و قطعاً آنچه از جانب پروردگارت بر تو نازل شده به سرکشی و کفر بسیاری از آنها می افزاید، پس برای قوم کافر اندوهگین مباش. ﴿۶۸﴾ بی گمان کسانی که ایمان آورده اند (مسلمین)، و کسانی که یهودی و صابئی و نصرانی گشته اند هرکس از آنها که به خدا و روز قیامت ایمان آورده و کار شایسته انجام داده است، نه ترسی بر آنها است و نه آنان اندوهگین می گردند. ﴿۶۹﴾ به راستی که ما از بنی اسرائیل پیمان گرفتیم، و پیامبرانی را به سوی آنها فرستادیم، (اما) هرگاه پیامبری چیزی برخلاف دلخواهشان برای آنان آورد، دسته ای را تکذیب می کردند و دسته ای را می کشتند. ﴿۷۰﴾

وَحَسِبُوا أَلَّا تَكُونَ فِتْنَةً فَعَمُوا وَصَمُوا ثُمَّ تَابَ
 اللَّهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوا وَصَمُوا كَثِيرٌ مِّنْهُمْ وَاللَّهُ بِصِيرٍ
 بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٧١﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ
 الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ ۖ وَقَالَ الْمَسِيحُ يَبْنِي إِسْرَءِيلَ
 أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ
 حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ ۖ وَمَا لِلظَّالِمِينَ
 مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٧٢﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ
 ثَلَاثَةٍ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهُ وَاحِدٌ وَإِن لَّمْ يَنْتَهُوا عَمَّا
 يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
 ﴿٧٣﴾ أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُ ۚ وَاللَّهُ غَفُورٌ
 رَّحِيمٌ ﴿٧٤﴾ مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ
 مِن قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ ۖ كَانَا يَأْكُلَانِ
 الطَّعَامَ ۖ أَنْظِرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ أَنْظِرْ أَنِّي
 يُؤَفَّكُونَ ﴿٧٥﴾ قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا
 يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ۚ وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
 الْعَلِيمُ ﴿٧٦﴾

و گمان بردند که گناه و تکذیب آنها عذابی دربر
 ندارد، پس کور و کر شدند. سپس خداوند توبه آنها را
 پذیرفت. سپس بسیاری از آنها کور و کر شدند، و
 خداوند به آنچه انجام می دهند بیناست. ﴿۷۱﴾ به راستی
 کسانی که گفتند: خدا، مسیح پسر مریم است کفر
 ورزیدند، و مسیح گفت: ای بنی اسرائیل! خدراکه
 پروردگار من و پروردگار شماست، پرستید، بی گمان
 هرکس برای خدا شریکی قرار دهد همانا خداوند
 بهشت را بر او حرام نموده، و جایگاهش جهنم است، و
 ستمکاران یاوری ندارند. ﴿۷۲﴾ به راستی کسانی که
 گفتند: خدا سومین (شخص از) سه (اقنوم) است کفر
 ورزیده اند، و هیچ معبود به حق جز خدای یگانه
 وجود ندارد، و اگر آنان از آنچه که می گویند باز
 نایند به کافرانشان عذابی دردناک خواهد رسید.
 ﴿۷۳﴾ آیا به سوی خدا باز نمی گردند، و از او طلب
 آمرزش نمی کنند؟ و خداوند آمرزگار و مهربان است.
 ﴿۷۴﴾ مسیح، پسر مریم جز پیغمبری نبود که پیش از
 او نیز پیامبرانی آمده بودند، و مادرش نیز زنی بسیار
 راستکار و راستگو بود. هر دو غذا می خوردند. بنگر که
 چگونه آیات را برای آنان روشن می کنیم، سپس بنگر
 که چگونه (از حقیقت و راستی) دور می شوند؟!
 ﴿۷۵﴾ بگو: آیا جز خدا چیزهایی را می پرستید که
 مالک هیچ زیان و سودی برای شما نیستند؟ و خداوند
 شنوا و آگاه است. ﴿۷۶﴾

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ
وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِنْ قَبْلُ وَأَضَلُّوا
كَثِيرًا وَضَلُّوا عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٧٧﴾ لُعِنَ الَّذِينَ
كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى
ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٧٨﴾ كَانُوا
لَا يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوا
يَفْعَلُونَ ﴿٧٩﴾ تَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ
كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَمَتْ لَهُمْ أَنْفُسُهُمْ أَنْ سَخِطَ
اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿٨٠﴾ وَلَوْ كَانُوا
يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ
أَوْلِيَاءَ وَلَكِنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ فَسِقُونَ ﴿٨١﴾ لَتَجِدَنَّ
أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ
أَشْرَكُوا وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُمْ مَوَدَّةً لِلَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ
قَالُوا إِنَّا نَصْرِيَّ ذَلِكَ بِأَنْ مِنْهُمْ قِسِيَّيْنِ وَرُهْبَانًا
وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٨٢﴾

بگو: ای اهل کتاب! در دینتان به ناحق زیاده روی نکنید
و از خواست های قومی که پیش از این گمراه شده اند و
بسیاری را (نیز) گمراه کرده و از راه مستقیم منحرف
شده اند پیروی نکنید. ﴿۷۷﴾ کسانی از بنی اسرائیل که
کفر ورزیدند، بر زبان داود و عیسی پسر مریم نفرین
شدند، این بدان خاطر بود که آنان سرکشی می کردند
و از حد می گذشتند. ﴿۷۸﴾ آنان یکدیگر را از منکری
که انجام می دادند باز نمی داشتند، چه کار زشتی
می کردند؟! ﴿۷۹﴾ بسیاری از آنان را می بینی که
کافران را به دوستی می گیرند، چه چیز بدی برای خود
پیشاپیش می فرستند! در نتیجه خدا بر آنان خشم
گرفت، و برای همیشه در عذاب می مانند. ﴿۸۰﴾ و اگر
آنان که به خدا و پیامبر و آنچه بر او نازل شده ایمان
می آوردند، کافران را به دوستی نمی گرفتند، اما
بسیاری از ایشان فاسق اند. ﴿۸۱﴾ بدون شک خواهی
دید که دشمن ترین مردم برای مؤمنان یهودیان و
مشرکان هستند، و خواهی دید که مهربانترین مردم
برای مؤمنان کسانی اند که خود را نصرانی می نامند،
این بدان خاطر است که در میان نصارا، کشیشان و
راهبانی هستند که تکبر نمی ورزند. ﴿۸۲﴾

وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنْزِلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ رَبَّنَا ءَامَنَّا فَآكُتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨٢﴾ وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبُّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿٨٣﴾ فَأْتِبَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا جَنَّتِ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٤﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٨٥﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَحْرِمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٨٦﴾ وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمْ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِءِ مُؤْمِنُونَ ﴿٨٧﴾ لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُمُ الْأَيْمَانَ فَكَفَرْتُمْ بِهِ إِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسْكِينٍ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ذَٰلِكَ كَفَرَةٌ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ وَاحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٨٨﴾

و هرگاه چیزی را که بر پیامبر نازل می شود، بشنوند، چشمهایشان را می بینی که بر اثر شناخت حق پر از اشک می شود (و) می گویند: پروردگارا! ما ایمان آورده ایم، پس ما را از زمره گواهان بشمار. ﴿۸۳﴾ و چرا نباید به خدا و آنچه از حق پیش ما آمده است ایمان نیاوریم؟! حال آنکه امیدواریم پروردگارمان ما را همراه با قوم صالح و شایسته (به بهشت) درآورد. ﴿۸۴﴾ پس به پاداش آنچه گفتند، خدا باغهایی به آنان داد که از زیر (درختان) آن نهرها جاری است. در آن جاودانه می مانند، و این پاداش نیکوکاران است. ﴿۸۵﴾ و آنان که کافر شدند و آیات ما را تکذیب نمودند، پس آنها یاران آتش می باشند. ﴿۸۶﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! چیزهای پاکیزه ای را که خدا برایتان حلال نموده است حرام ننمایید، و تجاوز نکنید همانا خداوند تجاوزکنندگان را دوست ندارد. ﴿۸۷﴾ و از نعمت های حلال و پاکی که خداوند به شما روزی داده است، بخورید، و از خداوندی بترسید که شما به او ایمان دارید. ﴿۸۸﴾ خداوند شما را به خاطر سوگندهای بیهوده ای که بدون اراده از زبانتان بیرون می آید مؤاخذه نمی کند، ولی شما را در برابر سوگندهایی که از روی قصد و اراده بر زبان جاری می کنید مؤاخذه می نماید، کفاره اینگونه سوگندها غذا دادن به ده مستمند است از خوراکیهای معمولی و متوسطی که به خانواده خودتان می دهید، و یا پوشانیدن آنان، و یا آزاد کردن بنده ای، و کسی که (چیزی از اینها را) نیافت پس سه روز، روزه بگیرد. این کفاره سوگندهای شماست هرگاه سوگند خورید و سوگندهایتان را پاس بدارید. این چنین خداوند آیات خود را برای شما بیان می کند، باشد که سپاسگزار باشید. ﴿۸۹﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْحُمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ
وَالْأَزْلَمُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَأَجْتَنِبُوهُ
لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقَعَ
بَيْنَكُمْ أَلْعَدَوَّةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْحُمْرِ وَالْمَيْسِرِ
وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ
مُنْتَهُونَ ﴿٩١﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَاحْذَرُوا
فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّمَا عَلَى رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ
﴿٩٢﴾ لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوا إِذَا مَا اتَّقَوْا وَءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ ثُمَّ اتَّقَوْا وَءَامَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وَأَحْسَنُوا
وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا
لَيَبْلُوتَكُمْ اللَّهُ بَشْيَاءٍ مِّنَ الصَّيْدِ تَنَالُهُ أَيْدِيكُمْ
وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَخَافُهُ بِالْغَيْبِ فَمَن
أَعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٤﴾ يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ وَمَن
قَتَلَهُ مِنْكُمْ مُتَعَمِّدًا فَجَزَاءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ
النَّعَمِ يَحْكُمُ بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ هَدْيًا بَالِغَ
الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَرَةٌ طَعَامُ مَسْكِينٍ أَوْ عَدْلٌ ذَلِكِ
صِيَامًا لِّيَذُوقَ وَبَالَ أَمْرِهُ عَفَا اللَّهُ عَمَّا سَلَفَ
وَمَن عَادَ فَيَنْتَقِمِ اللَّهُ مِنْهُ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ ﴿٩٥﴾

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! همانا شراب و قمار و
بتها و تیرهای فالگیری پلیدند، و از کار شیطان
می‌باشند، پس، از آن پرهیزید تا رستگار شوید. ﴿٩٠﴾
همانا شیطان می‌خواهد از طریق شراب و قمار یمان شما
دشمنی و کینه‌توزی بیاندازد، و شما را از یاد خدا و از
نماز باز بدارد، پس آیا دست می‌کشید؟! ﴿٩١﴾ و از
خدا اطاعت کنید و اطاعت پیامبر را به عمل آورید و
(از نافرمای) پرهیزید، و اگر روی برتافتید، بدانید که
تنها رساندن (پیام) آشکار بر پیامبر ما است. ﴿٩٢﴾ بر
کسانی که ایمان آورده، و کارهای شایسته انجام
داده‌اند گناهی نیست به سبب آنچه نوشیده‌اند، اگر
پرهیز کرده و ایمان آورده و کارهای شایسته انجام
داده، سپس پرهیز کرده و ایمان داشته، سپس پرهیز
کرده و کارهای نیک انجام داده‌اند، و خداوند
نیکوکاران را دوست دارد. ﴿٩٣﴾ ای کسانی که ایمان
آورده‌اید! خداوند شما را به چیزی از شکار که دست و
نیزه‌هایتان بدان می‌رسد آزمایش خواهد کرد، تا روشن
شود چه کسی در نهان از خدا می‌ترسد، و هرکس پس
از آن تجاوز کند برای او عذابی دردناک است. ﴿٩٤﴾
ای کسانی که ایمان آورده‌اید! شکار را نکشید
درحالی‌که شما در احرام هستید، و هرکس از شما آن را
قصداً و از روی عمد بکشد باید کفاره‌ای برابر آن از
چهارپایان بدهد، کفاره‌ای که دو نفر عادل از میان شما
به برابر بودن آن قضاوت کنند، چنین حیوانی باید به
کعبه برسد، (یعنی در حرم ذبح شود) یا به کفاره آن به
فقرا خوراک دهد، و یا برابر آن روزه بگیرد، تا کیفر
کارش را بچشد، خداوند از آنچه در گذشته رخ
داده‌است درمی‌گذرد، و هرکس دوباره برگردد
خداوند از او انتقام می‌گیرد، همانا خداوند توانا و انتقام
گیرنده است. ﴿٩٥﴾

أَحِلَّ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ وَحَرَّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩٦﴾ جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْيَتَّى الْحَرَامَ قِيَمًا لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقَلَائِدَ ذَلِكَ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٩٧﴾ أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٨﴾ مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٩٩﴾ قُلْ لَا يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيثِ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَأْتِهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَنْ أَشْيَاءَ إِنْ تُبَدَّ لَكُمْ تَسْؤُكُمْ وَإِنْ تَسْأَلُوا عَنْهَا حِينَ يُنَزَّلُ الْقُرْآنُ تُبَدَّ لَكُمْ عَفَا اللَّهُ عَنْهَا وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٠٠﴾ قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ثُمَّ أَصْبَحُوا بِهَا كَافِرِينَ ﴿١٠١﴾ مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَحِيرَةٍ وَلَا سَائِبَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ وَلَكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَكَثُرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٢﴾

شکار دریا و خوراک آن برایتان حلال است تا شما و مسافران از آن بهره‌مند شوید، و برای شما شکار خشکی تا وقتی که در احرام هستید حرام است، و بترسید از خداوندی که به‌سوی او محشور می‌شوید. ﴿۹۶﴾ خداوند کعبه - بیت الحرام - و ماه حرام و قربانیهای بی‌نشان و قربانیهای نشان‌دار را مایه به پاداشتن (منافع و مصالح) مردم قرار داده‌است، این بدان خاطر است تا بدانید خداوند آنچه را که در آسمانها و زمین است می‌داند، و بدانید که خداوند به هر چیزی آگاه است. ﴿۹۷﴾ بدانید که خداوند دارای کیفر سخت است و در عین حال آمرزنده و مهربان است. ﴿۹۸﴾ بر پیامبر چیزی جز ابلاغ (رسالت) نیست و خداوند آنچه را که آشکار می‌کنید و آنچه را که پنهان می‌دارید، می‌داند. ﴿۹۹﴾ بگو: ناپاک و پاک برابر نیستند گرچه زیادی ناپاک ترا به شگفتی بیاندازد، پس ای خردمندان! از خدا بترسید از خدا بترسید باشد که رستگار شوید. ﴿۱۰۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از چیزهایی سؤال نکنید که اگر برایتان آشکار شود شما را ناراحت و بد حال می‌کند، و اگر هنگامی که قرآن نازل می‌شود در رابطه با آنها سؤال کنید برایتان روشن می‌شود، خداوند از این (چیزها) گذشته است، و خداوند آمرزگار و بردبار است. ﴿۱۰۱﴾ به‌درستی که قومی پیش از شما این (نوع) پرسشها را پرسیدند، سپس به آن کافر گشتند. ﴿۱۰۲﴾ خدا (چیزهایی ممنوعی از قبیل: بحیره و سائبه و وصیله و حام را (جایز) قرار نداده است، ولی کسانی که کفر ورزیدند، بر خدا دروغ می‌بندند و بیشترشان تعقل نمی‌کنند. ﴿۱۰۳﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ عِبَادَةً أُولُو كَانٍ عِبَادُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٠٤﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مِّنْ ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا شَهَادَةٌ بَيْنَكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ حِينَ الْوَصِيَّةِ اثْنَانِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ أَوْ ءَاخَرَانِ مِّنْ غَيْرِكُمْ إِنْ أَنْتُمْ ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَأَصَبْتَكُمْ مُصِيبَةُ الْمَوْتِ تَحْبِسُونَهُمَا مِنْ بَعْدِ الصَّلَاةِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ إِنْ أَرْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِي بِهِ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَلَا نَكْتُمُ شَهَادَةَ اللَّهِ إِنَّا إِذَا لَمِنَ الْأَثِمِينَ ﴿١٠٦﴾ فَإِنْ عُثِرَ عَلَىٰ أَنَّهُمَا اسْتَحَقَّا إِثْمًا فءَاخَرَانِ يُقِيمَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذِينَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْأُولَيْنِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ لَشَهَدْتُنَا أَحَقُّ مِنْ شَهَدَتِيهِمَا وَمَا أَعْتَدَيْنَا إِنَّا إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٧﴾ ذَلِكَ أَذْنَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِالشَّهَادَةِ عَلَىٰ وَجْهٍ أَوْ يَخَافُوا أَنْ تُرَدَّ أَيْمَنُ بَعْدَ أَيْمَنِهِمْ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ وَأَسْمِعُوا ۙ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿١٠٨﴾

و هرگاه به آنان گفته شود: بیایید به سوی آنچه که خدا نازل کرده است، و بیایید به سوی پیامبر، می گویند: چیزی که ما پدران و نیاکان خویش را بر آن یافته ایم ما را بس است، آیا هر چند پدرانشان چیزی از عقل نداشته و راه نیافته باشند (باز هم آنان را بس است)؟ ﴿۱۰۴﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! مراقب خودتان باشید، هنگامی که هدایت یافتید کسی که گمراه شده

است به شما زیانی نخواهد رساند، بازگشت همه به سوی خداست، و شما را از آنچه که کرده اید آگاه می سازد. ﴿۱۰۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! هنگامی که مرگ یکی از شما فرا رسید باید هنگام وصیت، دو نفر دادگر از میان خودتان را به شهادت فرا خوانید، یا اگر در سفر بودید و مصیبت مرگ شما را درگرفت، از میان غیر (همکیشان) خود دو تن را به گواهی بگیرید. و اگر (در صداقت آنان) شک کردید بعد از نماز آن دو را نگاه دارید، و آنها باید سوگند بخورند که ما سوگندمان را نمی فروشیم، هرچند (پای) خویشاوندانمان (در میان) باشد، و گواهی الهی را پنهان نمی کنیم، اگر چنین کنیم ما از زمره گناهکاران خواهیم بود. ﴿۱۰۶﴾ اگر اولیای مرده اطلاع یافتید که این دو گواه دروغ گفته و گناهکار شده و در شهادت خیانت کرده اند، دو نفر دیگر از کسانی که بر آنها ستم رفته است و هردو (به میت) نزدیکترند، به جای آن دو قیام کنند، پس به خدا قسم می خورند که گواهی ما از گواهی این دو نفر درست تر است، و ما در این گواهی از حق تجاوز نکرده ایم، چرا که (اگر چنین کنیم) از ستمکاران خواهیم بود. ﴿۱۰۷﴾ این (روش) برای اینکه گواهی را به صورت درست ادا کند، یا بترسند که پس از سوگند خوردنشان، سوگندهایی (به وارثان میت) برگردانده شود، (به صواب) نزدیکتر است. و از خدا بترسید، و (این اندرزها را) بشنوید، و خداوند گروه فاسقان را هدایت نمی کند. ﴿۱۰۸﴾

يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ قَالُوا لَا
 عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّمُ الْغُيُوبِ ﴿١٠٩﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ
 يَٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وَالِدَتِكَ
 إِذْ أُيِّدْتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ
 وَكَهْلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ
 وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِإِذْنِي
 فَتَنفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي وَتُبْرِئُ الْأَكْمَةَ
 وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِي وَإِذْ كَفَفْتُ
 بَنِي إِسْرَءِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ
 كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١١٠﴾ وَإِذْ
 أُوحِيَتْ إِلَى الْحَوَارِيِّينَ أَنْ ءَامِنُوا بِي وَبِرُسُولِي قَالُوا
 ءَامَنَّا وَاشْهَدْ بِأَنَّنَا مُسْلِمُونَ ﴿١١١﴾ إِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ
 يَٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنْزِلَ
 عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ
 مُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَتَطْمَئِنَّ
 قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَقْتُنَا وَنَكُونَ عَلَيْهَا مِنَ
 الشَّاهِدِينَ ﴿١١٣﴾

(یاد کن) روزی را که خداوند پیامبران را گرد می آورد
 و می فرماید: به شما چه پاسخی داده شد؟ می گویند: ما
 را هیچ آگاهی و دانشی نیست، همانا تو به تمام امور
 پنهان آگاه هستی. ﴿۱۰۹﴾ آنگاه که خداوند به عیسی
 پسر مریم فرمود: ای عیسی! به یادآور نعمت مرا که بر
 تو و مادرت ارزانی داشتم، و آنگاه که تو را توسط
 جبرئیل نیرو بخشیدم و یاری کردم، در گهواره با مردم
 سخن می گفتی، و در میانسالی، و آنگاه که به تو کتاب
 و حکمت و تورات و انجیل آموختم. و به یادآور آنگاه
 که به دستور من از گل چیزی به شکل پرنده می ساختی
 و در آن می دمیدی، پس به فرمان خدا پرنده می شد و
 کور مادر زاد و فرد مبتلا به بیماری پسی را به اذن من
 شفا می دادی، و آنگاه که مردگان را به فرمان زنده از
 قبر من بیرون می آوردی، و آنگاه که نگذاشتم دست
 بنی اسرائیل به تو برسد، آنگاه که با معجزات روشن
 پیش آنها آمدی. پس کسانی از آنان که کافر شده
 بودند، گفتند: اینها جز جاودی آشکار نیست. ﴿۱۱۰﴾
 و به یادآور هنگامی که به حواریون وحی کردم به من
 و فرستاده ام ایمان آورید. گفتند: ایمان آوردیم، و گواه
 باش که ما مسلمانی. ﴿۱۱۱﴾ و به یادآور هنگامی که
 حواریون گفتند ای عیسی پسر مریم! آیا پروردگارت
 می تواند از آسمان بر ما سفره ای نازل کند؟ گفت: از
 خدا بترسید اگر مؤمن هستید. ﴿۱۱۲﴾ گفتند:
 می خواهیم از آن بخوریم و دلهایمان اطمینان پیدا کند،
 و بدانیم که به ما راست گفتی، و تا بر آن از گواهان
 باشیم. ﴿۱۱۳﴾

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً
 مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوَّلِنَا وَآخِرِنَا وَآيَةً
 مِنْكَ وَارْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿۱۱۴﴾ قَالَ اللَّهُ إِنِّي
 مُنْزِلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدَ مِنْكُمْ فَإِنِّي
 أُعَذِّبُهُ عَذَابًا لَا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿۱۱۵﴾ وَإِذْ
 قَالَ اللَّهُ يَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ
 اتَّخِذُونِي وَأُمِّي إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالِ سُبْحَانَكَ مَا
 يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ
 فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمَ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي
 نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَالِمُ الْغُيُوبِ ﴿۱۱۶﴾ مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا
 مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ وَكُنْتُ
 عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مِمَّا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ
 أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿۱۱۷﴾
 إِنْ تُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِن تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ
 الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱۱۸﴾ قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ
 الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا
 عَنْهُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۱۱۹﴾ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ
 وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۲۰﴾

عیسی پسر مریم گفت: پروردگارا! سفره‌ای از آسمان
 بر ما فرود آر تا جشنی برای ول و آخر ما، و معجزه‌ای
 از جانب تو باشد، و ما را روزی بده و تو بهترین روزی
 دهنده‌گانی. ﴿۱۱۴﴾ خداوند فرمود: من آن را بر شما فرو
 می‌فرستم، و هرکس از شما بعد از آن کفر بورزد به او
 عذابی می‌دهم که کس دیگری از جهانیان را بدان‌گونه
 عذاب نداده باشم. ﴿۱۱۵﴾ و به یادآور آن هنگام که
 خداوند فرمود: ای عیسی پسر مریم! آیا تو به مردم
 گفته‌ای که من و مادرم را همچون دو معبود به جای
 خداوند پرستید؟ عیسی گفت: تو پاک و منزّه هستی.
 مرا نزدیک چیزی بگویم که حق من نیست، اگر من آن
 را گفته بودم بی‌گمان تو آن را می‌دانستی، تو از درون
 من با خبری و من از آنچه در ذات توست بی‌خبرم،
 همانا تو داننده امر پنهان هستی. ﴿۱۱۶﴾ من به آنان
 چیزی نگفتم جز آنچه که مرا به گفتن آن دستور
 داده‌ای، (گفتم) که: خدا را پرستید که پروردگار من
 و پروردگار شماست و تا زمانی که در میانشان بودم بر
 آنان گواه بودم، و هنگامی که زندگی مرا بر روی زمین
 پایان دادی و مرا زنده به آسمان بالا بردی تو خود بر
 آنان گواه بودی، و تو بر هر چیزی گواه هستی. ﴿۱۱۷﴾
 اگر آنان را عذاب دهی پس آنان بندگان تو هستند، و
 اگر آنان را بیامرزی بی‌گمان تو عزیز و حکیم هستی.
 ﴿۱۱۸﴾ خداوند فرمود: این روزی است که راستگویان
 را راستی گفتار و کردارشان سود می‌رساند، برای آنها
 باغ‌هایی است که رودها از زیر آن روان است، برای
 همیشه در آن می‌مانند، خداوند از آنان خوشنود است و
 آنان از خدا خوشنودند. این است پیروزی بزرگ.
 ﴿۱۱۹﴾ پادشاهی آسمانها و زمین و آنچه در آنهاست
 از آن خداست و او بر هر چیزی تواناست. ﴿۱۲۰﴾

سُورَةُ الْأَنْعَامِ

سوره أنعام

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ
الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ
﴿١﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ ثُمَّ قَضَى أَجَلًا
وَأَجَلَ مُُسَمًّى عِنْدَهُ ثُمَّ أَنْتُمْ تَمُتُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ اللَّهُ
فِي السَّمَوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ
وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ ﴿٣﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ
آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا
بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَتْبَؤُا مَا كَانُوا
بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ
مِنْ قَرْنٍ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ مَا لَمْ نُمَكِّنْ لَكُمْ
وَأَرْسَلْنَا السَّمَاءَ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا وَجَعَلْنَا الْأَنْهَارَ
تَجْرَى مِنْ تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَنْشَأْنَا مِنْ
بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ﴿٦﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي
قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ
هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٧﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ
وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكَ لَقُضِيَ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يَنْظُرُونَ ﴿٨﴾

ستایش خداوندی را که آسمانها و زمین را آفریده، و
تاریکی ها و روشنایها را پدید آورده است، با این همه
کسانی که به پروردگارشان کفر ورزیده اند (غیر او را)
با پروردگارشان برابر می دانند. ﴿۱﴾ او (=خداوند) آن
ذاتی است که شما را از گل آفریده است، سپس مدتی
را مقرر نمود و اجل حتمی نزد اوست. با این همه شما
شک می کنید. ﴿۲﴾ و در آسمانها و زمین تنها او معبود
است، پنهان و آشکارتان را می داند و آنچه را فرا
چنگ می آوريد می داند. ﴿۳﴾ و هیچ نشانه و دلیلی از
نشانه های پروردگارشان پیش آنها نمی آمد مگر اینکه
از آن روی برمی تافتند. ﴿۴﴾ بی گمان آنان حق را
تکذیب کردند آنگاه که پیش آنها آمد، پس اخبار
آنچه که آنان به مسخره می گرفتند پیش آنها خواهد
آمد. ﴿۵﴾ آیا ندیده اند که پیش از ایشان چقدر از
اقوام را هلاک کردیم، به آنان قدرت و نعمت دادیم،
قدرت و نعمتی که آن را به شما نداده ایم. و باران های
پی در پی بر آنان بارانیدیم، و رودها را از زیر آنان
جاری ساختیم، اما آنان را به سبب گناهانشان هلاک
ساختیم، و اقوام و ملت های دیگری را پس از آنان پدید
آوردیم. ﴿۶﴾ و اگر مکتوبی، نوشته شده در کاغذ را
بر تو نازل می کردیم و آن را به دستهایشان لمس
می کردند باز هم کافران می گفتند: این جز جادویی
آشکار نیست. ﴿۷﴾ و می گویند: چه می شد اگر
فرشته ای بر او فرو فرستاده می شد؟ و اگر ما فرشته ای
پیش او می فرستادیم کار نابودی ایشان تمام می شد و
دیگر مهلت داده نمی شدند. ﴿۸﴾

وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا لَجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِمْ مَا يَلْبِسُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ اسْتَهْزَأُ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١٠﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ أَنْظِرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿١١﴾ قُلْ لِمَن مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلْ لِلَّهِ كَتَبَ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةُ لِيَجْمَعَ كُفُّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾ ۞ وَلَهُ مَا سَكَنَ فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣﴾ قُلْ أَغَيَّرَ اللَّهُ أَخْذُ وَلِيًّا فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُ وَلَا يُطْعَمُ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٤﴾ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾ مَن يُصِرْ عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يَمَسُّكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿١٨﴾

و اگر او را فرشته قرار می دادیم حتماً او را (به صورت) مرد درمی آوردیم، و آنان را دچار همان اشتباهی می کردیم که قبلاً در آن بودند. ﴿٩﴾ بی گمان پیامبرانی پیش از تو به تمسخر گرفته شدند، و همان چیزی را که به تمسخر می گرفتند گریبانگیر مسخره کنندگان گردید. ﴿١٠﴾ بگو: در زمین بگردید، سپس بنگرید که سر انجام تکذیب کنندگان چه شده است؟ ﴿١١﴾ بگو: آنچه در آسمانها و زمین است از آن کیست؟ بگو: از آن خداست، رحمت را به عهده خود گرفته است، بدون شک شما را در روز قیامت که هیچ شکی در تحقق آن نیست گرد می آورد، کسانی که خود را ضایع کرده اند ایمان نمی آورند. ﴿١٢﴾ و از آن او است آنچه که در شب و روز قرار دارد، و او شنوا و دانا است. ﴿١٣﴾ بگو: آیا غیر از خدا را به سرپرستی بگیرم، در صورتی که او آفریننده آسمانها و زمین است و او روزی می دهد و روزی داده نمی شود؟ بگو: من فرمان داده شده ام که نخستین کسی باشم که اسلام آورده است، و هرگز از مشرکان مباش. ﴿١٤﴾ بگو: همانا اگر من از پروردگارم سرپیچی نمایم از عذاب روزی بزرگ می ترسم. ﴿١٥﴾ کسی که در آن روز عذاب از وی دور گردانده شود، بی گمان خداوند بر او رحم نموده، و این است پیروزی آشکار. ﴿١٦﴾ و اگر خداوند به تو زیانی برساند هیچ کس جز او نمی تواند آن را برطرف سازد، و اگر به تو خیری برساند پس او بر هر چیزی تواناست. ﴿١٧﴾ و او بر بندگان خود چیره است و او حکیم و آگاه است. ﴿١٨﴾

قُلْ أَيْ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً قُلِ اللَّهُ شَهِيدٌ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنُ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ أَتَيْنَكُمْ لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ اللَّهِ عَالِهَةً أُخْرَى قُلْ لَا أَشْهَدُ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ وَإِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿١٩﴾ الَّذِينَ ءَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمُ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢١﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا أَيْنَ شُرَكَائُكُمْ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ لَمْ تَكُنْ فَتَنْتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا وَاللَّهِ رَبَّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ﴿٢٣﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي ءَاذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا حَتَّى إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٥﴾ وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْهَوْنَ عَنْهُ وَإِنْ يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ تَرَى إِذْ وَقَفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَلَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبَ بِآيَاتِ رَبَّنَا وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٧﴾

بگو: گواهی چه کسی از همه برتر است؟ بگو: خدا میان من و شما گواه است، و این قرآن به من وحی شده است تا شما و کسانی را که این (قرآن) بدانها می‌رسد، بیم دهم. آیا شما گواهی می‌دهید که در کنار خدا، معبودان دیگری وجود دارند؟ بگو: من گواهی نمی‌دهم، بگو: همانا او معبود یگانه است، و من از

آنچه شریک خدا قرار می‌دهد، بیزارم. ﴿۱۹﴾ کسانی که کتاب را بدیشان داده‌ایم آن را می‌شناسند چگونه که فرزندانشان را می‌شناسند، کسانی که خود را ضایع کرده‌اند آنان ایمان نمی‌آورند. ﴿۲۰﴾ و چه کسی ستمگرتر است از کسی که بر خدا دروغ ببندد، یا آیات او را تکذیب کند؟ همانا ستمگران رستگار نمی‌شوند. ﴿۲۱﴾ و روزی همه آنان را گرد می‌آوریم، پس به مشرکان می‌گوییم: کجا هستند انبازانی که ادعا می‌کردید؟ ﴿۲۲﴾ سپس وقتی که با این سؤال مورد امتحان قرار می‌گیرند پاسخشان جز این نیست که می‌گویند: سوگند به خداوندی که پروردگار ماست ما مشرک نبوده‌ایم. ﴿۲۳﴾ بنگر که چگونه با خود نیز دروغ می‌گویند، و شرکا و انبازانی که به هم می‌بافتند از آنان گم شدند. ﴿۲۴﴾ و برخی از آنان به تو گوش فرا می‌دهند ولی بر دلهایشان پرده‌ها افکنده‌ایم تا آن را نفهمند، و در گوشهایشان سنگینی قرار داده‌ایم، و اگر هر آیه و دلیلی را ببینند به آن ایمان نمی‌آورند. تا آنجا که وقتی پیش تو می‌آیند با تو به مجادله می‌پردازند، کسانی که کفر ورزیده‌اند می‌گویند: این جز افسانه‌های نخستین چیزی نیست. ﴿۲۵﴾ و آنان (مردم) را از آن باز می‌دارند و خودشان نیز از آن دوری می‌گزینند، و هلاک نمی‌کنند مگر خودشان را و (لی) نمی‌فهمند. ﴿۲۶﴾ وای کاش (منکران ار) بدان هنگام که در کنار جهنم نگاه داشته می‌شوند، مشاهده می‌کردی. پس می‌گویند: ای کاش به دنیا برگردانده می‌شدیم و آیات پروردگارمان را تکذیب نمی‌کردیم و از مؤمنان می‌شدیم. ﴿۲۷﴾

بَلْ بَدَا لَهُمْ مَا كَانُوا يُخْفُونَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٢٨﴾ وَقَالُوا إِن هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٢٩﴾ وَلَوْ تَرَى إِذْ وَقَفُوا عَلَى رَبِّهِمْ قَالَ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَى وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٠﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ حَتَّى إِذَا جَاءَتْهُمْ السَّاعَةُ بَغْتَةً قَالُوا يَحْسِرْتَنَّا عَلَى مَا فَرَطْنَا فِيهَا وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ عَلَى ظُهُورِهِمْ أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٣١﴾ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهُوَ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٢﴾ قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لِيَحْزَنَكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَى مَا كُذِّبُوا وَأَوْدُوا حَتَّى أَتَاهُمْ نَصْرُنَا وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِنْ نَبَائِ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣٤﴾ وَإِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنْ أُسْطِطِعْتَ أَنْ تَبْتَغِيَ نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سُلَّمًا فِي السَّمَاءِ فَتَأْتِيَهُمْ بِآيَةٍ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدَى فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٥﴾

و هر آنچه آنان از پیش پنهان می کردند بر ایشان آشکار می شود، و اگر به دنیا برگردانده شوند باز سراغ چیزی می روند که از آن نهی شده اند، و آنان دروغ گویانند. ﴿۲۸﴾ و می گویند: زندگی ما فقط همین زندگی دنیا است، و ما برانگیخته و زنده نمی شویم. ﴿۲۹﴾ و اگر بینی آنگاه که نزد پروردگارشان نگاه داشته می شوند، می فرماید: آیا این حق نیست؟ می گویند: بله، به پروردگارمان سوگند حق است، پس می فرماید: بچشید عذاب را به سبب آنچه کفر می ورزیدید. ﴿۳۰﴾ بی گمان کسانی که ملاقات با خدا را دروغ پنداشتند، زیان دیدند، تا آنگاه که قیامت ناگهان بر آنان در رسد، می گویند: افسوس بر ما بر آنچه که در آن کوتاهی کردیم، و آنها (بار) گناهشان را به دوش می کشند. هان چه بد است که بر دوش می کشند! ﴿۳۱﴾ و زندگی دنیا سرگرمی و بازیچه ای بیش نیست و سرای آخرت برای پرهیزگاران بهتر است. آیا نمی فهمید؟! ﴿۳۲﴾ همانا می دانیم چیزی که آنان می گویند ترا اندوهگین می کند، آنها ترا تکذیب نمی کنند بلکه ستمگران آیات خدا را انکار می نمایند. ﴿۳۳﴾ به درستی که پیامبرانی پیش از تو تکذیب شده اند، و در برابر تکذیب ها شکیبایی ورزیدند، و اذیت و آزار شدند، تا اینکه یاری و کمک ما پیش آنان آمد، و هیچ چیزی نمی تواند سخنان خدا را دگرگون کند. و بدون شک سرگذشت و اخبار پیامبران به تو سر رسیده است. ﴿۳۴﴾ و اگر رویگردانی آنان برای تو سخت و دشوار است، پس اگر می توانی سوراخی در زمین بزنی یا نردبانی به سوی آسمان بگذاری و برایشان دلیلی بیاوری (این کار را بکن)، ولی اگر خدا بخواهد همه آنان را بر هدایت گرد می آورد، پس از جاهلان مباش. ﴿۳۵﴾

﴿۳۵﴾ إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْتَى يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿۳۶﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَىٰ أَنْ يُنْزِلَ آيَةً وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۳۷﴾ وَمَا مِن دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَائِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَالُكُمْ مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿۳۸﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا صُمٌّ وَبُكْمٌ فِي الظُّلُمَاتِ مَن يَشَاءِ اللَّهُ يُضْلِلْهُ وَمَن يَشَأْ يَجْعَلْهُ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿۳۹﴾ قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنِ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ السَّاعَةُ أَغَيْرَ اللَّهِ تَدْعُونَ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۴۰﴾ بَلْ إِلَٰهَهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِن شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ ﴿۴۱﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَخَذْنَاهُم بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ ﴿۴۲﴾ فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَٰكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۴۳﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمُ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُم بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ ﴿۴۴﴾

تنها کسانی (دعوت تو را) اجابت می‌کنند که می‌شنوند، و مردگان را خداوند برمی‌انگیزد، سپس به‌سوی او باز گردانده می‌شوند. ﴿۳۶﴾ و می‌گویند: چه می‌شد اگر معجزه‌ای بر او نازل می‌شد؟ بگو: خداوند تواناست که معجزه‌ای نازل کند، اما بیشتر آنان نمی‌دانند. ﴿۳۷﴾ و هیچ جنبه‌ای در زمین نیست، و نه هیچ پرنده‌ای که با دو بالش پرواز کند مگر اینکه گروهایی مانند شما هستند. هیچ چیز را در کتاب فروگذار نکرده‌ایم، سپس به‌سوی پروردگارشان حشر می‌شوند. ﴿۳۸﴾ و کسانی که آیات ما را تکذیب کردند در تاریکی‌ها کر و لالند. هرکس را که خدا بخواهد گمراه می‌سازد، و هرکس را که بخواهد بر راه راست قرار می‌دهد. ﴿۳۹﴾ بگو: مرا خبر دهید اگر عذاب خدا یا قیامت شما را در یابد آیا غیر از خدا را می‌خوانید، اگر شما راستگو هستید؟ ﴿۴۰﴾ دور می‌سازد، و آنچه را که با خدا شریک می‌گیرید فراموش می‌کنید. ﴿۴۱﴾ و به‌سوی ملت‌های پیش از تو (پیامبرانی را) فرستاده‌ایم و آنان را با سختی‌ها و زیان‌ها گرفتار کرده‌ایم تا شاید تضرع و فروتنی کنند. ﴿۴۲﴾ پس چرا وقتی که به عذاب ما گرفتار شدند فروتنی و تضرع نکردند؟ اما دل‌هایشان سخت شده و شیطان آنچه را که می‌کردند برای آنان آراسته است. ﴿۴۳﴾ پس چون آنچه را که به آن پند داده شده بودند فراموش کردند، درهای هر چیزی را بر آنان گشودیم تا هنگامی که به آنچه بدیشان داده شده بود شاد و خوشحال شدند، ما ناگهان ایشان را گرفتیم و آنان یکباره ناامید شدند. ﴿۴۴﴾

فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿٤٥﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ
 وَأَبْصَرَكُمْ وَخَتَمَ عَلَى قُلُوبِكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرِ اللَّهِ
 يَأْتِيَكُمْ بِهِ أَنْظَرُ كَيْفَ نَصَرِفُ الْآيَاتِ ثُمَّ هُمْ
 يَصْدِفُونَ ﴿٤٦﴾ قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ
 بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الظَّالِمُونَ ﴿٤٧﴾
 وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ فَمَنْ
 ءَامَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٤٨﴾
 وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَمَسُّهُمُ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا
 يَفْسُقُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ
 وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنْ أَتَّبِعْ
 إِلَّا مَا يُوْحَىٰ إِلَيَّ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ
 أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾ وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ
 يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِّنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا
 شَفِيعٌ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٥١﴾ وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ
 رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ مَا عَلَيْكَ
 مِنْ حِسَابِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِّنْ
 شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٢﴾

بلکه تنها او را می خوانید، و اگر او بخواهد رنج و بلا را
 پس نسل کسانی که ستم کردند ریشه کن شد. و ستایش
 خداوندی را سزد که پروردگار جهانیان است. ﴿۴۵﴾
 بگو: به من بگوید اگر خداگوش و چشمهائیان را
 بگیرد، و بر دلهايتان مهر بزند، آیا معبودی غیر از الله
 هست که آن را برای شما باز آورد؟ بنگر که چگونه به
 شیوه های مختلف دلایل را بیان می داریم سپس آنان
 روی می گردانند. ﴿۴۶﴾ بگو: به من بگوید: اگر
 عذاب خدا ناگهان یا اشکار شما را فراگیرد، آیا جز
 گروه ستمکار کسی هلاک می شود؟! ﴿۴۷﴾ و
 پیامبران را نمی فرستیم مگر برای اینکه مؤده دهنده و
 ترساننده باشند، پس هرکس ایمان آورد و به اصلاح
 پرداخت بر آنان ترسی نیست و آنان اندوهگین
 نمی شوند. ﴿۴۸﴾ و کسانی که آیات ما را تکذیب
 کردند، به سبب فسقی که داشتند، عذاب ما آنان را فرا
 می گیرد. ﴿۴۹﴾ بگو: به شما نمی گویم که خزانه های
 خدا پیش من است، و به شما نمی گویم که من فرشته
 هستم. پیروی نمی کنم جز آنچه را که به سوی من وحی
 می شود. بگو: آیا کور و بینا برابرند؟ آیا نمی اندیشید؟
 ﴿۵۰﴾ و به وسیله این (قرآن) بیم بده کسانی را که
 می ترسند از اینکه به سوی پروردگارشان گرد آورده
 شوند، که جز او یاور و شفاعت کننده ای ندارند، باشد
 که پرهیزگاری نمایند. ﴿۵۱﴾ و کسانی را طرد مکن
 که سحرگاهان و شامگاهان پروردگارشان را به فریاد
 می خوانند، درحالی که رضایت و خشنودی او را
 می طلبند، از حساب ایشان چیزی بر عهده تو نیست و از
 حساب تو (نیز) چیزی بر عهده آنان نیست، اگر آنان را
 طرد کنی از زمرة ستمکاران خواهی بود. ﴿۵۲﴾

وَكَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لِّيَقُولُوا أَهَؤُلَاءِ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ ﴿٥٣﴾ وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءًا بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٤﴾ وَكَذَلِكَ نَقُصُّ الْأَيَّاتِ وَلِتَسْتَبِينَ سَبِيلُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٥٥﴾ قُلْ إِنِّي نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قُلْ لَا أَتَّبِعُ أَهْوَاءَكُمْ قَدْ ضَلَلْتُ إِذَا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ قُلْ إِنِّي عَلَى بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ مَا عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ يَقُصُّ الْحَقَّ وَهُوَ خَيْرُ الْفَاصِلِينَ ﴿٥٧﴾ قُلْ لَوْ أَنَّ عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ لَقُضِيَ الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ ﴿٥٨﴾ وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٥٩﴾

و این چنین برخی را با برخی آزمودیم تا بگویند: آیا اینها هستند که خداوند از میان ما بر آنها منت نهاده است؟ آیا خداوند (به حال) سپاسگزاران آگاهتر نیست. ﴿۵۳﴾ و هرگاه کسانی که به آیات ما ایمان دارند پیش تو آمدند، بگو: سلام بر شما، پروردگارتان رحمت را بر خویشان واجب نموده است، هرکس از شما ارزی نادانی کار بدی انجام دهد سپس توبه نماید، و به اصلاح پردازد، همانا او آمرزنده و مهربان است. ﴿۵۴﴾ و این چنین آیات را توضیح می‌دهیم و تا راه مجرمان روشن شود. ﴿۵۵﴾ بگو: همانا من نهی شده‌ام کسانی را که شما به فریاد می‌خوانید بپرستم بگو: از خواستها و امیالتان پیروی نمی‌کنم، و اگر پیروی کنم آنگاه گمراه شده‌ام، و من از راه یافتگان نخواهم بود. ﴿۵۶﴾ بگو: من بر شریعت واضحی از جانب پروردگارم هستم، و شما آن را تکذیب کردید، آنچه شما در آن شتاب می‌ورزید به دست من نیست، فرمان فقط در دست خداست، حق را می‌گوید و او بهترین جداکنندگان است. ﴿۵۷﴾ بگو: اگر آنچه شما در وقوع آن شتاب می‌ورزید در دست من بود کار من و شما پایان می‌پذیرفت، و خداوند ستمکاران را بهتر می‌شناسد. ﴿۵۸﴾ و کلیدهای غیب نزد او است و کسی جز او آن را نمی‌داند، و بر آنچه که در خشکی و دریاست آگاه است، و هیچ برگی از درختی فرو نمی‌افتد مگر آن را می‌داند، و هیچ دانه‌ای در تاریکی‌های زمین، و هیچ‌تر و خشکی نیست مگر اینکه در لوح محفوظ ثبت است. ﴿۵۹﴾

وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰ أَجَلٌ مُّسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٠﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمْ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفْرِطُونَ ﴿٦١﴾ ثُمَّ رُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقُّ أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَاسِبِينَ ﴿٦٢﴾ قُلْ مَنْ يُنْجِيكُمْ مِّنْ ظُلُمَاتٍ أَلْبَرَّ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لَّئِنْ أَنجَيْنَا مِنْ هَذِهِ لَنُكَوِّنَنَّ مِنَ الشَّكْرِينَ ﴿٦٣﴾ قُلْ اللَّهُ يُنْجِيكُم مِّنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ تُشْرِكُونَ ﴿٦٤﴾ قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْضِكُمْ أَوْ يَلْبَسَكُمْ شِيْعًا وَيُذِيقَ بَعْضُكُم بَأْسَ بَعْضٍ أَنْظِرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾ وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ قُلْ لَسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿٦٦﴾ لِّكُلِّ نَبَأٍ مُّسْتَقَرٌّ وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٦٧﴾ وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ وَإِمَّا يُنسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرِىٰ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٦٨﴾

و خدا است که شما را در شب می میراند، و می داند آنچه را که در روز انجام می دهید، سپس شما را در آن برمی انگیزد تا مدّت معین تمام شود، سپس بازگشت شما به سوی او است، و پس از آن شما را به آنچه کرده اید آگاه می سازد. ﴿۶۰﴾ و او بر بندگانش چیره است، و بر شما مراقبانی می فرستد، تا هنگامی که مرگ یکی از شما فرا رسد، فرستادگان ما جان او را می گیرند و آنان کوتاهی نمی کنند. ﴿۶۱﴾ سپس به سوی خداوند، سرور حقیقتشان برگردانده می شوند. هان! فرمان از آن اوست و او سریعترین حسابگران است. ﴿۶۲﴾ بگو: چه کسی شما را از تاریکیهای خشکی و دریا نجات می دهد؟ حال آنکه او را افروتنانه و نهانی می خوانید: که اگر ما را از این سختی ها نجات دهد از سپاسگذاران خواهیم شد. ﴿۶۳﴾ بگو: خداوند شما را از آن (تاریکیها) و از هر مشکل و اندوهی نجات می دهد، باز شما شرک می ورزید. ﴿۶۴﴾ بگو: او توانا است که از بالای سرتان یا از زیر پاهایتان عذابی بر شما بفرستد، و یا شما را دسته دسته نماید، و برخی را به جان برخی دیگر بباندازد، بنگر که چگونه آیات را روشن و بیان می داریم باشد که آنان بفهمند. ﴿۶۵﴾ و قومت آن را تکذیب کرد، درحالیکه آن حق است، بگو: من بر شما مسلط نیستم. ﴿۶۶﴾ برای هر خبری وقت و زمان (وی وجود) دارد، و به زودی خواهید دانست. ﴿۶۷﴾ و هرگاه کسانی را دیدی که در طعنه زدن به آیات ما فرو می ورنند، از آنان روی بگردان، تا اینکه در سخنی دیگر فرو روند، و اگر شیطان از یاد تو برد، پس بعد از به یاد آوردن با گروه ستمگران منشین.

وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ
وَلَكِنْ ذِكْرٌ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٦٩﴾ وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا
دِينَهُمْ لَعِبًا وَلَهْوًا وَعَرَّتْهُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَذَكِّرْ بِهِ ۚ
أَنْ تُبْسَلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ
وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ وَإِنْ تَعْدِلْ كُلُّ عَدْلٍ لَا يُؤْخَذُ مِنْهَا
أُولَئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِمَا كَسَبُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ
حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾ قُلْ
أَنْدَعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ
عَلَىٰ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْنَا اللَّهَ كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ
الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ حَيْرَانٌ لَهُوَ أَصْحَبُ يَدْعُونَهُ
إِلَى الْهُدَى اسْتَيْنَا قُلْ إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ الْهُدَى
وَأَمْرُنَا لِنُسَلِّمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾ وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ
وَأَتَّقُوا وَهُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تُخْشَرُونَ ﴿٧٢﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ
قَوْلُهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ عِلْمُ
الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٧٣﴾

و چیزی از حساب آنان بر عهده کسانی که تقوای خدا را دارند، نیست، لکن تذکر دادن (لازم) است، باشد که پرهیزید. ﴿۶۹﴾ و کسانی را ترک کن دینشان را به بازیچه گرفته، و زندگی دنیا آنان را فریب داده است. و به وسیله این (قرآن) پند و اندرز بده، مبدا کسی به سبب آنچه انجام داده است هلاک شود، درحالیکه به جز خدا برای او کار ساز و شفاعت کننده ای نیست. و اگر چنین کسی (برای رهایی خود) هرگونه فدیهای بدهد از او گرفته نمی شود، ایشان کسانی اند که به سبب آنچه انجام داده اند هلاک شده اند، برای آنان به سبب کفری که ورزیده اند شرابی از آب داغ و عذابی دردناک است. ﴿۷۰﴾ بگو: آیا جز خدا کسی را بخوانیم که نه سودی به ما می رساند و نه زیانی، و آیا پس از اینکه خداوند ما را هدایت کرده است به عقب باز گردیم؟ مانند کسی که شیاطین او را سرگردان و حیران به دنبال خود می کشند؟. برای او دوستانی است که او را به سوی هدایت فراخوانده و می گویند: به سوی ما بیا، بگو: همانا هدایت واقعی هدایت خدا است و به ما دستور داده شده است که تسلیم پروردگار جهانیان باشیم. ﴿۷۱﴾ و اینکه نماز را برپا دارید، و از او بترسید، و او ذاتی است که نز او گرد آورده خواهید شد. ﴿۷۲﴾ و او ذاتی است که آسمانها و زمین را به حق آفرید، و هرگاه که می فرماید: به وجود بیا، بی درنگ به وجود می آید، و سخن او حق است، و روزی که در صور دمیده می شود فرمانروایی از آن او است. آگاه و عالم به پنهان و آشکار است و او حکیم و آگاه است. ﴿۷۳﴾

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ عَازَرَ اتَّخِذْ أَصْنَامًا ؕ إِلَهًا
 إِلَيَّ أَرِنَكَ وَقَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٧٤﴾ وَكَذَلِكَ نُرِي
 إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ
 الْمُوقِنِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَى كَوْكَبًا ۖ قَالَ
 هَٰذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أُحِبُّ الْآفِلِينَ ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا
 رَأَى الْقَمَرَ بَازِعًا قَالَ هَٰذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَيْنَ لَمْ
 يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ ﴿٧٧﴾ فَلَمَّا
 رَأَى الشَّمْسَ بَازِعَةً قَالَ هَٰذَا رَبِّي هَٰذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا
 أَفَلَتْ قَالَ يَقَوْمِ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٧٨﴾ إِنِّي
 وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا ۖ
 وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٧٩﴾ وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ ۚ قَالَ
 أَتُحِبُّونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ ۖ وَلَا أَخَافُ مَا
 تُشْرِكُونَ بِهِ ۚ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ رَبِّي شَيْئًا ۖ وَسِعَ رَبِّي كُلَّ
 شَيْءٍ عِلْمًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٨٠﴾ وَكَيْفَ أَخَافُ مَا
 أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُمْ بِاللَّهِ مَا لَمْ
 يُنَزَّلْ بِهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ
 بِالْأَمْنِ ۖ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾

و یاد کن هنگامی را که ابراهیم به پدرش آذر گفت:
 آیا بتهایی را عبادت می کنی؟ بی گمان من، تو و قومت
 را در گمراهی آشکار می بینم. ﴿۷۴﴾ و این چنین ملک
 عظیم آسمانها و زمین را به ابراهیم نشان دادیم تا از
 یقین کنندگان باشد. ﴿۷۵﴾ وقتی شب او را دربر
 گرفت، ستاره ای را دید، گفت: این پروردگار من
 است! وقتی که غروب کرد، گفت: من غروب کنندگان
 را دوست ندارم. ﴿۷۶﴾ وقتی ماه را در حال طلوع دید،
 گفت: این پروردگار من است! هنگامی که ماه ناپدید
 شد، گفت: اگر پروردگارم مرا هدایت نکند بدون
 شک از زمره قوم گمراه خواهم بود. ﴿۷۷﴾ وقتی که
 خورشید را در حال طلوع دید، گفت: این پروردگار
 من است، این بزرگتر است! وقتی خورشید غروب کرد،
 گفت: ای قوم من! من از آنچه برای خدا شریک
 می سازید بیزارم. ﴿۷۸﴾ بی گمان من روی خود را
 به سوی کسی نموده ام که آسمانها و زمین را آفریده
 است و من از مشرکان نیستم. ﴿۷۹﴾ و قومش با او
 مجادله کردند، گفت: آیا درباره خدا با من مجادله
 می کنید، حال آنکه مرا هدایت کرده است؟ و از آنچه
 که با خدا شریک می گیرید، نمی ترسم مگر اینکه
 پروردگارم چیزی بخواهد. علم و آگاهی پروردگارم
 همه چیز را دربر گرفته است. آیا پند نمی پذیرید.
 ﴿۸۰﴾ و چگونه من از چیزی می ترسم که شریک خدا
 می سازید؟ حال آنکه شما از اینکه چیزی را شریک
 خدا گردانید، که (خداوند) دلیلی درباره آن برای شما
 نفرستاده است، نمی هراسید؟ پس کدامیک از دو گروه
 سزاوار امنیت است اگر شما می دانید. ﴿۸۱﴾

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ
 الْأَمْنُ وَهُمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٨٢﴾ وَتِلْكَ حُجَّتُنَا ءَاتَيْنَاهَا
 إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَّن نَّشَاءُ إِنَّ رَبَّكَ
 حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٨٣﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا
 هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ وَمِن ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ
 وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ وَكَذَٰلِكَ
 نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٤﴾ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ
 وَإِلْيَاسَ كُلٌّ مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿٨٥﴾ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ
 وَيُونُسَ وَلُوطًا كُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٨٦﴾ وَمِن
 ءَابَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ
 إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٨٧﴾ إِلَيْكَ هُدَى اللَّهُ يَهْدِي بِهِ
 مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا
 كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٨﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ
 وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ فَإِن يَكْفُرْ بِهَا هَٰؤُلَاءِ فَقَدْ وَكَّلْنَا
 بِهَا قَوْمًا لَّيْسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
 هَدَى اللَّهُ فَبِهِدَّاهُمْ أَقْتَدِهِ قُل لَّا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ
 أَجْرًا إِن هُوَ إِلَّا ذِكْرِي لِلْعَالَمِينَ ﴿٩٠﴾

کسانی که ایمان آورده‌اند و ایمانشان را به شرک
 نیالوده‌اند، امنیت، ایشان را سزد و آنان راه یافتگانند.
 ﴿۸۲﴾ و اینها دلایل ما بود که به ابراهیم دادیم تا در
 برابر قومش به کار گیرد، درجات هرکس را که
 بخواهیم بالا می‌بریم، بدون شک پروردگار تو با
 حکمت و داناست. ﴿۸۳﴾ و اسحاق و یعقوب را به او
 بخشیدیم، و هریک را هدایت کردیم، و بیشتر نوح را
 نیز هدایت نمودیم، و از نسل او داود و سلیمان و ایوب
 و یوسف و موسی و هارون (را هدایت کردیم) و این
 چنین نیکوکاران را پاداش می‌دهیم. ﴿۸۴﴾ و زکریا و
 یحیی و الیاس (را هدایت کردیم) و همه آنان از
 صالحان بودند. ﴿۸۵﴾ و اسماعیل و یسع و یونس و
 لوط، که جملگی را بر جهانیان برتری دادیم. ﴿۸۶﴾ و
 از پدران و فرزندان و برادرانشان برخی را بر جهانیان
 برتری دادیم، و آنان را برگزیدیم، و به راه راست
 هدایت کردیم. ﴿۸۷﴾ این هدایت خدا است که
 هرکس از بندگانش را بخواهد بدان هدایت می‌نماید،
 و اگر شریک ورزیده بودند قطعاً هر آنچه را که انجام
 داده بودند هدر می‌رفت و نابود می‌شد. ﴿۸۸﴾ ایشان
 کسانی‌اند که کتاب و داوری و نبوت را بدانان
 بخشیدیم، پس اگر ایشان نسبت به آن کفر بورزند ما
 کسانی را عهده‌دار آن می‌کنیم که به آن کفر
 نمی‌ورزند. ﴿۸۹﴾ ایشان کسانی هستند که خداوند
 آنان را هدایت نموده است، پس به هدایت آنان اقتدا
 کن. بگو: از شما مزدی نمی‌خواهم، این قرآن چیزی
 جز یاد آوری و پند برای جهانیان نیست. ﴿۹۰﴾

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ بَشَرٍ مِّن شَيْءٍ ۖ قُلْ مَنْ أَنْزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِـ مُوسَىٰ نُورًا وَهُدًى لِّلنَّاسِ ۖ تَجْعَلُونَهُ قَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا ۖ وَعُلِّمْتُمْ مَا لَمْ تَعْلَمُوا أَنْتُمْ وَلَا ءَابَاؤُكُمْ قُلِ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩١﴾ وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ مُّصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا ۚ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِـ وَهُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٩٢﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَنْ قَالَ سَأُنْزِلُ مِثْلَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوا أَنْفُسَكُمُ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنْتُمْ عَنْ ءَايَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٩٣﴾ وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَىٰ كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرْكُنتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ ۖ لَقَدْ تَقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٩٤﴾

و خداوند را آنگونه که شایسته شأن و منزلت اوست نشناختند، وقتی که گفتند: خداوند بر هیچ انسانی چیزی نازل نکرده است، بگو: چه کسی آن کتابی را نازل کرده که موسی آورده است؟ (همان کتابی که) نور و هدایت است و شما آن را در کاغذهایی می‌نویسید، (مقداری از آن را) آشکار می‌کنید، و بسیاری را پنهان می‌کنید. و چیزهایی به شما آموخته شد که شما و پدرانتان آن را نمی‌دانستید، بگو: خدا (همه را فرستاده) سپس آنها را بگذار تا در باطل خود فرو روند. ﴿٩١﴾ و این کتابی است که ما آن را نازل کرده‌ایم و با برکت است، تصدیق کننده کتابهایی است که پیش از آن بوده‌اند، و تا با آن اهل مکه و کسانی که در اطراف آن هستند بیم دهی. و کسانی که به آخرت ایمان دارند به آن ایمان می‌آورند، و آنان بر نمازشان محافظت می‌ورزند. ﴿٩٢﴾ و کیست ستمگرتر از کسی که بر خدا دروغ بدد، یا بگوید: به من وحی شده حال آنکه به او چیزی وحی نشده است، و کسی که بگوید: مانند آنچه خدا نازل کرده است نازل خواهم کرد؟ و اگر ستمکاران را در آن وقت که در گردابهای مرگ فرو رفته‌اند، می‌دید، (ملاحظه می‌کردی) که فرشتگان دست‌هایشان را (به طرف آنان) دراز کرده‌اند، (و) به آنها می‌گویند: جان خود را بیرون کنید، امروز به سبب دروغهایی که بر خدا می‌بستید و به سبب خود بزرگ بینی‌تان در برابر پیروی کردن از آیات خدا عذاب خوارکننده‌ای می‌بینید. ﴿٩٣﴾ و شما تک و تنها پیش ما آمده‌اید، همانگونه که روز نخست شما را آفریدیم، و آنچه را که به شما داده بودیم پشت سر خود نهادید، و شفاعت کنندگان و میانجیگرانی را با شما نمی‌بینیم که ادعا می‌کردید شریک (خدا) هستند، به طور قطع پیوند میان شما گسیخته، و آنچه را ادعا می‌کردید از دست شما رفته است. ﴿٩٤﴾

وَإِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالْتَوَىٰ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ ذَٰلِكُمْ اللَّهُ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ ﴿٩٥﴾ فَالِقُ الْإِصْبَاحِ وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ حُسْبَانًا ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٩٦﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النَّجْمَ لِتَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ اللَّيْلِ وَالْبَحْرِ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٩٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ وَمُسْتَوْدَعٌ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ ﴿٩٨﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُخْرِجُ مِنْهُ حَبًّا مُتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِنْ طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ مِنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَبِهٍ انظُرُوا إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَيَنْعِهِ إِنَّ فِي ذَٰلِكُمْ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٩٩﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿١٠٠﴾ بَدِيعُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَتَىٰ يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُنْ لَهُ صَاحِبَةٌ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٠١﴾

بدون شک خداوند شکافنده دانه و هسته است، زنده را از مرده بیرون میکند، و بیرون کننده مرده از زنده است، این خداست، پس چگونه منحرف می‌شوید؟! ﴿٩٥﴾ شکافنده صبح است، و شب را مایه آرامش و خورشید و ماه را وسیله حساب قرار داده‌است. این سنجش و تدبیر خداوند عزیز و آگاه است. ﴿٩٦﴾ و او خدایی است که ستارگان را برای شما آفریده است تا در تاریکی‌های خشکی و دریا با آن راه یابید، بدون شک ما آیات قرآنی را برای قومی که می‌دانند بیان داشته‌ایم. ﴿٩٧﴾ و او خدایی است که شما را از یک شخص آفریده است. پس (برای شما) محل استقرار و محل امانتی (قرار داد). همانا ما آیات را برای قومی که می‌فهمند بیان کرده‌ایم. ﴿٩٨﴾ و او خدایی است که از آسمانها آبی فرو فرستاده است، و به وسیله آن هر چیزی را رویانندیم، و از آن دانه متراکمی بیرون می‌آوریم، و از شکوفه‌های درخت خرما خوشه‌های آویزان و نزدیک به هم، و باغهایی از انگور و زیتون و انار پدید می‌آوریم که همگون و یا ناهمگونند. به میوه آن بنگرید، همانا در این دلایلی است برای قومی که ایمان می‌آورند. ﴿٩٩﴾ و جن‌ها را شریک خدا قرار دادند، درحالیکه خداوند آنها را آفریده است و - از روی نادانی - برای خدا پسران و دخترانی قرار دادند. او پاک و منزّه است از آنچه که او را بدان توصیف می‌کنند. ﴿١٠٠﴾ پدید آورنده آسمانها و زمین است، چگونه ممکن است فرزندان داشته باشد، درحالیکه او همسری ندارد؟ و هر چیزی را آفریده است و او به هر چیزی دانا است. ﴿١٠١﴾

ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ
فَاعْبُدُوهُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٠٢﴾ لَا تُدْرِكُهُ
الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ
﴿١٠٣﴾ قَدْ جَاءَكُمْ بَصَائِرُ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ أَبْصَرَ
فَلَِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ عَمِيَ فَعَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ
بِحَفِيفٍ ﴿١٠٤﴾ وَكَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِيُقُولُوا دَرَسْتَ
وَلِنُبَيِّنَهُ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١٠٥﴾ اتَّبِعْ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ
رَبِّكَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۖ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٦﴾ وَلَوْ
شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكُوا وَمَا جَعَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيفًا
وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٠٧﴾ وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ
مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدُوًّا بِغَيْرِ عِلْمٍ ۖ كَذَٰلِكَ
زَيَّنَّا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ مَرْجِعُهُمْ
فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٠٨﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ
أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَتْهُمْ ءَايَةٌ لَّيُؤْمِنَنَّ بِهَا ۖ قُلْ إِنَّمَا
الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَا إِذَا جَاءَتْ لَا
يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٩﴾ وَنُقَلِّبُ أَفْعَادَتَهُمْ وَأَبْصَرَهُمْ كَمَا لَمْ
يُؤْمِنُوا بِهِ ۖ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ
﴿١١٠﴾

این است خدا پروردگار شما، هیچ معبود به حقی جز او نیست، هر چیزی را آفریده است، پس او را پرستید، و او بر هر چیزی وکیل است (و هر چیزی تحت وکالت و سرپرستی او قرار دارد). ﴿۱۰۲﴾ چشم‌ها او را احاطه نمی‌کنند، و او چشم‌ها را احاطه می‌کند، و او دقیق و آگاه است. ﴿۱۰۳﴾ به راستی که دلایل روشنی از جانب پروردگارتان برای شما آمده است، پس هر کس ببیند به سود خودش است و هر کس کور شود به زیان

خودش است، و من بر شما مراقب نیستم. ﴿۱۰۴﴾ و همچنان (که در این قرآن براهین آشکاری در رابطه با توحید و نبوت و معاد برای مشرکان بیان نمودیم) آیات را (در رابطه با هر چیزی که آن را ندانند) بیان می‌داریم تا (آن هنگام به دروغ) بگویند: تو درس خوانده‌ای (و آن را از اهل کتاب یاد گرفته‌ای) و تا آن را برای قومی که می‌دانند بیان داریم، و (آنان همان کسانی‌اند که به پیامبر و آنچه که بر وی نازل شده است ایمان دارند). ﴿۱۰۵﴾ از آنچه که از جانب پروردگارت به‌سوی تو وحی شده است پیروی کن، هیچ معبود بر حقی جز او نیست، و از مشرکین روی بگردان. ﴿۱۰۶﴾ و اگر خدا می‌خواست شرک نمی‌ورزیدند، و ما ترا مراقب ایشان قرار نداده‌ایم، و ترا مکلف نساخته‌ایم که به اصلاح احوالشان بپرداز. ﴿۱۰۷﴾ و کسانی را ناسزا نگویند که غیر از خدا را به فریاد می‌خوانند، تا آنان تجاوزکارانه و از روی نادانی خدا را دشنام ندهند، این چنین برای هر ملت و هر گروهی کارهایشان را آراسته‌ایم، سپس بازگشتشان به‌سوی پروردگارشان است و آنگاه آنان را از آنچه که می‌کردند آگاه می‌سازد. ﴿۱۰۸﴾ مشرکان با همه توان خود و با تأکید سوگند خوردند که اگر نشانه‌ای پیش آنها بیاید به آن ایمان خواهند آورد، بگو: نشانه‌ها و معجزات نزد خدا است، و شما چه می‌دانید اگر برای ایشان (معجزه هم) بیاید باز ایمان نمی‌آورند. ﴿۱۰۹﴾ و دل‌ها و چشم‌هایشان را دگرگون می‌سازیم، آنگونه که نخستین بار به آن ایمان نیاوردند، و آنان را در گمراهیشان سرگشته رها می‌کنیم. ﴿۱۱۰﴾

وَلَوْ أَنَّنَا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلَكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتَى وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبَلًا مَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُونَ ﴿١١١﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيْطِينِ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًا وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١١٢﴾ وَلِتَصْغَى إِلَيْهِ أَفْئِدَةُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَلِيَرِضُوهُ وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُّقْتَرِفُونَ ﴿١١٣﴾ أَفَعَيَّرَ اللَّهُ أَنْتَغِي حَكَمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١١٤﴾ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١١٥﴾ وَإِنْ تُطِيعْ أَكْثَرُ مَنْ فِي الْأَرْضِ يَضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿١١٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَنْ يَضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١١٧﴾ فَكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾

و اگر فرشتگان را به سوی آنها می فرستادیم، و مردگان با آنها سخن می گفتند، و هر چیزی را آشکارا در مقابل آنان گرد می آوردیم، باز هم ایمان نمی آوردند - مگر اینکه خدا بخواهد - اما بیشترشان نادانند. ﴿۱۱۱﴾ و بدین گونه برای هر پیامبری دشمنانی از شیاطین انس و جن قرار دادیم. گروهی از آنها سخنان فریبنده و بی اساس را پنهانی به گروه دیگر القا می کنند، تا ایشان را فریب دهند، و اگر پروردگارت می خواست چنین کاری را نمی کردند، پس آنان را بگذار تا دروغ بیافد. ﴿۱۱۲﴾ و تا دلهای کسانی که به آخرت باور ندارند به آن (سخن باطل) گرایش پیدا کند، و آن را بپسندند و مرتکب چیزی شوند که باید مرتکب شوند. ﴿۱۱۳﴾ پس، آیا غیر از خدا داوری را بجویم؟ حال آنکه او کسی است که کتاب را به صورت روشن و واضح به سوی شما نازل کرده است. و کسانی که کتاب را بدیشان داده ایم، می دانند که آن از جانب پروردگارت به حق نازل شده است. پس، تو از شک کنندگان مباش. ﴿۱۱۴﴾ و فرمان و سخن پروردگارت صادقانه و دادگرانه انجام پذیرفت، هیچکس نمی تواند فرمانهای او را دگرگون نماید و او شنوای دانا است. ﴿۱۱۵﴾ و اگر از بیشتر کسانی که در زمین هستند پیروی نمایی، ترا از راه خدا گمراه می سازند. آنان جز از گمان (خویش) پیروی نمی کنند، و جز از روی ظن و تخمین سخن نمی گویند. ﴿۱۱۶﴾ بدون شک پروردگارت به (حال) کسی که از راه او منحرف می شود داناتر است، و او به راه یافتگان آگاه تر می باشد. ﴿۱۱۷﴾ پس بخورید از آنچه نام خدا بر آن برده شده است اگر شما به آیات او ایمان دارید. ﴿۱۱۸﴾

وَمَا لَكُمْ إِلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ
وَقَدْ فَصَّلَ لَكُمْ مَّا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا
أَضْطَرُّرْتُمْ إِلَيْهِ وَإِنَّ كَثِيرًا لِّيُضِلُّونَ بِأَهْوَائِهِمْ بَغِيرَ
عِلْمٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِينَ ﴿١١٩﴾ وَذَرُوا ظَهَرَ
الْإِثْمِ وَبَاطِنَهُ إِنَّ الَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْإِثْمَ سَيَجْزَوْنَ
بِمَا كَانُوا يَقْتَرِفُونَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ
اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ
إِلَى أَوْلِيَائِهِمْ لِيَجْذِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ
لَمُشْرِكُونَ ﴿١٢١﴾ أَوْ مِنْ كَانَ مَيِّتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ
نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ
لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا كَذَلِكَ زَيْنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١٢٢﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكْبَرًا
مُجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ
وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا جَاءَتْهُمْ آيَةٌ قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ
حَتَّى نُؤْتَى مِثْلَ مَا أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ
يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارٌ عِنْدَ
اللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٤﴾

و شما را چه شده است که از گوشت حیوانی که نام
خدا بر آن برده شده است نمی‌خورید؟ حال آنکه
خداوند آنچه را که بر شما حرام کرده - جز آنچه بدان
ناچار شده‌اید - به تفصیل برایتان بیان نموده است. و
به‌راستی بسیاری (از مردم، دیگران را) بدون آگاهی و
از روی هوی و هوس گمراه می‌سازند. بی‌گمان
پروردگارت به تجاوزکاران آگاه‌تر است. ﴿۱۱۹﴾ و
گناهان آشکار و پنهان را ترک کنید، همانا کسانی که
گناه انجام می‌دهند به سبب آنچه که مرتکب می‌شوند
به زودی کیفر داده خواهند شد. ﴿۱۲۰﴾ و از آنچه نام
خدا بر آن برده نشده است، نخورید، همانا آن گناه
است، و بی‌گمان شیاطین به دوستان خود القا می‌کنند
تا با شما به مجادله پردازند، و اگر از آنان اطاعت کنید
همانا شما مشرک خواهید بود. ﴿۱۲۱﴾ آیا کسی که
مرده بود، و ما او را زنده گردانیدیم، و برایش نوری
قرار دادیم، که در پرتو آن در میان مردم راه برود مانند
کسی است که در تاریکی گرفتار آمده و نمی‌تواند از
آن بیرون بیاید؟ اینگونه برای کافران آنچه می‌کردند
آراسته شده است. ﴿۱۲۲﴾ و این چنین در هر شهری
سردمداران مجرمش را می‌گماریم، تا در آنجا به
نیرنگ پردازند، ولی آنان جز به خودشان نیرنگ
نمی‌زنند، اما نمی‌دانند. ﴿۱۲۳﴾ و هرگاه آیه و دلیلی
پیش آنها بیاید، می‌گویند: هرگز ایمان نمی‌آوریم مگر
اینکه مانند آنچه که به پیامبران خدا داده شده است به
ما نیز داده شود. خداوند بهتر می‌داند که رسالت خود
را کجا قرار دهد، به زودی کسانی را که مرتکب گناه
و جنایت شدند، به سزای نیرنگشان در پیشگاه خدا
شکنجه و خواری خواهد رسید، و به سبب نیرنگی که
می‌ورزیدند عذاب سختی به ایشان می‌رسد. ﴿۱۲۴﴾

فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ وَيُشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ
وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا
كَأَنَّمَا يَصْعَدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ
عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢٥﴾ وَهَذَا صِرَاطُ رَبِّكَ
مُسْتَقِيمًا قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾
﴿لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ وَلِيُّهُمْ بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ﴾ ﴿١٢٧﴾ وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ جَمِيعًا يَمْعَشَرُ الْحَيِّ قَدْ
اسْتَكْبَرْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ وَقَالَ أَوْلِيَاؤُهُمْ مِنَ الْإِنْسِ
رَبَّنَا أَسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَبَلَّغْنَا أَجَلَنَا الَّذِي
أَجَلْتَ لَنَا قَالَ النَّارُ مَثْوَلَكُمْ خَالِدِينَ فِيهَا إِلَّا مَا
شَاءَ اللَّهُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٢٨﴾ وَكَذَلِكَ نُوَلِّي
بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٢٩﴾
يَمْعَشَرُ الْحَيِّ وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ
يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ ءَايَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ
يَوْمِكُمْ هَذَا قَالُوا شَهِدْنَا عَلَى أَنْفُسِنَا وَغَرَّتْهُمْ
الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا
كَافِرِينَ ﴿١٣٠﴾ ذَلِكَ أَنْ لَّمْ يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَى
بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا غَفِلُونَ ﴿١٣١﴾

پس هر کس که خداوند بخواهد او را هدایت نماید
سینه‌اش را برای اسلام گشاد می‌سازد، و هر کس را که
بخواهد گمراه کند سینه‌اش را تنگ می‌کند، انگار که
به آسمان بالا می‌رود اینگونه خداوند پلیدی و عذاب را
بر کسانی قرار می‌دهد که ایمان نمی‌آورند. ﴿۱۲۵﴾ و
این راه راست پروردگارت است، بی‌گمان آیات را
برای قومی که پند می‌پذیرند توضیح و تفصیل داده‌ایم.
﴿۱۲۶﴾ برای آنان نزد پروردگارشان دارالسلام است، و
او به سبب آنچه می‌کردند یاور و سرپرست ایشان
است. ﴿۱۲۷﴾ و روزی که (خدا) همه آنان را گرد
می‌آورد (و می‌فرماید: ای گروه جنیان! شما تعداد
زیادی از انسانها را گمراه ساختید. و دوستانشان از
انسانها می‌گویند: پروردگارا! برخی از ما از برخی
دیگر بهره بردیم، و به پایانی رسیدیم که برای ما مقدر
نمودی. خداوند می‌فرماید: آتش جایگاهتان است،
همیشه در آن می‌مانید، مگر آنچه را که او بخواهد،
همانا پروردگار تو با حکمت و آگاه است. ﴿۱۲۸﴾ و
اینگونه برخی از ستمکاران را به سبب آنچه می‌کردند
یاور و دوست برخی دیگر می‌گردانیم. ﴿۱۲۹﴾ ای
گروه جن و انس! آیا از میان شما پیامبرانی پیش شما
نیامدند که آیات مرا برایتان بازگو کنند، و شما را از
رسیدن به این روز بر حذر دارند؟ می‌گویند: ما علیه
خود گواهی می‌دهیم، و زندگی دنیا آنان را فریب داد.
و علیه خود گواهی می‌دهند که ایشان کافر بوده‌اند.
﴿۱۳۰﴾ این بدان سبب است که پروردگارت اهل
شهرها را به خاطر ستم‌هایشان هلاک نمی‌کند
درحالی‌که اهل آنجا غافل و بی‌خبر باشند. ﴿۱۳۱﴾

وَلِكُلِّ دَرَجَتٌ مِّمَّا عَمِلُوا وَمَا رَبُّكَ بِغَفِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٢﴾ وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ إِنْ يَشَاءُ يُذْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنْ بَعْدِكُمْ مَا يَشَاءُ كَمَا أَنْشَأَكُمْ مِنْ ذُرِّيَّةِ قَوْمٍ ءَاخِرِينَ ﴿١٣٣﴾ إِنْ مَا تُوعَدُونَ لَآتٍ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿١٣٤﴾ قُلْ يَقَوْمِ اعْمَلُوا عَلَى مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ تَكُونُ لَهُ عَقِيبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿١٣٥﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا فَقَالُوا هَذَا لِلَّهِ بِزَعْمِهِمْ وَهَذَا لِشُرَكَائِنَا فَمَا كَانَ لِشُرَكَائِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَى شُرَكَائِهِمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿١٣٦﴾ وَكَذَلِكَ زَيْنَ لِكَثِيرٍ مِنَ الْمُشْرِكِينَ قَتَلَ أَوْلَادِهِمْ شُرَكَائُهُمْ لِيَرُدُّوهُمْ وَلِيَلْبِسُوا عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٧﴾

و هر یک طبق اعمالشان درجاتی دارند و پروردگارت از آنچه می کنند غافل و بی خبر نیست. ﴿۱۳۲﴾ و پروردگارت بی نیاز و مهربان است، اگر بخواهد شما را از میان می برد و هرکس را که بخواهد پس از شما جانشین (تان) قرار می دهد، همانطور که شما را از نسل و نژاد قومی دیگر پدید آورده است. ﴿۱۳۳﴾ بی گمان آنچه به شما وعده داده می شود، خواهد آمد، و شما نمی توانید خدا را ناتوان کنید. ﴿۱۳۴﴾ بگو: ای قوم من! هر چه می خواهید انجام دهید، من هم (هر طور که بخواهم) عمل می کنم، به زودی خواهید دانست که سر انجام جهان از آن کیست، همانا ستمگران رستگار نمی شوند. ﴿۱۳۵﴾ و برای خدا از آنچه از کشتزار و چهارپایان آفریده است بهره ای قرار دادند، و به گمان خود گفتند: این برای خدا است، و این برای آنهایی است که شریک خدا کرده ایم. پس آنچه که برای شرکا و بتها بود به خدا نمی رسید، و آنچه که برای خدا بود به شریکانشان می رسید. چه بد داوری می کنند!! ﴿۱۳۶﴾ و اینگونه برای بسیاری از مشرکان، سران و شیاطینشان کشتن فرزندانشان را زیبا جلوه دادند، تا هلاکشان کنند و دینشان را بر آنان مشتبّه گردانند، و اگر خداوند می خواست آنان چنین نمی کردند. پس آنان را با دروغهایی که می بافند رها کن. ﴿۱۳۷﴾

وَقَالُوا هَذِهِ أَنْعَمُ وَحَرَّتْ حِجْرٌ لَا يَطْعَمُهَا إِلَّا مَنْ نَشَاءُ بِزَعْمِهِمْ وَأَنْعَمَ حَرَمْتُ طُحُورُهَا وَأَنْعَمُ لَا يَذْكُرُونَ أَسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا افْتِرَاءً عَلَيْهِ سَيَجْزِيهِمْ بِمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٨﴾ وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ إِلَّا نَعِيمٌ خَالِصَةٌ لِّدُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَى أَزْوَاجِنَا وَإِنْ يَكُنْ مَيِّتَةً فَهُمْ فِيهِ شُرَكَاءُ سَيَجْزِيهِمْ وَصَفَهُمْ إِنَّهُوَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٣٩﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَّمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ افْتِرَاءً عَلَى اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٤٠﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ جَنَّاتٍ مَعْرُوشَاتٍ وَغَيْرَ مَعْرُوشَاتٍ وَاللَّخْلَ وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفًا أَكْلُهُ وَالزَّيْتُونَ وَالرَّمَّانَ مُتَشَابِهًا وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍ كُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَعَآثُوا حَقَّهُ وَیَوْمَ حَصَادِهِ وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٤١﴾ وَمِنَ الْأَنْعَمِ حَمُولَةٌ وَفَرَشًا كُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوبَ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿١٤٢﴾

﴿١٤٢﴾

و - به زعم خودشان - گفتند: اینها چهارپایان و کشتزار(های) ممنوع است، که جز کسی که ما می‌خواهیم نباید از آن بخورد، و چهارپایانی است که (سوار شدن بر) پشت آنها حرام شده است. و چهارپایانی (داشتند) که هنگام ذبح نام خدا را بر آن نمی‌بردند. بر خدا دروغ می‌بندند، و به زودی آنها را به خاطر دروغی که می‌بندند مجازات خواهد کرد. ﴿١٣٨﴾ و می‌گویند: آنچه در شک این چهارپایان است ویژه مردان ماست، و بر زنان حرام است، و اگر جنین، مرده متولد شود پس آنان همه در آن شریک هستند. به زودی خداوند سزای توصیفشان را می‌دهد، همانا او حکیم و آگاه است. ﴿١٣٩﴾ بدون شک سخت زیان دیدند کسانی که فرزندانشان را از روی بی‌خردی و نادانی کشتند، و چیزی را که خدا به ایشان روزی داده بود با دروغ بستن بر خدا حرام کردند، به‌راستی که گمراه شدند، و هدایت یافته نبودند. ﴿١٤٠﴾ و او خدایی است که باغهایی را که درختان آن بر پایه استوار می‌گردند و درختانی که چنین نیستند، آفریده است، و درخت خرما و کشتزارها را پدید آورده است که میوه‌های آن متفاوتند، و زیتون و انار را آفریده است که همگون و ناهمگونند. از میوه آن بخورید آنگاه که ثمر داد، و به هنگام چیدن و دور کردن از آن ببخشید، و زکات آن را پردازید، و زیاده‌روی نکنید، زیرا که خداوند اسراف کنندگان را دوست ندارد. ﴿١٤١﴾ و از چهارپایان، حیواناتی که باربرند و حیواناتی که کوچکند برایتان آفریده است، بخورید از آنچه خدا به شما روزی داده است و از گامهای شیطان پیروی نکنید، همانا او برایتان دشمنی آشکار است.

﴿١٤٢﴾

ثَمَنِيَّةَ أَزْوَاجٍ مِّنَ الضَّأْنِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْمَعْزِ اثْنَيْنِ قُلْ
 ءَالَّذِينَ حَرَّمَ أَمْ الْإِنثَيْنِ أَمْ الْأُنثَيْنِ أَمْ أَشْتَمَلْتُ عَلَيْهِ
 أَرْحَامُ الْأُنثَيْنِ نَبِّئُونِي بِعِلْمٍ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٤٣﴾
 وَمِنَ الْإِبِلِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ اثْنَيْنِ قُلْ ءَالَّذِينَ حَرَّمَ
 حَرَّمَ أَمْ الْأُنثَيْنِ أَمْ أَشْتَمَلْتُ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثَيْنِ
 أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ وَصَّلَكُمُ اللَّهُ بِهَذَا فَمَنْ أَظْلَمُ
 مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا لِّيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ
 إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٤﴾ قُلْ لَا أَجِدُ فِي
 مَا أُوْحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ
 يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَّسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنْزِيرٍ فَإِنَّهُ
 رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهْلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ
 بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤٥﴾ وَعَلَى الَّذِينَ
 هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفْرٍ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَّمْنَا
 عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَا أَوْ لِحْوَايَا
 أَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ذَلِكَ جَزَيْنَهُمْ بِبَغْيِهِمْ وَإِنَّا
 لَصَادِقُونَ ﴿١٤٦﴾

هشت جفت را آفریده است، از گوسفند دوتا و از بز
 دوتا، بگو: آیا خداوند نرها را حرام کرده است یا
 ماده‌ها را؟ یا آنچه ماده‌ها در شکم دارند؟ مرا از روی
 دانش آگاه کنید اگر راست می‌گویید. ﴿۱۴۳﴾ و از
 شتر دوتا و از گاو دوتا آفریده است، بگو: آیا دو تا نر
 را حرام کرده است یا دوتا ماده را، یا آنچه را که دو
 ماده در شکم دارند؟ آیا شما حاضر بودید آنگاه که
 خداوند شما را به این کار سفارش نمود؟ پس چه کسی
 ستمگرتر از کسی است که بر خدا دروغ ببندد تا بدون
 دانش و آگاهی مردم را گمراه سازد؟ همانا خداوند
 قوم ستمکار را هدایت نمی‌کند. ﴿۱۴۴﴾ بگو: در آنچه
 به من وحی شده است خوردن چیزی را بر خورنده‌ای
 حرام نمی‌یابم مگر اینکه حیوان مردار یا خونی جاری
 یا گوشت خوک باشد، که همه اینها ناپاک‌اند، یا
 حیوانی که (به هنگام ذبح) نام غیر خدا بر آن برده شده
 باشد. پس هرکس بر خوردن این محرمات ناچار گردد
 و به آن علاقه‌مند نباشد و تجاوز نکند، پس همانا
 پروردگارت بخشنده و مهربان است. ﴿۱۴۵﴾ و بر
 یهودیان هر ناخنداری را حرام کردیم، و از گاو و
 گوسفند پیه‌ها و چربی‌ها را بر آنان حرام کردیم، به جز
 پیه‌هایی که در پشت آن است، یا پیه‌ای که با آنچه در
 داخل شکم است مخلوط شده است، و یا چربی‌هایی که
 با استخوانی آمیخته است، این را سزای ستم و
 تجاوزشان قرار دادیم، و ما راست‌گوییم. ﴿۱۴۶﴾

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٤٧﴾ سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّى ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿١٤٨﴾ قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَلِيغَةُ فَلَوْ شَاءَ لَهَدَيْكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٤٩﴾ قُلْ هَلَمْ شُهَدَاءُكُمْ الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ اللَّهَ حَرَّمَ هَذَا فَإِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدْ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٠﴾ قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِنْ إِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنٌ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ذَلِكُمْ وَصَّيْتُكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٥١﴾

اگر ترا تکذیب کردند، بگو: پروردگار شما دارای رحمت گسترده است، و عذاب او از قوم مجرم باز گردانده نمی شود. ﴿۱۴۷﴾ مشرکان خواهند گفت: اگر خدا می خواست ما و پدرانمان شرک نمی ورزیدیم، و چیزی را حرام نمی کردیم، همین گونه کسانی که پیش از آنها بودند (پیامبران را) تکذیب کردند، تا اینکه عذاب ما را چشیدند. بگو: آیا نزد شما دانشی هست که آن را برای ما بیرون بیاورید؟ شما جز از گمان پیروی نکرده و فقط از روی گمان و تخمین کار می کنید. ﴿۱۴۸﴾ بگو: خدا دارای دلیل و حجت بالغ و رسالت است، و اگر می خواست همه شما را هدایت می کرد. ﴿۱۴۹﴾ بگو: گواهانتان را بیاورید که گواهی دهند خداوند این را حرام کرده است، پس اگر گواهی دادند تو با آنان گواهی مده، و از هوی و هوس کسانی پیروی مکن که آیات ما را تکذیب کرده و به آخرت ایمان نمی آورند، و آنان برای پروردگار خود همتا و شریک قرار می دهند. ﴿۱۵۰﴾ بگو: بیایید آنچه را خدا بر شما حرام کرده است برایتان بخوانم، اینکه چیزی را شریک او قرار ندهید، و با پدر و مادر نیکی کنید، و فرزندان را از ترس فقر نکشید، ما شما و ایشان را روزی می دهیم، و به گناهان کبیره نزدیک نشوید، خواه آشکار باشد، خواه پنهان. و انسانی را نکشید که خداوند کشتن وی را حرام نموده است، مگر به حق. این چیزی است که خداوند شما را به آن سفارش می نماید باشد که بیندیشید. ﴿۱۵۱﴾

وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْكَيْلِ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوْفُوا ذَٰلِكُمْ وَصَلِّ لَكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٢﴾ وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِ ذَٰلِكُمْ وَصَلِّ لَكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٥٣﴾ ثُمَّ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٤﴾ وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٥٥﴾ أَنْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَنْزَلَ الْكِتَابُ عَلَى طَائِفَتَيْنِ مِن قَبْلِنَا وَإِنْ كُنَّا عَنْ دِرَاسَتِهِمْ لَغَفْلِينَ ﴿١٥٦﴾ أَوْ تَقُولُوا لَوْ أَنَّا أَنْزَلْ عَلَيْنَا الْكِتَابَ لَكُنَّا أَهْدَىٰ مِنْهُمْ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا سَنَجْزِي الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنْ ءَايَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ ﴿١٥٧﴾

و به مال یتیم نزدیک نشوید مگر به بهترین روش، تا اینکه به رشد کامل برسد، و پیمانه و ترازو را به کمال و دادگرانه مراعات بدارید، هیچ کس را جز به اندازه توانش مکلف نمی‌سازیم. و هنگامی که سخنی گفتید، دادگری کنید گرچه (درباره) خویشاوند (شما) باشد. و به پیمان خدا وفا کنید و اینها چیزهایی است که خداوند شما را به آن سفارش نموده است تا پند گیرید. ﴿۱۵۲﴾ و این راه راست من است، پس، از آن پیروی کنید و از (دیگر) راهها پیروی نکنید، که شما را از راه خدا پراکنده می‌سازد. اینها چیزهایی هستند که خداوند شما را بدان سفارش نموده است تا پرهیزگار شوید. ﴿۱۵۳﴾ پس از آن به موسی کتاب دادیم تا نعمت را بر کسی که نیکی کرده است تمام کنیم، و برای اینکه هر چیزی را بیان نماییم، و هدایت و رحمت شود، امید که به ملاقات پروردگارشان ایمان بیاورند. ﴿۱۵۴﴾ و این کتابی است که ما نازل کرده‌ایم، با برکت است، از آن پیروی نمایید و پرهیزگاری پیشه کنید تا مورد رحمت قرار گیرید. ﴿۱۵۵﴾ تا نگوئید: همانا کتاب بر دو گروه پیش از ما نازل شده است و ما از خواندن و بررسی آن بی‌خبر بوده‌ایم. ﴿۱۵۶﴾ و یا اینکه بگوئید: اگر کتاب بر ما نازل می‌شد، ما از آنان راه یافته‌تر می‌بودیم، به‌راستی که از سوی پروردگارتان دلیل و هدایت و رحمتی به نزدیکان آمده است، پس کیست ستمگرتر از کسی که آیات خدا را تکذیب کند، و از آن روی بگرداند؟ به زودی کسانی را که از آیات ما روی گردانی می‌کنند به بدترین عذاب گرفتار خواهیم کرد، و سزای روی گردانی‌شان را هرچه زودتر بدانان خواهیم رساند. ﴿۱۵۷﴾

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ
 أَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ
 رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ ءَامَنَتْ مِنْ
 قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا قُلِ انْتَضِرُوا إِنَّا
 مُنْتَظِرُونَ ﴿١٥٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيْعًا
 لَسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ
 بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿١٥٩﴾ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ
 أَمْثَالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ
 لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦٠﴾ قُلِ إِنِّي هَدَيْتُ رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ
 مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِيَمًا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنْ
 الْمُشْرِكِينَ ﴿١٦١﴾ قُلِ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ
 وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ
 أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٦٣﴾ قُلِ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغَى
 رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا
 عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ
 مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿١٦٤﴾
 وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ
 بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا
 ءَاتَاكُمْ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ
 رَّحِيمٌ ﴿١٦٥﴾

آیا انتظار می کشند که فرشتگان پیش آنها بیایند یا
 پروردگارت بیاید یا برخی از نشانه های پروردگارت
 بیاید؟! روزی که برخی از نشانه های پروردگارت پدید
 آید کسی که از پیش ایمان نیاورده و یا خیری در ایمان
 آوردنش به دست نیاورده باشد، ایمانش به او سودی
 نمی دهد. بگو: انتظار بکشید ما هم با شما منتظریم.
 ﴿۱۵۸﴾ بی گمان کسانی که آیین خود را پراکنده
 ساختند و دسته دسته شدند، تو به هیچ وجه از آنان
 نیستی، و به راستی که کار آنها با خداست، سپس
 (خداوند) آنان را به آنچه می کردند آگاه می سازد.
 ﴿۱۵۹﴾ هرکس کار نیکی انجام دهد پاداش آن ده برابر
 است، و هرکس کار بدی انجام دهد جز به اندازه آن
 گناه کیفر داده نمی شود و بر آنان ستم نمی رود. ﴿۱۶۰﴾
 بگو: همانا پروردگارم مرا به راه راست هدایت نموده
 است، و آن دین راست و استوار، دین ابراهیم است که
 یکسو و حق گرا بود و از مشرکان نبود. ﴿۱۶۱﴾ بگو:
 همانا نماز و قربانی من و زندگی و مرگ من برای خدا،
 پروردگار جهانیان است. ﴿۱۶۲﴾ او را هیچ شریکی
 نیست، و به این فرمان داده شده ام و من اولین مسلمان
 هستم. ﴿۱۶۳﴾ بگو: آیا جز خدا پروردگاری بجویم؟
 حال آنکه او پروردگار هر چیزی است؟! و هر انسانی
 عمل بدی را انجام بدهد عذابش فقط برای خودش
 است، و هیچ کسی بار گناه کسی دیگر را به دوش
 نمی کشد، سپس بازگشت همه شما به سوی
 پروردگارتان است، و او شما را به آنچه در آن اختلاف
 می کردید آگاه می سازد. ﴿۱۶۴﴾ و او خدایی است که
 شما را جانشینان در زمین قرار داده است، و برخی را بر
 برخی دیگر درجاتی بالاتر برد تا شما را در آنچه که به
 شما داده است بیازماید. همانا پروردگارت زود کیفر
 است و همانا او آمرزنده و مهربان است. ﴿۱۶۵﴾

سُورَةُ الْأَعْرَافِ

سوره أعراف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

الْمَصِّ ۱ كِتَابٌ أَنْزَلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ
 حَرَجٌ مِّنْهُ لِتُنذِرَ بِهِ وَذِكْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ۲ أَتَّبِعُوا
 مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ
 أَوْلِيَاءَ ۚ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ۳ وَكَمْ مِّن قَرْيَةٍ
 أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا بَأْسُنَا بَيِّنًا أَوْ هُمْ قَائِلُونَ ۴ فَمَا
 كَانَ دَعْوَانَهُمْ إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا إِلَّا أَنْ قَالُوا إِنَّا كُنَّا
 ظَالِمِينَ ۵ فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ
 الْمُرْسَلِينَ ۶ فَلَنَقْصُصَ عَلَيْهِمْ بَعْلَهُمْ وَمَا كُنَّا
 غَائِبِينَ ۷ وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ ۚ فَمَنْ ثَقُلَتْ
 مَوَازِينُهُ ۚ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۸ وَمَنْ خَفَّتْ
 مَوَازِينُهُ ۚ فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا
 بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ ۹ وَلَقَدْ مَكَنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ
 وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعِيشَةً قَلِيلًا ۚ مَا تَشْكُرُونَ ۱۰
 وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ
 اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ ۖ لَمْ يَكُن مِّنَ
 السَّاجِدِينَ ۱۱

الف لام، میم، صاد. ﴿۱﴾ (این) کتابی است که به‌سوی تو فرستاده شده است، پس نباید هیچ تنگی و شک و اشتباهی در رابطه با آن در دل تو باشد، تا مردم را به آن بیم دهی، و پندی است برای مؤمنان. ﴿۲﴾ از آنچه که از جانب پروردگارتان به‌سوی شما فرستاده شده است پیروی کنید، و از اولیا و معبودانی غیر از او پیروی نکنید، واقعاً که شما دیر پند می‌پذیرید. ﴿۳﴾ و چقدر (اهالی) آبادی‌ها بوده‌اند که ما آن‌ها را هلاک نمودیم، پس عذاب ما شبانگاه یا در نیمروز که آنان در خواب بودند آنها را فرا گرفت. ﴿۴﴾ پس وقتی که عذاب ما پیش آنها آمد سخنشان جز این نبود که گفتند: ما لایق این عذابیم، چون ما ستمکار بوده‌ایم. ﴿۵﴾ به‌طور قطع از کسانی که پیامبران به‌سوی آنها فرستاده شدند، می‌پرسیم، و یقیناً پیامبران هم خواهیم پرسید. ﴿۶﴾ پس حتماً برایشان آگاهانه و از روی علم بیان خواهیم کرد که چه کارهایی کرده‌اند، و ما در هیچ حالی از احوال آنها غافل و غایب نبوده‌ایم. ﴿۷﴾ و سنجش اعمال در آن روز به ترازوی عدالت و حقیقی صورت می‌گیرد، پس هرکس که ترازوی اعمال نیک او سنگین شود ایشان رستگارانند. ﴿۸﴾ هرکس که ترازوی اعمال صالحش سبک شود پس ایشان کسانی‌اند که به سبب آن که در حق آیات ما ستم می‌ورزیدند خویششان را زیانمند نموده‌اند. ﴿۹﴾ و همانا زمین را برایتان آماده نمودیم و وسایل زندگی شما را در آن قرار دادیم اما شما بسیار کم سپاسگزاری می‌کنید. ﴿۱۰﴾ و همانا شما را آفریدیم و سپس صورتگری کردیم، سپس به فرشتگان گفتیم: برای آدم سجده کنید، پس همه فرشتگان سجده کردند جز ابلیس (که) از سجده‌کنندگان نبود. ﴿۱۱﴾

قَالَ مَا مَنَعَكَ أَلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ قَالَ أَنَا خَيْرٌ
 مِنْهُ خَلَقْتَنِي مِنْ نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ ﴿١٢﴾ قَالَ
 فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا
 فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ الصَّاغِرِينَ ﴿١٣﴾ قَالَ أَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ
 يُبْعَثُونَ ﴿١٤﴾ قَالَ إِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿١٥﴾ قَالَ فِيمَا
 أُغْوَيْتَنِي لِأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ
 لَا تَبْنِيَهُمْ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَنِهِمْ
 وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ﴿١٧﴾ قَالَ
 أَخْرُجْ مِنْهَا مَذْعُومًا مَدْحُورًا لَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ
 لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٨﴾ وَيَعَادِمُ اسْكُنُ
 أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا
 تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾
 فَوَسَّسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُورِيَ عَنْهُمَا
 مِنْ سَوْءَاتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهَاكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَذِهِ
 الشَّجَرَةِ إِلَّا أَنْ تَكُونَا مَلَكَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ
 الْخَالِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَاسَمَهُمَا إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ النَّاصِحِينَ
 ﴿٢١﴾ فَدَلَّاهُمَا بِغُرُورٍ فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا
 سَوْءَاتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ
 وَنَادَاهُمَا رَبُّهُمَا أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَنْ تِلْكَ الشَّجَرَةِ
 وَأَقُلَّ لَكُمَا إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٢٢﴾

خدا فرمود: چه چیز ترا باز داشت که سجده کنی وقتی
 که من ترا فرمان دادم؟ (شیطان) گفت: من از او بهترم،
 مرا از آتش آفریده‌ای و او را از خاک. ﴿۱۲﴾ (خدا)
 فرمود: از بهشت فرو بیا، برای تو درست نیست که در
 آن تکبر کنی، پس بیرون برو، هماتا تو از مزره ذلیلان
 و خوارشدگان هستی. ﴿۱۳﴾ (شیطان) گفت: مرا تا
 روزی که (مردم) برانگیخته می‌شوند مهلت بده. ﴿۱۴﴾
 (خدا) فرمود: تو از مهلت داده شدگانی. ﴿۱۵﴾
 (شیطان) گفت: به سبب آنکه مرا گمراه ساختی، بر سر
 راه راست تو در کمین آنها می‌نشینم. ﴿۱۶﴾ سپس از
 جلو و از پشت سرشان و از جانب راست و چپ آنها
 می‌آیم و بیشترشان را سپاسگزار نخواهی یافت. ﴿۱۷﴾
 (خدا) فرمود: از آن (بهشت)، نکوهیده و رانده شده
 بیرون برو، هرکس از آنان از تو پیروی کند قطعاً جهنم
 را از همه شما پر می‌سازم. ﴿۱۸﴾ وای آدم! تو و
 همسرت در بهشت ساکن شوید، و هر کجا که خواستید
 بخورید، و نزدیک این درخت نشوید، که از ستمکاران
 خواهید شد. ﴿۱۹﴾ پس شیطان آنان را وسوسه کرد، تا
 آنچه را که از عورتهایشان برایشان پوشیده مانده بود،
 برای آنان آشکار سازد، و گفت: پروردگارتان شما را
 از این درخت باز نداشته است مگر به خاطر اینکه
 (مبادا) دو فرشته شوید و یا از جاویدانان گردید. ﴿۲۰﴾
 و برای آنان دو سوگند یاد کرد که من خیر خواه شما
 هستم. ﴿۲۱﴾ پس با مکر و فریب آنان را پایین کشید،
 وقتی که از درخت چشیدند شرمگاهشان برایشان
 آشکار شد و شروع به افکندن برگهای درختان بهشت
 بر خود نمودند، و پروردگارشان آنان را ندا داد: آیا
 شما را از خوردن این درخت باز نداشته بودیم؟ و به
 شما نگفتم که همانا شیطان برایتان دشمنی آشکار
 است؟ ﴿۲۲﴾

قَالَ رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ أَهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٢٤﴾ قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ ﴿٢٥﴾ يَبْنِيٰ ۖ ءَادَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ لِبَاسًا يُؤَارِي سَوْءَتِكُمْ وَرِيشًا وَلِبَاسُ التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ذَٰلِكَ مِنْ ءَايَتِ اللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٢٦﴾ يَبْنِيٰ ۖ ءَادَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم مِّنَ الْجَنَّةِ يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْءَتِهِمَا إِنَّهُ يَرَبُّكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٧﴾ وَإِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ اتَّقُوا اللَّهَ عَلَىٰ اللَّهِ بِهَا قُلْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾ قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ عِندَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴿٢٩﴾ فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٣٠﴾

گفتند: پروردگارا! ما بر خود ستم کرده ایم، و اگر ما را نیامرزدی و بر ما رحم نکنی از زیان کاران خواهیم بود. ﴿۲۳﴾ (خداوند) فرمود: فرو بیایید، برخی از شما دشمن برخی دیگر خواهید بود، و در زمین تا مدتی استقرار خواهید داشت و بهره مند خواهید شد. ﴿۲۴﴾ (خدا) فرمود: در آن زنده می شوید، و در آن می میرید، و از آن بیرون آورده می شوید. ﴿۲۵﴾ ای فرزندان آدم! همانا برایتان لباسی درست کرده ایم که عورت شما را می پوشاند، و لباسی که برای آرایش و زینت است، و لباس پرهیزگاری بهترین لباس است، آن از نشانه های خداست تا بندگان متذکر شوند. ﴿۲۶﴾ ای فرزندان آدم! شیطان شما را فریب ندهد، همانگونه که پدر و مادران را از بهشت بیرون کرد، و لباسشان را بیرون آورد، تا عورتشان را به آنها نشان دهد، و شیطان و همدستانش، شما را از آنجا که آنها را نمی بینید، می بینند. ما شیطانها را دوستان کسانی قرار داده ایم که ایمان نمی آورند. ﴿۲۷﴾ و هرگاه کار زشتی انجام دهند، می گویند: پدرانمان را بر آن یافته ایم، و خداوند ما را بدان فرمان داده است. بگو همانا خداوند به کار زشت دستور نمی دهد. آیا چیزی را به خدا نسبت می دهید که نمی دانید؟ ﴿۲۸﴾ بگو: پروردگارم به دادگری فرمان داده است، و (اینکه) در هر مسجدی رو به خدا کنید، و درحالی که مخلصانه او را می پرستید وی را بخوانید. همانطور که شما را در آغاز آفریده است باز می گردید. ﴿۲۹﴾ دسته ای را هدایت نموده و گروهی سزاوار گمراهی گشته، و گمراهی بر آنان واجب شده است. همانا آنان غیر خداوند را به دوستی گرفتند، و گمان می برند که آنان راه یافته اند. ﴿۳۰﴾

يَبْنِيْ عَادَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا
وَأَشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾ قُلْ
مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ
مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
خَالِصَةٌ يَوْمَ الْقِيَمَةِ كَذَلِكَ نَفْصِلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ
يَعْلَمُونَ ﴿٣٢﴾ قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ
مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا
بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا
لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا
يَسْتَخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٤﴾ يَبْنِيْ عَادَ
إِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ
آيَاتِي فَمَنْ أَتَقَى وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ
يَحْزَنُونَ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ كَذَبُوا بآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا
أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٦﴾ فَمَنْ
أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ
أُولَئِكَ يَنَالُهُمْ نَصِيبُهُمْ مِنَ الْكِتَابِ حَتَّى إِذَا
جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا يَتَوَفَّوْنَهُمْ قَالُوا أَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَدْعُونَ
مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا وَشَهِدُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ
أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿٣٧﴾

ای فرزندان آدم! در هر نمازی خود را بپوشانید و
بیارایید و بخورید و بیاشامید، و اسراف و زیاده‌روی
نکنید، همانا خدا اسراف کنندگان را دوست نمی‌دارد.
﴿۳۱﴾ بگو: چه کسی زینت خدا را که برای بندگانش
بیرون آورده، و چیزهای پاکیزه را حرام کرده است؟
بگو: آن در این دنیا برای مؤمنان است و روز قیامت
همه از آن مؤمنان است. اینگونه آیات را برای قومی
که می‌دانند بیان می‌کنیم. ﴿۳۲﴾ بگو: پروردگارم فقط
زشتکاریها را - چه آشکار باشد و چه پنهان - و گناه و
ستم ناحق را حرام گردانیده است، و (نیز) اینکه چیزی
را شریک خدا سازید که دلیلی بر آن نازل نکرده است
و اینکه چیزی را به خدا نسبت دهید که نمی‌دانید.
﴿۳۳﴾ و برای هر گروهی مدت زمانی است، پس
هرگاه مدت آن فرا رسد نه لحظه‌ای از آن تأخیر
خواهند کرد و نه لحظه‌ای پیشی می‌گیرند. ﴿۳۴﴾ ای
فرزندان آدم! اگر پیامبرانی از خودتان پیش شما بیایند
و آیات مرا بر شما بخوانند، پس هرکس پرهیزگاری
کند و به اصلاح پردازد نه ترسی بر آنان است و نه
اندوه‌گین می‌گردند. ﴿۳۵﴾ و کسانی که آیات ما را
تکذیب کردند، و خود را بالاتر از آن قرار دادند و
تکبر نمودند، ایشان اهل دوزخ‌اند، آنان برای همیشه در
آن می‌مانند. ﴿۳۶﴾ پس کیست ستمگرتر از کسی که
بر خدا دروغ ببندد یا آیات او را تکذیب کند؟ ایشان
را بهره‌ای مقرر و معین است، تا آنگاه که فرستادگان ما
به سراغشان آیند و جانیشان را بگیرند، می‌گویند:
کجاست آنچه که غیر از خدا به فریاد می‌خواندید؟
گویند: از ما ناپدید شدند، و بر خود گواهی می‌دهند
که آنان کافر بوده‌اند. ﴿۳۷﴾

قَالَ ادْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ فِي النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَّعْنَتْ أُخْتَهَا حَتَّىٰ إِذَا آدَرَكُوا فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أُخْرَاهُمْ لِأُولِهِمْ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ أَضَلُّونَا فَكَاتِبُهُمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِّنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٌ وَلَٰكِن لَّا تَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾ وَقَالَتْ أُولَهُمْ لِأُخْرَاهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ فذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّىٰ يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ ﴿٤٠﴾ لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٤٢﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِّنْ غَلٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَٰذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنَّ هَدَانَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ وَنُودُوا أَنْ تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾

می فرماید: به همراه گروههایی از انسانها و جنها که پیش از شما رفته اند وارد جهنم شوید، هر قوت گروهی وارد آتش شود هم جنس خود را نفرین می کند، تا اینکه همه در آن گرد می آیند، آن وقت پیروان به پیشینیان خود می گویند: پروردگارا! اینها ما را گمراه کردند، پس به آنان عذابی دو برابر از آتش بده. خداوند می فرماید: برای هر یک عذاب دو چندانی است اما شما نمی دانید. ﴿۳۸﴾ و پیشینیان به پسینیان می گویند: شما بر ما هیچ گونه برتری ندارید، پس بچشید عذاب را به سبب آنچه می کردید. ﴿۳۹﴾ همانا کسانی که آیات ما را تکذیب کردند و خود را از آن بالاتر دانستند، دروازه های آسمان به روی آنها گشوده نمی شود، و وارد بهشت نمی شوند مگر اینکه شتر از سوراخ سوزن خیاطی بگذرد، و اینگونه مجرمان را کیفر می دهیم. ﴿۴۰﴾ برای آنان زیراندازی از جهنم و بالاپوشی از جهنم است، و اینگونه ستمکاران را سزا می دهیم. ﴿۴۱﴾ و کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده اند - هیچ کس را مکلف نمی سازیم مگر به اندازه توانش - ایشان اهل بهشت اند و ایشان برای همیشه در آن می مانند. ﴿۴۲﴾ و هرگونه کینه را از دلهایشان بیرون می کنیم، رودها از زیر آنان روان است، و می گویند: خداوندی را سپاس می گوئیم ما را بدین رهنمود فرمود، و ما راه نمی یافتیم اگر خدا ما را رهنمون نمی کرد، و براستی که فرستادگان پروردگارمان حق را آوردند. و صدا کرده می شوند: این بهشت را به سبب آنچه انجام می دادید به ارث بردید. ﴿۴۳﴾

وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ النَّارِ أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ أَنْ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ كَافِرُونَ ﴿٤٥﴾ وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمَتِهِمْ وَنَادَوْا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ سَلِّمُوا عَلَيْكُمْ لَمْ يَدْخُلُوهَا وَهُمْ يَطْمَعُونَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَاءَ أَصْحَابِ النَّارِ قَالُوا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾ وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رِجَالًا يَعْرِفُونَهُمْ بِسِيمَتِهِمْ قَالُوا مَا أَغْنَىٰ عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٤٨﴾ أَهَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللَّهُ بِرَحْمَةٍ أَدْخُلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٤٩﴾ وَنَادَىٰ أَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ أَفِيضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَهَا عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٥٠﴾ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا وَلَعِبًا وَغَرَّتُهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ نَنسَلُهُمْ كَمَا نَسُوا لِقَاءَ يَوْمِهِمْ هَذَا وَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ

﴿٥١﴾

و اهل بهشت اهل جهنم را صدا می‌زنند که آنچه را پروردگارمان به ما وعده داده بود حق یافتیم، آیا شما آنچه را که پروردگارتان به شما وعده داده بود حق یافتید؟ می‌گویند: آری! در این هنگام ندا دهنده‌ای می‌انسان ندا می‌دهد که لعنت خدا بر ستمکاران باد. ﴿۴۴﴾ کسانی که (مردم را) از راه خدا باز می‌دارند و آن را کج می‌خواهند و آنان به آخرت کافرند. ﴿۴۵﴾ و در میان اهل بهشت و اهل جهنم مانعی وجود دارد و بر بالای اعراف مردانی هستند که هریک را از روی سیمایشان می‌شناسند و اهل بهشت را صدا می‌زنند که درودتان باد. هنوز وارد بهشت نشده‌اند و آنان امیدوارند وارد آن شوند. ﴿۴۶﴾ و چون چشمهایشان به سوی دوزخیان می‌گردد، گویند: پروردگارا! ما را با قوم ستمکار قرار مده. ﴿۴۷﴾ و اهل اعراف مردانی را که از روی سیمایشان می‌شناسند صدا می‌زنند و می‌گویند: جمعیت شما و چیزهایی که بدان تکبر می‌ورزیدید چه چیزی را از شما دور کرد؟. ﴿۴۸﴾ آیا اینان همان کسانی نیستند که شما سوگند خوردید که خداوند رحمتی را بدیشان نمی‌رساند؟ به آنان گفته می‌شود: وارد بهشت شوید، نه ترسی بر شما است و نه شما اندوهگین می‌گردید. ﴿۴۹﴾ و اهل دوزخ بهشتیان را صدا می‌زنند که مقداری از آب یا از آنچه خدا به شما روزی داده‌است به ما ببخشید، می‌گویند: خداوند آن دو را بر کافران حرام کرده است. ﴿۵۰﴾ کسانی که دینشان را به بازیچه و سرگرمی گرفتند و زندگی دنیا آنها را فریب داد، پس امروز آنان را فراموش می‌کنیم همان‌طور که ایشان رسیدن به چنین روزی را فراموش کردند و آیات ما را انکار می‌نمودند. ﴿۵۱﴾

وَلَقَدْ جِئْنَهُمْ بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى
وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ
يَوْمَ يَأْتِي تَأْوِيلَهُ يَقُولُ الَّذِينَ نَسُوهُ مِنْ قَبْلُ قَدْ
جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ فَهَلْ لَنَا مِنْ شُفَعَاءَ
فَيُشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلَ غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ قَدْ
خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٥٣﴾
إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي
سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشَى اللَّيْلُ النَّهَارَ
يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ
بِأَمْرِهِ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ
الْعَالَمِينَ ﴿٥٤﴾ ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا
يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٥٥﴾ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ
إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ
مِّنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾ وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَّحَ بُشْرًا
بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ حَتَّىٰ إِذَا أَقَلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا
سُقْنَاهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ فَأَخْرَجْنَا بِهِ مِنْ
كُلِّ الشَّجَرَةِ كَذَلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَى لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

﴿٥٧﴾

و بی گمان کتابی برای آنان آورده ایم که آن را از روی
علم و آگاهی توضیح داده و تبیین کرده ایم، هدایت و
رحمتی است برای قومی که ایمان می آورند. ﴿٥٢﴾ آیا
(آنان) جز در انتظار تأویل آنند؟ روزی که تأویلش فرا
رسد، کسانی که آن را در دنیا فراموش کرده اند،
می گویند: بی گمان پیامبران پروردگارمان آمدند و حق
را آوردند، آیا شفاعت کنندگانی برای ما هست که
برایمان شفاعت کنند، یا برگردانده شویم؟ پس آنگاه
اعمالی انجام می دهیم غیر از آنچه که انجام می دادیم.
ایشان خویشتن را زیانبکار کردند و آنچه را که به
دروغ می ساختند از ایشان ناپدید گشته است. ﴿٥٣﴾
همانا پروردگار شما خدایی است که آسمانها و زمین
را در شش روز آفرید سپس به عرش بلند و مرتفع
گردید، روز را با شب می پوشاند و شب، شتابان به
دنبال روز در حرکت است، و خورشید و ماه و
ستارگان را که به فرمان او مسخر شده اند (پدید آورد).
آگاه باشید که آفریدن و فرمان دادن از آن اوست،
بزرگوار و پاک و دارای خیرات فراوان است خداوندی
که پروردگار جهانیان است. ﴿٥٤﴾ پروردگارتان را
فروتنانه و در پنهانی به فریاد بخوانید همانا او
تجاوزگران را دوست ندارد. ﴿٥٥﴾ و در زمین پس از
اصلاح آن فساد مکنید، و خداوند را با ترس و امید
بخوانید. همانا رحمت خدا به نیکوکاران نزدیک است.
﴿٥٦﴾ و او خدایی است که بادهای را پیشاپیش باران
رحمت خود مژده رسان می فرستد، تا آنگاه که بادهای
ابرهای سنگینی را بردارند و آن را به سوی سرزمینی
مرده برانیم، پس در آن جا آب را فرو می فرستیم و
بوسیله آب از هر نوع میوه ای پدید می آوریم. و
بدینسان مردگان را بیرون می کنیم، باشد که پند
بگیرید. ﴿٥٧﴾

وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرِجُ نَبَاتُهُ وَيَأْذِنُ رَبِّهِ وَالَّذِي
 حَبَتْ لَا يَخْرِجُ إِلَّا نَكِدًا كَذَلِكَ نُصَرِّفُ الْأَيَاتِ
 لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ﴿٥٨﴾ لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ
 فَقَالَ يَتَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ وَإِنِّي
 أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥٩﴾ قَالَ الْمَلَأُ
 مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرَاكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٦٠﴾ قَالَ يَتَقَوْمِ
 لَيْسَ بِي ضَلَالَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦١﴾
 أَبْلَغُكُمْ رَسُولَ رَبِّي وَأَنْصَحُ لَكُمْ وَأَعْلَمُ مِنَ
 اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾ أَوْعَجِبْتُمْ أَن جَاءَكُمْ ذِكْرٌ
 مِّن رَّبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوا
 وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٦٣﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَنْجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ
 مَعَهُ فِي الْفُلِّ وَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ
 كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ ﴿٦٤﴾ وَإِلَىٰ عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ
 يَتَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا
 تَتَّقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا
 لَنَرَاكَ فِي سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٦٦﴾
 قَالَ يَتَقَوْمِ لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿٦٧﴾

و زمین خوب به فرمان پروردگارش گیاهش می‌روید،
 و آن (زمینی) که خوب نیست جز گیاه ناچیز و کم
 بیرون نمی‌آورد. این چنین آیات را برای قومی که
 سپاسگزارند بیان می‌کنیم. ﴿۵۸﴾ و همانا نوح را
 به سوی قومش فرستادیم و او گفت: ای قوم من! خدا را
 پرستید، شما معبود بر حق جز او ندارید. همانا من بر
 شما می‌ترسم که دچار عذاب آن روز بزرگ شوید.
 ﴿۵۹﴾ اشراف و رؤسای قومش گفتند: همانا تو را در
 گمراهی آشکاری می‌بینیم. ﴿۶۰﴾ گفت: ای قوم من!
 در من هیچ گونه گمراهی نیست، ولی من فرستاده‌ای از
 سوی پروردگار جهانیان هستم. ﴿۶۱﴾ پیامهای
 پروردگارم را به شما می‌رسانم، و شما را پند و اندرز
 می‌دهم، و از جانب خدا چیزهایی می‌دانم که شما
 نمی‌دانید. ﴿۶۲﴾ آیا تعجب می‌کنید از اینکه پندی از
 جانب پروردگارتان بر مردی از خودتان برای شما آمده
 است تا شما را بیم دهد و تا پرهیزگاری کنید؟! و باشد
 که مورد رحمت قرار گیرید. ﴿۶۳﴾ اما آنان او را
 تکذیب کردند و ما او و کسانی را که همراه با او در
 کشتی بودند، نجات دادیم و کسانی را که آیات ما را
 تکذیب کردند غرق نمودیم. همانا آن قومی نابینا
 بودند. ﴿۶۴﴾ و به سوی قوم عاد برادرشان هود را
 فرستادیم، گفت: ای قوم من! خدا را پرستید، جز او
 معبود بر حق ندارید. آیا پرهیزگاری نمی‌ورزید.
 ﴿۶۵﴾ رؤسا و اشراف کافر قوم او گفتند: همانا ما تو را
 ابله و بی‌خرد می‌بینیم، و ترا از دروغگویان می‌پنداریم.
 ﴿۶۶﴾ گفت ای قوم من! هیچ گونه کم‌خردی در من
 نیست، بلکه من فرستاده‌ای از جانب پروردگار جهانیان
 هستم. ﴿۶۷﴾

أُبَلِّغُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ﴿٦٨﴾
 أَوْعَجِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ
 مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِن
 بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَزَادَكُمْ فِي الْخَلْقِ بَصْطَةً ۖ فَاذْكُرُوا
 ءَالَآءَ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ
 اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا
 إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧٠﴾ قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِّن
 رَّبِّكُمْ رِجْسٌ وَغَضَبٌ أَتُجَادِلُونَنِي فِي أَسْمَاءِ
 سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَءَابَاؤُكُمْ مَا نَزَلَ اللَّهُ بِهَا مِن
 سُلْطَانٍ ۖ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٧١﴾
 فَأَنجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذِينَ
 كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٧٢﴾ وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ
 صَالِحًا قَالَ يَقَوْمِ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِن إِلَهٍ
 غَيْرُهُ ۖ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ هَلْذِهِ نَافَةٌ
 لِلَّهِ لَكُمْ ءَايَةٌ فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ وَلَا
 تَمْسُوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذْكُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾

من احکام و دستورهای پروردگارم را به شما می‌رسانم و
 من برایتان اندرزگویی امین هستم. ﴿۶۸﴾ آیا تعجب
 می‌کنید از اینکه پندی از جانب پروردگارتان بر زبان
 مردی از شما برایتان آمده است تا شما را بیم دهد؟! و
 به یاد آورید وقتی که خداوند شما را جانشینانی پس از
 قوم نوح گرداند، و شما را در میان مردمان از قدرت
 جسمی بیشتری برخوردار کرد، پس نعمت‌های خدا را
 به یاد آورید تا رستگار شوید. ﴿۶۹﴾ گفتند: آیا پیش
 ما آمده‌ای تا تنها خدا را بپرستیم و آنچه را که
 پدرانمان می‌پرستیدند رها کنیم؟ پس آنچه که ما را
 بدان وعده می‌دهی بیاور اگر تو از راستگویان هستی.
 ﴿۷۰﴾ گفت: به درستی که عذاب و خشم بزرگی از
 جانب پروردگارتان بر شما واقع می‌شود، آیا با من در
 نامهایی که شما خود و پدرانتان نهاده‌اید، و خداوند
 برای آن دلیلی فرو نفرستاده است مجادله می‌کنید؟
 پس منتظر باشید، من (هم) همراه شما از منتظرانم.
 ﴿۷۱﴾ پس او و کسانی را که همراهش ایمان آورده
 بودند در پرتو رحمت خویش نجات دادیم و کسانی را
 که آیات ما را تکذیب کردند و مؤمن نبودند ریشه‌کن
 و نابود کردیم. ﴿۷۲﴾ پیش شما آمده است، این شتر
 خداست که به عنوان معجزه‌ای برای شما آمده است
 پس آن را بگذارید که در زمین خدا بخورد و بچرد، و
 آزاری بدان نرسانید که عذاب دردناکی شما را فرا
 می‌گیرد. ﴿۷۳﴾

وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ فِي الْأَرْضِ تَتَّخِذُونَ مِنْ سُهُولِهَا قُصُورًا وَتَنْحِتُونَ الْجِبَالَ بُيُوتًا فَاذْكُرُوا ءَالَآءَ اللَّهِ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٧٦﴾ قَالَ الْمَلَأَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لِلَّذِينَ اسْتَضَعُّوْا لِمَنْ ءَامَنَ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَالِحًا مُّرْسَلٌ مِّن رَّبِّهِ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِءَ مُؤْمِنُونَ ﴿٧٧﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي ءَامَنْتُمْ بِهِءَ كَافِرُونَ ﴿٧٨﴾ فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا يَصْلِحْ أَتَيْنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧٩﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثِيمِينَ ﴿٨٠﴾ فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَاقَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رَسُولَ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَكِنْ لَا تُحِبُّونَ النَّاصِحِينَ ﴿٨١﴾ وَلَوْطَا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَلْحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٨٢﴾ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّن دُونِ النَّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿٨٣﴾

و به سوی ثمود برادرشان صالح را فرستادیم، گفت: ای قوم من! خدا را بپرستید، شما معبودی به حق جز او ندارید، همانا دلیل و معجزه‌ای از جانب پروردگارتان و به یاد آورید آنگاه که خداوند شما را پس از قوم عاد وارث زمین قرار داد، و شما را در زمین جای داد، در دشت‌های هموار و صاف آن برای خود قصر می‌ساختید، و از کوهها برای خود خانه می‌تراشیدید. پس نعمتهای خدا را به یاد آورید و در زمین فساد و تباهی مکنید. ﴿۷۴﴾ اشراف و رؤسای قومش که تکبر می‌ورزیدند، به مستضعفانی که ایمان آورده بودند، گفتند: آیا شما می‌دانید که صالح از جانب پروردگارش فرستاده شده است؟ گفتند: ما به آنچه او بدان فرستاده شده ایمان داریم. ﴿۷۵﴾ مستکبران گفتند: ما به آنچه که شما بدان ایمان آورده‌اید کافر هستیم. ﴿۷۶﴾ پس شتر را کشتند و از فرمان پروردگارش سرپیچی کرده و گفتند: ای صالح! برای ما بیاور آنچه را که به ما وعده می‌دادی، اگر تو از پیامبرانی. ﴿۷۷﴾ پس زمین لرزه آنان را فرا گرفت و در خانه‌هایشان بر زانو بی‌حرکت افتادند و مردند. ﴿۷۸﴾ پس صالح از آنان روی برتافت و گفت: ای قوم من! بدون شک من پیام پروردگارم را به شما رساندم و شما را نصیحت کردم ولی شما نصیحت کنندگان را دوست ندارید. ﴿۷۹﴾ و لوط را به یاد آور آنگاه که او را به سوی قومش فرستادیم آنگاه که به قومش گفت: آیا کار زشتی را انجام می‌دهید که پیش از شما هیچ کس از جهانیان نداده است؟! ﴿۸۰﴾ همانا شما به جای زنان با مردان آمیزش می‌کنید، بلکه شما قومی تجاوز پیشه هستید. ﴿۸۱﴾

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّتَطَهَّرُونَ ﴿٨٢﴾ فَأَنجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٨٣﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَّطَرًا فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٨٤﴾ وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَبْنَومُ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَتْكُم بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٨٥﴾ وَلَا تَقْعُدُوا بِكُلِّ صِرَاطٍ ثُوْعِدُونَ وَتَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِهِ وَتَبْغُونَهَا عِوَجًا وَأَذْكُرُوا إِذْ كُنْتُمْ قَلِيلًا فَكَثَرْتُمْ وَأَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨٦﴾ وَإِنْ كَانَ طَائِفَةٌ مِّنْكُمْ ءَامَنُوا بِأَلَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ وَطَائِفَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُوا أَصْبِرُوا حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ بَيْنَنَا وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٧﴾

و پاسخ قومش جز این نبود که گفتند: ایشان را از شهرتان بیرون کنید، آنان مردمانی هستند که به از انجام دادن زشتی دوری می جویند. ﴿۸۲﴾ و او و خانواده اش را نجات دادیم، جز همسرش که از باقی ماندگان در عذاب بود. ﴿۸۳﴾ و بر آنان بارانی از سنگ بارانیدیم، پس بنگر که سر انجام گناهکاران چگونه است! ﴿۸۴﴾ و به سوی مدین برادرشان شعیب را فرستادیم، و گفت: ای قوم من! خدا را بپرستید، شما معبود به حقی جز او ندارید، همانا دلیلی از جانب پروردگارتان پیش شما آمده است، پس پیمانه و ترازو را کامل نمایید، و حقوق و اموال مردم را کم نکنید، و در زمین پس از اصلاح آن فساد و تباهی نورزید. این برایتان بهتر است اگر شما مؤمن هستید. ﴿۸۵﴾ و بر سر هر راهی ننشینید تا کسانی را که به خدا ایمان آورده اند بترسانید، و از راه خدا باز دارید، و آن را کج می خواهید. و یه یاد آورید وقتی که شما کم بودید پس خداوند شما را زیاد کرد. و بنگرید که سر انجام فسادکنندگان چگونه بوده است! ﴿۸۶﴾ و اگر گروهی از شما به آنچه من بدان فرستاده شده ام ایمان آورد و گروهی ایمان نیاورد، پس صبر کنید تا خداوند میان ما داوری کند، و او بهترین داوران است. ﴿۸۷﴾

﴿قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لُخْرِجَنَّكَ يَشْعِيبُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَتَعُودَنَّ فِي مِلَّتِنَا قَالَ أُولَؤُ كُنَّا كَرِهِينَ﴾ ﴿٨٨﴾ قَدْ أَفْتَرَيْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ إِذْ جَعَلْنَا اللَّهُ مِنْهَا وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا أَفْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ ﴿٨٩﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَئِنْ أَتَيْتُمْ شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذَا لَخَسِرُونَ ﴿٩٠﴾ فَأَخَذَتْهُمْ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَثِيمِينَ ﴿٩١﴾ الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَأَنْ لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ ﴿٩٢﴾ فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَاقَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَتِي رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ فَكَيْفَ ءَاسَىٰ عَلَىٰ قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٩٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالْبَاسِ وَالضَّرَاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ﴿٩٤﴾ ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَوْا وَقَالُوا قَدْ مَسَّ ءَابَاءَنَا الضَّرَاءُ وَالسَّرَاءُ فَأَخَذْنَاهُم بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩٥﴾

رؤسا و اشراف مستکبر قومش گفتند: ای شعیب! تو و کسانی را که به همراهت ایمان آورده‌اند از شهر و آبادی خود بیرون می‌کنیم، یا اینکه به آئین ما برمی‌گردید. شعیب با تعجب و انکار به قوم خود گفت: آیا هرچند اگر دوست هم نداشته باشیم که پیرو دین و ملت باطل شما بشویم (باز ما را از شهر خودتان بیرون می‌کنید؟! ﴿٨٨﴾ اگر به آئین شما درآئیم پس از اینکه خدا ما را از آن نجات داده‌است همانا بر خدا دروغ بسته‌ایم. برای ما شایسته نیست که به آن درآئیم مگر اینکه پروردگار بخواهد، علم پروردگار ما همه چیز را در برگرفته است، بر خدا توکل نموده‌ایم. پروردگارا! میان ما و قوم ما به حق داوری کن و تو بهترین داوری کننده‌گانی. ﴿٨٩﴾ و سران کافر قومش گفتند: اگر شما از شعیب پیروی کنید همانا آنگاه از زیان کاران هستید. ﴿٩٠﴾ پس زمین لرزه شدیدی آنان را فرا گرفت و در خانه‌هایشان بر زانو افتادند و مردند. ﴿٩١﴾ کسانی که شعیب را تکذیب کردند گویی خود در آن دیار سکونت نداشتند، کسانی که شعیب را تکذیب کردند آنان زیان کاران بودند. ﴿٩٢﴾ پس، از آنان روی برتافت و گفت: ای قوم من! بی‌گمان پیامهای پروردگارم را به شما رساندم، و شما را نصیحت کردم، پس چگونه به خاطر قومی اندوه می‌خورم که کافر بودند؟! ﴿٩٣﴾ و در هیچ شهر و آبادی پیامبری را نفرستاده‌ایم مگر اینکه اهالی آنجا را با مشکلات و مصائب گرفتار کردیم تا شاید تضرع و زاری کنند. ﴿٩٤﴾ سپس به جای بدی، نیکی را قرار دادیم تا اینکه فرونی گرفتند و گفتند: پدرانمان را هم ناخوشی و خوشی رسیده است، پس آنان را ناگهان گرفتیم درحالی‌که آنها نمی‌فهمیدند. ﴿٩٥﴾

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾ أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا بَيِّنًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٩٧﴾ أَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يُلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾ أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩٩﴾ أَوْ لَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ مِن بَعْدِ أَهْلِهَا أَن لَّوْ نَشَاءُ أَصَبْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ تِلْكَ الْقُرَىٰ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَثْبَاتِهَا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا مِن قَبْلُ كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْكَافِرِينَ ﴿١٠١﴾ وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِم مِّنْ عَهْدٍ وَإِن وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ لَفَاسِقِينَ ﴿١٠٢﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِن بَعْدِهِم مُّوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَظَلَمُوا بِهَا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٠٣﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ يُفِرْعَوْنُ إِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٤﴾

و اگر اهل این شهر و آبادی‌ها ایمان آورده و پرهیزگاری پیشه می‌کردند، برکت‌های آسمان و زمین را بر آنان می‌گشودیم، اما تکذیب کردند، پس آنان را به سبب آنچه که می‌کردند (گریبان‌شان را) گرفتیم. ﴿۹۶﴾ آیا مردمان این شهرها ایمن شدند از اینکه عذاب ما شبانگاه پیش آنها بیاید، درحالی‌که آنها خوابیده‌اند؟ ﴿۹۷﴾ آیا مردمان این شهرها ایمن شدند از اینکه عذاب ما چاشتگاه به سراغ آنها بیاید درحالی‌که بازی می‌کنند؟ ﴿۹۸﴾ آیا از مکر و انتقام خدا ایمن شدند؟ جز قوم زیانکار از مکر خدا ایمن نمی‌شود. ﴿۹۹﴾ آیا برای کسانی که زمین را پس از ساکنان (پیشین) آن به ارث می‌برند روشن نشده است که اگر ما بخواهیم آنان را به سبب گناهانشان دچار مصیبت می‌کنیم و بر دل‌هایشان مهر می‌زنیم، پس نمی‌شنوند؟ ﴿۱۰۰﴾ اینها آبادی‌هایست که بخشی از سرگذشت آن را برای بیان می‌کنیم، و به‌راستی که پیامبرانشان با دلایل روشن پیش آنها آمدند اما آنان چیزی را که قبلاً تکذیب کردند بدان ایمان نیاوردند. این‌گونه خداوند بر دل‌های کافران مهر می‌نهد. ﴿۱۰۱﴾ و بیشتر اینها را وفادار به پیمان ندیدیم، بلکه بیشتر آنان را نافرمان و فاسق یافتیم. ﴿۱۰۲﴾ سپس بعد از آنان موسی را همراه با دلایل خودمان به‌سوی فرعون و اطرافیانش فرستادیم اما بدان ستم ورزیدند، پس بنگر که سر انجام تباهکاران چه شد؟ ﴿۱۰۳﴾ و موسی گفت: ای فرعون! همانا من فرستاده‌ای از جانب پروردگار جهانیان هستم. ﴿۱۰۴﴾

حَقِيقٌ عَلَىٰ أَنْ لَا أَقُولَ عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقُّ قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿١٠٥﴾ قَالَ إِنْ كُنْتَ جِئْتَ بِآيَةٍ فَأَتِ بِهَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٠٦﴾ فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿١٠٧﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّظِيرِينَ ﴿١٠٨﴾ قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٩﴾ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِّنْ أَرْضِكُمْ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿١١٠﴾ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿١١١﴾ يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿١١٢﴾ وَجَاءَ السَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوا إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٣﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿١١٤﴾ قَالُوا يَمُوسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلْقِيَ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ نَحْنُ الْمُلْقِينَ ﴿١١٥﴾ قَالَ أَلْقُوا فَلَمَّا أَلْقَوْا سَحَرُوا أَعْيُنَ النَّاسِ وَاسْتَرْهَبُوهُمْ وَجَاءُوا بِسِحْرِ عَظِيمٍ ﴿١١٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١١٧﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٨﴾ فَغُلِبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صَغِيرِينَ ﴿١١٩﴾ وَأَلْقَىٰ السَّحَرَةُ سَجْدِينَ ﴿١٢٠﴾

سزاوار است که جز حق چیزی را به خدا نسبت ندهم، همانا با دلایل روشنی از جانب پروردگارتان نزد شما آمده‌ام، پس بنی اسرائیل را همراه من بفرست. ﴿۱۰۵﴾ (فرعون) گفت: چنانچه معجزه‌ای را آورده‌ای آن را نشان بده اگر از راستگویان هستی. ﴿۱۰۶﴾ پس عصایش را انداخت و ناگهان به صورت اژدهایی آشکار درآمد. ﴿۱۰۷﴾ و دست خود را بیرون آورد، پس ناگهان بینندگان دیدند که سفید و درخشان است. ﴿۱۰۸﴾ رؤسا و اشراف قوم فرعون گفتند: بی گمان این جادوگری دانا است. ﴿۱۰۹﴾ می‌خواهد شما را از سرزمینتان بیرون کند، پس چه نظری می‌دهید؟! ﴿۱۱۰﴾ گفتند: او و برادرش را مهلت بده و نگاه دار، (و کسی را) به شهر بفرست تا همه را جمع کند. ﴿۱۱۱﴾ (و) همه جادوگران ماهر را به نزد تو بیاورد. ﴿۱۱۲﴾ و جادوگران پیش فرعون آمدند و گفتند: آیا اگر ما پیروز شویم حتماً پاداشی خواهیم داشت. ﴿۱۱۳﴾ گفت: بله! و البته که شما از مقربان خواهید بود. ﴿۱۱۴﴾ گفتند: ای موسی! یا تو بیانداز یا ما (سحرمان را) می‌اندازیم. ﴿۱۱۵﴾ گفت: بیاندازید، پس هنگامی که انداختند، چشم‌های مردم را جادو کردند، و آنان را ترساندند، و جادوی بزرگی ارائه دادند. ﴿۱۱۶﴾ و به موسی وحی نمودیم که عصایت را بیانداز، ناگهان آنچه را می‌بافتند بلعید. ﴿۱۱۷﴾ پس حق روشن و آشکار گردید و آنچه می‌کردند باطل شد. ﴿۱۱۸﴾ پس در آنجا شکست خوردند و خوار و ذلیل برگشتند. ﴿۱۱۹﴾ و جادوگران به سجده افتادند. ﴿۱۲۰﴾

قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦١﴾ رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ
 ﴿١٦٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ ءَامَنْتُمْ بِهِ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّ
 هَذَا لَمَكْرٌ مَّكْرْتُمُوهُ فِي الْمَدِينَةِ لِتُخْرِجُوا مِنْهَا
 أَهْلَهَا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿١٦٣﴾ لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ
 وَأَرْجُلَكُمْ مِّنْ خِلَافٍ ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٦٤﴾
 قَالُوا إِنَّا إِلَى رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿١٦٥﴾ وَمَا تَنْقِمُ مِنَّا إِلَّا أَنْ
 ءَامَنَّا بِآيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْنَا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا
 صَبْرًا وَتَوَقَّنَا مُسْلِمِينَ ﴿١٦٦﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ
 فِرْعَوْنَ أَتَذَرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ
 وَيَذَرَكْ وَعَالِهَتَكَ قَالَ سَنُقَتِّلُ أَبْنَاءَهُمْ وَنَسْتَحْيِي
 نِسَاءَهُمْ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ ﴿١٦٧﴾ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ
 اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَأَصْبِرُوا إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ
 يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٦٨﴾ قَالُوا أُوذِينَا
 مِن قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ عَسَى
 رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عُدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي
 الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٦٩﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ
 فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصٍ مِّنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ
 يَذْكُرُونَ ﴿١٧٠﴾

و گفتند: به پروردگار جهانیان ایمان آوردیم. ﴿۱۶۱﴾
 پروردگار موسی و هارون. ﴿۱۶۲﴾ فرعون گفت: قبل
 از اینکه به شما اجازه دهم به او ایمان آوردید؟ همانا
 این توطئه‌ای است که شما در این شهر چیده‌اید تا
 صاحبان آن را از آن بیرون کنید ولی خواهید دانست.
 ﴿۱۶۳﴾ قطعاً دست‌ها و پاهاى شما را برخلاف جهت
 یکدیگر قطع خواهم کرد سپس همه شما را به دار
 می‌آویزم. ﴿۱۶۴﴾ گفتند: همانا ما به‌سوی
 پروردگارمان برمی‌گردیم. ﴿۱۶۵﴾ و تو ما را مورد
 عیب و عار قرار نمی‌دهی و (عمل ما را) انکار نمی‌کنی
 مگر به خاطر اینکه به آیات پروردگارمان آنگاه که نزد
 ما آمدند ایمان آوردیم. پروردگارا! به ما صبر عطا کن
 و ما را مسلمان بمیران. ﴿۱۶۶﴾ و رؤسا و اشراف قوم
 فرعون گفتند: آیا موسی و قومش را آزاد می‌گذاری تا
 در زمین فساد نمایند، و تو و معبودانت را ترک کنند؟
 گفت: به زودی پسران آنان را خواهیم کشت و زنانشان
 را زنده نگه می‌داریم، و ما بر ایشان چیره و مسلط
 هستیم. ﴿۱۶۷﴾ موسی به قومش گفت: از خدا یاری
 بجوید، و شکیبایی کنید، همانا زمین از آن خداست،
 هرکس از بندگان را که بخواهد وارث آن قرار
 می‌دهد و سرانجام از آن پرهیزگاران است. ﴿۱۶۸﴾
 گفتند: ما مورد آزار و اذیت قرار گرفته‌ایم پیش از
 آنکه تو پیش ما بیایی، و پس از آنکه پیش ما آمدی،
 گفت: نزدیک است که پروردگارتان دشمن شما را
 هلاک نماید، و شما را در زمین جای‌گزین کند و
 بنگرد که چگونه عمل می‌کنید؟. ﴿۱۶۹﴾ و ما فرعون
 و فرعونیان را با قحط سالی و کمبود میوه‌ها گرفتار
 ساختیم تا شاید یادآور شوند و به‌سوی خدا باز آیند.
 ﴿۱۷۰﴾

فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ
سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَّعَهُ ۖ أَلَا إِنَّمَا طَّيَّرَهُمْ
عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾ وَقَالُوا
مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِّتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ
بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ
وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالْذَّمَ عَايَتٍ مُّفَصَّلَاتٍ
فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿١٣٣﴾ وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ
الرَّجْزُ قَالُوا يَمُوسَىٰ أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ
لَئِنْ كَشَفْتَ عَنَّا الرَّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ
بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿١٣٤﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرَّجْزَ إِلَىٰ أَجَلٍ
هُم بَلِغُوهُ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴿١٣٥﴾ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ
فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا
غَافِلِينَ ﴿١٣٦﴾ وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضَعُونَ
مَشْرِقَ الْأَرْضِ وَمَغْرِبَهَا الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا وَتَمَّتْ
كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ بِمَا صَبَرُوا
وَدَمَرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ ۖ وَمَا كَانُوا
يَعْرِشُونَ ﴿١٣٧﴾

وقتی که خوبی بدیشان دست می داد، می گفتند: این
برای ماست، و اگر بدی بدیشان دست می داد به موسی
و همراهانش فال بد می زدند. آگاه باشید که خوشبختی
و بدبختی آنان از جانب خدا است ولی بیشتر آنان
نمی دانند. ﴿۱۳۱﴾ و گفتند: هر اندازه برای ما معجزه
بیاوری تا ما را با آن جادو کنی به تو ایمان نمی آوریم.
﴿۱۳۲﴾ پس سیل و ملخ و شپش و قورباغه و خون را
بر آنها فرستادیم که نشانه های روشنی بودند، پس تکبر
ورزیدند و قومی مجرم بودند. ﴿۱۳۳﴾ و هنگامی که
عذاب بر آنان واقع شد، گفتند: ای موسی! با توسل به
وحی که خداوند به سویت فرستاده است برای ما
پروردگارت را به فریاد بخوان و از او بخواه این عذاب
را از ما بردارد. اگر عذاب را از ما دور کنی حتماً به تو
ایمان می آوریم، و حتماً بنی اسرائیل را همراه تو
می فرستیم. ﴿۱۳۴﴾ پس هنگامی که عذاب را تا مدتی
که آنها سپری کردند از آنان دور نمودیم ناگهان پیمان
خود را شکستند. ﴿۱۳۵﴾ بنابراین از آنان انتقام گرفتیم
و آنان را در دریا غرق نمودیم، چون آیات ما را انکار
کردند و از آن غافل بودند. ﴿۱۳۶﴾ و ما همه جهات و
اطراف پر برکت سرزمین (مصر) را به قوم مستضعف
(بنی اسرائیل) واگذار کردیم و وعده نیک پروردگارت
بر بنی اسرائیل به خاطر صبری که داشتند تحقق یافت و
آنچه را که فرعون و قومش ساخته بودند و آنچه را از
باغها بردار بست افراشته بودند نابود کردیم. ﴿۱۳۷﴾

وَجَوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَءِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَى قَوْمٍ
يَعْكُفُونَ عَلَى أَصْنَامٍ لَهُمْ قَالُوا يَمُوسَى اجْعَلْ لَنَا
إِلَهًا كَمَا لَهُمْ ءَالِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾ إِنَّ
هَؤُلَاءِ مُتَّبِعُونَ مَا هُمْ فِيهِ وَبِطِلٌ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾
قَالَ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِيكُمْ إِلَهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى
الْعَالَمِينَ ﴿١٤٠﴾ وَإِذْ أَنْجَيْنَاكُمْ مِنْ عَالٍ فِرْعَوْنَ
يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُقْتُلُونَ أَبْنَاءَكُمْ
وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِنْ رَبِّكُمْ
عَظِيمٌ ﴿١٤١﴾ وَوَاعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَمْنَاهَا
بِعَشْرٍ فَتَمْ مِيقَاتُ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَى
لِأَخِيهِ هَارُونَ أَخْلِفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ
سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا
وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي أَنْظُرْ إِلَيْكَ قَالَ لَنْ تَرَنِي
وَلَكِنْ أَنْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ
تَرَنِي فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ
مُوسَى صَعِقًا فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ
وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤٣﴾

و بنی اسرائیل را از دریا گذاراندیم، پس بر قومی آمدند
که مشغول عبادت بتهایی بودند. گفتند: ای موسی!
برای ما هم معبودی قرار بده همان طور که آنان را
معبودانی هست، گفت: شما قوم نادان و جاهلی هستی.
﴿۱۳۸﴾ همانا ایشان آنچه که در آن قرار دارند نابود و
هلاک شده است، و کاری که می کنند باطل است.
﴿۱۳۹﴾ (موسی) گفت: آیا غیر از الله برایتان خدایی
طلب کنم حال آنکه او شما را بر جهانیان برتری
داده است؟! ﴿۱۴۰﴾ و به یاد آورید هنگامی که شما را
از فرعونیان نجات دادیم که بدترین عذاب را به شما
می رساندند، پسرانتان را می کشتند و زنانتان را زنده
نگاه می داشتند، و در این آزمایش بزرگی بود از جانب
پروردگارتان. ﴿۱۴۱﴾ و سی شب با موسی وعده
گذاشتیم، و ده شب به آن افزودیم، پس مدت
پروردگارش چهل شب تمام شد، و موسی به برادرش
هارون گفت: جانشین من در میان قوم باش، و اصلاحگر
باش و از راه فسادکنندگان پیروی مکن. ﴿۱۴۲﴾ و
هنگامی که موسی به میعادگاه ما آمد و پروردگارش با
او سخن گفت، گفت: پروردگارا! خودت را به من
نشان بده تا تو را ببینم. فرمود: مرا نمی بینی. ولی به کوه
نگاه کن، اگر در جایش استوار ماند تو هم مرا خواهی
دید. وقتی پروردگارش به کوه جلوگر شد آن را درهم
کوبید و موسی بیهوش به زمین افتاد، و وقتی به هوش
آمد، گفت: خدایا تو پاکی، به سوی تو توبه کردم و من
اولین مؤمنان هستم. ﴿۱۴۳﴾

قَالَ يَمُوسَىٰ إِنِّي اصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ بِرِسَالَتِي
وَبِكَلِمِي فَخُذْ مَا آتَيْتُكَ وَكُن مِّنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾
وَكَتَبْنَا لَهُ فِي الْأَلْوَاحِ مِن كُلِّ شَيْءٍ مَّوْعِظَةً
وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ
يَأْخُذُوا بِأَحْسَنِهَا سَأُرِيكُمْ دَارَ الْفَاسِقِينَ ﴿١٤٥﴾
سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ
بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِن يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا وَإِن يَرَوْا
سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَإِن يَرَوْا سَبِيلَ
الْغَىِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٤٦﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ
الْآخِرَةِ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١٤٧﴾ وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَىٰ مِن بَعْدِهِ مِن حُلِيِّهِمْ
عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خَوَارٌ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ
وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوهُ وَكَانُوا ظَالِمِينَ ﴿١٤٨﴾ وَلَمَّا
سُقِطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِن لَّمْ
يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾

خدا فرمود: ای موسی! ترا با رسالت خویش و سخن
گفتم با تو بر مردم برگزیدم، پس بگیر آنچه را که به
تو دادم و از سپاسگزاران باش. ﴿۱۴۴﴾ و در الواح
برای او از هر چیزی نوشتیم تا پند و اندرز و روشنگر
هر چیزی باشد، پس آن را با قدرت و توان بگیر و
قومت را دستور بده تا نیکوترین آن را برگزینند، به
زودی سرزمین گناهکاران را به شما نشان خواهم داد.
﴿۱۴۵﴾ کسانی را که در زمین به ناحق تکبر می‌ورزند
از آیات خود باز می‌دارم، و چنانچه هر نوع معجزه‌ای
را ببیند به آن ایمان نمی‌آورند، و اگر راه هدایت را
ببینند به آن ایمان نمی‌آورند، و اگر راه گمراهی را
ببینند آن را در پیش می‌گیرند، این بدان سبب است که
آنان آیات ما را تکذیب کردند و از آن غافل بودند.
﴿۱۴۶﴾ و کسانی که آیات ما و ملاقات آخرت را
تکذیب کردند اعمالشان نابود می‌شود، آیا جز در برابر
کارهایی که کرده‌اند سزا داده می‌شوند؟! ﴿۱۴۷﴾ و
قوم موسی بعد از او از زیورهایشان گوساله‌ای ساختند
و آن را به خدایی گرفتند، پیکری بود که صدای گاو
داشت. آیا نمی‌دیدند که آن پیکر با آنان سخن
نمی‌گوید و آنان را به راهی رهنمود نمی‌کند؟ گوساله
را به خدایی گرفتند و ستمکار بودند. ﴿۱۴۸﴾ و
هنگامی که پشیمان و سرگردان شدند دیدند که آنان
گمراه شده‌اند، گفتند: اگر پروردگارمان بر ما رحم
نکند و ما را نیامرزد از زمره زیانکاران خواهیم شد.

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضَبَنَ أَسَفًا قَالَ
 بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي ۖ أَعْجَلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ ۖ
 وَأَلْقَى الْأَلْوَاحَ ۖ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ ۚ قَالَ
 ابْنُ أُمِّ إِنْ الْقَوْمَ اسْتَضَعْفُونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي فَلَا
 تُشِمْتُ بِي الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١٥٠﴾
 قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ
 وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٥١﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ
 سَيِّئًا لَّهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذِلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ ﴿١٥٢﴾ وَالَّذِينَ عَمِلُوا
 السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِهَا وَعَمِنُوا ۖ إِنَّ رَبَّكَ مِنْ
 بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٥٣﴾ وَلَمَّا سَكَتَ عَن مُّوسَىٰ
 الْغَضَبُ أَخَذَ الْأَلْوَاحَ ۖ وَفِي نُسْخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ
 لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْتَهِبُونَ ﴿١٥٤﴾ وَاخْتَارَ مُوسَىٰ قَوْمَهُ
 سَبْعِينَ رَجُلًا لِّمِيقَاتِنَا فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ
 رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُمْ مِّن قَبْلُ وَإِنِّي أَتُهْلِكُنَا بِمَا
 فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا ۖ إِنَّ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن
 تَشَاءُ وَتَهْدِي مَن تَشَاءُ ۖ أَنْتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا
 وَارْحَمْنَا ۖ وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ ﴿١٥٥﴾

هنگامی که موسی به نزد قوم خود اندوهگین و
 خشمناک برگشت، گفت: چه بد جانشینی پس از من
 بودید! آیا بر فرمان پروردگارتان شتاب ورزیدید؟ و
 الواح را انداخت و سر بردارش را گرفت و آن را
 به سوی خود کشید. (هارون) گفت: ای پسر مادرم! این
 قوم مرا ناتوان کردند و تحقیر نمودند، و نزدیک بود
 مرا بکشند، پس دشمنان را به من شاد مکن و مرا از
 زمره ستمکاران قرار مده. ﴿۱۵۰﴾ (موسی) گفت:
 پروردگارا! من و برادرم را بیمارز، و ما را در رحمت
 خویش داخل بگردان، و تو مهربان ترین مردم هستی.
 ﴿۱۵۱﴾ همانا کسانی که گوساله را به خدایی گرفتند،
 خشمی بزرگ از جانب پروردگارشان، و خواری در
 زندگی دنیا آنان را دربر خواهد گرفت، و ما این گونه
 کسانی را که دروغ بندند جزا می دهیم. ﴿۱۵۲﴾ و
 کسانی که کارهای بد انجام دادند سپس بعد از آن توبه
 کردند و ایمان آوردند، همانا پروردگارت آمرزنده و
 مهربان است. ﴿۱۵۳﴾ و هنگامی که خشم موسی فرو
 نشست، الواح را گرفت، و در نوشته های آن رحمت و
 هدایتی بود برای کسانی که از پروردگار خود
 می ترسیدند. ﴿۱۵۴﴾ و موسی هفتاد مرد را از میان
 قومش برای میعادگاه برگزید، و هنگامی که زمین لرزه
 آنان را فرا گرفت، موسی گفت: پروردگارا! اگر
 می خواستی، می توانستی آنان و مرا پیش از این هلاک
 کنی، آیا ما را به سبب آنچه بی خردانمان کرده اند
 هلاک و نابود می کنی؟ این جز آزمایش تو نیست، با
 آن هرکس را که بخواهی گمراه و هرکس را که
 بخواهی هدایت می نمای، تو یاور و کارساز ما هستی،
 پس ما را بیمارز و بر ما رحم کن، و تو بهترین
 آمرزگاران هستی. ﴿۱۵۵﴾

وَكَتُبْنَا لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُنَا إِلَيْكَ قَالِ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٦﴾ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَاَلَّذِينَ ءَامَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ ۖ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾ قُلْ يَأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ ۖ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ ۖ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾ وَمِنْ قَوْمِ مُوسَى أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٩﴾

و برای ما در این دنیا نیکی مقرر دار و در آخرت (نیز نیکی بنویس)، همانا ما به سویی تو بازگشته ایم. خدا فرمود: عذاب خود را به هر کس که بخواهم می رسانم و رحمت من هر چیزی را دربر گرفته است، و آن را برای کسانی مقرر می دارد که پرهیزگاری می کنند و زکات را می پردازند و به آیات ما ایمان می آورند. ﴿۱۵۶﴾ و کسانی که از پیامبر امی پیروی می کنند، پیامبری که او را نزد خود در تورات و انجیل نوشته می یابند، آنان را به معروف امر می کند و از منکر باز می دارد، پاکیزه ها را برایشان حلال می کند و ناپاکی ها را بر آنان حرام می نماید. و بار سنگینی را (که بر دوششان بود) برمی دارد و بند و زنجیره هایی را که بر آنان بود درمی آورد، پس کسانی که به او ایمان آورند و او را یاری نمایند و حمایتش کنند و از نوری که همراه وی فرو فرستاده شده است پیروی کنند، آنان رستگارانند. ﴿۱۵۷﴾ بگو: ای مردم! من فرستاده خدا به سویی همگی شما هستم، آن خدایی که فرمانروای آسمانها و زمین است، هیچ معبودی به حق جز او نیست، او زنده می کند و می میراند، پس به خدا و پیامبرش ایمان بیاورید، آن پیامبر درس نخوانده ای که به خدا و سخنهایش ایمان دارد، و از او پیروی کنید تا هدایت شوید. ﴿۱۵۸﴾ و از (میان) قوم موسی گروهی است که به حق راهنمایی می نمایند و با آن دادگری می کنند. ﴿۱۵۹﴾

وَقَطَعْنَاهُمْ أَثْنَئِي عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًا وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ إِذِ اسْتَسْقَاهُ قَوْمُهُ أَنِ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ أَثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَمَ وَأَنزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوَىٰ كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٦١﴾ وَإِذْ قِيلَ لَهُمُ اسْكُنُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُولُوا حِطَّةٌ وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتَكُمْ سَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٦٢﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿١٦٣﴾ وَسَأَلَهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرْعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ لَا تَأْتِيهِمْ كَذَلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٤﴾

و بنی اسرائیل را به دوازده تیره و طائفه تقسیم کردیم و به موسی وحی نمودیم آنگاه که قومش از او آب خواستند، که با عصایت بر سنگ بزن، پس، از آن سنگ دوازده چشمه بیرون جوشید، هر دسته‌ای از مردم محل نوشیدن آب خود را دانستند، و بر آنان من و حلوا و بلدرچین فرو فرستادیم، بخورید از پاکیزه‌های آنچه به شما روزی داده‌ایم، و به ما ستم نکردند بکه آنان بر خودشان ستم می‌کردند. ﴿۱۶۰﴾ و به یادآور آنگاه که به آنان گفته شد: در این شهر سکونت گزینید، و از آن - هر جا که خواستید - بخورید و بگویید: ای خداوند! گناهان مرا بپامرز، و با خشوع و خضوع (از دروازه شهر) وارد شوید تا گناهانتان را بپامرز، و به زودی بر اجر نیکوکاران بیفزایم. ﴿۱۶۱﴾ پس ستمگران آنان سخنی را که به آنان گفته شده بود دگرگونه کردند، بنابراین عذابی را از آسمان بر آنان فرو فرستادیم به سبب تمرد و سرپیچی که می‌کردند. ﴿۱۶۲﴾ و درباره شهری که در کنار دریا بود از آنان پرس، آنگاه که در شنبه تجاوز می‌کردند، هنگامی که ماهی‌ها در روز شنبه به روی آب می‌آمدند، و روزهای غیر شنبه به سویشان نمی‌آمدند، اینگونه آنان را به سبب فسقی که می‌کردند آزمایش می‌کردیم. ﴿۱۶۳﴾

وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَعَذَرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٦٥﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَنجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٥﴾ فَلَمَّا عَتَوْا عَنْ مَا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿١٦٦﴾ وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَن يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٦٧﴾ وَقَطَّعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أُمَمًا مِّنْهُمْ الصَّالِحِينَ وَمِنْهُمْ دُونَ ذَلِكَ وَبَلَوْنَاهُمْ بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٦٨﴾ فَخَلَفَ مِنْ بَعدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَذَا الْأَدْنَىٰ وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَإِنْ يَأْتِهِمْ عَرَضٌ مِّثْلُهُ يَأْخُذُوهُ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِّيثَقُ الْكِتَابِ أَنَّ لَا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَالَّذِينَ الْأَخِرَةُ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦٩﴾ وَالَّذِينَ يُمَسِّكُونَ بِالْكِتَابِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ إِنَّا لَا نَضِيعُ أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٧٠﴾

و به یادآور آنگاه که گروهی از ایشان گفتند: چرا قومی را پند می‌دهید که خداوند آنها را نابود می‌کند یا به آنان عذاب سختی می‌دهد؟ گفتند: تا پیش پروردگارتان معذور باشیم و باشد که آنها پرهیزگار شوند. ﴿۱۶۴﴾ و هنگامی که آنچه را بدان تذکر داده شده بودند، فراموش کردند، کسانی را که از بدی باز می‌داشتند و از منکر نهی می‌کردند نجات دادیم، و کسانی را که ستم کردند به سبب فسق و تمردی که می‌کردند به عذاب سختی گرفتار کردیم. ﴿۱۶۵﴾ پس وقتی از آنچه که از آن نهی شده بودند سرباز زدند به ایشان گفتیم: بوزینگانی رانده شده باشید. ﴿۱۶۶﴾ و آنگاه که پروردگارت اعلام کرد که تا روز قیامت کسانی را بر ایشان خواهد گماشت که سخت‌ترین عذاب را به آنان بچشانند. بی‌گمان پروردگارت زود کیفر است. همانا او آمرزنده و مهربان است. ﴿۱۶۷﴾ و آنان را در زمین به گروه‌هایی تقسیم کردیم، برخی از ایشان صالح بودند و برخی از آنان جز این هستند. و آنان را با خوبی‌ها و بدی‌ها آزمودیم تا برگردند. ﴿۱۶۸﴾ و بعد از آنان فرزندان ناصالحی جانشین آنها شدند و وارث کتاب گشتند که کالای این جهان بی‌ارزش را می‌گیرند و می‌گویند: ما آمرزیده خواهیم شد. و اگر کالایی مثل آن به ایشان برسد آن را می‌ستانند. آیا از آنان در کتاب پیمان گرفته نشده بود که از زبان خدا جز حق را نگویند، حال آنکه آنان آنچه را که در کتاب است خوانده‌اند؟ و سرای آخرت برای کسانی که پرهیزگاری می‌کنند بهتر است. آیا نمی‌فهمید؟! ﴿۱۶۹﴾ و کسانی که به کتاب چنگ می‌زنند و نماز را برپا می‌دارند همانا ما پاداش اصلاح‌گران را ضایع نمی‌کنیم. ﴿۱۷۰﴾

وَإِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُ ظُلَّةٌ وَظَنُّوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧١﴾ وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِن بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ ﴿١٧٢﴾ أَوْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِن قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّن بَعْدِهِمْ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ ﴿١٧٣﴾ وَكَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٧٤﴾ وَآتَيْنَا فَاوْصَاةَ إِبْرَاهِيمَ أَن تَزْجُرَ الْإِسْرَافَ فَمَنَّا بِمَا كَانُوا يَكُونُونَ ﴿١٧٥﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِن تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ أَوْ تَتْرُكْهُ يَلْهَثْ ذَٰلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا فَاقْصِصْ الْقِصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٧٦﴾ سَاءَ مَثَلًا الْقَوْمُ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَأَنْفُسُهُمْ كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿١٧٧﴾ مَن يَهْدِ اللَّهُ فَبُهِدَ لَهُ الْهُتَدَىٰ وَمَن يُضِلِلْ فَلَا وَلِيَّكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٧٨﴾

و به یاد آور آنگاه که کوه را بر بالای سرشان چنان سایبانی بر افراشتیم، و گمان بردند که آن بر سرشان فرود می‌آید. آنچه را که به شما داده‌ایم محکم بگیرید، و آنچه را که در آن وجود دارد به یاد آورید، شاید که پرهیزگار شوید. ﴿۱۷۱﴾ و به یاد آور آنگاه که پروردگارت از پشت فرزندان آدم فرزندان را پدید آورد، و آنان را بر خودشان گواه گرفت که آیا من پروردگار شما نیستم؟ گفتند: آری! گواهی می‌دهیم. تا مبادا روز قیامت بگویید: ما از این غافل بودیم. ﴿۱۷۲﴾ یا اینکه بگویید: همانا پدران ما از پیش شرک ورزیدند و ما نسل و فرزندان پس از آنان بودیم. آیا ما را به خاطر آنچه باطل‌گرایان کردند هلاک می‌کنی؟! ﴿۱۷۳﴾ و اینگونه آیات را توضیح می‌دهیم و باشد که (به سوی حق) برگردند. ﴿۱۷۴﴾ و برای آنان خبر آن کس را بخوان که آیات خود را به او داده بودیم، پس، از آن بیرون رفت، و شیطان بر او چیره شد، و او از زمره گمراهان گردید. ﴿۱۷۵﴾ و اگر ما می‌خواستیم مقام او را با آن (آیات) بالا می‌بردیم، ولی او به زمین گرائید و از هوی و هوس خود پیروی کرد. از این رو سرگذشت او مانند سگ است، اگر بر او بتازی زبان از دهان بیرون می‌آورد، و اگر آن را رها کنی باز زبان از دهان بیرون می‌آورد. آن مثل قومی است که آیات ما را تکذیب کردند. پس داستان را برایشان بازگو کن تا بلکه بیندیشند. ﴿۱۷۶﴾ چه بد مثالی دارند آنان که آیات ما را تکذیب و بر خود ستم می‌کردند. ﴿۱۷۷﴾ خدا هرکس را که هدایت کند او را راه یافته است، و هرکس را که گمراه سازد پس بی‌گمان ایشان زیانکارانند. ﴿۱۷۸﴾

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَٰئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَٰئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿١٧٩﴾ وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٨٠﴾ وَمِمَّنْ خَلَقْنَا أُمَّةً يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿١٨١﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُم مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٢﴾ وَأُمْلِي لَهُمْ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ ﴿١٨٣﴾ أُولَٰمِ يَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِهِمْ مِّنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١٨٤﴾ أُولَٰمِ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ أَجَلُهُمْ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٥﴾ مَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَيَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٨٦﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَلُهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي لَا يُجَلِّيهَا لِوَقْتِهَا إِلَّا هُوَ ثَقُلَتْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا تَأْتِيكُمُ إِلَّا بَغْتَةً يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٧﴾

و همانا بسیاری از جن‌ها را برای جهنم پدید آوردیم، آنان دلهایی دارند که با آن نمی‌فهمند، و چشمهایی دارند که با آن نمی‌بینند، و گوشهایی دارند که با آن نمی‌شنوند، ایشان بسان چهارپایان بلکه ایشان گمراه‌تر هستند. ﴿۱۷۹﴾ و خدا دارای زیباترین و نیکوترین نام‌ها است، پس او را بدان نام‌ها بخوانید، و ترک کنید کسانی را که در نام‌های خدا دست به تحریف می‌زنند، آنان سزای آنچه را که می‌کنند، خواهند دید. ﴿۱۸۰﴾ و از جمله کسانی که آفریده‌ایم گروهی هستند که به حق راهنمایی می‌کنند و با آن دادگری می‌نمایند. ﴿۱۸۱﴾ و کسانی که آیات ما را تکذیب کرده‌اند آرام آرام آنان را به‌سوی عذاب می‌کشانیم از راهی که نمی‌دانند. ﴿۱۸۲﴾ و به آنان مهلت می‌دهم، بی‌گمان کید من استوار و محکم است. ﴿۱۸۳﴾ آیا نمی‌اندیشند که همنشین آنان دیوانه نیست و او فقط و فقط بیم دهنده‌ای آشکار است؟! ﴿۱۸۴﴾ آیا به ملک آسمانها و زمین و آنچه خدا آفریده است نمی‌نگرند، و اینکه چه بسا اجل آنها نزدیک شده باشد؟ پس بالاتر از این به چه سخنی ایمان می‌آورند؟ ﴿۱۸۵﴾ هرکس را که خدا گمراه کند هدایت‌کننده‌ای برای او نیست، و آنان را در گمراهی‌شان سرگشته و حیران رها می‌کند. ﴿۱۸۶﴾ ترا از قیامت می‌پرسند که چه زمانی رخ می‌دهد؟ بگو: آگاهی از آن فقط نزد پروردگارم است، و کسی جز او نمی‌تواند آن را در وقتش پدیدار سازد. (این حادثه) بر آسمانها و زمین دشوار است، ناگهان به سراغتان می‌آید. باز از تو می‌پرسند انگار تو از آن آگاه هستی، بگو: اطلاع از آن خاص خدا است، ولی بیشتر مردم نمی‌دانند. ﴿۱۸۷﴾

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتَ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَاسْتَكْثَرْتَ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٨﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا فَلَمَّا تَغَشَّاهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيفًا فَمَرَّتْ بِهِ فَلَمَّا أَثْقَلَتْ دَعَا اللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنْ ءَاتَيْتَنَا صَالِحًا لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٨٩﴾ فَلَمَّا ءَاتَاهُمَا صَالِحًا جَعَلَا لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا ءَاتَاهُمَا فَتَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٩٠﴾ أَفُشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلِقُونَ ﴿١٩١﴾ وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنْفُسُهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٢﴾ وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَتَّبِعُوكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ أَدَعَوْتُمُوهُمْ أَمْ أَنْتُمْ صَامِتُونَ ﴿١٩٣﴾ إِنْ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَلُكُمْ فَادْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٩٤﴾ أَلَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبْطِشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ يُبْصِرُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا قُلْ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُوا فَلَا تُنْظَرُونَ ﴿١٩٥﴾

بگو: من مالک سود و زیانی برای خود نیستم مگر آنچه که خدا بخواهد، و اگر غیب می دانستم خیر و خوبی فراوانی برای خود فراهم می آوردم، و بدی و بلایی به من نمی رسید. من جز بیم دهنده و مژده دهنده ای برای قومی که ایمان می آورند، نیستم. ﴿۱۸۸﴾ او خدایی است که شما را از یک شخص آفریده است، و همسرش را از (جنس) او آفرید تا در کنار وی آرام گیرد. پس وقتی که شوهر با وی همبستر شد، همسر باردار گشت، باری سبک، و (چندی) با آن روزگار را به سر برد، و هنگامی که بار وی سنگین شد، زن و شوهر دعا کردند و از خدای خود خواستند که اگر به ما فرزند شایسته (و سالمی) بدهید قطعاً از سپاسگزاران خواهیم شد. ﴿۱۸۹﴾ هنگامی که به آن دو فرزند صالح و سالمی داد در آنچه (خدا) به ایشان داده بود برای خدا شریکانی قرار دادند، و خداوند برتر است از آنچه با وی شریک می گردانند. ﴿۱۹۰﴾ آیا کسانی را شریک خدا می سازند که چیزی نمی آفرینند و خودشان آفریده می شوند. ﴿۱۹۱﴾ و نمی توانند آنان را یاری کنند و نه خود را یاری می کنند. ﴿۱۹۲﴾ و اگر آنان را به راه هدایت فرا بخوانید پاسخ شما را نخواهند داد. برایتان برابر است خواه آنان را بخوانید خواه ساکت باشید. ﴿۱۹۳﴾ همانا کسانی را که به جای خدا می خوانید بندگانمانند شما هستند، پس آنها را بخوانید و باید شما را اجابت کنند اگر راست می گوید. ﴿۱۹۴﴾ آیا پاهایی دارند که با آن راه بروند؟ یا دارای دستهایی هستند که با آن کاری را انجام دهند؟ آیا چشم هایی دارند که با آن ببینند؟ یا گوش هایی دارند که با آن بشنوند؟ بگو: شریکان خدا را فرا بخوانید، سپس درباره من نیرنگ و چاره جویی کنید و مرا مهلت ندهید.

إِنَّ وَلِيََّ اللَّهُ الَّذِي نَزَّلَ الْكِتَابَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ ﴿١٩٦﴾ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَظِيلُونَ نَصْرَكُمْ وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٧﴾ وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَسْمَعُوا وَتَرَاهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٩٨﴾ خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴿١٩٩﴾ وَإِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ ﴿٢٠١﴾ وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّوْنَهُمْ فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ ﴿٢٠٢﴾ وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِمْ بَيِّنَةٌ قَالُوا لَوْلَا أُجْتَبِئَتْهَا قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ مِنْ رَبِّي هَذَا بَصَائِرُ مِنْ رَبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠٣﴾ وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٢٠٤﴾ وَأَذْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرَّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ ﴿٢٠٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيُسَبِّحُونَهُ وَلَهُ يَسْجُدُونَ ﴿٢٠٦﴾

همانا سرپرست و یاور من خداوند است، خداوندی که کتاب را فرو فرستاده است و او صالحان را یآوری می‌نماید. ﴿۱۹۶﴾ و کسانی را که جز خدا می‌خوانید، نمی‌توانند شما را یاری نمایند و نه خویشان را یاری کنند. ﴿۱۹۷﴾ و اگر آنان را به‌سوی (راه) هدایت فرا بخوانی، نمی‌شنوند، و آنان را می‌بینی که به‌سوی تو می‌نگرند ولی نمی‌بینند. ﴿۱۹۸﴾ آسان‌گیری کن، و به نیکی فرمان بده، و از نادانان روی بگردان. ﴿۱۹۹﴾ و اگر از جانب شیطان وسوسه‌ای به تو رسد، پس به خدا پناه ببر، همانا او شنوای دانا است. ﴿۲۰۰﴾ همانا کسانی که پرهیزگاری می‌کنند، وقتی که خیال و وسوسه‌ای از جانب شیطان به آنها برسد خدا را یاد می‌کنند پس بینا می‌گردند. ﴿۲۰۱﴾ و دوستان (و) برادرانشان آنان را به‌سوی گمراهی می‌کشاند، پس آنان کوتاهی نمی‌ورزند و باز نمی‌ایستند. ﴿۲۰۲﴾ و هرگاه برایشان آیه و نشانه‌ای نیآوری، می‌گویند: چرا آن را بر نمی‌گزینی؟ بگو: همانا من از آنچه از جانب پروردگارم به من وحی می‌شود پیروی می‌کنم، این (قرآن) بینش و هدایت و رحمت پروردگارتان است برای قومی که ایمان می‌آورند. ﴿۲۰۳﴾ و هنگامی که قرآن خوانده می‌شود، به آن گوش فرا دهید، و خاموش باشید، تا بر شما رحم شود. ﴿۲۰۴﴾ و پروردگارت را در دل خود فروتنانه و بیمناکانه و آهسته، صبحگاهان و شامگاهان یاد کن، و از زمرة غافلان مباش. ﴿۲۰۵﴾ به درستی کسانی که نزد پروردگارت هستند، از عبادت او تکبر نمی‌ورزند و او را به پاکی می‌ستایند، و برای او سجده می‌برند. ﴿۲۰۶﴾

سُورَةُ الْاَنْفَالِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْاَنْفَالِ قُلِ الْاَنْفَالُ لِلَّهِ وَالرَّسُولِ
 فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْ وَأَطِيعُوا اللَّهَ
 وَرَسُولَهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ
 إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ
 آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ
 يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣﴾ أُولَٰئِكَ
 هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ
 وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤﴾ كَمَا أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْ بَيْتِكَ
 بِالْحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ لَكَاهِونَ ﴿٥﴾
 يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى
 الْمَوْتِ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٦﴾ وَإِذْ يَعِدُكُمُ اللَّهُ إِحْدَى
 الطَّائِفَتَيْنِ أَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ
 الشَّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ وَيُرِيدُ اللَّهُ أَن يُحِقَّ الْحَقَّ
 بِكَلِمَاتِهِ وَيَقْطَعَ دَابِرَ الْكَافِرِينَ ﴿٧﴾ لِيُحِقَّ الْحَقَّ
 وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٨﴾

سوره انفال

به نام خداوند بخشنده مهربان

ترا از غنائم جنگی می پرسند، بگو: غنیمت ها از آن خدا
 و پیامبر است، پس، از خدا بترسید و میان خود صلح و
 صفا بیاورید، و از خدا و پیامبرش اطاعت کنید، اگر
 شما مؤمن هستید. ﴿۱﴾ مؤمنان تنها کسانی اند که
 هرگاه خدا یاد شود دلهایشان هراسان می گردد، و وقتی
 که آیات خدا بر آنان خوانده شود ایمانشان افزوده
 می شود بر پروردگارشان توکل می کنند. ﴿۲﴾ کسانی
 که نماز را برپا می دارند، و از آنچه به ایشان روزی
 داده ایم، می بخشند. ﴿۳﴾ ایشان واقعاً مؤمن هستند، و
 نزد پروردگارشان دارای درجاتی عالی، و آمرزش، و
 روزی پاک و فراوان می باشند. ﴿۴﴾ همانطور که
 پروردگارت تو را از خانه ات به حق بیرون کرد، و
 همانا دسته ای از مؤمنان سخت ناخشنود بودند. ﴿۵﴾
 پس از آن که حق روشن شد در رابطه با آن با تو
 مجادله می کنند. گویی به سوی مرگ رانده می شوند، و
 آنها (به آن) می نگرند. ﴿۶﴾ و به یاد آوردید آنگاه که
 خداوند به شما وعده داد یکی از دو دسته (=کاروان
 تجارتی قریش) از آن شماسست و بر آن پیروز می شوید،
 و شما دوست داشتید که دسته ای نصیب شما گردد که
 قدرت (و سلاح) ندارد، و (لی) خداوند می خواهد که
 حق را با سخنانش آشکار و استوار بگرداند و کافران را
 ریشه کن سازد. ﴿۷﴾ تا حق ظاهر و ثابت گردد و باطل
 نابود شود، گرچه مجرمان خشنود نباشند. ﴿۸﴾

إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِالْفِ مِّنَ الْمَلَكَةِ مُرَدِّفِينَ ﴿٩﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ وَلِتَطْمَئِنَّ بِهِ قُلُوبُكُمْ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِندِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ إِذْ يُغَشِّيكُمُ اللَّيْلُ أَمَنَةً مِنْهُ وَيُنَزِّلُ عَلَيْكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لِّيُطَهِّرَكُم بِهِ وَيُذْهِبَ عَنْكُم رَجَزَ الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ عَلَى قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ ﴿١١﴾ إِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى الْمَلَكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ فَثَبَّتُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا سَالِقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلْرُغَبَ فَالْضُرْبُ فَوْقَ الْأَعْنَاقِ وَالضُرْبُ مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ ﴿١٢﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَمَنْ يُشَاقِقِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٣﴾ ذَلِكَ فَذُوقُوهُ وَأَنَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابَ النَّارِ ﴿١٤﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحَفًا فَلَا تُولُوهُمْ الْأَدْبَارَ ﴿١٥﴾ وَمَنْ يُولِهِمْ يُومِدِ دُبرَهُ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِّقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّزًا إِلَىٰ فِتْنَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦﴾

(به یاد آورید) زمانی را که از پروردگارتان طلب یاری و کمک نمودید، و او درخواست شما را پذیرفت که: من شما را با هزار فرشته که پشت سر یکدیگر قرار دارند، یاری می‌دهم. ﴿٩﴾ و این (وعده) را خداوند جز مژده‌ای برای شما قرار نداد، و تا دل‌هایتان آرام بگیرد، و پیروزی جز از جانب خدا نیست، همانا خداوند توانا (و) با حکمت است. ﴿١٠﴾ (و به یاد آورید) زمانی را که خواب سبکی را بر شما افکند، تا باعث امنیت و آرامش از جانب خدا بگردد، و از آسمان بر شما آب باراند تا شما را با آن پاک بگرداند و پلیدی شیطان را از شما دور سازد، و دل‌هایتان را ثابت بگرداند، و گام‌هایتان را استوار سازد. ﴿١١﴾ (و به یاد آورید) زمانی را که پروردگارت به فرشتگان وحی نمود که من با شما هستم، پس مؤمنان را ثابت قدم دارید. در دل کسانی که کفر ورزیده‌اند ترس می‌اندازم، پس سرهایشان را بزنید، و دست‌هایشان را ببرید. ﴿١٢﴾ این بدان سبب است که آنان با خدا و پیامبرش به ستیز برخاستند، و هرکس با خدا و پیامبرش ستیز کنید همانا خداوند سخت کیفر است. ﴿١٣﴾ این را بجشید و برای کافران عذاب جهنم است. ﴿١٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هرگاه که با لشکر کافران روبرو شدید پس به آنان پشت ننمایید و فرار نکنید. ﴿١٥﴾ و هرکس در این روز به آنان پشت کند، و فرار نماید - مگر کسی که (هدفش) کناره‌گیری برای نبردی تازه) یا پیوستن به دسته‌ای (دیگر از هم‌زمانش) باشد - گرفتار خشم خدا می‌شود، و جایگاهش جهنم است، و چه بد سرنوشتی است! ﴿١٦﴾

فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى وَلِيبْلِيَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلََاءٌ حَسَنًا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٧﴾ ذَالِكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ مُوهِنٌ كَيْدِ الْكَافِرِينَ ﴿١٨﴾ إِنْ تَسْتَفْتِحُوا فَقَدْ جَاءَكُمْ الْفَتْحُ وَإِنْ تَنْتَهُوا فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَإِنْ تَعُدُّوا نَعْدَ وَلَنْ تَغْنَى عَنْكُمْ فَنُتِّكُكُمْ شَيْئًا وَلَوْ كَثُرَتْ وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٩﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٢١﴾ إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الصُّمُّ الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَأَسْمَعَهُمْ وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٥﴾

پس شما آنان را نکشتید، بلکه خدا آنها را کشت. و چون (ریگ به سوی آنان) افکندی، تو نیفکندی، بلکه خدا افکند. (خدا چنین کرد) تا مؤمنان را خوب بیازماید، همانا خداوند شنوا و دانا است. ﴿۱۷﴾ (جریان) این بود، و خداوند مکر کافران را سست می گرداند. ﴿۱۸﴾ (ای مشرکان!) اگر پیروزی گروه حق را می طلبید، اینک پیروزی به سراغ شما آمده است، و اگر باز بیاید برایتان بهتر است، و اگر برگردید ما هم برمی گردیم و (بدانید) که گروهتان هرچند زیاد باشد، هرگز نمی توانند چیزی را از شما رفع کنند، و خداوند با مؤمنان است. ﴿۱۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! از خداوند و پیامبرش اطاعت کنید، و از این کار روی مگردانید، درحالی که شما می شنوید. ﴿۲۰﴾ و مانند کسانی نباشید که گفتند: شنیدیم و آنها نمی شنوند. ﴿۲۱﴾ همانا بدترین جنبنندگان نزد خدا افراد کرد و لالی هستند که نمی فهمند. ﴿۲۲﴾ و اگر خداوند در آنان خیر و نیکی سراغ داشت قطعاً به آنان می شنوید، و اگر آنان را شنوا می کرد، حتماً سرپیچی کرده و روی می گردانند. ﴿۲۳﴾ ای مؤمنان! فرمان خدا و پیامبر را بپذیرید وقتی که شما را به چیزی فرا خواندند که به شما زندگی می بخشد، و بدانید که خداوند میان شخص و دلش حائل می گردد، و بدانید که در پیشگاه او گرد آورده می شوید. ﴿۲۴﴾ و از فتنه ای بپرهیزید که تنها به کسانی نرسد که ستم کرده اند، و بدانید که خداوند سخت کیفر است. ﴿۲۵﴾

وَأَذْكُرُوا إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي الْأَرْضِ
تَخَافُونَ أَنْ يَتَخَطَّفَكُمُ النَّاسُ فَآوَاكُمْ وَأَيَّدَكُمْ
بِنَصْرِهِ وَزَادَكُمْ مِنَ الْأَطْيَبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٢٦﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ
وَتَخُونُوا أَمْنَكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾ وَأَعْلَمُوا أَنَّ مَا
أَمْوَالَكُمْ وَأَوْلَدَكُمْ فَتَنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ
عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ
لَكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ
لَكُمْ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾ وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ
الَّذِينَ كَفَرُوا لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ
وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِينَ ﴿٣٠﴾ وَإِذَا
تُنْتَلَى عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا قَالُوا قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا
مِثْلَ هَذَا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذْ قَالُوا
اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ
عَلَيْنَا حِجَابًا مِنَ السَّمَاءِ أَوْ ارْتِنَّا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٢﴾
وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللَّهُ
مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿٣٣﴾

و به یاد آورید هنگامی را که شما در زمین اندک و
مستضعف بودید، و می‌ترسیدید که مردم شما را
برایند، پس خداوند به شما جای داد، و شما را با یاری
خود نیرو بخشید، و از چیزهای پاکیزه به شما عطا کرد،
تا سپاسگزاری کنید. ﴿۲۶﴾ ای کسانی که ایمان
آورده‌اید! به خدا و پیامبر خیانت نکنید و (نیز) در
امانت‌های خودتان خیانت نکنید، و خود می‌دانید (که)
نباید خیانت ورزید. ﴿۲۷﴾ و بدانید که مالها و
فرزندانتان وسیله آزمایش هستند، و بدانید که پاداش
بزرگ نزد خداوند است. ﴿۲۸﴾ ای کسانی که ایمان
آورده‌اید! اگر از خدا پروا دارید بینشی به شما می‌دهد
که در پرتو آن حق را از باطل تشخیص دهید، و
گناهانتان را می‌زداید، و شما را می‌آمرد، و خداوند
دارای فضل و بخشش بزرگ است. ﴿۲۹﴾ و (یاد کن)
آنگاه که کافران درباره تو توطئه می‌چیدند تا تو را به
زندان بيفکنند، یا تو را بکشند، و یا تو را از شهر بیرون
کنند. آنان مکر می‌ورزیدند و خداوند هم مکر
می‌ورزد، و خداوند بهترین مکرکنندگان است. ﴿۳۰﴾
و آنگاه که آیات ما بر آنان خوانده شود، گویند:
شنیدیم، اگر ما بخواهیم مثل آن را می‌گوییم، چرا که
این چیزی جز افسانه‌های پیشینیان نیست. ﴿۳۱﴾ و به
یاد آور آنگاه که گفتند: بار خدایا! اگر این حق از
جانب تو است، از آسمان سنگهایی بر ما بباران، و یا ما
را به عذابی دردناک گرفتار ساز. ﴿۳۲﴾ و تا تو در
میان‌شان هستی خداوند آنان را عذاب نمی‌دهد، و نیز
درحالی‌که آنان آمرزش می‌خواهند خداوند ایشان را
عذاب نمی‌نماید. ﴿۳۳﴾

وَمَا لَهُمْ آلَا يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ
 الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ إِنْ أَوْلِيَائُهُ إِلَّا
 الَّذِينَ آمَنُوا وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾ وَمَا كَانَ
 صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصْدِيَةً فَذُوقُوا
 الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
 يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُنفِقُونَهَا
 ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ ﴿٣٦﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
 إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ ﴿٣٧﴾ لِيَمِيزَ اللَّهُ
 الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ الْخَبِيثَ بَعْضُهُ عَلَىٰ
 بَعْضٍ فَيَرْكُمَهُ جَمِيعًا فَيَجْعَلَهُ فِي جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ
 هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَنْتَهُوا
 يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ وَإِنْ يَعُودُوا فَقَدْ مَضَتْ
 سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٩﴾ وَقَتْلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ
 وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ فَإِنْ انْتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا
 يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤٠﴾ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ
 مَوْلَاكُمْ نِعَمَ الْمَوْلَىٰ وَنِعَمَ النَّصِيرِ ﴿٤١﴾

و چرا خداوند آنها را عذاب ندهد، درحالیکه آنان
 مردم را از مسجد الحرام باز می‌دارند؟ آنان به مسجد
 الحرام اولی‌تر نیستند، بلکه تنها کسانی به آن اولی‌تر
 هستند که پرهیزگار باشند، ولی بیشترشان نمی‌دانند.
 ﴿۳۴﴾ و نمازشان نزد خانه کعبه جز سوت کشیدن و
 کف زدن نبود. پس عذاب را بچشید به سبب کفری که
 ورزیدید. ﴿۳۵﴾ همانا کافران اموال خود را خرج
 می‌کنند تا (مردم را) از راه خدا باز دارند، آنها
 اموالشان را خرج خواهند کرد اما بعداً مایه پشیمانی
 آنان خواهد بود، سپس شکست خواهند خورد، و
 کافران به سوی جهنم رانده می‌شوند. ﴿۳۶﴾ تا خداوند
 ناپاک را از پاک معلوم بدارد، و برخی از ناپاکان را بر
 برخی دیگر بیافزاید، آنگاه همه ایشان را روی هم
 انباشته کند، و آنگاه به دوزخشان بیاندازد. اینانند که
 زیانکارانند. ﴿۳۷﴾ به کافران بگو: اگر دست بردارند
 اعمال گذشته آنان آمرزیده می‌شود، و اگر بازگردند
 بی‌گمان قانون خدا در مورد پیشینان گذشته است.
 ﴿۳۸﴾ و با آنان پیکار کنید تا آنکه هیچ فتنه‌ای باقی
 نماند، و دین یکسره از آن خدا گردد. پس اگر دست
 بردارند خداوند به آنچه می‌کنند بینا است. ﴿۳۹﴾ و
 اگر روی برتابند که خداوند سرپرست شما است، و او
 بهترین سرپرست و بهترین یاور و مددکار است. ﴿۴۰﴾

وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِّن شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ
وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ
السَّبِيلِ إِن كُنْتُمْ ءَامَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا
يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ التَّلَاقِ الْجُمُعَانِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٤١﴾ إِذْ أَنْتُمْ بِالْعُدُوَّةِ الدُّنْيَا وَهُمْ بِالْعُدُوَّةِ
الْقُصُوفِ وَالرَّكْبُ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ
لَاخْتَلَفْتُمْ فِي الْمِيعَادِ وَلَكِن لِّيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ
مَفْعُولًا لِّيَهْلِكَ مَن هَلَكَ عَن بَيْتَةٍ وَيَحْيَىٰ مَن حَيَّ
عَن بَيْتَةٍ وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٤٢﴾ إِذْ يُرِيكُهُمُ
اللَّهُ فِي مَنَامِكَ قَلِيلًا وَلَوْ أَرَأَيْتَهُمْ كَثِيرًا لَّفَشِلْتُمْ
وَلَتَنَزَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَلَكِنَّ اللَّهَ سَلَّمَ إِنَّهُ عَلِيمٌ
بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤٣﴾ وَإِذْ يُرِيكُمُوهُمْ إِذِ التَّيَقُّنُ فِي
أَعْيُنِكُمْ قَلِيلًا وَيُقَلِّلُكُمْ فِي أَعْيُنِهِمْ لِيَقْضِيَ اللَّهُ
أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٤٤﴾ يَتَأَيَّهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللَّهَ
كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٤٥﴾

و بدانید هر غنیمتی که به دست آورید یک پنجم آن از
آن خدا و پیامبر و خویشاوندان و یتیمان و مستمندان و
در راه ماندگان است، اگر به خدا و آنچه بر بنده خود
در روز جدایی (حق از باطل) نازل کردیم ایمان دارید،
روزی که آن دو گروه به هم رسیدند. و خداوند بر هر
چیزی تواناست. ﴿۴۱﴾ و به یاد آورید آنگاه که شما
در دامنه نزدیکتر بودید، و آنان در دامنه دورتر بودند،
و سواران (دشمن) پایین‌تر از شما بودند، و اگر با
همدیگر وعده (جنگ) گذاشته بودید قطعاً در وعده
خلاف می‌کردید، ولی تا خداوند کاری را تحقق بخشد
که انجام یافتنی بود، تا کسی که نابود شده است از
روی دلیل نابود شود، و کسی که باید زنده بماند از
روی دلیل زنده بماند، و همانا خداوند شنوای دانا
است. ﴿۴۲﴾ و به یاد آور آنگاه که خداوند آنان را در
خواب به تو اندک نشان داد، و اگر آنان را بسیار به تو
می‌نمایاند، قطعاً سست می‌شدید، و درباره کار اختلاف
می‌کردید، ولی خداوند شما را به سلامت داشت،
بی‌گمان او به راز دلها داناست. ﴿۴۳﴾ و به یاد آور
آنگاه که با آنان روبرو شدید، خداوند آنان را در نظر
شما کم جلوه داد، و شما را نیز در نظر آنها کم جلوه
داد، تا خداوند کاری را که انجام یافتنی است به انجام
برساند، و کارها به خداوند برگردانده می‌شود. ﴿۴۴﴾
ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هرگاه با گروهی روبرو
شدید، پایداری نمایید، و خداوند را بسیار یاد کنید
باشد که رستگار شوید. ﴿۴۵﴾

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا
وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَأَصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ
﴿٤٦﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطَرًا
وَرِثَاءَ آلِثَّائِسٍ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ بِمَا
يَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٤٧﴾ وَإِذْ زَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ
وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمْ الْيَوْمَ مِنَ الثَّائِسِ وَإِنِّي جَارٌّ
لَكُمْ فَلَمَّا تَرَأَتِ الْفِئَتَانِ نَكَصَ عَلَى عَقَبَيْهِ
وَقَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكُمْ إِنِّي أَرَى مَا لَا تَرَوْنَ إِنِّي
أَخَافُ اللَّهَ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٤٨﴾ إِذْ يَقُولُ
الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ غَرَّ هَؤُلَاءِ
دِينُهُمْ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ
﴿٤٩﴾ وَلَوْ تَرَى إِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةُ
يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَرَهُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ
﴿٥٠﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتَ أَيْدِيَكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَمٍ
لِّلْعَبِيدِ ﴿٥١﴾ كَذَابُ عَالِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ إِنَّ اللَّهَ
قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٥٢﴾

و از خدا و پیامبرش اطاعت کنید، و با همدیگر
اختلاف نوزید، که در آن صورت در مانده و ناتوان
می شوید، و شکوه و هیبت شما از میان می رود. و
شکیبایی کنید که خداوند با شکیبایان است. ﴿۴۶﴾ و
مانند کسانی باشید که از روی غرور و سرکشی و
برای خودنمایی از سرزمینشان بیرون آمدند، و مردمان
را از راه خدا باز داشتند. و خداوند به آنچه که می کنند
احاطه دارد. ﴿۴۷﴾ و به یاد آورید آنگاه که شیطان
کارهایشان را برای آنان آراسته کرد و گفت: امروز
هیچ کس نمی تواند بر شما پیروز شود، من هم پیمان و
یاور شما هستم، اما هنگامی که هر دو گروه روبرو
شدند به عقب برگشت و گفت: من از شما بیزارم، همانا
من چیزی را می بینم که شما نمی بینید، من از خدا
می ترسم و خداوند سخت کیفر است. ﴿۴۸﴾ و به یاد
آورید آنگاه که منافقان و کسانی که در دلهایشان
بیماری بود، می گفتند: اینان را دینشان فریفته است، و
هرکس بر خداوند توکل کند همانا خداوند عزیز و
حکیم است. ﴿۴۹﴾ و اگر ببینی بدانگاه که فرشتگان
جان کافران را می گیرند و بر سر و صورت و پشتشان
می زنند (و می گویند): عذاب سوزان را بچشید. ﴿۵۰﴾
این به خاطر کارهایی است که از پیش می فرستادید، و
خداوند بر بندگان کمترین ستمی روا نمی دارد. ﴿۵۱﴾
چون شیوه فرعونیان و کسانی که پیش از آنها بودند، به
آیات خدا کفر ورزیدند، پس خداوند آنان را به سبب
گناهانشان گرفت، همانا خداوند توانای سخت کیفر
است. ﴿۵۲﴾

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِّعَمَهُ أَنْعَمَهَا عَلَى قَوْمٍ
 حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٣﴾
 كَذَّابٌ عَالٍ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ
 رَبِّهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَكُلُّ
 كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٥٤﴾ إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الَّذِينَ
 كَفَرُوا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٥﴾ الَّذِينَ عَاهَدْتَ مِنْهُمْ ثُمَّ
 يَنْقُضُونَ عَهْدَهُمْ فِي كُلِّ مَرَّةٍ وَهُمْ لَا يَتَّقُونَ ﴿٥٦﴾
 فَمَا تَتَّقَنَّاهُمْ فِي الْحَرْبِ فَشَرِدَ بِهِمْ مَنِ خَلَقَهُمْ
 لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِنَّمَا تَخَافَنَ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةٍ
 فَاثْبُدْ إِلَيْهِمْ عَلَى سَوَاءٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْخَائِنِينَ ﴿٥٨﴾
 وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَبْقُوا إِنَّهُمْ لَا يُعْجِزُونَ
 ﴿٥٩﴾ وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ
 الْحَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَءَاخِرِينَ
 مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ وَمَا تُنْفِقُوا
 مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا
 تُظْلَمُونَ ﴿٦٠﴾ وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ
 عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦١﴾

این بدان خاطر است که خداوند هیچ نعمتی را که به
 قومی داده است تغییر نمی دهد مگر اینکه آنان حال
 خود را تغییر دهند، و بی گمان خداوند شنوای دانا
 است. ﴿۵۳﴾ مانند شیوة فرعونیان و کسانی که پیش از
 آنها بودند، آیات پروردگارشان را تکذیب کردند، پس
 ما ایشان را به سبب گناهانشان هلاک ساختیم. و
 فرعونیان را غرق نمودیم، و همه ستمکار بودند. ﴿۵۴﴾
 بی گمان بدترین جنبدگان نزد خدا کسانی اند که کفر
 ورزیده اند، پس آنان ایمان نمی آورند. ﴿۵۵﴾ کسانی
 که از آنان پیمان گرفته اید، ولی هر بار پیمانشان را
 می شکنند، و پرهیزگاری نمی کنند. ﴿۵۶﴾ پس اگر
 آنان را در جنگ یافتی چنان آنان را درهم بکوب که
 کسانی که در پشت سر ایشان قرار دارند، پند بگیرند.
 ﴿۵۷﴾ و هرگاه از خیانت گروهی بیم داشتی، همچون
 ایشان پیمانشان را به سوی آنان بینداز و لغو کن (به
 گونه ای که همه در آگاهی از نقض عهد) برابر شوند،
 بی گمان خداوند خیانت کاران را دوست ندارد. ﴿۵۸﴾
 و کافران گمان نکنند که پیشی گرفته و دررفته اند،
 آنان نمی توانند (ما را) درمانده کنند. ﴿۵۹﴾ و برای
 (مبارزه با) آنان آنچه از نیرو و اسبان آماده دارید مهیا
 سازید تا با آن دشمن خدا و دشمن خود را بترسانید، و
 کسانی دیگر جز آنان را نیز بترسانید که آنان را
 نمی شناسید، و خدا آنان را می شناسد، و هر چیزی که
 در راه خدا خرج کنید پاداش آن کاملاً به شما داده
 می شود و شما هیچ گونه ستمی نمی بینید. ﴿۶۰﴾ و اگر
 به صلح گراییدند، تو (نیز) بدان گرای و بر خدا توکل
 کن، بی گمان او شنوای دانا است. ﴿۶۱﴾

وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ هُوَ الَّذِي
 أَيْدَكَ بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾ وَالْفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ
 أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَّا أَلْفَتْ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ
 وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلْفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٣﴾
 يَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ
 الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٤﴾ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَرَضَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى
 الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عِشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا
 مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِّنَ
 الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾ أَلَمْ تَرَ
 حَقَّقَ اللَّهُ عَنْكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا فَإِنْ
 يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ
 يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ
 مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَى
 حَتَّى يُثْخِنَ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُونَ عَرَصَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ
 يُرِيدُ الْآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٧﴾ لَوْلَا كِتَابٌ مِّنَ
 اللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيمَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٦٨﴾
 فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ
 غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٩﴾

و اگر بخواهند ترا فریب دهند، بی گمان خدا ترا کافی
 است، او همان کسی است که تو را با یاری خود و با
 مؤمنان توان داد و تقویت کرد. ﴿٦٢﴾ و بین دل‌های
 آنان الفت ایجاد نمود، اگر همه آنچه را که در زمین
 است خرج می کردی، نمی توانستی میان دل‌هایشان الفت
 برقرار سازی، ولی خداوند بین آنان انس و الفت
 انداخت. همانا او توانا و فرزانه است. ﴿٦٣﴾ ای پیامبر!
 خدا برای تو و برای مؤمنانی که از تو پیروی کرده‌اند
 کافی است. ﴿٦٤﴾ ای پیامبر! مؤمنان را به جنگ
 برانگیز. اگر بیست نفر شکیا از شما باشند، بر دویست
 نفر چیره می‌شوند، و اگر از شما صد نفر باشد بر هزار
 نفر از کافران چیره می‌گردند، به خاطر اینکه کافران
 گروهی هستند که نمی‌فهمند. ﴿٦٥﴾ هم اینکه خداوند
 از (مسئولیت) شما کاست، و دانست که در شما ضعفی
 است، پس اگر صد نفر شکیا از شما باشند بر دویست
 نفر از کافران چیره می‌شوند، و اگر هزار نفر صابر و
 شکیا از شما باشند، بر دو هزار نفر به اذن و یاری
 خداوند چیره می‌گردند. و خداوند با شکییان است.
 ﴿٦٦﴾ هیچ پیامبری حق ندارد که اسیرانی بگیرد تا
 آنکه در زمین کستار کند، و کاملاً بر دشمن پیروز
 شود. شما متاع دنیا را می‌طلبید و خداوند آخرت را
 می‌خواهد، و خداوند توانا و با حکمت است. ﴿٦٧﴾
 اگر از جانب خدا کتابی نبود قطعاً در آنچه گرفته‌اید
 عذابی بزرگ به شما می‌رسید. ﴿٦٨﴾ پس، از آنچه به
 غنیمت گرفته‌اید حلال و پاکیزه بخورید، و از خدا
 بترسید، بی گمان خداوند بخشاینده مهربان است.
 ﴿٦٩﴾

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِمَنْ فِي أَيْدِيكُمْ مِنَ الْأَسْرَىٰ إِن يَعْلَمِ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ خَيْرًا يُؤْتِكُمْ خَيْرًا مِّمَّا أَخَذَ مِنْكُمْ وَيَغْفِرَ لَكُمْ ۖ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧٠﴾
وَأِنْ يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَاوَأُوا وَنَصَرُوا أُولَٰئِكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۗ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنْ وَلِيَّتِهِمْ مِنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا ۚ وَإِنْ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمْ النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٧٢﴾
وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ ﴿٧٣﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَاوَأُوا وَنَصَرُوا أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٧٤﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْ بَعْدِ وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا مَعَكُمْ فَأُولَٰئِكَ مِنْكُمْ وَأُولُوا الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧٥﴾

ای پیامبر! به اسیرانی که در دست شما هستند، بگو: اگر خداوند خیری در دلهایتان سراغ داشته باشد بهتر از آنچه از شما گرفته شده است به شما خواهد داد، و شما را می‌آمرزد و خداوند آمرزنده و مهربان است. ﴿۷۰﴾
و اگر بخواهند به تو خیانت کنند در حقیقت پیش از این به خدا خیانت کرده‌اند، پس (شما را) بر آنان پیروز گردانید و خداوند دانا و حکیم است. ﴿۷۱﴾ بی‌گمان کسانی که ایمان آوردند، و هجرت کردند، و با اموال و جانهایشان در راه خدا جهاد نمودند و (کسانی که به مهاجرین) جای دادند، و یاری کردند، آنان یاران یکدیگر هستند. و کسانی که ایمان آوردند و هجرت نکردند هیچ‌گونه ولایتی در برابر آن ندارید، مگر اینکه هجرت کنند، و اگر از شما در (کار) دین یاری و کمک خواستید، بر شماست که آنان را یاری کنید، مگر زمانی که مخالفان آنان گروهی باشند که میان شما و آنان پیمانی است و خداوند به آنچه می‌کنید بینا است. ﴿۷۲﴾ و کسانی که کفر ورزیدند برخی یاران برخی دیگرند، اگر چنین نکنید فتنه و فساد بزرگی در زمین برپا می‌گردد. ﴿۷۳﴾ و کسانی که ایمان آوردند، و هجرت نمودند، و در راه خدا جهاد کردند، و همچنین کسانی که پناه دادند و یاری نمودند، اینان به‌راستی مؤمنانند، برای آنان آمرزش و روزی شایسته است. ﴿۷۴﴾ و کسانی که پس از این، ایمان آوردند و هجرت کردند و همراه با شما جهاد نمودند، آنان از شما هستند، و خویشاوندان در کتاب خدا نسبت به همدیگر (از دیگران) سزاوارترند، بی‌گمان خداوند به همه چیز دانا است. ﴿۷۵﴾

سُورَةُ التَّوْبَةِ

سوره توبه

بَرَاءَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِّنَ
 الْمُشْرِكِينَ ﴿١﴾ فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ
 وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَأَنَّ اللَّهَ مُحْزِي
 الْكَافِرِينَ ﴿٢﴾ وَأَذِّنْ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ
 يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ
 وَرَسُولُهُ فَإِنْ تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ
 فَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَبَشِّرِ الَّذِينَ
 كَفَرُوا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣﴾ إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِّنَ
 الْمُشْرِكِينَ ثُمَّ لَمْ يَنْقُصُوكُمْ شَيْئًا وَلَمْ يُظَاهَرُوا
 عَلَيْكُمْ أَحَدًا فَأَتِمُوا إِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ إِلَى مُدَّتِهِمْ إِنَّ
 اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٤﴾ فَإِذَا أَنْسَلَخَ الْأَشْهُرَ الْحُرْمَ
 فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُواهُمْ
 وَأَحْصُرُوهُمْ وَأَقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصِدٍ فَإِنْ تَابُوا
 وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوْا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ
 غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾ وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ
 فَأَجِرْهُ حَتَّى يَسْمَعَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُ ذَلِكَ
 بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾

(این) بیزاری خداوند و پیامبرش از مشرکانی است که
 شما با آنان پیمان بسته‌اید. ﴿۱﴾ پس چهار ماه در زمین
 بگردید، و بدانید که شما نمی‌توانید خدا را درمانده
 کنید، و بدانید که خداوند رسواکننده کافران است.
 ﴿۲﴾ و این اعلامی از سوی خدا و پیامبرش به مردم در
 روز حج اکبر است، که خداوند و پیامبرش از مشرکان
 بیزار هستند، پس اگر توبه کنید آن برایتان بهتر است، و
 اگر روی بگردانید، بدانید که شما نمی‌توانید خدای را
 ناتوان کنید و از دست او فرار کنید. و کافران را به
 عذاب دردناکی مژده بده. ﴿۳﴾ مگر کسانی از
 مشرکان که با آنان پیمان بسته‌اید، و ایشان چیزی از آن
 فروگذار نکرده‌اند، و کسی را بر ضد شما یاری
 نداده‌اند. پس پیمان آنان را تا پایان مدتشان تمام کنید،
 بی‌گمان خداوند پرهیزگاران را دوست دارد. ﴿۴﴾ پس
 وقتی که ماه‌های حرام به پایان رسید، مشرکان را
 هرکجا یافتید بکشید و بگیرید و محاصره کنید، و در
 هر کمین‌گاهی به کمین آنان بنشینید، پس اگر توبه
 کردند و نماز را بر پا داشتند و زکات را پرداختند راه
 را بر آنان باز بگذارید، همانا خداوند آمرزنده و مهربان
 است. ﴿۵﴾ و اگر یکی از مشرکان از تو پناه خواست،
 او را پناه بده تا کلام خداوند را بشنود، سپس او را به
 محل امن خودش برسان، این بدان خاطر است که آنان
 گروهی نادان‌اند. ﴿۶﴾

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رُسُولِهِ إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ فَمَا اسْتَقْمُوا لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧﴾ كَيْفَ وَإِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا فِيكُمْ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً يُرْضُونَكُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ وَتَأْبَىٰ قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨﴾ أَشْتَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩﴾ لَا يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ﴿١٠﴾ فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوْا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَنُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١١﴾ وَإِنْ نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ مِّنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَتِلُوا أَيْمَةَ الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ ﴿١٢﴾ أَلَا تَقْتُلُونَ قَوْمًا نَّكَثُوا أَيْمَانَهُمْ وَهَمُّوا بِإِخْرَاجِ الرَّسُولِ وَهُمْ بَدَءُوكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ أَتَخْشَوْنَهُمْ فَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَوْهُ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

چگونه مشرکان را نزد خدا و پیامبرش پیمانی باشد؟ مگر کسانی که در کنار مسجد الحرام با ایشان پیمان بسته‌اید، پس تا زمانی که با شما (بر سر عهد و پیمان) وفادار باشند، شما نیز نسبت به آنان راست و وفادار باشید. همانا خداوند پرهیزگاران را دوست دارد. ﴿۷﴾ چگونه (عهد و پیمانی داشته باشند) با اینکه اگر بر شما پیروز شوند در مورد شما هیچ حق و حقوق خویشاوندی و پیمانی را رعایت نمی‌کنند، با زبانهای خویش شما را خشنود می‌سازند ولی دلهایشان نمی‌پذیرند و بیشتر آنان فاسق‌اند. ﴿۸﴾ آیات خدا را به بهای اندکی فروختند و مردم را از راه او بازداشتند - و خود نیز از آن بازماندند - و به راستی آنان کار بسیار بدی می‌کردند. ﴿۹﴾ آنان درباره هیچ مؤمنی حق خویشاوندی و هیچ پیمانی را رعایت نمی‌کنند و همه ایشان تجاوزکارانند. ﴿۱۰﴾ بنابراین اگر توبه کردند و نماز را برپا داشتند و زکات را پرداختند، پس برادران دینی شما هستند و آیات را به روشنی برای گروهی که می‌دانند، بیان می‌کنیم. ﴿۱۱﴾ و اگر سوگندهایشان را پس از پیمانشان شکستند، و به دینتان طعنه زدند، پس با پیشوایان کفر بجنگید، چرا که آنان را هیچ پیمانی نیست، باشد که دست بردارند. ﴿۱۲﴾ آیا با گروهی نمی‌جنگید که سوگندهایشان را شکستند، و آهنگ بیرون کردن پیامبر را (از مکه) کردند، و ایشان بودند که نخستین بار (جنگ را) آغاز کردند. آیا از آنان می‌ترسید؟! پس اگر مؤمن هستید خداوند سزاوارتر است که از او بترسید. ﴿۱۳﴾

قَتَلُوهُمْ يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِيهِمْ
وَيَنْصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٤﴾
وَيُذْهِبْ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ وَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٥﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَلَمَّا
يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُوا مِنْ
دُونِ اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِجَنَّةٍ وَاللَّهُ
خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَنْ يَعْمُرُوا
مَسْجِدَ اللَّهِ شَاهِدِينَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ بِالْكَفْرِ أُولَئِكَ
حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي النَّارِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّمَا
يَعْمُرُ مَسْجِدَ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَءَاتَى الزَّكَاةَ وَلَمْ يَخْشَ إِلَّا اللَّهَ
فَعَسَىٰ أُولَئِكَ أَنْ يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿١٨﴾
وَأَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
كَمَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ
﴿١٩﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَعْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ
هُمْ الْفَائِزُونَ ﴿٢٠﴾

با آنان بجنگید تا خداوند آنان را با دستان شما عذاب
دهد، و خوار و ذلیلشان نماید، و شما را بر آنان پیروز
گرداند، و دلهای گروه مؤمنان را شفا بخشد. ﴿۱۴﴾ و
خشم دلهایشان را از بین ببرد، و خداوند توبه هر کس را
که بخواهد می‌پذیرد، و خداوند دانا و حکیم است.
﴿۱۵﴾ آیا پنداشته‌اید که رها می‌شوید، حال آنکه
خداوند کسانی از شما را که جهاد کرده‌اند، و به غیر از
خدا و پیامبر و مؤمنان، دوست نزدیک و محرم اسراری
برای خود نگرفته‌اند، معلوم نداشته است؟ و خداوند به
آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿۱۶﴾ مشرکان حق ندارند
مسجدهای خدا را آباد کنند، درحالیکه به کفر خویش
گواهی می‌دهند، آنان اعمالشان ضایع و تباه است، و در
آتش جهنم جاودانه‌اند. ﴿۱۷﴾ تنها کسی مساجد خدا
را آباد می‌سازد که به خدا و روز قیامت ایمان داشته
باشد، و نماز را برپا دارد، و زکات را بپردازد، و جز از
خدا نترسد، امید است اینان از راه یافتگان باشند.
﴿۱۸﴾ آیا آب دادن به حاجیان و آباد ساختن مسجد
الحرام را مانند (کار) کسی قرار داده‌اید که به خدا و
روز قیامت ایمان آورده و در راه خدا جهاد کرده
است؟ در نزد خداوند برابر نیستند، و خداوند گروه
ستمکاران هدایت نمی‌کند. ﴿۱۹﴾ کسانی که ایمان
آوردند و هجرت نمودند و در راه خدا با مال و جانشان
جهاد کردند، دارای منزلت والاتر و بزرگتری در
پیشگاه خداوند، و اینان همان رستگارانند. ﴿۲۰﴾

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَدَتْ لَهُمْ فِيهَا
 نَعِيمٌ مُّقِيمٌ ﴿٢١﴾ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ
 أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٢٢﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا
 ءَابَاءَكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ
 عَلَى الْإِيمَانِ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ مِّنْكُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
 الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ إِلَيْكُمْ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي
 سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا
 يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٤﴾ قُلْ إِن كَانَ ءَابَاؤُكُمْ
 وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ
 وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا
 وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي
 مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ
 فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ
 بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُمُ مُدْبِرِينَ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ
 سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ جُنُودًا
 لَّمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ
 الْكَافِرِينَ ﴿٢٦﴾

پروردگارشان آنان را به رحمت و خشنودی خود و به
 باغهایی که در آنها نعمت‌های پایدار دارند، مژده
 می‌دهد. ﴿۲۱﴾ همیشه در آن جاودانند، بی‌گمان در
 پیشگاه خدا پاداش بزرگی موجود است. ﴿۲۲﴾ ای
 مؤمنان! اگر پدران و برادرانتان کفر را بر ایمان ترجیح
 دادند آنان را به دوستی نگیرید. هرکس از شما آنان را
 به دوستی بگیرد پس ایشان ستمگرانند. ﴿۲۳﴾ بگو:
 اگر پدران و فرزندان و برادران و همسران و قوم و قبیله
 شما، و مالهایی که آن را با کوشش (فراوان) به دست
 آورده‌اید، و تجارتی که از بی‌رونی و بی‌بازاری آن
 می‌ترسیدید، و خانه‌هایی که آن را می‌پسندید، نزد شما
 از خدا و پیامبرش و جهاد کردن در راه او محبوب‌تر
 است، پس در انتظار باشید که خداوند کار خود را
 می‌کند، و خداوند نافرمانان را هدایت نمی‌نماید.
 ﴿۲۴﴾ بی‌گمان خداوند شما را در مواقع زیادی یاری
 کرد، و نیز در جنگ حنین آنگاه که فزونی خودتان
 شما را به شگفت آورد ولی آن لشکریان فراوان چیزی
 را از شما دفع نکردند، و زمین با همه فراخی‌اش بر شما
 تنگ آمد، از آن پس پشت کردید و پا به فرار نهادید.
 ﴿۲۵﴾ سپس خداوند آرامش خویش را بر پیامبرش و
 بر مؤمنان نازل کرد و لشکریایی را فرو فرستاد که شما
 آنها را نمی‌دیدید، و کافران را عذاب داد، و این کیفر
 کافران است. ﴿۲۶﴾

ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَلَى مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٧﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا وَإِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيكُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ إِنْ شَاءَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٨﴾ قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٢٩﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضِلُّهُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٣٠﴾ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣١﴾

سپس خدا بعد از این (واقعه) توبه هر کس را بخواهد می پذیرد و خداوند آمرزنده مهربان است. ﴿۲۷﴾ ای مؤمنان! بی گمان مشرکان پلیداند، پس نباید بعد از امسال به مسجد الحرام نزدیک شوند و اگر شما از فقر می ترسید، (بدانید که) خداوند اگر بخواهد شما را از فضل خویش بی نیاز خواهد گرداند. بی گمان خداوند دانا و حکیم است. ﴿۲۸﴾ با کسانی از اهل کتاب پیکار کنید که به خدا و روز قیامت ایمان نمی آورند، و آنچه را که خدا و پیامبرش حرام نموده است حرام نمی شمارند، و دین حق را نمی پذیرند، تا با کمال حقارت و خواری به دست خویش جزیه بپردازند. ﴿۲۹﴾ و یهودیان گفتند: عزیز پسر خداست، و نصارا گفتند: مسیح پسر خداست، این سخنی است (باطل) که بر زبان می آورند، با سخن کسانی که پیش از آن کفر ورزیده اند شباهت دارد، خداوند آنان را نابود کند! چگونه (از حق) برگردانده می شوند؟! ﴿۳۰﴾ و یهودیان و نصارا به جای خدا علمای دینی و دیرنشینان خود را به خدایی گرفتند، و مسیح، پسر مریم را نیز به خدایی گرفتند، حال آنکه به آنان امر نشده بود جز این که تنها معبود یگانه را بپرستند که هیچ معبود به حقی جز او وجود ندارد، پاک و منزّه است و از آنچه (با وی) شریک می گردانند. ﴿۳۱﴾

يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَا أَنْ يُوَسِّمَ نُورُهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٣٢﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لِيَآْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٤﴾ يَوْمَ يُحْمَى عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوَى بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ هَذَا مَا كَنْزْتُمْ لِأَنفُسِكُمْ فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْنِزُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنفُسَكُمْ وَقَتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَتِّلُونَكُمْ كَافَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٦﴾

می‌خواهند با سخنان خویش نور خدا را خاموش گردانند، و خداوند نمی‌پذیرد مگر اینکه نورش را کامل کند، اگر چه کافران نپسندند. ﴿۳۲﴾ او خدایی است که پیامبرش را همراه با هدایت و دین راستین روانه کرده است تا آن را بر همهٔ ادیان پیروز بگرداند هرچند که مشرکان نپسندند. ﴿۳۳﴾ ای مؤمنان! همانا بسیاری از علما و دیرنشینان اهل کتاب اموال مردم را به ناحق می‌خورند، و مردم را از راه خدا باز می‌دارند. و کسانی که طلا و نقره می‌اندوزند و آن را در راه خدا خرج نمی‌کنند آنان را به عذابی دردناک مژده بده. ﴿۳۴﴾ روزی که (آن اندوخته‌ها) در آتش جهنم گذاخته می‌شود، و پیشانی و پهلوی و پشت‌های ایشان با آن داغ می‌گردد، و بدیشان گفته می‌شود: این همان چیزی است که برای خود اندوختید، پس اینک بجشید (سزا و کیفر) آنچه را که می‌اندوختید. ﴿۳۵﴾ همانا تعداد ماهها نزد خدا در تقدیر الهی از روزی که آسمان‌ها و زمین را آفریده است دوازده ماه است، چهار ماه از آنها حرام است. دین راستین و درست همین است، پس در آنها بر خوشتن ستم نکنید و با همهٔ مشرکان بجنگید همانگونه که با همهٔ شما می‌جنگند، و بدانید که خداوند با پرهیزگاران است.

إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُحْلُونَهُ عَامًا وَيُحَرِّمُونَهُ عَامًا لِّيُؤَاطُوا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَيَحِلُّوا مَا حَرَّمَ اللَّهُ زَيْنَ لَهُمْ سُوءُ أَعْمَالِهِمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٧﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ أَنْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَتَأْخُذْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَّعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّا تَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلَ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَّمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٠﴾

همانا به تاخیر انداختن (ماههای حرام) فزونی در کفر است، کافران با آن گمراه می‌شوند، آن (ماه) را یک سال حلال می‌کنند و یک سال حرام می‌سازند تا با تعداد ماههای که خدا حرام نموده است موافقت برقرار سازند، پس آنچه را که خداوند حرام نموده است حلال می‌شمارند، کردار زشتشان برای آنان آراسته شده است و خداوند گروه کافران را هدایت نمی‌نماید. ﴿۳۷﴾ ای مؤمنان! چرا هنگامی که به شما گفته می‌شود در راه خدا (برای جهاد) حرکت کنید سستی می‌ورزید و دل به دنیا می‌دهید؟! آیا به جای آخرت به زندگی دنیا خشنود گشته‌اید؟! متاع و کالای این جهان (در برابر) آخرت چیز کمی بیش نیست. ﴿۳۸﴾ اگر برای جهاد حرکت نکنید خداوند شما را عذاب دردناکی خواهد داد، و گروهی غیر از شما را جایگزینتان می‌کند، و هیچ زبانی به او نمی‌رسانید و خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۳۹﴾ اگر او (پیامبر) را یاری نکنید، در حقیقت خداوند او را یاری کرد: بدانگاه کسانی که کفر ورزیده درحالی که یکی از دو تن بود از مکه بیرونش کردند، هنگامی که آن دو در غار بودند، آنگاه که (پیامبر) خطاب به رفیقش (ابوبکر صدیق) می‌فرمود: غم مخور، بی‌گمان خدا با ماست، پس خداوند آرامش خود را بر او نازل کرد، و او را با سپاهیان یاری داد که شما آنان را نمی‌دیدید، و سخن کافران را پایین‌تر، و سخن خدا را برتر قرار داد، و خداوند توانا و با حکمت است. ﴿۴۰﴾

أَنْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ
وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ
كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا
قَاصِدًا لَّاتَّبَعُوكَ وَلَٰكِنْ بَعُدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ
وَسَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ
يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٤٢﴾
عَفَا اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذِنْتَ لَهُمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكَ الَّذِينَ
صَدَقُوا وَتَعْلَمَ الْكَاذِبِينَ ﴿٤٣﴾ لَا يَسْتَغْنِيكَ الَّذِينَ
يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ
وَأَنْفُسِهِمْ ۖ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿٤٤﴾ إِنَّمَا يَسْتَغْنِيكَ
الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَارْتَابَتْ
قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَبِّهِمْ يَتَرَدَّدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَوْ أَرَادُوا
الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَٰكِنْ كَرِهَ اللَّهُ
أَنْبِعَانَّهُمْ فَتَبَّطَهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ ﴿٤٦﴾ لَوْ
خَرَجُوا فِيكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَا أُضْعِفُوا
خِلَالَكُمْ يَبْغُونَكُمُ الْفِتْنَةَ وَفِيكُمْ سَمَّعُونَ لَهُمْ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾

سبکبار و سنگین بار بیرون آید، و با مالها و جان هایتان
در راه خدا جهاد کنید. اگر بدانید این برای شما بهتر
است. ﴿۴۱﴾ اگر غنائمی نزدیک و سفری آسان بود
قطعاً از تو پیروی می کردند، ولی مسافت طولانی راه
برای آنان سخت و دشوار است. به خدا سوگند می
خورند که اگر می توانستیم با شما بیرون می آمدیم،
خود را هلاک می کنند و خداوند می داند که آنان
دروغگویند. ﴿۴۲﴾ خداوند تو را ببخشد! چرا پیش
از آنکه برای تو روشن گردد چه کسانی راستگویند و
چه کسانی دروغگویند به آنان اجازه دادی؟ ﴿۴۳﴾
کسانی که به خدا و روز قیامت ایمان دارند (در مورد
شرکت نکردن در جهاد) با مالها و جانهایشان از تو
اجازه نمی خواهند، و خداوند به پرهیزگاران داناست.
﴿۴۴﴾ فقط کسانی از تو اجازه می خواهند که به خدا و
روز قیامت ایمان نمی آورند و دلهایشان دچار شک و
تردید است. پس آنان در شک خود سرگردانند. ﴿۴۵﴾
و اگر می خواستند بیرون روند حتماً ساز و برگ آن را
آماده می کردند، ولی خداوند بیرون شدن و حرکت
کردن آنان را نپسندید، پس آنان را از حرکت باز
داشت و گفته شد: با نشستگان بنشینید. ﴿۴۶﴾ اگر آنان
همراه با شما بیرون می آمدند چیزی جز کمبود به شما
نمی افزودند، و درمیان شما حرکت می کردند و مشغول
آشفتن و گول زدن و برگرداندن آنان از دین می شدند، و
درمیان شما کسانی هستند که سخن ایشان را بشنوند و
خداوند به ستمکاران داناست. ﴿۴۷﴾

لَقَدْ ابْتَغُوا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَقَلَّبُوا لَكَ الْأُمُورَ حَتَّى جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَارِهُونَ ﴿٤٨﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ أَئِذَا دُنِيَ وَلَا تَفْتِنِي ۚ أَلَا فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوا ۖ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٤٩﴾ إِنْ تُصِيبَكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَإِنْ تُصِيبَكَ مُصِيبَةٌ يَقُولُوا قَدْ أَخَذْنَا أَمْرًا مِنْ قَبْلُ وَيتَوَلَّوْا وَهُمْ فَرِحُونَ ﴿٥٠﴾ قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلْ هَلْ تَرَبَّصُونَ بِنَا إِلَّا إِحْدَى الْحُسَيْنَيْنِ ۖ وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَنْ يُصِيبَكُمْ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِّنْ عِنْدِهِ ۖ أَوْ بِأَيْدِينَا ۖ فَتَرَبَّصُوا إِنَّا مَعَكُمْ مُتَرَبِّصُونَ ﴿٥٢﴾ قُلْ أَنْفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَّن يُتَقَبَلَ مِنْكُمْ إِنْكُم كُنْتُمْ قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقَبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۚ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كُسَالَىٰ وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَارِهُونَ ﴿٥٤﴾

بی گمان پیش از این فتنه جویی کردند و برای ابطال دعوت تو نیز نگاهی اندیشیدند تا آنکه یاری خدا فرا رسید و کار خدا با آنکه آنان نمی پسندیدند پیروز شد. ﴿۴۸﴾ و از آنان کسی هست که می گوید: به من اجازه بده، و مرا دچار فتنه (و فساد) مساز! بدان که در فتنه افتاده اند! و به راستی که جهنم دربرگیرنده کافران است. ﴿۴۹﴾ اگر نیکی به تو برسد آنان را اندوهگین می کند و اگر مصیبتی به تو دست دهد، می گویند: ما از پیش دوری جسته ایم و شادمان برمی گردند. ﴿۵۰﴾ بگو: هرگز به ما چیزی نمی رسد جز آنچه خداوند برای ما مقرر نموده است، او کارساز ماست و مؤمنان باید فقط به خدا توکل نمایند. ﴿۵۱﴾ بگو: آیا درباره ما جز یکی از این دو نیکی را انتظار دارید؟ ولی ما در مورد شما انتظار می کشیم که خداوند از نزد خویش باستان ما به شما عذابی برساند. پس چشم به راه باشید و ما هم با شما در انتظاریم. ﴿۵۲﴾ بگو: چه از روی اختیار و چه از روی ناخوشی و اجبار انفاق کنید، هرگز از شما پذیرفته نمی شود. بی گمان شما گروهی نافرمان هستید. ﴿۵۳﴾ و هیچ چیز آنان را از پذیرفته شدن بخشش هایشان باز نداشت جز اینکه آنان به خدا و پیامبرش کفر ورزیدند، و جز با کسالت و تنبلی به نماز نمی ایستند، و جز از روی ناچاری احسان و بخشش نمی کنند. ﴿۵۴﴾

فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنْكُمْ وَمَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَفْرُقُونَ ﴿٥٦﴾ لَوْ يَجِدُونَ مَلَجًا أَوْ مَعْرَتًا أَوْ مَدَحَلًا لَوَلَّوْا إِلَيْهِ وَهُمْ يَجْمَحُونَ ﴿٥٧﴾ وَمِنْهُمْ مَن يَلْمِزُكَ فِي الصَّدَقَاتِ فَإِنْ أُعْطُوا مِنْهَا رِضًا وَإِنْ لَمْ يُعْطُوا مِنْهَا إِذَا هُمْ يَسْخَطُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ سَيُؤْتِينَا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ ﴿٥٩﴾ إِنَّمَا الصَّدَقَتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَمِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْغَرَمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦٠﴾ وَمِنْهُمْ الَّذِينَ يُؤْذُونَ النَّبِيَّ وَيَقُولُونَ هُوَ أُذُنٌ قُلْ أُذُنٌ خَيْرٌ لَّكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَيُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ وَرَحْمَةٌ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦١﴾

پس مالها و فرزندانشان تو را به شگفتی نیندازد، همانا خداوند می‌خواهد آنان را در زندگی دنیا به وسیله آن عذاب دهد و در حال کفر جانشان بیرون رود. ﴿٥٥﴾ و به خدا سوگند می‌خورند که آنان از شما هستند، درحالی‌که از شما نیستند، بلکه آنان گروهی هستند که می‌ترسند. ﴿٥٦﴾ اگر پناهگاه یا غارها یا کانالی بیابند شتابان به آن روی می‌آورند. ﴿٥٧﴾ و درمیان آنان کسانی هستند که در موضوع تقسیم زکات از تو عیب و ایراد می‌گیرند، اگر از آن به آنان داده شود خشنود می‌گردند و اگر چیزی از آن بدیشان داده نشود آنگاه خشمگین می‌شوند. ﴿٥٨﴾ و اگر آنان بدآنچه خدا و پیامبرش بدیشان داده‌است خشنود می‌شدند و می‌گفتند: خدا ما را بس است، به زودی خداوند و پیامبرش از فضل و کرم خود به ما می‌دهند و ما به خدا مشتاقیم، برایشان بهتر بود. ﴿٥٩﴾ زکات فقط برای مستمندان، ینوایان، کارگزاران جمع آوری زکات، کسانی که از آنان دلجویی می‌شود، آزادی بردگان، بدهکاران، و در راه ماندگان است. این یک فریضه الهی است و خداوند دانا و حکیم است. ﴿٦٠﴾ و درمیان آنان کسانی هستند که پیامبر را آزار داده و می‌گویند: او سراپا گوش، (و خوش‌باور) است، (و هر چیزی را می‌پذیرد). بگو: او برای شما گوش خوبی است، به خدا ایمان دارد و مشورت مؤمنان را می‌پذیرد و برای مؤمنان رحمتی است. و کسانی که پیامبر خدا را می‌آزارند عذاب دردناکی دارند. ﴿٦١﴾

يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِيَرْضَوْكُمْ وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَقُّ
 أَنْ يُرْضَوْهُ إِنْ كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَنِ
 يُحَادِدِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَلِيدًا فِيهَا
 ذَلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ ﴿٦٣﴾ يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَنْ تُنَزَّلَ
 عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ قُلِ اسْتَهِزْءُوا
 إِنَّ اللَّهَ مُخْرِجٌ مِمَّا تَحْذَرُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولَنَّ
 إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ
 وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِءُونَ ﴿٦٥﴾ لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ
 كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ إِنْ نَعْفُ عَنْ طَآئِفَةٍ
 مِّنْكُمْ نَعَذِّبُ طَآئِفَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿٦٦﴾
 الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ بَعْضُهُمْ مِّنْ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ
 بِالْمُنْكَرِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ
 نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٦٧﴾
 وَعَدَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ
 خَالِدِينَ فِيهَا هِيَ حَسْبُهُمْ وَلَعَنَّ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ
 مُّقِيمٌ ﴿٦٨﴾

برایتان به خدا سوگند می‌خورند تا شما را خشنود
 کنند، حال آنکه اگر آنان مؤمن هستند، خدا و پیامبرش
 سزاوارترند که خوشنودشان سازند. ﴿۶۲﴾ آیا
 ندانسته‌اند که هرکس با خدا و پیامبرش دشمنی و
 مخالفت ورزد سزای او آتش دوزخ است و در آن
 جاودانه می‌ماند. این رسوایی بزرگ است. ﴿۶۳﴾
 منافقان از آن می‌ترسند که سوره‌ای دربارهٔ آنان نازل
 شود که از آنچه در دلهایشان است خبر دهد، بگو:
 مسخره کنید، بی‌گمان خداوند آنچه را که از آن بیم
 دارید آشکار می‌سازد. ﴿۶۴﴾ و اگر از آنان پرسشی،
 می‌گویند: بازی و شوخی می‌کردیم بگو: آیا به خدا و
 آیات او و پیامبرش مسخره می‌کردید. ﴿۶۵﴾ عذر
 نیاورید، به‌راستی شما پس از ایمانتان کافر شده‌اید،
 اگر برخی از شما را عفو کنیم گروهی دیگر را به سبب
 آنکه گناهکار بودند عذاب می‌دهیم. ﴿۶۶﴾ مردان
 منافق و زنان منافق از همدیگرند، به کار زشت فرمان
 می‌دهند، و از کار خوب باز می‌دارند، و دستهایشان را
 (از بخشیدن) بسته می‌دارند. خدا را فراموش کرده‌اند
 خدا هم ایشان را فراموش کرده است. بی‌گمان منافقان
 فاسقند. ﴿۶۷﴾ خداوند مردان و زنان منافق و مردان و
 زنان کافر را به آتش جهنم وعده داده‌است، در آن
 جاودانه می‌مانند، و جهنم برایشان بس است، و خداوند
 آنان را نفرین کرده و از رحمت خویش بدور داشته
 است، و دارای عذاب همیشگی خواهند بود. ﴿۶۸﴾

كَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْكُمْ قُوَّةً وَأَكْثَرَ
 أَمْوَالًا وَأَوْلَدًا فَاسْتَمْتَعُوا بِخَلْقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ
 بِخَلْقِكُمْ كَمَا اسْتَمْتَعَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ بِخَلْقِهِمْ
 وَخُضْتُمْ كَالَّذِي خَاضُوا أُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَلُهُمْ
 فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ
 يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ
 وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَاتِ أَتَتْهُمْ
 رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ
 كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٧٠﴾ وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ
 بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ
 عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ
 وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ
 اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾ وَعَدَ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ
 وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
 فِيهَا وَمَسَلَكِينَ فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ وَرِضْوَانٌ مِّنَ
 اللَّهِ أَكْبَرُ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٧٢﴾

(احوال شما منافقان) همانند کسانی است که پیش از
 شما بودند: آنان از شما توانمندتر و از اموال و فرزندان
 بیشتری برخوردار بودند، و از نصیب خود بهره‌مند
 شدند، و شما هم از بهره خویش بهره‌مند شدید،
 همانگونه که افراد پیش از شما از بهره خود بهره‌مند
 شدند، و شما در همان چیزی فرو رفتید که آنان بدان
 فرو رفتند، آنان کردارشان در دنیا و آخرت به هدر
 رفت و ایشان همان زیانکارانند. ﴿۶۹﴾ آیا خبر کسانی
 که پیش از ایشان بودند، قوم نوح و عاد و ثمود و قوم
 ابراهیم و اصحاب مدین و اهل شهرهای زیر و رو شده
 (قوم لوط) به آنان نرسیده است؟ پیامبرانشان همراه با
 دلایل روشن به سویشان آمدند، خدا بدیشان ظلم و
 ستم نکرد بلکه خودشان به خویشان ظلم و ستم کردند.
 ﴿۷۰﴾ و مردان و زنان مؤمن دوستان و یاوران
 یکدیگرند، به معروف امر می‌کنند و از منکر نهی
 می‌نمایند و نماز را برپا می‌دارند، و زکات را
 می‌پردازند و از خدا و پیغمبرش فرمانبرداری می‌کنند.
 ایشان کسانی هستند که خداوند آنان را مشمول رحمت
 خود می‌گرداند، بی‌گمان خداوند توانا و حکیم است.
 ﴿۷۱﴾ خداوند به مردان و زنان مؤمن بهشت را وعده
 داده‌است که در زیر آن جویبارها روان است و در آن
 جاودانه‌اند، و نیز مسکن‌های پاکی در بهشت جاودان به
 آنان وعده داده‌است، و خوشنودی خداوند بسی بزرگتر
 است، این همان پیروزی بزرگ است. ﴿۷۲﴾

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبَشِّرِ الْمَصِيرُ ﴿٧٣﴾ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوا بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ وَهُمْ أُولَاؤُا بِمَا لَمْ يَنَالُوا وَمَا نَقَمُوا إِلَّا أَنْ أَغْنَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ مِنْ فَضْلِهِ فَإِنْ يَتُوبُوا يَكُ خَيْرًا لَهُمْ وَإِنْ يَتَوَلَّوْا يُعَذِّبْهُمُ اللَّهُ عَذَابًا أَلِيمًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٧٤﴾ وَمِنْهُمْ مَن عَاهَدَ اللَّهُ لِنِ عَاتِنَا مِنْ فَضْلِهِ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُونَنَّ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا عَاتَاهُمْ مِنْ فَضْلِهِ بَخِلُوا بِهِ وَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٧٦﴾ فَأَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿٧٧﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ وَأَنَّ اللَّهَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿٧٨﴾ الَّذِينَ يَلْمِزُونَ الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فِي الصَّدَقَاتِ وَالَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُونَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللَّهُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

﴿٧٩﴾

ای پیامبر! با کافران و منافقان جهاد کن و بر آنان سخت بگیر، و جایگاهشان جهنم است و چه بد جایگاهی است! ﴿٧٣﴾ منافقان به خدا سوگند می‌خورند که (سخن باطل) نگفته‌اند، درحالی‌که قطعاً سخن کفر را گفته، و پس از اسلامشان کافر گشته‌اند و قصد انجام کاری را کرده‌اند که بدان نرسیده‌اند، و به انتقاد از آنان نپرداختند مگر از آن روی که خدا و پیامبرشان آنان را از فضل خود توانگر ساخت. پس اگر توبه کنند برایشان بهتر است، و اگر روی بگردانند خداوند در دنیا و آخرت آنان را به عذابی دردناک مبتلا می‌کند و آنان در روی زمین هیچ یار و مددکاری نخواهند داشت. ﴿٧٤﴾ و کسانی از آنان هستند که با خدا عهد می‌بندند که اگر از فضل خویش به ما بدهد حتماً صدقه می‌دهیم و از زمره شایستگان خواهیم بود. ﴿٧٥﴾ اما هنگامی که خداوند از فضل خویش به آنان بخشید بخل ورزیدند و اعراض کنان روی برتافتند. ﴿٧٦﴾ پس به سزای آن که در آنچه با خداوند وعده کرده بودند با او خلاف کردند و به (کیفر) آن که دروغها می‌گفتند (خداوند نیز) تا آن روز که او را ملاقات می‌کنند نفاق را در دل‌هایشان پدیدار و پایدار ساخت. ﴿٧٧﴾ آیا ندانسته‌اید که خداوند نهانها و رازگویی‌شان را می‌داند و خداوند از نهانها و پنهانی‌ها بس آگاه است؟! ﴿٧٨﴾ آنان که از مؤمنان که مشتاقانه و بیش از اندازه به صدقات و خیرات می‌پردازند، و نیز از آنان که جز به اندازه‌ی تاب و توانشان چیزی را نمی‌یابند عیب می‌گیرند، و آنان را مسخره می‌کنند، خداوند ایشان را مورد تمسخر قرار می‌دهد، و عذابی دردناک دارند. ﴿٧٩﴾

أَسْتَغْفِرُ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ إِنْ تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٨٠﴾

فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خَلْفَ رَسُولِ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا تَفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ ﴿٨١﴾ فَلْيُضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكِوْا كَثِيرًا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى طَائِفَةٍ مِّنْهُمْ فَاسْتَعَذُّوكَ لِلْخُرُوجِ فَقُلْ لَّنْ تَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَن تُقَاتِلُوا مَعِيَ عَدُوًّا إِنَّكُمْ رَضِيتُمْ بِالْقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوا مَعَ الْخَلِيفِينَ ﴿٨٣﴾ وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِّنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨٤﴾ وَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَدُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٨٥﴾ وَإِذَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ أَنْ ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَجَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ اسْتَعِذْكَ أُولُوا الطَّلُوفِ مِنْهُمْ وَقَالُوا ذَرْنَا نَكُنْ مَعَ الْقَاعِدِينَ ﴿٨٦﴾

چه برای آنان آمرزش بخواهی، چه آمرزش نخواهی، حتی اگر هفتاد بار برای آنان آمرزش بخواهی خداوند هرگز آنان را نمی آمرزد، این بدان خاطر است که آنان به خدا و پیامبرش کفر ورزیدند، و خداوند گروه فاسقان را هدایت نمی کند. ﴿۸۰﴾ واپس ماندگان و تخلف کنندگان از جهاد به نشستن خود (در خانه هایشان) پس از پیامبر خدا شادمان بودند، و ناخوش داشتند که با مالها و جانهایشان در راه خدا جهاد کنند، و گفتند: در گرما حرکت نکنید، بگو: آتش جهنم بسیار گرمتر و سوزانتر است اگر می فهمیدید. ﴿۸۱﴾ پس باید کم بخندند و بسیار گریه کنند، این جزای کارهایی است که می کنند. ﴿۸۲﴾ و هرگاه خداوند تو را به سوی گروهی از آنان باز آورد و ایشان از تو بیرون آمدن به سوی جهاد اجازه خواستند، بگو: هرگز با من برای جهاد بیرون نخواهید آمد، و هرگز همراه من با هیچ دشمنی نخواهید جنگید، بی گمان شما نخستین بار به نشستن خشنود شدید پس با ماندگان و خانه نشینان بنشینید. ﴿۸۳﴾ و هرگز بر هیچ مرده ای از آنان نماز مگزار، و بر سر گورش نایست، همانا آنان به خدا و پیامبرش کفر ورزیده اند و در حال فسق مردند. ﴿۸۴﴾ و مالها و فرزندانشان ترا به شگفت نیاندازد، خداوند می خواهد آنان را با آن در دنیا عذاب دهد و جانهایشان در حال کفر بیرون رود. ﴿۸۵﴾ و چون سوره ای نازل شود که به خداوند ایمان آورید و همراه پیامبرش جهاد کنید، ثروتمندان ایشان از تو اجازه می خواهند و می گویند: بگذار تا با خانه نشینان بمانیم. ﴿۸۶﴾

رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ
فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٨٧﴾ لَكِنَّ الرُّسُولَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا
مَعَهُ جَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأُولَئِكَ لَهُمْ
الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٨٨﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ
جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ
الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٨٩﴾ وَجَاءَ الْمُعَذِّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ
لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ
سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٠﴾ لَيْسَ
عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا
يَجِدُونَ مَا يُنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ
مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩١﴾
وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَجِدُ
مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ
حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنْفِقُونَ ﴿٩٢﴾ إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى
الَّذِينَ يَسْتَعِذُّونَكَ وَهُمْ أَغْنِيَاءُ رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا
مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿٩٣﴾

خشنود شدند که با زنان خانه‌نشین باقی بمانند، و بر
دل‌هایشان مهر زده شده است، پس آنان نمی‌فهمند.
﴿۸۷﴾ اما پیامبر و کسانی که با او ایمان آوردند با مال
و جان‌شان جهاد کردند و همه خوینها و نیکی‌ها از آن
ایشان است و اینانند که رستگارانند. ﴿۸۸﴾ خداوند
برای آنان باغهایی را آماده نموده است که جویبارها از
زیر (درختان و کاخهای) آن روان است و در آن
جاودانه می‌مانند. این است کامیابی بزرگ. ﴿۸۹﴾ و
عذر خواهان از بادیه نشینان آمدند تا به آنان اجازه داده
شود. و آنان که و به خدا و پیامبرش دروغ گفتند، در
خانه نشستند. و به آنان که از میان آنان (=بادیه نشینان)
کفر ورزیدند عذاب دردناکی خواهد رسید. ﴿۹۰﴾ بر
ناتوان و بیماران و کسانی که چیزی ندارند که آن را
صرف جهاد کنند گناهی نیست اگر برای خدا و
رسولش اخلاص داشته باشند. و بر نیکوکاران هیچ راه
(سرزنش)ی وجود ندارد، و خداوند آمرزنده و مهربان
است. ﴿۹۱﴾ و همچنین ایراد و گناهی نیست بر کسانی
که وقتی پیش تو آمدند تا آنان را بر مرکبی سوار کنی،
گفتی: چیزی نمی‌یابم که شما را بر آن سوار کنم، و
ایشان برگشتند درحالی‌که چشمانشان از آن که چیزی
نمی‌یابند که صرف جهاد کنند از (فرط) اندوه سرشار
از اشک بود. ﴿۹۲﴾ راه سرزنش فقط بر کسانی (باز)
است که از تو اجازه می‌خواهند درحالی‌که ثروتمند
هستند. و خشنود شدند به اینکه با خانه‌نشینان باشند، و
خداوند بر دل‌هایشان مهر زده است پس ایشان نمی‌دانند.

يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ قُلْ لَا تَعْتَذِرُوا لَنْ تُؤْمِنَ لَكُمْ قَدْ نَبَأْنَا اللَّهُ مِنْ أَخْبَارِكُمْ وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ الشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٤﴾
 سَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا أُنْقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لَتُعَرِّضُوا عَنْهُمْ فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ إِنَّهُمْ رَجِسٌ وَمَآوَاهُمْ جَهَنَّمُ جَزَاءُ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٥﴾
 لَيَحْلِفُونَ لَكُمْ لَيَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنْ تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٩٦﴾
 الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَنِفَاقًا وَأَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٩٧﴾
 وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَن يَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ مَغْرَمًا وَيَتَرَبَّصُ بِكُمُ الدَّوَائِرَ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٩٨﴾
 وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَن يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ قُرْبَتٍ عِنْدَ اللَّهِ وَصَلَوَاتِ الرَّسُولِ أَلَا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ سَيُدْخِلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٩٩﴾

وقتی که به سوی آنان برگردید، نزد شما عذر خواهی می کنند، بگو: عذر خواهی نکنید، و ما هرگز (سخن) شما را باور نمی کنیم، خداوند ما را از خبرهایتان آگاه ساخته است، و خداوند و پیامبرش عملتان را خواهند دید، سپس به سوی خداوندی که به پنهان و پیدا آگاه است برگردانده می شوید و شما را به آنچه انجام می دادید آگاه می سازد. ﴿۹۴﴾ چون به سوی آنان برگردید برای شما به خدا سوگند خواهند خورد تا از آنان صرف نظر کنید، پس از آنان روی بگردانید، همانا آنان پلیدند و به کیفر کارهایی که می کردند جایگاهشان جهنم است. ﴿۹۵﴾ برایتان سوگند می خورند تا از آنها خشنود شوید، پس اگر شما (هم) از آنان خشنود شوید خداوند از گروه نافرمانان خشنود نمی شود. ﴿۹۶﴾ بادیه نشینان، کفر و نفاقشان بیشتر است، و سزاوارترند که حدود و قوانین چیزی را که خدا بر پیامبرش نازل کرده است ندانند، و خداوند دانا و حکیم است. ﴿۹۷﴾ و از بادیه نشینان کسانی هستند که آنچه را انفاق می کنند زیان می شمارند و برای شما در انتظار بلایا و مصایب هستند، پیشامد ناگوار و مصیبت بر آنان باد، و خداوند شنوای داناست. ﴿۹۸﴾ و از بادیه نشینان کسانی هستند که به خدا و روز قیامت ایمان دارند و آنچه را که انفاق می کنند مایه نزدیکی به خدا و سبب دعاهای پیامبر می دانند. هان! بی گمان آن برایشان مایه نزدیکی به خداست، خداوند آنان را به رحمت خویش درخواهد آورد. همانا خداوند آمرزنده و مهربان است. ﴿۹۹﴾

وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ
وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَنٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا
عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾ وَمِمَّنْ حَوْلَكُم
مِّنَ الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُوا عَلَى
الْتِفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ سَنُعَذِّبُهُمْ مَّرَّتَيْنِ
ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ ﴿١٠١﴾ وَعَاخَرُونَ اعْتَرَفُوا
بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَعَاخَرَ سَيِّئًا عَسَى
اللَّهُ أَن يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٠٢﴾ خُذْ
مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ
عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ
﴿١٠٣﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ
وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾
وَقُلِ اعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ
وَالْمُؤْمِنُونَ وَسَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ
فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ وَعَاخَرُونَ مُرْجُونَ
لِأَمْرِ اللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَاللَّهُ
عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠٦﴾

و پیشگامان نخستین از مهاجرین و انصار و کسانی که
به نیکوکاری از آنان پیروی کردند، و راه ایشان را به
خوبی پیمودند، خداوند از آنان خشنود است، و آنان از
او خشنودند، و خداوند برایشان باغهایی آماده کرده
است که از زیر (درختان) آن رودها روان است که در
آنجا همیشه جاودانند، این است کامیابی بزرگ.
﴿۱۰۰﴾ و (برخی) از بادی‌نشینانی که در اطراف شما
هستند و برخی از اهل مدینه منافقاند که تمرین نفاق
کرده و در آن مهارت پیدا نموده‌اند. تو آنان را
نمی‌شناسی، ما آنان را می‌شناسیم، دو بار آنان را عذاب
خواهیم داد سپس به عذاب بزرگ بازگردانده
می‌شوند. ﴿۱۰۱﴾ و دیگرانی هستند که به گناهان
خود اعتراف کرده و کار خوب را با (کاری) دیگر که
بد است در آمیخته‌اند. امید است که خداوند توبه آنان
را بپذیرد، که خداوند آمرزنده و مهربان است. ﴿۱۰۲﴾
از اموال آنان زکات بگیر تا آنان را با آن پاک داری و
رشدشان دهی، و برای آنان دعای خیر کن، بدون شک
دعای تو برای آنان مایه آرامش است، و خداوند
شنوای داناست. ﴿۱۰۳﴾ آیا ندانسته‌اند که تنها خداوند
است توبه را از بندگان می‌پذیرد، و زکات و صدقه
را قبول می‌کند، و خداوند توبه‌پذیر و مهربان است؟
﴿۱۰۴﴾ و بگو: (آنچه می‌خواهید) انجام دهید، پس
خداوند اعمال شما را می‌بیند، و همچنین پیامبرش و
مؤمنان اعمال شما را می‌بینند، به‌سوی دانای پنهان و
پیدا برگردانده خواهید شد آنگاه شما را به آنچه
می‌کردید آگاه می‌سازد. ﴿۱۰۵﴾ و دیگرانی هستند
که به فرمان و امر خدا واگذار شده‌اند، یا آنان را
عذاب می‌دهد و یا توبه‌شان را می‌پذیرد، و خداوند دانا
و با حکمت است. ﴿۱۰۶﴾

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ
 الْمُؤْمِنِينَ وَإِرْصَادًا لِّمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ
 قَبْلُ وَلَيَحْلِفُنَّ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ يَشْهَدُ
 إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٣٧﴾ لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لَّمَسْجِدٌ أُسِّسَ
 عَلَى التَّقْوَىٰ مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ فِيهِ
 رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَطَهَّرُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَهَّرِينَ ﴿١٣٨﴾
 أَفَمَنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَى تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ
 خَيْرٌ أَمْ مَنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَى شَفَا جُرُفٍ هَارٍ
 فَانْهَارَ بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
 الظَّالِمِينَ ﴿١٣٩﴾ لَا يَزَالُ بُنْيَانُهُمُ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً فِي
 قُلُوبِهِمْ إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٤٠﴾
 إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ
 بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةُ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ
 وَيُقْتَلُونَ وَعَدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ
 وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا
 بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

﴿١٤١﴾

و کسانی هستند که به منظور زیان رساندن و (ایجاد)
 کفر و تفرقه بین مؤمنان و کمینگاه ساختن برای کسی
 که پیش از این با خدا و پیامبرش جنگیده بود، مسجد
 ساخته و سوگند می‌خورند که جز نیکی منظوری
 نداشته‌ایم اما خداوند گواهی می‌دهد که آنان دروغگو
 هستند. ﴿۱۰۷﴾ هرگز در آن نیست (و نماز مگذار)،
 زیرا مسجدی که از روز نخست بر تقوا بنیان نهاده شده
 است سزاوارتر است که در آن بایستی (و نماز
 بگزاری)، در آنجا مردانی هستند که دوست دارند خود
 را پاکیزه دارند و خداوند پاکیزگان را دوست دارد.
 ﴿۱۰۸﴾ آیا کسی که شالوده (کار) خود را بر تقوای
 خدا و خشنودی او بنیان نهاده است بهتر می‌باشد یا
 کسی که اساس (کار) خود را بر لبه پرتگاهی مشرف به
 سقوط بنیان نهاده است و با آن در آتش جهنم می‌افتد؟
 و خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی‌کند. ﴿۱۰۹﴾
 بنایی را که بنیان نهاده‌اند همواره در دلهایشان مایه
 شک و تردید است مگر آنکه دلهایشان پاره پاره گردد
 و خداوند دانا و حکیم است. ﴿۱۱۰﴾ همانا خداوند از
 مؤمنان جانهایشان و اموالشان را به بهای آنکه بهشت
 برای آنان باشد خریده است. در راه خدا پیکار
 می‌کنند، پس می‌کشند و کشته می‌شوند، این وعده‌ای
 است که در تورات و انجیل و قرآن بر او (خداوند،
 مقرر) است، و چه کسی از خدا به وعده خود
 وفاکننده‌تر است؟! پس به معامله‌ای که کرده‌اید شاد
 باشید و این همان کامیابی بزرگ است. ﴿۱۱۱﴾

الَّتَّائِبُونَ الْعِبَادُونَ الْحَمِيدُونَ السَّابِقُونَ
 الرَّاكِعُونَ السَّاجِدُونَ الْأَمْرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
 وَالنَّاهُونَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْحَافِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ
 وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾ مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ
 يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ
 مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١١٣﴾ وَمَا كَانَ
 اسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَنْ مَوْعِدَةٍ وَعَدَهَا إِيَّاهُ
 فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ
 لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ ﴿١١٤﴾ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ قَوْمًا بَعْدَ إِذْ
 هَدَاهُمْ حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُمْ مَا يَتَّقُونَ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ
 شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 يُحْيِي وَيُمِيتُ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا
 نَصِيرٍ ﴿١١٦﴾ لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ
 وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا
 كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِّنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ
 بِهِمْ رَعُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٧﴾

(آنان) توبه کنندگان، عبادت کنندگان، سپاسگزاران،
 گردندگان، نمازگزاران، دستور دهندگان به کار خوب
 و باز دارندگان از کار زشت و پاسداران حدود خدا
 هستند، و مؤمنان را مژده بده. ﴿۱۱۲﴾ پیامبر و مؤمنان
 را نسزد که برای مشرکان آمرزش بخواهند هر چند که
 خویشانند باشند، پس از آنکه برایشان روشن شد که
 آنان اهل دوزخ‌اند. ﴿۱۱۳﴾ و طلب آمرزش ابراهیم
 برای پدرش نبود مگر از روی وعده‌ای که به او داده
 بود، ولی هنگامی که برای او روشن شد که وی دشمن
 خداست از او بیزاری جست، بی‌گمان ابراهیم بسیار
 دست به دعا و بردبار و مهربان بود. ﴿۱۱۴﴾ و خداوند
 هیچ وقت قومی را پس از آنکه هدایتشان کرده است
 گمراه نمی‌سازد تا زمانی که آنچه را باید از آن
 پرهیزند برایشان روشن نماید. بی‌گمان خداوند از هر
 چیزی آگاه است. ﴿۱۱۵﴾ همانا فرمانروایی آسمانها و
 زمین از آن خداست، زنده می‌کند و می‌میراند، و جز
 خدا یاور و مددکاری برای شما نیست. ﴿۱۱۶﴾ به
 درستی که خداوند توبهٔ پیامبر و توبهٔ مهاجرین و انصار
 را پذیرفت، آنهایی که در هنگام سختی از او پیروی
 کردند بعد از آنکه نزدیک بود دلهای گروهی از آنان
 منحصرف شود. سپس توبهٔ آنان را پذیرفت. همانا او
 نسبت به آنان رئوف و مهربان است. ﴿۱۱۷﴾

وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خُلِفُوا حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ
 الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوا
 أَنْ لَا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا
 إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا
 اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ ﴿١١٩﴾ مَا كَانَ لِأَهْلِ
 الْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنِ
 رَسُولِ اللَّهِ وَلَا يُرِغِبُوا بِأَنْفُسِهِمْ عَنْ نَفْسِهِ ذَٰلِكَ
 بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ فِي
 سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطْئُونَ مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَلَا
 يَنَالُونَ مِنْ عَدُوٍّ نَيْلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ
 صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا
 يُنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا
 إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا
 يَعْمَلُونَ ﴿١٢١﴾ وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنفِرُوا كَافَّةً
 فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَائِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا فِي
 الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ
 يَحْذَرُونَ ﴿١٢٢﴾

و توبه آن سه کس را پذیرفت که بازمانده بودند تا
 آنکه زمین با همه فراخی‌اش بر آنان تنگ شد و
 جانهایشان بر آنان تنگ آمد، و دانستند که هیچ
 پناهگاهی از خدا جز به‌سوی او نیست، آنگاه از آنان
 درگذشت تا توبه نمایند. بی‌گمان خداوند بسیار
 توبه‌پذیر و مهربان است. ﴿۱۱۸﴾ ای کسانی که ایمان
 آورده‌اید! از خدا بترسید و با راستگویان باشید.
 ﴿۱۱۹﴾ اهل مدینه و بادیه‌نشینان دوروبرِ آنان را نزد
 که از پیامبر خدا جا بمانند و جان خود را از جان پیامبر
 دوست‌تر داشته باشند، زیرا هیچ تشنگی و رنج و
 گرسنگی در راه خدا به آنان نمی‌رسد و گامی به جلو
 بر نمی‌دارند که کافران را به خشم آورد، و به هیچ
 دشمنی دستبرد نمی‌زنند مگر آنکه به واسطهٔ آن
 برایشان کردار شایسته‌ای نوشته می‌شود. همانا خداوند
 پاداش نیکوکاران را ضایع نمی‌کند. ﴿۱۲۰﴾ و هیچ
 خرجی، خواه اندک و خواه زیاد نمی‌کنند و هیچ
 سرزمینی را نمی‌پیمایند مگر اینکه برایشان نوشته
 می‌شود، تا خداوند نیکوترین آنچه می‌کردند به آنان
 پاداش دهد. ﴿۱۲۱﴾ و مؤمنان را نزد که همه (برای
 جنگ با دشمنان) بیرون بروند، پس چرا از هر قوم و
 قبیله‌ای از آنان گروهی بیرون نمی‌روند تا (=کسانی که
 بیرون نرفتند) در دین آگاهی پیدا کنند و قومشان را
 (=مجاهدین) - چرا به‌سوی قومشان باز آیند - با
 اندوخته‌ی خود بیم دهند تا (با امثال اوامر خدا و
 اجتناب از نواهی‌اش از عذاب او) دوری کنند. ﴿۱۲۲﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ
 الْكُفَّارِ وَلِجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً ۖ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ
 الْمُتَّقِينَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا مَا أَنْزِلَتْ سُورَةٌ فَمِنْهُمْ مَن يَقُولُ
 أَيُّكُمْ زَادَتْهُ هَذِهِ ۖ إِيْمَانًا فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا
 فَزَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿١٢٤﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فِي
 قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَى رِجْسِهِمْ وَمَاتُوا
 وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿١٢٥﴾ أَوَلَا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ
 عَامٍ مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ وَلَا هُمْ يَذْكُرُونَ
 ﴿١٢٦﴾ وَإِذَا مَا أَنْزِلَتْ سُورَةٌ نَّظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ هَلْ
 يَرِيكُمْ مِّنْ أَحَدٍ ثُمَّ انْصَرَفُوا ۖ صَرَفَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ
 بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿١٢٧﴾ لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ
 أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ
 بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٨﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ
 اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ
 الْعَظِيمِ ﴿١٢٩﴾

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! با کسانی از کافران
 بجنگید که به شما نزدیک‌ترند و باید از شما درشتی و
 خشونت بیابند، و بدانید که خداوند با پرهیزگاران
 است. ﴿۱۲۳﴾ و هنگامی که سوره‌ای نازل می‌شود
 کسانی از آنان می‌گویند: این سوره ایمان کدام یک از
 شما را افزوده است؟ اما (نازل شدن آن سوره) ایمان
 مؤمنان را می‌افزاید و آنان شادمان می‌گردند. ﴿۱۲۴﴾
 اما کسانی که در دلهایشان بیماری است بر پلیدی‌شان
 پلیدی می‌افزاید و در حال کفر می‌میرند. ﴿۱۲۵﴾ آیا
 نمی‌بینند که در هر سال یک دو بار مورد آزمایش قرار
 می‌گیرند و توبه نمی‌کنند و پند نمی‌پذیرند. ﴿۱۲۶﴾ و
 هرگاه سوره‌ای نازل شود برخی به برخی (دیگر)
 می‌نگرند که آیا کسی شما را می‌بیند؟ آنگاه بیرون
 می‌روند. و از آنجا که گروهی نادان و نفهم هستند
 خداوند دلهایشان را بگردانده است. ﴿۱۲۷﴾ ای گمان
 پیامبری از خودتان به‌سوی شما آمده است. رنج و
 مصیبتی که به شما برسد بر او گران و دشوار می‌آید، به
 شما علاقه‌مند است، و نسبت به مؤمنان دارای لطف
 فراوان، و بسیار مهربان است. ﴿۱۲۸﴾ پس اگر روی
 گردان شوند، بگو: خدا مرا کافی و بسنده است. هیچ
 معبود به حقی جز او نیست بر او توکل نموده‌ام و او
 پروردگار عرش بزرگ است. ﴿۱۲۹﴾

سُورَةُ يُونُسَ

سوره یونس

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ أَكَّانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا أَنْ أَوْحَيْنَا إِلَى رَجُلٍ مِّنْهُمْ أَنْ أَنْذِرِ النَّاسَ وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنَّ لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۖ قَالَ الْكَافِرُونَ إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾ إِنَّ رَبَّكُمْ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ ۚ مَا مِنْ شَفِيعٍ إِلَّا مِنْ بَعْدِ إِذْنِهِ ۚ ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣﴾ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا إِنَّهُ يَبْدُوهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ بِالْقِسْطِ ۚ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٤﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسُ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ ۚ مَا خَلَقَ اللَّهُ ذَٰلِكَ إِلَّا بِالْحَقِّ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥﴾ إِنَّ فِي اخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَّقُونَ ﴿٦﴾

الف - لام - را. این کتاب حکمت آمیز است. ﴿۱﴾ آیا برای مردم شگفتی آور است که به مردی از خودشان وحی نمودیم که مردمان را بترسان، و مؤمنان را مژده بده که آنان نزد پروردگارشان پیشینه راستین دارند؟ کافران گفتند: بی گمان این جادوگر آشکاری است. ﴿۲﴾ پروردگار شما خداوندی است که آسمانها و زمین را در شش روز آفرید، آنگاه آن گونه که شایسته شکوه اوست بر عرش بلند و مرتفع گردید، (و) کار (هستی) را تدبیر می کند، هیچ شفاعت کننده ای نیست مگر پس از اجازه او، این است خداوند پروردگارتان. پس از او بترسید، آیا پند نمی پذیرید. ﴿۳﴾ بازگشت همه شما به سوی اوست، این وعده راستین خداوند است، او آفرینش را آغاز می کند، سپس آن را باز می گرداند تا کسانی را که ایمان آورده و کردار شایسته انجام داده اند به دادگری پاداش دهد، و اما کسانی که کفر ورزیده اند شرابی از آب داغ و سوزان دارند و دارای عذابی دردناک هستند، به سبب آنکه کفر می ورزیدند. ﴿۴﴾ او ذاتی است که خورشید را درخشان و ماه را تابان گردانده و برای ماه منازلی مقرر نموده است تا شماره سالها و حساب را بدانید. خداوند آن را جز به حق نیافریده است. خداوند آیات را برای آنان که می دانند به روشنی بیان می دارد. ﴿۵﴾ بی گمان در آمد و رفت شب و روز و آنچه خداوند در آسمانها و زمین آفریده است برای پرهیزگاران نشانه هاست. ﴿۶﴾

إِنَّ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا وَرَضُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا
وَاطْمَأْنَنُوا بِهَا وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آيَاتِنَا غَفِلُونَ ﴿٧﴾
أُولَٰئِكَ مَا لَهُمْ النَّارُ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨﴾ إِنَّ
الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ يَهْدِيهِمْ رَبُّهُمْ
بِإِيمَانِهِمْ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ
﴿٩﴾ دَعْوُهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا
سَلَامٌ وَآخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
﴿١٠﴾ وَلَوْ يَعْجَلُ اللَّهُ لِلنَّاسِ الشَّرَّ اسْتِعْجَالَهُمْ
بِالْخَيْرِ لَفُضِيَ إِلَيْهِمْ أَجَلُهُمْ فَنَذَرُ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ
لِقَاءَنَا فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١١﴾ وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ
الضَّرُّ دَعَا نَجْوَاهُ أَوْ قَاعِدًا أَوْ قَائِمًا فَلَمَّا كَشَفْنَا
عَنْهُ ضَرْهُهُ مَرَّ كَأَن لَّمْ يَدْعُنَا إِلَىٰ ضَرٍّْ مِّسَّهُ كَذَٰلِكَ
زُيِّنَ لِلْمُسْرِفِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا
الْقُرُونَ مِن قَبْلِكُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم
بِالْبَيِّنَاتِ وَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ
الْمُجْرِمِينَ ﴿١٣﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ
مِنْ بَعْدِهِمْ لِنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

بی گمان کسانی که به لقای ما امید ندارند و به زندگی
دنیا خشنود گشته و به آن دل بسته اند و کسانی که از
آیات ما غافل اند. ﴿۷﴾ چنین کسانی به سبب کارهایی
که می کنند جایگاهشان دوزخ است. ﴿۸﴾ بی گمان
کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند
پروردگارشان آنان را به سبب ایمانشان به باغهای پر ناز
و نعمت بهشت هدایت می کند که جویبارها در زیر
(کاخهای) آن روان است. ﴿۹﴾ دعایشان در آنجا
پروردگار را تو پاکی است و سلام آنها در آن
«درودتان باد» می باشد، و پایان دعایشان این است:
شکر و سپاس مخصوص پروردگار جهانیان است.
﴿۱۰﴾ و اگر خداوند برای مردم چنانکه خیر را به
شتاب می طلبند شر را پیش می انداخت عقوبت و
عذاب، آنها را نابود می کرد. اما کسانی را که به لقای
خدا امید ندارند رها می کنیم تا در سرکشی و نافرمانی
خود سرگردان شوند. ﴿۱۱﴾ و چون به انسان رنج و
مصیبتی برسد چه بر پهلوی خوابیده و چه نشسته و چه
ایستاده باشد ما را به کمک می خواند، و چون رنج و
ناراحتی را از او برداریم چنان راه خود را در پیش
می گیرد که گویا ما را به دور کردن رنجی که به او
رسیده بود به فریاد نخوانده است. این چنین برای
اسراف کنندگان کاری را انجام می دهند زینت داده
شده است. ﴿۱۲﴾ و به درستی که ما نسلهایی را که
پیش از شما بوده اند هلاک کردیم، هنگامی که ستم
کردند و پیامبرانشان برای آنان نشانه های روشن
آوردند، و هرگز بر آن نبودند که ایمان بیاورند. این
چنین گروه گناهکاران را سزا می دهیم. ﴿۱۳﴾ آنگاه
شما را پس از آنان در زمین جانشین کردیم تا بنگریم
که چگونه عمل می کنید. ﴿۱۴﴾

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا أَتُتِ بِفُرْعَانٍ غَيْرِ هَذَا أَوْ بَدَّلَهُ أَفَلَا يَكُونُ لِي أَنْ أَبَدِّلَهُ مِنْ تِلْقَائِي نَفْسِي إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾ قُلْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرَاكُمْ بِهِ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِّن قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٧﴾ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعَتُونَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتَنْبِئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٨﴾ وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٩﴾ وَيَقُولُونَ لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ فَقُلْ إِنَّمَا الْغَيْبُ لِلَّهِ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٢٠﴾

و هنگامی که آیات روشن ما بر آنان خوانده شود کسانی که به لقای ما امید ندارند، می گویند: قرآنی دیگر غیر از این بیاور، یا آن را دگرگون ساز، بگو: مرا نرسد که از پیش خود آن را تغییر دهم، جز از آنچه که به من وحی می شود پیروی نمی کنم. من اگر از فرمان پروردگارم سرپیچی کنم از عذاب روزی بزرگ می ترسم. ﴿۱۵﴾ بگو: اگر خداوند می خواست آن را بر شما نمی خواندم، و (خداوند) شما را از آن آگاه نمی کرد، به راستی که پیش از خواندن آن و قبل از اینکه آن را بدنند، عمری را در میان شما سپری کرده ام، آیا نمی فهمید؟ ﴿۱۶﴾ پس کیست ستمگرتر از کسی که بر خداوند دروغ بندد یا آیات او را تکذیب کند؟ به راستی که مجرمان هرگز رستگار نمی شوند. ﴿۱۷﴾ و اینان غیر از خدا چیزهایی را می پرستند که به آنان زبانی نمی رسانند و سودی به آنان نمی بخشند، و می گویند: اینها میانجی های ما نزد خدا هستند. بگو: آیا خداوند را به آنچه که در آسمانها و زمین نمی داند، خبر می دهید؟ او پاک و فراتر است از چیزهایی که با وی شریک می سازند. ﴿۱۸﴾ و مردم جز یک ملت نبودند، پس اختلاف کردند، و اگر سخن پروردگار از پیش بر این نرفته بود، حتماً میانشان بر سر آنچه در آن اختلاف می ورزند داوری می شد. ﴿۱۹﴾ و می گویند: چرا نشانه ای از سوی پروردگارش بر او فرو فرستاده نشده است؟ بگو: تنها خداست که بر غیبت آگاه است، پس منتظر باشید من هم با شما از منتظرانم.

وَإِذَا أَدْفَنَّا النَّاسَ رَحْمَةً مِّنْ بَعْدِ ضَرَاءَ مَسْتَهُمْ إِذَا
لَهُمْ مَكْرٌ فِي عَايَاتِنَا قُلِ اللَّهُ أَسْرَعُ مَكْرًا إِنَّ رُسُلَنَا
يَكْتُوبُونَ مَا تَمْكُرُونَ ﴿٢١﴾ هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمْ فِي
الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّى إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ وَجَرَيْنَ بِهِم
بَرِيحٌ طَيِّبَةٌ وَفَرِحُوا بِهَا جَاءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ
وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ
بِهِمْ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِنْ أَنجَيْتَنَا مِنْ
هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٢٢﴾ فَلَمَّا أَنجَلْنَاهُمْ إِذَا
هُمْ يَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ يَتَأَيَّهَا النَّاسُ إِنَّمَا
بَغْيُكُمْ عَلَى أَنْفُسِكُمْ مَتَّعَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا
مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٣﴾ إِنَّمَا
مَثَلُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أُنْزِلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ
فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ
وَالْأَنْعَامُ حَتَّى إِذَا أَخَذَتِ الْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَتْ
وَضَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَدِرُونَ عَلَيْهَا أَتْنَهَا أَمْرًا لَّيْلًا أَوْ
نَهَارًا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا كَأَن لَّمْ تَغْنِ بِالْأَمْسِ
كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ وَاللَّهُ
يَدْعُو إِلَى دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ
مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢٥﴾

و چون پس از مصیبت و بلایی که به مردم رسیده است
رحمتی به آنان بچشانیم، آنگاه در آیات ما مکر
می کنند، بگو: خداوند در مکر سریعتر است. بی گمان
فرستادگان ما مکر و حیل های شما را می نویسند.
﴿۲۱﴾ اوست که شما را در خشکی و دریا راه می برد
تا آنکه در کشتی ها قرار گیرید، و باد موافق آنان را
پیش برد و سرنشینان بدان شادمان گردند، و به ناگاه
بادی سخت به آنان در رسد و از هر سو موج به
سوی شان آید، و آنان یقین کنند که گرفتار شده اند (آن
وقت) خداوند را درحالی که دین و عبادت خالص را
تنها از آن وی می دانند، به فریاد می خوانند و اگر ما را
از این حال برهانی قطعاً از سپاسگزاران خواهیم بود.
﴿۲۲﴾ اما هنگامی که نجاتشان داد ناگهان در زمین به
ناحق ستم می کنند. ای مردم! ستمتان تنها به زیان
خودتان است، چند روزی از متاع و لذت دنیا بهره مند
می شوید سپس بازگشت شما به سوی ماست، و آنگاه
شما را از آنچه می کردید آگاه می سازیم. ﴿۲۳﴾ جز
این نیست که مثل زندگی دنیا همانند آبی است که از
آسمان فرو می فرستیم و بر اثر آن گیاهان زمین که
انسانها و چهارپایان از آن می خورند به هم می آمیزند و
زمین پیرایه اش را به دست می آورد، و زیبایی می گیرد
و اهل زمان گمان می برند که بر (استفاده از) آن توانا
هستند. (آن گاه) فرمان ما در شب یا روز در می رسد و
آن را چون کشت درو شده می گرداند، گویی دیروز
در اینجا نبوده است. این چنین آیات را برای گروهی
که می اندیشند تشریح و تبیین می کنیم. ﴿۲۴﴾ و
خداوند به سرای امن و امان را می خواند، و هر کس را
که بخواهد به راه راست هدایت می کند. ﴿۲۵﴾

لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ وَلَا يَرْهَقُ
وُجُوهَهُمْ قَتَرٌ وَلَا ذِلَّةٌ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ
فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٦﴾ وَالَّذِينَ كَسَبُوا السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ
سَيِّئَةٍ بِمِثْلِهَا وَتَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ مَّا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ
عَاصِمٍ كَأَنَّمَا أُغْشِيَتْ وُجُوهُهُمْ قِطْعًا مِنَ اللَّيْلِ
مُظْلِمًا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٧﴾
وَيَوْمَ نَخْشِرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا
مَكَانَكُمْ أَنْتُمْ وَشُرَكَائِكُمْ فزَيَّلْنَا بَيْنَهُمْ وَقَالَ
شُرَكَائُهُمْ مَا كُنْتُمْ إِيانَا تَعْبُدُونَ ﴿٢٨﴾ فَكَفَىٰ بِاللَّهِ
شَهِيدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ إِنْ كُنَّا عَنْ عِبَادَتِكُمْ
لَغَافِلِينَ ﴿٢٩﴾ هُنَالِكَ تَبْلُو كُلُّ نَفْسٍ مَّا أَسْلَفَتْ
وَرُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمْ الْحَقُّ وَصَلَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا
يَفْتَرُونَ ﴿٣٠﴾ قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ
أَمْنَ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ
الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ
فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣١﴾ فَذَلِكُمُ اللَّهُ
رَبُّكُمُ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعَدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ فَأَنَّى
تُصْرَفُونَ ﴿٣٢﴾ كَذَٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ
فَسَقُوا أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٣﴾

کسانی که نیکوکاری کرده‌اند، نکویی (بهشت) و
افزوده‌ای (بر آن) دارند، و هیچ سیاهی و ذلتی رویشان
را نپوشاند، اینان اهل بهشتند و آنان در آن جاودانه‌اند.
﴿۲۶﴾ و کسانی که مرتکب کارهای زشت شده‌اند
کیفر هر کار زشتی به اندازه آن خواهد بود، و آنان را
خواری فرا خواهد گرفت، در برابر خدا پناه دهنده‌ای
ندارند. انگار با پاره‌هایی از شب چهره‌هایشان پوشانده
شده است. اینان دوزخیانند، آنان در آن جاودانه
می‌مانند. ﴿۲۷﴾ و به یاد آور روزی که همگی‌شان را
گرد می‌آوریم، سپس به مشرکان می‌گوییم: شما و
معبودانی که با خدا شریک می‌گرفتید در جای خود
بایستید. سپس در میان‌شان جدایی می‌افکنیم و
شرکایشان می‌گویند: شما ما را نمی‌پرستیدید. ﴿۲۸﴾
پس خداوند بین ما و شما کافی است. بدون شک ما از
عبادت شما بی‌خبر بوده‌ایم. ﴿۲۹﴾ در آنجا هر کس
کارهایی را که قبلاً کرده است می‌آزماید، و به‌سوی
خدا، مولای حقیقی‌شان برگردانده می‌شوند، و آنچه به
دروغ ساخته و به هم بافته بودند از آنان ناپدید می‌شود.
﴿۳۰﴾ بگو: چه کسی از آسمان و زمین به شما روزی
می‌دهد؟ یا چه کسی مالک گوش و چشمها است؟ و
چه کسی زنده را از مرده بیرون می‌آورد، و چه کسی
مرده را از زنده بیرون می‌آورد؟ و چه کسی امور
(هستی) را تدبیر می‌کند؟ خواهند گفت: «خدا»، پس
بگو: آیا نمی‌ترسید و پرهیزگار نمی‌شوید؟! ﴿۳۱﴾ آن
خداست که پروردگار راستین شماست، و پس از حق
جز گمراهی دیگر چیست؟ پس چگونه (از حق)
برگردانده می‌شوید؟. ﴿۳۲﴾ این گونه فرمان
پروردگارت بر کسانی که نافرمانی می‌کنند محقق
گشت که آنان ایمان نمی‌آورند. ﴿۳۳﴾

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَدْعُوا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ۚ
 قُلِ اللَّهُ يَدْعُوا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ۚ فَأَنْتَ تُؤْفَكُونَ ﴿٣٤﴾
 قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ قُلِ اللَّهُ
 يَهْدِي لِلْحَقِّ أَفَمَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُتَّبَعَ
 أَمْ مَنْ لَا يَهْدِي إِلَّا أَنْ يُهْدَىٰ ۚ فَمَا لَكُمْ كَيْفَ
 تَحْكُمُونَ ﴿٣٥﴾ وَمَا يَتَّبِعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا إِنَّ الظَّنَّ لَا
 يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾
 وَمَا كَانَ هَذَا الْقُرْآنُ أَنْ يُفْتَرَىٰ مِنْ دُونِ اللَّهِ
 وَلَكِنْ تَصْدِيقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلُ الْكِتَابِ
 لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٧﴾ أَمْ يَقُولُونَ
 افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ ۚ وَادْعُوا مَنْ
 اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِمَا
 لَمْ يُحِيطُوا بِعِلْمِهِ ۚ وَلَمَّا يَأْتِهِمْ تَأْوِيلُهُ ۚ كَذَلِكَ كَذَّبَ
 الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۚ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ
 ﴿٣٩﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ ۚ وَمِنْهُمْ مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهِ ۚ
 وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٤٠﴾ وَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ لِي
 عَمَلٍ وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ أَنْتُمْ بَرِيءُونَ مِمَّا أَعْمَلُ
 وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٤١﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُونَ
 إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تَسْمِعُ الصُّمَّ وَلَوْ كَانُوا لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٢﴾

بگو: آیا از انبازان شما کسی هست که آفرینش را آغاز
 کند سپس آن را باز گرداند؟ بگو: تنها خدا آفرینش را
 آغاز می کند سپس آن را باز می گرداند. پس چگونه
 منحرف می شوید؟! ﴿۳۴﴾ بگو: آیا از انبازان شما
 کسی هست که به سوی حق راهنمایی کند؟ بگو:
 خداوند به سوی حق راهنمایی می کند. آیا آن کس که
 به سوی حق هدایت می کند سزاوارتر است که پیروی

شود یا کسی که خود راه نمی یابد مگر اینکه راهنمایی
 گردد؟ پس شما را چه شده است؟ چگونه حکم
 می کنید؟ ﴿۳۵﴾ و بیشترشان جز از گمان پیروی
 نمی کنند، و همانا گمان، انسان را از حق بی نیاز
 نمی کند. به راستی خداوند به آنچه می کنند آگاه است.
 ﴿۳۶﴾ ممکن نیست که این قرآن از سوی غیر خدا
 ساخته و پرداخته شود، بلکه تصدیق کننده آن دسته از
 کتاب های آسمانی است که پیش از آن نازل شده اند، و
 بیانگر حلال و حرام و احکام دینی و قدری و اخبار
 راستین است که شکی در آن نیست و از سوی
 پروردگار جهانیان است. ﴿۳۷﴾ آیا می گویند: پیامبران
 آن را به دروغ به خدا نسبت داده است؟ بگو: اگر
 راست می گوید سوره ای مانند آن بیاورید و در این
 کار هر کس را که می توانید به جز خدا به فریاد بخوانید
 و به کمک بطلبید. ﴿۳۸﴾ بلکه آنان چیزی را تکذیب
 کردند که آگاهی کامل از آن پیدا نکرده و هنوز
 تأویلش به آنان نرسیده است، بدینسان کسانی هم که
 پیش از آنان بودند تکذیب کردند، پس بنگر که
 سرانجام ستمکاران چگونه خواهد شد؟! ﴿۳۹﴾ و
 برخی از آنان به آن ایمان می آورند و برخی به آن
 ایمان نمی آورند، و پروردگارت به حال تبهکاران
 دانایتر است. ﴿۴۰﴾ و اگر تو را تکذیب کردند، بگو:
 عمل من از آن خودم و عمل شما از آن خودتان است،
 شما از آنچه من می کنم بیزارید و من (نیز) از آنچه شما
 می کنید بیزارم. ﴿۴۱﴾ و از آنان کسانی هستند که به تو
 گوش فرا می دهند، آیا تو (می توانی) کران را -
 هر چند که عقل و خردی نیز نداشته باشند - بشنوانی؟
 ﴿۴۲﴾

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَنْظُرُ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تَهْدِي الْعُمْى وَلَوْ كَانُوا لَا يُبْصِرُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنْفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٤﴾ وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ كَأَن لَّمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّنَ النَّهَارِ يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿٤٥﴾ وَإِنَّمَا نُرِيكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَقَّعُكَ فَإِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ اللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ ﴿٤٦﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي ضَرًّا وَلَا نَفْعًا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ إِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَلَا يَسْتَعْجِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنِ اتَّكُمُ عَذَابُهُ بَيِّنَاتًا أَوْ نَهَارًا مَاذَا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٠﴾ أَتُمْ إِذَا مَا وَقَعَ عَامِنْتُمْ بِهِ ؕ ءَالَكُنَّ وَقَدْ كُنْتُمْ بِهِء تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٥٢﴾ وَيَسْتَنْبِغُونَكَ أَحَقُّ هُوَ قُلْ إِي وَرَبِّي إِنَّهُ لَحَقُّ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ

﴿٥٣﴾

و گروهی از آنان به تو می‌نگرند، آیا تو می‌توانی نابینایان را - هر چند که نبینند - رهنمود کنی؟ ﴿۴۳﴾ همانا خداوند بر مردم هیچ ستمی نمی‌کند اما مردم بر خویشان ستم می‌کنند. ﴿۴۴﴾ و روزی که آنان را گرد می‌آورد، گویی جز ساعتی از روز نمانده‌اند، با همدیگر آشنا می‌شوند. به راستی کسانی که لقای خدا را تکذیب کردند زیان دیده و راه یافته نبودند. ﴿۴۵﴾ و اگر بخشی از آنچه بدیشان وعده داده‌ایم به تو نشان دهیم، یا تو را بمیرانیم (در هر دو صورت) بازگشت‌شان به‌سوی ماست، و خداوند از آنچه می‌کنند آگاه است. ﴿۴۶﴾ و هر امتی دارای پیامبری است، پس هرگاه پیامبرشان آید به دادگری در میان‌شان داوری می‌شود، و هیچ ستمی بدیشان نمی‌شود. ﴿۴۷﴾ و می‌گویند: اگر راست می‌گویند این وعده چه وقت خواهد بود؟ ﴿۴۸﴾ بگو: من اختیار هیچ سود و زیانی برای خودم ندارم مگر آنچه که خدا بخواهد. هر امتی دارای مدت زمان محدودی است، و چون زمان آنان به سر رسد نه لحظه‌ای از آن پس افتند و نه پیش می‌افتند. ﴿۴۹﴾ بگو: به من بگویند: اگر عذاب او (= خداوند) شبانگاه یا در روز به سراغ شما بیاید گناهکاران به خاطر چه چیز برای فرا رسیدن آن شتاب دارند؟ ﴿۵۰﴾ سپس آیا وقتی که تحقق یابد به آن ایمان می‌آورید؟ آیا اکنون (ایمان می‌آورید) درحالی‌که برای فرا رسیدن آن شتاب می‌ورزیدید؟! ﴿۵۱﴾ سپس به ستمکاران گفته می‌شود: عذاب جاودانه را بچشید، آیا جز در برابر کارهایی که می‌کردید کیفر داده می‌شوید؟ ﴿۵۲﴾ و از تو می‌پرسند: آیا آن (وعده) راست است؟ بگو: آری! سوگند به پروردگارم که آن راست است و شما نمی‌توانید خدا را درمانده کنید. ﴿۵۳﴾

وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْأَرْضِ لَافْتَدَتْ بِهِ^{٥٤} وَأَسْرُوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ^{٥٥} وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ^{٥٦} أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ^{٥٧} أَلَا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ^{٥٨} هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ^{٥٩} يَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَتْكُمْ مَوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِّمَا فِي الصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ^{٦٠} قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ^{٦١} فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ^{٦٢} قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنزَلَ اللَّهُ لَكُمْ مِّن رِّزْقٍ فَجَعَلْتُمْ مِّنْهُ حَرَامًا وَحَلَالًا قُلْ ءَاللهُ أَذِنَ لَكُمْ أَمْ عَلَى اللَّهِ تَفْتَرُونَ^{٦٣} وَمَا ظَنُّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيَمَةِ^{٦٤} إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ^{٦٥} وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ مِنْ قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ وَمَا يَعْزُبُ عَن رَّبِّكَ مِن مِّثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ مِن ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ

﴿٦٦﴾

و اگر هر کسی که ستم کرده است آنچه را که در زمین است در اختیار داشت آن را برای نجات خود می پرداخت. و چون عذاب خدا را ببینند آهسته و پنهانی اظهار ندامت می کنند و در میان آنان به دادگری داوری می گردد، و بدیشان ستمی نمی شود. ﴿۵۴﴾ آگاه باشید آنچه که در آسمانها و زمین است از آن خداست. آگاه باشید که وعده خداوند حق است ولی بیشتر آنان نمی دانند. ﴿۵۵﴾ اوست که زنده می کند و می میراند، و به سوی او باز گردانده می شوید. ﴿۵۶﴾ ای مردم! از سوی پروردگارتان اندرزی، و درمان چیزهایی که در سینه هاست برای شما آمده است، و هدایت و رحمتی است برای مؤمنان. ﴿۵۷﴾ بگو: به فضل و رحمت خداست که (مسلمانان) باید شادمان شوند. و این از آنچه فراهم می آورند بهتر است. ﴿۵۸﴾ بگو: به من بگوئید آنچه از روزی که خداوند برایتان فرستاده است (چرا) برخی از آن را حرام و برخی از آن را حلال نموده اند؟ آیا خداوند به شما اجازه داده است یا بر خداوند دروغ می بندید؟! ﴿۵۹﴾ آیا کسانی که بر خدا دروغ می بندند و در روز قیامت به سوی خدا بر می گردند، گمان می برند چگونه با آنان رفتار شود؟ به راستی خداوند نسبت به مردم دارای فضل و مهربانی است ولی بیشترشان سپاسگزار نیستند. ﴿۶۰﴾ و تو در هیچ حالتی قرار نمی گیری و چیزی از قرآن نمی خوانی، و هیچ کاری را نمی کنی مگر اینکه بر شما گواهیم آنگاه که شما بدان مبادرت می ورزید، و به آن مشغول می شوید. و به اندازه ذره ای در زمین و آسمان از پروردگارت پوشیده نمی ماند، و نه کوچکتر از آن و نه بزرگتر از آن مگر اینکه در کتابی روشن نوشته شده است. ﴿۶۱﴾

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٤﴾ وَلَا يَحْزَنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٥﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٦٦﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَنَهُ هُوَ الْغَنِيُّ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ إِنْ عِنْدَكُم مِّنْ سُلْطَانٍ بِهَٰذَا أَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾ قُلْ إِنْ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ مَتَّعْ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نُذِيقُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾

هان! بی گمان دوستان خدا بیمی بر آنان نیست و آنها اندوهگین نمی شوند. ﴿۶۲﴾ کسانی که ایمان آورده و پرهیزگاری پیشه کرده اند. ﴿۶۳﴾ برای آنان در زندگانی دنیا و آخرت بشارت است، وعده های خداوند هیچ دگرگونی نمی پذیرد، این همان رستگاری بزرگ است. ﴿۶۴﴾ و سخنان آنان تو را اندوهگین نسازد، زیرا عزت کاملاً از آن خداست، او شنوای آگاه است. ﴿۶۵﴾ و آگاه باش هرکس که در آسمانها و زمین است از آن خداست. کسانی که غیر از خدا شریکانی را به فریاد می خوانند جز از گمان پیروی نمی کنند، و کارشان جز تخمین و دروغ گفته نیست. ﴿۶۶﴾ او خدایی است که شب را برای شما پدید آورده است تا در آن آرامش یابید. بی گمان در این کار برای گروهی که می شنوند نشانه هاست. ﴿۶۷﴾ گفتند: خداوند فرزندی بر گرفته است، او پاک (و منزّه) است او بی نیاز است. آنچه در آسمانها و زمین است از آن اوست، هیچ دلیلی بر این (ادعا) ندارید، آیا به خداوند چیزی نسبت می دهید که نمی دانید! ﴿۶۸﴾ بگو: به راستی آنان که بر خدا دروغ می بندند رستگار نمی شوند. ﴿۶۹﴾ بهره ای از این دنیا است، سپس بازگشت شان به سوی ماست، و آنگاه ما عذاب سخت را به سبب کفری که می ورزیدند به آنان می چشانیم. ﴿۷۰﴾

﴿وَأْتَلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يَتَقَوْمِ إِن كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ مَقَامِي وَتَذِكْرِي بَيَّاتٍ اللَّهُ فَعَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ وَشُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً ثُمَّ اقْضُوا إِلَيَّ وَلَا تُنظِرُونِ ﴿٧١﴾ فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ إِن أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٧٢﴾ فَكَذَّبُوهُ فَجَعَلْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي أُلْفِكَ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلِيفَ وَأَعْرَفْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا إِلَى قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ كَذَلِكَ نَطْبَعُ عَلَى قُلُوبِ الْمُعْتَدِينَ ﴿٧٤﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِم مُوسَى وَهَارُونَ إِلَى فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ بِآيَاتِنَا فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٦﴾ قَالَ مُوسَى أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَكُمْ أَسِحْرٌ هَذَا وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَلْفِتَنَّا عَمَّا وَجَدْنَا عَلَيْهِ عَابَاءَنَا وَتَكُونَ لَكُمُ الْكِبْرِيَاءُ فِي الْأَرْضِ وَمَا نَحْنُ لَكُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٧٨﴾

و سرگذشت نوح را برای آنان بخوان، آنگاه که به قوم خود گفت: «ای قوم من! اگر ماندن من و پند دادنم به آیات خدا بر شما گران می‌آید، پس بر خدا توکل نموده‌ام. تصمیم قاطع بگیرید و انبازان خود را حاضر کنید سپس کارتان نباید بر خودتان پوشیده باشد. سپس آنچه را که می‌خواهید در حق من انجام دهید، دریغ نکنید و مرا مهلت ندهید. ﴿٧١﴾ و اگر (از دعوت من) روی گردانیدید (به من زبانی نمی‌رسانید) و از شما پاداشی نخواستہ بودم، مزد و پاداش من جز بر خدا نیست، و فرمان داده شده‌ام که از تسلیم شدگان باشم. ﴿٧٢﴾ پس او را تکذیب کردند و او و کسانی را که با وی در کشتی بودند نجات دادیم، و آنان را جان‌نشین گردانیدیم، و کسانی را که آیات ما را تکذیب کردند، غرق نمودیم. پس بنگر که سرانجام بیم داده شدگان چگونه شد؟ ﴿٧٣﴾ آنگاه پس از او پیامبرانی را به‌سوی قومشان فرستادیم، آنان برایشان دلایل روشن آوردند، اما ایشان هرگز بر آن نبودند به آنچه که پیش از این تکذیب نموده بودند، ایمان بیاورند. بدینسان دل‌های متجاوزان را مهر می‌زنیم. ﴿٧٤﴾ سپس بعد از آنان موسی و هارون را با آیات خود به‌سوی فرعون و سران قوم او فرستادیم ولی تکبر ورزیدند و گروهی گناهکار بودند. ﴿٧٥﴾ و هنگامی که از نزد ما حق به آنان رسید، گفتند: به راستی این جادوی آشکاری است. ﴿٧٦﴾ موسی گفت: آیا حق (ی را) که به‌سوی شما آمده است سحر می‌نامید؟ آیا این جادو است؟ و جادوگران رستگار نمی‌شوند. ﴿٧٧﴾ گفتند: آیا پیش ما آمده‌ای تا ما را از چیزهایی که پدران و نیاکان خود را بر آن نیافته‌ایم منصرف گردانی؟ و می‌خواهید در این سرزمین بزرگی و مهتری برای شما دو نفر باشد؟ ما به شما ایمان نمی‌آوریم. ﴿٧٨﴾

وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَتُتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُم مُوسَى أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٨٠﴾ فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُوسَى مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحَرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨١﴾ وَيُحَقِّقُ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٨٢﴾ فَمَا عَاقِبَ لِمُوسَى إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّن قَوْمِهِ عَلَى خَوْفٍ مِّن فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِمْ أَن يَفْتِنَهُمْ وَإِنَّ فِرْعَوْنَ لَعَالٍ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿٨٣﴾ وَقَالَ مُوسَى يَقُومُ إِن كُنْتُمْ عَاقِبُونَ بِاللَّهِ فَاعْلَمِيهِ تَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُسْلِمِينَ ﴿٨٤﴾ فَقَالُوا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٨٥﴾ وَنَحْنَا بِرَحْمَتِكَ مِنَ الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٨٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى وَأَخِيهِ أَن تَبَوَّعَا لِقَوْمِكَ بِمِصْرَ بُيُوتًا وَاجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٧﴾ وَقَالَ مُوسَى رَبَّنَا إِنَّكَ آتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَئَهُ زِينَةً وَأَمْوَالًا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوا عَن سَبِيلِكَ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلَى أَمْوَالِهِمْ وَاشْدُدْ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٨٨﴾

و فرعون گفت: همه جادوگران ماهر و دانا را نزد من آورید. ﴿۷۹﴾ و هنگامی که جادوگران آمدند، موسی به آنان گفت: آنچه شما می خواهید بیافکنید، بیاندازید. ﴿۸۰﴾ و هنگامی که افکندند، موسی گفت: آنچه را آورده اید جادو است، همانا خداوند آن را باطل خواهد کرد، بدون شک خداوند کار تباهکاران را شایسته و سودمند نمی گرداند. ﴿۸۱﴾ و خداوند با سخنان خود حق را پایدار و ماندگار می نماید گرچه کافران نپسندند. ﴿۸۲﴾ پس هیچ کس به موسی ایمان نیاورد مگر جوانانی از بنی اسرائیل (آن هم) با ترس از فرعون و سرانشان که مبدا آنان را از این دین برگردانند. بی گمان فرعون در زمین طغیان کرده بود و از زمره متجاوزان بود. ﴿۸۳﴾ و موسی گفت: ای قوم من! اگر شما به خدا ایمان آورده اید پس بر او توکل کنید اگر خود را به او تسلیم کرده اید. ﴿۸۴﴾ پس مؤمنان گفتند: برخدا توکل می کنیم، پروردگارا! ما را دستخوش فتنه ستمکاران مگردان. ﴿۸۵﴾ و ما را به فضل و رحمت خود از گروه کافران رهایی بخش. ﴿۸۶﴾ و به موسی و برادرش وحی کردیم که برای قوم خود خانه هایی در مصر برگزینند و خانه های آنان را محل برگزاری نماز قرار دهید، و نماز را بر پا دارید و مؤمنان را مژده بده. ﴿۸۷﴾ و موسی گفت: پروردگارا! تو به فرعون و سران قومش در دنیا زینت و اموال داده ای، پروردگارا تا (مردم را) از راه تو گمراه سازند. پروردگارا! مالهایشان را نابود نما و بر دلهایشان (بند قسوت) را محکم کن تا ایمان نیاورند مگر آنکه به عذاب دردناک گرفتار آیند.

قَالَ قَدْ أُجِيبَت دَعْوَتُكُمَا فَاسْتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعَانِ سَبِيلَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾ وَجَوْرُنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ الْبَحْرَ فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ بَغْيًا وَعَدُوًّا حَتَّى إِذَا أَدْرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ ءَامَنْتُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي ءَامَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَءِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩٠﴾ ءَالْتَنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٩١﴾ فَالْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِيَدِنَا لِتَكُونَ لِمَنْ خَلَقَ ءَايَةً وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ عَنْ ءَايَتِنَا لَغَافِلُونَ ﴿٩٢﴾ وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ مَبُوءًا صَدَقِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ فَمَا اخْتَلَفُوا حَتَّى جَاءَهُمُ الْعِلْمُ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٩٣﴾ فَإِنْ كُنْتَ فِي شَكٍّ مِمَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ فَسْأَلِ الَّذِينَ يَقْرَأُونَ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكَ لَقَدْ جَاءَكَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُوتَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿٩٤﴾ وَلَا تَكُوتَنَّ مِنَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَتَكُونُوا مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٩٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٩٦﴾ وَلَوْ جَاءَتْهُمْ كُلُّ ءَايَةٍ حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٩٧﴾

(خداوند) فرمود: دعای شما پذیرفته شد، پس پایداری کنید و از راه کسانی پیروی نکنید که نادانند. ﴿۸۹﴾ و بنی اسرائیل را از دریا عبور دادیم، آنگاه فرعون و لشکریانش از روی ستم و تجاوزکاری در پی ایشان راه افتادند تا هنگامی که غرقاب فرعون را در خود گرفت، گفت: ایمان آوردم که معبودی نیست مگر کسی که بنی اسرائیل به او ایمان آورده‌اند و من از فرمان برداران هستم. ﴿۹۰﴾ آیا اکنون (ایمان می‌آوری) حال آنکه قبلاً نافرمانی می‌کردی و از تباہکاران بودی؟! ﴿۹۱﴾ پس امروز ما لاشه‌ی تو را می‌رهانیم تا برای کسانی که پس از تو می‌آیند مایه‌ی عبرتی باشی، بی‌گمان بسیاری از مردم از آیات ما غافل و بی‌خبرند. ﴿۹۲﴾ و بنی اسرائیل را در جایگاه خوب و پسندیده‌ای جای دادیم و از پاکیزه‌ها بدیشان روزی دادیم. و اختلاف نورزیدند مگر وقتی که دانش و آگاهی به آنان رسید. بی‌گمان پروردگارت روز قیامت درباره‌ی چیزی که در آن اختلاف داشتند در میان آنان داوری می‌کند. ﴿۹۳﴾ پس اگر درباره‌ی چیزی که بر تو نازل کرده‌ایم، در شک و تردید هستی از آنان که پیش از تو کتاب می‌خواندند بپرس. بی‌گمان از سوی پروردگارت حق برای تو آمده است. پس، از شک کنندگان مباش. ﴿۹۴﴾ و نیز از آنان مباش که آیات خدا را تکذیب کردند، آنگاه از زیانکاران خواهی بود. ﴿۹۵﴾ بی‌گمان آنان که حکم پروردگارت بر آنان تحقق یافته است ایمان نمی‌آورند. ﴿۹۶﴾ و گرچه هر نشانه‌ای برایشان بیاید (ایمان نمی‌آورند) تا زمانی که عذاب دردناک را ببینند. ﴿۹۷﴾

فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْبِيَّةً ؕ ءَامَنْتَ فَتَنْفَعَهَا إِيمَانُهَا إِلَّا قَوْمٌ
يُونُسَ لَمَّا ءَامَنُوا كَشَفْنَا عَنْهُمْ ءَذَابَ الْخِزْيِ فِي
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٩٨﴾ وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ
لَأَمَنَّ مِنَ فِي الْأَرْضِ كُلَّهُمْ جَمِيعًا أَفَأَنْتَ تُكْرِهُ
النَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٩٩﴾ وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ
أَنْ تُوْمِنَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَجْعَلُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ
لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٠﴾ قُلْ أَنْظِرُوا مَاذَا فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَمَا تُنْعِي الْأَيَّاتِ وَالنَّذْرُ عَنْ قَوْمٍ لَا
يُؤْمِنُونَ ﴿١٠١﴾ فَهَلْ يَنْتَظِرُونَ إِلَّا مِثْلَ أَيَّامِ الَّذِينَ خَلَوْا
مِنْ قَبْلِهِمْ قُلْ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ
﴿١٠٢﴾ ثُمَّ نُنْجِي الرُّسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ حَقًّا
عَلَيْنَا نُنْجِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ قُلْ يَتَّيِّهَا النَّاسُ إِنْ كُنْتُمْ
فِي شَكٍّ مِّنْ دِينِي فَلَا أَعْبُدُ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن
دُونِ اللَّهِ وَلَٰكِن أَعْبُدُ اللَّهَ الَّذِي يَتَوَقَّعُكُمْ
وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٤﴾ وَأَنْ أَقِمَّ
وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ
﴿١٠٥﴾ وَلَا تَدْعُ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ
فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِّنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٦﴾

و مردم هیچ شهری ایمان نیاوردند که ایمانشان به آنان
سودی رساند مگر قوم یونس که چون ایمان آوردند
عذاب رسوایی را در زندگی دنیا از آنان برطرف
نمودیم و آنان را تا مدتی برخوردار کردیم. ﴿۹۸﴾ و
اگر پروردگارت می‌خواست همه آنان که در زمین‌اند
جملگی ایمان می‌آوردند، آیا می‌توانی مردمان را
مجبور سازی که ایمان بیاورند؟ ﴿۹۹﴾ و هیچ کس
نمی‌تواند ایمان بیاورد مگر آنکه خدا اجازه دهد، و بر
آنان که نمی‌فهمند پلیدی قرار می‌دهد. ﴿۱۰۰﴾ بگو:
بنگرید که چه چیزی در آسمانها و زمین است؟ اما
آیات و بیم دادن‌ها به گروهی که ایمان نمی‌آورند
سودی نمی‌بخشد. ﴿۱۰۱﴾ پس آیا جز مانند
مصیبت‌های پیشینیان را انتظار می‌کشند؟ بگو: پس
چشم به راه باشید، من نیز با شما از چشم به راه‌ام.
﴿۱۰۲﴾ سپس پیامبران خود و مؤمنان رانجات می‌دهیم
و این حق است بر ما. ﴿۱۰۳﴾ بگو: ای مردم! اگر شما
درباره آیین من در شک و تردید هستید، من کسانی را
نمی‌پرستم که شما به غیر از خدا می‌پرستید، بلکه
خداوندی را می‌پرستم که شما را می‌میراند، و فرمان
یافته‌ام از مؤمنان باشم. ﴿۱۰۴﴾ و (به من فرمان داده
شده است) که به آیینی رو کن که خالی از هرگونه
شرک و انحرافی است، و از مشرکان مباش. ﴿۱۰۵﴾ و
به غیر از خدا کسی (و چیزی) را مخوان که سودی به
تو نمی‌بخشد و زیانی به تو نمی‌رساند، اگر چنین کنی
از ستمکاران و مشرکان خواهی شد. ﴿۱۰۶﴾

وَإِنْ يَمْسَسْكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٧﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٠٨﴾ وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَاصْبِرْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿١٠٩﴾

و اگر خداوند زبانی به تو برساند هیچ کس جز او نمی تواند آن را برطرف گرداند، و اگر خیری در حق تو بخواهد هیچ کس نمی تواند فضلش را از تو برگرداند، آن را به هر کس از بندگانش که بخواهد می رساند و او آمرزنده و مهربان است. ﴿۱۰۷﴾ بگو: ای مردم! برای شما از سوی پروردگارتان حق آمده است، پس هر کس راه یابد فقط خودش راهیاب می شود، و هر کس گمراه شود فقط به زیان خود گمراه می شود، و من بر شما نگاهبان نیستم. ﴿۱۰۸﴾ و از آنچه به تو وحی می شود پیروی کن، و شکبیا باش، تا آنکه خداوند داوری کند و او بهترین داوران است. ﴿۱۰۹﴾

سُورَةُ هُودٍ

سوره هود

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّ كِتَبٌ أَحْكَمَتْ ءَايَتُهُ وَ تُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ﴿١﴾ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ﴿٢﴾ وَأَنْ أَسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُمَتِّعْكُمْ مَتَاعًا حَسَنًا إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَيُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ ﴿٣﴾ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤﴾ أَلَا إِنَّهُمْ يَتُنَوَّنُ صُدُورُهُمْ لِيَسْتَخَفُوا مِنْهُ أَلَا حِينَ يَسْتَغْشُونَ ثِيَابَهُمْ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٥﴾

الف لام را. این کتابی است که آیات آن استوار و محکم گردیده، سپس از سوی خداوند حکیم و آگاه تشریح و تبیین شده است. ﴿۱﴾ اینکه جز خدا را نپرستید که من از سوی او برای شما هشدار دهنده و مژده دهنده هستم. ﴿۲﴾ و اینکه از پروردگارتان آمرزش بخواهید و به سوی او برگردید و توبه کنید تا شما را تا زمانی معین به طرز نیکویی بهره مند سازد، و تا به هر صاحب فضلی فضل و احسانش را بدهد. و اگر روی بگردانید من بر شما از عذاب روز بزرگی بیمناکم. ﴿۳﴾ بازگشتان به سوی خداست و او بر همه چیزی تواناست. ﴿۴﴾ هان! آنان سینه هایشان را کج می کنند تا خویشان را از خدا پنهان دارند. هان! آنان هنگامی که خود را با جامعه هایشان می پوشانند خداوند آنچه را که پنهان می دارند و آنچه را که آشکار می سازند می داند، و او به راز دلها داناست. ﴿۵﴾

وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ
مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٦﴾ وَهُوَ
الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ
عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا
وَلَئِنْ قُلْتَ إِنَّكُمْ مَبْعُوثُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ
الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٧﴾ وَلَئِنْ
أَخْرَجْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِلَى أُمَّةٍ مَعْدُودَةٍ لَيَقُولَنَّ مَا
يَجْبِسُهُ إِلَّا يَوْمَ يَأْتِيهِمْ لَيْسَ مَصْرُوفًا عَنْهُمْ وَحَاقَ
بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٨﴾ وَلَئِنْ أَدْخَلْنَا الْإِنْسَانَ
مِنَّا رَحْمَةً ثُمَّ نَزَعْنَاهَا مِنْهُ إِنَّهُ لَيَكُفُّسُ كُفُورًا ﴿٩﴾
وَلَئِنْ أَدْخَلْنَاهُ نِعْمَاءَ بَعْدَ ضَرَاءٍ مَسَتْهُ لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ
السَّيِّئَاتُ عَنِّي إِنَّهُ لَفَرِحٌ فَخُورٌ ﴿١٠﴾ إِلَّا الَّذِينَ
صَبَرُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ
وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١١﴾ فَلَعَلَّكَ تَارِكٌ بَعْضَ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ
وَضَائِقٌ بِهِ صَدْرُكَ أَنْ يَقُولُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ كَنْزٌ
أَوْ جَاءَ مَعَهُ مَلَكٌ إِنَّمَا أَنْتَ نَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ
شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٢﴾

و هیچ جنبه‌ای در زمین نیست مگر اینکه روزی آن
بر عهده خداست، و قرارگاه و محل ایاب و ذهابشان را
می‌داند. همه اینها در کتاب روشنی ثبت است. ﴿۶﴾ و
او خدایی است که آسمانها و زمین را در شش روز
آفرید و عرشش بر آب بود، تا شما را بیازماید که چه
کسی کارهای نیکوتر انجام می‌دهد، و اگر بگویی شما
پس از مرگ برانگیخته می‌شوید، کافران می‌گویند:
این سخن جز جادوی آشکار نیست. ﴿۷﴾ و اگر عذاب
را تا مدت زمان محدودی به تأخیر اندازیم، می‌گویند:
چه چیز آن را باز می‌دارد؟ آگاه باشید روزی که عذاب
به سراغ آنان بیاید از آنان بازداشته نمی‌شود، و چیزی
را که مسخره می‌کردند آنان را دربر می‌گیرد. ﴿۸﴾ و
اگر به انسان از سوی خود رحمتی بچشانیم سپس آن را
از او بستانیم بسی ناامید و ناسپاس گردد. ﴿۹﴾ و اگر
بعد از رنج و ناخوشی که به انسانها رسیده است خوشی
و نعمت بدو برسانیم، می‌گوید: بدیها و سختی‌ها از من
دور شدند و بسی شادمان شده و فخر فروشی می‌کند.
﴿۱۰﴾ مگر کسانی که شکیبایی ورزند و کارهای
شایسته انجام دهند، اینان آمرزش و پاداش بزرگی
دارند. ﴿۱۱﴾ مبدا برخی از چیزهایی را که به تو وحی
می‌شود رها کنی و از اینکه می‌گویند: چرا گنجی بر او
فرستاده نشده است یا چرا فرشته‌ای با او نیامده است
دلتنگ و ناراحت شوی، تو تنها بیم دهنده هستی و
خداوند بر همه چیز مراقب و نگاهبان است. ﴿۱۲﴾

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوْرٍ مِّثْلِهِ
 مُفْتَرِيَةٍ وَاَدْعُوا مَن اَسْتَطَعْتُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ اِنْ
 كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿١٣﴾ فَاَلَمْ يَسْتَجِبْوَا لَكُمْ فَاَعْلَمُوْا
 اَنَّمَا اُنْزِلَ بِعِلْمِ اللّٰهِ وَاَنْ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَهَلْ اَنْتُمْ
 مُّسْلِمُوْنَ ﴿١٤﴾ مَّنْ كَانَ يُرِيْدُ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَزَيَّنَتْهَا
 نُوفٌ اِلَيْهِمْ اَعْمَلُوْهُمْ فِيْهَا وَهُمْ فِيْهَا لَا يُبْخَسُوْنَ ﴿١٥﴾
 اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ اِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ
 مَا صَنَعُوْا فِيْهَا وَبَطِلَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿١٦﴾ اَفَمَن
 كَانَ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَّبِّهٖ وَيَتْلُوْهُ شٰهِدٌ مِّنْهُ وَمِن
 قَبْلِهٖ كَتَبَ مُوسٰى اِمَامًا وَرَحْمَةً اُولٰٓئِكَ يُؤْمِنُوْنَ
 بِهِۦ وَمَن يَكْفُرْ بِهٖۤ مِنَ الْاَحْزَابِ فَاَلْتَارُ مَوْعِدُهُۥ
 فَلَا تَكُ فِيْ مِرْيَةٍ مِّنْهُ اِنَّهٗ الْحَقُّ مِّنْ رَّبِّكَ وَلٰكِنَّ
 اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿١٧﴾ وَمَن اَظْلَمُ مِمَّنِ
 افْتَرٰى عَلٰى اللّٰهِ كَذِبًا اُولٰٓئِكَ يُعْرَضُوْنَ عَلٰى رَبِّهِمْ
 وَيَقُوْلُ الْاَشْهَدُ هٰؤُلَاءِ الَّذِيْنَ كَذَبُوْا عَلٰى رَبِّهِمْ اَلَا
 لَعْنَةُ اللّٰهِ عَلٰى الظّٰلِمِيْنَ ﴿١٨﴾ الَّذِيْنَ يَصُدُّوْنَ عَنِ
 سَبِيْلِ اللّٰهِ وَيَبْغُوْنَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ
 كٰفِرُوْنَ ﴿١٩﴾

می گویند: آن را خودش ساخته است، و به دروغ به خدا نسبت می دهد. بگو: اگر راستگو هستید ده سوره دروغین همانند آن را بیاورید و غیر از خدا هرکس را که می توانید به یاری فراخوانید. ﴿۱۳﴾ پس اگر سخن شما را نپذیرفتند، بدانید که این قرآن همراه با علم الهی نازل شده است و معبود به حقی جز او نیست، پس آیا شما فرمانبردار می گردید؟ ﴿۱۴﴾ کسانی که زندگانی دنیا و زینت آن را بخواهند اعمالشان را در این جهان تمام و کمال به انها می دهیم و آنان در آنجا کاستی نبینند. ﴿۱۵﴾ ایشان کسانی اند که در آخرت جز آتش بهره ای ندارند و آنچه در دنیا کرده بودند ضایع و هدر می رود، و کارهایشان پوچ و باطل است. ﴿۱۶﴾ آیا کسی که دلیل و حجت روشنی از سوی پروردگارش دارد، و گواهی از سوی خدا به دنبال آن می آید، و قبل از قرآن (هم) کتاب موسی پیشوا و رحمت بوده است (مانند کسی است که در تاریکی ها به سر می برد)؟! اینان (که در پی کشف حقایقند) به آن ایمان می آورند، و هرکس از گروهها به آن کفر بورزد میعادگاه او آتش است. پس درباره آن به خود شک و تردیدی راه مده، بی گمان آن (قرآن) حق است و از سوی پروردگارت آمده است ولی بیشتر مردم ایمان نمی آورند. ﴿۱۷﴾ و کیست ستمگرتر از کسی که بر خدا دروغ ببندد؟ آنان به پیشگاه پروردگارشان عرضه می گردند و گواهان می گویند: اینانند کسانی که بر پروردگار خود دروغ بسته اند. هان! نفرین بر ستمکاران باد. ﴿۱۸﴾ آن ستمکارانی که (مردم را) از راه خدا باز می دارند و آنرا کج و نادرست نشان می دهند و آنان منکر آخرتند. ﴿۱۹﴾

أُولَئِكَ لَمْ يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ يُضْعِفُ لَهُمْ الْعَذَابَ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ ﴿٢٠﴾
 أُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢١﴾ لَا جَرَمَ أَنْهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْأَخْسَرُونَ ﴿٢٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَخْبَتُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٣﴾
 مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَىٰ وَالْأَصْمَىٰ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِلَىٰ لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٥﴾ أَنْ لَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ أَلِيمٍ ﴿٢٦﴾ فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا نَرَاكَ إِلَّا بَشَرًا مِثْلَنَا وَمَا نَرَاكَ اتَّبَعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادُوا بِآدَائِ الرَّأْيِ وَمَا نَرَىٰ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ نَظُنُّكُمْ كَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَعَآتَنِي رَحْمَةٌ مِنْ عِنْدِهِ فَعَمِيَتْ عَلَيْكُمْ أَنْزِلُكُمْ مَكُوهًا وَأَنْتُمْ لَهَا كَاغِرُونَ

﴿٢٨﴾

ایشان چنان نیستند که بتوانند در دنیا (خدا را) ناتوان و درمانده سازند و آنان به غیر از خدا دوستان یاورانی ندارند، عذاب برای آنان دو چندان خواهد شد (و آنان) نمی توانستند بشنوند و بینند. ﴿۲۰﴾ اینان کسانی اند که خودشان را زیانبار کردند و آنچه به دروغ به هم می بافتند از آنان گم و ناپدید گردید. ﴿۲۱﴾ مسلماً آنان در آخرت زیانکارترند. ﴿۲۲﴾ بی گمان کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند و در برابر خدای خود فروتنی کردند، اینان بهشتی اند، آنان در آن جاودانه می ماند. ﴿۲۳﴾ حال این دو گروه مانند کور و کر، و بینا و شنواست، آیا حال این دو گروه یکی است؟ آیا پند نمی پذیرید؟! ﴿۲۴﴾ و به راستی که ما نوح را به سوی قومش فرستادیم (و گفت): همانا من برای شما بیم دهنده ای آشکار هستم. ﴿۲۵﴾ که جز خداوند را پرستش نکنید، بدون شک من از عذاب روز دردناک بر شما می ترسم. ﴿۲۶﴾ سران کافر قوم او گفتند: تو را جز بشری همچون خودمان نمی بینیم، و ما می بینیم که جز افراد فرومایه و کوتاه فکر ما کسی از تو پیروی نکرده اند، و شما هیچ فضل و برتری بر ما ندارید، بلکه شما را دروغگو می پنداریم. ﴿۲۷﴾ گفت: ای قوم من! به من بگوئید اگر دلیلی روشن از سوی پروردگارم داشته باشم و رحمتی از نزد خود به من داده باشد و این رحمت الهی بر شما پنهان مانده باشد، آیا می توانم شما را به پذیرش آن وادارم درحالی که شما دوستش نمی دارید؟. ﴿۲۸﴾

وَيَقَوْمٌ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَا لََّ إِنِّ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَمَا أَنَا بِطَارِدٍ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّهُمْ مُلَقَوُا رَبَّهُمْ وَلَئِكَ لِيُزَكِّيَّ أَرْبَابُكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٢٩﴾ وَيَقَوْمٌ مِّن يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِن طُرِدْتُهُمْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣٠﴾ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِندِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ إِنِّي مَلَكٌ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدَرِي أَعْيُنُكُمْ لَن يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنْفُسِهِمْ إِنِّي إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا يَبْنُوخُ قَدْ جَدَلْتَنَا فَأَكْثَرْتَ جِدْلَنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِن كُنتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيَكُمْ بِهِ اللَّهُ إِن شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي إِن أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِن كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٣٤﴾ أَمْ يَقُولُونَ أَفْتَرَلَهُ قُلْ إِنِ افْتَرَيْتُهُو فَعَلَىٰ إِجْرَامِي وَأَنَا بَرِيءٌ مِّمَّا تُجْرِمُونَ ﴿٣٥﴾ وَأَوْحِيَ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَن يُؤْمِنَ مِن قَوْمِكَ إِلَّا مَن قَدْ ءَامَنَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾ وَأَصْنَعِ الْفُلَكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحِينَا وَلَا تُخَاطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُّغْرَقُونَ ﴿٣٧﴾

و ای قوم من! در مقابل (رساندن) آن (دعوت) از شما چیزی نمی‌خواهم، چرا که پاداش من جز بر خدا نیست. و من مؤمنان را نمی‌رانم، آنان خدای خود را ملاقات می‌کنند ولی من شما را گروهی نادان می‌بینم. ﴿۲۹﴾ و ای قوم من! اگر مؤمنان را طرد کنم چه کسی مرا در برابر «الله» یاری می‌کند؟ آیا پند نمی‌پذیرید؟ ﴿۳۰﴾ و من به شما نمی‌گویم که خزاین خدا در دست من است. و غیب نمی‌دانم. و نمی‌گویم که من فرشته هستم، و به آنان که در نظر شما خوار می‌آیند نمی‌گویم خداوند خیری به آنان نخواهد داد. خداوند به آنچه در دل‌های آنان است آگاه‌تر است در این صورت من از زمره ستمکاران خواهم بود. ﴿۳۱﴾ گفتند: ای نوح! به راستی که با ما جر و بحث کردی و جر و بحث را به درازا کشاندی، پس اگر راست می‌گویی آنچه را که ما را از آن می‌ترسانی به ما برسان. ﴿۳۲﴾ گفت: خداوند اگر بخواهد آن را برای شما می‌آورد، و شما نمی‌توانید خدا را درمانده کنید. ﴿۳۳﴾ و اگر بخواهم شما را اندرز بگویم، اندرز من - چنانچه خداوند بخواهد شما را گمراه سازد - به شما سودی نمی‌رساند، و او پروردگارتان است و به‌سوی او باز گردانده می‌شوید. ﴿۳۴﴾ آیا می‌گویند که (محمد) این (قرآن) را از پیش خود ساخته است؟ بگو: اگر آن را از پیش خود ساخته باشیم گناهش برگردن من است، و من از گناهی که می‌کنید بیزارم. ﴿۳۵﴾ و به نوح وحی شد که از قومت جز آنان که ایمان آورده‌اند کسی ایمان نخواهد آورد، بنابراین بر آنچه می‌کنند غمگین مباش. ﴿۳۶﴾ و زیر نظر ما و به فرمان ما کشتی بساز، و با من درباره ستمگران گفتگو مکن. بی‌گمان آنان غرق خواهند شد.

وَيَصْنَعُ الْفُلَكَ وَكَلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ
 سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ إِنْ تَسْخَرُوا مِنَّا فَإِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ
 كَمَا تَسْخَرُونَ ﴿٣٨﴾ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ
 عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُقِيمٌ ﴿٣٩﴾ حَتَّىٰ
 إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ قُلْنَا احْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلِّ
 زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ
 وَمَنْ ءَامَنَ وَمَا ءَامَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٤٠﴾ وَقَالَ
 أَرْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ حَجْرُهَا وَمُرْسِلَهَا إِنَّ رَبِّي
 لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٤١﴾ وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ
 وَنَادَىٰ نُوحٌ ابْنَهُ وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ يَبْنَىٰ أَرْكَبَ مَعَنَا
 وَلَا تَكُن مَعَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ سَاوِي إِلَىٰ جَبَلٍ
 يَعْصِمُنِي مِنَ الْمَاءِ قَالَ لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ
 إِلَّا مَنْ رَحِمَ وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ
 الْمُغْرَقِينَ ﴿٤٣﴾ وَقِيلَ يَتَارُضُ آبُلَعَىٰ مَاءُكَ وَيَسْمَاءُ
 أَقْلَعَىٰ وَغِيضُ الْمَاءِ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَاسْتَوَتْ عَلَى
 الْجُودِيِّ وَقِيلَ بُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾ وَنَادَىٰ نُوحٌ
 رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ
 وَأَنْتَ أَحْكَمُ الْحَاكِمِينَ ﴿٤٥﴾

و نوح کشتی را می ساخت، و هرگاه گروهی از اشراف قومش بر او می گذشتند و او را مسخره می کردند، می گفتند: اگر شما ما را مسخره می کنید ما هم همانگونه شما را مسخره خواهیم کرد. ﴿۳۸﴾ آنگاه خواهید دانست که عذاب رسوا کننده و شکنجه همیشگی از آنچه کسی خواهد شد. ﴿۳۹﴾ تا آنگاه که فرمان ما در رسیدن و آب از تنور فوران کرد، گفتیم: از هر جنسی دو تن (نر و ماده) در آن سوار کن و خاندان خود را، مگر کسانی که فرمان هلاک آنان از پیش صادر شده است. و کسانی را در آن اسکان بده که ایمان آورده اند، و جز افراد اندکی بدو ایمان نیاورده بودند. ﴿۴۰﴾ و گفت: سوار کشتی شوید، روان شدنش و لنگر انداختنش به نام خداست، بی گمان پروردگارم آمرزنده و مهربان است. ﴿۴۱﴾ و کشتی آنان را در موجی کوه آسا (با خود) می برد، و نوح پسرش را درحالی که در کناری بود فریاد زد (و فرمود): پسر جان! با ما سوار شو، و با کافران مباش. ﴿۴۲﴾ گفت: به کوهی پناه خواهم برد که مرا از آب محفوظ دارد (نوح) گفت: امروز هیچ پناه دهنده ای از عذاب خدا نیست مگر کسی که مشمول رحمت خدا گردد. و موج میان آنان حایل آمد و (پسر) از غرق شدگان گردید. ﴿۴۳﴾ و گفته شد: ای زمین! آبت را فرو بر، و ای آسمان! از باریدن بایست. و آب فرونشاندن شد و فرمان اجرا گردید و کشتی بر کوه جودی پهلوی گرفت و گفته شد: نابود باد گروه ستمکاران. ﴿۴۴﴾ و نوح پروردگارش را صدا زد و گفت: پروردگارا! پسر من از خاندان من است و وعده تو راست است و تو (داورترین داوران و) دادگرترین دادگرانی. ﴿۴۵﴾

قَالَ يٰ نُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ فَلَا تَسْأَلْنِ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنِّي أَعِظُكَ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٤٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِي وَتَرْحَمْنِي أَكُنَ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٤٧﴾ قِيلَ يٰ نُوحُ اهْبِطْ بِسَلَامٍ مِنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَى أُمَمٍ مِّمَّنْ مَعَكَ وَأُمَمٌ سَنُمَتِّعُهُمْ ثُمَّ يَمَسُّهُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٨﴾ تِلْكَ مِنْ أَتْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ إِنَّ الْعَقِيبَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِلَى عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَقَوْمِ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهِ غَيْرُهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُفْتَرُونَ ﴿٥٠﴾ يَقَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنْ أَجَرِي إِلَّا عَلَى الَّذِي فَطَرَنِي أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٥١﴾ وَيَقَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَى قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا مُجْرِمِينَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا يٰ هُودُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِي آلِهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٥٣﴾

گفت: ای نوح! او از خاندان تو نیست، به راستی که این، عمل ناشایست است، بنابراین آنچه را که از آن آگاه نیستی از من مخواه. من به تو پند می‌دهم که از نادانان نباشی. ﴿۴۶﴾ گفت: پروردگارا! من به تو پناه می‌برم از اینکه چیزی را از تو بخواهم که بدان آگاه نباشم، و اگر مرا نیامرزی و بر من رحم نمائی از زیان کاران خواهم بود. ﴿۴۷﴾ گفته شد: ای نوح! به سلامتی از سوی ما و همراه با برکت‌های فرود آمده بر تو و بر امت‌هایی که با تو هستند فرود آی، ملت‌ها و گروه‌های دیگری را از نعمت‌ها بهره‌مند خواهیم کرد، سپس عذابی دردناک از سوی ما بدانان می‌رسد. ﴿۴۸﴾ این از خبرهای غیب است که آن را به تو وحی می‌کنیم. تو و قومت پیش از این آن را نمی‌دانستید، پس شکیبایی کن که سرانجام از آن پرهیزگاران است. ﴿۴۹﴾ و به‌سوی عاد برادرشان هود را فرستادیم، گفت: ای قوم من! خدا را بپرستید که جز او معبودی ندارید. شما دروغگویانی بیش نیستید. ﴿۵۰﴾ ای قوم من! در برابر (تبلیغ رسالت و بیان) آن پاداشی از شما نمی‌خواهم، پاداش من تنها بر عهده کسی است که مرا آفریده است، آیا نمی‌فهمید؟ ﴿۵۱﴾ و ای قوم من! از پروردگارتان آمرزش بخواهید، آنگاه به‌سوی او برگردید تا آسمان را بر شما ریزنده و بارنده کند و توانی بر توانتان بیافزاید و گناهکارانه روی برنتابید. ﴿۵۲﴾ گفتند: ای هود! تو دلیلی برای ما نیاورده‌ای و ما به خاطر سخن تو خدایان خود را ترک نخواهیم کرد و به تو ایمان نمی‌آوریم. ﴿۵۳﴾

إِنْ نَقُولُ إِلَّا أَعْتَرْنَاكَ بَعْضُ آلِهَتِنَا بِسُوِّ قَالَ إِنْ
أَشْهَدُ اللَّهَ وَأَشْهَدُوا أَنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾ مِنْ
دُونِهِ فَكَيْدُونِي جَمِيعًا ثُمَّ لَا تُنْظِرُونِ ﴿٥٥﴾ إِنْ
تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ
ءَاخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٦﴾
فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَيْكُمْ
وَيَسْتَخْلِفُ رَبِّي قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّونَهُ شَيْئًا إِنَّ
رَبِّي عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيطٌ ﴿٥٧﴾ وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَحْنُ
هُودًا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَنَحْنُ لَهُمْ مِنْ
عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ ءَادٌ جَحَدُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ
وَعَصَوْا رُسُلَهُ وَاتَّبَعُوا أَمْرَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٥٩﴾
وَأَتَّبَعُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ إِلَّا إِنْ
ءَادَا كَفَرُوا رَبَّهُمْ إِلَّا بُعْدًا لِعَادِ قَوْمِ هُودٍ ﴿٦٠﴾
وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَاقَوْمُ اعْبُدُوا اللَّهَ
مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ هُوَ أَنشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ
وَأَسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَاسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تَوْبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي
قَرِيبٌ مُجِيبٌ ﴿٦١﴾ قَالُوا يَصْلِحْ قَدْ كُنْتَ فِينَا مَرْجُوًّا
قَبْلَ هَذَا أَتَنْهَانَا أَنْ نَعْبُدَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَإِنَّآ
لَفِي شَكٍّ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٦٢﴾

جز این چیزی درباره تو نمی گوئیم که یکی از خدایان
ما به تو بلایی رسانده است. گفت: خدا را گواه
می گیرم و شما (هم) گواه باشید که من از آنچه شما
می پرستید و شریک خدا می سازید بیزارم. ﴿۵۴﴾ به
جز خدا (از تمامی معبودان تنافری، پس) همگی به
نیرنگ و چاره جویی بپردازید و مرا مهلت ندهید.
﴿۵۵﴾ من بر خداوند، پروردگار خود و پروردگار

شما توکل نموده ام، هیچ جنبه ای نیست مگر اینکه
خداوند بر او تسلط دارد، بی گمان پروردگارم بر راه
راست قرار دارد. ﴿۵۶﴾ پس اگر روی بگردانید من
آنچه را که با آن به سوی شما مأمور شدم به شما
رساندم، پروردگارم قومی دیگر را به جای شما
می نشاند، و شما کمترین زیانی به او نمی رسانید. همانا
پروردگارم بر همه چیز نگاهبان است. ﴿۵۷﴾ و
هنگامی که فرمان ما در رسید هود و کسانی را که
همراه او ایمان آورده بودند به (واسطه) رحمتی از
جانب خویش نجات دادیم و ایشان را از عذاب سخت
و شدید رها کردیم. ﴿۵۸﴾ و این قوم عاد بودند که
آیات پروردگارشان را انکار کردند و از فرستادگانش
سرپیچی نمودند، و از دستور هر سرکش ستیزه جویی
پیروی کردند. ﴿۵۹﴾ و در این دنیا دچار نفرین شدند
و در روز قیامت نیز هان! عاد به خدای خود کافر
شدند. هان بر عاد قوم هود نفرین باد. ﴿۶۰﴾ و به سوی
ثمود برادرشان صالح را فرستادیم. گفت: ای قوم من!
خدا را بپرستید که معبودی جز او برای شما وجود
ندارد، اوست که شما را از زمین آفریده، و شما را به
آباد کردن آن گمارده است. پس، از او آمرزش
بخواهید و به سوی او برگردید، بی گمان پروردگارم
نزدیک و اجابت کننده (ی دعا) است. ﴿۶۱﴾ گفتند:
ای صالح! پیش از این مایه امید ما بودی، آیا ما را از
پرستش چیزی باز می داری که پدران ما آن را عبادت
می کردند؟ به راستی از آنچه ما را به سوی آن دعوت
می کنی سخت در شک و تردید هستیم. ﴿۶۲﴾

قَالَ يَقَوْمُ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي
وَعَاتَلَنِي مِنْهُ رَحْمَةٌ فَمَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ
عَصَيْتُهُ فَمَا تَزِيدُونَنِي غَيْرَ تَخْسِيرٍ ﴿٦٣﴾ وَيَقَوْمُ
هَذِهِ نَافَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةٌ فَذُرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ
اللَّهِ وَلَا تَمْسُوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذْكُمْ عَذَابٌ قَرِيبٌ
﴿٦٤﴾ فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذَلِكَ
وَعْدٌ غَيْرُ مَكْذُوبٍ ﴿٦٥﴾ فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا
صَالِحًا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَمِنْ خِزْيِ
يَوْمِئِذٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿٦٦﴾ وَأَخَذَ الَّذِينَ
ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيرِهِمْ جَثِيمِينَ ﴿٦٧﴾
كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۚ أَلَا إِنَّ ثَمُودَ كَفَرُوا رَبَّهُمْ ۚ أَلَا
بُعْدًا لِّثَمُودَ ﴿٦٨﴾ وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ
بِالْبَشَرِ ۖ قَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ ۖ فَمَا لَبِثَ أَنْ جَاءَ
بِعِجْلٍ حَنِيدٍ ﴿٦٩﴾ فَلَمَّا رَءَا أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ
نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً ۖ قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا
أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٠﴾ وَامْرَأَتُهُ قَائِمَةٌ فَضَحِكَتْ
فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ ﴿٧١﴾

گفت: ای قوم من! به من بگوئید اگر از سوی
پروردگارم دلیل روشنی داشته باشم و از جانب خود
رحمتی به من ارزانی داشته باشد، حال اگر از فرمان او
سرپیچی کنم چه کسی در برابر (کیفر) خدا من را
یاری خواهد کرد؟ شما که جز زیان بر من
نمی‌افزایید؟ ﴿۶۳﴾ و ای قوم من! این شتر خداست، و
برای شما معجزه‌ای است، پس آن را بگذارید تا در
زمین خدا بچرد، و هیچ گزندى به او نرسانید که هر چه
زودتر به عذاب سختی گرفتار می‌آید. ﴿۶۴﴾ پس آنان
شتر را پی زدند و صالح بدیشان گفت: سه روز در خانه
و کاشانه خود بهره‌مند گردید، این وعده‌ای است که
دروغی در آن نیست. ﴿۶۵﴾ پس هنگامی که فرمان ما
در رسید صالح و کسانی را که همراه او ایمان آورده
بودند به (سبب) رحمتی از سوی خویش نجات دادیم و
از خاری و رسوایی آن روز رهانیدیم، بی‌گمان
پروردگارت نیرومند و چیره است. ﴿۶۶﴾ و صدای
شدیدی افراد ستمکار را فرا گرفت، و در خانه و
کاشانه خود خشکیدند و بر چهره افتادند. ﴿۶۷﴾ آن
چنانکه گویی هرگز در آنجا نبودند، آری، قوم ثمود
پروردگارشان را انکار کردند. هان! نفرین بر ثمود باد.
﴿۶۸﴾ و همانا فرستادگان ما همواره با مزدگانی پیش
ابراهیم آمدند. سلام گفتند، ابراهیم جواب سلامشان را
داد، آنگاه طولی نکشید که گوساله‌ای بریان آورد.
﴿۶۹﴾ هنگامی که دید دستشان به‌سوی آن دراز
نمی‌شود این کار را از آنان ناپسند (و ناشناخته) دانست
(و آن را بر خلاف آنچه که از یک مهمان انتظار
می‌رود دانست) و در دل خود (نسبت به آنان) ترسی
یافت، گفتند: مترس، ما به‌سوی قوم لوط فرستاده
شده‌ایم. ﴿۷۰﴾ و همسرش ایستاده بود و خندید، آنگاه
او را مژده اسحاق و به دنبال وی یعقوب دادیم. ﴿۷۱﴾

قَالَتْ يَوِيلَتَىٰ أَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ وَهَذَا بَعْلِي شَيْخًا ۖ
 إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ ﴿٧٢﴾ قَالُوا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ
 اللَّهِ ۖ رَحِمْتُ اللَّهُ وَبَرَكَتُهُ ۚ عَلَيْكُمُ أَهْلُ الْبَيْتِ
 إِنَّهُ وَحَمِيدٌ مُّجِيدٌ ﴿٧٣﴾ فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ
 وَجَاءَتْهُ الْبُشْرَىٰ يُجَادِلُنَا فِي قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ
 إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّهٌ مُّنِيبٌ ﴿٧٥﴾ يَتَابَرَهِيمُ ۖ أُعْرِضْ عَنْ
 هَذَا ۖ إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ ۖ وَإِنَّهُمْ لَأَتِيهِمْ عَذَابٌ
 غَيْرُ مَرْدُودٍ ﴿٧٦﴾ وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِئَاءَ بِهِمْ
 وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالَ هَذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ ﴿٧٧﴾ وَجَاءَهُ
 قَوْمُهُ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ
 السَّيِّئَاتِ ۖ قَالَ يَتَقَوْمٌ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي هُنَّ أَظْهَرُ لَكُمْ
 فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ فِي ضَيْفِي ۖ أَلَيْسَ مِنْكُمْ
 رَجُلٌ رَّشِيدٌ ﴿٧٨﴾ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتَ مَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ
 مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيدُ ﴿٧٩﴾ قَالَ لَوْ أَنَّ لِي
 بِكُمْ قُوَّةً أَوْ آوَىٰ إِلَىٰ رُكْنٍ شَدِيدٍ ﴿٨٠﴾ قَالُوا يَلُوطُ
 إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ يَصْلَوْا إِلَيْكَ ۖ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعِ
 مِنَ اللَّيْلِ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ إِلَّا أُمْرَأَتَكَ ۖ إِنَّهُ
 مُصِيبُهَا مَا أَصَابَهُمْ ۖ إِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ ۖ أَلَيْسَ
 الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ ﴿٨١﴾

گفت: وای بر من! آیا من که پیرزنم و این (هم) شوهرم
 است و پیر شده است فرزند به دنیا خواهم آورد؟ این
 چیزی شگفت آور است. ﴿۷۲﴾ گفتند: آیا از کار خود
 به شگفت می آیی؟ رحمت خدا و برکاتش بر شماست
 از اهل بیت (نبوت و رسالت)، بی گمان او ستوده و
 بزرگوار است. ﴿۷۳﴾ پس هنگامی که ترس از ابراهیم
 دور شد و مژده بدو رسید، درباره قوم لوط با
 فرستادگان ما به مجادله پرداخت. ﴿۷۴﴾ همانا ابراهیم
 بسی بردبار، آه کشنده و توبه کار بود. ﴿۷۵﴾ ای
 ابراهیم! از این (مجادله) دست بکش چرا که عذاب
 پروردگارت در رسیده است و به راستی برایشان عذابی
 بی بازگشت خواهد آمد. ﴿۷۶﴾ و هنگامی که
 فرستادگان ما پیش لوط آمدند از آنان اندوهگین شد و
 از اینکه قدرت دفاع از ایشان را نداشت سخت دلتنگ
 شد و گفت: امروز روز بسیار سختی است. ﴿۷۷﴾ و
 قومش شتابان به سوی او آمدند، و پیش از آن کارهای
 زشت انجام می دادند، گفت: ای قوم من! آنها دختران
 من هستند، و برای شما پاکیزه ترند، پس از خداوند
 بترسید و درباره مهمانانم مرا رسوا نکنید. آیا در میان
 شما مردی راهیاب و راهنما یافت نمی شود؟. ﴿۷۸﴾
 گفتند: تو که می دانی ما به دخترانت نیازی نداریم، و
 می دانی که چه چیزی می خواهیم. ﴿۷۹﴾ گفت: ای
 کاش بر شما توانایی داشتم! یا اینکه پناهگاه محکمی
 داشتم و به آن پناه می بردم. ﴿۸۰﴾ گفتند: ای نوح! ما
 فرستادگان پروردگارت هستیم، آنان به تو نخواهند
 رسید، خانواده ات را در پاسی از شب ببر و نباید کسی
 از شما به پشت سر خود بنگرد، مگر همسرت که هر
 آنچه به آنان برسد به او (هم) خواهد رسید، همانا موعد
 ایشان صبح است، آیا صبح نزدیک نیست. ﴿۸۱﴾

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَلَىٰهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا
عَلَيْهَا جِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ مَّنْضُودٍ ﴿٨٢﴾ مُّسَوَّمَةً عِندَ
رَبِّكَ وَمَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ بِبَعِيدٍ ﴿٨٣﴾ وَإِلَىٰ مَدْيَنَ
أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَقَوْمُ أَاعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّن
إِلَهِ غَيْرُهُ وَلَا تَنْقُصُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ إِنِّي
أَرَاكُمْ بِخَيْرٍ وَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ
مُّحِيطٍ ﴿٨٤﴾ وَيَقَوْمِ أَوفُوا بِالْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ
وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ
مُفْسِدِينَ ﴿٨٥﴾ بَقِيَّتُ اللَّهِ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ
مُؤْمِنِينَ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ ﴿٨٦﴾ قَالُوا يَشْعَبُ
أَصْلُوكَ تَأْمُرُكَ أَنْ نَتْرَكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا أَوْ أَنْ
نَفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَلِيمُ الرَّشِيدُ
﴿٨٧﴾ قَالَ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي
وَرَزَقْنِي مِنْهُ رِزْقًا حَسَنًا وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَخَالِفَكُمْ إِلَىٰ
مَا أَنْتُمْ عَنْهُ إِن أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ مَا اسْتَطَعْتُ
وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿٨٨﴾

و هنگامی که فرمان ما در رسید آن را زیرورو نمودیم
و آنجا را با سنگ گل و (به طور) پیایی سنگباران
کردیم. ﴿۸۲﴾ سنگ‌هایی که از سوی پروردگارت
نشان‌دار بودند و این چنین سنگ‌هایی از ستمکاران
دور نیست. ﴿۸۳﴾ و به‌سوی قوم مدین برادرشان شعیب
را فرستادیم، گفت: ای قوم من! خدا را پرستید، شما
جز او معبود (راستینی) ندارید، و از پیمان و ترازو
مکاهید، من شما را خوب و در آسایش می‌بینم، و من
بر شما از عذاب روز فراگیر می‌ترسم. ﴿۸۴﴾ و ای قوم
من! پیمان و ترازو را دادگرانه و به تمام و کمال دهید
و از چیزهای مردم نگاهید، و در زمین فساد و تباهی
نکنید. ﴿۸۵﴾ (ای قوم من!) چیزی را که خداوند
(از مال حلال برایتان) باقی می‌گذارد. برایتان بهتر است،
اگر مؤمن هستید، و من بر شما نگاهبان نیستم. ﴿۸۶﴾
گفتند: ای شعیب! آیا نمازت به تو فرمان می‌دهد که
آنچه را پدرانمان می‌پرستیدند رها سازیم یا نتوانیم در
اموال خود آن‌گونه که می‌خواهیم تصرف کنیم؟
بی‌گمان تو بردبار و خردمند هستی. ﴿۸۷﴾ گفت: ای
قوم من! به من بگویید اگر دلیل آشکاری از پروردگارم
داشته باشم و از سوی خود رزق و روزی خوبی به من
داده باشد (آیا می‌توانم به خلاف دستورات او عمل
کنم؟)، و نمی‌خواهم شما را از چیزی نهی کنم و خودم
مرتکب آن شوم. من تا آنجا که می‌توانم جز اصلاح
چیزی را نمی‌خواهم، و توفیق من هم جز با خدا نیست،
و بر او توکل نموده‌ام و به‌سوی او باز می‌گردم. ﴿۸۸﴾

وَيَقَوْمٌ لَا يَجْرِمَنَّكُمْ شِقَاقِي أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا أَصَابَ قَوْمَ نُوحٍ أَوْ قَوْمَ هُودٍ أَوْ قَوْمَ صَالِحٍ وَمَا قَوْمُ لُوطٍ مِّنْكُمْ بِبَعِيدٍ ﴿٨٩﴾ وَاسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ وَدُودٌ ﴿٩٠﴾ قَالُوا يَشْعِيبُ مَا نَفَقَهُ كَثِيرًا مِّمَّا تَقُولُ وَإِنَّا لَنَرُّكَ فِيْنَا ضَعِيفًا وَلَوْلَا رَهْطُكَ لَرَجَمْنَاكَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْنَا بِعَزِيزٍ ﴿٩١﴾ قَالَ يَقَوْمِ أَرْهَطِي أَعَزُّ عَلَيْكُم مِّنَ اللَّهِ وَاتَّخَذْتُمُوهُ وَرَاءَكُمْ ظَهْرِيًّا إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿٩٢﴾ وَيَقَوْمِ أَعْمَلُوا عَلَى مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَمِلٌ سَوْفٌ تَعْمَلُونَ مَن يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَمَنْ هُوَ كَاذِبٌ وَارْتَقِبُوا إِنِّي مَعَكُمْ رَقِيبٌ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا شُعَيْبًا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَأَخَذَتِ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيرِهِمْ جَثَمِينَ ﴿٩٤﴾ كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۖ أَلَا بُعْدًا لِّمَدِينٍ كَمَا بَعَدَتْ ثَمُودُ ﴿٩٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٩٦﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۖ فَاتَّبَعُوا أَمْرَ فِرْعَوْنَ وَمَا أَمْرُ فِرْعَوْنَ بِرَشِيدٍ ﴿٩٧﴾

و ای قوم من! مخالف با من، شما را بر آن ندارد که همان بلائی به شما برسد که به قوم نوح یا قوم هود یا قوم صالح رسید، و قوم لوط از شما دور نیستند. ﴿۸۹﴾ و از پروردگارتان آمرزش بخواهید سپس به سوی او برگردید، بی گمان پروردگارم مهربان (و) دوستدار است. ﴿۹۰﴾ گفتند: ای شعیب! بسیاری از آنچه را که می گویی نمی فهمیم و ما تو را در میان خود ناتوان می بینیم، و اگر قبیله ات نبود تو را سنگسار می کردیم، و تو پیش ما گرانقدر نیستی. ﴿۹۱﴾ گفت: ای قوم من! آیا قبیله ام در نزد شما از خداوند گرامی تر است؟ و خدا را پشت سر خویش انداخته و فراموش کرده اید، بی گمان پروردگارم به آنچه می کنید احاطه دارد. ﴿۹۲﴾ و ای قوم من بر روش و شیوه خودتان عمل کنید، من نیز (به شیوه خود) عمل می کنم، به زودی خواهید دانست که عذاب رسوا کننده به چه کسی می رسد، (و خواهید دانست) چه کسی دروغگو است، چشم براه باشید من هم چشم براهم. ﴿۹۳﴾ و هنگامی که فرمان ما در رسید شعیب و کسانی را که همراه او ایمان آورده بودند به رحمتی از سوی خود نجات دادیم، و صدایی مرگبار ستمکاران را در گرفت، پس در خانه و کاشانه خود خشکیدند و از پای درآمدند. ﴿۹۴﴾ (چنانکه) گویی هرگز در آنجا نبودند، هان! نفرین و لعنت بر قوم مدین باد همانطور که قوم ثمود نفرین شدند. ﴿۹۵﴾ و به راستی موسی را همراه با نشانه های خود و دلیل روشن فرستادیم. ﴿۹۶﴾ به سوی فرعون و اشراف و رؤسایش (فرستادیم) پس آنان از فرمان فرعون پیروی کردند درحالی که فرمان فرعون راست، و مایه هدایت نبود. ﴿۹۷﴾

شده‌اند. ﴿۱۰۰﴾ و ما بر آنان ستم نکردیم، بلکه خودشان بر خویشتن ستم کردند، و معبودانشان که به غیر از خدا می‌پرستیدند و به فریاد می‌خواندند وقتی که فرمان پروردگارت در رسید چیزی را از آنان دفع نکردند، و بر آنان جز نابودی نیافزودند. ﴿۱۰۱﴾ و عذاب پروردگارت چنین است هرگاه شهرهایی را عقاب دهد که مردمانشان ستمگر باشند، به راستی عذاب خدا دردناک و سخت است. ﴿۱۰۲﴾ به راستی در این برای کسی که از عذاب آخرت بترسد نشانه‌ای است، آن روزی است که مردم در آن گرد آورده می‌شوند و آن روز روزی است که (اهوال و صحنه‌های وحشت‌انگیزش) مشاهده می‌گردد. ﴿۱۰۳﴾ و آنرا مگر تا مدتی معین به تاخیر نمی‌اندازیم. ﴿۱۰۴﴾ روزی که (قیامت) فرا می‌رسد هیچ‌کس جز به اذن او سخن نمی‌گوید، پس دسته‌ای از آنان بدبختند و دسته‌ای از آنان خوشبخت. ﴿۱۰۵﴾ اما آنان که بدبختند در آتش‌اند، آنان در آنجا (در دم و بازدم خود) ناله دارند. ﴿۱۰۶﴾ آنان که در آنجا تا زمانی که آسمانها و زمین باقی است جاودانه می‌مانند مگر مدت زمانی که پروردگارت بخواهد، بی‌گمان پروردگار تو هر کاری را که بخواهد انجام می‌دهد. ﴿۱۰۷﴾ و اما کسانی که خوشبخت‌اند در بهشت به سر می‌برند و در آنجا تا زمانی که آسمانها و زمین باقی است جاودانه‌اند مگر مدت زمانی که پروردگارت بخواهد، بخشش بزرگی می‌دهد که گسستنی نیست. ﴿۱۰۸﴾

يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَأَوْرَدَهُمُ النَّارَ وَبِئْسَ الْوَرْدُ الْمَوْرُودُ ﴿٩٨﴾ وَاتَّبِعُوا فِي هَذِهِ لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ بئسَ الرِّفْدُ الْمَرْفُودُ ﴿٩٩﴾ ذَلِكَ مِنْ أَثْبَاءِ الْفُرَى نَقْصُهُ عَلَيْكَ مِنْهَا قَائِمٌ وَحَصِيدٌ ﴿١٠٠﴾ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَمَا أَغْنَتْ عَنْهُمْ آلِهَتُهُمُ الَّتِي يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ لَمَّا جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَمَا زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتْبِيبٍ ﴿١٠١﴾ وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخْذَ الْفُرَى وَهِيَ ظَلِيمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِمَنْ خَافَ عَذَابَ الْآخِرَةِ ذَلِكَ يَوْمٌ مَجْمُوعٌ لَهُ النَّاسُ وَذَلِكَ يَوْمٌ مَشْهُودٌ ﴿١٠٣﴾ وَمَا نُؤَخِّرُهُ إِلَّا لِأَجَلٍ مَعْدُودٍ ﴿١٠٤﴾ يَأْتِ لَا تَكَلَّمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ ﴿١٠٥﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فَفِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ ﴿١٠٦﴾ خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ إِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٌ لِمَا يُرِيدُ ﴿١٠٧﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ سَعَدُوا فَفِي الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ عَطَاءٌ غَيْرٌ مَجْدُودٍ ﴿١٠٨﴾

فرعون در روز قیامت پیشاپیش قوم خود حرکت کرده، آنگاه آنان را به آتش درخواهد آورد، چه بد جایگاهی است که بدان وارد می‌شوند! ﴿۹۸﴾ در این دنیا و در روز قیامت نفرین بدرقه راه آنان است. چه بد عطائی (به آنان) داده می‌شود! ﴿۹۹﴾ این از خبرهای شهرهایی است که برای تو بازگو می‌کنیم، برخی از این شهرها هنوز باقی هستند و برخی از بیخ برکنده

فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْبُدُ هَؤُلَاءِ مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا
 كَمَا يَعْبُدُ آبَاؤُهُمْ مِنْ قَبْلُ وَإِنَّا لَمُوقُوهُمْ نَصِيبُهُمْ
 غَيْرَ مَنْقُوصٍ ﴿١٠٩﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ
 فَاخْتَلَفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقُضِيَ
 بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ ﴿١١٠﴾ وَإِنَّ كُلَّ لَمَّا
 لِيُوقِنَهُمْ رَبُّكَ أَعْمَلَهُمْ إِنَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١١﴾
 فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا إِنَّهُ
 بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٢﴾ وَلَا تَرْكَنُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا
 فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ
 ثُمَّ لَا تُنصِرُونَ ﴿١١٣﴾ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَرُفَا
 مِنْ اللَّيْلِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبُنَ السَّيِّئَاتِ ذَلِكَ
 ذِكْرٌ لِلذَّكِرِينَ ﴿١١٤﴾ وَأَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجَرَ
 الْمُحْسِنِينَ ﴿١١٥﴾ فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُونِ مِنْ قَبْلِكُمْ
 أُولُوا بَقِيَّةٍ يَنْهَوْنَ عَنِ الْفَسَادِ فِي الْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا
 مِمَّنْ أَنْجَيْنَا مِنْهُمْ وَاتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَا أُتْرِفُوا فِيهِ
 وَكَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿١١٦﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرَى
 بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا مُصْلِحُونَ ﴿١١٧﴾

پس، از بطلان آنچه می‌پرستند در تردید مباش، اینان همان چیزهایی را می‌پرستند که پدرانشان در گذشته می‌پرستیدند، و ما بهره‌آنان را بدون هیچ کم و کاستی به آنان خواهیم داد. ﴿۱۰۹﴾ و به درستی که ما کتاب را به موسی دادیم، آنگاه در آن اختلاف شد، و اگر سخن پروردگارت از پیش بر این نرفته بود قطعاً در میان آنان داوری می‌شد و آنان سخت در شک و تردیدند. ﴿۱۱۰﴾ و پروردگارت (سزای) اعمال همگان را بی‌کم و کاست می‌دهد و او به آنچه می‌کند آگاه است. ﴿۱۱۱﴾ پس همانگونه که فرمان یافته‌ای استقامت کن و (نیز) کسی که همراه تو روی به خدا آورده است (باید چنین کند) و سرکشی می‌کنید، بی‌گمان او به آنچه می‌کنید بیناست. ﴿۱۱۲﴾ به ستمکاران گرایش پیدا نکنید که آتش دوزخ به شما خواهد رسید، و جز خدا دوستان و سرپرستانی ندارید، و یاری نمی‌گردید. ﴿۱۱۳﴾ و در دو طرف روز و در اوائل شب نماز بگذار، بی‌گمان نیکی‌ها بدی‌ها را از میان می‌برند. این پندی است برای پندپذیران. ﴿۱۱۴﴾ و شکیبایی کن که خداوند پاداشن نیکوکاران را ضایع نخواهد کرد. ﴿۱۱۵﴾ در سده‌های قبل از شما اگر انسان‌هایی فاضل و نیکوکار را به وجود نمی‌آوردم که از فساد در روی زمین نهی می‌کردند، ادیان الهی به طور کلی از میان می‌رفتند، اما این نوع انسان‌ها کم بودند و سرانجام نجاتشان دادم. و ستمکاران به دنبال خوشگذرانی و تنعمی بودند که آنان را مغرور و فاسد کرده بود، گناهکار بودند. ﴿۱۱۶﴾ و پروردگارت هرگز بر آن نبوده است که شهرها را از روی ستم ویران کند درحالی‌که ساکنان آن جاها نیکوکاران باشند. ﴿۱۱۷﴾

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ ﴿١١٨﴾ إِلَّا مَنْ رَّحِمَ رَبُّكَ وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١١٩﴾ وَكَلَّا نَقْصُصُ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهِ فُؤَادَكَ وَجَاءَكَ فِي هَذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٠﴾ وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ أَعْمَلُوا عَلَى مَكَانَتِكُمْ إِنَّا عَمِلُونَ ﴿١٢١﴾ وَانْتَظِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ ﴿١٢٢﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُ الْأُمُورُ كُلُّهُ فَاَعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٢٣﴾

و اگر پروردگارت می‌خواست مردمان را یک امت قرار می‌داد، ولی همواره اختلاف دارند. ﴿۱۱۸﴾ مگر کسی که خداوند به و رحم کرده باشد، و برای این آنان را آفریده است، و سخن پروردگارت بر این رفته است که قطعاً جهنم را از همگی جن و انس پر می‌کنم. ﴿۱۱۹﴾ و از اخبار پیامبران تمام آنچه را که بدان نیاز داری بر تو می‌خوانیم تا دلت را بدان استوار بداریم، در ضمن این (سوره) برای تو حق آمده است، و برای مؤمنان پند و یادآوری (مهمی) است. ﴿۱۲۰﴾ و به کسانی که ایمان نمی‌آورند، بگو: بر شیوه خود عمل کنید ما نیز عمل می‌کنیم. ﴿۱۲۱﴾ و چشم به راه باشید، ما نیز چشم به راهیم. ﴿۱۲۲﴾ و (آگاهی از) غیب آسمانها و زمین ویژه خداست، و همه کارها به او برمی‌گردد، پس او را بپرست، و بر او توکل کن، و پروردگارت از آنچه می‌کنند غافل نیست. ﴿۱۲۳﴾

سُورَةُ يُوسُفَ

سوره یوسف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿١﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢﴾ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ هَذَا الْقُرْآنَ وَإِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الْغَافِلِينَ ﴿٣﴾ إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ ﴿٤﴾

الف، لام، را. این آیه‌های کتاب روشن است. ﴿۱﴾ ما آن را (به صورت) کتاب خواندنی و (به زبان) عربی فرو فرستادیم باشد که شما دریابید. ﴿۲﴾ ما از طریق این قرآن و از جانب خویش بهترین سرگذشتها را برای تو بازگو می‌کنیم، هر چند پیش از آن بی‌خبران بودی. ﴿۳﴾ آنگاه که یوسف به پدرش گفت: ای پدر (عزیزم)، همانا من یازده ستاره و خورشید و ماه را در خواب دیدم که برایم سجده می‌برند! ﴿۴﴾

قَالَ يَبْنَئِي لَا تَقْصُصْ رُءْيَاكَ عَلَى إِخْوَتِكَ فَيَكِيدُوا لَكَ كَيْدًا إِنَّ الشَّيْطَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٥﴾
وَكَذَلِكَ يَجْتَبِيكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِنْ تَأْوِيلِ
الْأَحَادِيثِ وَيُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ آلِ يَعْقُوبَ
كَمَا أَتَمَّهَا عَلَىٰ أَبَوَيْكَ مِنْ قَبْلُ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ
رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦﴾ لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ
وَإِخْوَتِهِ ءَايَاتٍ لِّلْسَائِلِينَ ﴿٧﴾ إِذْ قَالُوا لَيُوسُفُ
وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَيْنَا أَيْنَمَا مَنَا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ أَبَانَا لَفِي
ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٨﴾ اقْتُلُوا يُوسُفَ أَوْ اطْرَحُوهُ أَرْضًا يَخْلُ
لَكُمْ وَجْهٌ أَبِيكُمْ وَتَكُونُوا مِنْ بَعْدِهِ قَوْمًا
صَالِحِينَ ﴿٩﴾ قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ لَا تَقْتُلُوا يُوسُفَ
وَأَلْقُوهُ فِي غَيَابَتِ الْجُبِّ يَلْتَقِطُهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ إِن
كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿١٠﴾ قَالُوا يَبْنَأُ بَنَانًا مَّا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَىٰ
يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُ لَنَصِحُونَ ﴿١١﴾ أَرْسَلَهُ مَعَنَا غَدًا
يَرْتَعُ وَيَلْعَبُ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿١٢﴾ قَالَ إِنِّي
لَيَحْزُنُنِي أَنْ تَذْهَبُوا بِهِ وَأَخَافُ أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ
وَأَنْتُمْ عَنْهُ غَافِلُونَ ﴿١٣﴾ قَالُوا لَئِنْ أَكَلَهُ الذِّئْبُ
وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّا إِذَا لَلْخَسِرُونَ ﴿١٤﴾

گفت: فرزندم! خوابت را برای برادرانت بیان مکن که
برای تو بداندیشی می کنند، بی گمان شیطان دشمن
آشکار انسان است. ﴿٥﴾ و بدینسان پروردگارت تو را
بر می گزیند و تعبیر خوابها را به تو می آموزد و نعمت
خود را بر تو و خاندان یعقوب کامل می کند همانطور
که پیش از این بر پدرانت ابراهیم و اسحاق کامل نمود.
بی گمان پروردگارت دانا و حکیم است. ﴿٦﴾ بی گمان
در (سرگذشت) یوسف و برادرانش برای پرسشگران
نشانه هایی است. ﴿٧﴾ هنگامی که گفتند: همانا یوسف
و برادرش در نزد پدرمان از ما محبوبترند، حال آنکه ما
گروهی نیرومند هستیم، بی گمان پدرمان در اشتباه
آشکاری است. ﴿٨﴾ یوسف را بکشید یا او را به
سرزمینی بیافکنید تا توجه پدرتان فقط به شما بوده و
پس از آن گروهی شایسته باشید. ﴿٩﴾ گوینده ای از
آنان گفت: یوسف را مکشید و او را به ژرفای چاه
بیاندازید تا کسی از مسافران او را برگیرد، اگر
می خواهید کاری بکنید. ﴿١٠﴾ گفتند: پدر جان! چرا
نسبت به یوسف به ما اطمینان نداری حال آنکه ما
خیرخواه او هستیم؟ ﴿١١﴾ او را فردا با ما بفرست تا
بخورد و بازی کند، و ما نگاهبان و مراقب وی خواهیم
بود. ﴿١٢﴾ گفت: اگر او را ببرید اندوهگین می گردم،
و می ترسم درحالی که شما از او غافل هستید گرگ وی
را بخورد. ﴿١٣﴾ گفتند: اگر گرگ او را بخورد -
درحالی که ما گروه نیرومندی هستیم - آنگاه زیانکار
خواهیم بود. ﴿١٤﴾

فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَأَجْمَعُوا أَنْ يَجْعَلُوهُ فِي غَيْبَتِ
 الْجُبِّ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَذَا وَهُمْ لَا
 يَشْعُرُونَ ﴿١٥﴾ وَجَاءُوا أَبَاهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ ﴿١٦﴾ قَالُوا
 يَا أَبَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتْعِنَا
 فَاكْكَلَهُ الْدِثْبُ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَنَا وَلَوْ كُنَّا
 صَادِقِينَ ﴿١٧﴾ وَجَاءُوا عَلَى قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ قَالَ
 بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ
 الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾ وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ
 فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَى دَلْوَهُ قَالَ يَبُشْرَى هَذَا
 غُلْمٌ وَاسِرُوهُ بِضَعَةٍ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾
 وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ بَخْسٍ دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ
 الزَّاهِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ لِامْرَأَتِهِ
 أَكْرِمِي مَثْوَاهُ عَسَى أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا
 وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُ مِنْ
 تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَى أَمْرِهِ وَلَكِنَّ
 أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ
 عَاتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٢﴾

و هنگامی که او را بردند و تصمیم گرفتند وی را به
 ژرفای چاه بیندازد به او وحی نمودیم که قطعاً آنان را
 در آینده از این کارشان خبر خواهی کرد، درحالیکه
 نمی‌فهمند. ﴿۱۵﴾ و شبانگاه، گریان به نزد پدرشان
 آمدند. ﴿۱۶﴾ گفتند: ای پدر! ما رفتیم که مسابقه دهیم
 و یوسف را نزد اسباب و اثاثیه خود گذاشتیم و گرگ
 او را خورد، و تو هرگز ما را باور نمی‌داری هر چند
 راستگو هم باشیم. ﴿۱۷﴾ و پیراهن او را آلوده به خون
 دروغین آوردند، گفت: (نه)! بلکه نفس شما کار زشتی
 را برای شما آراسته است، و من صبر نیک را پیشه
 می‌کنم، و بر آنچه بیان می‌دارید خداوند یاور من
 است. ﴿۱۸﴾ و کاروانی آمد و آب آور خود را
 فرستادند و او دلوش را به پایین انداخت (و) گفت:
 مژده باد که این نوجوانی است. و او را به عنوان کالایی
 پنهان داشتند و خداوند به آنچه می‌کردند داناست.
 ﴿۱۹﴾ و او را به پول ناچیزی (و تنها) به چند درهم
 فروختند و نسبت به او بی‌علاقه بودند. ﴿۲۰﴾ و کسی
 از اهل مصر که او را خریداری کرد به زنش گفت: او
 را گرامی دار، شاید به ما سود ببخشد یا او را به
 فرزندی بگیریم. بدینسان ما یوسف را در سرزمین
 تمکین دادیم، و تا تعبیر خوابها را بدو بیاموزیم، و
 خداوند بر کار خود چیره و غالب است اما بیشتر مردم
 نمی‌دانند. ﴿۲۱﴾ و چون به حالت رشد و کمال خود
 رسید به او داوری و دانایی دادیم، و بدینسان به
 نیکوکاران پاداش می‌دهیم. ﴿۲۲﴾

وَرَوَدَتْهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَنْ نَفْسِهِ ۖ وَغَلَّقَتِ
 الْأَبْوَابَ وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ ۖ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي
 أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ
 هَمَّتْ بِهِ ۖ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَا أَنْ رَأَى بُرْهَانَ رَبِّهِ ۚ كَذَلِكَ
 لِنَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا
 الْمُخْلَصِينَ ﴿٢٤﴾ وَاسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ مِنْ
 دُبُرٍ ۖ وَأَلْفَيَا سَيِّدَهَا لَدَا الْبَابِ ۚ قَالَتْ مَا جَزَاءُ مَنْ
 أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٥﴾
 قَالَ هِيَ رَوَدَّتْنِي عَنْ نَفْسِي ۖ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَا
 إِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ ۖ وَهُوَ مِنْ
 الْكَذِبِينَ ﴿٢٦﴾ وَإِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ
 فَكَذَبَتْ ۖ وَهُوَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٧﴾ فَلَمَّا رَأَى قَمِيصَهُ
 قُدَّ مِنْ دُبُرٍ ۖ قَالَ إِنَّهُ مِنْ كَيْدِكُنَّ ۚ إِنَّ كَيْدَكُنَّ
 عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾ يُوسُفُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا ۖ وَاسْتَغْفِرِي
 لِذَنْبِكِ ۖ إِنَّكَ كُنْتَ مِنَ الْخَاطِئِينَ ﴿٢٩﴾ ۖ وَقَالَ نِسْوَةٌ
 فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرْوَدُ فَتَلْهَى عَنْ نَفْسِهِ ۖ
 قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا ۖ إِنَّا لَنَرْنَهَا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾

و زنی که یوسف در خانه‌اش بود مکارانه خواست تا او
 را از (پاکدامنی) خود به در کند، و درها را بست و
 گفت: بیا جلو، و دست به کار شو. یوسف گفت: به
 خداوند پناه می‌برم و او (= عزیز مصر) سرور من است،
 مرا گرامی داشته است، بی‌گمان ستمکاران رستگار
 نمی‌گردند. ﴿۲۳﴾ و به راستی آن زن قصد (زدن)
 یوسف کرد و یوسف (نیز) قصد (انتقام گرفتن از) او
 نمود اما برهان پروردگارش را دید. ما چنین کردیم تا
 بدی و ناشایستی را از او دور سازیم، چرا که او از
 بندگان پاکیزه و برگزیده ما بود. ﴿۲۴﴾ و با همدیگر
 به‌سوی درشتافتند و آن زن پیراهن یوسف را از پشت
 پاره کرد. شوهرش را دم در دریافت. (زن به شوهر
 خود) گفت: سزای کسی که نسبت به همسرت قصد
 انجام کار زشت کند چیست جز این که یا زندان
 گردد یا عذابی دردناک ببیند؟ ﴿۲۵﴾ یوسف گفت:
 او با نیرنگ مرا به خود خواند، و شاهی از خانواده آن
 زن گواهی داد که اگر پیراهن یوسف از جلو پاره شده
 باشد زن راست می‌گوید، و یوسف از دروغ‌گویان
 است. ﴿۲۶﴾ و اگر پیراهنش از پشت پاره شده باشد
 زن دروغ می‌گوید و او (= یوسف) از راست‌گویان است.
 ﴿۲۷﴾ هنگامی که (عزیز مصر) دید پیراهن یوسف از
 پشت پاره شده است، گفت: این از مکر شماست، آری!
 مکرتان (بسیار) بزرگ است. ﴿۲۸﴾ (عزیز مصر
 گفت:) ای یوسف! از این ماجرا در گذر (و تو نیز ای
 زن!) برای گناهت آمرزش بخواه که تو از خطاکاران
 بوده‌ای. ﴿۲۹﴾ و گروهی از زنان شهر گفتند: زن عزیز
 مکارانه از غلامش می‌خواهد که از (پاکدامنی) خویش
 در گذرد، به راستی عشق (یوسف) در دلش جای کرده
 است، همانا او را در گمراهی آشکاری می‌بینیم. ﴿۳۰﴾

فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَّكًا وَءَاتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّينًا وَقَالَتِ أَخْرِجْ عَلَيَّهِنَّ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴿٣١﴾ قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَّنِي فِيهِ وَلَقَدْ رَاودْنَهُ عَنْ نَفْسِهِ فَاسْتَعْصَمَ وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلْ مَا ءَامُرُهُ لَيُسْجَنَنَّ وَلَيَكُونَا مِنَ الصَّغِيرِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُن مِّنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٣﴾ فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ بَدَأَ لَهُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا رَأَوْا الْآيَاتِ لَيْسَجُنَّهُ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٣٥﴾ وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانٍ قَالَ أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرَانِي أَعْصِرُ خَمْرًا وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرَانِي أَحْمِلُ فَوْقَ رَأْسِي خُبْرًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبِّئْنَا بِتَأْوِيلِهِ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٦﴾ قَالَ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِهِ إِلَّا نَبَّأْتُكُمَا بِتَأْوِيلِهِ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ذَلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٣٧﴾

و هنگامی که (زن عزیز) نیرنگ ایشان را شنید کسی را دنبال آنان فرستاد و برای آن بالش‌هایی فراهم دید و چاقویی به دست هر یک از آنان داد و (به یوسف) گفت: وارد مجلس ایشان شو. آنگاه چون او را دید بزرگش یافتند و دست‌های خویش را بریدند و گفتند: ماشاءالله! این انسان نیست، بلکه فرشته‌ای بزرگوار است. ﴿۳۱﴾ گفت: این است آن کسی که مرا به خاطر او سرزنش کرده بودید، و به راستی وی را به خویشتن خوانده‌ام ولی او خویشتن داری کرد، و اگر آنچه را که به او دستور می‌دهم انجام ندهد قطعاً زندانی می‌شود و خوار و زبون خواهد بود. ﴿۳۲﴾ گفت: پروردگارا! زندان برای من خوشایندتر از چیزی است که مرا به آن فرا می‌خوانند، و اگر مکر آنان را از من باز نداری به آنان گرایش پیدا کرده و از زمره نادانان می‌گردم. ﴿۳۳﴾ پروردگارش دعای او را اجابت کرد و کید و مکر آنان را از او باز داشت. بی‌گمان او شنوای داناست. ﴿۳۴﴾ آنگاه پس از آنکه نشانه‌ها را دیدند چنین به نظرشان رسید که او را تا مدتی زندانی کنند. ﴿۳۵﴾ و دو جوان با او وارد زندان شدند، یکی از آن دو گفت: من در خواب دیدم که انگور برای شراب می‌فشارم، و دیگری گفت: من در خواب دیدم که بر سر خویش نانی برداشته‌ام که مرغان از آن می‌خورند، ما را از تعبیر آن با خبر کن که تو را از زمره نیکوکاران می‌بینیم. ﴿۳۶﴾ یوسف گفت: پیش از آنکه غذایتان به شما برسد شما را از تعبیر خوابتان آگاه خواهم ساخت، این (تعبیر خواب) که به شما می‌گویم از چیزهایی است که پروردگaram به من آموخته است. به راستی که من آیین قومی را که به خدا ایمان نمی‌آورند و به آخرت نیز بی‌باورند ترک گفته‌ام. ﴿۳۷﴾

وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ آبَائِي إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ مَا كَانَ لَنَا أَنْ نُشْرِكَ بِاللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ذَلِكَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ عَلَيْنَا وَعَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٨﴾ يَصْحَبِي السَّجْنِ عَارِبَاتٌ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمْ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٣٩﴾ إِلَّا لِلَّهِ أَمْرٌ إِلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٠﴾ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءً سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ الْحُكْمُ يَصْحَبِي السَّجْنِ أَمَّا أَحَدُكُمَا فَيَسْقِي رَبَّهُ وَخَمْرًا وَأَمَّا الْآخَرُ فَيُصْلَبُ فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَأْسِهِ قُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِيَانِ ﴿٤١﴾ وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِّنْهُمَا اذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ فَأَنَسَهُ الشَّيْطَانُ ذِكْرَ رَبِّهِ فَلَبِثَ فِي السَّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ ﴿٤٢﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعَ سُنبُلَاتٍ خُضِرٍ وَأُخْرَى يَابِسَاتٍ يَأْتِيهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي رُءْيَايَ إِنْ كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ ﴿٤٣﴾

و از آئین پدرانم ابراهیم و اسحاق و یعقوب پیروی کرده‌ام، ما را نسزد که چیزی را شریک خدا کنیم، این فضل خدا بر ما و مردم است ولی بیشتر مردم سپاس نمی‌گذارند. ﴿۳۸﴾ گوناگون بهترند یا خدایی یگانه (و) چیره؟. ﴿۳۹﴾ به جای او نمی‌پرستید مگر نام‌هایی را که شما و پدرانتان نهاده‌اید، خداوند (هیچ) دلیل و برهانی بر (صحت) آنان نفرستاده است. فرمانروایی از آن خداست و فرمان داده که جز او را نپرستید، این است دین راست و استوار ولی بیشتر مردم نمی‌دانند. ﴿۴۰﴾ ای دو رفیق زندانی من! اما یکی از شما به سرور خود شراب خواهد نوشاند، و اما دیگری به دار زده می‌شود و پرندگان از سرش خواهند خورد. امری که درباره آن پرستش می‌کردید قطعی و حتمی است. ﴿۴۱﴾ و به یکی از آن دو که می‌دانست رهایی می‌یابد، گفت: مرا در نزد سرورت یاد کن، پس شیطان از یادش بُرد که پروردگارش را یاد کند، بنابراین چند سالی در زندان ماند. ﴿۴۲﴾ و پادشاه گفت: من در خواب هفت گاو چاق را دیدم که هفت گاو لاغر آنها را می‌خوردند، و هفت خوشه سبز و هفت خوشه خشک دیگر را دیدم. ای بزرگان! اگر خوابها را تعبیر می‌کنید نظر خود را درباره خوابم بیان دارید. ﴿۴۳﴾

قَالُوا أَضَعَتْ أَحْلَمَ وَمَا نَحْنُ بِتَأْوِيلِ الْأَحْلَمِ
 بِعَلَمِينَ ﴿٤٤﴾ وَقَالَ الَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ
 أَنَا أَنْبِئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ فَأَرْسِلُونِ ﴿٤٥﴾ يُوسُفُ أَيُّهَا
 الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعُ
 عَجَافٍ وَسَبْعِ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ لَعَلِّي
 أَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالَ تَزَرَّعُونَ
 سَبْعَ سِنِينَ دَأَبًا فَمَا حَصَدْتُمْ فَذَرَوْهُ فِي سُنبُلِهِ إِلَّا
 قَلِيلًا مِّمَّا تَأْكُلُونَ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ سَبْعُ
 شِدَادٍ يَأْكُلْنَ مَا قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ إِلَّا قَلِيلًا مِّمَّا
 تُحْصِنُونَ ﴿٤٨﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَامٌ فِيهِ يُغَاثُ
 النَّاسُ وَفِيهِ يَعْصِرُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ
 فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ أَرْجِعْ إِلَى رَبِّكَ فَسْأَلْهُ مَا
 بَالُ النِّسْوَةِ الَّتِي قَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ
 عَلِيمٌ ﴿٥٠﴾ قَالَ مَا خَطْبُكُنَّ إِذْ رَاوَدْتَنَّ يُوسُفَ عَنْ
 نَفْسِهِ قُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوءٍ
 قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ الْكُنْ حَصْحَصَ الْحَقُّ أَنَا
 رَاوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٥١﴾ ذَلِكَ
 لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ
 الْخَائِنِينَ ﴿٥٢﴾

گفتند: (این خوابها از زمره) خوابهای پریشان است و ما
 از تعبیر آن آگاه نیستیم. ﴿۴۴﴾ و کسی که از آن دو
 نفر نجات پیدا کرده بود بعد از مدتها به یاد آورد (و)
 گفت: من شما را از تعبیر آن با خبر می کنم، مرا
 بفرستید. ﴿۴۵﴾ ای یوسف! ای بسیار راستگو! درباره
 هفت گاو فربه که هفت گاو لاغر آنها را می خورند، و
 (درباره) هفت خوشه سبز و هفت خوشه خشک به ما
 پاسخ ده تا اینکه من به سوی مردم برگردم، امید است
 آنان بدانند. ﴿۴۶﴾ گفت: هفت سال پیای کشت کنید
 و آنچه را که درو نمودید جز اندکی که می خورید در
 خوشه خود نگاه دارید. ﴿۴۷﴾ پس از آن، هفت سال
 سخت در می رسد که آنچه را به خاطرشان انداخته اید
 از میان بر می دراند مگر اندکی از آنچه که انبار
 می کنید. ﴿۴۸﴾ سپس بعد از آن (سالهای خشک و
 سخت) سالی می آید که به مردم (در آن سال) باران
 می رسد، و در آن شیره (انگور و زیتون و دیگر میوه ها)
 را می فشرند. ﴿۴۹﴾ و پادشاه گفت: یوسف را پیش من
 آورید، هنگامی که فرستاده نزد او آمد، گفت: پیش
 سرورت باز گرد و از او پیرس ماجرای زنانی که
 دست هایشان را بریدند چه بود؟ و به راستی که
 پروردگارم به مکر آنان داناست. ﴿۵۰﴾ پادشاه گفت:
 جریان شما چه بود آنگاه که خواستید یوسف را به
 خود بخوانید؟ گفتند: پناه بر خدا، هیچ گناهی از او
 سراغ نداریم. زن عزیز گفت: هم اکنون حق آشکار
 شد، این من بودم که او را به خود خواندم و همانا او از
 راستگویان است. ﴿۵۱﴾ این (اقرار من) بدان خاطر
 است که او (یوسف) بداند من در نهان به او خیانت
 نکرده ام و خداوند مکر خیانت کاران را به جایی
 نمی رساند. ﴿۵۲﴾

وَمَا أُبْرِئُ نَفْسِيَّ إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٣﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ أَتُتُونِي بِهِ؟ أَسْتَخْلِصُهُ لِنَفْسِي فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ أَمِينٌ ﴿٥٤﴾ قَالَ اجْعَلْنِي عَلَى خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٌ ﴿٥٥﴾ وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَّبِعُوهُ مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَا أَجْرُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٧﴾ وَجَاءَ إِخْوَةُ يُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَّازِهِمْ قَالَ أَتُتُونِي بِأَخٍ لَكُمْ مِنْ أَبِيكُمْ أَلَا تَرَوْنَ أَنِّي أُوْفِي الْكَيْلَ وَأَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿٥٩﴾ فَإِنْ لَمْ تَأْتُونِي بِهِ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِي وَلَا تَقْرَبُونِ ﴿٦٠﴾ قَالُوا سَنُرْوِدُ عَنْهُ أَبَاهُ وَإِنَّا لَفَاعِلُونَ ﴿٦١﴾ وَقَالَ لِفَتَيْنِهِ اجْعَلُوا بَضْعَتَهُمْ فِي رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُونَهَا إِذَا انْقَلَبُوا إِلَى أَهْلِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٦٢﴾ فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَى أَبِيهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مُنِعَ مِنَّا الْكَيْلُ فَأَرْسِلْ مَعَنَا آخَانَا نَكْتَلْ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٦٣﴾

و نفس خود را تبرئه نمی کنم، چرا که نفس به بدی ها فرمان می دهد، مگر نفس کسی که پروردگارم بدو رحم نماید، بی گمان پروردگارم آمرزنده و مهربان است. ﴿۵۳﴾ و پادشاه گفت: او را نزد من بیاورید تا وی را از افراد مقرب و خاص خود گردانم. پس چون با او به سخن پرداخت، گفت: تو امروز نزد ما ارجمند و امانتداری. ﴿۵۴﴾ یوسف گفت: مرا بر خزائن این سرزمین بگمار که من نگاهدارنده ای دانا هستم. ﴿۵۵﴾ و بدینسان یوسف را در این سرزمین قدرت و نعمت دادیم، هر جا می خواست منزل می گرفت، ما نعمت خود را به هر کس که بخواهیم می بخشیم و پاداش نیکوکاران را ضایع نمی گردانیم. ﴿۵۶﴾ و پاداش آخرت برای کسانی که ایمان می آورند و پرهیزگاری می کنند بهتر است. ﴿۵۷﴾ و برادران یوسف آمدند و بر او وارد شدند، یوسف آنان را شناخت ولی آنها یوسف را نشناختند. ﴿۵۸﴾ و هنگامی که ساز و برگشان را فراهم کرد، گفت: برادر پدری خود را نزد من آورید، مگر نمی بینید که من پیمانه را به تمام و کمال می دهم و من بهترین میزبان هستم؟. ﴿۵۹﴾ پس اگر او را نزد من نیاورید نزد من پیمانه ای ندارید و دیگر نزد من نیاید. ﴿۶۰﴾ گفتند: ما تلاش خواهیم کرد به هر وسیله ای ممکن او را نزد تو بیاوریم و این کار را خواهیم کرد. ﴿۶۱﴾ و به غلامانش گفت: قیمت کالایی را که پرداخته اند در میان بارهایشان بگزارید، شاید آنان چون به نزد خانواده شان باز روند بدان پی ببرید و بلکه برگردند. ﴿۶۲﴾ و هنگامی که به نزد پدرشان برگشتند، گفتند: آذوقه و حبوبات را از ما دریغ داشته اند، پس برادرمان را با ما بفرست تا پیمانه بگیریم، و همانا ما نگهبان و حافظ او هستیم. ﴿۶۳﴾

قَالَ هَلْ ءَامَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا أَمِنْتُكُمْ عَلَىٰ أَخِيهِ مِنْ قَبْلُ فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَمَّا فَتَحُوا مَتَاعَهُمْ وَجَدُوا بِضَلْعَتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا يَتَابَانَا مَا نَبْغِي هَذِهِ بِضَلْعَتِنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ أَخَانَا وَنَزِدَادُ كَيْلَ بَعِيرٍ ذَلِكَ كَيْلُ يَسِيرٍ ﴿٦٥﴾ قَالَ لَنْ أَرْسِلَهُ مَعَكُمْ حَتَّىٰ تُثْبِتُوا مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ لَتَأْتُنَنِي بِهِ إِلَّا أَنْ يُحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّا ءَاتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٦٦﴾ وَيَبْنِي لَا تَدْخُلُوا مِنْ بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُتَفَرِّقَةٍ وَمَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَحْكَمُ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٦٧﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُمْ مَا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةٌ فِي نَفْسِ يَعْقُوبَ قَضَاهَا وَإِنَّهُ لُدُو عِلْمٍ لِمَا عَلَّمْنَاهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰ إِلَيْهِ أَخَاهُ قَالَ إِنِّي أَنَا أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٩﴾

يعقوب گفت: آیا من درباره او به شما اطمینان کنم همانگونه که درباره برادرش (یوسف) قبلاً به شما اطمینان کردم؟! خداوند بهترین نگهبان و او مهربانترین مهربانان است. ﴿۶۴﴾ و چون بارشان را باز کردند، دیدند که کالایشان به آنان باز گردانده شده است. گفتند: ای پدر! ما دیگر چه می‌خواهیم؟ این کالای ماست که به ما باز گردانده شده است و (می‌رویم) برای خانواده خود آذوقه بیاوریم و از برادرمان مراقبت می‌کنیم و یک بار شتر افزون خواهیم آورد، به دست آوردن این «بار»، برایمان سهل و آسان است. ﴿۶۵﴾ گفت: من هرگز او را با شما نخواهم فرستاد تا اینکه پیمانی الهی به من بدهید که او را به من برمی‌گردانید، مگر اینکه گرفتار آید (و قدرت از شما سلب شود)، سپس وقتی آنان با او پیمان بستند، گفت: خداوند بر آنچه می‌گوییم آگاه است. ﴿۶۶﴾ و گفت: ای پسران من! از یک در داخل نشوید، بلکه از درهای گوناگون وارد شوید، و نمی‌توانم چیزی را که خداوند مقرر کرده است از شما دور کنم، فرمانروایی و حکم از آن خداست، بر او توکل کرده‌ام و توکل کنندگان باید بر او توکل نمایند. ﴿۶۷﴾ و هنگامی که به روشی که پدرشان به آنان دستور داده بود وارد شوند، چنین ورودی نمی‌توانست آنان را از آنچه خداوند خواسته بود بدور بدارد، ولی آنچه را که در دل یعقوب بود برآورده کرد، بی‌گمان یعقوب به خاطر اینکه ما به آموخته بودیم، دارای دانش بزرگی بود. اما بسیاری از مردم نمی‌دانند. ﴿۶۸﴾ و هنگامی که بر یوسف وارد شدند برادرش را نزد خود جای داد. گفت: من برادر تو هستم، پس از آنچه کرده‌اند ناراحت مباش. ﴿۶۹﴾

فَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَازِهِمْ جَعَلَ السَّقَايَةَ فِي رَحْلِ أَخِيهِ
ثُمَّ أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَتَتْهَا أَلْعِيرُ إِنَّكُمْ لَسَارِقُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا
وَأَقْبِلُوا عَلَيْهِمْ مَاذَا تَفْقَدُونَ ﴿٧١﴾ قَالُوا نَفْقَدُ صُوعًا
أَلْمَلِكِ وَلِمَنْ جَاءَ بِهِ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ ﴿٧٢﴾
قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي الْأَرْضِ
وَمَا كُنَّا سَارِقِينَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا فَمَا جَزَاؤُهُ إِنْ كُنْتُمْ
كَذِبِينَ ﴿٧٤﴾ قَالُوا جَزَاؤُهُ مَنْ وُجِدَ فِي رَحْلِهِ فَهُوَ
جَزَاؤُهُ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٧٥﴾ فَبَدَأَ بِأَوْعِيَّتِهِمْ
قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ أَخِيهِ
كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ
أَلْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَنْ نَشَاءُ
وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿٧٦﴾ قَالُوا إِنْ يَسْرِقْ فَقَدْ
سَرَقَ أَخٌ لَهُ مِنْ قَبْلٍ فَأَسْرَهَا يُوسُفَ فِي نَفْسِهِ
وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ قَالَ أَنْتُمْ شَرُّ مَكَانًا وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا
تَصِفُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا يَتَأْتِيهَا الْعَزِيزُ إِنْ لَهُوَ أَبَا شَيْخًا
كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُ إِنَّا نَنزِلُكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ

﴿٧٨﴾

و هنگامی که آذوقه را برایشان پیمانه کرد پیمانه را در
بار برادرش نهاد. آنگاه ندا دهنده‌ای ندا داد: ای
کاروانیان! شما دزدید. ﴿۷۰﴾ روی به سوی ایشان کرده
و گفتند: چه چیز را گم کرده‌اید؟ ﴿۷۱﴾ گفتند:
پیمانه پادشاه را گم کرده‌ایم، و هر کس آنرا بیاورد بار
شتری در برابر آن خواهد گرفت و من ضامن این
(پاداش) هستم. ﴿۷۲﴾ گفتند: سوگند به خدا! شما
می‌دانید که ما نیامده‌ایم تا در این سرزمین فساد کنیم و
ما هرگز دزد نبوده‌ایم. ﴿۷۳﴾ گفتند: سزای او چیست
اگر دروغگو باشید. ﴿۷۴﴾ گفتند: سزایش این است
که هر کس آن پیمانه در بارش یافت شود اسیر گردد،
ما این چنین ستمکاران را سزا می‌دهیم. ﴿۷۵﴾ پس
پیش از خرجین برادرش، به بازرسی خورجین‌های
دیگران مبادرت کرد و سپس پیمانه را از خرجین
برادرش بیرون آورد، ما اینگونه برای یوسف
چاره‌سازی کردیم، زیرا او نمی‌توانست در آئین پادشاه
برادرش را بگیرد مگر اینکه خدا بخواهد، درجات هر
کس را که بخواهیم بالا می‌بریم و برتر از هر داندۀ ای
دانایی هست. ﴿۷۶﴾ (برادرانش) گفتند: اگر او دزدی
کند (بعید نیست) چون برادرش قبلاً دزدی کرده است.
پس یوسف آن را در دل خود نهان نمود و آن را
برایشان آشکار نکرد. (در دل خویش) گفت: شما مقام
بدتری دارید و خداوند به آنچه بیان می‌کنید داناتر
است. ﴿۷۷﴾ گفتند: ای عزیز! او پدر پیر و کهنسالی
دارد، یکی از ما را به جای او بگیر که ما تو را از
نیکوکاران می‌بینیم. ﴿۷۸﴾

قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مَنْ وَجَدْنَا مَتَاعَنَا عِنْدَهُوَ إِنَّآ إِذَا لَظَلِمُونَ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا أَسْتَيْسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ وَمِنْ قَبْلُ مَا فَرَّطْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ حَتَّى يَأْذَنَ لِىَ أَبِي أَوْ يَحْكُمَ اللَّهُ لىَ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٠﴾ أَرْجِعُوا إِلَىٰ آبَائِكُمْ فَقُولُوا يَتَّابَانَا إِنَّ أَبْنَاكَ سَرَقَ وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلِمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ حَافِظِينَ ﴿٨١﴾ وَسَلِّ الْقَرْيَةَ الَّتِي كُنَّا فِيهَا وَالْعَيْرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا وَإِنَّا صَادِقُونَ ﴿٨٢﴾ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٨٣﴾ وَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَأْسَفَى عَلَى يُونُسَ وَأَبْيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزَنِ فَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٨٤﴾ قَالُوا تَاللَّهِ تَفْتُوْا تَذْكُرُ يُونُسَ حَتَّى تَكُونَ حَرَضًا أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ ﴿٨٥﴾ قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَثِّي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾

گفت: پناه بر خدا که ما غیر از کسی را که کالایمان را نزد او یافته‌ایم نگاه داریم، ما در آن صورت از زمره ستمکاران خواهیم بود. ﴿۷۹﴾ و هنگامی که از او ناامید شدند به کناری رفتند و با یکدیگر به خلوت نشستند بزرگ آنان گفت: آیا ندانسته‌اید که پدرتان از شما پیمان الهی گرفته است، و پیش از این درباره یوسف کوتاهی کرده‌اید؟ من هرگز از این سرزمین حرکت نمی‌کنم مگر اینکه پدرم به من اجازه دهد، یا خداوند در حق من داوری کند و او بهترین داوران است. ﴿۸۰﴾ به سوی پدرتان برگردید و بگویید: پدر جان! پسر دزدی کرده است، و گواهی ندادیم جز به آنچه دانستیم و ما از غیب خبر نداشتیم. ﴿۸۱﴾ و از اهل شهری که در آن بودیم و از کاروانی که با آنان برگشتیم پرس، همانا ما از راستگویان هستیم. ﴿۸۲﴾ گفت: نفس شما کار زشتی را برایتان آراسته، و پیشه من صبر نیک است، امید است که خداوند همه آنان را به من بازگرداند، بی‌گمان او دانایی حکیم است. ﴿۸۳﴾ و از آنان روی برتافت و گفت: دروغا بر یوسف! و چشمانش از اندوه سفید و نابینا گردید درحالیکه سرشار از غم بود. ﴿۸۴﴾ گفتند: سوگند به خدا پیوسته یوسف را یاد می‌کنی تا مشرف به مرگ می‌شوی یا از مردگان می‌گردی. ﴿۸۵﴾ گفت: من شکایت پریشان حالی و اندوهم را تنها به نزد خدا می‌برم و از سوی خدا چیزهایی را می‌دانم که شما نمی‌دانید. ﴿۸۶﴾

يَلْبَنِيَّ أَذْهَبُوا فَتَحَسَّسُوا مِنْ يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَأْيَسُوا مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِنَّهُ لَا يَأْيَسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٧﴾ فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ مَسَّنَا وَأَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا بِبِضْعَةٍ مُزَجَّجَةٍ فَأَوْفَ لَنَا الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا إِنَّ اللَّهَ يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِينَ ﴿٨٨﴾ قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ بِيُوسُفَ وَأَخِيهِ إِذْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ ﴿٨٩﴾ قَالُوا أَإِنَّكَ لَأَنْتَ يُوسُفُ قَالَ أَنَا يُوسُفُ وَهَذَا أَخِي قَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا إِنَّهُ مَنْ يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجَرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٠﴾ قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ عَاطَرَكِ اللَّهُ عَلَيْنَا وَإِنْ كُنَّا لَخَطِئِينَ ﴿٩١﴾ قَالَ لَا تَثْرِبَ عَلَيْكُمْ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٩٢﴾ أَذْهَبُوا بِقَمِيصِي هَذَا فَأَلْقُوهُ عَلَى وَجْهِ أَبِي يَأْتِ بَصِيرًا وَأْتُونِي بِأَهْلِكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعِيرُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَا أَنْ تُفَنِّدُونِ ﴿٩٤﴾ قَالُوا تَاللَّهِ إِنَّكَ لَفِي ضَلَالِكَ الْقَدِيمِ ﴿٩٥﴾

ای فرزندانم! بروید و از یوسف و برادرش جستجو کنید و از رحمت خدا ناامید نشوید، چرا که جز گروه کافران از رحمت خدا ناامید نمی گردند. ﴿۸۷﴾ و هنگامی که پیش یوسف رفتند، گفتند: ای عزیز! به ما و خانواده ما سختی رسیده است، و کالای اندک و ناپذیرفتنی آورده ایم، پس پیمانه ما را کامل بده و بر ما (بیشتر) بخشش کن، بی گمان خداوند بخشنده گان را پاداش می دهد. ﴿۸۸﴾ گفت: آیا می دانید که نسبت به یوسف و برادرش بدانگاه که نادان بودید چه کردید؟ ﴿۸۹﴾ گفتند: آیا واقعاً تو یوسف هستی؟ گفت: آری! من یوسف هستم و این برادر من است، خداوند بر ما منت نهاده است. بی گمان هرکس تقوا پیشه کند و بردباری ورزد همانا خداوند پاداش نیکوکاران را ضایع نمی کند. ﴿۹۰﴾ گفتند: سوگند به خدا! خداوند تو را بر ما برتری داده است و ما از خطاکاران بوده ایم. ﴿۹۱﴾ گفت: امروز هیچ سرزنشی بر شما نیست، خداوند شما را می آمرزد و او مهربان ترین مهربانان است. ﴿۹۲﴾ این پیراهن را با خود ببرید و آن را بر روی پدرم بیاندازید تا بینا گردد و تمام خانواده تان را به نزد من بیاورید. ﴿۹۳﴾ و هنگامی که کاروان حرکت کرد پدرشان گفت: اگر مرا به بی خردی و خرفتی متهم نکنید بی گمان بوی یوسف را می یابم. ﴿۹۴﴾ گفتند: سوگند به خدا تو در سرگشتگی قدیم خود هستی. ﴿۹۵﴾

فَلَمَّا أَنْ جَاءَ الْبَشِيرُ أَلْقَاهُ عَلَىٰ وَجْهِهِ فَارْتَدَّ
 بَصِيرًا قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَّكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا
 تَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا يَنَابُنَا أَسْتَغْفِرُ لَنَا ذُنُوبَنَا إِنَّا
 كُنَّا خَاطِئِينَ ﴿٩٧﴾ قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي إِنَّهُ
 هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٩٨﴾ فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ
 عَاوَىٰ إِلَيْهِ أَبْوِيهِ وَقَالَ ادْخُلُوا مِصْرَ إِن شَاءَ اللَّهُ
 عَامِنِينَ ﴿٩٩﴾ وَرَفَعَ أَبْوِيهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ
 سُجَّدًا وَقَالَ يَبَّابَتِ هَذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ مِنْ قَبْلُ قَدْ
 جَعَلَهَا رَبِّي حَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ
 السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُمْ مِنَ الْبَدْوِ مِنْ بَعْدِ أَنْ نَزَغَ
 الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِمَا يَشَاءُ
 إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿١٠٠﴾ رَبِّ قَدْ عَاتَيْتَنِي مِنَ
 الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ فَاطِرَ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيِّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ
 تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿١٠١﴾ ذَلِكَ مِنْ
 أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ
 أَجْمَعُوا أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ
 وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾

و هنگامی که مژده دهنده نزد او آمد پیراهن را بر
 چهره‌اش افکند، بینا شد (و) گفت: آیا به شما نگفته
 بودم که از سوی خدا چیزهایی را می‌دانم که شما
 نمی‌دانید؟ ﴿۹۶﴾ گفتند: ای پدر! آمرزش گناهانمان
 را برای ما بخواه که ما خطاکار بوده‌ایم. ﴿۹۷﴾ گفت:
 برای شما از پروردگار آمرزش خواهم طلبید،
 بی‌گمان او آمرزنده و مهربان است. ﴿۹۸﴾ و
 هنگامی که به نزد یوسف رسیدند پدر و مادرش را در
 کنار خود جای داد و گفت: به سرزمین مصر داخل
 شوید، که اگر خدا بخواهد در امان خواهید بود.
 ﴿۹۹﴾ و پدر و مادرش را بر تخت نشاند، و همه آنان
 برای او سجده‌کنان به زمین افتادند، و گفت: پدر! این
 تعبیر خوابی است که قبلاً دیده بودم و پروردگار آن
 را راست و درست گرداند، و به راستی خداوند وقتی
 که از زندان رهایم نمود، و شما را پس از آنکه شیطان
 بین من و برادرانم اختلاف افکنده بود از صحرا باز
 آورد، در حق من نیکی‌ها کرد. به راستی پروردگارم
 هر چه بخواهد سنجیده و دقیق انجام می‌دهد، بی‌گمان
 او دانای حکیم است. ﴿۱۰۰﴾ پروردگارا! (بهره‌ای
 بزرگ) از فرمانروایی به من داده‌ای، و مرا از معنی
 سخنان کتاب‌های آسمانی و تعبیر خوابها آگاه
 ساخته‌ای، ای پدید آورنده آسمان‌ها و زمین! تو
 سرپرست من در دنیا و آخرت هستی، مرا مسلمان
 بمیران و به صالحان ملحق بگردان. ﴿۱۰۱﴾ این
 خبرهای غیب است که آن را به تو وحی می‌کنیم، و
 بدانگاه که تصمیم گرفتند و توطئه‌چینی کردند پیش
 آنان نبود. ﴿۱۰۲﴾ و بیشتر مردم ایمان نمی‌آورند
 گرچه حرص بورزی. ﴿۱۰۳﴾

وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ
لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٧٤﴾ وَكَأَيِّن مِّنْ آيَةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ ﴿١٧٥﴾ وَمَا يُؤْمِنُ
أَكْثَرُهُم بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ ﴿١٧٦﴾ أَفَأَمِنُوا أَن
تَأْتِيَهُمْ غَشِيَةٌ مِّنْ عَذَابِ اللَّهِ أَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ
بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٧٧﴾ قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو
إِلَى اللَّهِ عَلَىٰ بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي ۖ وَسُبْحَنَ اللَّهُ
وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٧٨﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا
رِجَالًا نُّوحِي إِلَيْهِمْ مِّنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ ۚ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي
الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ اتَّقَوْا أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٧٩﴾
حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْسَسَ الرُّسُلُ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ قَدْ كُذِّبُوا
جَاءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِّيَ مَنْ نَّشَاءُ ۖ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُنَا عَنِ
الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٨٠﴾ لَقَدْ كَانَ فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ
لِّلأُولَىٰ ۖ الْأَلْبَبُ ۚ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن
تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى
وَرَحْمَةً لِّلْقَوْمِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٨١﴾

و تو در برابر (این دعوت) از آنان پاداشی نمی خواهی
و آن جز پند و اندرزی برای جهانیان نیست. ﴿۱۰۴﴾ و
چه بسیار نشانه هایی در آسمانها و زمین است (که) از
کنار آن اعراض کنان می گذرند. ﴿۱۰۵﴾ و بیشترشان
(که ادعا می کنند) به خداوند ایمان نمی آورند مگر
اینکه مشرکند. ﴿۱۰۶﴾ آیا ایمن هستند از این که
عذاب فراگیری از سوی خدا آنان را دربرگیرد، یا
ناگهان قیامت به سراغشان بیاید، درحالی که غافل و
بی خبر باشند؟! ﴿۱۰۷﴾ بگو: این راه من است، با
آگاهی و بینش به سوی خدا دعوت می کنم و پیروان
من هم (باید چنین باشند) و خداوند پاک است و من از
مشرکان نیستم. ﴿۱۰۸﴾ و پیش از تو جز مردانی از اهل
شهرها نفرستاده ایم که به آنان وحی می کردیم. مگر در
زمین به گشت و گذار نمی پردازند تا بنگرند که
سرانجام گذشتگان پیش از آنان چگونه شد؟ بی گمان
سرای آخرت برای پرهیزگاران بهتر است، آیا تعقل
نمی کنید؟ ﴿۱۰۹﴾ تا آنجا که پیامبران ناامید گشته و
گمان بردند که آنان تکذیب شده اند، آنگاه یاری ما به
آنان رسید و هر کس را که خواستیم نجات دادیم، و
عذاب ما از گروه گناهکاران بر نمی گردد. ﴿۱۱۰﴾ به
راستی که در داستانهایشان عبرتی برای خردمندان
است، (قرآن) سخنی نبود که به دروغ ساخته شده باشد
بلکه تصدیق کننده کتابی است که پیش از آن است،
و بیانگر هر چیزی است و هدایت و رحمت است برای
کسانی که ایمان می آورند. ﴿۱۱۱﴾

سُورَةُ الرَّعْدِ

سوره رعد

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْمَرْ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ وَالَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١﴾
 اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ أَسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى يُدَبِّرُ الْأَمْرَ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ تُوقِنُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْهَارًا وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ جَعَلَ فِيهَا زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ يُغْشَى اللَّيْلُ النَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٣﴾ وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ مُّتَجَلِّوْرَتٌ وَجَنَّتْ مِنْ أَعْنَبٍ وَزَرْعٌ وَنَخِيلٌ صِنْوَانٌ وَغَيْرُ صِنْوَانٍ يُسْقَى بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَنُفِصِلُ بَعْضَهَا عَلَى بَعْضٍ فِي الْأَكْلِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٤﴾ وَإِنْ تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ أَءِذَا كُنَّا تُرَابًا أَعْنَا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ وَأُولَئِكَ الْأَغْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٥﴾

الف، لام، میم، راء. این آیات کتاب (قرآن) است، و آنچه که از سوی پروردگارت به سوی تو نازل شده حق است، ولی بیشتر مردم ایمان نمی آورند. ﴿۱﴾ خداوند ذاتی است که آسمانها را بدون ستون‌هایی که آنها را ببینید برپا داشت، آنگاه بر عرش بلند و مرتفع گردید، و خورشید و ماه را رام کرد، هر یک تا زمان معین روان است، خداوند کار هستی را تدبیر می کند و او آیات را بیان می دارد تا شما به لقای پروردگارتان یقین حاصل کنید. ﴿۲﴾ و او ذاتی است که زمین را گسترانید و در آن کوهها و رودها قرار داد و از هر میوه ای جفتی دوگانه آفرید، شب را بر روز می پوشاند، بی گمان در این (امور) نشانه هایی است برای آنان که می اندیشند. ﴿۳﴾ و در روی زمین قطعه زمینهای به هم پیوسته و باغهایی از درختان انگور و کشتزارها وجود دارد، و درختان خرماي هم ریشه و نا هم ریشه که با یک آب آبیاری می شوند، اما برخی را از لحاظ طعم بر برخی دیگر برتری می دهیم، بی گمان در این نشانه هایی است برای کسانی که خرد می ورزند. ﴿۴﴾ و اگر به شگفت می آیی، شگفت انگیز سخن آنان است که می گویند: آیا هنگامی که خاک شدیم آفرینش تازه ای پیدا می کنیم؟ اینان کسانی اند که به پروردگارشان کفر ورزیدند و بندها و زنجیرها در گردنهایشان خواهد بود. اینان دوزخی اند و در آن جاودانه می مانند. ﴿۵﴾

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ
 مِنْ قَبْلِهِمُ الْمَثَلُ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِلنَّاسِ
 عَلَى ظُلْمِهِمْ وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٦﴾ وَيَقُولُ
 الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ إِنْ مَا
 أَنْتَ مُنْذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ ﴿٧﴾ اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ
 كُلُّ أُنْثَىٰ وَمَا تَغِيضُ الْأَرْحَامُ وَمَا تَزْدَادُ وَكُلُّ شَيْءٍ
 عِنْدَهُ بِمِقْدَارٍ ﴿٨﴾ عَلِيمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرُ
 الْمُتَعَالِ ﴿٩﴾ سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ أَسَرَ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ
 بِهِ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخَفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ ﴿١٠﴾
 لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ
 مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا
 مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ
 وَمَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَالٍ ﴿١١﴾ هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ
 الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنْشِئُ السَّحَابَ الثِّقَالَ ﴿١٢﴾
 وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ
 وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ وَهُمْ
 يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ ﴿١٣﴾

و پیش از خوبی، بدی و عذاب را با شتاب از تو
 می‌خواهند، حال اینکه پیش از ایشان کیفرها (بر
 بی‌باوران) رفته است و پروردگارت نسبت به مردم - با
 وجود ستمهایی که می‌کنند - آمرزنده است و
 پروردگارت سخت کیفر می‌باشد. ﴿٦﴾ و کافران
 می‌گویند: چرا نشانه‌ای از سوی پروردگارت بر او
 فرستاده نشده است؟ تو تنها بیم دهنده هستی و هر
 قومی راهنمایی دارد. ﴿٧﴾ خداوند می‌داند که هر
 جاندار ماده چه چیزی را حمل می‌کند و آنچه را که
 رحمها می‌کاهند و می‌افزایند، و هر چیزی در نزد او به
 اندازه است. ﴿٨﴾ به پنهان و پیدا داناست و بزرگوار و
 والاست. ﴿٩﴾ کسی از شما که سخن را پنهان می‌دارد
 و کسی که آن را آشکار می‌سازد و آنکه در شب نماند
 است و کسی که در روز داخل مخفیگاه خویش است
 یکسان می‌باشند. ﴿١٠﴾ برای وی فرشتگانی است که
 پیایی از روبرو و پشت سر به فرمان خدا از او مراقبت
 می‌نمایند، خداوند احوال هیچ قومی را دگرگون
 نمی‌سازد مگر اینکه آنان احوال خود را تغییر دهند و
 هنگامی که خدا بخواهد بلائی به قومی برساند
 هیچ کس و هیچ چیز نمی‌تواند آن را برگرداند و آنان
 جز او هیچ کارسازی ندارند. ﴿١١﴾ او کسی است که
 برق (آسمان) را به شما می‌نمایاند که هم باعث بیم و
 هم مایه امید شما می‌گردد، و نیز ابرهای سنگین بار را
 پدید می‌آورد. ﴿١٢﴾ و رعد به ستایش او و فرشتگان
 نیز از ترسش تسبیح می‌کنند، و صاعقه‌ها را می‌فرستد و
 هر کس را که بخواهد بدان‌ها گرفتار می‌کند درحالی‌که
 آنان درباره خدا به مجادله می‌پردازند، او بس قدرتمند
 است. ﴿١٣﴾

لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ إِلَّا كَبْسِطٍ كَفِّهِ إِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهِ وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿١٤﴾ وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظِلَالُهُمْ بِالْعُدُوِّ وَالْأَصَالِ ﴿١٥﴾ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ قُلْ أَفَاتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَبَّهُ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿١٦﴾ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ حِلْيَةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِثْلَهُ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُتُ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ ﴿١٧﴾ لِلَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ الْحُسْنَى وَالَّذِينَ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُ لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ أُولَئِكَ لَهُمْ سُوءُ الْحِسَابِ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٨﴾

خداست که شایسته عبادت و دعاست و کسانی را که به جای او به فریاد می خوانند به هیچ وجه دعایشان را اجابت نمی نمایند، مگر مانند کسی که دستهایش را به سوی آب بگشاید تا به دهانش برسد ولی هرگز آب به دهانش نخواهد رسید، و دعای کافران جز در گمراهی نیست. ﴿۱۴﴾ و آنچه که در آسمانها و زمین است خواسته و ناخواسته برای خدا سجده می کنند، و همچنین سایه هایشان صبحگاهان و شامگاهان برای خدا سجده می کنند. ﴿۱۵﴾ بگو: چه کسی پروردگار آسمانها و زمین است؟ در (پاسخ آنان)، بگو: «الله» بگو: آیا جز خدا دوستانی گرفته اید که برای خودشان سود و زیانی ندارند؟ بگو: آیا کور و بینا برابرند؟ آیا تاریکی ها و روشنی برابرند؟ آیا شریکانی برای خدا قائل می شوند که همچون آفریدگان او (چیزی را) آفریده باشند و آنگاه کار آفرینش بر آنها مشتبّه شده باشد؟ بگو: خداوند آفریننده همه چیز و یگانه ی قهار است. ﴿۱۶﴾ خداوند از آسمان آب فرو فرستاد و رودخانه هایی به اندازه گنجایش خویش روان گشت، سیل کف بلندی با خود برداشت. همچنین آنچه از طلا و نقره و غیره که جهت تهیه ی زینت آلات روی آتش ذوب می نمایند (از آن نیز کفی بالا می آید)، خداوند بدینسان حق و باطل را بیان می کند، اما کف از میان می رود و اما آنچه به مردم سود می بخشد در زمین ماندگار می گردد، خداوند بدینسان مثلها را بیان می کند. ﴿۱۷﴾ کسانی که دعوت پروردگارشان را اجابت می کنند سرانجام نیک دارند، و کسانی که دعوت پروردگار خود را اجابت نمی کنند اگر همه آنچه که در زمین است و مانند آن همراه داشته باشند قطعاً همگی را بلاگردان خود می کنند، آنان حساب بدی دارند و جایگاهشان دوزخ است و چه بد جایگاهی است! ﴿۱۸﴾

۱۸ أَفَمَنْ يَعْلَمُ أَنَّمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ ۝ ۱۹ الَّذِينَ يُؤْفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَنْقُضُونَ الْمِيثَاقَ ۝ ۲۰ وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ ۝ ۲۱ وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ ۝ ۲۲ جَنَّتْ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّتِهِمْ وَالْمَلَائِكَةُ يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ ۝ ۲۳ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ ۝ ۲۴ وَالَّذِينَ يَنفُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَٰئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ۝ ۲۵ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَفَرِحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مَتَعٌ ۝ ۲۶ وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ يَضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أُنَابَ ۝ ۲۷ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ ۝ ۲۸

آیا کسی که می‌داند آنچه از سوی پروردگارت بر تو نازل شده حق است، مانند کسی که او کور است؟ همانا فقط خردمندان پند می‌پذیرند. ﴿۱۹﴾ کسانی که به عهد خداوند وفا می‌نمایند و پیمان را نمی‌شکنند. ﴿۲۰﴾ و کسانی که آنچه را خداوند به پیوسته نگاه داشتن آن امر فرموده پیوسته نگاه می‌دارند و از پروردگارشان بیمناک هستند و از محاسبه بد می‌ترسند. ﴿۲۱﴾ و کسانی که به خاطر پروردگارشان بردباری کردند و نماز را بر پا داشتند و از آنچه که به آنها روزی دادیم به صورت پنهان و آشکار بخشیدند و خرج کردند، و بدی را به نیکی دفع می‌کنند اینان هستند که پاداش نیک آن سرای از آن ایشان است. ﴿۲۲﴾ باغهای بهشت که جای ماندگاری است، آنان همراه پدران و فرزندان و همسران شایسته خود بدان جا وارد می‌شوند و فرشتگان از هر دری بر آنان وارد می‌شوند. ﴿۲۳﴾ (به آنان می‌گویند:) سلام بر شما باد به سبب صبر و شیکبایی که داشتید، پس آن سرا چه نیکو است! ﴿۲۴﴾ و آنان که پیمان خدا را پس از بستن آن می‌شکنند، و پیوندی را می‌گسلند که خداوند به حفظ آن دستور داده است، و در زمین فساد می‌کنند، لعنت و نفرین بهره ایشان است و سختی آن سرای را (نیز) دارند. ﴿۲۵﴾ خداوند روزی را برای هرکس که بخواهد فراغ و فراوان می‌گرداند و آن را برای هرکس که بخواهد تنگ و کم قرار می‌دهد و آنها به زندگی دنیا شاد و خشنودند درحالی‌که زندگی دنیا در برابر آخرت کالای ناچیزی بیش نیست. ﴿۲۶﴾ و کافران می‌گویند: چرا بر او نشانه‌ای از جانب پروردگارش فرو فرستاده نشده است؟ بگو: خداوند هرکس را بخواهد گمراه می‌کند و هرکس را که توبه کند به سوی خودش هدایت می‌نماید. ﴿۲۷﴾ آن کسانی که ایمان آورده و دل‌هایشان به یاد خدا آرامش پیدا می‌کند، بدانید که دل‌ها با نام خدا آرام می‌گیرند. ﴿۲۸﴾

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَىٰ لَهُمْ وَحُسْنُ
 مَّآبٍ ﴿٢٩﴾ كَذَٰلِكَ أَرْسَلْنَاكَ فِي أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ
 قَبْلِهَا أُمَمٌ لِّتَتْلُوَ عَلَيْهِمُ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَهُمْ
 يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَنِ قُلْ هُوَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ
 تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَابٍ ﴿٣٠﴾ وَلَوْ أَنَّ قُرْءَانًا سُيِّرَتْ بِهِ
 الْجِبَالُ أَوْ قُطِعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كَلِمَ بِهِ الْمَوْتُ بَلْ
 لِّلَّهِ الْأَمْرُ جَمِيعًا أَفَلَمْ يَأْتِئِسَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَن لَّوْ
 يَشَاءُ اللَّهُ لَهْدَى النَّاسَ جَمِيعًا وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ
 كَفَرُوا تُصِيبُهُم بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا
 مِّن دَارِهِمْ حَتَّى يَأْتِيَ وَعْدُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ
 الْمِيعَادَ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ أَسْتَهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ
 فَأَمَلَيْتُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ
 عِقَابِ ﴿٣٢﴾ أَفَمَن هُوَ قَائِمٌ عَلَىٰ كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ
 وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ قُلْ سَمُّوهُمْ أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا
 يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ أَمْ بَيِّظِرُ مِنَ الْقَوْلِ بَلْ زَيْنَ لِلَّذِينَ
 كَفَرُوا مَكْرَهُمْ وَصُدُّوا عَنِ السَّبِيلِ وَمَن يُضِلِّ
 اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾ لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَقُّ وَمَا لَهُم مِّنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ ﴿٣٤﴾

آنان که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند
 خوشا به حال ایشان و آنان سرانجام نیکی دارند. ﴿۲۹﴾
 بدین‌گونه تو را به میان امتی فرستادیم که امتهای
 فراوانی پیش از آن آمده و رفته‌اند، تا آنچه را به تو
 وحی کرده‌ایم بر آنان - هر چند که منکر خداوند
 مهربانند - بخوانند. بگو: خداوند پروردگار من است،
 جز او معبود به حق نیست، بر او توکل نموده‌ام و
 بازگشت من به سوی اوست. ﴿۳۰﴾ و اگر قرآنی باشد
 که کوهها بدان به حرکت در آیند و یا زمین به وسیله‌ی
 آن پاره پاره گردد و یا مردگان بدان به سخن درآورده
 شوند (این قرآن خواهد بود)، بلکه همه کارها در دست
 خداست. آیا مؤمنان نمی‌دانند که اگر خداوند
 می‌خواست همه مردم را هدایت می‌کرد؟ کافران
 پیوسته به سبب کاری که می‌کنند دچار بلا و مصیبت
 کوبنده می‌گردند. یا آن بلا و مصیبت نزدیک خانه آنها
 فرود می‌آید، تا آنگاه که وعده خداوند فرا رسد،
 بی‌گمان خداوند خلاف وعده نمی‌کند. ﴿۳۱﴾ و به
 راستی که پیامبرانی پیش از تو مورد استهزا قرار
 گرفته‌اند، و من کافران را مدتی مهلت داده‌ام، سپس
 ایشان را گرفتار ساخته‌ام، پس (بنگر) کیفرم چگونه
 بود؟ ﴿۳۲﴾ آیا کسی که حافظ و مراقب همه است و
 اعمال ایشان را می‌پاید (چون بتان است)؟! و برای
 خداوند شریکانی قرار داده‌اند. بگو: (آنها را نام ببرید،
 آیا خداوند را به آنچه که در زمین نمی‌داند خبر
 می‌دهید؟ یا اینکه با سخنان ظاهری فریفته می‌شوید؟
 بلکه برای کافران مکرشان آراسته شده است و از راه
 راست باز داشته شده‌اند، و هرکس را که خدا گمراه
 سازد هیچ راهنمایی ندارد. ﴿۳۳﴾ آنان در زندگانی دنیا
 عذابی دارند و عذاب آخرت سخت‌تر است، و از
 (عذاب) خداوند باز دارنده‌ای ندارند. ﴿۳۴﴾

﴿مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وُعِدَ الْمُتَّقُونَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ أُكُلُهَا دَائِمٌ وَظُلُّهَا تِلْكَ عُقْبَى الَّذِينَ اتَّقَوْا وَعُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ﴾ (۳۵) ﴿وَالَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمِنَ الْأَحْزَابِ مَنْ يُنْكِرُ بَعْضَهُ قُلْ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا أُشْرِكَ بِهِ إِلَيْهِ أَدْعُوا وَإِلَيْهِ مَآبِ﴾ (۳۶) ﴿وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا وَلَئِنْ أَتَبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا وَاقٍ﴾ (۳۷) ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِيَّةً وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ﴾ (۳۸) ﴿يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ﴾ (۳۹) ﴿وَإِنْ مَا تُرِيدَنَّ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ﴾ (۴۰) ﴿أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا وَاللَّهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقَّبَ لِحُكْمِهِ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ﴾ (۴۱) ﴿وَقَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ الْمَكْرُ جَمِيعًا يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ وَسَيَعْلَمُ الْكُفْرُ لِمَنْ عُقْبَى الدَّارِ﴾ (۴۲)

صفت بهشتی که به پرهیزگاران وعده داده شده است (چنین است که) رودخانه‌ها و جویبارها در زیر درختان آن جاری است، میوه‌هایش همیشگی و سایه‌اش (نیز) دایمی است. این است سرانجام کسانی که پرهیزگارند و سرانجام کافران آتش (جهنم) است. ﴿۳۵﴾ و کسانی که به ایشان کتاب داده‌ایم از آنچه به‌سوی تو فرو فرستاده شده است شاد می‌شوند، و از میان دسته‌های (کافران) کسانی هستند که بخشی از آن را انکار می‌کند. بگو: «من تنها و تنها فرمان یافته‌ام که خداوند را بپرستم و به او شرک نورزم. به‌سوی او فرا می‌خوانم و بازگشت من به‌سوی اوست. ﴿۳۶﴾ و اینگونه قرآن را به عنوان کتابی روشن و با زبان عربی فرو فرستادیم، و اگر از آرزوها و خواسته‌هایشان پیروی کنی بعد از اینکه دانش به تو رسیده است تو را از (عذاب) خداوند هیچ کار ساز و بازدارنده‌ای نیست. ﴿۳۷﴾ و به راستی پیش از تو پیامبرانی را فرستاده و زنان و فرزندان را بدیشان داده‌ایم، و برای هیچ پیامبری ممکن نیست که جز به اجازه خدا معجزه‌ای بیاورد، و هر وعده‌ای سرآمدی معین دارد. ﴿۳۸﴾ خداوند هر چه را که بخواهد از میان می‌برد و هر چه را که بخواهد بر جای می‌دارد، و ام الكتاب (= لوح محفوظ) به نزد اوست. ﴿۳۹﴾ و اگر برخی از آنچه را که بدان وعده می‌دهیم به تو بنمایانیم و یا اینکه تو را بمیرانیم، در هر حال تنها رسیدن بر (عهده) تو است و حساب بر عهده ما می‌باشد. ﴿۴۰﴾ آیا ندیده‌اند که ما از اطراف زمین می‌کاهیم و خداوند حکم می‌کند و فرمان و حکمش هیچ‌گونه رد و مانعی ندارد، و او سریع الحساب است؟! ﴿۴۱﴾ به راستی کسانی که پیش از آنان بودند مکر ورزیدند ولی مکر و نقشه‌ها همگی از آنان خداست، می‌داند آنچه را که هرکس انجام می‌دهد، و کافران می‌خواهند دانست که سرانجام نیکوی این جهان از آن کیست. ﴿۴۲﴾

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ
شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ

۱۳

سُورَةُ اِبْرٰهِيْمَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

الرَّ كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ
الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ
الْحَمِيدِ ① اللّٰهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي
الْأَرْضِ وَيُؤْتِي لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ②
الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ
عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَٰئِكَ فِي ضَلٰلٍ
بَعِيدٍ ③ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانٍ قَوْمِهِ
لِيُبَيِّنَ لَهُمْ فَيُضِلُّ اللّٰهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ
وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ④ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا
أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمٰتِ إِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ
بِآيٰتِنَا اللّٰهِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ⑤

سوره ابراهيم

به نام خداوند بخشنده مهربان

الف. لام. راء. این کتابی است که آن را بر تو فرو
فرستاده‌ایم تا مردم را به اذن پروردگارشان از
تاریکی‌ها به سوی نور بیرون بیاوری، به سوی راه
خداوند پیروزمند ستوده. ﴿۱﴾ خدایی که آنچه در
آسمانها و زمین است از آن اوست، و وای بر کافران از
عذاب سخت! ﴿۲﴾ کسانی که زندگی دنیا را بر
زندگی آخرت ترجیح می‌دهند و مردم را از راه خدا
باز می‌دارند و راه خدا را نادرست و کج نشان
می‌دهند، ایشان در گمراهی دور (دراز)ی هستند. ﴿۳﴾
و هیچ پیامبری را نفرستاده‌ایم مگر به زبان قوم خودش،
تا (حقایق را به روشنی) برای آنان بیان کند، سپس
خداوند هرکس را که بخواهد گمراه می‌سازد و
هرکس را که بخواهد هدایت می‌کند و او پیروزمند
فرزانه است. ﴿۴﴾ و همانا موسی را با نشانه‌های خود
فرستادیم (و به او گفتیم): که قوم خویش را از
تاریکی‌ها به سوی نور بیرون آور و آنان را به نعمت‌ها و
مصیبت‌های خدا در روزهای الهی پند ده. بی‌گمان در
این برای هر شکیبایی سپاسگزاری عبرتهاست. ﴿۵﴾

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ أَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ
 أَنْجَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ
 وَيُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي
 ذَلِكَ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٦﴾ وَإِذْ تَأَذَّنَ
 رَبُّكُمْ لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ إِنَّ
 عَذَابِي لَشَدِيدٌ ﴿٧﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ إِنَّ تَكْفُرُوا أَنْتُمْ
 وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٨﴾ أَلَمْ
 يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ
 وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا اللَّهُ
 جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ
 وَقَالُوا إِنَّا كَفَرْنَا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ وَإِنَّا لَفِي شَكٍّ مِّمَّا
 تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٩﴾ قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَفِ اللَّهِ
 شَكٌّ فَأَطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ
 مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُخْرِجَكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى قَالُوا إِنَّ
 أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا تُرِيدُونَ أَنْ تَصُدُّونَا عَمَّا كَانَ
 يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَاتُّونَا بِسُلْطَنِ مُّبِينٍ ﴿١٠﴾

و آنگاه که موسی به قومش گفت: نعمت خدا را بر
 خویشتن به یاد آورید آن زمان که شما را از فرعونیان
 نجات داد که بدترین عذاب را به شما می‌رساندند، و
 پسرانتان را سر می‌بریدند و زنانتان را زنده نگاه
 می‌داشتند، و در این امر آزمایش بزرگی از جانب
 پروردگارتان بود. ﴿۶﴾ و آنگاه که پروردگارتان اعلام
 داشت که اگر سپاسگزاری کنید (نعمت و برکات) شما
 را افزون کنم و اگر کفر بورزید بی‌گمان عذاب من
 بسیار سخت است. ﴿۷﴾ و موسی گفت: اگر شما و
 تمامی کسانی که در روی زمین زندگی می‌کنند همگی
 کفر بورزید، (بدانید) که خداوند بی‌نیاز و ستوده است.
 ﴿۸﴾ آیا خبر کسانی که پیش از شما بودند (مانند) قوم
 نوح، عاد، ثمود، و کسان دیگری که پس از ایشان
 آمدند (و) به جز خدا کسی از آنان خبر ندارد، به شما
 نرسیده است؟ پیامبرانشان با معجزات (فراوان) به نزد
 آنان آمدند آنگاه دستانشان را در دهان‌هایشان نهادند و
 گفتند: ما به آنچه شما بدان مأموریت یافته‌اید باور
 نداریم و از آنچه ما را بدان فرا می‌خوانید سخت در
 شک هستیم. ﴿۹﴾ پیامبرانشان گفتند: آیا درباره
 خداوند آفریننده آسمانها و زمین شک و تردیدی
 وجود دارد؟! او شما را فرا می‌خواند تا گناهانتان را
 ببخشد و تا مدتی معین شما را مهلت دهد. گفتند: شما
 جز انسانهایی همچون ما نیستید، می‌خواهید ما را از
 آنچه پدرانمان می‌پرستیدند باز دارید، پس برای ما
 دلیلی آشکار بیاورید. ﴿۱۰﴾

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۚ وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾ وَمَا لَنَا أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللَّهِ وَقَدْ هَدَانَا سُبُلَنَا وَلَنَصْبِرَنَّ عَلَىٰ مَا آذَيْتُمُونَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿١٢﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُودَنَّ فِيْ مِلَّتِنَا فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ ﴿١٣﴾ وَلَنُسَكِّنَنَّكُمْ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ ۚ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ ﴿١٤﴾ وَأَسْتَفْتِحُوكَ وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿١٥﴾ مِنْ وَرَائِهِ جَهَنَّمُ وَيُسْقَىٰ مِنْ مَّاءٍ صَدِيدٍ ﴿١٦﴾ يَتَجَرَّعُهُ وَلَا يَكَادُ يُسِيغُهُ وَيَأْتِيهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ ۚ وَمِنْ وَرَائِهِ عَذَابٌ غَلِيظٌ ﴿١٧﴾ مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ أَعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ ۖ لَا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَىٰ شَيْءٍ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ ﴿١٨﴾

پیامبران‌شان به آنان گفتند: ما جز بشری مثل شما نیستیم، ولی خدا بر هر یک از بندگان‌ش که بخواهد منت می‌نهد، و ما را نسزد که جز به اذن خدا برای شما حاجتی بیاوریم، و مؤمنان باید تنها بر خدا توکل کنند. ﴿۱۱﴾ و چرا بر خداوند توکل نکنیم، حال آنکه او ما را به راهنمایان رهنمود کرده است؟! و قطعاً بر آزاری که به ما می‌رسانید شکیبایی می‌نماییم، و توکل کنندگان باید فقط بر خدا توکل کنند. ﴿۱۲﴾ و کافران به پیامبران‌شان گفتند: البته شما را از سرزمین خودمان بیرون می‌کنیم مگر اینکه به آیین ما باز آید. پس پروردگارشان به آنان وحی کرد که حتماً ستمکاران را نابود می‌کنیم. ﴿۱۳﴾ و پس از آنان شما را در این سرزمین ساکن خواهیم کرد. این از آن کسانی است که از جاه و جلال من بترسند و از تهدید من بهراسند. ﴿۱۴﴾ و کافران طلب پیروزی کردند و هر گردنکش باطل‌گرایی ناکام گشت. ﴿۱۵﴾ پشت سر او جهنم است و از خونابه دوزخیان به او نوشانده می‌شود. ﴿۱۶﴾ آن‌را جرعه جرعه می‌نوشد و به هیچ وجه گوارایش نمی‌یابد و مرگ از هرسو به سراغش می‌آید، حال آنکه نمی‌میرد، و عذاب سختی فرا روی اوست. ﴿۱۷﴾ مثال آنانکه به پروردگارشان کفر ورزیدند کردارشان همچون خاکستری است که تند بادی در یک روز طوفانی بر آن وزیده باشد، به چیزی از آنچه در دنیا انجام داده‌اند دست نمی‌یابند. این گمراهی دور (ودرازی) است. ﴿۱۸﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ
يَشَاءُ يَذْهَبُكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٩﴾ وَمَا ذَلِكَ عَلَى
اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿٢٠﴾ وَبَرَزُوا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعَفَاءُ
لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ
مُعْنُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ قَالُوا لَوْ هَدَّيْنَا
اللَّهُ لَهْدَيْنَكُمُ سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرَعْنَا أَمْ صَبَرْنَا مَا
لَنَا مِنْ مَّحِصٍ ﴿٢١﴾ وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ إِنَّ
اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ الْحَقِّ وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ
وَمَا كَانَ لِيَ لَكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ
فَأَسْتَجِبْتُمْ لِي فَلَا تَلُومُونِي وَلُومُوا أَنْفُسَكُمْ مَا أَنَا
بِمُصْرِخِكُمْ وَمَا أَنْتُمْ بِمُصْرِخِيَّ إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا
أَشْرَكْتُمُونِ مِنْ قَبْلُ إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
﴿٢٢﴾ وَأَدْخِلَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ
تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ
تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ ﴿٢٣﴾ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا
كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي
السَّمَاءِ ﴿٢٤﴾

آیا نمی‌بینی که خداوند آسمانها و زمین را به حق
آفریده است، اگر بخواهد شما را از میان می‌برد و
آفرینش جدیدی را پدید می‌آورد؟! ﴿۱۹﴾ و این کار
برای خداوند مشکل نیست. ﴿۲۰﴾ و همه در برابر
خداوند حاضر می‌شوند، پس ضعیفان به کسانی که
خود را بزرگ می‌پنداشتند می‌گویند: ما پیروان شما
بودیم، پس آیا می‌توانید چیزی از عذاب خداوند را از
ما دفع کنید؟ می‌گویند: اگر خداوند ما را هدایت
می‌کرد ما هم شما را هدایت می‌نمودیم، برای ما
یکسان است چه بی‌تابی کنیم یا شکیبایی ورزیم هیچ
پناهگاهی نداریم. ﴿۲۱﴾ و هنگامی که کار به پایان
رسید (و کار از کار گذشت) شیطان می‌گوید: خداوند
به شما وعده راستین داد و من به شما وعده دادم و با
شما خلاف وعده کردم. و من هیچ سلطه‌ای بر شما
نداشتم جز اینکه شما را دعوت نمودم و شما هم دعوت
را پذیرفتید. پس مرا سرزنش مکنید و خودتان را
سرزنش نمایید، نه به من فریاد شما می‌رسم و نه شما به
فریاد من می‌رسید، بی‌گمان به اینکه پیش از این شما
مرا شریک خدا می‌دانستید کافرم. بی‌گمان ستمکاران
عذاب دردناکی دارند. ﴿۲۲﴾ و کسانی که ایمان آورده
و کارهای شایسته انجام داده‌اند به باغهایی در آورده
می‌شوند که در زیر درختان آن جویبارها روان است،
در آنجا به حکم پروردگارشان جاودانه‌اند، درودشان
در آنجا سلام گفتن است. ﴿۲۳﴾ آیا نمی‌دانی که
خداوند چگونه مثال می‌زند: سخن خوب و زیبا به
درخت پاک و زیبایی می‌ماند که ریشه‌اش استوار و
شاخه‌اش در آسمان است. ﴿۲۴﴾

تُوْتِي أَكْلَهَا كُلَّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّهَا وَيَضْرِبُ اللَّهُ
 الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٥﴾ وَمِثْلُ كَلِمَةٍ
 خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ مَا
 لَهَا مِنْ قَرَارٍ ﴿٢٦﴾ يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِالْقَوْلِ
 الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ
 الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ﴿٢٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى
 الَّذِينَ بَدَلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ دَارَ
 الْبَوَارِ ﴿٢٨﴾ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا وَبِئْسَ الْقَرَارُ ﴿٢٩﴾ وَجَعَلُوا
 لِلَّهِ أُنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعُوا فَإِنَّ
 مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ ﴿٣٠﴾ قُلْ لِعِبَادِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا
 يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً
 مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خِلَالٍ ﴿٣١﴾ اللَّهُ
 الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ
 مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ وَسَخَّرَ
 لَكُمْ الْفُلُوكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ
 لَكُمْ الْأَنْهَارَ ﴿٣٢﴾ وَسَخَّرَ لَكُمْ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ
 دَآبِّينَ وَسَخَّرَ لَكُمْ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿٣٣﴾

حکم پروردگارش در هر زمانی میوه خود را می دهد، و
 خداوند این مثالها را برای مردم می زند تا پند پذیرند.
 ﴿۲۵﴾ و سخن پلید به درخت پلیدی می ماند که از
 روی زمین کنده شده و آن را هیچ قراری نباشد. ﴿۲۶﴾
 خداوند مؤمنان را در زندگانی دنیا و آخرت به سبب
 سخن استوار، پایدار نموده و ستمگران را گمراه و
 سرگشته ساخته، و هر چه بخواهد انجام می دهد. ﴿۲۷﴾
 آیا ندیده ای کسانی که نعمت خداوند را به ناسپاسی
 تبدیل کرده اند (چگونه خوبستن) و قومشان را به سرای
 نابودی در آورده اند؟! ﴿۲۸﴾ (آن سرای نابودی)
 جهنم است که وارد آن می شوند و بد جایگاهی است.
 ﴿۲۹﴾ و برای خداوند همتایانی قرار دادند تا (مردم را)
 از راه او گمراه کنند، بگو: بهره و لذت ببرید، بی گمان
 بازگشتان به سوی آتش جهنم است. ﴿۳۰﴾ به بندگان
 مؤمنم بگو: باید نماز را برپا دارند و از آنچه بدیشان
 داده ایم مقداری را در پنهان و آشکار ببخشند پیش از
 آنکه روزی فرا رسد که در آن معامله و دوستی نیست.
 ﴿۳۱﴾ خداوند ذاتی است که آسمانها و زمین را
 آفرید، و از آسمان آبی فرو فرستاد، و با آن میوه های
 را پایدار کرد، و روزی شما گرداند، و کشتی را برایتان
 رام ساخت تا به حکم او در دریا روان شود، و
 رودخانه ها را برای شما مسخر نمود. ﴿۳۲﴾ و خورشید
 و ماه را که پیوسته رواند برای شما رام گردانید و شب
 و روز را برایتان مسخر نمود. ﴿۳۳﴾

وَعَاتِلْكُمْ مِّنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِن تَعْدُوا نِعْمَتَ
 اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا ۚ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ ﴿٣٥﴾ وَإِذْ
 قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ أَمِنًا وَاجْعَلْ بَنِي
 وَبَنِيَّ أَن نَّعْبُدَ إِلَّا الصَّنَامَ ۖ رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضَلُّنَّ كَثِيرًا
 مِّنَ النَّاسِ ۖ فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي ۖ وَمَنْ عَصَانِي
 فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٦﴾ رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي
 بُوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا
 الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْئِدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ
 وَارْزُقْهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ ﴿٣٧﴾ رَبَّنَا إِنَّكَ
 تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ ۚ وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْ
 شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿٣٨﴾ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
 وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ ۚ إِنَّ رَبِّي
 لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٩﴾ رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ
 ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءِ ﴿٤٠﴾ رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ
 وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ ﴿٤١﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهُ
 غَفْلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ
 تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ ﴿٤٢﴾

و هر چه را از او خواستید به شما داد، و اگر نعمت خدا را برشمارید نمی‌توانید آنرا به شمار درآورید، همانا انسان (موجود) ستمگر ناسپاسی است. ﴿۳۴﴾ و به یاد آور آنگاه که ابراهیم گفت: پروردگارا! این شهر را محل امن و امانی بگردان و مرا و فرزندانم را از اینکه بتها را بپرستیم دور بدار. ﴿۳۵﴾ پروردگارا! این بت‌ها بسیاری از مردم را گمراه ساخته‌اند، پس هرکس از من پیروی کند او از من است، و هرکس از من نافرمانی کند بی‌گمان تو آمرزندهٔ مهربانی. ﴿۳۶﴾ پروردگارا! من (یکی از) فرزندانم را در دره‌ای بی‌کشت و زرع (و) در کنار خانهٔ تو که آن را احرام ساخته‌ای سکونت داده‌ام، پروردگارا تا اینکه نماز را برپا دارند، پس چنان کن که دلهای گروهی از مردم متوجه آنان گردد و از میوه‌ها به آنان روزی ده شاید که سپاسگزار باشند. ﴿۳۷﴾ پروردگارا! بی‌گمان تو آگاهی از آنچه پنهان می‌داریم و از آنچه آشکار می‌سازیم و هیچ چیز در زمین و آسمان بر خدا پوشیده نمی‌ماند. ﴿۳۸﴾ ستایش خداوندی را که در سن پیری اسماعیل و اسحاق را به من بخشید، بی‌گمان پروردگارم شنوای دعا است. ﴿۳۹﴾ پروردگارا! مرا و فرزندانم را نمازگزار قرار بده. ﴿۴۰﴾ پروردگارا! و دعا و نیایش مرا بپذیر. ﴿۴۱﴾ پروردگارا! مرا و پدر و مادرم و مؤمنان را بیمارز در آن روزی که حساب بر پا می‌گردد. ﴿۴۲﴾ و خداوند را از آنچه که ستمکاران می‌کنند بی‌خبر مپندار. جز این نیست که (کیفر) آنان را برای روزی که چشمان در آن خیره می‌شوند به تأخیر می‌اندازد. ﴿۴۳﴾

مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ
وَأَقْعُدَتْهُمْ هَوَاءٌ ﴿٤٣﴾ وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ
الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا أَخْرِنَا إِلَى أَجَلٍ
قَرِيبٍ نُحِبِّ دَعْوَتَكَ وَنَتَّبِعِ الرَّسُولَ أَوْ لَمْ تَكُونُوا
أَقْسَمْتُمْ مِّنْ قَبْلُ مَا لَكُم مِّنْ زَوَالٍ ﴿٤٤﴾ وَسَكَنتُمْ
فِي مَسَكِنٍ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ
كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ ﴿٤٥﴾ وَقَدْ
مَكْرُوا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللَّهِ مَكْرُهُمْ وَإِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ
لِتَزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ ﴿٤٦﴾ فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخْلِيفَ
وَعْدِهِ رُسُلُهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿٤٧﴾ يَوْمَ
تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتُ وَبَرَزُوا لِلَّهِ
الْوَّاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿٤٨﴾ وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُّقَرَّنِينَ
فِي الْأَصْفَادِ ﴿٤٩﴾ سَرَابِيلُهُمْ مِّنْ قَطِرَانٍ وَتَغْشَى
وُجُوهَهُمُ النَّارُ ﴿٥٠﴾ لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ
إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٥١﴾ هَذَا بَلَغَ لِلنَّاسِ
وَلِيُنْذِرُوا بِهِ وَلِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ
أُولُوا الْأَلْبَابِ ﴿٥٢﴾

شتابانند و درحالی که سر برافراشته اند و چشم بر هم
نمی زنند و محل دلهایشان تهی است (به سوی ندا
دهنده می روند). ﴿۴۳﴾ و مردم را از روزی بترسان که
عذاب به سراغشان می آید آنگاه که ستمکاران
می گویند: «پروردگارا! ما را تا مدتی مهلت بده تا
دعوت را بپذیریم و از پیامبران پیروی کنیم. (به آنان
گفته می شود): مگر پیش از این سوگند نخوردید که
شما را زوالی نیست و از بین نمی روید؟. ﴿۴۴﴾ و در
منازل کسانی که برخودشان ستم کردند سکونت
گزیدید، و برایتان روشن شد که با آنها چگونه رفتار
کردیم، و مثالها برایتان زدیم. ﴿۴۵﴾ و بی گمان آنان
دسیسه و مکرشان را به کار بردند، و مکرشان با خدا
است، هر چند مکرشان چنان شدید بود که کوهها به
سبب آن از جای برکنده می شد. ﴿۴۶﴾ پس گمان مبر
که خداوند وعده ای را که به پیامبرانش داده است
خلاف می کند، بی گمان خداوند چیره و انتقام گیرنده
است. ﴿۴۷﴾ در آن روزی که زمین و زمین دیگری و
آسمانها به آسمانهای دیگری تبدیل شده و بندگان
برای محاسبه ی خداوند یگانه قهار از قبرهایشان خارج
می شوند. ﴿۴۸﴾ و گناهکاران را در آن روز می بینی
که با هم در زنجیره ها بسته شده اند. ﴿۴۹﴾ و
لباسهایشان از «قطران» است و آتش چهره هایشان را
می پوشاند. ﴿۵۰﴾ تا خداوند هر کس را مطابق آنچه
که انجام داده است کیفر می دهد، بی گمان خداوند
حسابرس سریعی است. ﴿۵۱﴾ این (قرآن) ابلاغی است
برای مردمان تا بدان بیم یابند و بدانند که فقط او معبود
یگانه است و تا خردمندان پند و اندرز گیرند. ﴿۵۲﴾

سُورَةُ الْحَجَرِ

سوره حجر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

الرَّ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ وَقُرْءَانٍ مُبِينٍ ﴿١﴾ رَبَّمَا يَوَدُّ
 الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٢﴾ ذَرَهُمْ يَأْكُلُوا
 وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ وَمَا
 أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٌ مَّعْلُومٌ ﴿٤﴾ مَا
 تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَعْجِرُونَ ﴿٥﴾ وَقَالُوا
 يَأْتِيهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ ﴿٦﴾ لَوْ
 مَا تَأْتِينَا بِالْمَلَكَةِ إِن كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧﴾ مَا
 نُزِّلَ الْمَلَكَةُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوا إِذَا مُنْظَرِينَ ﴿٨﴾
 إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ
 أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي شَيْعِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٠﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ
 مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١١﴾ كَذَلِكَ
 نَسْلُكُهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٢﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ
 وَقَدْ خَلَتْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا
 مِنْ السَّمَاءِ فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ ﴿١٤﴾ لَقَالُوا إِنَّمَا
 سُكَّرَتْ أَبْصَرُنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَسْحُورُونَ ﴿١٥﴾

الف. لام. راء. این است آیات کتاب (خدا) و قرآن
 مبین و روشنگر. ﴿۱﴾ چه بسا کافران آرزو کنند که
 کاش مسلمان بودند. ﴿۲﴾ آنان را به حال خود رها کن
 تا بخورند و بهره‌مند شوند و آرزو(ها) آنان را غافل
 سازد، سپس به زودی خواهند دانست. ﴿۳﴾ و ما هیچ
 شهر و قریه‌ای را نابود نکرده‌ایم مگر اینکه مدت معینی
 داشته است. ﴿۴﴾ و هیچ ملتی بر اجل خود پیشی
 نمی‌گیرد و از آن عقب نمی‌افتد. ﴿۵﴾ و گفتند: ای
 کسی که قرآن بر تو فرو فرستاده شده است! بی‌گمان
 تو دیوانه هستی. ﴿۶﴾ اگر از راستگویانی چرا فرشتگان
 را به نزد ما نمی‌آوری؟! ﴿۷﴾ فرشتگان را جز به حق
 فرو نمی‌فرستیم، و آنگاه (بعد از فرود آمدن فرشته‌ها)
 به آن قوم مهلت داده نمی‌شود. ﴿۸﴾ بی‌گمان ما قرآن
 را فرو فرستاده‌ایم و قطعاً خود نگهبان آن هستیم. ﴿۹﴾
 و همانا پیش از تو (نیز) در میان دسته‌ها و گروه‌های
 پیشین (پیامبرانی را) روانه کرده‌ایم. ﴿۱۰﴾ و هیچ
 فرستاده‌ای نزد ایشان نیامد مگر اینکه او را مسخره
 می‌کردند. ﴿۱۱﴾ اینگونه آن (استهزاء) را به دل‌های
 گناهکاران داخل می‌گردانیم. ﴿۱۲﴾ به آن ایمان
 نمی‌آورند، و شیوه اقوام پیشین همواره چنین بوده
 است. ﴿۱۳﴾ و اگر دری از آسمان بر آنان بگشایم و
 ایشان همواره از آن بالا بروند. ﴿۱۴﴾ بی‌گمان خواهند
 گفت: قطعاً ما چشم بندی شده‌ایم، بلکه گروهی جادو
 شده هستیم. ﴿۱۵﴾

وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَزَيَّنَّاهَا لِلنَّاظِرِينَ ﴿١٦﴾ وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ ﴿١٧﴾ إِلَّا مَنْ أَسْتَرَقَ السَّمْعَ فَاتَّبَعَهُ وَشَهِابٌ مُبِينٌ ﴿١٨﴾ وَالْأَرْضُ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّوْزُونٍ ﴿١٩﴾ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعِيشَ وَمَنْ لَسْتُمْ لَهُ بِرَازِقِينَ ﴿٢٠﴾ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنْزِلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ ﴿٢١﴾ وَأَرْسَلْنَا الرِّيْحَ لَوَافِحٍ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا أَنْتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ ﴿٢٢﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَنَحْنُ الْوَارِثُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَأْخِرِينَ ﴿٢٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٢٦﴾ وَالْجَانَّ خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ مِنْ نَّارِ السَّمُومِ ﴿٢٧﴾ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَأِكَةِ إِنِّي خَلِيقٌ بَشَرًا مِّنْ صَلْصَلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٢٨﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُّوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٢٩﴾ فَسَجَدَ الْمَلَأِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٣٠﴾ إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى أَنْ يَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿٣١﴾

و بدون شك ما در آسمان برجهای فلکی پدید آورده و آن را بر بینندگان آراسته‌ایم. ﴿۱۶﴾ و آن را از هر شیطان رانده شده‌ای محفوظ و مصون داشته‌ایم. ﴿۱۷﴾ مگر کسی که دزدکی گوش فرا دهد که شهابی روشن او را دنبال می‌کند. ﴿۱۸﴾ و زمین را گسترانیدیم و در آن کوههای استوار پدید آوردیم و هر چیز سنجیده‌ای در آن رویانیدیم. ﴿۱۹﴾ و در آن برای شما و کسانی که روزی دهنده آنها نیستید اسباب زندگی قرار داده‌ایم. ﴿۲۰﴾ و هیچ چیزی وجود ندارد مگر اینکه گنجینه‌هایش پیش ماست و آن را جز به اندازه معین فرو نمی‌فرستیم. ﴿۲۱﴾ و باده‌ها را بارورکننده فرستادیم و به دنبال آن از آسمان آبی بارانیدیم و آن را به شما نشانیدیم و شما خزانه‌دار آن نیستید. ﴿۲۲﴾ و به یقین ما زنده می‌گردانیم و می‌میرانیم، و ما وارث هستیم. ﴿۲۳﴾ و یقیناً (حال) پیشینیان شما را شناخته‌ایم و به درستی که پسینیان شما را هم می‌شناسیم. ﴿۲۴﴾ و بی‌گمان پروردگار تو آنان را گرد می‌آورد و او فرزانه‌دانا است. ﴿۲۵﴾ و به راستی که انسان را از گلی خشک، گلی تیره و گندیده بیافریدیم. ﴿۲۶﴾ و جن را پیش از این از آتش سراپا شعله بیافریدیم. ﴿۲۷﴾ و به یاد آور آنگاه که پروردگارت به فرشتگان فرمود: همانا من از گلی خشکیده، از گل سیاه و گندیده‌ای انسانی را می‌آفرینم. ﴿۲۸﴾ پس چون به او سامان دادم و از روح خود در آن دمیدم در برابرش به سجده افتید. ﴿۲۹﴾ س فرشتگان همگی سجده کردند. ﴿۳۰﴾ مگر شیطان که سرباز زد از اینکه از زمره سجده‌کنندگان باشد. ﴿۳۱﴾

قَالَ يَبْنَٰبِلَيْسُ مَا لَكَ اَلَّا تَكُوْنَ مَعَ السَّجِدِيْنَ ﴿٣٢﴾
 قَالَ لَمْ اَكُنْ لِاسْجَدَ لِبَشَرٍ خَلَقْتُهُ مِنْ صَلَّصِلٍ
 مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُوْنَ ﴿٣٣﴾ قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَاِنَّكَ رَجِيْمٌ
 ﴿٣٤﴾ وَاِنَّ عَلَيْكَ اَلَلْعَنَةَ اِلٰى يَوْمِ الدِّيْنِ ﴿٣٥﴾ قَالَ رَبِّ
 فَاَنْظِرْنِيْ اِلٰى يَوْمٍ يُبْعَثُوْنَ ﴿٣٦﴾ قَالَ فَاِنَّكَ مِنَ
 الْمُنْظَرِيْنَ ﴿٣٧﴾ اِلٰى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُوْمِ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ
 بِمَا اَعُوَيْتَنِيْ لَا زِيْنَتٍ لَهُمْ فِي الْاَرْضِ وَلَا اَعُوِيْنَهُمْ
 اَجْمَعِيْنَ ﴿٣٩﴾ اِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمْ الْمُحْلَصِيْنَ ﴿٤٠﴾ قَالَ
 هَذَا صِرَاطٌ عَلٰى مُسْتَقِيْمٍ ﴿٤١﴾ اِنَّ عِبَادِيْ لَيْسَ لَكَ
 عَلَيْهِمْ سُلْطٰنٌ اِلَّا مَنْ اَتَّبَعَكَ مِنَ الْغٰوِيْنَ ﴿٤٢﴾ وَاِنَّ
 جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿٤٣﴾ لَهَا سَبْعَةُ اَبْوَابٍ لِكُلِّ
 بَابٍ مِّنْهُمْ جُزْءٌ مَّقْسُوْمٌ ﴿٤٤﴾ اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ جَنَّتٍ
 وَعُيُوْنٍ ﴿٤٥﴾ دَخَلُوْهَا بِسَلٰمٍ ءَامِنِيْنَ ﴿٤٦﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِيْ
 صُدُوْرِهِمْ مِّنْ غِلٍّ اِخْوٰنًا عَلٰى سُرُرٍ مُّتَقَابِلِيْنَ ﴿٤٧﴾ لَا
 يَمَسُّهُمْ فِيْهَا نَصَبٌ وَمَا هُمْ مِنْهَا بِمُخْرَجِيْنَ ﴿٤٨﴾
 وَنَبِيٌّ عِبَادِيْ اٰتٰى اَنَا الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ﴿٤٩﴾ وَاَنَّ
 عَذٰبِيْ هُوَ الْعَذَابُ الْاَلِيْمُ ﴿٥٠﴾ وَنَبِّئُهُمْ عَن صٰيْفِ
 اِبْرٰهِيْمَ ﴿٥١﴾

(خداوند) فرمود: ای ابلیس! تو را چه شده است که
 همراه سجده کنندگان سجده نبردی؟! ﴿۳۲﴾ گفت:
 شایسته نیست برای بشری که او را از گلی خشکیده،
 گلی سیاه و گندیده آفریده‌ای سجده کنم. ﴿۳۳﴾
 (خداوند) فرمود: پس از بهشت بیرون شو، بی گمان تو
 رانده شده‌ای. ﴿۳۴﴾ و به راستی تا روز قیامت لعنت
 (خدا) بر توست. ﴿۳۵﴾ گفت: پروردگارا! تا روزی
 که (مردمان) برانگیخته می‌شوند مرا مهلت بده. ﴿۳۶﴾
 گفت: به یقین تو از مهلت یافتگانی. ﴿۳۷﴾ تا روز (و)
 وقت معین. ﴿۳۸﴾ گفت: پروردگارا! به سبب آنکه مرا
 گمراه ساختی (گناهان) را در زمین برایشان زیبا جلوه
 می‌دهم و همگی آنان را گمراه می‌نمایم. ﴿۳۹﴾ مگر
 بندگان برگزیده و پاکیزه‌ات از میان آنان. ﴿۴۰﴾
 گفت: این راه درستی است که دقیقاً راه به‌سوی من
 دارد. ﴿۴۱﴾ بی گمان تو بر بندگانم سلطه و قدرتی
 نداری مگر گمراهانی که از تو پیروی می‌کنند. ﴿۴۲﴾
 و بدون شک جهنم میعادگاه همگی آنان است. ﴿۴۳﴾
 جهنم هفت در دارد و برای هر دری از آنان بهره‌ای
 مشخص وجود دارد. ﴿۴۴﴾ بی گمان پرهیزگاران در
 باغها و چشمه‌ساران به سر می‌برند. ﴿۴۵﴾ به سلامت و
 اطمینان خاطر به آن جا وارد شوید. ﴿۴۶﴾ و کینه‌ای را
 که در سینه‌های آنان است بیرون می‌کشیم (و) برادرانه
 بر تختها روبروی هم می‌نشینند. ﴿۴۷﴾ در آن جا رنجی
 به آنان نمی‌رسد، و از آنجا بیرون نمی‌گردند. ﴿۴۸﴾
 بندگانم را آگاه کن که من آمرزندهٔ مهربانم. ﴿۴۹﴾ و
 همانا عذاب من عذابی دردناک است. ﴿۵۰﴾ و از
 مهمانان ابراهیم، به آنان خبر ده. ﴿۵۱﴾

إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ إِنَّا مِنْكُمْ وَجِلُونَ ﴿٥٢﴾
 قَالُوا لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ ﴿٥٣﴾
 أَبَشَّرْتُمُونِي عَلَى أَنْ مَسَّنِيَ الْكِبَرُ فِيمَ تَبَشِّرُونَ ﴿٥٤﴾
 قَالُوا بَشِّرْنَا بِالْحَقِّ فَلَا تَكُن مِّنَ الْكَافِرِينَ ﴿٥٥﴾
 قَالَ وَمَنْ يَقْنُطُ مِن رَّحْمَةِ رَبِّهِ إِلَّا الضَّالُّونَ ﴿٥٦﴾ قَالَ
 فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٧﴾ قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا
 إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا عَالُ لُوطٍ إِنَّا لَمَنَجُّهُمْ
 أَجْمَعِينَ ﴿٥٩﴾ إِلَّا امْرَأَتَهُ قَدَّرْنَا إِنَّهَا لَمِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٦٠﴾
 فَلَمَّا جَاءَ عَالُ لُوطٍ الْمُرْسَلُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ
 مُّنْكَرُونَ ﴿٦٢﴾ قَالُوا بَلْ جِئْنَاكَ بِمَا كَانُوا فِيهِ
 يَمْتَرُونَ ﴿٦٣﴾ وَأَتَيْنَاكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٦٤﴾
 فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ اللَّيْلِ وَاتَّبِعْ أَدْبَارَهُمْ وَلَا
 يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ وَامْضُوا حَيْثُ تُؤْمَرُونَ ﴿٦٥﴾
 وَقَضَيْنَا إِلَيْهِ ذَٰلِكَ الْأَمْرَ أَنَّ دَابِرَ هَٰؤُلَاءِ مَقْطُوعٌ
 مُّصْبِحِينَ ﴿٦٦﴾ وَجَاءَ أَهْلُ الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٦٧﴾
 قَالَ إِنَّ هَٰؤُلَاءِ ضَيْفِي فَلَا تَفْضَحُونِ ﴿٦٨﴾ وَاتَّقُوا
 اللَّهَ وَلَا تُخْزَوْنَ ﴿٦٩﴾ قَالُوا أَوْ لَمْ نَنْهَكَ عَنِ الْعَالَمِينَ

﴿٧٠﴾

زمانی که بر او وارد شدند و سلام گفتند، ابراهیم گفت: ما از شما بیمناکیم. ﴿٥٢﴾ گفتند: نترس، بدون شک ما تو را به فرزندی دانا مژده می‌دهیم. ﴿٥٣﴾ ابراهیم گفت: آیا چنین مژده‌ای را به من می‌دهید درحالی‌که پیری به من رسیده است؟ پس به چه مژده می‌دهید؟. ﴿٥٤﴾ گفتند: ما تو را به راستی مژده داده‌ایم. پس از ناامیدان مباش. ﴿٥٥﴾ گفت: جز گمراهان چه کسی از رحمت پروردگارش ناامید می‌شود؟. ﴿٥٦﴾ گفت: ای فرستادگان! بگویید: چه کار مهمی دارید؟. ﴿٥٧﴾ گفتند: ما به‌سوی قوم گناهکاران فرستاده شده‌ایم. ﴿٥٨﴾ جز خانواده لوط، بی‌گمان ما نجات دهنده همه آنها هستیم. ﴿٥٩﴾ مگر همسرش که مقرر نموده‌ایم از بازماندگان در عذاب باشد. ﴿٦٠﴾ پس هنگامی که فرستادگان پیش خانواده لوط آمدند. ﴿٦١﴾ گفتند: شما قومی ناشناخته هستید. ﴿٦٢﴾ گفتند: بلکه برای تو چیزی آورده‌ایم که در آن شک می‌کردند. ﴿٦٣﴾ و حق را برای تو آورده‌ایم و ما راستگو هستیم. ﴿٦٤﴾ بنابراین در پاسی از شب خانواده‌ات را بردار و از اینجا برو، و خودت از پس ایشان حرکت کن، و کسی از شما به پشت سر نگاه نکند، و به همانجا بروید که دستور داده می‌شوید. ﴿٦٥﴾ و ما به لوط این را وحی نمودیم که همه آنان بامدادان نابود و ریشه‌کن خواهند شد. ﴿٦٦﴾ و اهل شهر شادی کنان آمدند. ﴿٦٧﴾ گفت: اینان مهمانان من هستند، پس مرا رسوا مکنید. ﴿٦٨﴾ و از خداوند بترسید و مرا خوار نکنید. ﴿٦٩﴾ گفتند: مگر ما تو را از مردمان نهی نکردیم؟. ﴿٧٠﴾

قَالَ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٧١﴾ لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ
 لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٢﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ
 مُشْرِقِينَ ﴿٧٣﴾ فَجَعَلْنَا عَلَيْهِمَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ
 حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً
 لِّلْمُتَوَسِّمِينَ ﴿٧٥﴾ وَإِنَّهَا لِبَسْبِيلٍ مَُّقِيمٍ ﴿٧٦﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ
 لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ وَإِنْ كَانَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ
 لظَّالِمِينَ ﴿٧٨﴾ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٍ مُّبِينٍ ﴿٧٩﴾
 وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْحِجْرِ الْمُرْسِلِينَ ﴿٨٠﴾
 وَعَاتَيْنَاهُمْ عَائِتِنَا فَكَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٨١﴾ وَكَانُوا
 يَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا ءَامِنِينَ ﴿٨٢﴾ فَأَخَذَتْهُمُ
 الصَّيْحَةُ مُصْبِحِينَ ﴿٨٣﴾ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا
 يَكْسِبُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا
 بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَإِنَّ السَّاعَةَ لَآتِيَةٌ فَاصْفَحِ
 الصَّفْحَ الْجَمِيلَ ﴿٨٥﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨٦﴾
 وَلَقَدْ عَاتَيْنَكَ سَبْعًا مِّنَ الْمَنَانِ وَالْقُرْءَانَ الْعَظِيمَ ﴿٨٧﴾
 لَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّنْهُمْ
 وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَخَفِضْ جَنَاحَكَ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾
 وَقُلْ إِنِّي أَنَا النَّذِيرُ الْمُبِينُ ﴿٨٩﴾ كَمَا أَنزَلْنَا عَلَى
 الْمُقْتَسِمِينَ ﴿٩٠﴾

گفت: اینها دختران من هستند اگر می‌خواهید کاری
 کنید. ﴿٧١﴾ به جای تو سوگند که آنان در مستی خود
 سرگشته‌اند. ﴿٧٢﴾ پس هنگام طلوع آفتاب فریاد
 مرگبار ایشان را فرا گرفت. ﴿٧٣﴾ و آنجا را زیر و رو
 کردیم و با سنگپاره‌هایی از سنگ گل ایشان را
 سنگباران کردیم. ﴿٧٤﴾ بی‌گمان در این برای
 هوشمندان نشانه‌هایی است. ﴿٧٥﴾ و به راستی آن
 (شهر) بر سر راهی است که پیوسته محل عبور و مرور
 است. ﴿٧٦﴾ بی‌گمان در این، نشانه‌های بزرگی برای
 مؤمنان است. ﴿٧٧﴾ و اهل «ایکه» همانا ستمکار بودند.
 ﴿٧٨﴾ پس از آنان انتقام گرفتیم، و هر دوی آنان بر
 سر راهی واضح و آشکار هستند. ﴿٧٩﴾ و به راستی
 اهل حجر پیامبران را دروغگو انگاشتند. ﴿٨٠﴾ و آیات
 خود را برای ایشان فرستادیم ولی آنان روی گردان
 بودند. ﴿٨١﴾ و از کوهها خانه‌هایی می‌تراشیدند و
 خاطر جمع بودند. ﴿٨٢﴾ پس بامدادان فریاد و صدای
 مرگباری ایشان را فرا گرفت. ﴿٨٣﴾ و آنچه به دست
 می‌آوردند (عذاب الهی را) از ایشان دفع نکرد. ﴿٨٤﴾
 و آسمانها و زمین و آنچه را که میان آن دو قرار دارد،
 جز به حق نیافریده‌ایم، و بی‌گمان قیامت خواهد آمد،
 پس به صورتی نیک در گذر و چشم پوشی کن. ﴿٨٥﴾
 بی‌گمان پروردگارت آفریننده دانا است. ﴿٨٦﴾ و به
 راستی که سبع المثنی و قرآن بزرگ را به تو داده‌ایم.
 ﴿٨٧﴾ و به آنچه گروههایی از آنان را بهره‌مند
 ساخته‌ایم چشم مدوز، و بر آنان غمگین مباش، و بال
 مهربانی خود را برای مؤمنان بگستران. ﴿٨٨﴾ و بگو:
 من بیم دهنده آشکارم. ﴿٨٩﴾ همانگونه که (عذاب را)
 بر تقسیم کنندگان (قرآن) فرود آوردیم. ﴿٩٠﴾

الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ ﴿٩١﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَسْأَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٢﴾ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾ فَأَصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٤﴾ إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ ﴿٩٥﴾ الَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾ وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ﴿٩٧﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُن مِّنَ السَّاجِدِينَ ﴿٩٨﴾ وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ ﴿٩٩﴾

کسانی که قرآن را بخش بخش کردند. ﴿٩١﴾ سوگند به پروردگارت که حتماً جملگی ایشان را باز خواست خواهیم کرد. ﴿٩٢﴾ از آنچه که می کردند. ﴿٩٣﴾ پس آشکار کن آنچه را که بدان فرمان داده می شوی، و از مشرکان روی بگردان. ﴿٩٤﴾ بی گمان ما تو را از (شر) استهزا کنندگان محفوظ می داریم. ﴿٩٥﴾ کسانی که معبود دیگری را همراه با خدا قرار می دهند در آینده ای زود (حقیقت را) خواهند دانست. ﴿٩٦﴾ و به راستی می دانیم که از آنچه می گویند دلت تنگ می شود. ﴿٩٧﴾ پس پروردگارت را به پاکی یاد کن و از سجده کنندگان باش. ﴿٩٨﴾ و پروردگارت را تا هنگامی که مرگ به سراغت می آید پرستش کن. ﴿٩٩﴾

سوره نحل

به نام خداوند بخشنده مهربان

فرمان خداوند در رسیده، پس در آن شتاب مکنید. او پاک است و برتر از چیزهایی است که شریک او می سازید. ﴿١﴾ به اراده خویش فرشتگان را همراه با وحی بر هرکس از بندگانش که بخواهد نازل می کند (تا این پیام را به مردم برسانند) که جز من معبود برحق نیست. پس از من پرهیزید و تقوا پیشه کنید. ﴿٢﴾ آسمانها و زمین را به حق آفریده است. او از آنچه شریکش می سازند برتر و والاتر است. ﴿٣﴾ انسان را از نطفه ای آفریده است، آنگاه ستیزه جویی آشکار است. ﴿٤﴾ و چهارپایان را برای شما آفریده که در آنها برایتان وسیله گرما و بهره هایی دیگر است، واز آنها می خورید. ﴿٥﴾ و برایتان در آنها زیبایی است وقتی که آنها را (شامگاهان از چرا) باز می آورید و آنگاه که آنها را (بامدادن به چرا) روانه می کنید. ﴿٦﴾

سُورَةُ النَّحْلِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَتَىٰ أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١﴾ يُنَزِّلُ الْمَلَائِكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ أَنْ أَنْذِرُوا أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونِ ﴿٢﴾ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ تَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ﴿٤﴾ وَالْأَنْعَمَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ وَمَنْفَعٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٥﴾ وَلَكُمْ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ وَحِينَ تَسْرَحُونَ ﴿٦﴾

وَتَحْمِلُ أَثْقَالَكُمْ إِلَىٰ بَلَدٍ لَّمْ تَكُونُوا بَلِغِيهِ إِلَّا
بِشِقِّ الْأَنْفُسِ إِنَّ رَبَّكُمْ لَرَّءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٧﴾ وَالْخَيْلِ
وَالْبِغَالِ وَالْحَمِيرِ لَتَرْكُبُوهَا وَزِينَةً وَيَخْلُقُ مَا لَا
تَعْلَمُونَ ﴿٨﴾ وَعَلَى اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ وَمِنْهَا جَائِرٌ وَلَوْ
شَاءَ لَهَدَاكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩﴾ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ
السَّمَاءِ مَاءً لَّكُمْ مِنْهُ شَرَابٌ وَمِنْهُ شَجَرٌ فِيهِ
تُسِيمُونَ ﴿١٠﴾ يُنْبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ
وَالْخَيْلَ وَالْأَعْنَبَ وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١١﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ
وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ إِنَّ فِي
ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٢﴾ وَمَا ذَرَأَ لَكُمْ فِي
الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَنُهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ
يَذْكُرُونَ ﴿١٣﴾ وَهُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَأْكُلُوا مِنْهُ
لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُوا مِنْهُ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى
الْفُلُكَ مَوَاحِرَ فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُونَ ﴿١٤﴾

و بارهائتان را به شهر و سرزمینی حمل می کنند که جز
با رنج فراوان بدان نمی رسید، بی گمان پروردگارتان
رئوف و مهربان است. ﴿۷﴾ و اسبها و قاطرها و
الاغها را آفریده تا بر آنها سوار شوید و زینتی باشند
(برای شما)، و چیزهایی (دیگر) می آفریند که شما
نمی دانید. ﴿۸﴾ (و هدایت مردمان به) راه راست بر
خدا است، و برخی از آن (راهها) بیراهه و کژ است، و
اگر (خدا) می خواست همه شما را هدایت می کرد.
﴿۹﴾ او کسی است که از آسمانها آبی برایتان فرو
فرستاده است که از آن می نوشید و به سبب آن درختان
و گیاهان می رویند (و) حیوانات خود را در آنجا
می چرانید. ﴿۱۰﴾ خداوند به وسیله آن، کشت و زیتون
و خرما و انگور از همه نوع میوه می رویاند، بی گمان
در این نشانه روشنی است برای کسانی که اندیشه
می کنند. ﴿۱۱﴾ و شب و روز و خورشید و ماه را
برایتان رام کرد و ستارگان به فرمان او مسخر شده اند.
بی گمان در این کار برای گروهی که خرد می ورزند
عبرتهای فراوانی است. ﴿۱۲﴾ و چیزهایی را که در
زمین با رنگهای مختلف و در انواع گوناگون آفریده
مسخر و رام شما گردانیده است. بی گمان در این امر
برای گروهی که پند می پذیرند نشانه روشنی است.
﴿۱۳﴾ و اوست که دریا را مسخر و رام ساخته است تا
از آن گوشت تازه بخورید و از آن زیور آلاتی بیرون
بیاورید که آن را می پوشید. و کشتی ها را در آن
شکافنده می بینی، و تا از فضل او بجوید و باشد که
سپاس گزاری کنید. ﴿۱۴﴾

وَأَلْقَى فِي الْأَرْضِ رَوْسِي أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَرَ
وَسْبَلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥﴾ وَعَلَّمَتِ وَالنَّجْمِ هُمْ
يَهْتَدُونَ ﴿١٦﴾ أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ أَفَلَا
تَذَكَّرُونَ ﴿١٧﴾ وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ
اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٨﴾ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا
تُعْلِنُونَ ﴿١٩﴾ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا
يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ
وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٢١﴾ إِنْ هُمْ إِلَّا وَاحِدٌ
فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُمْ مُنْكَرَةٌ وَهُمْ
مُسْتَكْبِرُونَ ﴿٢٢﴾ لَا جَرَمَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ
وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿٢٣﴾ وَإِذَا
قِيلَ لَهُمْ مَآذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾
لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَمِنْ أَوَارِ
الَّذِينَ يَضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٢٥﴾
قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَأَتَى اللَّهُ بُنْيَانَهُمْ مِنَ
الْقَوَاعِدِ فَخَرَّ عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَأَتَنَّهُمْ
الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾

و در زمین کوهها استوار و پابرجایی قرار داد تا (زمین)
شما را نلرزاند. و رودخانه‌ها و راههایی را پدیدار کرد
باشد که راه یابید. ﴿۱۵﴾ و نشانه‌هایی را قرار داد، و
آنان به وسیله ستاره راه می‌یابند. ﴿۱۶﴾ آیا کسی که
می‌آفریند همچون کسی است که نمی‌آفریند؟ آیا پند
نمی‌پذیرید. ﴿۱۷﴾ و اگر بخواهید نعمت‌های خداوند
را بشمارید نمی‌توانید آن را بشمارید، بی‌گمان خداوند
آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۱۸﴾ و خداوند آنچه را که
پنهان می‌دارید و آنچه را که آشکار می‌کنید، می‌داند.
﴿۱۹﴾ و کسانی که جز خدا به فریاد می‌خوانند چیزی
نمی‌آفرینند و خودشان آفریده می‌شوند. ﴿۲۰﴾ (آنچه
می‌پرستند) مرده‌اند و بی‌جان، و نمی‌دانند چه وقت
زنده و برانگیخته می‌شوند. ﴿۲۱﴾ و خدای شما خدای
یکتایی است، و آنان که به آخرت ایمان نمی‌آورند
دل‌هایشان منکر بوده و خودشان متکبر هستند. ﴿۲۲﴾
بدون شک خداوند آنچه را که پنهان می‌دارند و آنچه
را که آشکار می‌کنند، می‌داند. همانا او مستکبران را
دوست نمی‌دارد. ﴿۲۳﴾ و چون به آنان گفته شود:
پروردگار شما چه چیزهایی را نازل کرده است؟
می‌گوید: افسانه‌های پیشینیان را (نازل کرده است).
﴿۲۴﴾ (آنان) باید در روز قیامت به طور کامل بار
گناهان خویش و برخی از بار گناهان کسانی را حمل
نمایند که ایشان را بدون آگاهی گمراه ساخته‌اند، و چه
بد است آنچه حمل می‌نمایند! ﴿۲۵﴾ همانا کسانی که
پیش از ایشان بوده‌اند مکر ورزیدند، پس خداوند
بنیادشان را از پایه برانداخت و سقف از بالای سرشان
بر آنان فرو افتاد و عذاب (خدا) از جایی که
نمی‌دانستند به آنان رسید. ﴿۲۶﴾

ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تُشَاقُّونَ فِيهِمْ قَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ إِنَّ الْخِزْيَ الْيَوْمَ وَالسُّوءَ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٢٧﴾ الَّذِينَ تَتَوَفَّيْهُمْ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ فَأَلْقَوْا السَّلَامَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِنْ سُوءٍ بَلَى إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ فَادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَلَيْسَ مَثْوًى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٢٩﴾ وَقِيلَ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا خَيْرًا لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ وَلَنِعْمَ دَارُ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٠﴾ جَنَّاتٌ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ كَذَلِكَ يُجْزَى اللَّهُ الْمُتَّقِينَ ﴿٣١﴾ الَّذِينَ تَتَوَفَّيْهُمْ الْمَلَائِكَةُ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٢﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ أَمْرُ رَبِّكَ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٣٣﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٤﴾

سپس روز قیامت آنان را خوار و رسوا می‌سازد و می‌فرماید: کجا هستید شریکهای من که شما به خاطر آنها به ستیز و نزاع بر می‌خواستید؟ علما (ی ربانی) می‌گویند: به راستی خواری و بدی امروز نصیب کافران است. ﴿۲۷﴾ کسانی که فرشتگان در حالی جانشان را می‌ستانند که ستم کارانند، پس تسلیم می‌شوند (و می‌گویند): ما کار بدی نکرده‌ایم، آری! به راستی که خداوند به آنچه می‌کردند داناست. ﴿۲۸﴾ پس از درهای جهنم وارد شوید درحالیکه در آنجا جاودانه خواهید بود. چه بد است جایگاه متکبران. ﴿۲۹﴾ و به پرهیزگاران گفته می‌شود: پروردگارتان چه چیزی را نازل کرده است؟ می‌گویند: خیر و خوبی را. برای نیکوکاران در همین دنیا نیکی است و سرای آخرت بهتر خواهد بود. و چه خوب است سرای پرهیزگاران! ﴿۳۰﴾ باغهای بهشت که به آن وارد می‌شوند جویبارها در زیر درختان آن روان است، در آنجا هر چه بخواهند دارند. خداوند این چنین به پرهیزگاران پاداش می‌دهد. ﴿۳۱﴾ آنان که فرشتگان در حالی جانشان را می‌گیرند که پاک‌اند. می‌گویند: «سلام بر شما باد به خاطر کارهایی که می‌کردید به بهشت وارد شوید. ﴿۳۲﴾ آیا کافران جز این انتظاری دارند که فرشتگان به سراغشان بیایند، یا اینکه فرمان پروردگارت فرا رسد، همانطور کسانی که پیش از ایشان بودند این چنین کردند؟ و خداوند بر آنان ستم نکرد بلکه خودشان به خویشتن ستم کرد. ﴿۳۳﴾ پس بدیهایی که می‌کردند بدیشان رسید و آنچه مسخره‌اش می‌کردند آنان را دربر گرفت. ﴿۳۴﴾

وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ دُونِهِ
 مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ
 شَيْءٍ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَهَلْ عَلَى الرَّسُولِ
 إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا
 أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى
 اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي
 الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٦﴾ إِنْ
 تَحَرَّصَ عَلَى هُدَاهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ يُضِلُّ وَمَا
 لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٣٧﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَا
 يَبْعَثُ اللَّهُ مَنْ يَمُوتُ بَلَى وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا وَلَكِنَّ
 أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾ لِيَبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي
 يُخْتَلِفُونَ فِيهِ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ كَانُوا
 كَاذِبِينَ ﴿٣٩﴾ إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَنْ نَقُولَ
 لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٠﴾ وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ
 بَعْدِ مَا ظَلَمُوا لَنُبَوِّئَنَّهُمْ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَلَا جُرْ
 الْأَخْرَةِ أَكْبَرَ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا
 وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٤٢﴾

و مشرکان گفتند: اگر خدا می خواست نه ما و نه پدران
 ما به جای او هیچ چیزی را نمی پرستیدیم، و چیزی را
 بدون فرمان او حرام نمی کردیم، کسانی هم که پیش از
 ایشان بودند این چنین می کردند. مگر بر پیامبران
 وظیفه ای جز تبلیغ و رساندن آشکار است؟ ﴿۳۵﴾ و به
 یقین ما به میان هر امتی پیامبری را فرستادیم (تا به مردم
 بگویند): خداوند را پرستید و از طاغوت بپرهیزید. پس
 از، میان ایشان کسانی بودند که خداوند آنها را هدایت
 کرد، و دسته ای دیگر نیز بودند که گمراهی بر آنها
 واجب گردید. پس در زمین گردش کنید و بنگرید که
 سرانجام تکذیب کنندگان چگونه شد. ﴿۳۶﴾ اگر بر
 هدایت آنان آزمند باشی بدان که خداوند کسی را که
 گمراه نماید هدایت نمی کند، و آنان یاورانی ندارند.
 ﴿۳۷﴾ و به طور جدی به خدا سوگند خوردند که
 خداوند کسی را که می میراند زنده نمی گرداند، آری!
 این وعده راستین خداست ولی بیشتر مردم نمی دانند.
 ﴿۳۸﴾ تا آنچه را که در آن اختلاف می ورزند برای
 ایشان روشن گرداند و تا کافران بدانند که آنان
 دروغگو بوده اند. ﴿۳۹﴾ ما هرگاه چیزی را بخواهیم
 فقط بدان می گوییم: «باش»، پس فوراً می شود. ﴿۴۰﴾
 و آنان که در راه خدا هجرت کردند پس از اینکه مورد
 ستم قرار گرفتند، در این دنیا جایگاه خوی به آنان
 می دهیم و پاداش آخرت بزرگتر است اگر بدانند.
 ﴿۴۱﴾ کسانی که شکیبایی ورزیده، و بر پروردگارشان
 توکل می کنند. ﴿۴۲﴾

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحِيَ إِلَيْهِمْ فَسَلُّوا أَهْلَ الدِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٤٣﴾ بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٤﴾ أَفَأَمِنَ الَّذِينَ مَكَرُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ يَخْسِفَ اللَّهُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٤٥﴾ أَوْ يَأْخُذَهُمْ فِي تَقْلُيبِهِمْ فَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٤٦﴾ أَوْ يَأْخُذَهُمْ عَلَى تَخَوُّفٍ فَإِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٤٧﴾ أَوْ لَمْ يَرَوْا إِلَى مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ يَتَفَيَّؤُا ظِلَالُهُ عَنِ الْيَمِينِ وَالشَّمَائِلِ سُجَّدًا لِلَّهِ وَهُمْ دَاخِرُونَ ﴿٤٨﴾ وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةُ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٤٩﴾ يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٥٠﴾ وَقَالَ اللَّهُ لَا تَتَّخِذُوا إِلَهَيْنِ اثْنَيْنِ إِنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ فَإِيَّايَ فَارْهَبُونِ ﴿٥١﴾ وَلَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَهُ الدِّينُ وَاصِبًا أَفَغَيْرَ اللَّهِ تَتَّقُونَ ﴿٥٢﴾ وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فَإِلَيْهِ تَجْعَرُونَ ﴿٥٣﴾ ثُمَّ إِذَا كُشِفَ الضُّرُّ عَنْكُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْكُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾

و پیش از تو جز مردانی را که به آنان وحی نمودیم روانه نکرده ایم، پس از آگاهان بپرس اگر نمی دانید. ﴿۴۳﴾ آنان را با دلایل روشن و کتابهایی فرستادیم، و قرآن را بر تو نازل کردیم تا برای مردم چیزی را که برای آنان نفرستاده شده است روشن سازی، و تا آنان بیندیشند. ﴿۴۴﴾ آیا کسانی که بد اندیشی می کنند از آنکه خداوند آنان را به دل زمین فرو برد یا اینکه عذاب الهی از جایی که نمی دانند به سراغشان بیاید ایمن گشته اند؟! ﴿۴۵﴾ یا اینکه آنان را درآمد و شدشان عذاب دهد، پس آنان نمی توانند خدا را درمانده کنند. ﴿۴۶﴾ یا آنان را در حالت بیم و هراس عذاب دهد، پس به راستی پروردگارتان رؤوف و مهربان است. ﴿۴۷﴾ آیا به چیزهایی که خداوند آفریده است نمی نگرند که چگونه سایه هایش از راست و چپ سجده کنان و فروتنانه برای خداوند می گردند. ﴿۴۸﴾ و آنچه در آسمانها وجود دارد و جنبه (هایی که) در زمین هستند برای خدا سجده می برند و (نیز) فرشتگان (برای خداوند سجده می برند) و آنان تکبر نمی کنند. ﴿۴۹﴾ از پروردگارشان که بر بالای سرشان است می ترسند و آنچه را که به آنان دستور داده می شود، انجام می دهند. ﴿۵۰﴾ و خداوند فرمود: دو معبود برنگیرد، بلکه خدا معبودی یگانه است، پس از من بترسید. ﴿۵۱﴾ و آنچه در آسمانها و زمین است از آن اوست، و دین ماندگار نیز از آن اوست، پس آیا از غیر خدا می ترسید؟ ﴿۵۲﴾ و آنچه از نعمت ها دارید همه از سوی خدا است، سپس چون زیانی به شما برسد او را با ناله و زاری به فریاد می خوانید. ﴿۵۳﴾ سپس هنگامی که خداوند زیان را از شما دور کرد آنگاه گروهی از شما به پروردگارشان شرک می ورزند. ﴿۵۴﴾

لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَجْعَلُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِّمَّا رَزَقْنَاهُمْ تَاللَّهِ لَتُسْأَلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَفْتَرُونَ ﴿٥٦﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ الْبَنَاتِ سُبْحَنَهُ وَلَهُمْ مَا يَشْتَهُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِالْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٥٨﴾ يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ أَلَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوْءِ وَلِلَّهِ الْأَمْثَلُ الْأَعْلَىٰ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦١﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكَذِبَ أَنَّ لَهُمُ الْحُسْنَىٰ لَا جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَأَنَّهُمْ مُّفْرَطُونَ ﴿٦٢﴾ تَاللَّهِ لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمْ الْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ وَمَا أُنزِلْنَا عَلَيْكَ إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي اخْتَلَفُوا فِيهِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٦٤﴾

(بگذار) تا در حق آنچه به آنان داده ایم ناسپاسی کنند. پس بهره مند شوید، سپس به زودی خواهید دانست (که چه سرنوشت سیاهی دارید)!. ﴿٥٥﴾ و از آنچه به آنان روزی داده ایم بهره ای برای بتهایی که (چیزی) نمی دانند مقرر می کنند. سوگند به خدا از آنچه به دروغ برمی تافتید، سوال خواهید شد. ﴿٥٦﴾ و برای خداوند دخترانی قرار می دهند، (پاک است او) و برای خود آنچه دوست دارند (قرار می دهند). ﴿٥٧﴾ و

هرگاه به یکی از آنان مژده تولد دختر داده شود - درحالیکه خشم و اندوهش را فرو می خورد - چهره اش سیاه می گردد. ﴿٥٨﴾ به خاطر مژده بدی که به او داده می شد خویشان را از قوم و قبیله پنهان می کرد، (با خودش می گفت): آیا با خواری او را نگاه دارد یا وی را زنده به گور سازد؟ هان که چه قضاوت بدی می کردند. ﴿٥٩﴾ کسانی که به آخرت باور ندارند از وصف بدی برخوردارند، و صفت برتر از آن خداست، و او پیروزمند فرزانه است. ﴿٦٠﴾ و اگر خداوند مردمان را به سبب ستمشان کیفر می داد هیچ جنبه ای را بر روی زمین باقی نمی گذاشت، ولی آنان را تا مدت معینی مهلت می دهد، پس چون وقت مقرر آنان فرا رسد (اجلشان) به تاخیر نمی افتد، و لحظه ای نیز تقدیم نمی شود. ﴿٦١﴾ و برای خداوند چیزی مقرر می کند که خود نمی پسندند، و زبانهایشان دروغ پردازی کرده و می گوید: سرانجام نیک از آن آنان است. بدون شک آتش دوزخ بهره ایشان است و آنان پیش از دیگران بدانجا رانده و افکنده می شوند. ﴿٦٢﴾ سوگند به خداوند! پیامبرانی را پیش از تو به سوی امتهایی فرستادیم. پس شیطان کارهایشان را در نظر آنان آراست و امروز شیطان یاورشان است و عذاب دردناکی دارند. ﴿٦٣﴾ و ما کتاب را بر تو نازل نکرده ایم مگر بدان خاطر که چیزی را برای مردم بیان و روشن نمایی که در آن اختلاف ورزیده اند و تا هدایت و رحمتی باشد برای مؤمنان. ﴿٦٤﴾

وَاللَّهُ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٦٥﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُّسْقِيكُم مِّمَّا فِي بُطُونِهِ مِنْ بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَبَنًا خَالِصًا سَائِغًا لِلشَّارِبِينَ ﴿٦٦﴾ وَمِنْ ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا حَسَنًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ وَأَوْحَى رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنْ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ ﴿٦٨﴾ ثُمَّ كُلِي مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلَالًا يَخْرُجُ مِنْ بُطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَنُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٦٩﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفَّاكُمْ وَمِنْكُمْ مَنْ يُرَدُّ إِلَى أَرْدَلِ الْعُمَرِ لِكَيْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٧٠﴾ وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَادِّي رِزْقِهِمْ عَلَى مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ أَفَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٧١﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَنِينَ وَحَفَدَةً وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ اللَّهِ هُمْ يَكْفُرُونَ ﴿٧٢﴾

و خداوند از آسمان آبی فرو فرستاد و با آن زمین را پس از مردنش زنده ساخت، بی گمان در این دلیل روشنی است برای گروهی که می شنوند. ﴿۶۵﴾ و بی گمان در وجود چهارپایان برای شما عبرتی است، (زیرا) از آنچه در شکمهایشان است از میان سرگین و خون، شیری خالص به شما می نوشانیم که برای نوشندگان گوارا است. ﴿۶۶﴾ و از میوه های درختان خرما و انگور شراب درست می کنید و روزری پاک و حلال از آن می گیرید، بی گمان در این نشانه ای است برای کسانی که خرد می ورزند. ﴿۶۷﴾ و پروردگارت به زنبور عسل الهام کرد که از پاره ای از کوهها خانه بسازد و (نیز) از برخی از درختان و (نیز) از آنچه مردم داربست می کنند. ﴿۶۸﴾ سپس از همه میوه ها بخور و فرمانبردارانه راههای پروردگارت را در پیش بگیر. از شکمهای زنبوران مایه ای می تراود، که رنگهای مختلفی دارد. در آن برای مردمان شفا است، بی گمان در این، نشانه روشنی است برای کسانی که می اندیشند. ﴿۶۹﴾ و خداوند شما را آفریده است، سپس شما را می میراند و برخی از شما به خوارترین (حد) فرتونی و پیری برگردانده می شوند به گونه ای که پس از (آن همه) علم و آگاهی چیزی نخواهند دانست و همه چیز را فراموش می کنند، بی گمان خدا آگاه و تواناست. ﴿۷۰﴾ و خداوند برخی از شما را بر برخی دیگر در روزی برتری داده است، آنان که برتری داده شده اند حاضر نیستند که روزی خود را به بردگان خود بدهند و ایشان را با خود در دارایی مساوی گردانند، آیا نعمت خدا را انکار می کنند؟. ﴿۷۱﴾ خداوند از جنس خودتان برای شما همسرانی قرار داد و از همسرانتان برای شما فرزندان و نوادگان آفرید و از پاکیزه ها به شما روزی داد، آیا به باطل ایمان می آورند و به نعمت خداوند ناسپاسی می کنند. ﴿۷۲﴾

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِّنَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٧٣﴾ فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٤﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَّمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَمَنْ رَزَقْنَاهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا هَلْ يَسْتَوُونَ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَّجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَى مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجِّههُ لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٧٦﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمْحِ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧٧﴾ وَاللَّهُ أَخْرَجَكُمْ مِنْ بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾ أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَوْاءِ السَّمَاءِ مَا يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٧٩﴾

و به جای خداوند چیزهایی را پرستش می کنند که مالک کمترین رزقی در آسمانها و زمین برای آنان نیستند و نمی توانند (کاری را انجام دهند). ﴿۷۳﴾ پس برای خدا شبیه و نظیر قرار می دهد، بی گمان خداوند می داند و شما نمی دانید. ﴿۷۴﴾ خداوند برده مملوکی را به عنوان مثال ذکر می کند که بر (انجام) هیچ چیز توانا نیست، و نیز کسی را مثل می زند که از سوی خویش به او روزی پاکیزه و حلالی داده است، پس او در پنهان و آشکار از آن می بخشد، آیا این دو برابرند؟ ستایش خدا را سزااست، بلکه بیشتر آنان نمی دانند. ﴿۷۵﴾ و خداوند دو مرد را مثل می زند که یکی از آنان گنگ است و بر انجام چیزی توانایی ندارد، و او سربار خواجه خویش بوده و هر جا او را بفرستد خیری به بار نمی آورد. آیا او برابر با کسی است که به عدل و داد فرمان می دهد و در راه راست قرار دارد؟. ﴿۷۶﴾ و فقط خدا غیب آسمانها و زمین را می داند و بس، و کار قیمت به اندازه چشم برهم زدن یا کمتر از آن است، بی گمان خداوند بر هر کاری تواناست. ﴿۷۷﴾ و خداوند شما را از شکمهای مادرانتان بیرون آورد که چیزی نمی دانستید و او به شما گوش و چشم و دل داد تا سپاسگزاری کنید. ﴿۷۸﴾ آیا به پرندگان رام شده در فضای آسمان ننگریسته اند؟ آنها را کسی جز خدا نگاه نمی دارد، بی گمان در این (قدرت نمایی) برای کسانی که ایمان دارند نشانه هاست. ﴿۷۹﴾

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّنْ بُيُوتِكُمْ سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُم مِّنْ جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ وَمِنْ أَصْوَابِهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثْنَا وَمِثْلًا إِلَى حِينٍ ﴿٨٠﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّمَّا خَلَقَ ظِلَالًا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْجِبَالِ أَكْنَانًا وَجَعَلَ لَكُم سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ الْحَرَّ وَسَرَابِيلَ تَقِيكُم بَأْسَكُمْ كَذَلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلْعُ الْمُبِينُ ﴿٨٢﴾ يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٣﴾ وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٨٤﴾ وَإِذَا رَأَوْا الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفِّفُ عَنْهُمْ وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ ﴿٨٥﴾ وَإِذَا رَأَوْا الَّذِينَ أَشْرَكُوا شُرَكَاءَهُمْ قَالُوا رَبَّنَا هَؤُلَاءِ شُرَكَاؤُنَا الَّذِينَ كُنَّا نَدْعُوا مِنْ دُونِكَ فَأَلْقُوا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٨٦﴾ وَأَلْقُوا إِلَى اللَّهِ يَوْمَئِذٍ السَّلَمَ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٨٧﴾

و خداوند از خانه هایتان برای شما آسایشگاه قرار داد، و از پوست چهارپایان چادرهایی برایتان قرار داده است که آنها را در روز جابجا شدن و در روز ماندن سبک می یابید، و از پشم و کرک و موی چهارپایان وسائل منزل و موجبات رفاه و آسایش شما را فراهم کرده است، تا مدتی از آنها استفاده کنید. ﴿۸۰﴾ و خداوند از چیزهایی که آفریده سایه هایی را برایتان قرار داد، و از کوهها برای شما غارها قرار داد، و برایتان تن پوشهایی پدید آورد که شما را از گرما حفظ کند و تن پوشهایی که در جنگ محفوظتان می دارد، بدینگونه خدا نعمتش را به طور کامل به شما عطا می کند تا تسلیم و مطیع شوید. ﴿۸۱﴾ پس اگر آنان روی برتابند، وظیفه تو تنها تبلیغ آشکار است. ﴿۸۲﴾ نعمت خدا را می شناسند (اما) سپس آن را انکار می کنند و بیشترشان کافر هستند. ﴿۸۳﴾ و روزی که از هر امتی گواهی بر می انگیزیم، آنگاه که به کافران اجازه (ی عذر آوردن) داده نشده و از آنان خواسته نمی شود که با توبه و عمل صالح پروردگارشان را خشنود گردانند. ﴿۸۴﴾ و هنگامی که ستمگران عذاب را ببینند (عذابشان) از آنان کاسته نمی شود و آنان مهلت نمی یابند. ﴿۸۵﴾ و هنگامی که مشرکان انبازهایشان را می بینند، می گویند: پروردگارا! اینان انبازهای ما هستند که آنان را به جای تو می خواندیم، (انبازان) به آنان پاسخ داده و می گویند: به راستی شما دروغ گوئید. ﴿۸۶﴾ و آن روز در برابر خداوند تسلیم شوند و آنچه را که می یافتند از آنان گم و ناپیدا می شود. ﴿۸۷﴾

الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا
فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ ﴿٨٨﴾ وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِي
كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِّنْ أَنفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ
شَهِيدًا عَلَى هَؤُلَاءِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا
لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٨٩﴾
إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَايَ ذِي
الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ
يَعْظُمُ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٩٠﴾ وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا
عَاهَدْتُمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ
جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا
تَفْعَلُونَ ﴿٩١﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِي نَقَضَتْ غَزْلَهَا مِن
بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَا تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ
أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ
بِهِ وَلِيَبَيِّنَ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ
تَخْتَلِفُونَ ﴿٩٢﴾ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً
وَلَكِنْ يَضِلُّ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ وَلَتَسْلُنَ
عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

کسانی که کفر ورزیدند و (مردم را) از راه خدا بازداشتند به سزای آنکه فساد می کردند عذابی بر عذابشان می افزاییم. ﴿۸۸﴾ و روزی که در میان هر امتی گواهی از خودشان بر آنان بر می انگیزیم و تو را بر اینان گواه می گیریم، و کتاب را بر تو نایل کردیم که بیانگر همه چیز و وسیله هدایت و مایه رحمت و مژده رسان مسلمانان است. ﴿۸۹﴾ به راستی خداوند به دادگری و نیکوکاری و بخشش به خویشاوندان فرمان می دهد و از کار زشت و ناپسند و تجاوز باز می دارد و شما را اندرز می دهد تا اینکه پند بگیرید. ﴿۹۰﴾ و به پیمان خدا چون عهد بستید وفا کنید و سوگندها را پس از تأکید آن نشکنید درحالی که خدا را بر خود نگهبان ساخته اید، خداوند آنچه را که می کنید، می داند. ﴿۹۱﴾ و مانند آن (زنی) نباشید که رشته خود را پس از محکم تاییدن از هم وا می کرد، شما نباید سوگندهایتان را در میان مایه فریب سازید تا گروهی از گروهی دیگر (از لحاظ داشتن امکانات) فزونتر گردد. جز این نیست که خداوند شما را به آن می آزماید، و به یقین روز قیامت آنچه را که در آن اختلاف می ورزیدید برایتان روشن خواهد ساخت. ﴿۹۲﴾ و اگر خداوند می خواست شما را امتی واحد قرار می داد، ولی هرکس را که بخواهد گمراه می نماید و هرکس را که بخواهد هدایت می کند، و به طور قطع از آنچه می کردید پرسیده خواهید شد. ﴿۹۳﴾

وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ قَدَمٌ
بَعْدَ ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُوا السُّوَاءَ بِمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ
اللَّهِ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٩٤﴾ وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ
ثَمَنًا قَلِيلًا إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿٩٥﴾ مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ
وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّن ذَكَرٍ أَوْ أَنَّثَىٰ وَهُوَ
مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهُ حَيٰوةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ
بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٧﴾ فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ
فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٩٨﴾ إِنَّهُ لَيْسَ
لَهُ سُلْطٰنٌ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٩٩﴾
إِنَّمَا سُلْطٰنُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ وَالَّذِينَ هُمْ بِهِ
مُشْرِكُونَ ﴿١٠٠﴾ وَإِذَا بَدَلْنَا ءَايَةً مَّكَانَ ءَايَةٍ وَاللَّهُ أَعْلَمُ
بِمَا يُنْزِلُ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مُفْتَرٍ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾ قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِن رَّبِّكَ بِالْحَقِّ
لِيُثَبِّتَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿١٠٢﴾

و سوگندهایتان را در میان خود وسیله فریب قرار
ندهید تا (مبادا) قدمی پس از استواری اش بلغزد، و به
سبب جلوگیری از راه خدا عذاب بزرگی را بچشید و
در آخرت عذاب بزرگی داشته باشید. ﴿٩٤﴾ و پیمان
خدا را به بهای اندک نفروشید، بی گمان آنچه نزد
خداست همان برای شما بهتر است اگر بدانید. ﴿٩٥﴾
آنچه نزد شماست از میان می رود و آنچه نزد خداست
ماندگار و باقی است و به شکیبایان به (حسب)
نیکوترین آنچه می کردند پاداش می دهیم. ﴿٩٦﴾ هر
کس چه زن و چه مرد کار شایسته انجام دهد و مؤمن
باشد بدو زندگی پاکیزه و خوشایندی می بخشیم و
پاداششان را طبق بهترین کارهایشان خواهیم داد.
﴿٩٧﴾ پس هنگامی که خواستی قرآن بخوانی از (شر)
شیطان رانده شده به خدا پناه ببر. ﴿٩٨﴾ بی گمان
شیطان بر کسانی که ایمان دارند و بر پروردگارشان
توکل می نمایند هیچگونه تسلطی ندارد. ﴿٩٩﴾ یک
سلطه او فقط بر کسانی است که او را به دوستی
می گیرند، و بر کسانی است که آنها به او (=خداوند)
شرک می ورزند. ﴿١٠٠﴾ و چون آیه ای را به جای
آیه ای دیگر جایگزین کنیم - و خداوند خود بهتر
می داند که چه چیز را نازل می کند - می گویند: تو بر
خدا دروغ می بندی، بلکه بیشترشان نمی دانند. ﴿١٠١﴾
بگو: روح القدس آن را به حق از سوی پروردگارت
نازل کرده است تا مؤمنان را ثابت قدم گرداند و
هدایت و بشارتی باشد برای مسلمانان. ﴿١٠٢﴾

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ
 الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ
 مُبِينٌ ﴿١١٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا
 يَهْدِيهِمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١٤﴾ إِنَّمَا يَفْتَرِي
 الْكَذِبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ
 الْكَذِبُونَ ﴿١١٥﴾ مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا
 مَنْ أَكْرَهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَلَكِنْ مَنْ
 شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِّنَ اللَّهِ
 وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٦﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ
 الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
 الْكَافِرِينَ ﴿١١٧﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ
 وَسَمِعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿١١٨﴾ لَا
 جَرَمَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْخَاسِرُونَ ﴿١١٩﴾ ثُمَّ إِنَّ
 رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا فُتِنُوا ثُمَّ جَاهَدُوا
 وَصَبَرُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٠﴾

و به راستی می دانیم که آنان می گویند: جز این نیست
 که انسانی این قرآن را به او می آموزد. زبان کسی که
 به او نسبت می دهند گنگ و غیر عربی است و این
 قرآن به زبان عربی روشن است. ﴿۱۰۳﴾ بی گمان
 کسانی که به آیات خدا ایمان نمی آورند خداوند آنان
 را هدایت نمی کند و عذاب دردناکی دارند. ﴿۱۰۴﴾
 فقط آنان دروغ می بندند که به آیات خدا ایمان ندارند
 و ایشانند که دروغگویانند. ﴿۱۰۵﴾ هر کس که پس
 از ایمان آوردنش به خدا کفر ورزد (به عذاب دردناکی
 گرفتار خواهد شد) مگر کسی که وادار به اظهار کفر
 شود و در همان حال دلش به ایمان مطمئن باشد، ولی
 کسانی که برای پذیرش کفر سینه بگشایند خشم
 خداوند بر آنان است و عذاب بزرگی دارند. ﴿۱۰۶﴾
 این بدان خاطر است که آنان زندگانی دنیا را بر آخرت
 ترجیح دادند و خداوند گروه کافران را هدایت
 نمی کند. ﴿۱۰۷﴾ ایشان کسانی اند که خداوند بر دلها و
 گوشها و چشمانشان مهر نهاده است و اینان
 بی خبرانند. ﴿۱۰۸﴾ بدون شک آنان در آخرت همان
 زیان کارانند. ﴿۱۰۹﴾ سپس پروردگارت نسبت به
 کسانی که پس از آنکه شکنجه شدند هجرت کردند،
 سپس به جهاد پرداختند و شکیبایی ورزیدند آمرزنده
 مهربان است. ﴿۱۱۰﴾

﴿يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَنْ نَفْسِهَا وَتُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾ ﴿١١١﴾ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ ءَامِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِّن كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِأَنْعُمِ اللَّهِ فَأَذَقَهَا اللَّهُ لِبَاسَ الْجُوعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١١٢﴾ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١١٣﴾ فَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا وَاشْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١١٤﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أَهَلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ ۖ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٥﴾ وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَذَا حَلَلٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِّتَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ ۚ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿١١٦﴾ مَتَّعْ قَلِيلٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١٧﴾ وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِن قَبْلُ ۖ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِن كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١١٨﴾

(به یاد آر) روزی را که هر شخصی جدال کنان به دفاع از خود می‌پردازد و به هر کسی پاداش آنچه کرده است به تمام و کمال داده می‌شود و ایشان ستم نمی‌بینند. ﴿۱۱۱﴾ خداوند (مردمان) شهری را مثال می‌زند که ایمن و آسوده بودند و از هر طرف روزیشان به گونه فراوان به سویشان سرازیر می‌شد، اما کفران نعمت خدا کردند و خداوند به خاطر کاری که انجام دادند لباس گرسنگی و هراس را (به تن آنان کرد و طعم گرسنگی را) بدیشان چشاند. ﴿۱۱۲﴾ و به راستی پیامبری از خودشان به سوی آنان آمد و او را دروغگو انگاشتند و آنگاه در حالی که ستمکار بودند عذاب ایشان را فرا گرفت. ﴿۱۱۳﴾ و از روزی حلال و پاکیزه‌ای بخورید که خداوند به شما داده است، و شکر نعمت خدا را به جای آورید اگر او را می‌پرستید. ﴿۱۱۴﴾ خداوند فقط مردار و خون و گوشت خوک و آنچه نام غیر خدا (به هنگام ذبح) بر آن گفته شده باشد بر شما حرام نموده است، ولی کسی که مجبور شود، در صورتی که علاقمند نبوده و متجاوز نباشد (بر وی ایرادی نیست) همانا خداوند آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۱۱۵﴾ و برای آنچه که زبان‌تان به دروغ بیان می‌کند مگویید این حلال است و آن حرام تا بر خداوند دروغ ببندید، همانا کسانی که بر خدا دروغ می‌بندد رستگار نمی‌گردند. ﴿۱۱۶﴾ کالای اندکی است و عذابی دردناک دارند. ﴿۱۱۷﴾ و (ما) بر یهودیان چیزهایی را حرام کردیم که قبلاً برای تو حکایت نمودیم، و ما به آنان ستم نکردیم بلکه خودشان به خویشان ستم می‌کردند. ﴿۱۱۸﴾

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا السُّوءَ بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابُوا مِنْ
بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ
رَحِيمٌ ﴿١١٩﴾ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ
يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٠﴾ شَاكِرًا لِنِعْمَةِ أَجْتَبَاهُ
وَهَدَاهُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٢١﴾ وَعَاتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا
حَسَنَةً وَإِنَّا فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٢٢﴾ ثُمَّ
أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ اتَّبِعِ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ
مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٣﴾ إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ
أَخْتَلَفُوا فِيهِ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٢٤﴾ أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ
بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَدِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ
أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ
وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١٢٥﴾ وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ
مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ ﴿١٢٦﴾
وَأَصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا
تَكُ فِي ضَيْقٍ مِمَّا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ
اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ ﴿١٢٨﴾

سپس پروردگارت نسبت به کسانی که از روی نادانی
کارهای بد انجام دهند و بعد از آن توبه نمایند و به
اصلاح پردازند بس آمرزنده و مهربان است. ﴿۱۱۹﴾
به راستی ابراهیم پیشوایی مطیع و علاقه‌مند به توحید
بود و از مشرکان نبود. ﴿۱۲۰﴾ سپاسگزار نعمتهای وی
(= خدا) بود، او را برگزید و به راه راست هدایتش
کرد. ﴿۱۲۱﴾ و در دنیا به او نیکی دادیم و در آخرت
هم از زمره شایستگاه خواهد بود. ﴿۱۲۲﴾ سپس
به‌سوی تو وحی کردیم که از آیین ابراهیم حق‌گرا
پیروی کن (زیرا) وی از مشرکان نبود. ﴿۱۲۳﴾
(گرامیداشت) روز شنبه بر کسانی واجب گردید که
درباره آن اختلاف ورزیدند، و بی‌گمان پروردگارت
روز قیامت میان آن درباره آنچه در آن اختلاف
می‌ورزیدند داوری خواهد کرد. ﴿۱۲۴﴾ (مردم را) با
حکمت و اندرز نیکو و زیبا به راه پروردگارت
فراخوان و با ایشان به شیوه‌ی نیکوتر و بهتر گفتگو کن.
بی‌گمان پروردگارت به حال کسی که از راه او گمراه
و منحرف می‌شود آگاه‌تر، و او به راه یافتگان داناتر
است. ﴿۱۲۵﴾ و هرگاه خواستید مجازات کنید بدان
اندازه مجازات کنید (و کیفر دهید) که مانند آن کیفر
یافته‌اید، و اگر صبر کنید قطعاً بردباری برای صبر
کنندگان بهتر است. ﴿۱۲۶﴾ و شکیبایی کن و
شکیبایی‌ات مگر به (توفیق) خداوند نیست، و بر آنان
اندوه‌گین مشو و از آنچه مکر می‌ورزند تنگدل مباش.
﴿۱۲۷﴾ بی‌گمان خداوند با پرهیزگاران است و با
آنانکه نیکوکارانند. ﴿۱۲۸﴾

سُورَةُ الْاِسْرَاءِ

سوره اسراء

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

سُبْحَنَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ
 الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَرَكْنَا حَوْلَهُ
 لِنُرِيَهُ مِنْ عَايَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١﴾
 وَعَآئِنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي
 إِسْرَءِيلَ أَلَّا تَتَّخِذُوا مِن دُونِي وَكِيلًا ﴿٢﴾ ذُرِّيَّةَ مَنْ
 حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ﴿٣﴾ وَقَضَيْنَا
 إِلَى بَنِي إِسْرَءِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ
 مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوقًا كَبِيرًا ﴿٤﴾ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ
 أُولَاهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَا أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ
 فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا ﴿٥﴾ ثُمَّ
 رَدَدْنَا لَكُمُ الْكُرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُمْ بِأَمْوَالٍ
 وَبَنِينَ وَجَعَلْنَاهُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ﴿٦﴾ إِنَّ أَحْسَنَكُمْ
 أَحْسَنَتْ لَأَنفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ
 الْآخِرَةِ لِيُسْوتُوا وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا
 دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا ﴿٧﴾

پاک و منزّه است آن (خدایی) که بنده خود را در شبی
 از مسجد الحرام به مسجد الاقصی برد که در پیرامونش
 برکت نهاده ایم، تا برخی از نشانه های خود را بدور
 بنمایانیم، بی گمان اوست که شنوای بیناست. ﴿۱﴾ و به
 موسی کتاب دادیم و آن را مایه ی هدایت بنی اسرائیل
 گردانیدیم که جز من کارسازی نگیرید. ﴿۲﴾ ای
 فرزندان کسانی که آنها را با نوح سوار کشتی کرده ایم،
 به راستی که او بنده ای سپاسگذار بود. ﴿۳﴾ و در
 کتاب (= تورات) به بنی اسرائیل اعلام کردیم که دوبار
 در سرزمین تباهی می ورزید و با سرکشی بزرگی سر به
 طغیان بر خواهید داشت. ﴿۴﴾ پس چون وعده نخستین
 آن دو فرا رسد، بندگان بس پیکارگر خود را بر شما
 انگیخته می دارم، پس خانه ها را تفتیش می کنند، و این
 وعده، انجام پذیرفتنی است. ﴿۵﴾ سپس شما را بر آنان
 چیره گردانیدیم و با اموال و فرزندان یاریتان دادیم و
 تعداد نفراتتان را افزونتر گردانیدیم. ﴿۶﴾ اگر نیکی
 کنید برای خودتان نیکی می کنید، و اگر بدی کنید به
 خودتان بدی می کنید، پس چون وعده دیگر فرا رسد
 (باز بندگانمان را می فرستیم) تا شما را بد حال سازند و
 وارد مسجد شوند چنان که بار نخست بدان داخل شدند
 و بر هر که هر چه دست یابند بکشند و درهم کوبند.

عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يَرْحَمَكُمْ وَإِنْ عُدتُمْ عُدتُمْ
وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا ﴿٨﴾ إِنَّ هَذَا
الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ
الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾
وَأَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا
أَلِيمًا ﴿١٠﴾ وَيَدْعُ الْإِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ
الْإِنْسَانُ عَجُولًا ﴿١١﴾ وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ آيَاتَيْنِ
فَمَحْوَا آيَةِ اللَّيْلِ وَجَعَلْنَا آيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً
لِّتَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ
وَالْحِسَابَ وَكُلَّ شَيْءٍ فَصَّلْنَاهُ تَفْصِيلًا ﴿١٢﴾ وَكُلَّ
إِنْسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ طَبْعَهُ فِي عُنُقِهِ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ
الْقِيَمَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مَنشُورًا ﴿١٣﴾ أَقْرَأُ كِتَابَكَ كَفَىٰ
بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴿١٤﴾ مَّنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا
يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا
تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ
رَسُولًا ﴿١٥﴾ وَإِذَا أَرَدْنَا أَن نُّهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا
فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا
﴿١٦﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِن بَعْدِ نُوحٍ وَكَفَىٰ
بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿١٧﴾

امید است پروردگارتان به شما رحم کند، و اگر
برگردید ما هم بر می گردیم و جهنم را زندانی برای
کافران ساخته ایم. ﴿۸﴾ همانا این قرآن به راهی هدایت
می کند که آن استوارتر است، و به مؤمنانی که کارهای
شایسته و پسندیده می کنند مژده می دهد که آنان
پاداشی بزرگ دارند. ﴿۹﴾ (و نیز خبر می هد) کسانی
که به آخرت ایمان نمی آورند برایشان عذاب دردناکی
آماده کرده ایم. ﴿۱۰﴾ و انسان دعای شر می کند،
همانگونه که دعای خیر می کند، و انسان شتابکار است.
﴿۱۱﴾ و شب و روز را دو نشانه قرار داده ایم، و نشانه
شب را ناپیدا ساختیم و نشانه روز را روشن گردانیدیم
تا از فضل پروردگارتان بهره مند گردید، و تا شمار
سالها و حساب را بدانید، و ما هر چیزی را به تفصیل
بیان نموده ایم. ﴿۱۲﴾ و ما اعمال هر کسی را به
گردنش آویخته ایم و روز قیامت کتابی را برای وی
بیرون می آوریم که آن را بازگشوده ببیند. ﴿۱۳﴾ (در
آن روز به او گفته می شود): کارنامه خود را بخوان،
کافی است که خود امروز حسابگر خویشتن باشی.
﴿۱۴﴾ هرکس که راه یابد به سود خودش راه می یابد،
و هرکس گمراه شود به زیان خودش گمراه می شود، و
هیچ کس بار گناه دیگری را به دوش نمی کشد، و ما
عذاب نخواهیم داد مگر اینکه پیامبری را بفرستیم.
﴿۱۵﴾ و چون بخواهیم (مردمان) شهری را هلاک
کنیم خوشگذرانان و سرکشان آن شهر را و می داریم
تا در آن به فسق و فجور پردازند، پس فرمان (عذاب)
بر آن (شهر) محقق می شود و سخت آن (شهر) را نابود
سازیم. ﴿۱۶﴾ و چه نسلها را پس از نوح هلاک و نابود
گردانده ایم، و کافی است که پروردگارت از گناهان
بندگانش آگاه و نسبت بدانها بیناست. ﴿۱۷﴾

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ
لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا مَذْمُومًا
مَدْحُورًا ﴿١٨﴾ وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَى لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ
مُؤْمِنٌ فَأُولَئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا ﴿١٩﴾ كَلَّا نُمَدِّ
هَؤُلَاءِ وَهَؤُلَاءِ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَمَا كَانَ عَطَاءُ
رَبِّكَ مُحْظُورًا ﴿٢٠﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى
بَعْضٍ وَلِلْآخِرَةِ أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا ﴿٢١﴾
لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُومًا مَخْذُولًا
﴿٢٢﴾ وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ
إِحْسَانًا إِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا
فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٍ وَلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا
كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَأَخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ
وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾ رَبُّكُمْ
أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ إِنْ تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ
كَانَ لِلْأَوَّابِينَ غَفُورًا ﴿٢٥﴾ وَعَاتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ
وَالْمَسْكِينِ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيرًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ
الْمُبَذِّرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيْطَانِ وَكَانَ الشَّيْطَانُ
لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿٢٧﴾

هرکس که (دنیای) زودگذر را بخواهد، در آن هرچه
را بخواهیم زود به او می‌دهیم، سپس جهنم را برایش
مقرر می‌داریم که در آن (آتش به صورت) خوار و
رانده شده درمی‌آید. ﴿۱۸﴾ و هرکس که آخرت را
بخواهد و برای آن تلاش سزاوار انجام دهد در حالی
که مومن است. این چنین کسانی کوشش و تلاششان
مورد سپاس و تقدیر قرار می‌گیرد. ﴿۱۹﴾ و (پیایی) به
هر یک از اینان و آنان از بخشش پروردگارت
می‌دهیم، و بخشایش پروردگارت (از هیچ کس) منع
نگشته است. ﴿۲۰﴾ بنگر که چگونه برخی را بر برخی
دیگر برتری داده‌ایم، و بی‌گمان درجات آخرت به
مراتب افزونتر و بزرگتر است. ﴿۲۱﴾ با خداوند معبود
دیگری قرار مده تا نکوهش شده (و) بی‌یاور بنشینی.
﴿۲۲﴾ و پروردگارت فرمان داده است که جز او را
مپرستید و به پدر و مادر نیکی کنید. اگر یکی از آنها یا
هر دوی ایشان در نزد تو به سن پیری رسیدند، به آنان
«اف» مگو، و بر سر ایشان فریاد مزن و محترمانه با آن
دو سخن بگو. ﴿۲۳﴾ و از روی مهربانی بال فروتنی را
برای آنان بگستران و بگو: پروردگارا! به آنان رحم کن
همانگونه که آنان در کوچکی مرا تربیت و بزرگ
نمودند. ﴿۲۴﴾ پروردگارتان به آنچه در دلهایتان است
آگاه است. اگر نیکوکار باشید، بدانید که او در حق
توبه کاران همیشه بخشنده است. ﴿۲۵﴾ و حق
خویشاوند و بینوا و در راه مانده را بپردازد و به هیچ
وجه اسراف مکن. ﴿۲۶﴾ بی‌گمان تذبذیرکنندگان
برادران شیاطین هستند، و شیطان پروردگارش را
ناسپاس بود. ﴿۲۷﴾

وَأَمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمْ أَبْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِّن رَّبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَهُمْ قَوْلًا مَّيْسُورًا ﴿٢٨﴾ وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٣٠﴾ وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةً إِمْلَاقٍ نَّحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ إِنْ قَتَلْتُمْ إِنْ قَتَلْتُمْ كَانَ خِطْأًا كَبِيرًا ﴿٣١﴾ وَلَا تَقْرَبُوا الزَّانِيَّ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣٢﴾ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَن قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيَّهِ سُلْطَانًا فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا ﴿٣٣﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنْ الْعَهْدُ كَانَ مَسْئُولًا ﴿٣٤﴾ وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كِلْتُم وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٣٥﴾ وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَٰئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا ﴿٣٦﴾ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَن تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَن تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا ﴿٣٧﴾ كُلُّ ذَلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِندَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿٣٨﴾

و اگر از آنان به خاطر طلب رحمت پروردگارت که بدان امید داری، رویگردان می‌شوی، پس با آنان سخنی نرم بگوی. ﴿۲۸﴾ و دست خود را بر گردنت بسته مدار و به تمامی آن را گشاده مساز که آنگاه ملامت‌زده (و) درمانده بنشینی. ﴿۲۹﴾ بی‌گمان پروردگارت روزی را برای هرکس که بخواهد فراخ و گسترده می‌نماید و روزی هرکس را که بخواهد کم و تنگ می‌گرداند، چرا که خدا به بندگان آگاه و بیناست. ﴿۳۰﴾ و فرزندان را از ترس فقر و تنگدستی نکشید، ما به آنان و (به) شما روزی می‌دهیم، به راستی که کشتن آنان گناه بزرگی است. ﴿۳۱﴾ و به زنا نزدیک نشوید، که زنا گناه بسیار زشت، و بد راهی است. ﴿۳۲﴾ و کسی را نکشید که خداوند کشتن او را حرام کرده است مگر به حق، و هرکس که از روی ستم کشته شود برای صاحب خون او قدرتی مقرر داشته‌ایم، ولی او نباید در کشتن زیاده روی نماید، بی‌گمان او یاری شونده است. ﴿۳۳﴾ و به مال یتیم نزدیک نشوید مگر به شیوه‌ای که نیکوتر است، تا اینکه (یتیم) به (دوران) رشدش برسد، و به عهد و پیمان خود وفا کنید، چرا که از پیمان سؤال خواهد شد. ﴿۳۴﴾ و هنگامی که پیمانه می‌کنید آن را به تمام و کمال پیمانه کنید و با ترازوی درست وزن نمایید که این کار سرانجام نیکوتر و بهتری دارد. ﴿۳۵﴾ و از پی چیزی مرو که به آن آگاهی نداری، بی‌گمان گوش و چشم و دل هر یک مورد سوال واقع خواهند شد. ﴿۳۶﴾ و خرامان در زمین راه مرو، چرا که تو نمی‌توانی زمین را بشکافی و به بلندای کوهها برسی. ﴿۳۷﴾ همه اینها، بدیهایش نزد پروردگارت ناپسند است. ﴿۳۸﴾

ذَلِكَ مِمَّا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ وَلَا تَجْعَلْ
 مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَّدْحُورًا ﴿٣٩﴾
 أَفَأَصْفِلْكُمْ رَبُّكُم بِالْبَنِينَ وَاتَّخَذَ مِنَ
 الْمَلَائِكَةِ إِنثًا إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾
 وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِيَذَّكَّرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ
 إِلَّا نُفُورًا ﴿٤١﴾ قُلْ لَوْ كَانَ مَعَهُ آلِهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ
 إِذَا أَتَبَعُوا إِلَىٰ ذِي الْعَرْشِ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾ سُبْحَنَهُ
 وَتَعَالَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤٣﴾ تَسْبِيحٌ لَهُ
 السَّمَوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ
 إِلَّا يَسْبِيحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ
 إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ
 جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ
 حِجَابًا مَسْتُورًا ﴿٤٥﴾ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ
 يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي
 الْقُرْآنِ وَحْدَهُ وَلَوْ عَلَىٰ أَذْبَرِهِمْ نُفُورًا ﴿٤٦﴾ نَحْنُ
 أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُونَ بِهِ إِذْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ وَإِذْ هُمْ
 نَجْوَىٰ إِذْ يَقُولُ الظَّالِمُونَ إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا
 مَّسْحُورًا ﴿٤٧﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا
 فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٤٨﴾ وَقَالُوا أَإِذَا كُنَّا عِظْمًا
 وَرَفَتًا أَعِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٤٩﴾

این (سفارشات) از امور حکمت آمیزی است که پروردگارت به تو وحی کرده است، و با خداوند معبودی دیگر قرار مده که سرزنش شده و مطرود به جهنم افکنده خواهی شد. ﴿۳۹﴾ آیا پروردگارتان شما را به داشتن پسران اختصاص داده و خود از فرشتگان دخترانی را برگرفته است؟ واقعاً شما سخن بسیار بزرگی بیان می‌دارید. ﴿۴۰﴾ و به راستی در این قرآن (حق را به روشهای) گوناگون بیان کردیم تا پند بگیرند (ولی) جز بر نفرت و گریزشان نمی‌افزاید. ﴿۴۱﴾ بگو: اگر با او - چنان که می‌گویند - خدایانی بودند، آنگاه هر یک به‌سوی صاحب عرش راهی می‌جستند. ﴿۴۲﴾ خداوند از آنچه آنان می‌گویند (بسیار منزّه و) خیلی بالاتر و بالاتر است. ﴿۴۳﴾ آسمانهای هفت گانه و زمین و کسانی که در آنها هستند او را به پاکی یاد می‌کنند و هیچ موجودی نیست مگر اینکه حمد و ثنای وی می‌گوید ولی شما تسبیح آنها را نمی‌فهمید، بی‌گمان او بردبار و آمرزنده است. ﴿۴۴﴾ و هنگامی که قرآن را می‌خوانی میان تو و آنان که به قیامت ایمان نمی‌آورند پرده‌ای پوشیده قرار می‌دهیم. ﴿۴۵﴾ و بر دلهایشان پوشش‌هایی قرار می‌دهیم تا آن (= قرآن) را نفهمند و در گوشهای آنان سنگینی ایجاد می‌کنیم و هنگامی که پروردگارت را در قرآن به یگانگی یاد می‌کنی با نفرت پشت کرده و برمی‌گردند. ﴿۴۶﴾ ما بهتر می‌دانیم که آنان به چه منظوری به سخنان تو گوش فرا می‌دهند، هنگامی که پای سخنان می‌نشینند و هنگامی که با هم در گوشه صحبت می‌کنند، آن زمان که ستمکاران می‌گویند: جز از مرد جادو زده‌ای پیروی نمی‌کنید. ﴿۴۷﴾ بنگر چگونه برای تو مثلها می‌زنند، پس گمراه شدند و نمی‌توانند راهی پیدا کنند. ﴿۴۸﴾ و گفتند: آیا هنگامی که ما (تبدیل به) استخوانها و تکه‌های خشکیده شدیم، آیا دیگر بار به آفرینش نوینی برانگیخته خواهیم شد. ﴿۴۹﴾

﴿قُلْ كُونُوا حِجَارَةً أَوْ حَدِيدًا ﴿٥٠﴾ أَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِي صُدُورِكُمْ فَسَيَقُولُونَ مَن يُعِيدُنَا قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَسَيُنْغِضُونَ إِلَيْكَ رُءُوسَهُمْ وَيَقُولُونَ مَتَى هُوَ قُلْ عَسَى أَنْ يَكُونَ قَرِيبًا ﴿٥١﴾ يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِ وَتَظُنُّونَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٥٢﴾ وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْزِعُ بَيْنَهُمْ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿٥٣﴾ رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ إِنَّ يَشَأْ يَرْحَمْكُمْ أَوْ إِن يَشَأْ يُعَذِّبْكُمْ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿٥٤﴾ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَى بَعْضٍ وَءَاتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا ﴿٥٥﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ رَزَعْتُمْ مِّنْ دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضَّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا ﴿٥٦﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَى رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿٥٧﴾ وَإِن مِّن قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَمَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا كَانَ ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٥٨﴾﴾

بگو: سنگ یا آهن باشید. ﴿۵۰﴾ یا اینکه آفریده دیگری باشید که در نظرتان بزرگ می‌نماید، خواهند گفت: چه کسی ما را باز می‌گرداند؟ بگو: (همان) خدایی که نخستین بار شما را آفرید. پس سرهایشان را به سویت تکان داده و می‌گوید: آن کی خواهد بود؟ بگو: شاید که نزدیک باشد. ﴿۵۱﴾ روزی که شما را فرا می‌خواند، پس درحالی‌که او را ستایش می‌کنید، پاسخ می‌دهید، و گمان می‌برید که جز مدت اندکی ماندگار نبوده‌اید. ﴿۵۲﴾ و به بندگانم بگو: سخنی را بگویند که بهتر است. بی‌گمان شیطان در میان ایشان فساد و تباهی راه می‌اندازد، به راستی که شیطان برای انسان دشمنی آشکار است. ﴿۵۳﴾ پروردگارتان از حال شما آگاه‌تر است، اگر (خدا) بخواهد شما را مشمول رحمت خود قرار می‌دهد، و اگر (خدا) بخواهد شما را عذاب می‌دهد، و تو را نگهبان بر آنان نفرستاده‌ایم. ﴿۵۴﴾ و پروردگارت به حال هر آنچه که در آسمانها و زمین است آگاه‌تر است، ما برخی از پیامبران را بر برخی دیگر برتری دادیم و به داود زبور را بخشیدیم. ﴿۵۵﴾ بگو: کسانی را که به جز خدا می‌پندارید، فراخوانید. پس نه می‌توانند بلایی را از شما برطرف کنند و نه (می‌توانند آن را) دگرگون سازند. ﴿۵۶﴾ پیامبران و صالحانی که آنان به فریاد می‌خوانند، برای تقرب جستن به پروردگارشان، آنچه از کارهای شایسته که انسان را به خدا نزدیک می‌کند، انجام می‌دهند و به رحمت خدا امیدوارند و از عذاب او می‌ترسند، بی‌گمان باید از عذاب پروردگارت برحذر بود. ﴿۵۷﴾ هیچ شهری نیست (که ساکنانش ستمکار باشند) مگر اینکه ما پیش از روز قیامت نابودش می‌گردانیم، یا آن را به عذاب سختی گرفتار می‌نماییم. این در کتاب نگاشته شده است. ﴿۵۸﴾

وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُرْسِلَ بِالْآيَاتِ إِلَّا أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأَوَّلُونَ وَعَآتَيْنَا مُوَدَّ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا بِهَا وَمَا نُرْسِلُ بِالْآيَاتِ إِلَّا تَخْوِيفًا ﴿٥٩﴾ وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ وَمَا جَعَلْنَا الرَّعْيَا الَّتِي أَرَيْنَكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ فِي الْقُرْآنِ وَنُخَوِّفُهُمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيرًا ﴿٦٠﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ قَالَ أَأَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتُ طِينًا ﴿٦١﴾ قَالَ أَرَأَيْتَكَ هَذَا الَّذِي كَرَّمْتَ عَلَيَّ لَنْ أَخَّرْتَنِي إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَأَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٢﴾ قَالَ أَذْهَبَ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَاءُكُمْ جَزَاءً مَوْفُورًا ﴿٦٣﴾ وَأَسْتَفْزِرُ مِنْ أُسْتَطَعَتْ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبَ عَلَيْهِمْ بِخِيلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكُهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ وَعَدَهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿٦٤﴾ إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ وَكِيلًا ﴿٦٥﴾ رَبُّكُمْ الَّذِي يُزْجِي لَكُمْ الْفُلْكَ فِي الْبَحْرِ لِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا

﴿٦٦﴾

و (چیزی) ما را از فرستادن معجزات بازداشت مگر اینکه گذشتگان آن را تکذیب کردند، و به ثمود ماده شتر دادیم که نشانه‌ای روشن بود، پس به آن ستم روا داشتند و ما معجزات را جز برای بیم دادن نمی فرستیم. ﴿۵۹﴾ و به یاد آر آنگاه که به تو گفتیم: بی گمان پروردگارت به مردم احاطه کامل دارد. و رؤیا و خوابی را که به تو نشان دادیم، و درخت نفرین شده در قرآن را جز (مایه) آزمایش برای مردم قرار ندادیم، ما ایشان را بیم می دهیم، ولی جز سرکشی و عصیان فراوان چیزی بر آنان نمی افزاید. ﴿۶۰﴾ و به یادآور وقتی که به فرشتگان گفتیم: برای آدم سجده برید آنگاه همه سجده بردند مگر ابلیس، گفت: آیا برای کسی سجده کنم که او را از گل آفریده‌ای؟! ﴿۶۱﴾ (شیطان) گفت: به من بگو: آیا این همان کسی است که او را بر من ترجیح داده و گرامی داشته‌ای؟ (این جای بسی تعجب است!) اگر مرا تا روز قیامت مهلت دهی همگی فرزندان او را - جز اندکی - نابود می گردانم. ﴿۶۲﴾ (خدا) فرمود: برو، هرکس از آنان از تو پیروی کند، سزای همه شما جهنم است که سزایی فراوان (و تمام) است. ﴿۶۳﴾ و هرکس از آنان را که می توانی با آوای خویش تحریک کن و لشکر سواره و پیاده را بر سرشان بتازان و در اموال و فرزندان با آنان شریک شو و آنان را وعده بده، و وعده شیطان به مردم جز نیرنگ و قریب نیست. ﴿۶۴﴾ بی گمان تو را بر بندگانم سلطه‌ای نیست و همین کافی است که پروردگارت حافظ و حمایتگر است. ﴿۶۵﴾ پروردگارتان آن (خدایی) است که کشتیها را در دریا برایتان روان می کند تا از فضل او بجوید، بی گمان او (نسبت) به شما مهربان است. ﴿۶۶﴾

وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا
 إِلَٰهَهُ فَلَمَّا نَجَّيْكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَانُ
 كَفُورًا ﴿٦٧﴾ أَفَأَمِنْتُمْ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمْ جَانِبُ الْبَرِّ أَوْ
 يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ وَكِيلًا
 ﴿٦٨﴾ أَمْ أَمِنْتُمْ أَنْ يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَىٰ فَيُرْسِلَ
 عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِّنَ الرِّيحِ فَيُغْرِقَكُم بِمَا كَفَرْتُمْ
 ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ عَلِيًّا بِهِ تَبِيعًا ﴿٦٩﴾ وَلَقَدْ
 كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ
 مِّنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا
 تَفْضِيلًا ﴿٧٠﴾ يَوْمَ نَدْعُوا كُلَّ أُنَاسٍ بِإِمْئِهِمْ فَمَنْ أُوْتِيَ
 كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَأُولَٰئِكَ يَقْرَءُونَ كِتَابَهُمْ وَلَا
 يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧١﴾ وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَىٰ فَهُوَ
 فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٧٢﴾ وَإِنْ كَادُوا
 لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ الَّذِي أُوحِيَآ إِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا
 غَيْرَهُ وَإِذَا لَا تَخَذُوكَ خَلِيلًا ﴿٧٣﴾ وَلَوْلَا أَنْ ثَبَّتْنَاكَ
 لَقَدْ كِدْتَ تَرْكَنُ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا ﴿٧٤﴾ إِذَا
 لَأَذَقْنَاكَ ضِعْفَ الْحَيَاةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ
 لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا ﴿٧٥﴾

و هنگامی که در دریا سختی‌ها به شما رسد، جز خدا
 همه کسانی که به فریاد می‌خوانید از نظرتان ناپدید
 می‌گردند، اما وقتی که (خدا) شما را برهاند و به
 خشکی برساند روی می‌گردانید. و انسان (یک موجود
 بسیار) ناسپاس است. ﴿۶۷﴾ آیا ایمن شده‌اید از اینکه
 شما را در گوشه‌ای از خشکی در زمین فرو ببرد، یا
 طوفانی بر شما بفرستد که شما را سنگباران کند؟ آنگاه
 برای خود کارسازی نمی‌یابید. ﴿۶۸﴾ آیا ایمن شده‌اید
 از اینکه شما را به دریا بازگرداند، آنگاه تند بادی بر
 شما بفرستد، سپس به سبب آنکه کفر ورزیده‌اید شما
 را غرق نماید؟! آنگاه در این خصوص (و) در برابر ما
 (برای خود) بازخواست کننده‌ای نیابید. ﴿۶۹﴾ و به
 راستی فرزندان آدم را گرمی داشته، و آنان را در
 خشکی و دریا حمل کرده، و از پاکیزه‌ها به آنان روزی
 عطا نموده و بر بسیاری از آفریدگان خویش کاملاً
 برتریشان داده‌ایم. ﴿۷۰﴾ روزی (فرا خواهد رسید) که
 هر گروهی را با پیشوایشان فرا می‌خوانیم، آنگاه
 هرکس نامه اعمالش به دست راستش داده شود، آنان
 نامه اعمالشان را می‌خوانند و کمترین ستمی نمی‌بینند.
 ﴿۷۱﴾ و هرکس در این (دنیا) کور باشد، او در آخرت
 (نیز) کور و گمراه‌تر است. ﴿۷۲﴾ و نزدیک بود که
 تو را از آنچه به سویت وحی کرده‌ایم منصرف گردانند
 تا غیر آن را به دروغ به مان نسبت بدهی و آنگاه تو را
 به دوستی گیرند. ﴿۷۳﴾ و اگر ما تو را استوار و پابرجا
 نمی‌داشتیم نزدیک بود اندکی به آنان گرایش یابی.
 ﴿۷۴﴾ آنگاه عذاب دنیا و عذاب آخرت را چندین
 برابر به تو می‌چشانیم و برای خود در برابر ما یاری
 نمی‌یافتی. ﴿۷۵﴾

وَإِنْ كَادُوا لَيَسْتَفِزُّوكَ مِنَ الْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا
وَإِذَا لَا يَلْبَثُونَ خِلْفَكَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٧٦﴾ سُنَّةَ مَنْ قَدْ
أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا ﴿٧٧﴾
أَقِمِ الصَّلَاةَ لِذُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَى غَسَقِ اللَّيْلِ وَقُرْآنَ
الْفَجْرِ إِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا ﴿٧٨﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ
فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ عَسَى أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا
مُحْمَدًا ﴿٧٩﴾ وَقُلْ رَبِّ أَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٍ
وَأَخْرِجْنِي مُخْرَجَ صِدْقٍ وَأَجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ
سُلْطَانًا نَصِيرًا ﴿٨٠﴾ وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ
الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا ﴿٨١﴾ وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ
شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا
خَسَارًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَأَى
بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ يَئُوسًا ﴿٨٣﴾ قُلْ كُلُّ يَعْمَلُ
عَلَى شَاكِلَتِهِ فَرَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَى سَبِيلًا
﴿٨٤﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي
وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٥﴾ وَلَئِنْ شِئْنَا
لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ
عَلَيْنَا وَكِيلًا ﴿٨٦﴾

و به راستی نزدیک بود که تو را از آن سرزمین بلغزانند
تا تو را از آن بیرون کنند در این صورت بعد از تو جز
مدت کوتاهی نمی ماندند. ﴿۷۶﴾ این سنت خدا در
مورد به هلاکت رساندن مردمانی است که پیامبران را
از میانشان بیرون می کنند، و در روش و شیوه ما تغییر و
تبدیلی نخواهی دید. ﴿۷۷﴾ به هنگام زوال آفتاب تا
تاریکی شب نماز را برپای دار و نماز صبح را بخوان،
بی گمان نماز صبح (توسط فرشتگان) بازدید می گردد.
﴿۷۸﴾ و در پاسی از شب برخیز و نماز تهجد بخوان،
این یک فرضیه اضافی برای توست، باشد که
پروردگارت تو را به مقامی پسندیده برساند. ﴿۷۹﴾ و
بگو: پروردگارا! مرا به طور پسندیده در (هر کاری)
وارد کن و به نحو پسندیده (از آن) بیرون آور، و از
جانب خود قدرتی به من عطا فرما که یار و مددکار (م)
باشد. ﴿۸۰﴾ و بگو: حق آمد و باطل از میان رفت و
نابود گشت، بی گمان باطل همیشه از میان رفتنی و نابود
شدنی است. ﴿۸۱﴾ و از قرآن آنچه را که مایه بهبودی
و رحمت مؤمنان است فرو می فرستیم، ولی بر ستمگران
جز زیان و خسارت نمی افزاید. ﴿۸۲﴾ و چون به انسان
نعمت عطا کنیم، روی گردان شده و خویشتن را کنار
می کشد و تکبر می ورزد، و چون سختی به او برسد
مایوس و ناامید می شود. ﴿۸۳﴾ بگو: هرکس به روش
خودش کار می کند، و پروردگارتان بهتر می داند که
چه کسی راه یانه تر است. ﴿۸۴﴾ و از تو درباره روح
می پرسند، بگو: روح چیزی است که تنها پروردگار من
از آن آگاه است، و از دانش جز اندکی به شما داده
نشده است. ﴿۸۵﴾ و اگر ما بخواهیم آنچه را که به تو
وحی کرده ایم از میان بر میداریم، آنگاه کسی را
نخواهی یافت که در این رابطه علیه ما از تو دفاع کند.

إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ إِنَّ فَضْلَهُ كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا ﴿٨٧﴾
 قُلْ لِّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَن يَأْتُوا بِمِثْلِ
 هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ
 لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴿٨٨﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا
 الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ فَأَبَىٰ أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٨٩﴾
 وَقَالُوا لَن نُّؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ
 يَنْبُوعًا ﴿٩٠﴾ أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِّن تَحِيلٍ وَعِنَبٍ
 فَتَفْجُرَ الْأَنْهَارَ خِلَالَهَا تَفْجِيرًا ﴿٩١﴾ أَوْ تُسْقِطَ السَّمَاءَ
 كَمَا رَعِمْتَ عَلَيْنَا كِسَفًا أَوْ تَأْتِيَ بِاللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ
 قَبِيلًا ﴿٩٢﴾ أَوْ يَكُونَ لَكَ بَيْتٌ مِّن زُخْرٍ أَوْ تَرْفِقَ
 فِي السَّمَاءِ وَلَن نُّؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتَّىٰ تُنَزَّلَ عَلَيْنَا
 كِتَابًا نَقْرُؤُهُ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّي هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا
 رَسُولًا ﴿٩٣﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَن يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمْ
 الْهُدَىٰ إِلَّا أَن قَالُوا أَبْعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَسُولًا ﴿٩٤﴾ قُلْ
 لَوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَّمْشُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا
 عَلَيْهِم مِّن السَّمَاءِ مَلَكًا رَسُولًا ﴿٩٥﴾ قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ
 شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا
 بَصِيرًا ﴿٩٦﴾

مگر رحمتی از سوی پروردگارت (به دادت برسد)
 بی گمان فضل او در حق تو همواره بسیار است. ﴿۸۷﴾
 بگو: اگر انس و جن گرد آیند و متفق شوند بر اینکه
 مانند این قرآن را بیاورند هرگز نمی توانند مانند آنرا
 بیاورند، هرچند برخی از ایشان پشتیبان و مددکار برخی
 دیگر شوند. ﴿۸۸﴾ و به راستی که در این قرآن هر
 مثلی را برای مردم به شیوه های گوناگون بیان داشته ایم
 ولی بیشتر مردم جز انکار و ناسپاسی نپذیرند. ﴿۸۹﴾
 گفتند: ما هرگز به تو ایمان نمی آوریم مگر اینکه از
 زمین چشمه ای را برای ما روان سازی. ﴿۹۰﴾ یا اینکه
 باغی از درختان خرما و انگور داشته باشی و رودبارها و
 جویبارهای فراوان در آن روان کنی. ﴿۹۱﴾ یا اینکه
 آسمان را چنان که ادعا می کنی تکه تکه بر ما فرود
 آری، و یا خدا و فرشتگان را رویاروی ما آوری.
 ﴿۹۲﴾ یا اینکه خانه ای از زر و زیور داشته باشی، و یا
 اینکه به سوی آسمان بالا روی، و به بالا رفتن از
 آسمان هم ایمان نمی آوریم مگر اینکه کتابی همراه
 خود برای ما بیاوری که آن را بخوانیم. بگو:
 پروردگارم پاک و منزّه است! آیا من چیزی فراتر از
 بشری پیام آور هستم؟ ﴿۹۳﴾ و مردم را بازداشت از
 آنکه ایمان آورند آنگاه که هدایت به سوی آنان آمد
 مگر آنکه گفتند: آیا خداوند انسانی را که به عنوان
 پیامبر فرستاده است؟! ﴿۹۴﴾ بگو: اگر در زمین
 فرشتگانی بودند که آرام و آسوده راه می رفتند، ما از
 آسمان فرشته ای را به عنوان پیامبر به سوی ایشان
 می فرستادیم. ﴿۹۵﴾ بگو: خداوند به عنوان گواه بین
 من و شما بس است، بی گمان او از حال بندگانش بسیار
 آگاه و بیناست. ﴿۹۶﴾

وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ
 أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِهِ ۖ وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَلَى
 وُجُوهِهِمْ عُمِيَآ وَبُكْمًا وَصُمًّا مَّا وَلَهُمْ جَهَنَّمَ كَلَّمَا
 حَبَّتْ زِدْنَهُمْ سَعِيرًا ﴿٩٧﴾ ذَلِكَ جَزَاؤُهُمْ بِأَنَّهُمْ
 كَفَرُوا بِآيَاتِنَا وَقَالُوا أَإِذَا كُنَّا عِظْمًا وَرُقَآئًا أَأَنَّا
 لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٩٨﴾ ۖ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ
 الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ قَادِرٌ عَلَى أَنْ يَخْلُقَ
 مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَا رَيْبَ فِيهِ فَأَبَى الظَّالِمُونَ
 إِلَّا كُفُورًا ﴿٩٩﴾ قُلْ لَوْ أَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَائِنَ رَحْمَةِ رَبِّي
 إِذَا لَأَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ الْإِنْفَاقِ وَكَانَ الْإِنْسُنُ قَثُورًا
 ﴿١٠٠﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى تِسْعَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ فَسَأَلَ
 بَنِي إِسْرَءِيلَ إِذْ جَاءَهُمْ فَقَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ إِنِّي
 لَأَظُنُّكَ يَمُوسَى مَسْحُورًا ﴿١٠١﴾ قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا
 أَنزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بَصَائِرَ وَإِنِّي
 لَأَظُنُّكَ يَفِرْعَوْنُ مَثْبُورًا ﴿١٠٢﴾ فَأَرَادَ أَنْ يَسْتَفِزَّهُمْ مِنَ
 الْأَرْضِ فَأَغْرَقْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ جَمِيعًا ﴿١٠٣﴾ وَقُلْنَا مِنْ
 بَعْدِهِ لِبَنِي إِسْرَءِيلَ اأَسْكُنُوا الْأَرْضَ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ
 الْآخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا ﴿١٠٤﴾

و هر کس که خداوند هدایتش کند، راهیافته اوست، و
 هر کس را گمراه سازد به غیر از او برای آنان یاور و
 دوستانی نیابی. و روز قیامت آنان را کور و لال و کر به
 روی چهره‌اشان درافتاده بر می‌انگیزیم. جایگاهشان
 دوزخ است، هرگاه که زبانه آتش فروکش کند بر زبانه
 آتششان می‌افزاییم. ﴿۹۷﴾ این است سزای آنان، بدان
 خاطر که به آیه‌های ما کفر ورزیده و گفتند: آیا زمانی
 که (ما تبدیل به) استخوانهایی گشته و از هم پاشیده
 شدیم، آفرینش تازه‌ای پیدا کرده و برانگیخته
 می‌شویم؟! ﴿۹۸﴾ آیا نمی‌نگرند خدایی که آسمانها و
 زمین را آفریده است (همو) تواناست که مانند ایشان را
 بیافریند؟ و برای آنان میعاد مقرر کرده است که
 شکی در آن نیست، اما ستمگران جز کفر و انکار را
 پذیرا نمی‌باشند. ﴿۹۹﴾ بگو: اگر شما مالک
 گنجینه‌های بخشایش پروردگار بودید باز هم از ترس
 فقر، بخل می‌ورزیدید، و انسان بسیار بخیل است.
 ﴿۱۰۰﴾ و به راستی موسی را نه معجزه آشکار دادیم.
 پس، از بنی اسرائیل پرس بدانگاه که موسی به سویشان
 آمد و فرعون به او گفت: ای موسی! من تو را جادوزده
 می‌بینم. ﴿۱۰۱﴾ (موسی به فرعون) گفت: تو که
 (خوب) می‌دانی این معجزه‌های روشنی بخش را جز
 پروردگار آسمانها و زمین نفرستاده است، و من تو را
 ای فرعون! نابود شدنی می‌پندارم. ﴿۱۰۲﴾ پس
 (فرعون) خواست که آنان را از سرزمین (مصر) بیرون
 براند، و ما او و کسانی را که با وی بودند همگی غرق
 نمودیم. ﴿۱۰۳﴾ و پس از او به بنی اسرائیل گفتیم: در
 آن سرزمین سکونت جوید، آنگاه چون وعده آخرت
 فرا رسد همه شما را با همدیگر خواهیم آورد. ﴿۱۰۴﴾

وَبِالْحَقِّ أَنْزَلْنَاهُ وَبِالْحَقِّ نَزَلَ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿١٠٥﴾ وَفَرَعْنَا فَرْقَنَهُ لِنَقَرَّاهُ عَلَى النَّاسِ عَلَى مَكْثٍ وَنَزَّلْنَاهُ تَنْزِيلًا ﴿١٠٦﴾ قُلْ ءَامِنُوا بِهِ أَوْ لَا تُؤْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا يُتْلَى عَلَيْهِمْ يَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ سُجَّدًا ﴿١٠٧﴾ وَيَقُولُونَ سُبْحَانَ رَبَّنَا إِن كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا ﴿١٠٨﴾ وَيَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ يَبْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا ﴿١٠٩﴾ قُلْ أَدْعُوا اللَّهَ أَوْ ادْعُوا الرَّحْمَنَ أَيًّا مَا تَدْعُوا فَلَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ﴿١١٠﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُن لَّهُ وَلِيٌّ مِّنَ الدُّلَىٰ وَكَبِيرُهُ تَكْبِيرًا ﴿١١١﴾

و آن (= قرآن) را به حق فرو فرستادیم و به حق فرو آمده است، و تو را جز نویدرسان و بیم‌دهنده نفرستاده‌ایم. ﴿۱۰۵﴾ و قرآن را جزء جزء فرو فرستادیم تا آن را با درنگ بر مردم بخوانی، و آن را کم کم و بهره بهره فرستاده‌ایم. ﴿۱۰۶﴾ بگو: به قرآن ایمان بیاورید، یا ایمان نیاورید (باکی نیست)، همانا کسانی که پیش از نازل شدن قرآن دانش و آگاهی بدیشان داده شده است هنگامی که قرآن بر آنان خوانده می‌شود سجده‌کنان بر چهره می‌افتند. ﴿۱۰۷﴾ و می‌گویند: پروردگارمان پاکی و منزه است! به راستی وعده پروردگارمان انجام شدنی است. ﴿۱۰۸﴾ و بر چهره‌ها فرو می‌افتند، و می‌گریند، و بر تواضع آنان می‌افزاید. ﴿۱۰۹﴾ بگو: خداوند را بخوانید یا رحمن را بخوانید، خدا را به هر کدام از نامهایش بخوانید او دارای نامهای زیباست، و نمازت را (با صدای بلند) بخوان و آن را آهسته نیز بخوان، بلکه میان آن دو راهی پیش گیر. ﴿۱۱۰﴾ و بگو: ستایش خداوندی را سزااست که فرزندی بر نگرفته، و در فرمانروایی او هیچ شریکی نیست، و یاوری از سر ناتوانی نداشته است، بنابراین او را چنان که سزاوار است به بزرگی یاد کن. ﴿۱۱۱﴾

سُورَةُ الْكَهْفِ

سوره کهف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَى عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا ﴿١﴾ قَيِّمًا لِّيُنذِرَ بَأْسًا شَدِيدًا مِّن لَّدُنْهُ وَيُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا حَسَنًا ﴿٢﴾ مَّا كَثِيرٌ فِيهِ أَبَدًا ﴿٣﴾ وَيُنذِرَ الَّذِينَ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا ﴿٤﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان ستایش خداوندی را سزااست که کتاب را به بنده‌اش فرو فرستاده و در آن هیچگونه کژی و انحرافی قرار نداده است. ﴿۱﴾ (کتابی) که مستقیم و پابرجاست تا (مردمان را) از عذاب سخت خود بترساند، و مؤمنانی را که کارهای شایسته می‌کنند بشارت دهد به اینکه پاداش خوبی دارد. ﴿۲﴾ جاودانه در آن خواهند ماند. ﴿۳﴾ و بترساند کسانی را که گفتند: خداوند فرزندی بر گرفته است. ﴿۴﴾

مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِآبَائِهِمْ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ إِنَّ يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا ﴿٥﴾ فَلَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسَكَ عَلَى آثَرِهِمْ إِنْ لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِذَا الْحَدِيثِ أَسَفًا ﴿٦﴾ إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لَهَا لِنَبْلُوهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ﴿٧﴾ وَإِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا ﴿٨﴾ أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا ﴿٩﴾ إِذْ أَوَى الْفِتْيَةُ إِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوا رَبَّنَا آتِنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ﴿١٠﴾ فَضَرْبْنَا عَلَى آذَانِهِمْ فِي الْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا ﴿١١﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاهُمْ لِنَعْلَمَ أَيُّ الْحَزِينِ أَحْصَى لِمَا لَبِثُوا أَمَدًا ﴿١٢﴾ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُمْ بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى ﴿١٣﴾ وَرَبَطْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَنْ نَدْعُو مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذَا شَطَطًا ﴿١٤﴾ هَؤُلَاءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِم بِسُلْطَنِ بَيِّنٍ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿١٥﴾

نه ایشان و نه پدرانشان از آن هیچ گونه آگاهی ندارند، سخنی که از زبانشان برمی آید بس گران است، آنان جز دروغ نمی گویند. ﴿۵﴾ پس چه بسا که جان خویش را در پی ایشان از غم و خشم اینکه آنان به این کلام ایمان نمی آورند هلاک سازی. ﴿۶﴾ بدون شک ما همه چیزهای روی زمین را زینت آن کرده ایم تا آنان را بیازماییم که کدام یک از آنها کار نیکوتر می کند. ﴿۷﴾ و به راستی ما هر آنچه را که روی زمین است قطعاً به میدانی مسطح (و) بی علف تبدیل خواهیم نمود. ﴿۸﴾ آیا پنداشته ای که اصحاب کهف و رقیم در میان عجایب و غرایب ما (که در این گیتی پراکنده اند) چیز شگفتی است؟ ﴿۹﴾ آنگاه که آن جوانان به غار پناه برده و گفتند: پروردگارا! از جانب خود رحمتی به ما ببخش و در کارمان راه نجاتی برایمان فراهم فرما. ﴿۱۰﴾ پس، چندین سال در آن غار بر گوشه هایشان پرده افکندیم. ﴿۱۱﴾ سپس ایشان را برانگیختیم تا بدانیم کدام یک از دو گروه مدت زمانی را که درنگ کرده اند بهتر به خاطر دارد. ﴿۱۲﴾ ما داستان آنان را بگونه ای راستین برای تو بازگو می کنیم. آنان جوانانی بودند که به پروردگارشان ایمان آوردند و بر هدایت آنان افزودیم. ﴿۱۳﴾ و به دلهایشان قدرت دادیم، آنگاه که بپا خواستند و گفتند: پروردگارمان، پروردگار آسمانها و زمین است، هرگز جز او معبودی را نخواهیم پرستید، در این صورت سخنی دور از حق گفته ایم. ﴿۱۴﴾ این قوم ما، جز خدا معبودهایی را به خدایی گرفته اند. چرا دلیل روشنی بر (خدایی) آنها نمی آورند؟ پس کیست ستمکارتر از کسی که به خدا دروغ بندد؟! ﴿۱۵﴾

وَإِذْ أَعْتَزَلْتُمُوهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ فَأَوْرَأَ إِلَى
 الْكَهْفِ يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَهَيِّئْ
 لَكُمْ مِنْ أَمْرِكُمْ مَرِّفَقًا ﴿١٦﴾ وَتَرَى الشَّمْسَ إِذَا
 طَلَعَتْ تَزَوُّرُ عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَتْ
 تَقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِنْهُ ذَلِكَ مِنْ
 آيَاتِ اللَّهِ مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِلْ
 فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُرْشِدًا ﴿١٧﴾ وَتَحْسَبُهُمْ أَيْقَاظًا وَهُمْ
 رُقُودٌ وَنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشِّمَالِ وَكَلْبُهُمْ
 بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيدِ لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ
 مِنْهُمْ فِرَارًا وَلَمَلِئْتَ مِنْهُمْ رُعْبًا ﴿١٨﴾ وَكَذَلِكَ
 بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ كَمْ
 لَبِثْتُمْ قَالُوا لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوا رَبُّكُمْ
 أَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ فَابْعَثُوا أَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هَذِهِ
 إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرْ أَيُّهَا أَزْكَى طَعَامًا فَلْيَأْتِكُمْ
 بِرِزْقٍ مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا ﴿١٩﴾
 إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي
 مِلَّتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوا إِذَا أَبَدًا ﴿٢٠﴾

و چون از آنان و از چیزهایی که به جز خدا می پرستند
 کناره گرفتید، به آن غار پناه ببرید تا پروردگارتان
 رحمتش را بر شما بگستراند و در کارتتان برای شما
 گشایشی فراهم آورد. ﴿۱۶﴾ و خورشید را می بینی که
 چون برمی آید به طرف راست غارشان می گرایید، و
 چون غروب می کرد به طرف چپشان می گرایید،
 درحالی که آنان در محل وسیع غار قرار داشتند، این از
 نشانه های خداست، هرکس که خداوند او را هدایت
 کند راه یافته است، و هر که را گمراه نماید برای او
 دوست و راهنمایی نمی یابی. ﴿۱۷﴾ و آنان را بیدار
 می پنداری، حال آنکه آنان خفته اند. و ما آنان را به
 راست و چپ می گردانیدیم، و سگشان دو دستش را به
 آستانه در گشاده بود، اگر بدیشان می نگرستی از آنان
 می گریختی و به راستی سرتا پای از ترس و وحشت
 آکنده می شدی. ﴿۱۸﴾ و اینچنین ایشان را برانگیختم
 تا از یکدیگر پرسند. گوینده ای از آنان گفت: چه
 مدتی مانده اید؟ گفتند: یک روز یا بخشی از روز؟
 گفتند: پروردگارتان بهتر می داند که چقدر مانده اید،
 پس کسی از خودتان را با این سکه پول به شهر
 بفرستید، و باید بنگرد کدامیک از آنان غذای پاکتری
 دارد، پس روزی و خوراکی از آن برایتان بیاورد، اما
 باید نهایت دقت را به خرج دهد و هیچکس را از حال
 شما آگاه نسازد. ﴿۱۹﴾ بی گمان اگر آنان بر شما
 دست یابند شما را سنگسار می کنند، یا اینکه به دین
 خود بر می گردانند، و آنگاه هرگز رستگار نخواهید
 شد. ﴿۲۰﴾

وَكَذَلِكَ أَغْتَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوا أَن وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ
وَأَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَا إِذْ يَتَنَزَّعُونَ بَيْنَهُمْ
أَمْرُهُمْ فَقَالُوا ابْنُوا عَلَيْهِم بُنْيَانًا رَبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ
قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ
مَسْجِدًا ﴿٢١﴾ سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةٌ رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ
خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ
وَتَامُهُمْ كَلْبُهُمْ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ بِعَدَّتِهِمْ مَّا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا
قَلِيلٌ فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَاءً ظَاهِرًا وَلَا تَسْتَفْتِ
فِيهِمْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿٢٢﴾ وَلَا تَقُولَنَّ لِيْشَاءَ إِيَّيَّ فَاعِلٌ
ذَلِكَ عَدَا ﴿٢٣﴾ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَادْكُرْ رَبَّكَ إِذَا
نَسِيتَ وَقُلْ عَسَىٰ أَنْ يَهْدِيَنَّ رَبِّي لِأَقْرَبَ مِنْ هَذَا
رَشْدًا ﴿٢٤﴾ وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ
وَارْدَادُوا تِسْعًا ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُوا لَهُ غَيْبُ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَبْصِرْ بِهِ وَأَسْمِعْ مَا لَهُمْ مِّنْ
دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ وَأَتْلُ
مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ
وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿٢٧﴾

و بدینسان (مردم را) به (حال) آنان آگاه ساختیم تا
بدانند که وعده خدا حق است و قطعاً هیچ شکی در
تحقق روز قیامت نیست. بدانگاه که میان خود
کشمکش داشتند و گفتند: بر (غار) آنان بنایی بسازید.
پروردگارشان از حال ایشان آگاه‌تر است، و کسانی که
بر کاروبارشان دست یافتند، گفتند: بر غار ایشان
مسجدی می‌سازیم. ﴿۲۱﴾ خواهند گفت: آنان سه
نفرند، که چهارمین ایشان سگشان است. و (گروهی)
خواهند گفت: پنج نفرند که ششمین ایشان سگشان
است. همه اینها از روی حدس و گمان است. و
می‌گویند، هفت نفرند که هشتمین ایشان سگشان است.
بگو: پروردگارم از تعدادشان آگاه‌تر است. جز گروهی
کمی تعدادشان را نمی‌دانند، بنابراین جز بر اساس علم
و یقین در مورد آنان مجادله مکن و دربارهٔ آنان از
هیچ کس مپرس. ﴿۲۲﴾ و دربارهٔ هیچ چیزی مگو که
من فردا آن را انجام می‌دهم. ﴿۲۳﴾ (مگر اینکه
بگویی: اگر خدا بخواهد (آن را انجام می‌دهم) و
پروردگارت را هنگامی که فراموش کردی یاد کن، و
بگو: امید می‌رود که پروردگارم مرا به (راهی)
درست‌تر از این رهنمود کند. ﴿۲۴﴾ و (اصحاب
کهف) مدت سیصد و نه سال در غارشان ماندند.
﴿۲۵﴾ بگو: خداوند به مدتی که در غار مانده‌اند
آگاه‌تر است، تنها اوست که غیب آسمانها و زمین را
می‌داند، چقدر بینا و چقدر شنواست! آنان جز او هیچ
کارسازی ندارند و در فرماندهی و حکم خود کسی را
شریک خود نمی‌سازد. ﴿۲۶﴾ و آنچه را که از کتاب
پروردگارت به تو وحی شده است، بخوان، و هیچ کس
نمی‌تواند سخنانش را دگرگون کند، و هرگز پناهی جز
او نخواهی یافت. ﴿۲۷﴾

وَأَصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدْوَةِ
وَالْعِشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ ۖ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ
تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۖ وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ
عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا ﴿٢٨﴾ وَقُلِ
الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ ۖ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ
فَلْيُكْفُرْ ۖ إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ
سُرَادِقُهَا ۚ وَإِنْ يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي
الْوُجُوهَ ۚ بِئْسَ الشَّرَابُ ۖ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ
ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ
أَحْسَنَ عَمَلًا ﴿٣٠﴾ أُولَٰئِكَ لَهُمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ يُجَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ
وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا خُضْرًا مِنْ سُنْدُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ
مُتَّكِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ ۖ نِعَمَ الثَّوَابِ وَحَسَنَتْ
مُرْتَفَقًا ﴿٣١﴾ ۖ وَأَصْرَبُ لَهُمْ مَثَلًا رَجُلَيْنِ جَعَلْنَا
لِأَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ أَعْنَبٍ وَحَفَفْنَاهُمَا بِنَخْلٍ
وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زَرْعًا ﴿٣٢﴾ كَلَّمَا الْجَنَّتَيْنِ ءَاتَتْ أُكُلَهَا
وَلَمْ تَظْلِمْ مِنْهُ شَيْئًا وَفَجَّرْنَا خِلَالَهُمَا نَهْرًا ﴿٣٣﴾ وَكَانَ
لَهُ ثَمَرٌ فَقَالَ لِصَاحِبِهِ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَنَا أَكْثَرُ
مِنْكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا ﴿٣٤﴾

و با کسانی شکبیا باش که صبحگاهان و شامگاهان
خدای خود را در حالی که خشنودی او را می‌جویند به
فریاد می‌خوانند، و نباید در طلب زینت زندگانی دنیا
دو دیده‌ات را از آنان برگیری، و از کسی فرمان مبر
که دل او را از یاد خود غافل ساخته‌ایم، و او از هوای
خود پیروی کرده و کارش ضایع و معطل شده است.
﴿۲۸﴾ و بگو: حق از سوی پروردگارتان است، پس
هرکس که می‌خواهد، ایمان بیاورد و هرکس که
می‌خواهد، کافر شود همانا ما برای ستمگران اتشی را
آماده کرده‌ایم که سرا پرده‌هایش آنان را فرا می‌گیرد.
و اگر کمک بخواهند با آبی همچون مس گداخته شده
به فریادشان رسند، که چهره‌ها را بریان می‌کند. چه بد
نوشیدنی و چه بد جایگاهی است. ﴿۲۹﴾ بدون شک
کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند، ما
پاداش کسانی را هدر نمی‌دهیم که کار نیکو کرده‌اند.
﴿۳۰﴾ آنان کسانی‌اند که بهشت جاویدان از آن ایشان
است، بهشتی که در زیر آن جویبارها روان است، در
آن جا با دستبندهای زرین آراسته می‌شوند و لباسهای
ابریشم سبز و نازک و ضخیم می‌پوشند، درحالیکه بر
تخت‌ها تکیه زده‌اند، چه پاداش خوبی است و چه
آرامگاه زیبایی است! ﴿۳۱﴾ و آن دو شخص را برای
آنان مثل بزن که به یکی از آنها دو باغ انگور دادیم و
گرداگرد باغها را با درختان خرما پوشاندیم، و میان
باغها را کشتزاری قرار دادیم. ﴿۳۲﴾ هر دو باغ،
میوه‌هایش را (به موقع) می‌داد، و چیزی از صاحبش
فروگذار نمی‌کرد و ما در میان آنها جویباری روان
ساخته بودیم. ﴿۳۳﴾ و او میوه‌های (فراوانی) داشت،
پس به دوست خود درحالیکه با وی گفتگو می‌کرد،
گفت: من از تو ثروتمندتر و از لحاظ نفرت از تو
نیرومندترم. ﴿۳۴﴾

وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ ۖ قَالَ مَا أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا ﴿٣٥﴾ وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّدِدْتُ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِّنْهَا مُنْقَلَبًا ﴿٣٦﴾ قَالَ لَهُ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَكَفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِن تُرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّاهُ رَجُلًا ﴿٣٧﴾ لَّكِنَّا هُوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا ﴿٣٨﴾ وَلَوْلَا إِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ ۚ إِن تَرَنِ أَنَا أَقَلُّ مِنْكَ مَالًا وَوَلَدًا ﴿٣٩﴾ فَعَسَىٰ رَبِّي أَن يُؤْتِيَنِي خَيْرًا مِّن جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِّنَ السَّمَاءِ فَتُصْبِحَ صَعِيدًا زَلَقًا ﴿٤٠﴾ أَوْ يُصْبِحَ مَأْوَهَا غُورًا فَلَن تَسْتَطِيعَ لَهُ طَلَبًا ﴿٤١﴾ وَأُحِيط بِشَمْرِهِ ۖ فَاصْبَحْ يُقَلِّبُ كَفِّهِ عَلَىٰ مَا أَنفَقَ فِيهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَيَقُولُ يَلَيْتَنِي لَمْ أُشْرِكْ بِرَبِّي أَحَدًا ﴿٤٢﴾ وَلَمْ تَكُن لَّهُ فِئَةٌ يَنْصُرُونَهُ مِن دُونِ اللَّهِ ۖ وَمَا كَانَ مُنتَصِرًا ﴿٤٣﴾ هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ لِلَّهِ الْحَقِّ ۖ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا وَخَيْرٌ عُقْبًا ﴿٤٤﴾ وَاضْرِبْ لَهُم مَّثَلِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَا ۖ أَنزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ هَشِيمًا تَذْرُوهُ الرِّيحُ ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا ﴿٤٥﴾

و در حالی که بر خویشتن ستمگر بود به باغش درآمد و گفت: گمان نمی‌کنم که این (باغ) هیچگاه نابود شود. ﴿۳۵﴾ و گمان نمی‌کنم که قیامت برپا شود. و اگر (هم) به‌سوی پروردگارم برگردانده شوم، بی‌گمان سرانجام بهتر و جایگاه خوبتری خواهم یافت. ﴿۳۶﴾ دوستش در حالی که با او گفتگو می‌کرد به وی گفت: آیا منکر کسی شده‌ای که تو را از خاک و سپس از نطفه‌ای آفریده و بعداً تو را مرد کاملی کرده است. ﴿۳۷﴾ ولی من (می‌گویم) او (خدا) پروردگار من است و کسی را با پروردگارم شریک نمی‌سازد. ﴿۳۸﴾ چرا وقتی که وارد باغت شدی، نگفتی: «ماشاءالله» هیچ قوت و قدرتی جز از ناحیه خدا نیست، اگر مرا در مال و فرزند کمتر از خود می‌بینی. ﴿۳۹﴾ امیدوارم که پروردگارم بهتر از باغت به من بدهد و بر آن عذابی از آسمان نفرستد و (این باغ) به سرزمین لخت همواری تبدیل شود. ﴿۴۰﴾ یا اینکه آب این باغ فرو رود و هرگز نتوانی آن را بازجویی. ﴿۴۱﴾ و میوه‌هایش را (آفت آسمانی) فرا گرفت، پس برای هزینه‌هایی که صرف آن کرده بود دست تحسّر و تأسف به هم مالید، درحالی‌که باغ بر داربستها و چوب بندها فرو ریخته بود، و می‌گفت: ای کاش کسی را با پروردگارم شریک نمی‌کردم! ﴿۴۲﴾ و گروهی را جز خدا نداشت که او را یاری دهند، و خودش هم توانایی دفع بلا را نداشت. ﴿۴۳﴾ در آن مقام (و در آن حال معلوم شد که) یاری و کمک از آن معبود راستین است. او بهترین پاداش را دارد و در جزا دادن بهترین است. ﴿۴۴﴾ و برای آنان بیان کن که مثال زندگی دنیا همچون آبی است که آن را از آسمان فرو فرستادیم، سپس گیاهان زمین به وسیله آن در می‌آمیزند، سپس خشک شده و بادهای آن را پراکنده می‌سازند، و خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۴۵﴾

الْمَالِ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا ﴿٤٦﴾ وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْأَرْضَ بَارِزَةً وَحَشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿٤٧﴾ وَعَرِضُوا عَلَى رَبِّكَ صَفًّا لَقَدْ جِئْتُمُونَا كَمَا خَلَقْنَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ بَلْ زَعَمْتُمْ أَلَّنْ نَجْعَلَ لَكُمْ مَوْعِدًا ﴿٤٨﴾ وَوُضِعَ الْكِتَابُ فَتَرَى الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ يُوَيْلَتَنَا مَا لِ هَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا وَلَا يَظِلُّمُ رَبُّكَ أَحَدًا ﴿٤٩﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ﴿٥٠﴾ مَا أَشْهَدْتُهُمْ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا خَلْقَ أَنْفُسِهِمْ وَمَا كُنْتُ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّينَ عَضُدًا ﴿٥١﴾ وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا شُرَكَائِيَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُم مَّوْبِقًا ﴿٥٢﴾ وَرَعَا الْمُجْرِمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا أَنَّهُمْ مُوَاقِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا عَنْهَا مَصْرِفًا ﴿٥٣﴾

مال و فرزند زینت زندگی دنیایند. اما اعمال شایسته‌ای که پاداش و نتیجه آنها باقی و ماندگار است بهترین پاداش را در پیشگاه پروردگارت دارد، و بهترین امید و آرزوست. ﴿۴۶﴾ و به یادآور روزی که کوهها را به حرکت درمی‌آوریم، و زمین را نمایان می‌بینی و همه آنان را گرد می‌آوریم، و کسی از ایشان را فرو نمی‌گذاریم. ﴿۴۷﴾ و (مردم) به صف بر پروردگارت عرضه می‌شوند، به راستی همانگونه که نخستین بار شما را آفریدیم به نزد ما آمدید، بلکه (شما) ادعا می‌کردید که هرگز موعدی برای شما قرار نمی‌دهیم. ﴿۴۸﴾ و کتاب (= نامه اعمال) نهاده می‌شود، و مجرمان را می‌بینی که از دیدن آنچه در آن است ترسان و لرزان را رها می‌شوند، و می‌گویند: ای وای بر ما! این چه کتابی است که هیچ عمل کوچک و بزرگی را رها نکرده و همه را برشمرده است؟ و آنچه را که کرده‌اند حاضر و آماده می‌بینید و پروردگارت به هیچ کس ستم نمی‌کند. ﴿۴۹﴾ و به یاد آور آنگاه که ما به فرشتگان گفتیم: برای آدم سجده کنید، پس آنان همگی سجده کردند، مگر ابلیس که از جن بوده و از فرمان پروردگارش سرپیچی کرد. آیا به غیر از من او و فرزندانش را سرپرست و مددکار خود می‌گیرید، حال آنکه ایشان دشمنان شما هستند؟ ستمگران چه عوض بدی دارند! ﴿۵۰﴾ آنان را نه در آفرینش آسمانها وزمین و نه در آفرینش خودشان به شاهد نگرفته، و گمراهان را دستیار و مددکار خود نساختم‌ایم. ﴿۵۱﴾ و (یاد کن) روزی را که خداوند می‌فرماید: شریک‌هایی را که برای من گمان می‌بردید صدا بزنید و آنان شریک‌ها را صدا می‌زنند، و آنها به ندای ایشان پاسخ نمی‌دهند، و میانشان مهلکه‌ای قرار می‌دهیم که آنان را از یکدیگر جدا می‌نماید. ﴿۵۲﴾ و گناهکاران آتش دوزخ را می‌بینند و می‌دانند که ایشان بدان می‌افتند اما جایی را نمی‌یابند که بدان رو کنند. ﴿۵۳﴾

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ
وَكَانَ الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا ﴿٥٤﴾ وَمَا مَنَعَ
النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا
رَبَّهُمْ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةٌ الْأَوَّلِينَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ
قُبُلًا ﴿٥٥﴾ وَمَا تُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ
وَمُنْذِرِينَ وَيَجِدُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ
لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَمَا أُنذِرُوا هُزُوًا
﴿٥٦﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ
عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ
أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ تَدْعُهُمْ إِلَى
الْهُدَىٰ فَلَنْ يَهْتَدُوا إِذًا أَبَدًا ﴿٥٧﴾ وَرَبُّكَ الْغَفُورُ
الرَّحِيمُ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوا لَعَجَلْ لَهُمُ الْعَذَابُ
بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَّنْ يَجِدُوا مِنْ دُونِهِ مَوْيلًا ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ
الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ
مَوْعِدًا ﴿٥٩﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتْنِهِ لَا أُبْرَحُ حَتَّىٰ أَبْلُغَ
مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ
بَيْنَهُمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا

﴿٦١﴾

و به راستی که در این قرآن برای مردمان هرگونه مثلی
را به شیوه‌های گوناگون بیان داشته‌ایم، و انسان بیش از
هر چیز و (هرکس) مجادله‌گر است. ﴿٥٤﴾ و (چیزی)
مردم را باز نداشت از اینکه ایمان آورند - آنگاه که
هدایت به سوی آنان آمد - و از پروردگارشان آمرزش
بخواهند، مگر اینکه سرنوشت پیشینیان بر سر آنان
بیاید. و یا اینکه آشکارا عذاب بدینشان برسد. ﴿٥٥﴾ و
ما پیامبران را جز مژده رسان و بیم دهنده نمی‌فرستیم، و
کافران به باطل مجادله می‌کنند تا با آن حق را از میان
ببرند، و آیات مرا و چیزی که از آن بیم داده شده‌اند
به استهزا می‌گیرند. ﴿٥٦﴾ و کیست ستمکارتر از کسی
که با آیات پروردگارش پند داده شود، آنگاه از آن
روی گرداند، و آنچه را که از پیش فرستاده است
فراموش کند؟ ما بر دل‌های آنان پرده‌ها افکنده‌ایم تا آن
را نفهمند، و در گوشه‌هایشان سنگینی قرار داده‌ایم، و
اگر آنها را به سوی هدایت بخوانی هرگز راه نیابند.
﴿٥٧﴾ و پروردگار تو بس آمرزنده و صاحب رحم
است، اگر آنان را در برابر آنچه بدست آورده‌اند
مجازات می‌کرد، عذاب را به شتاب برایشان می‌فرستاد،
ولی موعدی دارند که (با فرا رسیدن) در برابرش پناهی
نمی‌یابند. ﴿٥٨﴾ و (مردمان) این شهرها را چون ستم
کردند، نابود کردیم، و برای هلاکشان میعاد مقرر
نمودیم. ﴿٥٩﴾ و به یادآور آنگاه که موسی به جوان
(همراه) خود گفت: پیوسته به پیش می‌روم تا اینکه به
محل برخورد دو دریا برسم، یا اینکه روزگاران زیادی
را بیمایم. ﴿٦٠﴾ پس هنگامی که به محل تلاقی دو
دریا رسیدند ماهی‌شان را فراموش کردند، و ماهی
راهش را سرازیر به دریا پیش گرفت. ﴿٦١﴾

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَاهُ ءَاتِنَا غَدَاءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا نَصَبًا ﴿٦٢﴾ قَالَ أَرَأَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي نَسِيتُ الْحُوتَ وَمَا أَنَسْنِيهِ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ وَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا ﴿٦٣﴾ قَالَ ذَٰلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِ فَأَرْتَدَّا عَلَىٰ ءَانَارِهِمَا قَصَصًا ﴿٦٤﴾ فَوَجَدَا عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَا ءَاتِيْنَهُ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَهُ مِنَ لَّدُنَّا عِلْمًا ﴿٦٥﴾ قَالَ لَهُ مُوسَىٰ هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَىٰ أَنْ تُعَلِّمَ مِنَّمَا عَلَّمْتَ رُشْدًا ﴿٦٦﴾ قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٦٧﴾ وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا ﴿٦٨﴾ قَالَ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا ﴿٦٩﴾ قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿٧٠﴾ فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا قَالَ أَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا ﴿٧١﴾ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٧٢﴾ قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا ﴿٧٣﴾ فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا لَقِيَا غُلَامًا فَقَتَلَهُ قَالَ أَقْتَلْتَنِي نَفْسًا رَّكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ لَّقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نُكْرًا ﴿٧٤﴾

و هنگامی که (از آنجا) گذشتند به خدمتکارش گفت: صبحانه ما را برایمان بیاور، به درستی که در این سفرمان دچار خستگی و رنج زیادی شده‌ایم. ﴿۶۲﴾ (خدمتکارش) گفت: به یاد داری وقتی را که به آن صخره پناه جستیم، همانا من ماهی را از یاد بردم، و جز شیطان آن را از خاطر من نبرد، پس ماهی به طور شگفت‌انگیزی راه خود را در دریا پیش گرفت. ﴿۶۳﴾ (موسی) گفت: این همان بود که ما می‌جستیم. پس جستجوکنان ردپای خود را گرفته و برگشتند. ﴿۶۴﴾ پس بنده‌ای از بندگان ما را یافتند که از نزد خود رحمتی به او داده و از جانب خویش علمی به او آموخته بودیم. ﴿۶۵﴾ موسی بدو گفت: آیا تو را پیروی کنم به این شرط که از آنچه به تو آموخته شده و مایه رشد است به من بیاموزی؟ ﴿۶۶﴾ گفت: تو هرگز نمی‌توانی همپای من شکیبایی ورزی. ﴿۶۷﴾ و چگونه می‌توانی در برابر چیزی که از راز و رمز آن آگاه نیستی شکیبایی کنی؟! ﴿۶۸﴾ (موسی) گفت: اگر خداوند بخواهد مرا شکیبا خواهی یافت و در هیچ کاری از تو نافرمانی نمی‌کنم. ﴿۶۹﴾ گفت: اگر از من پیروی می‌کنی، درباره چیزی از من می‌پرس، تا آنکه خودم از آن با تو سخن بگویم. ﴿۷۰﴾ پس به راه افتادند تا آنکه سوار کشتی شدند، (و خضر) آن را سوراخ کرد. (موسی) گفت: آیا آن را سوراخ کردی تا سرنشینان را غرق کنی؟ بی‌گمان کار بسیار بدی کردی. ﴿۷۱﴾ (خضر) گفت: آیا نگفته بودم که تو هرگز نمی‌توانی همراه من شکیبایی کنی؟ ﴿۷۲﴾ (موسی) گفت: مرا به خاطر آنچه فراموش کردم بازخواست مکن، و در کارم بر من سخت مگیر. ﴿۷۳﴾ پس به راه خود ادامه دادند، آنگاه که به نوجوانی برخورد کردند و (خضر) او را کشت. (موسی) گفت: آیا انسان بی‌گناه و پاکی را کشتی؟ بی‌گمان کار زشت و ناپسندی کردی. ﴿۷۴﴾

﴿۷۵﴾ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَّكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿۷۵﴾
 قَالَ إِنْ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَحِّبْنِي ۖ قَدْ
 بَلَغْتَ مِنْ لَدُنِّي عُذْرًا ﴿۷۶﴾ فَأَنْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا أَتَيَا أَهْلَ
 قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَنْ يُضَيِّقُوهُمَا فَوَجَدَا
 فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَنْ يَنْقَضَ فَأَقَامَهُ ۚ قَالَ لَوْ شِئْتُ
 لَتَخَذْتُ عَلَيْهِ أَجْرًا ﴿۷۷﴾ قَالَ هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ
 سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿۷۸﴾ أَمَّا
 السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسْكِينٍ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ
 فَأَرَدْتُ أَنْ أَعِيبَهَا وَكَانَ وَرَاءَهُمْ مَلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ
 سَفِينَةٍ غَصْبًا ﴿۷۹﴾ وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤْمِنَيْنِ
 فَخَشِينَا أَنْ يُرْهِقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا ﴿۸۰﴾ فَأَرَدْنَا أَنْ
 يُبَدِّلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِّنْهُ زَكَاةً وَأَقْرَبَ رُحْمًا ﴿۸۱﴾ وَأَمَّا
 الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ
 تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ
 يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ
 وَمَا فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي ۚ ذَٰلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ
 عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿۸۲﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْقَرْنَيْنِ ۖ قُلْ
 سَأَتْلُو عَلَيْكُم مِّنْهُ ذِكْرًا ﴿۸۳﴾

(خضر) گفت: مگر به تو نگفتم که همانا تو با من توان
 شکیبایی را نخواهی داشت. ﴿۷۵﴾ (موسی) گفت: اگر
 بعد از این از تو درباره چیزی پرسیدم، با من همراهی
 مکن، بی گمان از سوی من معذور هستی. ﴿۷۶﴾ پس
 به راه خود ادامه دادند تا به روستیای رسیدند، از اهالی
 آن غذا خواستند، ولی آنان از مهمان کردن آن دو
 خودداری ورزیدند، و در آن جا دیواری یافتند که
 می خواست بیفتد، پس (خضر) آن را راست (و درست)
 کرد. (موسی) گفت: اگر می خواستی می توانستی در
 برابر این کار مزدی بگیری. ﴿۷۷﴾ (خضر) گفت: این
 (دیگر زمان) جدایی من و توست، من تو را از حکمت
 و راز کارهایی که در برابر آن نتوانستی شکیبایی کنی
 آگاه می سازم. ﴿۷۸﴾ اما آن کشتی از آن مستمندانی
 بود که در دریا کار می کردند، و (من) خواستم آن را
 معیوب سازم، چون سر راهشان پادشاهی بود که هر
 کشتی (سالمی) را غصب می کرد. ﴿۷۹﴾ و اما آن
 نوجوان، پدر و مادرش با ایمان بودند، پس ترسیدیم که
 سرکشی و کفر را به آنها تحمیل کند. ﴿۸۰﴾ پس
 خواستیم که پروردگارشان به جای او فرزند پاکتر و
 مهربان تری به ایشان عطا فرماید. ﴿۸۱﴾ و اما دیوار از
 آن دو کودک یتیم بود، و زیر دیوار گنجی وجود
 داشت که مال ایشان بود، و پدرشان (مردی) نیکوکار
 بود و پروردگارت خواست که آن دو به سن بلوغ
 برسند و گنج خود را بیرون بیاورند و من به دستور خود
 این کارها را نکردم، این است تأویل آنچه که نتوانستی
 بر آن شکیبایی ورزی. ﴿۸۲﴾ و درباره ذی القرنین از
 تو می پرسند، بگو: گوشه ای از سرگذشت او را برایتان
 بازگو خواهم کرد. ﴿۸۳﴾

إِنَّا مَكَّنَّا لَهُ فِي الْأَرْضِ وَءَاتَيْنَاهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا ﴿٨٤﴾ فَاتَّبَعَ سَبَبًا ﴿٨٥﴾ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا قُلْنَا يَبْذُؤَ الْقَرْنَيْنِ إِمَّا أَنْ تُعَذِّبَ وَإِمَّا أَنْ تَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا ﴿٨٦﴾ قَالَ أَمَّا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهُ ثُمَّ يُرَدُّ إِلَىٰ رَبِّهِ فَيُعَذِّبُهُ عَذَابًا نُكْرًا ﴿٨٧﴾ وَأَمَّا مَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُ جَزَاءٌ الْحُسْنَىٰ وَسَنَقُولُ لَهُ مِنْ أَمْرِنَا يُسْرًا ﴿٨٨﴾ ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٨٩﴾ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطْلُعُ عَلَىٰ قَوْمٍ لَمْ نَجْعَلْ لَهُمْ مِنْ دُونِهَا سِتْرًا ﴿٩٠﴾ كَذَٰلِكَ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا ﴿٩١﴾ ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٩٢﴾ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا ﴿٩٣﴾ قَالُوا يَبْذُؤَ الْقَرْنَيْنِ إِنْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ مُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلَىٰ أَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ﴿٩٤﴾ قَالَ مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيْرٌ فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا ﴿٩٥﴾ ءَاتُونِي زُبَرَ الْحَدِيدِ حَتَّىٰ إِذَا سَاوَىٰ بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ انْفُخُوا حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ ءَاتُونِي أُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا ﴿٩٦﴾ فَمَا اسْطَعُوا أَنْ يَصْهَرُوهُ وَمَا اسْتَطَعُوا لَهُ نَقْبًا ﴿٩٧﴾

همانا به او در زمین قدرت و حکومت دادیم و از هر چیزی به او وسیله‌ای بخشیدیم. ﴿۸۴﴾ پس او و هم سببی را دنبال کرد. ﴿۸۵﴾ تا آنکه به غروبگاه خورشید رسید، آن را چنان یافت که (انگار خورشید) در چشمه‌ای سیاه فرو می‌رود، و در آن نزدیکی گروهی را یافت. گفتیم: ای ذوالقرنین! (اختیار در دست توست) یا

عذاب (شان) می‌دهی و یا نسبت به ایشان خوبی می‌کنی؟ ﴿۸۶﴾ گفت: اما کسی که ستم کند او را عذاب خواهی داد سپس در آخرت به‌سوی پروردگارش برگردانده می‌شود و او (نیز) سخت عذابش می‌دهد. ﴿۸۷﴾ و اما کسی که ایمان آورد و کار شایسته انجام دهد پاداش نیکو خواهد داشت و ما به فرمان خود او را به کاری آسان و خواهیم داشت. ﴿۸۸﴾ سپس وسیله‌ای را دنبال کرد. ﴿۸۹﴾ تا اینکه به محل طلوع و خورشید رسید (و) دید که آفتاب بر مردمانی می‌تابد که برای آنها در برابر آن پوششی ننهاده بودیم. ﴿۹۰﴾ این گونه (به پیش می‌رفت) و ما از آنچه می‌کرد کاملاً آگاه بودیم. ﴿۹۱﴾ سپس از وسیله‌ای (دیگر) استفاده کرد. ﴿۹۲﴾ تا آنگاه که به یمان دو کوه رسید، و در فراسوی آن دو کوه گروهی را یافت که هیچ سخنی را نمی‌فهمیدند. ﴿۹۳﴾ گفتند: ای ذوالقرنین! همان یأجوج و مأجوج در این سرزمین تباہکارند، پس آیا (راضی هستی) که برای تو هزینه‌ای مقرر کنیم به شرط آنکه میان ما و ایشان سدی بسازی؟ ﴿۹۴﴾ گفت: آنچه پروردگارم (از ثروت و نیرو و قدرت) در اختیار من گذاشته، بهتر است. پس مرا یاری کنید تا میان شما و ایشان سد بزرگ و محکمی بسازم. ﴿۹۵﴾ قطعات آهن را برای من بیاورید، تا آنگاه که بین دو کوه را برابر کرد، گفت: در آن بدمید، تا آنکه (آهن) را آتش نمود، گفت: مس گداخته شده بیاورید تا بر آن بریزیم. ﴿۹۶﴾ پس نتوانستند از آن بالا رون و (نیز) نتوانستند سوراخی در آن پدید آورند. ﴿۹۷﴾

قَالَ هَذَا رَحْمَةٌ مِّن رَّبِّي فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا ﴿٩٨﴾ وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِي بَعْضٍ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَمَعْنَاهُمْ جَمْعًا ﴿٩٩﴾ وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِّلْكَافِرِينَ عَرْضًا ﴿١٠٠﴾ الَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَاءٍ عَنِ ذِكْرِي وَكَانُوا لَا يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا ﴿١٠١﴾ أَفَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَن يَتَّخِذُوا عِبَادِي مِّن دُونِي أَوْلِيَاءَ إِنَّا أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِّلْكَافِرِينَ نُزُلًا ﴿١٠٢﴾ قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُم بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ﴿١٠٣﴾ الَّذِينَ ضَلَّ سَعِيُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يُحْسِبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا ﴿١٠٤﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَزَنًا ﴿١٠٥﴾ ذَلِكَ جَزَاءُهُمْ جَهَنَّمَ بِمَا كَفَرُوا وَتَآخَذُوا آيَاتِي وَرُسُلِي هُزُولًا ﴿١٠٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ﴿١٠٧﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوَلًا ﴿١٠٨﴾ قُلْ لَّوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِّكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَن تَنفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا ﴿١٠٩﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ فَمَن كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا

﴿١١٠﴾

گفت: این رحمتی از سوی پروردگار من است، و هرگاه وعده پروردگارم فرا رسد آن را ویران و با زمین یکسان می کند، و وعده پروردگارم حق است. ﴿٩٨﴾ و در آن روز ما آنان را رها می سازیم تا برخی در برخی موج زنند، و در صور دمیده شود، و آنان را کاملاً گرد می آوریم. ﴿٩٩﴾ و جهنم را آن روز به طرز شگفتی به کافران نشان می دهیم. ﴿١٠٠﴾ کسانی که چشمانشان از (دیدن) آیات من در پرده بود و نمی توانستند (حق) را بشنوند. ﴿١٠١﴾ آیا کافران گمان می برند که به جز من، بندگان مرا کارساز و سرپرست خود گیرند؟ همانا ما جهنم را برای پذیرایی از کافران آماده کرده ایم. ﴿١٠٢﴾ بگو: آیا شما را از زیانکارترین مردم آگاه سازم؟ ﴿١٠٣﴾ آنان کسانی اند که کوششان در دنیا بر باد رفت و خود گمان می برند که کار نیک می کنند. ﴿١٠٤﴾ اینان کسانی هستند که به آیات پروردگارشان و لقای او کفر ورزیدند، در نتیجه اعمالشان باطل شد و به هدر رفت و روز قیامت هیچ ارزش (و منزلتی) برایشان نخواهیم نهاد. ﴿١٠٥﴾ این سزای آنهاست به کیفر آنکه کفر ورزیدند و آیات و پیامبران را به مسخره گرفتند. ﴿١٠٦﴾ بی گمان کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند باغهای فردوس جایگاه پذیرایی از ایشان است. ﴿١٠٧﴾ جاودانه در آنجا می مانند، از آنجا درخواست انتقال نمی کنند. ﴿١٠٨﴾ بگو: اگر دریا برای سخنان پروردگارم جوهر شود، پیش از آنکه سخنان پروردگارم پایان پذیرد، بدون شک دریا تمام خواهد شد، هر چند همسان آن دریا را به (کمک) آن آوریم. ﴿١٠٩﴾ بگو: من فقط بشری مانند شما هستیم، به من وحی می شود که معبود بر حق شما یکی است (و بس)، پس هرکس که خواهان دیدار پروردگار خویش است باید کار شایسته کند و در پرستش پروردگارش کسی را شریک نسازد.

سُورَةُ مَرْيَمَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

كَمِيعَصَ ۝١ ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُو زَكْرِيَّا ۝٢ إِذْ نَادَى رَبَّهُو نِدَاءً خَفِيًّا ۝٣ قَالَ رَبِّ إِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي وَاشْتَعَلَ الرَّأْسُ شَيْبًا وَلَمْ أَكُنْ بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا ۝٤ وَإِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَائِي وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا ۝٥ يَرِثُنِي وَيَرِثُ مِنْ عَالٍ يَعْقُوبُ ۖ وَأَجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ۝٦ يٰزَكَرِيَّا إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ اسْمُهُ يَحْيَىٰ لَمْ نَجْعَلْ لَهُو مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ۝٧ قَالَ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا وَقَدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ عِتِيًّا ۝٨ قَالَ كَذٰلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَىٰ هَيْنٍ ۖ وَقَدْ خَلَقْتَكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْئًا ۝٩ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي ءَايَةً ۖ قَالَ ءَايَتُكَ ءَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَ لَيَالٍ سَوِيًّا ۝١٠ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ مِنَ الْمِحْرَابِ فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ أَن سَبِّحُوا بُكْرَةً وَعَشِيًّا ۝١١

سوره مریم

به نام خداوند بخشنده مهربان

کاف. ها. یا. عین. صاد. ﴿۱﴾ (این) یادی است از مرحمت پروردگارت نسبت به بنده اش زکریا. ﴿۲﴾ آنگاه که پروردگارش را آهسته (و آرام) ندا کرد. ﴿۳﴾ گفت: پروردگارا! استخوانم سست شده است. و شعله های پیری سر مرا فرا گرفته است و پروردگارا! هرگز در دعایت ناامید نبوده ام. ﴿۴﴾ و من پس از خود از بستگانم بیمناکم، و همسرم نازا بوده است، پس از نزد خویش جانشینی به من ببخش. ﴿۵﴾ که از من و از آل یعقوب ارث ببرد، و ای پروردگارا! او را پسندیده قرار ده. ﴿۶﴾ ای زکریا! ما تو را به کودکی نوید می دهیم که نام او یحیی است و پیش از این کسی را همانم او نکرده ایم. ﴿۷﴾ گفت: پروردگارا! مرا چگونه پسری خواهد بود حال آنکه همسرم نازا است و (خود نیز) به غایت پیری رسیده و فرتوت شده ام. ﴿۸﴾ فرمود: همین گونه است، پروردگار تو گفته است که این (کار) بر من آسان است و به راستی پیش از این تو را در حالی آفریدم که هیچ چیزی نبود. ﴿۹﴾ گفت: پروردگارا! نشانه ای برایم بگذار، فرمود: نشانه ات آن است که سه شبانه روز تمام نمی توانی با مردم سخن بگویی با وجود اینکه سالم و تندرستی. ﴿۱۰﴾ پس از محراب نماز بیرون آمد، آنگاه به آنان اشاره کرد که صبح و شام تسبیح گوید. ﴿۱۱﴾

يٰٓيَحْيٰى خُذِ الْكِتٰبَ بِقُوَّةٍ وَّءَاتَيْنٰهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا
 ﴿١٢﴾ وَحَنَانًا مِّن لَّدُنَّا وَزَكٰوَةً وَّكَانَ تَقِيًّا ﴿١٣﴾ وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ
 وَلَمْ يَكُن جَبَّارًا عَصِيًّا ﴿١٤﴾ وَسَلٰمٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ
 وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ﴿١٥﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ
 مَرْيَمَ اِذِ اُنْتَبَذَتْ مِنْ اَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا ﴿١٦﴾
 فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا فَاَرْسَلْنَا اِلَيْهَا رُوْحَنَا
 فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا ﴿١٧﴾ قَالَتْ اِنِّىۤ اَعُوْذُ بِالرَّحْمٰنِ
 مِنْكَ اِنْ كُنْتَ تَقِيًّا ﴿١٨﴾ قَالَ اِنَّمَا اَنَا رَسُوْلُ رَبِّكَ
 لِاَهْبَ لَكَ غُلَمًا زَكِيًّا ﴿١٩﴾ قَالَتْ اَنْىٰى يَكُوْنُ لِيۤ غُلَمٌ
 وَلَمْ يَمَسُّنِيۤ بَشَرٌ وَلَمْ اَكُ بَغِيًّا ﴿٢٠﴾ قَالَ كَذٰلِكَ قَالَ
 رَبُّكَ هُوَ عَلٰى هٰٓئِيْنٍ وَلِنَجْعَلَهٗ ءَايَةً لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً
 مِّنَّا وَكَانَ اَمْرًا مَّقْضِيًّا ﴿٢١﴾ فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَذَتْ بِهٖ
 مَكَانًا قَصِيًّا ﴿٢٢﴾ فَاَجَآءَهَا الْمَخَاضُ اِلٰى جِذْعِ
 النَّخْلَةِ قَالَتْ يَلِيْتَنِىۤ مِثُّ قَبْلِ هٰذَا وَكُنْتُ نَسِيًّا
 مِّنْسِيًّا ﴿٢٣﴾ فَنَادٰلَهَا مِنْ تَحْتِهَا اَلَا تَحْزَنِىۤ قَدْ جَعَلَ
 رَبُّكَ تَحْتِكَ سَرِيًّا ﴿٢٤﴾ وَهَرِيۤ اِلَيْكَ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ
 تُسْقِطُ عَلَيْكَ رُطْبًا جَنِيًّا ﴿٢٥﴾

ای یحیی! کتاب را با قوت بگیر، و به او در کودکی حکمت دادیم. ﴿۱۲﴾ و از فضل خود به او مهر و محبت فراوان دادیم، و برکت و پاکی نصیبش کردیم، و پرهیزگار بود. ﴿۱۳﴾ و نسبت به پدر و مادرش نیکوکار بود، و گردنکش و نافرمان نبود. ﴿۱۴﴾ و سلام بر او روزی که به دنیا آمد و روزی که می‌میرد و روزی که زنده برانگیخته می‌شود. ﴿۱۵﴾ و در این کتاب از مریم یاد کن، آنگاه که در ناحیه شرقی (بیت المقدس) از خانواده‌اش کناره گرفت. ﴿۱۶﴾ و در برابر آنان پوششی برگرفت، آنگاه روح خویش را به‌سوی او فرستادیم که در شکل انسانی کامل بر او ظاهر شد. ﴿۱۷﴾ گفت: من از تو به خدای مهربان پناه می‌برم اگر پرهیزگار هستی. ﴿۱۸﴾ (جبرئیل) گفت: من فرستاده پروردگارت هستم تا به تو پسر پاکیزه‌ای ببخشم. ﴿۱۹﴾ گفت: چگونه پسری خواهم داشت حال آنکه بشری به من دست نزده و زناکار (هم) نبوده‌ام؟ ﴿۲۰﴾ گفت: بدینسان است، پروردگارت فرموده است که این (کار) برای من آسان است، و تا او را معجزه‌ای برای مردمان گردانیم و رحمتی از سوی خود سازیم و (این تصمیم) کاری انجام یافتنی است. ﴿۲۱﴾ پس به او باردار و حامله گشت، سپس او را با خود به جای دور دستی برد. ﴿۲۲﴾ آنگاه درد زایمان او را در کنار تنه خرمايي کشاند. گفت: ای کاش پیش از این مرده بودم و از یادها فراموش شده بودم. ﴿۲۳﴾ آنگاه (فرشته) از پایین او، ندا داد که اندوهگین مباش، به راستی پروردگارت پایین‌تر از تو چشمه‌ای پدید آورده است. ﴿۲۴﴾ و تنه درخت خرما را بجنبان و تکان بده تا بر تو خرمای تازه چیده شده فرو ریزد. ﴿۲۵﴾

فَكُلِي وَاشْرَبِي وَقَرِّي عَيْنًا ۖ فَمَا تَرَيْنَ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا
فَقُولِي إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ الْيَوْمَ
إِنْسِيًّا ﴿٣٦﴾ فَأَتَتْ بِهِ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُ ۖ قَالُوا يَمْرِئٌ لَقَدْ
جِئْتَ شَيْئًا فَرِيًّا ﴿٣٧﴾ يَأْخُذْتَ هَرُونَ مَا كَانَ أَبُوكَ
أَمْرًا سَوْءَ وَمَا كَانَتْ أُمُّكَ بَغِيًّا ﴿٣٨﴾ فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ
قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْأَمْهِدِ صَبِيًّا ﴿٣٩﴾ قَالَ
إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ ۖ ءَاتَنِي الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ﴿٤٠﴾
وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ
وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿٤١﴾ وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي
جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿٤٢﴾ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ
وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ﴿٤٣﴾ ذَلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ قَوْلَ
الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٤٤﴾ مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ
مِنْ وَلَدٍ ۖ سُبْحَنَهُ ۖ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ
كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٥﴾ وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ
هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٤٦﴾ فَأَخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ
بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَّشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيمٍ
﴿٤٧﴾ أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَا لَكِنِ الظَّالِمُونَ
الْيَوْمَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٨﴾

پس بخور و بنوش و چشم را روشن دار، و هرگاه کسی
از آدمیان را دیدی، بگو: من برای خداوند مهربان
روزی نذر کرده‌ام بنابراین امروز با هیچ انسانی سخن
نخواهم گفت. ﴿۲۶﴾ آنگاه او را برداشت و پیش اقوام
و خویشان خود برد، گفتند: ای مریم! عجب کار زشتی
کرده‌ای؟ ﴿۲۷﴾ ای خواهر هارون! نه پدرت مرد بدی
بود، و نه مادرت بدکاره بود؟ ﴿۲۸﴾ (مریم) به آن
(کودک) اشاره کرد، گفتند: ما چگونه با کودکی که
در گهواره است سخن بگوییم؟! ﴿۲۹﴾ (عیسی)
گفت: من بنده خدا هستم، به من کتاب داده و مرا
پیامبر گردانیده است. ﴿۳۰﴾ و مرا هر جا که باشم
خجسته و مبارک داشته، و مرا به خواندن نماز و دادن
زکات تا وقتی که زنده باشم سفارش کرده است.
﴿۳۱﴾ و به نیک رفتاری با مادرم (مرا سفارش نموده).
و مرا زورگو و بد رفتار قرار نداده است. ﴿۳۲﴾ و
روزی که به دنیا آمدم و روزی که می‌میرم و روزی
که زنده برانگیخته می‌شوم از هر آفت و کیدی در
امانم. ﴿۳۳﴾ این است عیسی پسر مریم، سخن درستی
که در آن تردید می‌کنند. ﴿۳۴﴾ خداوند را نسزد که
فرزندی داشته باشد، او پاک است از تهمت‌های ناروا،
هرگاه اراده انجام کاری بکند تنها کافی است که به او
بگوید: بشو! آنگاه موجود می‌شود. ﴿۳۵﴾ و بی‌گمان
خداوند پروردگار من و پروردگار شماست. پس او را
پیرستید، این است راه راست. ﴿۳۶﴾ آنگاه گروهها در
میان خود اختلاف ورزیدند، پس وای بر کسانی که
کافر شدند از مشاهده روز بزرگ. ﴿۳۷﴾ چقدر شنوا و
چقدر بینا می‌باشند روزی که به پیش ما می‌آیند، اما
ستمکاران امروز در گمراهی آشکاری به سر می‌برند.

وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ
وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْأَرْضَ وَمَنْ
عَلَيْهَا وَالإِنَّا يُرْجَعُونَ ﴿٤٠﴾ وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ
إِبْرَاهِيمَ إِنَّهُ كَانَ صَدِيقًا نَبِيًّا ﴿٤١﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ
يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي
عَنْكَ شَيْئًا ﴿٤٢﴾ يَا أَبَتِ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا
لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ﴿٤٣﴾ يَا أَبَتِ لَا
تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا ﴿٤٤﴾
يَا أَبَتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِنَ الرَّحْمَنِ
فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا ﴿٤٥﴾ قَالَ أَرَأَيْتَ أَنْتَ عَنِ
ءَالِهَتِي يَا إِبْرَاهِيمُ لَنْ لَمْ تَنْتَه لِرَجْمِكَ وَاهْجُرْنِي
مَلِيًّا ﴿٤٦﴾ قَالَ سَلِّمْ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ
كَانَ بِي حَفِيًّا ﴿٤٧﴾ وَأَعْتَزِلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ
اللَّهِ وَادْعُوا رَبِّي عَسَىٰ أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا
﴿٤٨﴾ فَلَمَّا أَعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَهَبْنَا
لَهُوَ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٤٩﴾ وَوَهَبْنَا
لَهُمْ مِنْ رَحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴿٥٠﴾
وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسَىٰ إِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ
رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥١﴾

و آنان را که (اینک) در غفلت به سر می‌برند، و ایمان
نمی‌آورند از روز حسرت بترسان، آنگاه که کار از کار
می‌گذرد. ﴿۳۹﴾ بی‌گمان ما زمین و همه کسانی را که
بر روی آن هستند به ارث می‌بریم و به‌سوی ما
برگردانده می‌شوند. ﴿۴۰﴾ و در این کتاب ابراهیم را
یاد کن، بی‌گمان او راست‌کردار و پیامبر بود. ﴿۴۱﴾
هنگامی که به پدرش گفت: پدر جان! چرا چیزی را
پرستش می‌کنی که نمی‌شنود و نمی‌بیند و چیزی را از
تو دور نمی‌کند؟ ﴿۴۲﴾ ای پدر! از دانش چیزی به من
رسیده که به تونرسیده است، پس، از من پیروی کن تا
تو را به راه راست رهنمود کنم. ﴿۴۳﴾ ای پدر! شیطان
را پرستش مکن، به راستی که شیطان خدای مهربان را
عصیانگر است. ﴿۴۴﴾ ای پدرم! من از این می‌ترسم که
عذابی از سوی خداوند مهربان به تو برسد و آنگاه
همدم شیطان شوی. ﴿۴۵﴾ (پدر ابراهیم) گفت: ای
ابراهیم! آیا تو از خدایان من رویگردانی؟ اگر بازنیایی
قطعاً تو را سنگسار خواهم کرد، و برای مدت مدیدی
از من دور شو و با من صحبت مکن. ﴿۴۶﴾ (ابراهیم)
گفت: سلام بر تو، من از پروردگارم برایت آمرزش
خواهم خواست، که او در حق من مهربان است. ﴿۴۷﴾
و از شما و از آنچه به جز خدا می‌پرستید، کناره‌گیری
و دوری می‌کنم، و پروردگارم را (به نیایش) می‌خوانم،
باشد که در پرستش پروردگارم ناامید و ناکام نباشم.
﴿۴۸﴾ پس چون از آنان و از آنچه به جای خدا
می‌پرستیدند دوری کرد اسحاق و یعقوب را به او
بخشیدیم و هر یک پیامبری بود. ﴿۴۹﴾ و از رحمت
خویش به ایشان بخشیدیم و آنان را نیکونام و بلند آوازه
گردانیدیم. ﴿۵۰﴾ و در این کتاب از موسی یاد کن، به
راستی که او خلوص یافته، و فرستاده‌ای پیامبر بود.
﴿۵۱﴾

وَنَدَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا ۝
 وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا ۝
 وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ ۖ إِنَّهُ كَانَتْصَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ
 رَسُولًا نَبِيًّا ۝ وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ
 وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا ۝
 وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ ۖ إِنَّهُ كَانَ صَدِيقًا نَبِيًّا ۖ وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا
 عَلِيًّا ۝
 أُولَئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ مِنْ ذُرِّيَةِ آدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ
 ذُرِّيَةِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْرَءِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا ۖ إِذَا
 تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا ۖ
 ۝ فَخَلَفَ مِنْ بَعدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ
 وَاتَّبَعُوا الشَّهَوَاتِ ۖ فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ غِيًّا ۝
 إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ
 وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْئًا ۝
 جَنَّتِ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدَ
 الرَّحْمَنُ عِبَادَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّهُ كَانَ وَعْدُهُ مَأْتِيًّا ۝
 لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا إِلَّا سَلَامًا وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا
 بُكْرَةً وَعَشِيًّا ۝
 تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ
 عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا ۝
 وَمَا نَنْزِلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ ۖ
 لَهُ مَا بَيْنَ أَيْدِينَا وَمَا خَلْفَنَا وَمَا بَيْنَ ذَلِكَ وَمَا كَانَ
 رَبُّكَ نَسِيًّا ۝

و ما او را از طرف راست کوه طور ندا دادیم و او را
 نزدیک گردانیدیم و با او سخن گفتیم. ﴿۵۲﴾ و ما از
 سرِ رحمت خوش، برادرش هارون پیامبر را به او دادیم.
 ﴿۵۳﴾ و در این کتاب اسماعیل را یاد کن، همانا او در
 وعده‌هایش راست بود و فرستاده و پیامبر خدا بود.

﴿۵۴﴾ و او خانواده‌اش را به اقامه نماز و پرداختن
 زکات فرمان می‌داد و در پیشگاه پروردگارش پسندیده
 بود. ﴿۵۵﴾ و در این کتاب، ادریس را یاد کن، همانا
 او بسیار راست کردار، و پیامبری بزرگ بود. ﴿۵۶﴾ و
 او را منزلتی بلند فرا بردیم. ﴿۵۷﴾ آنان پیامبرانی بودند
 که خداوند نعمت برایشان ارزانی داشت، از سلاله آدم،
 و از فرزندان کسانی که با نوح سوار کشتی کردیم، و
 از دودمان ابراهیم و یعقوب، و از زمره کسانی که آنان
 را رهنمود کرده و برگزیده بودیم، هرگاه آیات
 خداوند مهربان بر آنان خوانده می‌شد سجده‌کنان و
 گریان (به زمین) می‌افتادند. ﴿۵۸﴾ آنگاه پس از آنان
 فرزندان ناخلفی جانشین شدند که نماز را هدر دادند و
 از خواسته‌ها (ی نفسانی) پیروی کردند و (مجازات)
 گمراهی را خواهند یافت. ﴿۵۹﴾ مگر کسانی که توبه
 کنند و ایمان بیاورند و کارهای شایسته انجام دهند،
 پس ایشان وارد بهشت می‌شوند و هیچ ستمی نمی‌بینند.
 ﴿۶۰﴾ باغهای جاودانی که خداوند در جهان غیب به
 بندگانش وعده داده است، و وعده خدا حقا تحقق
 می‌پذیرد. ﴿۶۱﴾ در آن جا [هیچ] سخن بیهوده‌ای
 نمی‌شنوند، بلکه سلام (می‌شنوند)، صبحگاهان و
 شامگاهان خوراک و طعام ایشان آماده است. ﴿۶۲﴾
 این است آن بهشتی که به هرکس از بندگان ما که
 پرهیزگار باشد به میراث می‌دهیم. ﴿۶۳﴾ و (ما
 فرشتگان) جز به فرمان پروردگارت فرود نمی‌آییم، از
 آن اوست آنچه پیش روی ما و آنچه پشت سر ما و
 آنچه میان این دو است، و پروردگارت فراموشکار
 نبوده است. ﴿۶۴﴾

رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ
لِعِبَادَتِهِ هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا ﴿٦٥﴾ وَيَقُولُ الْإِنْسَانُ
أَعِذَا مَا مِثْلُ لَسَوْفَ أَخْرَجُ حَيًّا ﴿٦٦﴾ أَوْ لَا يَذْكُرُ
الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ يَكْ شَيْئًا ﴿٦٧﴾
فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ
حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا ﴿٦٨﴾ ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيعَةٍ أَئِهُمْ
أَشَدُّ عَلَى الرَّحْمَنِ عِتِيًّا ﴿٦٩﴾ ثُمَّ لَنَحْنُ أَعْلَمُ بِالَّذِينَ
هُمُ أَوْلَىٰ بِهَا صِلِيًّا ﴿٧٠﴾ وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ
عَلَىٰ رَبِّكَ حَتْمًا مَقْضِيًّا ﴿٧١﴾ ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوْا
وَنَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا ﴿٧٢﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ
آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أَيُّ
الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ مَّقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا ﴿٧٣﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا
قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ أَحْسَنُ أَثْنًا وَرِعِيًّا ﴿٧٤﴾ قُلْ مَنْ
كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمَنُ مَدًّا حَتَّىٰ إِذَا
رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ إِمَّا الْعَذَابَ وَإِمَّا السَّاعَةَ
فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرُّ مَكَانًا وَأَضْعَفُ جُنْدًا ﴿٧٥﴾
وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى وَالْبَاقِيَةُ
الصَّلَاحُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَرَدًّا ﴿٧٦﴾

پروردگار آسمانها و زمین و آنچه در میان این دو است،
پس او را پرستش کن، و بر عبادت او پایداری ورز،
آیا همتایی برای او می‌شناسی؟ ﴿۶۵﴾ و انسان
می‌گوید: آیا هنگامی که مُردم، زنده برانگیخته خواهم
شد؟ ﴿۶۶﴾ آیا انسان به یاد نمی‌آورد که ما او را پیش
از این در حالی آفریدیم که او هیچ چیزی نبود؟! ﴿۶۷﴾
پس سوگند به پروردگارت! آنان را همراه با
شیاطین گرد می‌آوریم، آنگاه همه را در حالی که به
زانو درآمده‌اند در اطراف دوزخ حاضر خواهیم کرد.
﴿۶۸﴾ سپس از میان هر گروهی افرادی را بیرون
می‌کشیم که در برابر خداوند مهربان از همه سرکش‌تر
بوده‌اند. ﴿۶۹﴾ سپس ما به آنان که برای درآمدن به
آتش سزاوارترند داناتریم. ﴿۷۰﴾ و کسی از شما نیست
مگر اینکه وارد آن (دوزخ) می‌شود. این امر، حتمی و
فرمانی قطعی است. بر پروردگارتان. ﴿۷۱﴾ سپس
پرهیزگاران را نجات می‌دهیم و ستمگران را به زانو
افتاده در آن رها می‌سازیم. ﴿۷۲﴾ و چون آیات روشن
ما بر آنان خوانده شود، کافران به مؤمنان می‌گویند،
کدامیک از دو گروه جایگاه بهتر و مجلس زیباتری
دارند؟! ﴿۷۳﴾ و چه نسله‌ها را که پیش از آنان
می‌زیستند و از آنان خوش‌ساز و برگ‌تر و خوش
قیافه‌تر بودند نابود کردیم. ﴿۷۴﴾ بگو: هرکس که در
گمراهی باشد خداوند مهربان بدیشان مهلت می‌دهد تا
آنگاه که آنچه را به آنان وعده داده شده است: یا
عذاب، یا روز آخرت را ببینند، آنگاه خواهند دانست
که چه کسی جایگاهش بدتر و لشکرش ضعیف‌تر و
ناتوانتر است. ﴿۷۵﴾ و خداوند بر هدایت کسانی که
هدایت یافته‌اند، می‌افزاید و نیکی‌های ماندگار در نزد
پروردگارت از حیث پاداش بهتر و خوش سرانجام‌تر
است. ﴿۷۶﴾

أَفَرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ بِآيَاتِنَا وَقَالَ لَأُوتِيَنَّ مَالًا
وَوَلَدًا ﴿٧٧﴾ أَظَلَعَ الْغَيْبِ أَمْ أَتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا
﴿٧٨﴾ كَلَّا سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ
مَدًّا ﴿٧٩﴾ وَنَرْثُهُ مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا فَرْدًا ﴿٨٠﴾ وَأَتَّخِذُوا
مِن دُونِ اللَّهِ إِلَهَةً لِّيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ﴿٨١﴾ كَلَّا
سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿٨٢﴾
أَلَمْ تَرَ أَنَّا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكَافِرِينَ تَؤْزُهُمْ
أَزًّا ﴿٨٣﴾ فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَذًّا ﴿٨٤﴾ يَوْمَ
نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا ﴿٨٥﴾ وَنَسُوقُ
الْمُجْرِمِينَ إِلَى جَهَنَّمَ وَرْدًا ﴿٨٦﴾ لَا يَمْلِكُونَ الشَّفْعَةَ
إِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا ﴿٨٧﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ
الرَّحْمَنُ وَلَدًا ﴿٨٨﴾ لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِدًّا ﴿٨٩﴾ تَكَادُ
السَّمَوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ
الْجِبَالُ هَدًّا ﴿٩٠﴾ أَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا ﴿٩١﴾ وَمَا يَنْبَغِي
لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾ إِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ إِلَّا آتِيَ الرَّحْمَنِ عَبْدًا ﴿٩٣﴾ لَقَدْ أَحْصَاهُمْ
وَعَدَهُمْ عَذًّا ﴿٩٤﴾ وَكُلُّهُمْ عَاتِيهِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَرْدًا ﴿٩٥﴾

آیا در کار کسی نگریسته‌ای که آیات ما را انکار کرده
و می‌گوید: قطعاً به من مال و فرزندی داده خواهد شد.
﴿٧٧﴾ آیا او از غیب آگاه شده است؟ یا از سوی
خداوند مهربان عهده‌ی گرفته است؟ ﴿٧٨﴾ چنین نیست
که او می‌گوید، ما آنچه را که او می‌گوید خواهیم
نوشت و عذاب او را می‌افزاییم. ﴿٧٩﴾ و آنچه را که
می‌گوید، از او می‌گیریم و تنها پیش ما خواهد آمد.
﴿٨٠﴾ و به جای خداوند معبودانی گرفتند تا برایشان
مایه‌ی عزت باشند. ﴿٨١﴾ نه، چنین نیست، معبودهایی را
که می‌پرستند، پرستش آنان را انکار خواهند کرد، و
دشمن آنان خواهند شد. ﴿٨٢﴾ آیا ندانسته‌ای که ما
شیطانها را به‌سوی کافران فرستاده‌ایم تا سخت آنان را
(برانجام گناه) تحریک کنند؟ ﴿٨٣﴾ پس بر ضد آنان
شتاب مکن، که ما (زمان و ایام اجلشان را) برای آنان
می‌شماریم. ﴿٨٤﴾ روزی که پرهیزگاران را حشر
می‌کنیم و سواره و با تکریم و شوکت به‌سوی خداوند
رحمان روانه می‌سازیم. ﴿٨٥﴾ و گناهکاران را تشنه
کام به‌سوی جهنم گسیل می‌داریم. ﴿٨٦﴾ نمی‌توانند
شفاعت بکنند، مگر کسی که از نزد خداوند مهربان
عهده‌ی گرفته باشد. ﴿٨٧﴾ و گفتند: خداوند مهربان
فرزندی برگرفته است. ﴿٨٨﴾ به راستی که سخن بسیار
زشت و زنده‌ای در میان آوردید. ﴿٨٩﴾ نزدیک است
آسمانها از این سخن پاره پاره شوند، و زمین بشکافد، و
کوهها به شدت در هم فرو ریزد. ﴿٩٠﴾ از اینکه به
خداوند مهربان فرزندی نسبت می‌دهند. ﴿٩١﴾ و برای
خداوند مهربان سزاوار نیست که فرزندی بگیرد. ﴿٩٢﴾
تمامی آنچه که در اسمانها و زمین وجود دارد، جزو
بنده وار به‌سوی (پروردگار) رحمان نمی‌آید. ﴿٩٣﴾ او
همه‌ی آنان را سرشماری کرده و تعدادشان را می‌داند.
﴿٩٤﴾ و هریک از آنان روز قیامت تک و تنها به
پیشگاه او خواهد آمد. ﴿٩٥﴾

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ
الرَّحْمَنُ وُدًّا ﴿٩٦﴾ فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ
الْمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِ قَوْمًا لَّدَا ﴿٩٧﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم
مِّن قَرْنٍ هَلْ تُحِسُّ مِنْهُمْ مِّنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ
رِكْزًا ﴿٩٨﴾

بی گمان کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته
انجام دادند خداوند برای آنان محبتی قرار خواهد داد.
﴿٩٦﴾ در حقیقت ما این (قرآن) را بر زبان تو آسان
نمودیم تا به وسیله آن پرهیزگاران را نوید دهی و
ستیزه جویان را با آن بترسانی. ﴿٩٧﴾ و پیش از اینان
نسلها و نژادهای فراوانی را نابود کرده ایم، آیا کسانی
از آنان را می بینی، یا کوچکترین صدایی از آنان
می شنوی؟ ﴿٩٨﴾

سُورَةُ طه

سوره طه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طه ﴿١﴾ مَا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى ﴿٢﴾ إِلَّا
تَذْكِرَةً لِّمَن يَخْشَى ﴿٣﴾ تَنزِيلًا مِّمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ
وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى ﴿٤﴾ الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ أُسْتَوَى ﴿٥﴾
لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا
وَمَا تَحْتَ الثَّرَى ﴿٦﴾ وَإِن تَجَهَّرْ بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ
الْسِّرَّ وَأَخْفَى ﴿٧﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ
الْحُسْنَى ﴿٨﴾ وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى ﴿٩﴾ إِذْ رَأَى
نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي
ءَاتِيكُمْ مِنْهَا بِقَبَسٍ أَوْ أَجْدٍ عَلَى النَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾
فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ يَمُوسَى ﴿١١﴾ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ
نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٢﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان
از جمله حروف مقطعه قرآنی است که بسیاری از
سوره ها بدان آغاز گشته اند، و نام پیامبر نمی باشد. ﴿١﴾
ما قرآن را بر تو نازل نکرده ایم که به رنج افتی. ﴿٢﴾
(آن را نازل نکرده ایم) چ� برای یادآوری کسانی که از
خدا می ترسند. ﴿٣﴾ از سوی خداوند نازل شده که
زمین و آسمانهای بلند را آفریده است. ﴿٤﴾ خداوند
مهربان بر بالای عرش است. ﴿٥﴾ از آن اوست آنچه
که در آسمانها، و آنچه که در زمین و آنچه میان آن دو
و آنچه که زیر خاک است. ﴿٦﴾ و اگر آشکارا سخن
بگویی (یا آن را نهان داری) بدان که او نهان و نهان تر
را می داند. ﴿٧﴾ او خداست و جز او معبود به حق و
شایسته ای نیست، دارای نیکوترین و زیباترین نامها
است. ﴿٨﴾ و آیا خبر موسی به تو رسیده است؟ ﴿٩﴾
آنگاه که آتشی دید و به خانواده اش گفت: درنگ
کنید، واقعاً من آتشی دیده ام، امیدوارم از آن آتش
شعله ای برایتان بیاورم یا در اطراف آتش راهنمایی را
بیابم. ﴿١٠﴾ پس چون به آن نزدیک گردید ندا داده
شد که ای موسی! ﴿١١﴾ بی گمان من پروردگار تو
می باشم، کفشهایت را بیرون بیاور، زیرا تو در وادی
مقدس طوی هستی. ﴿١٢﴾

وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَىٰ ﴿١٣﴾ إِنَّنِي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ﴿١٤﴾ إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا لِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعَى ﴿١٥﴾ فَلَا يَصُدُّكَ عَنْهَا مَن لَّا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَتَرْدَى ﴿١٦﴾ وَمَا تِلْكَ بِيَمِينِكَ يَمُوسَىٰ ﴿١٧﴾ قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّأُ عَلَيْهَا وَأُشْفَىٰ بِهَا عَلَىٰ غَنَمِي وَلِي فِيهَا مَنَازِبُ أُخْرَىٰ ﴿١٨﴾ قَالَ أَلْقِهَا يَمُوسَىٰ ﴿١٩﴾ فَالْقَهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَى ﴿٢٠﴾ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا الْأُولَىٰ ﴿٢١﴾ وَاضْمُمْ يَدَكَ إِلَىٰ جَنَاحِكَ تَخْرُجَ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ آيَةً أُخْرَىٰ ﴿٢٢﴾ لِّرَبِّكَ مِنْ ءَايَاتِنَا الْكُبْرَىٰ ﴿٢٣﴾ أَذْهَبَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴿٢٥﴾ وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ﴿٢٦﴾ وَأَحْلِلْ عُقْدَةً مِن لِّسَانِي ﴿٢٧﴾ يَفْقَهُوا قَوْلِي ﴿٢٨﴾ وَاجْعَل لِّي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي ﴿٢٩﴾ هَارُونَ أَخِي ﴿٣٠﴾ اشْدُدْ بِهِ أَزْرِي ﴿٣١﴾ وَأَشْرِكْهُ فِي أَمْرِي ﴿٣٢﴾ كَيْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا ﴿٣٣﴾ وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا ﴿٣٤﴾ إِنَّكَ كُنْتَ بِنَا بَصِيرًا ﴿٣٥﴾ قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَمُوسَىٰ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ مَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَىٰ ﴿٣٧﴾

و من تو را برگزیده‌ام، پس به آنچه که وحی می‌شود گوش فرا ده. ﴿۱۳﴾ همانا من «الله» هستم، و معبودی بر حق جز من نیست، پس مرا پرستش کن و نماز را بخوان تا به یاد من باشی. ﴿۱۴﴾ بی‌گمان قیامت آمدنی است، نزدیک است آن را از خود نیز پنهان دارم تا هرکس برابر تلاش و کوشش خود جزا و سزا داده شود. ﴿۱۵﴾ پس کسی که به آن ایمان ندارد و از هوی و هوس خود پیروی کرده است تو را از (باور داشتن به) آن باز ندارد، پس آنگاه هلاک می‌شوی. ﴿۱۶﴾ و ای موسی! در دست راست تو چیست؟ ﴿۱۷﴾ گفت: این عصای من است، بر آن تکیه می‌کنم و با آن برای گوسفندانم برگ می‌ریزم، و به آن نیازهای دیگری نیز دارم. ﴿۱۸﴾ گفت: ای موسی! آن را بیانداز. ﴿۱۹﴾ پس آن را انداخت که ناگهان ماری شد که می‌شتافت. ﴿۲۰﴾ (خداوند) فرمود: آن را بگیر و مترس، به زودی آن را به حالت اولیه‌اش بر می‌گردانیم. ﴿۲۱﴾ و دست خود را به گریبان خویش فرو ببر، تا به عنوان نشانه‌ای دیگر سفید و درخشان بیرون بیاید. ﴿۲۲﴾ تا از آیات بزرگ خود به تو نشان دهیم. ﴿۲۳﴾ به سوی فرعون برو، همانا او طغیان و سرکشی کرده است. ﴿۲۴﴾ گفت: پروردگارا! سینه‌ام را برایم بگشا. ﴿۲۵﴾ و کارم را برای من آسان بگردان. ﴿۲۶﴾ و گره از زبانم بگشای. ﴿۲۷﴾ تا سخنم را بفهمند. ﴿۲۸﴾ و یآوری از خانواده‌ام برای من قرار بده. ﴿۲۹﴾ هارون برادرم را. ﴿۳۰﴾ توانایی‌ام را با او استوار بدار. ﴿۳۱﴾ و او را در کارم شریک کن. ﴿۳۲﴾ تا تو را بسیار تسبیح بگوییم. ﴿۳۳﴾ و بسیار تو را یاد کنیم. ﴿۳۴﴾ بی‌گمان تو به حال ما آگاه هستی. ﴿۳۵﴾ (خداوند) گفت: ای موسی! بی‌شک خواسته‌ات برآورده شد. ﴿۳۶﴾ و به راستی باری دیگر پیش از این بر تو منت نهاده‌ایم. ﴿۳۷﴾

إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمَمِكَ مَا يُوحَىٰ ﴿٣٨﴾ أَنْ أَقْذِفِيهِ فِي
التَّابُوتِ فَأَقْذِفِيهِ فِي الْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ
يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِّي وَعَدُوٌّ لَهُ ۖ وَأَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّي
وَلِتُصْنَعَ عَلَىٰ عَيْنِي ﴿٣٩﴾ إِذْ تَمْشِي أُخْتُكَ فَتَقُولُ هَلْ
أَدْلُكُم عَلَىٰ مَنْ يَكْفُلُهُ ۖ فَرَجَعْنَاكَ إِلَىٰ أُمَمِكَ كَيْ
تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ ۚ وَكَلَّمْتُ نَفْسًا فَجَعَلْنَكَ مِن
الْغَمِّ ۖ وَفَتَنَّاكَ فُتُونًا ۚ فَلَبِثْتَ سِنِينَ فِي أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ
جِئْتَ عَلَىٰ قَدَرٍ يَمُوسَىٰ ﴿٤٠﴾ وَأَصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِي ﴿٤١﴾
أَذْهَبَ أَنْتَ وَأَخُوكَ بِآيَاتِي وَلَا تَنِيَا فِي ذِكْرِي ﴿٤٢﴾
أَذْهَبَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٤٣﴾ فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا
لَّعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ ﴿٤٤﴾ قَالَا رَبَّنَا إِنَّنَا نَخَافُ أَنْ
يَفْرُطَ عَلَيْنَا أَوْ أَنْ يَطْغَىٰ ﴿٤٥﴾ قَالَ لَا تَخَافَا إِنِّي
مَعَكُمَا أَسْمَعُ ۖ وَأَرَىٰ ﴿٤٦﴾ فَأَتِيَاهُ فَقُولَا إِنَّا رَسُولَا
رَبِّكَ فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ وَلَا تَعَذِّبْهُمْ قَدْ
جِئْنَاكَ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكَ ۖ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مَنِ اتَّبَعَ
الْهُدَىٰ ﴿٤٧﴾ إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ مَنْ
كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٤٨﴾ قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمَا يَمُوسَىٰ ﴿٤٩﴾ قَالَ
رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ ۖ ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٥٠﴾
قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ ﴿٥١﴾

بدانگاه که آنچه لازم بود به مادرت الهام کردیم. ﴿۳۸﴾ که او را در صندوقی قرار ده، آنگاه او را در دریا بیافکن تا دریا او را به ساحل افکند، و دشمن من و او، وی را بگیرد، و من محبت خود را بر تو افکنم، و خواستم زیر نظر من پرورش یابی. ﴿۳۹﴾ آنگاه که خواهرت می‌رفت و می‌گفت: آیا کسی را به شما نشان دهم که سرپرستی او را به عهده گیرد؟ سپس تو را به

مادرت بازگردانیدیم تا چشمش روشن شود، و اندوهگین نگردد، و تو کسی را کشتی و ما شما را از غم و اندوه رهانیدیم، و تو را بارها و بارها آزمودیم، و سالهایی را در میان مردمان مدین ماندی، سپس ای موسی! در موعدی که مقدر شده بود بازگشتی. ﴿۴۰﴾ و تو را برای خویش پرورده‌ام. ﴿۴۱﴾ تو و برادرت همراه با آیات من بروید و در یاد کردن من سستی نورزید. ﴿۴۲﴾ به سوی فرعون بروید که سرکشی و طغیان کرده است. ﴿۴۳﴾ و با او به نرمی سخن بگویید، شاید پند پذیرد یا بهراسد. ﴿۴۴﴾ گفتند: پروردگارا! به راستی که می‌ترسیم بر ما تعدی کند یا از حد بگذرد. ﴿۴۵﴾ (خدا) فرمود: نترسید، همانا من با شما هستم بی‌گمان می‌شنوم و می‌بینم. ﴿۴۶﴾ پس به نزد او بروید و بگویید: همانا ما فرستادگان پروردگارمان هستیم، پس بنی‌اسرائیل را همراه ما بفرست، و آنان را اذیت و آزار مکن. به درستی که ما معجزه‌ای از سوی پروردگارت برایت آورده‌ایم، و به سلامت باد کسی که از هدایت پیروی کند. ﴿۴۷﴾ بی‌گمان به ما وحی شده است که عذاب بر کسی واقع می‌شود که (آیات آسمانی و معجزات) را تکذیب نماید، و روی بگرداند. ﴿۴۸﴾ (فرعون) گفت: پروردگارتان کیست ای موسی؟ ﴿۴۹﴾ (موسی) گفت: پروردگار ما کسی است که هر چیزی را هستی بخشیده و سپس آن را (در راستای آن چیزی که برایش آفریده شده) هدایت کرده است. ﴿۵۰﴾ (فرعون) گفت: پس حال (و سرنوشت) نسلهای نخستین چه می‌شود؟ ﴿۵۱﴾

قَالَ عَلَّمَهَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَى ﴿٥٢﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَسَلَكُ لَكُمُ فِيهَا سُبُلًا وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّن نَّبَاتٍ شَتَّى ﴿٥٣﴾ كُلُوا وَارْعَوْا أَنْعَمَكُمُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٥٤﴾ مِنهَا خَلَقْنَكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى ﴿٥٥﴾ وَلَقَدْ أَرَيْنَاهُ آيَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَى ﴿٥٦﴾ قَالَ أَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِّنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَمُوسَى ﴿٥٧﴾ فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرِ مِثْلِهِ فَأَجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا نُخْلِفُهُ نَحْنُ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سَوَى ﴿٥٨﴾ قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمَ الزَّيْنَةِ وَأَن يُخْشَرَ النَّاسُ ضُحًى ﴿٥٩﴾ فَتَوَلَّى فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَى ﴿٦٠﴾ قَالَ لَهُم مُّوسَى وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَيُسْحِتَكُم بِعَذَابٍ وَقَدْ خَابَ مَنِ افْتَرَى ﴿٦١﴾ فَتَنَزَّعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ وَأَسْرُوا النَّجْوَى ﴿٦٢﴾ قَالُوا إِن هَذَا لَسِحْرَانِ يُرِيدَانِ أَنْ يُخْرِجَاكُم مِّنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا بِطَرِيقَتِكُمُ الْمُثُلَى ﴿٦٣﴾ فَأَجْمِعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ اتُّخُوا صَفًّا وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنِ اسْتَعْلَى ﴿٦٤﴾

(موسی) گفت: علم نزد پروردگارم در کتابی است، پروردگارم (هرگز) به خطا نمی‌رود و فراموش نمی‌کند. ﴿۵۲﴾ پروردگاری که زمین را برای شما زیرانداز ساخت و در آن راههایی برایتان به وجود آورد، و از آسمان آبی فرو فرستاد، و آنگاه با آن انواع گیاهان را برآوردیم. ﴿۵۳﴾ بخورید و چهارپایانتان را بچرانید، بی‌گمان در این امر برای خردمندان نشانه‌ها است. ﴿۵۴﴾ ما شما را از زمین آفریدیم، و شما را در آن باز خواهیم گرداند، و بار دیگر شما را از آن بیرون خواهیم آورد. ﴿۵۵﴾ و بی‌شک همه آیات خود را به او (=فرعون) نشان دادیم، ولی او تکذیب کرد و نپذیرفت. ﴿۵۶﴾ (فرعون) گفت: ای موسی! آیا به نزد ما آمده‌ای که ما را با جادوی خویش از سرزمین خودمان بیرونی کنی؟ ﴿۵۷﴾ ما نیز جادویی مانند آن برای تو می‌آوریم، پس بین ما و خودت در مکانی صاف و مسطح وعده‌ای بگذار که نه ما و نه تو از آن تخلف نکنیم. ﴿۵۸﴾ (موسی) گفت: وعده‌گاهتان روز جشن است، و آنکه مردمان به وقت چاشت گردآورده می‌شوند. ﴿۵۹﴾ پس فرعون بازگشت و همه مکر و فریب خود را جمع کرد، سپس آمد. ﴿۶۰﴾ موسی به آنان گفت: وای بر شما! بر خداوند دروغ نبندید، که خدا شما را با عذاب نابود و ریشه کن خواهد کرد، و کسی که بر خدا دروغ بندد ناکام می‌گردد. ﴿۶۱﴾ پس درمیان خود دچار اختلاف شدند، و مخفیانه در گوش هم به سخن پرداختند. ﴿۶۲﴾ گفتند: اینها دو جادوگر هستند که می‌خواهند با جادوی خویش شما را از سرزمینتان بیرون کنند، و آیین برتر و بهتر شما را از میان بردارند. ﴿۶۳﴾ پس تمام حیل‌تان را به کار بندید، آنگاه صف بسته (و) بازآید، بی‌گمان امروز هرکس که چیره گردد کامیاب شده است. ﴿۶۴﴾

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلْقَىٰ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوَّلَ مَنْ
 أَلْقَىٰ ﴿٦٥﴾ قَالَ بَلْ أَلْقُوا فَإِذَا حِبَالُهُمْ وَعَصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ
 إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَىٰ ﴿٦٦﴾ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ
 خِيفَةً مُّوسَىٰ ﴿٦٧﴾ فَلَمَّا لَا تَخَفُ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَىٰ ﴿٦٨﴾
 وَأَلْقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلَقَّفْ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا
 كَيْدٌ سَحِرٌ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَىٰ ﴿٦٩﴾ فَأَلْقَى
 السَّحَرَةُ سُجَّدًا قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ هَارُونَ وَمُوسَىٰ ﴿٧٠﴾
 قَالَ ءَامَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ
 الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَا تُقْطَعْنَ أَيْدِيكُمْ
 وَأَرْجُلُكُمْ مِنْ خَلْفٍ وَلَا تُصَلِّبَنَّكُمْ فِي جُذُوعِ
 النَّخْلِ وَلَتَعْلَمَنَّ أَئِنَّا أَشَدُّ عَذَابًا وَأَبْقَىٰ ﴿٧١﴾ قَالُوا لَنْ
 نُؤْثِرَكَ عَلَىٰ مَا جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالَّذِي فَطَرَنَا
 فَاقْضِ مَا أَنْتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِي هَذِهِ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
 ﴿٧٢﴾ إِنَّا ءَامَنَّا بِرَبِّنَا لِيَغْفِرَ لَنَا خَطَايَنَا وَمَا أَعْرَهْتَنَا
 عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ وَاللَّهُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿٧٣﴾ إِنَّهُ مَنْ يَأْتِ
 رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ
 ﴿٧٤﴾ وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ فَأُولَٰئِكَ
 لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَىٰ ﴿٧٥﴾ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ
 تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ مَنْ تَزَكَّىٰ
 ﴿٧٦﴾

گفتند: ای موسی! آیا تو اول (عصایت را) می اندازی یا
 ما نخستین کسانی باشیم که می افکنیم؟ ﴿۶۵﴾ موسی
 گفت: بلکه شما اول بیاندازید، پس ناگهان ریسمان ها و
 عصاهایشان بر اثر سحر آنان (در نظر موسی) چنان به
 نظر رسید که تند راه می روند. ﴿۶۶﴾ و در این هنگام
 موسی در درون خود اندکی احساس ترس کرد. ﴿۶۷﴾

ما گفتیم: نترس! به راستی که تو چیره و غالب هستی.
 ﴿۶۸﴾ و آنچه را که در دست راست داری بیفکن تا
 هر چه را که ساخته اند ببلعد، بی شک آنچه را که
 ساخته اند نیرنگ جادوگر است، و جادوگر هر کجا
 باشد پیروز نمی شود. ﴿۶۹﴾ آنگاه جادوگران
 سجده کنان در افتادند و گفتند: به پروردگار جهانیان،
 پروردگار هارون و موسی ایمان آوردیم. ﴿۷۰﴾
 فرعون) گفت: آیا پیش از آنکه به شما اجازه دهم بدو
 ایمان آوردید؟ بی گمان او بزرگ شماس است که به شما
 جادو آموخته است، پس دستهایتان و پاهایتان را
 برخلاف یکدیگر قطع می کنم، و شما را به تنه های
 درخت خرما به دار می آویزم، و بی شک خواهید
 دانست کدامیک از ما سخت کیفرتر و پایدار است.
 ﴿۷۱﴾ (جادوگران به فرعون) گفتند: هرگز تو را بر
 دلایل روشنی که به ما رسیده، و بر کسی که ما را
 آفریده است بر نمی گزینیم، پس هر فرمانی که
 می خواهی صادر کنی صادر کن، تو فقط در این
 زندگانی دنیا می توانی فرمان بدهی و حکم صادر کنی.
 ﴿۷۲﴾ به راستی که ما به پروردگارمان ایمان آورده ایم
 تا گناهان و جادوگریهایی را که بدان وادارمان کردی،
 ببخشد و خداوند بهتر و پایدارتر است. ﴿۷۳﴾
 بی گمان هرکس که گناهکار به پیش پروردگارش
 بیاید (کیفر) جهنم برای اوست، نه در آنجا می میرد و نه
 زنده می ماند. ﴿۷۴﴾ و هر که با ایمان و عمل صالح به
 پیش پروردگارش رود، آنها دارای درجات بلندی
 هستند. ﴿۷۵﴾ باغهای (بهشت جاویدان) است که از
 زیر (درختان) آن جویبارها روان است، و جاودانه در
 آنجا می مانند و این پاداش کسی است که خویش را
 پاک و پاکیزه دارد. ﴿۷۶﴾

وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي فَاصْرَبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَا تَخَفُ دَرَكًا وَلَا تَخْشَى ۖ فَاتَّبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُودٍ ۖ فَغَشِيَهُمْ مِنَ اللَّيْلِ مَا غَشِيَهُمْ ۖ وَأَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُ وَمَا هَدَى ۖ يَبْنَئِٰنَ إِسْرَءِيلَ قَدْ أَنْجَيْنَاكَ مِنْ عَدُوِّكَ ۖ وَوَعَدْنَاكَ جَانِبَ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْمَنَ وَالسَّلَوى ۖ كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا تَطْغَوْا فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِي وَمَنْ يَحِلَّ عَلَيْهِ غَضَبِي فَقَدْ هَوَىٰ ۖ وَإِنِّي لَغَفَّارٌ لِّمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ أَهْتَدَىٰ ۖ وَمَا أَعْجَلَكَ عَن قَوْمِكَ يَمُوسَىٰ ۖ قَالَ هُمْ أَوْلَاءُ عَلَيَّ أَتْرَىٰ وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ ۖ قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ وَأَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ ۖ فَرَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَنَ أَسِفًا قَالَ يَقُومُ أَلَمْ يَعِدْكُمْ رَبُّكُمْ وَعَدًّا حَسَنًا أَفَطَالَ عَلَيْكُمْ أَلْعَهْدُ أَمْ أَرَدْتُمْ أَنْ يَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُم مَّوْعِدِي ۖ قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلِكِنَا وَلَكِنَّا حُمِلْنَا أَوْزَارًا مِّن زِينَةِ الْقَوْمِ فَقَذَفْنَاهَا فَكَذَلِكَ أَلْقَى السَّامِرِيُّ ۖ

و به موسی وحی کردیم که بندگانم را در شب ببر، و راهی خشک برای آنان در دریا بگشا، که نه از رسیدن (لشکر دشمن) بترسی و نه (از غرق شدن در آن) بیمناک باشی. ﴿۷۷﴾ آنگاه فرعون با سپاهیاناش آنان را دنبال کرد، و از دریا آنچه را که فرو پوشانید فرو پوشانید. ﴿۷۸﴾ و فرعون و قومش را گمراه نمود و هدایت نکرد. ﴿۷۹﴾ ای بنی اسرائیل! ما شما را از دشمنان نجات دادیم، و طرف راست کوه طور را میعادگاه شما مقرر کردیم و بر شما (من) و (سلوی) فرو فرستادیم. ﴿۸۰﴾ از (رزقهای) پاکیزه‌ای که روزیتان کرده‌ایم، بخورید و در آن تجاوز نکنید، آنگاه خشم من دامنگیرتان خواهد شد، و هرکس که خشم من او را فرا گیرد به راستی که نابود شده است. ﴿۸۱﴾ و به راستی من بسیار آمرزنده هستم برای کسی که توبه کند و ایمان آورد و کار شایسته انجام دهد، آنگاه راه یابد. ﴿۸۲﴾ و ای موسی! چه چیز تو را (واداشت که) از قومت پیشی بگیری. ﴿۸۳﴾ (موسی) گفت: آنان به دنبال من هستند، و ای پروردگار! به‌سوی تو شتافتم تا خشنود شوی. ﴿۸۴﴾ فرمود: به راستی که ما بعد از تو قومت را آزمایش کردیم، و سامری آنان را گمراه ساخت. ﴿۸۵﴾ پس موسی خشمگین و اندوهناک به‌سوی قومش بازگشت و گفت: ای قوم من! مگر پروردگارتان وعده نیکویی به شما نداد؟ آیا مدت جدایی من و شما به طول انجامید، یا خواستید که خشمی از سوی پروردگارتان دامنگیرتان شود که در وعده‌ام خلاف کردید؟. ﴿۸۶﴾ گفتند: ما به اختیار خود در وعده‌ات خلاف نکردیم، بلکه بارهای سنگینی از زر و زیور قوم (قبط) بار ما شده بود، ما آنها را از خود دور افکندیم، و سامری نیز از خود دور افکند. ﴿۸۷﴾

فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُورٌ فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُم وَإِلَهُ مُوسَىٰ فَنَسِيَ ﴿٨٨﴾ أَفَلَا يَرَوْنَ أَلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴿٨٩﴾ وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِنْ قَبْلُ يَقُومُ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ وَإِنَّ رَبَّكُمُ الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي ﴿٩٠﴾ قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْهِ عَاكِفِينَ حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ ﴿٩١﴾ قَالَ يَهْتَرُونَ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ﴿٩٢﴾ أَلَّا تَتَّبِعَنِ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي ﴿٩٣﴾ قَالَ يَبْنَؤُمْ لَا تَأْخُذْ بِلِحَيَّتِي وَلَا بِرَأْسِي إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ﴿٩٤﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يُسْمِرُ ﴿٩٥﴾ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي ﴿٩٦﴾ قَالَ فَادْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ تَقُولَ لَا مِسَاسَ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَّنْ تُخْلَفَهُ وَانْظُرْ إِلَىٰ إِلَهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا لَّنُحَرِّقَنَّهُ ثُمَّ لَنَنْسِفَنَّهُ فِي الْيَمِّ نَسْفًا ﴿٩٧﴾ إِنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿٩٨﴾

سپس مجسمه گوساله‌ای را برای آنان بیرون آورد که (همچون) صدای گوساله داشت، آنگاه گفتند: این معبود شما و معبود موسی است و موسی آن را فراموش کرد. ﴿۸۸﴾ آیا نمی‌بینید که پاسخی به آنان نمی‌دهد، و زبانی از آنان دور نمی‌گرداند و به سودی برایشان فراهم نمی‌آورد؟ ﴿۸۹﴾ و پیش از این هارون به آنان گفت: ای قوم من! شما با این (گوساله) دچار ابتلا و آزمون شده‌اید، پروردگار شما خداوند مهربان است، پس، از من پیروی کنید و از فرمان من اطاعت نمایید. ﴿۹۰﴾ گفتند: ما پیوسته به پرستش این (گوساله) ادامه می‌دهیم تا موسی به‌سوی ما برگردد. ﴿۹۱﴾ (وقتی موسی آمد) گفت: ای هارون! چون آنان را دیدی که گمراه شده‌اند چه چیزی تو را بازداشت؟ ﴿۹۲﴾ از آنکه دنبال من بیایی؟ آیا از دستور من سرپیچی کردی؟ ﴿۹۳﴾ گفت: ای پسر مادرم! نه ریش مرا بگیر و نه موی سرم را، من ترسیدیم که بگویی بین بنی‌اسرائیل جدایی افکندی و سخن مرا پاس نداشته‌ی. ﴿۹۴﴾ (موسی) گفت: ای سامری! مقصود تو چه بود؟ ﴿۹۵﴾ گفت: به چیزی آگاه شدم که (مردم) به آن آگاهی نیافتند، مستی خاک از نقش پای فرستاده (خداوند) برگرفتم، آنگاه آن را افکندم. این چنین نفس من (این کار را) در نظرم آراست. ﴿۹۶﴾ گفت: پس برو، بی‌گمان در زندگی (این کفر) را دارای خواهی گفت: (به من) دست نزنید، به راستی وعده‌ای داری که هرگز در حق تو خلاف آن (رفتار) نشود، و به آن معبودت که پیوسته وی را عبادت می‌کردی، بنگر و ببین که چگونه آن را می‌سوزانیم، آنگاه در دریا پخش و پراکنده‌اش می‌سازیم. ﴿۹۷﴾ واقعاً معبود بر حق شما تنها الله است، همان خدایی که جز او معبودی نیست، دانش او همه چیز را فرا گرفته است.

كَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ مَا قَدْ سَبَقَ وَقَدْ
 آتَيْنَكَ مِنْ لَدُنَّا ذِكْرًا ﴿٩٩﴾ مَنْ أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُ
 يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وِزْرًا ﴿١٠٠﴾ خَلِيدٍ فِيهِ سَاءَ لَهْمٌ
 يَوْمَ الْقِيَمَةِ حِمْلًا ﴿١٠١﴾ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ وَنَحْشُرُ
 الْمُجْرِمِينَ يَوْمِئِذٍ زُرْقًا ﴿١٠٢﴾ يَتَخَفَتُونَ بَيْنَهُمْ إِنْ
 لَبِثْتُمْ إِلَّا عَشْرًا ﴿١٠٣﴾ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ
 أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ﴿١٠٤﴾ وَيَسْأَلُونَكَ
 عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا ﴿١٠٥﴾ فَيَذَرُهَا قَاعًا
 صَفْصَفًا ﴿١٠٦﴾ لَا تَرَى فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا ﴿١٠٧﴾ يَوْمِئِذٍ
 يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ لَهُ وَخَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ
 لِلرَّحْمَنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا ﴿١٠٨﴾ يَوْمِئِذٍ لَا تَنْفَعُ
 الشَّفَعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا ﴿١٠٩﴾
 يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ
 عِلْمًا ﴿١١٠﴾ وَوَعَنْتِ الْوُجُوهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ وَقَدْ خَابَ
 مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ﴿١١١﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ
 مُؤْمِنٌ فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا وَلَا هَضْمًا ﴿١١٢﴾ وَكَذَلِكَ
 أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ
 يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا ﴿١١٣﴾

این چنین اخبار گذشته را برای تو باز می‌گوییم، و به
 راستی از نزد خویش پندی به تو داده‌ایم. ﴿٩٩﴾ هر
 کس که از آن روی گردان شود در روز قیامت بار
 سنگینی از گناه بر دوش خواهد داشت. ﴿١٠٠﴾ جاودانه
 در آن خواهند ماند و در روز قیامت چه بد باری
 خواهند داشت. ﴿١٠١﴾ روزی که در صور دمیده
 می‌شود و گناهکاران را در آن روز کبود رنگ گرد
 می‌آوریم. ﴿١٠٢﴾ در میان خویش آهسته به هم
 می‌گویند: جز ده شبانه روز نمانده‌اید. ﴿١٠٣﴾ ما به
 آنچه می‌گویند داناتریم، آنگاه که نیک آیین تریشان
 بگوید: جز یک روز نمانده‌اید. ﴿١٠٤﴾ و از تو درباره
 کوهها می‌پرسند، بگو: پروردگار آنها را از جا می‌کند
 و پراکنده می‌سازد. ﴿١٠٥﴾ سپس زمین را به صورت
 هامونی صاف و همواره رها می‌سازد. ﴿١٠٦﴾ در آن
 هیچ نشیب و فرازی را نمی‌بینی. ﴿١٠٧﴾ در آن روز از
 فراخواننده پیروی می‌کنند، و در آن هیچ کژی نباشد و
 صداها در برابر خداوند مهربان فروکش می‌کنند و جز
 صدای آهسته نمی‌شنوی. ﴿١٠٨﴾ در آن روز شفاعت
 (هیچ احدی) سودی نمی‌بخشد مگر کسی که خداوند
 مهربان به او اجازه داده است و گفتارش را بپسندد.
 ﴿١٠٩﴾ خدا می‌داند آنچه را که از پیش فرستاده و آنچه
 را که پشت سر گذاشته‌اند، ولی (انسانها) از آفریدگار
 آگاهی ندارند. ﴿١١٠﴾ و چهره‌ها در برابر خداوند زنده
 و پاینده فروتن می‌شوند و کسی که بار ستم را بر دوش
 داشته باشد ناکام می‌گردد. ﴿١١١﴾ و هرکس کارهای
 شایسته انجام دهد در حالی که مؤمن باشد از هیچ ستم
 و کاسته شدن (از حقش) نمی‌ترسد. ﴿١١٢﴾ و بدینسان
 آن را قرآنی عربی نازل کردیم و در آن بیم دادن و
 ترساندن را به (شیوه‌هایی گوناگون) بازگو کردیم، تا
 پرهیزند، یا باعث یادآوری و بیداری ایشان شود.

فَتَعَلَى اللَّهِ الْمَلِكُ الْحَقُّ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا ﴿١١٤﴾ وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَخْلُجَهُ لَهٗ عَزْمًا ﴿١١٥﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى ﴿١١٦﴾ فَقُلْنَا يَسَّادُمْ إِنَّ هَذَا عَدُوٌّ لَكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكُمَا مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقَىٰ ﴿١١٧﴾ إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرَىٰ ﴿١١٨﴾ وَأَنَّكَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا تَصْحَىٰ ﴿١١٩﴾ فَوَسَّوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَسَّادُمْ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَىٰ شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلَىٰ ﴿١٢٠﴾ فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوْآتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَىٰ آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَىٰ ﴿١٢١﴾ ثُمَّ أَجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَىٰ ﴿١٢٢﴾ قَالَ أَهْبِطَا مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فِيمَا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَىٰ ﴿١٢٣﴾ وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمَىٰ ﴿١٢٤﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَىٰ وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا ﴿١٢٥﴾

پس خداوند فرمانروای راستین بزرگ و برتر است، و پیش از آنکه وحی قرآن بر تو انجام پذیرد در (خواندن) آن عجله مکن، و بگو: پروردگارا! بر دانشم بیافزای. ﴿۱۱۴﴾ و به راستی پیش از این به آدم سفارش کردیم، پس (آن را) فراموش کرد و در او عزمی استوار نیافتیم. ﴿۱۱۵﴾ و آنگاه که به فرشتگان گفتیم: برای آدم سجده ببرید، پس سجده بردند به جز ابلیس که سرباز زد. ﴿۱۱۶﴾ پس گفتیم: ای آدم! این دشمن تو و همسرت است، پس شما را از بهشت بیرون نکند، تا به رنج درافتی. ﴿۱۱۷﴾ و تو در آن بهشت نه گرسنه می شوی، و نه برهنه می مانی. ﴿۱۱۸﴾ و تو در آن نه تشنه می شوی و نه گرمای خورشید می بینی. ﴿۱۱۹﴾ پس شیطان او را به وسوسه انداخت، گفت: آیا تو را به درخت جاودانگی و ملک فناپذیر رهنمود کنم؟ ﴿۱۲۰﴾ سرانجام هر دو نفر از آن درخت خوردند، و شرمگاهشان آشکار شد و شروع کردند از برگ (درختان) بهشت بر خودشان می چسپاندند، و آدم از فرمان پروردگارش سرپیچی کرد و گمراه شد. ﴿۱۲۱﴾ سپس پروردگارش او را برگزید و توبه اش را پذیرفت و هدایتش کرد. ﴿۱۲۲﴾ (خداوند) فرمود: هر دو گروه با هم از آن فرود آید، در حالی که دشمن همدیگر هستید، پس اگر برای شما از جانب من رهنمودی رسد، هرکس از هدایتم پیروی کند گمراه نمی شود، و به رنج نمی افتد. ﴿۱۲۳﴾ و هرکس از یاد من روی بگرداند زندگی تنگی خواهد داشت، و روز قیامت او را نابینا حشر خواهیم کرد. ﴿۱۲۴﴾ می گوید: پروردگارا! چرا مرا نابینا برانگیختی حال آنکه (در دنیا) بینا بوده ام؟! ﴿۱۲۵﴾

قَالَ كَذَلِكَ أَتَتْكَ ءَايَاتُنَا فَنَسِيَتْهَا ۖ وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ
 تُنْسَى ﴿١٢٦﴾ وَكَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ
 بِآيَاتِ رَبِّهِ ۚ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَى ﴿١٢٧﴾ أَفَلَمْ
 يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ
 فِي مَسْكِنِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْتُبْهِ ﴿١٢٨﴾
 وَلَوْ لَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَأَجَلٌ
 مُّسَمًّى ﴿١٢٩﴾ فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ
 قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا وَمِنْ ءَانَائِ اللَّيْلِ
 فَسَبِّحْ وَأَطْرَافَ النَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضَى ﴿١٣٠﴾ وَلَا تَمُدَّنَّ
 عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ ۖ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ
 الدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ ۚ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَى ﴿١٣١﴾ وَأْمُرْ
 أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا ۖ لَا نَسْأَلُكَ رِزْقًا
 نَحْنُ نَرْزُقُكَ ۗ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَى ﴿١٣٢﴾ وَقَالُوا لَوْلَا يَأْتِينَا
 بِآيَةٍ مِنْ رَبِّهِ ۚ أَوَلَمْ تَأْتِهِمْ بَيِّنَةٌ مَا فِي الصُّحُفِ
 الْأُولَىٰ ﴿١٣٣﴾ وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِ ۚ
 لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ ءَايَاتِكَ
 مِنْ قَبْلِ أَنْ نُنْذَلَ وَنُخْزَى ﴿١٣٤﴾ قُلْ كُلُّ مُتَرَبِّصٍ
 فَتَرَبَّصُوا ۖ فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ أَصْحَابُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ
 وَمَنْ أَهْتَدَى ﴿١٣٥﴾

(خداوند) می‌فرماید: بدینسان آیات ما به تو رسید و آنها را فراموش کردی، همانگونه تو (نیز) امروز فراموش می‌شوی. ﴿۱۲۶﴾ و اینگونه کسی را که زیاده روی کرده و به آیات پروردگارش ایمان نیاورده است سزا و عذاب می‌دهیم و عذاب آخرت سخت‌تر و ماندگارتر است. ﴿۱۲۷﴾ آیا به آنان ننمود (و برای آنان بیان نکرد) که پیش از ایشان بسیاری از مردمان را نابود کردیم که (اکنون آنان) در محل سکونتشان راه می‌روند؟ بی‌گمان در این (امر) نشانه‌هایی برای خردمندان است. ﴿۱۲۸﴾ و اگر از پیش وعده‌ای از پروردگارت صورت نگرفته و موعده‌ی مشخص مقرر نشده بود، بدون شک (عذاب آنها در همین دنیا) محقق می‌شد. ﴿۱۲۹﴾ پس در برابر آنچه می‌گویند شکیبایی ورز، و قبل از طلوع آفتاب و پیش از غروب آن، و در ساعاتی از شب و در بخشهایی از روز به پرستش و ستایش پروردگارت مشغول باش، باشد که راضی و خشنود گردی. ﴿۱۳۰﴾ و به زینت زندگی دنیا که گروههایی از آنان را از آن بهره‌مند ساخته‌ایم تا آنان را در آن بیازماییم چشم مدوز، و روزی پروردگارت بهتر و ماندگارتر است. ﴿۱۳۱﴾ و خانواده‌ات را به اقامه‌ی نماز فرمان بده، و (خودت نیز) بر آن شکیبایی ورز، ما از تو روزی نمی‌خواهیم، ما تو را روزی می‌دهیم و سرانجام از آن پرهیزگاری است. ﴿۱۳۲﴾ و گفتند: چرا معجزه‌ای از سوی پروردگارش برای ما نمی‌آورد؟ آیا معجزه‌ی کتابهای پیشین نزد آنان نیامده است؟! ﴿۱۳۳﴾ و اگر ما آنان را پیش از او به عذابی نابود می‌کردیم، می‌گفتند: پروردگارا! چرا پیامبری را برای ما نفرستادی تا از آیات تو پیروی کنیم پیش از آنکه خوار و رسوا گردیم؟ ﴿۱۳۴﴾ بگو: همه چشم به راهند پس (شما نیز) چشم به راه باشید، و به زودی خواهید دانست چه کسانی بر راه راست بوده و چه کسانی راه یافته‌اند. ﴿۱۳۵﴾

سُورَةُ الْأَنْبِيَاءِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ ﴿١﴾
 مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرِ مِنْ رَبِّهِمْ مُحْدَثٍ إِلَّا اسْتَمَعُوهُ
 وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٢﴾ لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ وَأَسْرَأُ التَّجْوَى
 الَّذِينَ ظَلَمُوا هَلْ هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ أَفَتَأْتُونَ
 السَّحَرَ وَأَنْتُمْ تَبْصُرُونَ ﴿٣﴾ قَالَ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي
 السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٤﴾ بَلْ قَالُوا
 أَضْغَثُ أَحْلَمٍ بَلِ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا بِآيَةٍ
 كَمَا أُرْسِلَ الْأَوَّلُونَ ﴿٥﴾ مَا ءَامَنْتُ قَبْلَهُمْ مِنْ قَرِيَةٍ
 أَهْلَكْنَاهَا أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا
 رِجَالًا نُوْحِي إِلَيْهِمْ فَسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا
 تَعْلَمُونَ ﴿٧﴾ وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَسَدًا لَا يَأْكُلُونَ
 الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِدِينَ ﴿٨﴾ ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ الْوَعْدَ
 فَأَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ نَشَاءُ وَأَهْلَكْنَا الْمُسْرِفِينَ ﴿٩﴾ لَقَدْ
 أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠﴾

سوره انبیاء

به نام خداوند بخشنده مهربان

برای مردم (هنگام) حسابشان نزدیک شده است، در
 حالی که آنان در غفلت و بی خبری روی گردانند.
 ﴿۱﴾ هیچ پند تازه‌ای به‌سوی پروردگارشان بدیشان
 نمی‌رسد مگر آنکه بازی کنان به آن گوش می‌دهند.
 ﴿۲﴾ (درحالیکه) دل‌هایشان غافل است و ستمکاران در
 نهان به نجوی و سخن در گوشی پرداختند که این
 (شخص) جز انسانی همچون شما نیست، آیا به سراغ
 جادو می‌روید؟ حال آنکه (حقیقت را) می‌بینید. ﴿۳﴾
 بگو: پروردگارم هر سخنی را که در آسمان و زمین
 باشد، می‌داند، و او شنوای داناست. ﴿۴﴾ بلکه گفتند:
 خوابهای آشفته و پراکنده‌ای بیش نیست، بلکه آن را از
 پیش خود ساخته است بلکه او شاعری است، پس چنان
 که پیشینان (با نشانه‌هایی) فرستاده شدند باید نشانه‌ای
 برای ما بیاورد. ﴿۵﴾ پیش از آنان (نیز مردم) هیچ
 شهری که (اهل) آن را نابود کردیم ایمان نیاوردند، آیا
 اینان ایمان می‌آورند؟! ﴿۶﴾ و پیش از تو جز مردانی
 را نفرستادیم که به آنان وحی می‌کردیم، پس اگر شما
 نمی‌دانید از اهل کتاب پرسید. ﴿۷﴾ ما پیامبران را به
 صورت پیکرهایی که غذا نخورند، و جاودانه نبودند.
 ﴿۸﴾ سپس وعده (خویش) را (درباره) آنان راست
 گردانیدیم، و آنان و همه کسانی را که خواستیم نجات
 دادیم، و اسرافکاران را نابود کردیم. ﴿۹﴾ به راستی
 برایتان کتابی نازل کرده‌ایم که آوازه شما در آن است،
 آیا خرد نمی‌ورزید؟! ﴿۱۰﴾

وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرْيَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَأَنْشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِينَ ﴿١١﴾ فَلَمَّا أَحْسَوْا بِأَسَنَّا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَرْكُضُونَ ﴿١٢﴾ لَا تَرْكُضُوا وَارْجِعُوا إِلَى مَا أُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَمَسْكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَسْأَلُونَ ﴿١٣﴾ قَالُوا يَوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿١٤﴾ فَمَا زَالَتْ تِلْكَ دَعْوُهُمْ حَتَّى جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَلِيدِينَ ﴿١٥﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِعَيْنٍ ﴿١٦﴾ لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهُمْ لَا تَخَذْنَهُ مِنْ لَدُنَّا إِنْ كُنَّا فَلَعَلَّيْنِ ﴿١٧﴾ بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمُ الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾ وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ عِنْدَهُ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ﴿١٩﴾ يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ اتَّخَذُوا آلِهَةً مِنَ الْأَرْضِ هُمْ يُنْشِرُونَ ﴿٢١﴾ لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾ لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ ﴿٢٣﴾ أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ هَذَا ذِكْرُ مَنْ مَعِيَ وَذِكْرُ مَنْ قَبْلِي بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٢٤﴾

﴿٢٤﴾

و چه بسیار (اهالی) آبادی‌های ستمگر را نابود کردیم، و پس از آنان گروهی دیگر پدید آوردیم! ﴿۱۱﴾ پس چون عذاب ما را احساس کردند ناگهان پا به فرار گذاشتند. ﴿۱۲﴾ (به آنان گفته می‌شود:) فرار نکنید! و به خانه‌ها و آسایشگاهتان بازگردید، باشد که از شما (چیزی) خواسته شود. ﴿۱۳﴾ گفتند: وای بر ما! همانا ما ستمگر بوده‌ایم. ﴿۱۴﴾ و پیوسته این فریاد ایشان خواهد بود تا اینکه آنان را مانند گیاهانی درو شده می‌گردانیم. ﴿۱۵﴾ و آسمان و زمین و آنچه را که در میان آن دو است برای بازی و شوخی نیافریده‌ایم. ﴿۱۶﴾ اگر می‌خواستیم بازیچه‌ای بگیریم قطعاً چیزی مناسب خود انتخاب می‌کردیم. ﴿۱۷﴾ بلکه حق را بر باطل می‌افکنیم، پس آن را در هم می‌شکنند، و به ناگاه باطل محو و نابود می‌شود. و وای بر شما به سبب توصیفی که می‌کنید. ﴿۱۸﴾ و از اوست هر چه در آسمانها و زمین است، و آنان که در نزد وی هستند از پرستش او سرباز نمی‌زنند و خسته نمی‌شوند. ﴿۱۹﴾ شب و روز تسبیح می‌گویند، و سستی نمی‌ورزند. ﴿۲۰﴾ آیا خدایانی از (موجودات) زمین را به خدایی گرفته‌اند که (ایشان را) برانگیزند؟! ﴿۲۱﴾ اگر در آسمانها و زمین غیر از خداوند معبودها و خدایانی وجود داشت، قطعاً آسمانها و زمین تباه می‌شدند، پس پاک و منزّه است خداوند پروردگار عرش و فراتر است از آنچه بیان می‌کنند. ﴿۲۲﴾ (خداوند) در برابر آنچه انجام می‌دهد باز خواست نمی‌شود و آنها بازخواست می‌گردند. ﴿۲۳﴾ آیا غیر از او معبودانی را به خدایی گرفته‌اند؟ بگو: دلیل خود را بیان دارید، این کتاب امت من و (اینها هم) کتاب‌های امت‌های قبل از من است. بلکه بیشتر آنان حق را نمی‌دانند، این است که روی گردانند.

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴿٢٥﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا سُبْحَنَهُ بَلْ عِبَادٌ مُكْرَمُونَ ﴿٢٦﴾ لَا يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ ارْتَضَىٰ وَهُمْ مِنَ خَشْيَتِهِ مُشْفِقُونَ ﴿٢٨﴾ وَمَنْ يَقُلْ مِنْهُمْ إِنِّي إِلَهٌ مِنْ دُونِهِ فَذَلِكَ نَجْزِيهِ جَهَنَّمَ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾ أَوْ لَمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٠﴾ وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣١﴾ وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا مُعْرِضُونَ ﴿٣٢﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا جَعَلْنَا لِبَشَرٍ مِنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ أَفَإِنْ مِتَّ فَهُمْ الْخَالِدُونَ ﴿٣٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَنَبْلُوكُم بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٣٥﴾

و هیچ پیامبری را پیش از تو نفرستادیم مگر اینکه به او وحی کردیم که هیچ معبود بر حق جز من نیست. پس مرا بپرستید. ﴿۲۵﴾ و گفتند: خداوند فرزندی برگرفته است! خداوند پاک و منزّه است (فرشتگان فرزندان خدا نبوده) بلکه بندگان گرامی هستند. ﴿۲۶﴾ در سخن گفتن از او پیشی نمی گیرند، و آنان به فرمان وی کار می کنند. ﴿۲۷﴾ خداوند اعمال گذشته و حال و آینده ایشان را می داند، و شفاعت نمی کند مگر برای کسی که (خداوند) بپسندد، و آنان از بیم او ترسان و هراسانند. ﴿۲۸﴾ و هرکس از آنان بگوید غیر از خدا من نیز معبود هستم، جهنم را سزای او می گردانیم، بدینسان به ستمکاران سزا می دهیم. ﴿۲۹﴾ آیا کافران ننگریسته اند که آسمانها و زمین (ابتدا) صاف و فرو بسته بودند، سپس آنها را از هم بازگشودیم، و هر چیز زنده ای را از آب پدید آوردیم، آیا ایمان نمی آورند؟! ﴿۳۰﴾ و در زمین کوههای استوار و ریشه داری پدید آوردیم تا (مبادا) آنان را بجنابند، و در میان کوهها راههای گشاده بوجود آوردیم تا که آنان راه یابند. ﴿۳۱﴾ و آسمان را سقفی محفوظ قرار دادیم، (ولی) آنان از نشانه هایش رویگردانند. ﴿۳۲﴾ و او خدایی است که شب و روز و خورشید و ماه را آفریده است و هر یک در مداری (معین) شناورند. ﴿۳۳﴾ و پیش از تو برای هیچ انسانی جاودانگی مقرر نداشته ایم، آیا اگر تو بمیری ایشان جاودانه می مانند؟! ﴿۳۴﴾ و هر انسانی مزه مرگ را می چشد، و شما را به سختی و آسایش می آزماییم، و به سوی ما باز گردانده می شوید. ﴿۳۵﴾

وَإِذَا رَأَوْاكَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا
 أَهَذَا الَّذِي يَذْكُرُ آلِهَتَكُمْ وَهُمْ بِذِكْرِ الرَّحْمَنِ هُمْ
 كَافِرُونَ ﴿٣٦﴾ خُلِقَ الْإِنْسَانُ مِنْ عَجَلٍ سَأُورِيكُمْ
 آيَاتِي فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ ﴿٣٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ
 إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾ لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ
 لَا يَكْفُونُ عَنْ وُجُوهِهمُ النَّارَ وَلَا عَنْ ظُهُورِهِمْ
 وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٣٩﴾ بَلْ تَأْتِيهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا
 يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ
 أَسْتَهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا
 مِنْهُم مَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٤١﴾ قُلْ مَن
 يَكْلُؤُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمَنِ بَلْ هُمْ عَنْ
 ذِكْرِ رَبِّهِمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ لَهُمْ آلِهَةٌ تَمْنَعُهُمْ مِّنْ
 دُونِنَا لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ أَنْفُسِهِمْ وَلَا هُمْ مِتَّا
 يُصْحَبُونَ ﴿٤٣﴾ بَلْ مَتَّعْنَا هَؤُلَاءِ وَءَابَاءَهُمْ حَتَّى طَالَ
 عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا
 مِنْ أَطْرَافِهَا أَفَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾

و هرگاه کافران تو را ببینند حتماً شما را مسخره و
 ریشخند می گیرند (و می گویند): آیا این همان کسی
 است که معبودانتان را (به بدی) یاد می کند؟ و آنان یاد
 (خداوند) رحمان را انکار می کنند و به آن ایمان
 ندارند. ﴿۳۶﴾ انسان از شتاب آفریده شده است.
 نشانه های خود را به شما خواهیم نمود، پس به شتابم
 نیاندازید و عجله نکنید. ﴿۳۷﴾ و می گویند: فرا رسیدن
 این وعده کی خواهد بود اگر راست می گویند؟
 ﴿۳۸﴾ اگر کافران می دانستند هنگامی که نمی توانند
 آتش را از پس و پیش خود باز دارند و آنان یاری
 نمی گردند، (در رابطه با آمدن عذاب شتاب
 نمی ورزیدند). ﴿۳۹﴾ بلکه (آتش) ناگهان به سراغ
 ایشان می آید، و آنگاه حیرانشان می سازد، و نمی توانند
 آن را دفع کنند، و بدیشان مهلت داده نمی شود. ﴿۴۰﴾
 و به راستی پیامبرانی پیش از تو مورد تمسخر قرار
 گرفته اند، پس عذابی که مسخره کنندگان آن را به
 شوخی گرفته بودند ایشان را فرا گرفت. ﴿۴۱﴾ بگو:
 چه کسی شما را در شب و روز (از عذاب خداوند
 رحمان) نگاه می دارد؟ بلکه آنان از یاد پروردگارشان
 رویگردانند. ﴿۴۲﴾ یا اینکه آنان معبودانی دارند که
 آنها را در برابر (عذاب) ما حفظ می کنند؟! (این
 معبودان ساختگی) نه می توانند خود را یاری کنند، و نه
 آنان یاری داده می شوند. ﴿۴۳﴾ بلکه ما ایشان و
 پدرانشان را از انواع نعمت ها بهره مند ساختیم تا عمر بر
 آنان طولانی شد. آیا نمی بینند که ما آهنگ زمین
 می کنیم و از دامنه هایش می کاهیم، آیا اینان پیروز
 خواهند شد. ﴿۴۴﴾

قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَئِنْ مَسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِّنْ عَذَابِ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ يَوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٤٦﴾ وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَمَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَى بِنَا حَاسِبِينَ ﴿٤٧﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيَاءً وَذِكْرًا لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَهُمْ مِّنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَهَذَا ذِكْرٌ مُّبَارَكٌ أَنزَلْنَاهُ أَفَأَنْتُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ مِن قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ ﴿٥١﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ التَّمَاثِيلُ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاقِبُونَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عَابِدِينَ ﴿٥٣﴾ قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٥٤﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللَّاعِينَ ﴿٥٥﴾ قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا عَلَىٰ ذَٰلِكُم مِّنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٦﴾ وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَامَكُمْ بَعْدَ أَنْ تُوَلُّوا مُدْبِرِينَ ﴿٥٧﴾

بگو: شما را با وحی بیم می‌دهم، و اشخاص کر هنگامی که بیم داده شوند ندا را نمی‌شنوند. ﴿۴۵﴾ و اگر شمه‌ای از عذاب پروردگارت بدیشان برسد خواهند گفت: وای بر ما! به راستی که ما ستمگر بوده‌ایم. ﴿۴۶﴾ و ما ترازوی عدل و داد را در روز قیامت خواهیم نهاد و کسی هیچ ستمی نمی‌بیند و اگر به اندازه دانه خردلی (عمل نیک یا بد انجام گرفته) باشد آن را (به میان) می‌آوریم، و بس است که ما حسابرس و حسابگر باشیم. ﴿۴۷﴾ و همانا به موسی و هارون فرقان و روشنایی و پندی برای پرهیزگاران دادیم. ﴿۴۸﴾ کسانی که در نهان از خداوند می‌ترسند و آنان از قیامت هراس کنند. ﴿۴۹﴾ و این (قرآن) پند با برکتی است که آن را نازل کرده‌ایم، آیا شما منکر آن هستید؟ ﴿۵۰﴾ و بی‌گمان پیش از این به ابراهیم هدایت و راهیابی دادیم و به (حال او) دانا بودیم. ﴿۵۱﴾ آنگاه که به پدر و قومش گفت: این تندیسها چیست که همواره به عبادت آنها مشغول هستید؟ ﴿۵۲﴾ گفتند: ما پدران خویش را دیده‌ایم که اینها را پرستش می‌کردند. ﴿۵۳﴾ گفت: به راستی شما و پدرانتان در گمراهی آشکاری بوده‌اید. ﴿۵۴﴾ گفتند: آیا برایمان حق آورده‌ای یا از افراد شوخی کننده و بازیگر هستی؟ ﴿۵۵﴾ گفت: بلکه پروردگارتان، پروردگار آسمانها و زمین است، همان پروردگاری که آنها را آفرید، و من بر این (سخن) گواهم. ﴿۵۶﴾ و سوگند به خداوند پس از آنکه پشت کردید و رفتید نسبت به بت‌هایتان تدبیری خواهم اندیشید. ﴿۵۷﴾

فَجَعَلَهُمْ جُودًا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾
 قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِآلِهَتِنَا إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٩﴾
 قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ وَابْرَاهِيمُ ﴿٦٠﴾
 قَالُوا فَأْتُوا بِهِ عَلَى أَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿٦١﴾
 قَالُوا ءَأَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا بِآلِهَتِنَا يَا ابْرَاهِيمُ ﴿٦٢﴾ قَالَ
 بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَاسْأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ ﴿٦٣﴾
 فَرَجَعُوا إِلَى أَنْفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٦٤﴾
 ثُمَّ نُكِسُوا عَلَى رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هَؤُلَاءِ
 يَنْطِقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا
 يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴿٦٦﴾ أَفِ لَكُمْ وَلِمَا
 تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا حَرِّقُوهُ
 وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٦٨﴾ قُلْنَا يَنَارُ
 كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَى إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾ وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا
 فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَخْسَرِينَ ﴿٧٠﴾ وَنَجَّيْنَاهُ وَلُوطًا إِلَى الْأَرْضِ
 الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ
 وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً ۖ وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ ﴿٧٢﴾

آنگاه آنها را تکه تکه کرد، مگر بت بزرگشان را تا به
 پیش آن باز گردند. ﴿٥٨﴾ گفتند: چه کسی با خدایان
 ما چنین کره است؟ بی گمان او از ستمکاران است.
 ﴿٥٩﴾ گفتند: شنیدیم جوانی که به او ابراهیم گفته
 می شود از آنها (به بدی) یاد می کرد. ﴿٦٠﴾ گفتند: او
 را به حضور مردم بیاورید باشد که آنان گواهی دهند.
 ﴿٦١﴾ گفتند: ای ابراهیم! آیا تو این کار را با خدایان
 ما کرده ای؟ ﴿٦٢﴾ (ابراهیم) گفت: بلکه این بت
 بزرگ چنین کاری را کرده است، پس اگر سخن
 می گویند از آنان بپرسید. ﴿٦٣﴾ پس آنان به خود
 آمدند و گفتند: بی گمان شما ستمگرید. ﴿٦٤﴾ سپس
 سرافکنده شدند (و گفتند: بی شک تو می دانی که آنها
 سخن نمی گویند. ﴿٦٥﴾ (ابراهیم) گفت: آیا به غیر از
 خداوند چیزی را می پرستید که هیچ سود و زیانی را به
 شما نمی رساند؟ ﴿٦٦﴾ وای بر شما، و وای بر
 چیزهایی که به جای خدا می پرستید! آیا خرد
 نمی ورزید؟! ﴿٦٧﴾ گفتند: اگر می خواهید کاری
 کنید او را بسوزانید و خدایانتان را یاری دهید. ﴿٦٨﴾
 گفتیم: ای آتش! بر ابراهیم سرد و سلامت باش. ﴿٦٩﴾
 و خواستند (در حق او) نیرنگ ورزند، پس ما آنان را
 زیباترین مردم نمودیم. ﴿٧٠﴾ و او و لوط را رهایی
 بخشیدیم و به سرزمینی بردیم که در آن برای جهانیان
 برکت نهاده ایم. ﴿٧١﴾ و اسحاق را به او بخشیدیم و
 (افزون بر خواسته هایش) یعقوب را نیز به او بخشیدیم،
 و همه را شایسته قرار دادیم. ﴿٧٢﴾

وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ
الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا
عَبِيدِينَ ﴿٧٣﴾ وَلَوْ طَآءَتْ يَنْتَهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ
الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ تَعْمَلُ الْخَبِيثَاتِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ
سَوْءٍ فَلَسِيقِينَ ﴿٧٤﴾ وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُ مِنَ
الصَّالِحِينَ ﴿٧٥﴾ وَنُوحًا إِذْ نَادَى مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا
لَهُ فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾
وَنَصْرْنَاهُ مِنَ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا
قَوْمَ سَوْءٍ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٧٧﴾ وَدَاوُدَ وَسَلَمَانَ إِذْ
يُحْكِمَانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفَسَتْ فِيهِ غَنَمُ الْقَوْمِ وَكُنَّا
لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ ﴿٧٨﴾ فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمَانَ وَكُلًّا ءَاتَيْنَا
حُكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ
وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ ﴿٧٩﴾ وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ
لَكُمْ لِتُحْصِنَكُمْ مِنْ بَأْسِكُمْ فَهَلْ أَنْتُمْ
شَاكِرُونَ ﴿٨٠﴾ وَلِسُلَيْمَانَ الرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِي بِأَمْرِهِ
إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ
عَالِمِينَ ﴿٨١﴾

و آنان را پیشوایانی قرار دادیم که به فرمان ما رهبری
می کردند، و انجام دادن نیکی ها و برپا داشتن نماز و
پرداخت زکات را به آنان وحی کردیم و آنان تنها ما
را می پرستیدند. ﴿۷۳﴾ و به لوط حکمت و دانش عطا
کردیم، و او را از شهر و دیاری که (مردمانش)
کارهای زشت می کردند، رهایی بخشیدیم، بی گمان
آنان مردمان گناهکاری بودند. ﴿۷۴﴾ و او را به
رحمت خود درآوردیم، به راستی او از شایستگان بود.
﴿۷۵﴾ و نوح را (به یادآور) آنگاه که پیش تر دعا کرد
و ما هم دعای وی را پذیرفتیم، پس او و خانواده اش را
از اندوه بزرگ رهایی دادیم. ﴿۷۶﴾ و او برابر قومی که
آیات ما را دروغ انگاشتند، یاری و مدد دادیم،
بی گمان آنان گروهی بد بودند، بنابراین همه ایشان را
غرق کردیم. ﴿۷۷﴾ و (یاد کن) داود و سلیمان را
هنگامی که درباره کشتزاری که گوسفندان مردم شب
هنگام در آن چریده بودند داوری کردند، و ما بر
داوری آنان حاضر (و ناظر) بودیم. ﴿۷۸﴾ پس آن
(شیوه قضاوت درست را) به سلیمان فهمانیدیم، و هر
یک از آن دو را داوری و دانش آموختیم، و کوهها را
برای داود رام ساختیم که با او تسبیح می گفتند و
مرغان را (نیز رام کردیم) و بر آن (کار) توانا بودیم.
﴿۷۹﴾ و ساختن زره را به او آموختیم تا شما را از
(آسیب) کارزارتان حفظ کند. آیا سپاسگذار هستید؟!
﴿۸۰﴾ و ما باد تند و سریع را فرمانبردار سلیمان
نمودیم، و به فرمان او به سوی سرزمینی روان می شد که
در آن برکت نهاده بودیم، و همه چیز را می دانستیم.
﴿۸۱﴾

وَمِنَ الشَّيْطَانِ مَنْ يَغُوصُونَ لَهُ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا
دُونَ ذَلِكَ وَكُنَّا لَهُمْ حَفِظِينَ ﴿٨٢﴾ وَأَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ
رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٨٣﴾
فَأَسْتَجَبْنَا لَهُ وَفَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرٍّ وَآتَيْنَاهُ
أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَذِكْرَىٰ
لِّلْعَالَمِينَ ﴿٨٤﴾ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِّنَ
الصَّابِرِينَ ﴿٨٥﴾ وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ مِّنَ
الصَّالِحِينَ ﴿٨٦﴾ وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغْضِبًا فَظَنَّ أَن
لَّن نَّقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَىٰ فِي الظُّلُمَاتِ أَن لَا إِلَهَ إِلَّا
أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٧﴾
فَأَسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذَلِكَ نُنَجِّي
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾ وَزَكَرِيَّا إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ رَبِّ لَا تَذَرْنِي
فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ ﴿٨٩﴾ فَأَسْتَجَبْنَا لَهُ وَوَهَبْنَا
لَهُ يَحْيَىٰ وَأَصْلَحْنَا لَهُ وَزَوْجَهُ إِنَّهُمْ كَانُوا يُسْرِعُونَ
فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا
خَاشِعِينَ ﴿٩٠﴾

و از شیطان‌ها کسانی را (نیز برای او رام ساختیم) که
برای او غواصی می‌کردند، و (همچنین) کاری جز این
انجام می‌دادند، و ما حافظ آنها بودیم. ﴿۸۲﴾ و ایوب
را (یاد کن) بدانگاه که پروردگار خود را به فریاد
خواند (و گفت): بی‌گمان بیماری به من رسیده است و
تو مهربانترین مهربانان هستی. ﴿۸۳﴾ پس دعای او را
پذیرفتیم و رنجی را که در خود داشت از او دور
ساختیم، و خانواده‌اش و (نیز) مانند آنان را همراه با
آنان به او دادیم تا رحمتی از جانب خویش و پندی
برای عبادت کنندگان باشد. ﴿۸۴﴾ و (نیز یاد کن)
اسماعیل و ادریس و ذاکفل را که هر یک از بردباران
بودند. ﴿۸۵﴾ و آنان را در رحمت خویش در آوردیم
بی‌گمان آنان از شایستگان بودند. ﴿۸۶﴾ و (یاد کن)
ذالنون را وقتی که خشمگین بیرون رفت و گمان برد
که بر او سخت و تنگ نمی‌گیریم، و در تاریکی‌ها ندا
در داد که معبود (راستینی) جز تو نیست، تو پاک و
منزه‌ای، به راستی من از ستمکاران بودم. ﴿۸۷﴾ پس
دعایشان را پذیرفتیم و از غم رهایی‌اش دادیم، و ما
این‌گونه مؤمنان را نجات می‌دهیم. ﴿۸۸﴾ و زکریا را
(یاد کن) بدانگاه که پروردگارش را به فریاد خواند:
پروردگارا! مرا تنها مگذار، و تو بهترین وارثانی.
﴿۸۹﴾ پس دعایش را اجابت کردیم و یحیی را به او
بخشیدیم، و همسرش را برای او شایسته و اصلاح
گردانیدیم، بی‌گمان آنان در (انجام) نیکوکاری
می‌شتافتند و با امید و بیم ما را به فریاد می‌خواندند و
برای ما فروتن بودند. ﴿۹۰﴾

وَالَّتِي أَحْصَنْتَ فَرَجَهَا فَفَنَحْنُ فِيهَا مِنْ رُوحِنَا
وَجَعَلْنَاهَا وَابْنَهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ ﴿٩١﴾ إِنَّ هَذِهِ
أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ ﴿٩٢﴾
وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ كُلُّ إِلَيْنَا رَاجِعُونَ ﴿٩٣﴾ فَمَنْ
يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ
لِسَعْيِهِ وَإِنَّا لَهُ وَكِيلُونَ ﴿٩٤﴾ وَحَرَامٌ عَلَى قَرْيَةٍ
أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٩٥﴾ حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ
يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ ﴿٩٦﴾
وَأَقْتَرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَاخِصَةٌ أَبْصَرُ الَّذِينَ
كَفَرُوا يُؤْيِلْنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِنْ هَذَا بَلْ كُنَّا
ظَالِمِينَ ﴿٩٧﴾ إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
حَصْبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَارِدُونَ ﴿٩٨﴾ لَوْ كَانَ هَؤُلَاءِ
إِلَٰهَةً مَا وَرَدُوهَا وَكُلٌّ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٩٩﴾ لَهُمْ فِيهَا
زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ
مِنَّا الْحُسْنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ ﴿١٠١﴾

و (یاد کن) زنی را که پاکدامنی ورزید، آنگاه از روح
خویش در آن دمیدیم، و او و فرزندش را نشانه‌ای برای
جهانیان قرار دادیم. ﴿۹۱﴾ همانا این است امت شما
که امت یگانه‌ای است، و من پروردگار شما هستم، پس
تنها مرا پرستش کنید. ﴿۹۲﴾ و (آنان) کار خویش را
در میان خود پاره پاره نمودند، و همگی به‌سوی ما بر
می‌گردند. ﴿۹۳﴾ پس هرکس از کارهای شایسته انجام
دهد درحالیکه ایمان داشته باشد، برای کوشش او
ناسپاسی نخواهد بود، و ما (نیکی‌هایش) را برای او
می‌نویسیم. ﴿۹۴﴾ و (مردم) شهری که آن را نابود
ساخته‌ایم محال است (به دنیا) بازگردند. ﴿۹۵﴾ تا
اینکه (راه) یاجوج و ماجوج گشوده شود و ایشان
شتابان از هر بلندی و ارتفاعی بتازند. ﴿۹۶﴾ (در این
هنگام) وعده‌ راستین نزدیک گردد، آنگاه یکباره
چشمان کافران به بالا دوخته شود، ای وای بر ما! ما
ازاین (روز) غافل بودیم، بلکه ما ستمکار بودیم.
﴿۹۷﴾ همان شما (هیزم جهنم هستید) و چیزهایی که
به غیر از خدا می‌پرستید افزوزینه‌ آتش جهنم است،
شما به آن وارد خواهید شد. ﴿۹۸﴾ اگر اینها معبودها و
خدایانی بودند هرگز وارد دوزخ نمی‌گشتند، و همگی
در آن جا جاودانه‌اند. ﴿۹۹﴾ برای آنان در جهنم ناله
غم‌انگیز است و در آن جا چیزی را نمی‌شنوند.
﴿۱۰۰﴾ بدون شک آنانی که بیشتر از (سوی) ما
نیکویی برایشان مقرر شده است آنان از (دوزخ) دور
نگاه داشته می‌شوند. ﴿۱۰۱﴾

لَا يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا وَهُمْ فِي مَا أُشْتَهَتْ أَنْفُسُهُمْ خَالِدُونَ ﴿١٠٢﴾ لَا يَحْزَنُهُمُ الْفَزَعُ الْأَكْبَرُ وَتَتَلَقَّيْنَهُمُ الْمَلَائِكَةُ هَذَا يَوْمُكُمْ الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿١٠٣﴾ يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجْلِ لِلْكِتَابِ كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعَدًا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ ﴿١٠٤﴾ وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ ﴿١٠٥﴾ إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِقَوْمٍ عَابِدِينَ ﴿١٠٦﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٧﴾ قُلْ إِنَّمَا يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٠٨﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ ءَاذَنْتُكُمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ وَإِنْ أُدْرِيَ أَقْرَبُ أَمْ بَعِيدُ مَا تُوعَدُونَ ﴿١٠٩﴾ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ ﴿١١٠﴾ وَإِنْ أُدْرِيَ لَعَلَّهُ فَتَنَةٌ لَّكُمْ وَمَتَعَ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١١١﴾ قُلْ رَبِّ أَحْكُم بِالْحَقِّ وَرَبُّنَا الرَّحْمَنُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١١٢﴾

آنان حتی صدای آتش دوزخ را (هم) نمی شنوند و در میان (نعمتهای) دلخواهشان جاودانه اند. ﴿۱۰۲﴾ هراس بزرگ ایشان را غمگین نمی سازد، و فرشتگان به استقبالشان می آیند (و می گویند): این همان روزی است که به شما وعده داده می شد. ﴿۱۰۳﴾ روزی که آسمان را همچون (صفحه) نامه ها درهم می پیچیم، همانگونه که نخستین (بار) آفرینش را آغاز کردیم (دیگر بار) آن را تکرار می کنیم. و وعده ای لازم بر ماست، بی گمان ما انجام دهنده (آن) می باشیم. ﴿۱۰۴﴾ و به راستی در کتاب های نازل شده نوشته ایم - پس از آنکه در لوح المحفوظ نوشته شد - که همانا زمین، بندگان صالح و شایسته من آن را به ارث می برند. ﴿۱۰۵﴾ بی گمان در این، ابلاغی (کافی) برای عبادتگذاران است. ﴿۱۰۶﴾ و تو را جز رحمتی برای جهانیان نفرستادیم. ﴿۱۰۷﴾ بگو: جز این نیست که به من وحی می شود که خدای شما خدای یگانه است، پس آیا شما مسلمان هستید؟ ﴿۱۰۸﴾ پس اگر پشت کردند (و روی گردان شدند)، بگو: همه شما را یکسان خبر دادم، و نمی دانم که آنچه به شما وعده داده می شود نزدیک است یا دور. ﴿۱۰۹﴾ همانا خداوند می داند سخنانی را که آشکارا می گوید، و می داند آنچه را که پنهان می دارید. ﴿۱۱۰﴾ و نمی دانم، شاید آن را برایتان آزمودنی (بوده) و تا مدتی مایه بهره مندی تان باشد. ﴿۱۱۱﴾ گفت: پروردگارا! به حق و راستی (میان ما و اینان) داوری کن، و پروردگار مهربانمان در آنچه بیان می کنید یاریگر ماست. ﴿۱۱۲﴾

سُورَةُ الْحَجِّ

سوره حج

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ إِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ ﴿١﴾ يَوْمَ تَرَوُنَّهَا تُذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ عَمَّا أَرْضَعَتْ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمَلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَرَىٰ وَمَا هُمْ بِسُكَرَىٰ وَلَٰكِنَّ عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ ﴿٢﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّبِعُ كُلَّ شَيْطَانٍ مَّرِيدٍ ﴿٣﴾ كُتِبَ عَلَيْهِ أَنَّهُ مَن تَوَلَّاهُ فَأَتَاهُ بِضُلُومٍ وَيَهْدِيهِ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٤﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّنَ الْبَعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُم مِّن تَرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِّن عَلَقَةٍ ثُمَّ مِّن مُّضْغَةٍ مُّخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ مُخَلَّقَةٍ لِّنَبِّئَنَّ لَكُمْ وَنُقَرُّ فِي الْأَرْحَامِ مَا نَشَاءُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِّتَبْلُغُوا أَشَدَّكُمْ وَمِنْكُمْ مَّن يُتَوَفَّىٰ وَمِنْكُمْ مَّن يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْدَلِ الْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِن بَعْدِ عِلْمٍ شَيْئًا وَتَرَى الْأَرْضَ هَامِدَةً فَإِذَا أَنزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَأَثْبَتَتْ مِن كُلِّ رَوْحٍ بِهِيجٌ ﴿٥﴾

ای مردم! از پروردگارتان بترسید، بی گمان زلزله قیامت چیز بزرگی است. ﴿۱﴾ روزی که آن را ببینید، هر شیردهی از آنچه که شیرش می دهد غافل می شود، و هر (مادر) بارداری سقط جنین می کند، و مردم را مست می بینی حال آنکه مست نیستند، بلکه عذاب خدا بسیار سخت است. ﴿۲﴾ و گروهی از مردم بدون هیچ علم و دانشی درباره خداوند به مجادله برمی خیزند، و از هر شیطان سرکشی پیروی می کنند. ﴿۳﴾ (در قضای الهی) بر او مقرر شده است که هرکس شیطان را بدوستی بگیرد، گمراهش می کند و او را به سوی عذاب آتش سوزان هدایت می نماید. ﴿۴﴾ ای مردم! اگر از رستاخیز در شک هستید (بدانید که) ما شما را از خاک آفریده ایم، سپس از نطفه، آنگاه از خونی بسته، سپس از پاره گوشتی نقش یافته و نقش نیافته آفریده ایم، (همه اینها) بدین خاطر است که برای شما روشن سازیم، و هر چه بخواهیم تا زمان معینی در رحمها نگاه می داریم، و آنگاه شما را به صورت کودک بیرون می آوریم، سپس تا به حد رشدتان برسید. و از شما کسی هست که جانش گرفته می شود، و از شما کسی هست که به نهایت فرتوتی و پیری باز برده می شود تا پس از (آن همه) دانستن چیزی نداند. و زمین را خشکیده می بینی اما هنگامی که بر آن باران بارانندیم حرکت و جنبش بدان می افتد و رشد می کند و انواع گیاهان زیبا و خرم را می رویاند. ﴿۵﴾

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّهُ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَأَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦﴾ وَأَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَأَنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ مَنْ فِي الْقُبُورِ ﴿٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُّنِيرٍ ﴿٨﴾ ثَانِي عِظْفِهِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَنُذِيقُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٩﴾ ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمْتَ يَدَاكَ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَمٍ لِلْعَبِيدِ ﴿١٠﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَعْبُدُ اللَّهَ عَلَىٰ حَرْفٍ فَإِنْ أَصَابَهُ خَيْرٌ اطْمَأَنَّ بِهِ وَإِنْ أَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ أُنْقَلَبَ عَلَىٰ وَجْهِهِ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ ذَٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١١﴾ يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْصُرُهُمْ وَمَا لَا يَنْفَعُهُمْ ذَٰلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ ﴿١٢﴾ يَدْعُوا لِمَنْ ضَرُّهُ أَقْرَبُ مِنْ نَفْعِهِ لَبِئْسَ الْمَوْلَىٰ وَلَبِئْسَ الْعَشِيرُ ﴿١٣﴾ إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿١٤﴾ مَنْ كَانَ يَظُنُّ أَن لَّنْ يَنْصُرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ فَلْيَمْدُدْ بِسَبَبٍ إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ لْيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ هَلْ يُذْهِبَنَّ كَيْدُهُ مَا يَغِيظُ ﴿١٥﴾

این بدان خاطر است که خداوند بر حق است و اینکه مردگان را زنده می‌کند، و او بر هر چیزی توانا است. ﴿۶﴾ (و اینکه بدانید) قیامت آمدنی است (و) شکی در آن نیست و خداوند تمام کسانی را که در گورها آرمیده‌اند زنده می‌گرداند. ﴿۷﴾ و گروهی از مردم درباره خداوند بدون (هیچ) دانش و هدایت و کتاب روشنی مجادله می‌کنند. ﴿۸﴾ مستکبرانه شانه‌هایش را بالا می‌اندازد و مغرورانه رویش را بر می‌گرداند تا (مردم را) از راه خدا گمراه سازد، او در دنیا رسوایی (بزرگی) دارد، و روز قیامت عذاب آتش را به او می‌چشانیم. ﴿۹﴾ این به سزای کردار پیشین توست. و (گرنه) خداوند بر بندگان ستمگر نیست. ﴿۱۰﴾ و از میان مردم کسی هست که با دو دلی خدا را می‌پرستد، پس اگر خیر و خوبی به او برسد بدان آرام گیرد، و اگر بلایی به او برسد به عقب برگردد، در دنیا و آخرت زیانکار شده، و این همان زیان روشن و آشکار است. ﴿۱۱﴾ به جای خداوند چیزی را که زیانی به او نمی‌رساند و سودی به او نمی‌بخشد به فریاد می‌خواند. این همان گمراهی بسیار دور است. ﴿۱۲﴾ کسی را می‌خواند که زیانش از سودش نزدیکتر است، چه یاوران و سروران بد، و چه همدمان و دوستان بدی هستند! ﴿۱۳﴾ همانا خداوند کسانی را که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند به باغهایی درمی‌آورد که رودها در زیر (درختان و کاخهای) آن روان است. بی‌گمان خداوند آنچه را می‌خواهد انجام می‌دهد. ﴿۱۴﴾ کسی که گمان می‌برد خدا پیامبرش را در دنیا و آخرت یاری نمی‌دهد، ریسمانی به آسمان بیاویزد، سپس آن (یاری خداوند) را قطع نماید، آنگاه بنگرد آیا این تدبیرش خشم او را از میان می‌برد؟ ﴿۱۵﴾

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَأَنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَن يُرِيدُ ﴿١٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئِينَ وَالنَّصَارَى وَالْمَجُوسَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا إِنَّ اللَّهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١٧﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَسْجُدُ لَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَمَن فِي الْأَرْضِ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالْدَّوَابُّ وَكَثِيرٌ مِّنَ النَّاسِ وَكَثِيرٌ حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ وَمَن يُهِنِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن مُّكْرِمٍ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ﴿١٨﴾ هَذَانِ خَصَمَانِ أُخْتَصِمُوا فِي رَبِّهِمْ فَالَّذِينَ كَفَرُوا قُطِعَتْ لَهُمْ ثِيَابٌ مِّن نَّارٍ يُصَبُّ مِن فَوْقِ رُءُوسِهِمُ الْحَمِيمُ ﴿١٩﴾ يُصْهَرُ بِهِ مَا فِي بُطُونِهِمْ وَالْجُلُودُ ﴿٢٠﴾ وَلَهُمْ مَقْلَعٌ مِّن حَدِيدٍ ﴿٢١﴾ كُلَّمَا أَرَادُوا أَن يَخْرُجُوا مِنْهَا مِنْ غَمٍّ أُعِيدُوا فِيهَا وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٢٣﴾

و اینگونه آن (قرآن) را (به صورت) آیات روشن نازل کردیم و خداوند هر کس را بخواهد هدایت می کند. ﴿۱۶﴾ به راستی (خداوند در میان) مؤمنان و یهودیان، و صابئین، و نصارا، و مجوس، و کسانی که شرک ورزیدند، همانا خداوند در روز قیامت دآوری خواهد کرد. بی گمان خداوند بر همه چیز آگاه است. ﴿۱۷﴾ آیا ندیده ای تمام کسانی که در آسمانها و زمین هستند، و خورشید و ماه و ستاره ها و کوهها و درختان و چهارپایان و بسیاری از مردم برای خدا سجده می برند؟ و بسیارند کسانی که عذاب بر آنان تحقق یافته است. و هر که را خداوند خوار سازد، گرمی دارنده ای ندارد. بی گمان خداوند هر آنچه را بخواهد انجام می دهد. ﴿۱۸﴾ این دو دسته که دشمن همدیگر می باشند درباره خدا به جدال پرداخته و به کشمکش نشسته اند. پس آنان که کفر ورزیده اند بر ایشان لباسهایی از آتش بریده شده است، از بالای سرشان آب داغ و سوزان ریخته می شود. ﴿۱۹﴾ (این آب جوشان آن چنان در بدنشان نفوذ می کند که) آنچه در درونشان است و (نیز) پوستهایشان بدان گداخته و ذوب می گردد. ﴿۲۰﴾ و برای (عذاب دادن) آنان گرزه های آهنین مهیاست. ﴿۲۱﴾ هرگاه بخواهند از غم و اندوه آتش بیرون بیایند به آنجا بازگردانده می شوند (و به آنان گفته می شود:) بجشید عذاب سوزان را. ﴿۲۲﴾ بی گمان خداوند آنان را که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده اند به باغهایی داخل می گرداند که از زیر (درختان) آن رودبارها جاری است، در آنجا با دستبندهای زرین و مروارید آراسته می شوند، و لباسشان در آنجا ابریشم است. ﴿۲۳﴾

وَهْدُوا إِلَى الطَّيِّبِ مِنَ الْقَوْلِ وَهْدُوا إِلَى صِرَاطِ
 الْحَمِيدِ ﴿٢٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ
 اللَّهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ سَوَاءً
 الْعَاكِفُ فِيهِ وَالْبَادِ وَمَنْ يُرِدْ فِيهِ بِالْحَادِ بِظُلْمٍ
 نُدِقْهُ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿٢٥﴾ وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ
 الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهَّرْ بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ
 وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿٢٦﴾ وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ
 بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ
 فَجٍّ عَمِيقٍ ﴿٢٧﴾ لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ
 اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ عَلَى مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةٍ
 الْأَنْعَامِ فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا أَمْرَ الْفَقِيرِ ﴿٢٨﴾ ثُمَّ
 لِيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلِيُوفُوا نُدُورَهُمْ وَلِيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ
 الْعَتِيقِ ﴿٢٩﴾ ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظَمْ حُرْمَتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ
 لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَأُحِلَّتْ لَكُمْ الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يُتَنَلَّى
 عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا
 قَوْلَ الزُّورِ ﴿٣٠﴾

و به سخن پاکیزه راه یافتند و به راه پسندیده رهنمود شدند. ﴿۲۴﴾ بی گمان کسانی که کفر ورزیده اند و (مردم را) از راه خدا، و (پیامبر و مؤمنان را در سال حدیبیه) از مسجد الحرام باز می دارند که ما آن را - برای همه مردم اعم از کسانی که در آن جا زندگی می کنند و یا از نقاط دیگر بدان وارد می شوند - یکسان (حرم امن و امان و محل مراسم حج) نموده ایم (برای آنان عذابی سخت دردناک است)، و کسی که از روی ستم در آن جا مرتکب خلاف گردد عذاب دردناکی به او می چشانیم. ﴿۲۵﴾ و به یادآور آنگاه که جایگاه خانه (کعبه) را برای ابراهیم معین ساختیم (و به او گفتیم:) که چیزی را با من شریک مياور، و خانه ام را برای طواف کنندگان و قیام کنندگان و رکوع کنندگان و سجده برندگان پاکیزه دار. ﴿۲۶﴾ و در (میان) مردم به حج ندا برآور، و آنها را صدا کن تا پیاده و (سوار) بر هر شتر لاغری که از هر راه دور رهسپارند به سوی تو بیایند. ﴿۲۷﴾ تا شاهد منافع خود باشند، و در روزهای معینی نام خدا را بر چهارپایانی ببرند که خداوند روزیشان کرده است. پس، از آن بخورید و بینوایان و مستمندان را نیز بخورانید. ﴿۲۸﴾ سپس باید آلودگی های بدنشان را بزدانید و به نذرهایشان وفا کنند، خانه قدیمی و گرامی (خدا، کعبه) را طواف نمایند. ﴿۲۹﴾ این است (حکم خداوند) هر کس مقدسات و شعائر خداوند را بزرگ و محترم بدارد آن برایش در نزد پروردگار بهتر است، و چهارپایان برایتان حلال گشته اند مگر آنچه بر شما خوانده می شود، و از پلیدی ها که بعضی از آن بت ها هستند دوری کنید و از سخن دروغ پرهیزید. ﴿۳۰﴾

حُفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ ﴿٣١﴾ ذَلِكَ وَمَنْ يُعَظِّمْ شَعِيرَةَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ ﴿٣٢﴾ لَكُمْ فِيهَا مَنْفَعٌ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ مَحِلُّهَا إِلَى الْبَيْتِ الْعَتِيقِ ﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا لِّيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَى مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةٍ الْأَنْعَامِ فَالْهَكُمْ إِلَهُ وَاحِدٌ فَلَهُ أَسْلِمُوا وَبَشِّرِ الْمُخْبِتِينَ ﴿٣٤﴾ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَالصَّابِرِينَ عَلَى مَا أَصَابَهُمْ وَالْمُقِيمِي الصَّلَاةِ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَالْبَدَنَ جَعَلْنَاهَا لَكُمْ مِنْ شَعِيرِ اللَّهِ لَكُمْ فِيهَا خَيْرٌ فَادْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا صَوَافٍ فَإِذَا وَجَبَتْ جُنُوبُهَا فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا الْقَانِعَ وَالْمُعْتَرَّ كَذَلِكَ سَخَّرْنَاهَا لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٣٦﴾ لَنْ يَنَالَ اللَّهُ لُحُومُهَا وَلَا دِمَاؤُهَا وَلَكِنْ يَنَالُهُ التَّقْوَى مِنْكُمْ كَذَلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَاكُمْ وَبَشِّرِ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يُدْفِعُ عَنِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ ﴿٣٨﴾

حَقِّقْ رَا و مخلص خدا باشيد، و هيچ گونه شريكي براي خدا قرار ندهيد. و هر كس به خداوند شرك ورزد انگار از آسمان فرو افتاده، و آنگاه مرغان او را ربوده اند، يا اينكه باد او را به جاي بسيار دورى افكنده است. ﴿٣١﴾ چنين است، و هر كس شعير خداوند را بزرگ شمارد بي گمان بزرگداشت آن نشانه پرهيزگارى دلهاست. ﴿٣٢﴾ در آن (حيوانات قربانى) تا مدتى معين فايده ها مى باشد، سپس محل قربانى كردن آنها خانه قديمى و گرامى (كعبه) است. ﴿٣٣﴾ و براي هر امتى قربانى كردن را مقرر داشته ايم تا با نام خدا چهارپايانى را ذبح كنند كه خدا بدیشان عطا نموده است. معبودتان معبود يگانه است، پس براي او تسليم شويد، و فروتنان را نويد ده. ﴿٣٤﴾ (آنان) كسانى (هستند) كه چون نام خدا برده شود دلهایشان ترسان گردد، و در برابر مصيبت هاى كه به آنان مى رسد شكيابى مى روزند، و (همواره) نماز را بر پا مى دارند، و از آنچه روزيشان داده ايم انفاق مى كنند. ﴿٣٥﴾ و (قربانى كردن) شتران (چاق و فربه) را برايتان از شعير خدا قرار داديم، در آنها برايتان خير (فراوانى) است، پس در حالى كه برپاى ايستاده اند نام خدا را بر آنها ببريد، و هنگامى كه بر پهلویشان افتادند از گوشت آنها بخوريد، و به بينوايان سائل و غير سائل بخورانيده، اينگونه آنها را برايتان رام و مطيع كرده ايم تا سپاسگزارى كنيد. ﴿٣٦﴾ هرگز گوشتهاى و خونهاى قربانيان به خداوند نمى رسد، بلكه پرهيزگاريان به او مى رسد، اينگونه آنها را برايتان مسخر نمود تا خداوند را به خاطر آنكه شما را هدايت كرده است به بزرگى ياد كنيد، و نيكو كاران را مژده بده. ﴿٣٧﴾ به راستى خداوند از مؤمنان دفاع مى كند، چرا كه خداوند هيچ خيانت پيشه كافرى را دوست نمى دارد. ﴿٣٨﴾

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَتِّلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهَدَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذَكَّرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٤٠﴾ الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٤١﴾ وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَثَمُودٌ ﴿٤٢﴾ وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ﴿٤٣﴾ وَأَصْحَابُ مَدْيَنَ وَكَذَّبَ مُوسَىٰ فَأَمَلَيْتُ لِلْكَافِرِينَ ثُمَّ أَخَذْتَهُمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٤﴾ فَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَبِئْرٍ مُعَطَّلَةٍ وَقَصْرٍ مَشِيدٍ ﴿٤٥﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُون لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ ءَاذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ ﴿٤٦﴾

به کسانی که از روی ستم (با آنان) جنگ می‌شود اجازه (جهاد) داده شده و خداوند تواناست بر اینکه ایشان را پیروز گرداند. ﴿۳۹﴾ همان کسانی که از سرزمینشان به ناحق، بلکه از آن روی که می‌گفتند: خداوند پروردگار ماست بیرون رانده شدند، اگر خداوند بعضی از مردم را به وسیله بعضی (دیگر) دفع نمی‌کرد صومعه‌ها و کلیساها و کنیسه‌ها و مسجد‌هایی که در آنها خدا بسیار یاد می‌شود، ویران می‌شدند، و به راستی خداوند کسی که او را یاری دهد یاری می‌کند، همانا خداوند نیرومند و چیره است. ﴿۴۰﴾ کسانی که اگر در زمین آنها را قدرت ببخشیم نماز را برپای می‌دارند و زکات (اموال) را می‌پردازند و به کار خوب فرمان می‌دهند و از کار زشت باز می‌دارند، و سرانجام کارها به خدا باز می‌گردد. ﴿۴۱﴾ و اگر تو را تکذیب کنند، به راستی که پیش از آنان قوم نوح و عاد و ثمود (پیامبرانشان) را دروغگو انگاشتند. ﴿۴۲﴾ و (همچنین) قوم ابراهیم و قوم لوط. ﴿۴۳﴾ و اهل دین (نیز) پیامبر خود را تکذیب نمودند و موسی (نیز) دروغگو انگاشته شد، پس به کافران مهلت دادم، آنگاه ایشان را گرفتار نمودیم. پس (بنگر) عقوبت من چگونه است! ﴿۴۴﴾ و چه بسیار شهرهایی را درحالیکه (اهلش) ستمگر بودند نابود کرده‌ایم، و (اینک) سقفهایشان بر دیوارهایشان فرو ریخته است، و چه بسیار چاههایی که بی‌استفاده رها گشته است و کاخهای برافراشته و استواری که بی‌صاحب و متروک مانده است. ﴿۴۵﴾ آیا در زمین به سیر و سفر نپرداخته‌اند تا دل‌هایی داشته باشند که با آن دریابند و گوش‌هایی داشته باشند که با آن بشنوند، بی‌گمان چشم‌ها نابینا نمی‌گردند، بلکه دل‌های درون سینه‌ها نابینا می‌شوند. ﴿۴۶﴾

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ وَعْدَهُ
وَإِنْ يَوْمًا عِنْدَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴿٤٧﴾
وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ أُمَلِّتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ أَخَذْتُهَا
وَإِلَى الْمَصِيرِ ﴿٤٨﴾ قُلْ يَأَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَنَا لَكُمْ
نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٩﴾ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٥٠﴾ وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي ءَايَاتِنَا
مُعْجِزِينَ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٥١﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا
مِن قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَنَّى أَلْقَى
الشَّيْطَانُ فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنْسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ
ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ ءَايَتِهِ ۖ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٢﴾
لِيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فِتْنَةً لِلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ
مَّرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَفِي شِقَاقٍ
بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ
رَبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ ۖ فَتُحْبَتَ لَهُ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ اللَّهَ
لَهَادِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٤﴾ وَلَا يَزَالُ
الَّذِينَ كَفَرُوا فِي مِرْيَةٍ مِّنْهُ حَتَّى تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ
بَغْتَةً أَوْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ يَوْمٍ عَقِيمٍ ﴿٥٥﴾

و با شتاب عذاب را از تو می طلبند، و خداوند هرگز
خلاف وعده نمی کند، و نزد پروردگارت یک روز
مانند هزار سالی است که (شما می شمارید و) به حساب
می آید. ﴿۴۷﴾ و آبادیها و شهرهای بسیاری بوده اند
که علی رغم اینکه (مردمانشان) ستمگر بوده اند (ولی)
ما بدیشان مهلت دادیم، سپس (به موقع) ایشان را به
عذاب گرفتار نمودیم، و بازگشت (همگی) به سوی من
است. ﴿۴۸﴾ بگو: ای مردم! جز این نیست که من برای
شما بیم دهنده ای آشکارم. ﴿۴۹﴾ پس آنان که ایمان
آورده و کارهای شایسته ای کرده اند از آمرزش گناهان
و رزق و روزی پاک و خوبی برخوردارند. ﴿۵۰﴾ و
کسانی که در (انکار) آیات ما کوشیدند آنان ساکنان
دوزخ اند. ﴿۵۱﴾ و هیچ رسول و هیچ پیامبری را پیش
از تو نفرستادیم مگر اینکه هنگامی که چیزی را تلاوت
می کرد شیطان در تلاوت و خواندن او (شبهه) القا
می نمود، پس خداوند آنچه را که شیطان القا می کرد از
بین می برد، سپس خداوند آیتش را استوار می دارد، و
خداوند بس آگاه و با حکمت است. ﴿۵۲﴾ تا خداوند
آنچه را که شیطان می افکند برای بیمار دلان، و آنان
که دلهایشان سخت است آزمونی قرار دهد. بی گمان
ستمگران در عداوت عمیق و مخالفت سختی به سر
می برند. ﴿۵۳﴾ و تا دانش یافتگان بدانند که آن
(وحی) از سوی پروردگارت حق است، و به آن ایمان
آورند، تا دلهایشان بدان آرام گیرد، و در برابرش
تسلیم و خاضع شوند و بی گمان خداوند مؤمنان را به
راه راست هدایت می کند. ﴿۵۴﴾ و کافران پیوسته
درباره آن تردید دارند تا اینکه ناگهان قیامت به آنان
در رسد، یا عذاب روز نازل و عقیم گریبانشان را
بگیرد. ﴿۵۵﴾

الْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٥٦﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَاُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوا أَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقَنَّهُمُ اللَّهُ رِزْقًا حَسَنًا وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٥٨﴾ لِيَدْخُلَنَّهُمْ مَدْخَلًا يُرْضَوْنَ بِهِ وَإِنَّ اللَّهَ لَعَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿٥٩﴾ ذَٰلِكَ وَمَنْ عَاقَبَ بِمِثْلِ مَا عُوقِبَ بِهِ ثُمَّ بُغِيَ عَلَيْهِ لَيَنْصُرَنَّهُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ﴿٦٠﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٦١﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٦٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَتُصْبِحُ الْأَرْضُ مُخْضَرَّةً إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿٦٣﴾ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٦٤﴾

ملک و فرمانروایی در آن روز از آن خداست، میان آنان داوری می‌کند، پس کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند، در باغهای پرناز و نعمت خواهند بود. ﴿۵۶﴾ و کسانی که کفر ورزیده و آیات مرا تکذیب کرده‌اند، اینان عذابی خوار کننده دارند. ﴿۵۷﴾ و کسانی که در راه خدا هجرت کرده و سپس کشته شده یا مرده‌اند، بدون شک خداوند به آنان روزی نیک می‌دهد و به یقین خداوند بهترین روزی دهندگان است. ﴿۵۸﴾ قطعاً خداوند آنان را به جایگاهی که آن را می‌پسندند وارد خواهد کرد، و بی‌گمان خداوند دانا و شکیا است. ﴿۵۹﴾ قطعاً خداوند آنان را به جایگاهی که آن را می‌پسندند وارد خواهد کرد، و بی‌گمان خداوند دانا و شکیا است. ﴿۵۹﴾ (حکم بر) این است، و هر کس (دیگری را) به مانند آنچه خود به آن عقوبت داده شده است عقوبت دهد، سپس مورد ستم واقع شود، حتماً خداوند او را یاری خواهد کرد، به راستی خداوند بخشاینده و آمرزگار است. ﴿۶۰﴾ این از آن جهت است که خداوند شب را در روز و روز را در شب داخل می‌گرداند، و خداوند شنوای بینا است. ﴿۶۱﴾ این از آن جهت است که خداوند بر حق است و آنچه را که به جز او فریاد می‌خوانند و پرستش می‌نمایند باطل است، و خداوند والا و بزرگوار است. ﴿۶۲﴾ آیا ندیده ای که خداوند از آسمانها آب فرو فرستاده، آنگاه زمین سرسبز و خرم می‌گردد، بی‌گمان خداوند باریک بین و آگاه است. ﴿۶۳﴾ آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن اوست، و خداوند بی‌نیاز و ستوده است. ﴿۶۴﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ وَالْفُلْكَ
تَجْرَى فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَيُمْسِكُ السَّمَاءَ أَنْ تَقَعَ
عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوفٌ
رَحِيمٌ ﴿٦٥﴾ وَهُوَ الَّذِي أَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ
يُحْيِيكُمْ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ ﴿٦٦﴾ لِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا
مَنْسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ فَلَا يُنْزِعُكَ فِي الْأَمْرِ وَادْعُ
إِلَى رَبِّكَ إِنَّكَ لَعَلَى هُدًى مُسْتَقِيمٍ ﴿٦٧﴾ وَإِنْ جَدَلُوكَ
فَقُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾ اللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ
يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ
أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي
كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾ وَيَعْبُدُونَ مِنْ
دُونِ اللَّهِ مَا لَمْ يَنْزِلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَا لَيْسَ لَهُمْ بِهِ
عِلْمٌ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ﴿٧١﴾ وَإِذَا تُتْلَى عَلَيْهِمْ
آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِ الَّذِينَ كَفَرُوا
الْمُنْكَرُ يَكَادُونَ يَسْطُونَ بِالَّذِينَ يَتْلُونَ عَلَيْهِمْ
آيَاتِنَا قُلْ أَفَأُنَبِّئُكُمْ بِشَرٍّ مِّنْ ذَلِكَُمُ النَّارُ وَعَذَابُهَا
اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٧٢﴾

مگر نمی‌بینی که خداوند آنچه را در زمین است، و
کشتی‌ها را که به فرمان او روان‌اند برایتان مسخر
گردانید، و (خداوند) نمی‌گذارد آسمان بر زمین فرو
ریزد، مگر به اذن و خواست خودش؟! همانا خداوند
نسبت به مردم بخشاینده و مهربان است. ﴿۶۵﴾ و او
خداوندی است که شما را زندگی داد، آنگاه شما را
می‌میراند، سپس شما را زنده می‌کند. بی‌گمان انسان
(بسیار) ناسپاس است. ﴿۶۶﴾ برای هر ملتی آیینی مقرر
داشته‌ایم تا آنان بدان عمل کنند، پس باید درباره‌ی این
امر با تو ستیز نکنند. و به‌سوی پروردگارت دعوت کن،
بی‌گمان تو بر راه راست هستی. ﴿۶۷﴾ و اگر با تو
مجادله کردند، بگو: خداوند به آنچه می‌کنید آگاه‌تر
است. ﴿۶۸﴾ خداوند میان شما در روز قیامت درباره‌ی
آنچه اختلاف می‌ورزیدید داوری می‌کند. ﴿۶۹﴾ آیا
ندانسته‌ای که خداوند (همه) آنچه را در زمین و آسمان
است می‌داند، بدون شک تمام اینها در کتابی ثبت و
ضبط است، و این کار برای خدا آسان است. ﴿۷۰﴾ (و
مشرکان) بجز خداوند چیزهایی را می‌پرستند که
خداوند دلیلی بر (صحت) پرستش آنها بیان ننموده
است، و چیزی را می‌پرستند که به آن علمی ندارند، و
برای ستمکاران هیچ یآوری نیست. ﴿۷۱﴾ و هنگامی
که آیات روشن ما بر آنان خوانده می‌شود در چهره‌ی
کافران ناخوشی را می‌بینی، بلکه نزدیک است به
کسانی حمله‌ور شوند که آیات ما را بر آن می‌خوانند.
بگو: آیا شما را به بدتر از این خبر دهم، به (آن) آتشی
که خداوند آن را به کافران وعده داده‌است، و بد
سرانجامی است. ﴿۷۲﴾

يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَاستَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ وَإِنْ يَسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ ضَعُفَ الطَّالِبُ وَالْمَطْلُوبُ ﴿٧٣﴾ مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٧٤﴾ اللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٧٥﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٧٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا وَاعْبُدُوا رَبَّكُمْ وَافْعَلُوا الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٧٧﴾ وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ وَاعْتَصِمُوا بِاللَّهِ هُوَ مَوْلَاكُمْ فَنِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ ﴿٧٨﴾

ای مردم! مثلی زده شده، پس به آن گوش فرا دهید، کسانی را که به غیر از خدا به کمک می‌خوانید (و پرستش می‌نمایید) هرگز نمی‌توانند مگسی بیافرینند، هر چند که همگان (برای آفرینش آن) دست به دست یکدیگرند دهند، و اگر آن مگس چیزی را از آنان برباید نمی‌تواند آن را از او باز پس گیرند، (و برهاند)، هم طالب و هم مطلوب در مانده و ناتوانند. ﴿۷۳﴾ آنان خداوند را آن‌گونه که باید بشناسند نشناخته‌اند، بی‌گمان خداوند توانای پیروزمند است. ﴿۷۴﴾ خداوند از میان فرشتگان رسولانی را انتخاب می‌کند، و از میان مردم نیز، بی‌گمان خداوند شنوای بیناست. ﴿۷۵﴾ آینده و گذشته آنان را می‌داند، و همه کارها به سوی خدا بازگردانده می‌شود. ﴿۷۶﴾ ای مؤمنان! رکوع کنید، و سجده برید و پروردگارتان را عبادت کنید، و کار نیک انجام دهید تا رستگار شوید. ﴿۷۷﴾ و در راه خدا جها کنید، آن‌گونه که شایسته جهاد در راه اوست. او شما را برگزیده، و در دین کارهای دشوار و سنگین را بر دوش شما نگذاشته است. آیین پدرتان ابراهیم را (برای شما تشریع کرده است)، او شما را پیش از این مسلمان نام نهاده است، تا پیامبر بر شما گواه باشد و (شما نیز) بر مردم گواه باشید، پس نماز را بر پای دارید و زکات مال را پرداخت کنید، و به خدا تمسک نمایید که او یار و سرپرست شما است. چه سرور و یاور نیک، و چه مددکار و کمک کننده خوبی است! ﴿۷۸﴾

سُورَةُ الْمُؤْمِنُونَ

سوره مؤمنون

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ
خَاشِعُونَ ﴿٢﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ ﴿٣﴾
وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ﴿٤﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ
حَافِظُونَ ﴿٥﴾ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ
فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٦﴾ فَمَنِ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ﴿٧﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِهِمْ
وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴿٨﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ
يُحَافِظُونَ ﴿٩﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ ﴿١٠﴾ الَّذِينَ يَرِثُونَ
الْأَرْضَ دُونَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا
الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِّن طِينٍ ﴿١٢﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نَظْفَةً
فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿١٣﴾ ثُمَّ خَلَقْنَا النَّظْفَةَ عِلْقَةً فَخَلَقْنَا
الْعِلْقَةَ مَضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمَضْغَةَ عِظًا فَكَسَوْنَا
الْعِظَ لَحْمًا ثُمَّ أَنشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَارَكَ اللَّهُ
أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ﴿١٤﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيِّتُونَ
﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ تُبْعَثُونَ ﴿١٦﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا
فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَائِقَ وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غَافِلِينَ

﴿١٧﴾

مسلمانان مؤمنان پیروز و رستگارند. ﴿١﴾ کسانی که در
نمازشان فروتن و خاشع هستند. ﴿٢﴾ و کسانی که از
کردار بیهوده و گفتار یاه و پوچ روی گردانند. ﴿٣﴾
و کسانی که زکات را پرداخت می کنند. ﴿٤﴾ و آنانکه
شرمگاههایشان را پاک نگاه می دارند. ﴿٥﴾ مگر در
مورد همسران یا کنیزان خود، که در این صورت
سزاوار نکوهش نیستند. ﴿٦﴾ پس هر کس فراتر از این
را بجوید، اینان همان تجاوز کارانند. ﴿٧﴾ و کسانی
که امانتها و پیمانهایشان را رعایت می کنند. ﴿٨﴾ و
کسانی که به نمازهایشان پایبنداند. ﴿٩﴾ آنان همان
وارثان هستند. ﴿١٠﴾ کسانی که بهشت برین را به دست
می آورند، و آنان در آن جاودانه اند. ﴿١١﴾ و به راستی
که انسان را از گلی برداشته شده از تمام زمین
آفریده ایم. ﴿١٢﴾ سپس او را به صورت نطفه ای در
قرارگاه استوار قرار دادیم. ﴿١٣﴾ سپس نطفه را به
خونی بسته تبدیل کردیم، و آنگاه خون بسته را به
شکل قطعه گوشتی به اندازه ای آنچه که جویده می شود
در آوردیم، و از این تکه گوشت جویده شده
استخوانهایی ساختیم، و بعد بر استخوانها گوشت
پوشانیدیم، و از آن پس او را (به) آفرینش دیگری
آفریدیم، پس بزرگ است خداوند بهترین آفرینندگان.
﴿١٤﴾ بعد از آن قطعاً شما خواهید مُرد. ﴿١٥﴾ سپس
شما در روز قیامت حتماً برانگیخته خواهید شد. ﴿١٦﴾
و به راستی بر فرازتان هفت آسمان آفریدیم، و ما
هرگز از آفرینش غافل نبوده ایم. ﴿١٧﴾

وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَسْكَنْتَهُ فِي الْأَرْضِ ط
وَأَنَّا عَلَى ذَهَابٍ بِهِ لَقَدِيرُونَ ﴿١٨﴾ فَأَنْشَأْنَا لَكُمْ بِهِ
جَنَّتٍ مِّنْ نَّحِيلٍ وَأَعْنَبٍ لَّكُمْ فِيهَا فَوَكِهٌ كَثِيرٌ
وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿١٩﴾ وَشَجَرَةً تَخْرُجُ مِنْ طُورِ سَيْنَاءَ
تَنْبُتُ بِالذَّهْنِ وَصَبْغٍ لِلَّالِكِينَ ﴿٢٠﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِي
الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُّسْقِيكُم مِّمَّا فِي بُطُونِهَا وَلَكُمْ
فِيهَا مَنَافِعُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٢١﴾ وَعَلَيْهَا وَعَلَى
الْفُلْكِ تَحْمَلُونِ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ
فَقَالَ يَقَوْمُ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ
أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ الْمَلَأُوا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ
قَوْمِهِ مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُرِيدُ أَنْ يَتَفَضَّلَ
عَلَيْكُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً مَا سَمِعْنَا
بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ بِهِ
جَنَّةٌ فَنَرَبَّصُوا بِهِ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبِّ أَنْصُرْنِي
بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٢٦﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ أَنْ اصْنَعْ الْفُلْكَ
بِأَعْيُنِنَا وَوْحَيْنَا فَإِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ فَاسْلُكْ
فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ مِّنْ أَثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ
عَلَيْهِ الْقَوْلُ مِنْهُمْ وَلَا تُخَاطِبُنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا
إِنَّهُمْ مُّغْرَقُونَ ﴿٢٧﴾

و از آسمان آبی را به اندازه فرو فرستادیم، و آن را در
زمین ماندگار نمودیم، و بی گمان ما بر از میان بردنش
تواناییم. ﴿۱۸﴾ ما به وسیله این آب نخلستانها و
تاکستانها را برای شما پدید آوردیم، و شما در آنجا
میوه های بسیاری دارید، و از آن می خورید. ﴿۱۹﴾ و
همچنین با آن درختی پدیدار کردیم که در کوه طور
سینا می روید (و) روغن و نان خورشی برای خورندگان
بر می آورد. ﴿۲۰﴾ و به راستی برایتان در چهارپایان
عبرتی است، از آنچه در شکم آنهاست به شما
می نوشانیم، و در آنها برایتان منافی فراوان است، و از
آن می خورید. ﴿۲۱﴾ و بر آنها و بر کشتی ها حمل
می شوید. ﴿۲۲﴾ و به راستی نوح را به سوی قومش
فرستادیم پس گفت: ای قوم من! خداوند را بپرستید،
شما هیچ معبود حقیقی جز او ندارید. آیا (از عذاب
خداوند و زوال نعمت او) نمی ترسید؟! ﴿۲۳﴾ پس
اشرافی از قومش که کافر بودند، گفتند: این مرد جز
انسانی همچون شما نیست، می خواهد بر شما برتری
یابد، اگر خداوند می خواست حتماً فرشتگانی
می فرستاد، ما چنین چیزی را از پدران پیشین خود
نشنیده ایم. ﴿۲۴﴾ او جز شخصی نیست که در خود
جنونی دارد، پس تا مدتی درباره او صبر کنید. ﴿۲۵﴾
(نوح) گفت: پروردگارا! چون مرا تکذیب می کنند
یاری ام کن. ﴿۲۶﴾ پس به او وحی کردیم که زیر نظر
و فرمان ما کشتی را بساز، پس هرگاه فرمان ما صادر
شد و آب از تنور بر جوشید، بلافاصله از همه حیوانات
از هر نوعی جفتی (نر و ماده) را سوار کشتی کن و
خانواده ات را نیز سوار کن، مگر کسی از آنان که وعده
(حق) از پیش بر او مقرر شده است، و درباره کسانی
که ستم ورزیده اند با من سخن مگو، بی گمان آنان
غرق شدنی اند. ﴿۲۷﴾

فَإِذَا أَسْتَوَيْتِ أَنْتَ وَمَنْ مَعَكَ عَلَى الْفُلِّ فَقُلِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَجَّيْنَا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٨﴾ وَقُلِ
رَبِّ أَنْزِلْنِي مُنْزَلًا مُبَارَكًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿٢٩﴾ إِنَّ
فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ وَإِنْ كُنَّا لَمُبْتَلِينَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ
بَعْدِهِمْ قَرْنًا ءَاخِرِينَ ﴿٣١﴾ فَأَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ
أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهِ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ
﴿٣٢﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا
بِلِقَاءِ الْآخِرَةِ وَأَتْرَفْنَاهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مَا هَذَا إِلَّا
بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ وَيَشْرَبُ
مِمَّا تَشْرَبُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَئِنْ أَطَعْتُم بَشَرًا مِّثْلَكُمْ إِنَّكُمْ
إِذَا لَخَسِرُونَ ﴿٣٤﴾ أَيْعِدْكُمْ أَنْكُمْ إِذَا مِتُمْ وَكُنْتُمْ
تُرَابًا وَعِظْلًا أَنْكُمْ مُمَخَّرُونَ ﴿٣٥﴾ هِيَ هَاتِ هَاتِ
لِمَا تُوعَدُونَ ﴿٣٦﴾ إِنْ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ
وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٣٧﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ افْتَرَى
عَلَى اللَّهِ كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ
أَنْصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونَ ﴿٣٩﴾ قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لِّيُصْبِحَنَّ
نَدِيمِينَ ﴿٤٠﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ بِالْحَقِّ فَجَعَلْنَاهُمْ
غُثَاءً فَبُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾ ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ
بَعْدِهِمْ قُرُونًا ءَاخِرِينَ ﴿٤٢﴾

پس چون تو و همراهانت بر کشتی (سوار شدید) و
استقرار یافتید، بگو: ستایش خداوندی را سزا است که
ما را از گروه ستمکاران رهایی بخشید. ﴿۲۸﴾ و بگو:
پروردگارا! مرا در منزلی پرخیر و برکت فرود آور، و
تو بهترین فرود آورندگانی. ﴿۲۹﴾ قطعاً در این
نشانه‌هایی است، و به طور مسلم (ما بندگان خود را)
آزمایش می‌نماییم. ﴿۳۰﴾ آنگاه پس از آنان مردمانی
دیگر پدید آوردیم. ﴿۳۱﴾ و پیامبری از خودشان به
(میان) آنان فرستادیم که فقط خداوند را بپرستید، زیرا
جز او معبود به حقی ندارید. آیا نمی‌پرهیزید؟! ﴿۳۲﴾
و اشرافیان قومش که کفر ورزیدند و فرا رسیدن قیامت
را قبول نداشتند، و به آنان در زندگانی دنیا آسایش
داده بودیم، گفتند: این جز انسانی همانند شما نیست، از
آنچه می‌خورید، می‌خورد، و از آنچه می‌نوشید،
می‌نوشد. ﴿۳۳﴾ و اگر از انسانی مانند خود پیروی کنید
آنگاه شما زیانکار خواهید بود. ﴿۳۴﴾ آیا به شما وعده
می‌دهد که چون بمیرید و تبدیل به خاک و استخوان
گردید شما (بار دیگر زنده می‌گردید، و) از گورها
خارج گردانده می‌شوید؟! ﴿۳۵﴾ آنچه به شما وعده
داده می‌شود دور دور است. ﴿۳۶﴾ جز زندگانی این
جهان ما (هیچ زندگی و حیات) وجود ندارد (گروهی
از ما) زنده می‌شویم، و ما برانگیخته نخواهیم شد.
﴿۳۷﴾ و او جز مردی نیست که بر خدا دروغ بسته است
و ما به او ایمان نمی‌آوریم. ﴿۳۸﴾ گفت: پروردگارا!
یاری‌ام کن به سبب اینکه مرا دروغگو انگاشتند. ﴿۳۹﴾
فرمود: پس از اندک زمانی پشیمان می‌شوند. ﴿۴۰﴾
ناگهان صدای بلند (و مرگبار، آنان را به سبب استقامتی
که در برابر حق داشتند) فرا گرفت و آنان را (مانند)
خاشاکی که بر آب افتاده است گردانیدیم، پس نفرین
بر گروه ستمکاران. ﴿۴۱﴾ آنگاه بعد از ایشان نسلهایی
دیگر پدید آوردیم. ﴿۴۲﴾

مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَعِزُّونَ ﴿٤٣﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا رَسُولَنَا تَتْرَأُ كُلُّ مَا جَاءَ أُمَّةٌ رَسُولَهَا كَذَّبُوهُ فَاتَّبَعْنَا بَعْضَهُمْ بَعْضًا وَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ فَبُعْدًا لِقَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٤﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَارُونَ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٤٥﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا عَالِينَ ﴿٤٦﴾ فَقَالُوا أَنْتُمْ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا وَقَوْمُهُمَا لَنَا عِبَدُونَ ﴿٤٧﴾ فَكَذَّبُوهُمَا فَكَانُوا مِنَ الْمُهْلَكِينَ ﴿٤٨﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ آيَةً وَءَاوَيْنَهُمَا إِلَىٰ رُبُوعٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ ﴿٥٠﴾ يَأْتِيهَا الرُّسُلُ كُلُّوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٥١﴾ وَإِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴿٥٢﴾ فَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٥٣﴾ فَذَرَهُمْ فِي غَمَرَتِهِمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٥٤﴾ أَيْحَسِبُونَ أَنَّمَا نُمِدُّهُمْ بِهِ مِنْ مَّالٍ وَبَنِينَ ﴿٥٥﴾ نُسَارِعُ لَهُمْ فِي الْخَيْرَاتِ بَلْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِنْ خَشْيَةِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٨﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾

هیچ امتی از اجلش پیشی نمی گیرد، و باز پس نمی ماند. ﴿۴۳﴾ سپس پیامبرانی خود را یکی پس از دیگری روانه کردیم، هر گاه پیامبری به نزد امتش می آمد، او را تکذیب می کردند، ما هم (ملتهای سرکش را نابود و) یکی را پس از دیگری روانه (دیار نیستی) کردیم، و آنان را افسانه ساختیم. آری! نفرین بر گروهی که ایمان نمی آورند. ﴿۴۴﴾ سپس موسی و برادرش هارون را همراه با نشانه های خود، و دلیلی آشکار فرستادیم. ﴿۴۵﴾ به سوی فرعون و اشراف (قوم) او، ولی آنان تکبر ورزیدند، و گروهی برتری جو بودند. ﴿۴۶﴾ پس گفتند: آیا به دو انسانی همچون خودمان ایمان آوریم، حال آنکه قوم آنها خدمتگذار ما هستند؟! ﴿۴۷﴾ پس آن دو (موسی و هارون) را تکذیب کردند و در نتیجه هلاک و نابود شدند. ﴿۴۸﴾ و به موسی کتاب دادیم تا شاید راهیاب گردند. ﴿۴۹﴾ و پسر مریم و مادرش را نشانه ای گردانیدیم، و آن دو را در تپه ای استوار و برخوردار از آب روان جای دادیم. ﴿۵۰﴾ ای پیامبران! از خوراکیهای پاکیزه و حلال بخورید، و کارهای شایسته بکنید، بی گمان من از آنچه انجام می دهید آگاهم. ﴿۵۱﴾ و همانا این است امت شما که امتی یگانه است، و من پروردگار شما هستم، پس تنها از من بهراسید. ﴿۵۲﴾ (اما مردمان) کار و بار خود را به پراکندگی کشاندند، و هر گروهی به آنچه نزد آنها است شادمان هستند. ﴿۵۳﴾ پس بگذار تا مدت زمانی در غرقاب (جهالت و گمراهی) خود بسر ببرند. ﴿۵۴﴾ آیا می پندارند با مال و فرزندی که به آنان مدد می رسانیم. ﴿۵۵﴾ شتابان نیکی ها و خوبی ها را نصیبتان می کنیم؟ (چنین نیست) بلکه نمی دانند. ﴿۵۶﴾ بی گمان آنان که از خوف خدا هراسانند. ﴿۵۷﴾ و کسانی که با آیات پروردگارشان ایمان می آورند. ﴿۵۸﴾ و کسانی که آنان به پروردگارشان کفر نمی ورزند. ﴿۵۹﴾

وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ ﴿٦٠﴾ أُولَٰئِكَ يُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ ﴿٦١﴾ وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا كِتَابٌ يَنْطِقُ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٢﴾ بَلْ قُلُوبُهُمْ فِي غَمْرَةٍ مِّنْ هَٰذَا وَلَهُمْ أَعْمَلٌ مِّنْ دُونِ ذَٰلِكَ هُمْ لَهَا عَمِلُونَ ﴿٦٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا أَخَذْنَا مُتْرَفِيهِمْ بِالْعَذَابِ إِذَا هُمْ يَجْعَرُونَ ﴿٦٤﴾ لَا تَجْعَرُوا الْيَوْمَ إِنَّكُمْ مِنَّا لَا تَنْصُرُونَ ﴿٦٥﴾ قَدْ كَانَتْ ءَايَاتِي تُنَالِي عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ تَنكِصُونَ ﴿٦٦﴾ مُسْتَكْبِرِينَ بِهِ سَمِرًا تَهْجُرُونَ ﴿٦٧﴾ أَفَلَمْ يَذَّبَرُوا أَلْقَوْلَ أَمْ جَاءَهُمْ مَا لَمْ يَأْتِ آبَاءَهُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾ أَمْ لَمْ يَعْرِفُوا رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٦٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ بِهِ جِنَّةٌ بَلْ جَاءَهُم بِالْحَقِّ وَأَكْثَرُهُم لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧٠﴾ وَلَوْ أَتَبَعَ الْحَقُّ أَهْوَاءَهُمْ لَفَسَدَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ بَلْ أَتَيْنَهُمْ بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَنِ ذِكْرِهِمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٧١﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ خَرْجًا فَقَرْجَاهُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ عَنِ الصِّرَاطِ لَنُكَيِّبُونَ ﴿٧٤﴾

و کسانی که آنچه را باید (در راه خدا) بدهند، می‌دهند، درحالیکه دل‌هایشان ترسان و هراسان است از اینکه به‌سوی پروردگارشان باز خواهند گشت. ﴿۶۰﴾ چنین کسانی برای انجام خوبیها می‌شتابند و در انجام آن پیشتازند. ﴿۶۱﴾ و هیچ کس را مگر به اندازه توانش تکلیف نمی‌کنیم و نزد ما کتابی است که به حق سخن می‌گوید، و هیچ ظلم و ستمی بدیشان نمی‌شود. ﴿۶۲﴾ بلکه دل‌هایشان غافل از این (قرآن) است، و آنان غیر از این (کار زشت) کارهای زشت دیگری دارند که انجامش می‌دهند. ﴿۶۳﴾ (در این حالت) سران خوشگذران ایشان را به عذاب گرفتار می‌کنیم، پس ناگهان فریاد بر می‌آورند. ﴿۶۴﴾ (بدیشان خواهیم گفت): امروز فریاد و واویلا سر ندهید، شما از سوی ما یاری و کمک نمی‌شوید. ﴿۶۵﴾ (چرا که) آیات من بر شما خوانده می‌شد ولی شما به عقب بر می‌گشتید. ﴿۶۶﴾ درحالیکه - در برابر مردم به سبب خانه‌ی کعبه - تکبر ورزیدید، شبها در جلسات و مراسم خود از قرآن بدگویی می‌کردید. ﴿۶۷﴾ آیا در این سخن نینادیشیده‌اند، یا چیزی برایشان آمده که برای نیاکان نخستینشان نیامده است؟ ﴿۶۸﴾ یا اینکه آنان پیامبرشان را نمی‌شناسند، از این رو او را انکار می‌کنند؟ ﴿۶۹﴾ یا می‌گویند: او دیوانه است؟ (چنین نیست) بلکه حق را برایشان آورده است. و بیشترشان خواهان حق نیستند. ﴿۷۰﴾ و اگر حق و حقیقت از خواسته‌های ایشان پیروی می‌کرد، آسمانها و زمین و هر آنچه که در زمین است تباه می‌شدند. بلکه پندشان را برایشان آورده‌ایم ولی آنان از پندشان روی می‌گردانند. ﴿۷۱﴾ آیا از آنان مزدی می‌طلبی؟ پس پاداش پروردگارت بهتر است، و او بهترین روزی دهندگان است. ﴿۷۲﴾ و بی‌گمان تو آنان را به راه راست هدایت می‌نمایی. ﴿۷۳﴾ و حقیقتاً کسانی که به آخرت ایمان نمی‌آورند از راه راست منحرف گشته‌اند. ﴿۷۴﴾

وَوَلَوْ رَحِمْنَاهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِمْ مِنْ ضُرٍّ لَلْجُؤُا فِي طَعْنِهِمْ يَعْصَهُونَ ﴿٧٥﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوا لِرَبِّهِمْ وَمَا يَتَضَرَّعُونَ ﴿٧٦﴾ حَتَّىٰ إِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيدٍ إِذَا هُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ لَكُمْ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾ وَهُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٩﴾ وَهُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ وَلَهُ اخْتِلَافُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٨٠﴾ بَلْ قَالُوا مِثْلَ مَا قَالَ الْأَوَّلُونَ ﴿٨١﴾ قَالُوا أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَأَنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿٨٢﴾ لَقَدْ وَعِدْنَا نَحْنُ وَعَاءَبَاؤُنَا هَذَا مِنْ قَبْلُ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٨٣﴾ قُلْ لِّمَنِ الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٤﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٨٥﴾ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٨٦﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٨٧﴾ قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٨﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ ﴿٨٩﴾

و اگر بدیشان رحم می کردیم، و رنج و زحمتی را که بدان گرفتار آمده اند برطرف می ساختیم، در سرکشی خود کورکورانه دست و پا می زدند. ﴿۷۵﴾ و آنان را به عذاب گرفتار ساختیم، پس برای پروردگارشان فروتنی و زاری نکردند. ﴿۷۶﴾ تا هنگامی که دری از عذاب شدید به سوی آنان گشودیم، پس آنان بناگاه در آن درمانده و ناامید شوند. ﴿۷۷﴾ و او خدایی است که برای شما گوش و چشمان و قلبها را آفریده است، اما اندکی سپاس می گذارید. ﴿۷۸﴾ و او خدایی است که شما را در زمین پدید آورد. و در پیشگاه او گردآوری می شوید. ﴿۷۹﴾ و او خدایی است که زنده می کند، و می میراند، و رفت و آمد و شب و روز به فرمان اوست. آیا خرد نمی ورزید؟ ﴿۸۰﴾ بلکه سخنانی همچون سخنان پیشینیان گفتند. ﴿۸۱﴾ گفتند: آیا چون بمیریم و به خاک و استخوانهایی تبدیل شویم، آیا برانگیخته خواهیم شد؟! ﴿۸۲﴾ این وعده به ما، و در گذشته به نیاکان ما داده شده است، اما این، چیزی جز افسانه های پیشینیان نیست. ﴿۸۳﴾ بگو: زمین و کسانی که در آن هستند از آن کیست، اگر می دانید؟ ﴿۸۴﴾ خواهند گفت: همه از آن خدایند. بگو: آیا پند نمی پذیرید و یادآور نمی شوید؟ ﴿۸۵﴾ بگو: چه کسی پروردگار آسمانهای هفتگانه و پروردگار عرش بزرگ است؟ ﴿۸۶﴾ خواهند گفت: از آن خداست. بگو: پس چرا پرهیزگاری پیشه نمی کنید؟ ﴿۸۷﴾ بگو: چه کسی است که ملکوت هر چیزی در دست اوست؟ و او خداوندی است که پناه می دهد، و در برابر (عذاب) او (از کسی) نتوان پناه گرفت اگر شما می دانید؟ ﴿۸۸﴾ خواهند گفت: (همه اینها) از آن خداست. بگو: پس چگونه دستخوش افسون شده اید؟ ﴿۸۹﴾

بَلْ أَتَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٩٠﴾ مَا أَخَذَ اللَّهُ مِنْ وَلَدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنْ إِلَهٍ إِذَا لَذَهَبَ كُلُّ إِلَهٍ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَّا بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ سُبْحَنَ اللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٩١﴾ عَلِيمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَتَعَلَّى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٩٢﴾ قُلْ رَبِّ إِمَّا تُرِيْنِي مَا يُوعَدُونَ ﴿٩٣﴾ رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِي فِي الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٩٤﴾ وَإِنَّا عَلَى أَنْ تُرِيكَ مَا نَعِدُهُمْ لَقَدِيرُونَ ﴿٩٥﴾ أَدْفَعِ بِلَاقِي هِيَ أَحْسَنُ السَّيِّئَةِ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَصِفُونَ ﴿٩٦﴾ وَقُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيْطَانِ ﴿٩٧﴾ وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ ﴿٩٨﴾ حَتَّى إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿٩٩﴾ لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٠٠﴾ فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿١٠١﴾ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فِي جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿١٠٣﴾ تَلْفَحُ وُجُوهُهُمُ النَّارُ وَهُمْ فِيهَا كَالِحُونَ ﴿١٠٤﴾

بلکه برای ایشان حق را آورده‌ایم، و قطعاً آنان دروغگو هستند. ﴿۹۰﴾ خداوند هیچ فرزندی را برنگرفته و هیچ معبودی با او نبوده است، اگر چنین می‌بود، هر معبودی آفریده‌های خود را با خود می‌برد، و برخی بر دیگری برتری می‌جستند، خدا از آنچه که آنان توصیف می‌کنند مبرا است. ﴿۹۱﴾ (خداوند یگانه) آگاه به پنهان و آشکار است، (و) از آنچه (با او) شریک می‌پندارد برتر است. ﴿۹۲﴾ بگو: پروردگارا! اگر از آنچه که بدان وعده داده می‌شوند به من بنمایی. ﴿۹۳﴾ پروردگارا! مرا از زمره کافران ستمگر مگردان. ﴿۹۴﴾ و به راستی ما بر آن تواناییم که آنچه را به آنان وعده می‌دهیم به تو بنمایانم. ﴿۹۵﴾ بدی را به روشی که آن بهتر است دفع کن، ما از چیزهایی که می‌گویند آگاهتر هستیم. ﴿۹۶﴾ و بگو: پروردگارا! از وسوسه‌های شیاطین به تو پناه می‌برم. ﴿۹۷﴾ و خویشتن را در پناه تو می‌دارم، پروردگارا! از آنکه شیطانها نزد من حاضر شوند. ﴿۹۸﴾ تا آنگاه که مرگ به سوی یکی از آنان آید، می‌گوید: پروردگارا! مرا باز گردانید. ﴿۹۹﴾ تا اینکه کار شایسته بکنم و فرصتهایی را که از دست داده‌ام جبران نمایم، هرگز! بی‌گمان آن سخنی است که او آن را می‌گوید، و در برابر آنان حایلی است تا روزی که برانگیخته می‌شوند. ﴿۱۰۰﴾ آنگاه چون در صور دمیده شود هیچگونه خویشاوند و نسبتی در میان آنان نمی‌ماند و در آن روز از همدیگر نمی‌پرسند. ﴿۱۰۱﴾ پس کسانی که کفه کارهای نیکشان سنگین باشد، اینان قطعاً رستگارانند. ﴿۱۰۲﴾ و کسانی که کفه کارهای نیکشان سبک باشد، اینان خویشتن را زیانمند نموده‌اند، و در جهنم جاودانه خواهند ماند. ﴿۱۰۳﴾ شعله‌های آتش چهره‌هایشان را فرا می‌گیرد، و آنان در آنجا (بر اثر شدت حرارت) رخ در هم کشیده و لب چروکیده‌اند. ﴿۱۰۴﴾

أَلَمْ تَكُنْ ءَايَتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ بِهَا
 تُكَذِّبُونَ ﴿١٠٥﴾ قَالُوا رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا
 قَوْمًا ضَالِّينَ ﴿١٠٦﴾ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا
 ظَالِمُونَ ﴿١٠٧﴾ قَالَ اخْسَءُوا فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونِ ﴿١٠٨﴾
 إِنَّهُ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْ عِبَادِي يَقُولُونَ رَبَّنَا ءَامَنَّا
 فَأَغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٠٩﴾
 فَاتَّخَذْتُمُوهُمْ سَخَرِيًّا حَتَّىٰ أَنْسَوْكُمْ ذِكْرِي وَكُنْتُمْ
 مِنْهُمْ تَضْحَكُونَ ﴿١١٠﴾ إِنِّي جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوا
 أَنَّهُمْ هُمُ الْفَآئِزُونَ ﴿١١١﴾ قُلْ كَمْ لَبِئْتُمْ فِي الْأَرْضِ
 عَدَدَ سِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُوا لَبِئْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَسْئَلِ
 الْعَادِينَ ﴿١١٣﴾ قُلْ إِن لَّبِئْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا لَّوْ أَنْكُم كُنْتُمْ
 تَعْلَمُونَ ﴿١١٤﴾ أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا
 وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾ فَتَعَلَّىٰ اللَّهُ الْمَلِكُ
 الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ ﴿١١٦﴾ وَمَنْ
 يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا
 حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿١١٧﴾
 وَقُلْ رَبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿١١٨﴾

مگر آیات من بر شما خوانده نمی شد، ولی شما آنها را
 دروغ می انگاشتید؟ ﴿۱۰۵﴾ می گویند: پروردگارا!
 بدبختی ما بر ما چیره شد، و گروهی گمراه بودیم.
 ﴿۱۰۶﴾ پروردگارا! ما را از آنجا بیرون آور، پس اگر
 به (کفر بازگشتیم) آنگاه به حقیقت ستمکار خواهیم
 بود. ﴿۱۰۷﴾ (خداوند بدیشان) می فرماید: بتمرکید و
 با من سخن نگویند. ﴿۱۰۸﴾ همانا گروهی از بندگان
 من می گفتند: پروردگارا! ایمان آورده ایم، پس ما را
 بیامرز و به ما رحم فرما، و تو بهترین رحم کنندگان
 هستی. ﴿۱۰۹﴾ آنگاه آنان را به ریشخند گرفتید تا
 آنجا (که سرگرم شدید) و به تمسخر گرفتن ایشان،
 ذکر و عبادت مرا از یادتان برد، و شما به آنان
 می خندیدید. ﴿۱۱۰﴾ همانا من امروز در برابر
 بردباریشان به آنان (چنین) پاداش دادم و آنان
 رستگار شدند. ﴿۱۱۱﴾ (خداوند بدیشان می فرماید): چند
 سال در روی زمین ماندگار بودید؟ ﴿۱۱۲﴾ می گویند:
 یک روز یا بخشی از یک روز ماندگار بودیم، از
 فرشتگان شمارشگر بپرس. ﴿۱۱۳﴾ (خداوند)
 می فرماید: جز مدتی اندک درنگ نکردید، کاش شما
 می دانستید. ﴿۱۱۴﴾ آیا پنداشته اید که ما شما را بیهوده
 آفریده ایم، و به سوی ما برگردانده نمی شوید؟ ﴿۱۱۵﴾
 خداوندی که فرمانروای راستین است و هیچ معبود به
 حقّی جز او نیست و صاحب عرش عظیم می باشد، بسی
 برتر از آن است (که جهان را بیهوده بیافریند). ﴿۱۱۶﴾
 و هر کس جز خدا معبود دیگری را فرا بخواند که هیچ
 دلیلی بر حقانیت آن ندارد. حساب او با خداست.
 بی گمان کافران رستگار نمی شوند. ﴿۱۱۷﴾ و بگو:
 پروردگارا! (مرا) بیامرز و ببخشای و تو بهترین
 مهربانانی. ﴿۱۱۸﴾

سُورَةُ النُّورِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سُورَةُ أَنْزَلْنَاهَا وَفَرَضْنَاهَا وَأَنْزَلْنَا فِيهَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لَّعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١﴾ الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَيْشَهْدَ عَذَابُهُمَا طَائِفَةٌ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ الزَّانِي لَا يَنْكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَالزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَا إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ وَحَرِّمَ ذَلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾ وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾ وَالَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ شُهَدَاءُ إِلَّا أَنْفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَدَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٦﴾ وَالْخَمِيسَةُ أَنَّ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مِنَ الْكَذَّابِينَ ﴿٧﴾ وَيَذَرُوا عَنْهَا الْعَذَابَ أَنْ تَشْهَدَ أَرْبَعُ شَهَدَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الْكَذَّابِينَ ﴿٨﴾ وَالْخَمِيسَةُ أَنَّ غَضَبَ اللَّهِ عَلَيْهَا إِنْ كَانَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٩﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

سوره نور

به نام خداوند بخشنده مهربان

این سوره‌ای است که آن را نازل کرده، و آن را واجب نموده‌ایم، و آیه‌های روشنی در آن فرستاده‌ایم، شاید یادآور شوید و پند پذیرید. ﴿۱﴾ به هر یک از مرد و زن زناکار صد تازیانه بزنید، و اگر به خداوند و روز قیامت ایمان دارید نباید در (اجرای) دین خدا درباره آنان دچار دلسوزی شوید، و باید گروهی از مؤمنان بر شکنجه ایشان حاضر باشند. ﴿۲﴾ مرد زناکار مگر با زن زناکار یا مشرک ازدواج نمی‌کند، و زن زناکار نیز جز با مرد زنا پیشه و یا مرد مشرک ازدواج نمی‌کند، این بر مؤمنان حرام شده است. ﴿۳﴾ و کسانی که به زنان پاکدامن نسبت زنا می‌دهند و آنگاه چهار گواه نمی‌آورند، هشتاد تازیانه به آنان بزنید، و هرگز گواهی دادن آنان را نپذیرید، و چنین کسانی فاسق‌اند. ﴿۴﴾ مگر آنان که پس از این توبه کردند و (کار را) به صلاح آوردند. بی‌گمان خداوند آمرزگار و مهربان است. ﴿۵﴾ و کسانی که به زنانشان زنا نسبت می‌دهند و جز خودشان گواهانی ندارند، هر یک از ایشان باید چهار مرتبه خدای را به شهادت بطلبد که او از راستگویان است. ﴿۶﴾ و پنجمین (گواهی چنین است) که لعنت خدا بر او باد اگر از دروغگویان باشد. ﴿۷﴾ و عذاب را از آن (زن) بر می‌دارد اینکه چهار بار (به خدا سوگند بخورد) و گواهی دهد که شوهرش از دروغگویان است. ﴿۸﴾ و در مرتبه پنجم آن زن باید بگوید: لعنت خدا بر او باد اگر او (=شوهرش) از راستگویان باشد. ﴿۹﴾ و اگر فضل خدا و رحمت او بر شما نمی‌بود و اینکه خداوند توبه‌پذیر و حکیم است (بر آن کس از دو لعنت کننده که دروغ گفته است) آنچه را وارد می‌کرد که برای خویشتن خواسته است).

إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنْكُمْ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَّكُم بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ لِكُلِّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ مَا أَكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١﴾ لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِأَنفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هَذَا إِفْكٌ مُّبِينٌ ﴿١٢﴾ لَوْلَا جَاءُوا عَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَاءِ فَأُولَٰئِكَ عِنْدَ اللَّهِ هُمُ الْكَذِبُونَ ﴿١٣﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ لَمَسَّكُمْ فِي مَا أَفَضْتُمْ فِيهِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٤﴾ لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّنًا وَهُوَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾ إِذْ تَلَقَّوْنَهُ بِالْأَسْنَتِكُمْ وَتَقُولُونَ بِأَفْوَاهِكُمْ مَا وَلَّوْا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ بِهَذَا سُبْحَنَكَ هَذَا بُهْتَنٌ عَظِيمٌ ﴿١٦﴾ يَعِظُكُمُ اللَّهُ أَنْ تَعُودُوا لِمِثْلِهِ أَبَدًا إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧﴾ وَيُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ ءَامَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ رَعُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٠﴾

همانا کسانی که این تهمت بزرگ را عنوان کردند گروهی از خود شما هستند، این را برای خود بد نپندارید، بلکه آن برایتان خیر است، و هر کدام از آنان به گناه کاری که کرده است گرفتار می آید، و کسی از آنان که بخشی عظیمی از آن (ماجرای) را به عهده داشته است عذابی بزرگ دارد. ﴿۱۱﴾ چرا هنگامی که این تهمت را شنیدید مردان و زنان مؤمن در حق خویش گمان نیک نبردند و نگفتند: این دروغی آشکار است؟! ﴿۱۲﴾ چرا برای اثبات آن چهار گواه نیاوردند؟ پس چون گواهان را نیاوردند آنان در نزد خدا دروغگو هستند. ﴿۱۳﴾ و اگر فضل خدا و رحمت او در دنیا و آخرت بر شما نبود، بی گمان به سبب فرو رفتن در کار تهمت (به عائشه) عذابی بزرگ به شما می رسید. ﴿۱۴﴾ آنگاه که آن (شایعه زشت) را دهان به دهان فرا گرفته و با زبان خود چیزی می گفتید که علم و اطلاعی از آن نداشتید. آن را سبک و ساده می پنداشتید درحالی که آن نزد خداوند (بسیار) بزرگ است. ﴿۱۵﴾ چرا وقتی آن (اتهام ناروا) را شنیدید، نگفتید: ما را نسزد که زبان بدین تهمت بگشاییم، تو را به پاکی یاد می کنیم، این بهتان بزرگی است؟! ﴿۱۶﴾ خداوند شما را اندرز می دهد که اگر مؤمن هستید هرگز به (انجام گناهی) مانند آن باز نگردید. ﴿۱۷﴾ و خداوند آیات خود را برای شما بیان می دارد، و خداوند بس آگاه و حکیم است. ﴿۱۸﴾ به راستی کسانی که دوست دارند زشتی ها و بی عفتی ها در میان مؤمنان پخش گردد، ایشان در دنیا و آخرت عذاب دردناکی دارند، و خداوند می داند و شما نمی دانید. ﴿۱۹﴾ و اگر فضل و رحمت الهی بر شما نبود و اینکه خداوند بخشاینده و مهربان است (در اسرع وقت به بلا و مصیبت دچار می شدید). ﴿۲۰﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّبِعُوا خُطَوَاتِ الشَّيْطَانِ
وَمَنْ يَتَّبِعْ خُطَوَاتِ الشَّيْطَانِ فَإِنَّهُ يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ
وَالْمُنْكَرِ وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَا
مِنْكُمْ مِّنْ أَحَدٍ أَبَدًا وَلَكِنَّ اللَّهَ يُزَكِّي مَن يَشَاءُ
وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢١﴾ وَلَا يَأْتِلِ أُولُو الْفَضْلِ
مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ أَن يُؤْتُوا أُولَى الْقُرْبَىٰ وَالْمَسْكِينِ
وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُوا ۗ أَلَا
تُحِبُّونَ أَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢﴾
إِنَّ الَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ
لُعِنُوا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾ يَوْمَ
تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ يَوْمَئِذٍ يُوقِفُهُمُ اللَّهُ دِينَهُمُ الْحَقَّ
وَيَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ الْمُبِينُ ﴿٢٥﴾ الْحَبِيثَاتُ
لِلْحَبِيثِينَ وَالْحَبِيثُونَ لِلْحَبِيثَاتِ وَالطَّيِّبَاتُ
لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ أُولَٰئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا
يَقُولُونَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٢٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
ءَامَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّىٰ
تَسْتَأْذِنُوا وَتُسَلِّمُوا عَلَىٰ أَهْلِهَا ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ
لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾

ای مؤمنان! از گامهای شیطان پیروی نکنید، و هر کس
از گامهای شیطان پیروی کند (بداند) که او به
(کارهای) ناشایست و ناپسند فرمان می‌دهد، و اگر
فضل و رحمت الهی شامل نمی‌شد هرگز فردی از شما
پاک نمی‌گردید، ولی خداوند هر کس را که بخواهد
پاک می‌گرداند، و خدا شنوای آگاه است. ﴿۲۱﴾ و
کسانی از شما که اهل فضیلت و فراخی نعمت‌اند نباید
سوگند بخورند که به خویشاوندان و بینوایان و
مهاجران در راه خدا چیزی ندهند، و باید که ببخشند و
گذشت نمایند. مگر دوست ندارید که خداوند شما را
بیمرزد؟ و خداوند آمرزگار و مهربان است. ﴿۲۲﴾
همانا کسانی که زنان پاکدامن و بی‌خبر و مؤمن را به
زنا متهم می‌سازند در دنیا و آخرت نفرین شده‌اند، و
عذابی بزرگ دارند. ﴿۲۳﴾ روزی که زبانها و دستها و
پاهایشان بر کارهایی که کرده‌اند گواهی می‌دهند.
﴿۲۴﴾ در آن روز خداوند جزای واقعی آنان را بی‌کم
و کاست بدیشان می‌دهد، و خواهند دانست که خداوند
همان حق آشکار است. ﴿۲۵﴾ زنان ناپاک از آن
مردان ناپاک‌اند، و مردان ناپاک از آن زنان ناپاک
می‌باشند، و زنان پاکیزه سزاوار مردان پاک‌اند، و
مردان پاکیزه سزاوار زنان پاک‌اند، اینان از آنچه
می‌گویند مبرا و منزّه هستند، آنان آمرزش و روزی
نیکو دارند. ﴿۲۶﴾ ای مؤمنان! وارد خانه‌هایی غیر از
خانه‌های خود مشوید مگر آنکه اجازه بگیرید، و بر
اهل آن سلام گوید، این کار برای شما بهتر است، تا
شاید پند پذیرید و یادآور شوید. ﴿۲۷﴾

فَإِنْ لَّمْ تَجِدُوا فِيهَا أَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتَّىٰ يُؤْذَنَ
لَكُمْ وَإِنْ قِيلَ لَكُمْ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا هُوَ أَزْكَى
لَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ
جُنَاحٌ أَنْ تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ مَسْكُونَةٍ فِيهَا مَتَعٌ
لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٢٩﴾ قُلْ
لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ
ذَٰلِكَ أَزْكَى لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٣٠﴾ وَقُلْ
لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ
فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا
وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ
إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَائِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ
أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي
إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ
أَيْمَانُهُنَّ أَوِ التَّابِعِينَ غَيْرِ أُولِي الْإِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوِ
الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَىٰ عَوْرَاتِ النِّسَاءِ وَلَا
يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ
وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهُ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ
تُقْلِحُونَ ﴿٣١﴾

پس اگر در آنجا کسی را نیافتید، وارد آنجا نشوید، تا
اینکه به شما اجازه داده شود. و اگر به شما گفته شود:
برگردید، پس برگردید که برایتان سزاوارتر است. و
خداوند به آنچه می کنید داناست. ﴿۲۸﴾ بر شما گناهی
نیست که به خانه های غیر مسکونی وارد شوید که در
آنجا کالایی دارید، و خداوند می داند آنچه را آشکار
می کنید و آنچه را پنهان می دارید. ﴿۲۹﴾ به مردان
مؤمن بگو: چشمان خود را (از نگاه به نامحرمات) فرو
گیرند، و پاکدامنی ورزند، این برایشان پاکیزه تر است،
بی گمان خداوند از آنچه انجام می دهند آگاه است.
﴿۳۰﴾ و به زنان مؤمن بگو: چشمان خود را (از زینت
نامحرمات) فرو بگیرند، و پاکدامنی کنند و از زینت
خود مگر آنچه از آن که آشکار است. آشکار نکنند، و
باید روسریهایشان را بر گریبانهایشان فرو گذارند، و
زینت خود را آشکار است آشکار ن سازند مگر برای
شوهرانشان، پدرانشان، پدران شوهرانشان، پسرانشان،
پسران شوهرانشان، برادرانشان، پسران برادرانشان، پسران
خواهرانشان، زنان (همکیش) خودشان، بردگانشان،
مردان بی رغبت (به زنان) که پیرو شمايند، و کودکانی
که بر شرمگاه زنان اطلاع نیافته اند. و نباید با پاهایشان
(زمین) را بکوبند تا آنچه از زینتشان که پنهان می دارند
آشکار شود. ای مومنان! همگی به سوی خدا برگردید
تا رستگار شوید. ﴿۳۱﴾

وَأَنْكِحُوا الْأَيْمَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿۳۲﴾ وَلِيَسْتَعْفِفَ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتَّىٰ يُغْنِيَهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَالَّذِينَ يَبْتِغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا ۚ وَعَثْوُهُمْ مِنَ مَالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ وَلَا تُكْرِهُوا فَتَيَاتِكُمْ عَلَى الْبِغَاءِ إِنْ أَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِيَبْتِغُوا عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ وَمَنْ يُكْرِهِنَّ فَإِنَّ اللَّهَ مِنْ بَعْدِ إِكْرَاهِهِنَّ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۳۳﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ آيَاتٍ مُبَيِّنَاتٍ وَمَثَلًا لِمَنِ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿۳۴﴾ ۝ اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ مَثَلُ نُورِهِ ۚ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ ۚ الْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ ۚ الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُّبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ ۖ نُورٌ عَلَىٰ نُورٍ ۚ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ ۚ مَنْ يَشَاءُ وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَلَ لِلنَّاسِ ۚ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۳۵﴾ فِي بُيُوتٍ أُذِنَ لِلَّهِ أَنْ تَرْفَعَ وَيُذَكَّرَ فِيهَا أَسْمُهُ وَيُسَبِّحَ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ ﴿۳۶﴾

و مردان و زنان بی همسر و بردگان و کنیزان خود را که سزاوار (ازدواج هستند) به همسری (دیگران) در آورید، اگر فقیر و تنگدست باشند خداوند آنان را از فضل خویش دارا و بی نیاز می گرداند و خداوند دارای خیر فراوان، و آگاه است. ﴿۳۲﴾ و آنان که امکان ازدواج ندارند باید پاکدامنی پیشه کنند، تا آنکه خداوند آنان را از فضل خویش توانگر می سازد. و کسانی از بردگانتان که خواستار قرار داد «کتابت» برای آزاد شدن هستند، اگر خیری در ایشان سراغ دارید با آنان قرارداد ببندید، و از مال خداوند که به شما ارزانی داشته است به آنان بدهید، و همچنین کنیزان خود را وادار به زنا نکنید اگر آنان خواستند عقیف و پاکدامن باشند، و از این رهگذر خواهان مال و دارایی زودگذر دنیا باشید. و هرکس آنان را وادار سازد خداوند پس از وادار کردنشان (نسبت به آنها) آمرزگار و مهربان است. ﴿۳۳﴾ و به راستی که آیاتی روشن و مثلی از (حال) کسانی که پیش از شما به سر برده اند، و پندی برای پرهیزگاران به سوی شما نازل کرده ایم. ﴿۳۴﴾ خداوند نور آسمانها و زمین است. نور او مانند چراغدانی است که در آت چراغی باشد و آن چراغ نیز در حبابی قرار گیرد. حباب درخشانی که انگار ستاره ای فروزان است و این چراغ (با روغنی) افروخته شود (که) از درخت پر برکت زیتونی (بدست آید) که نه شرقی و نه غربی می باشد، نزدیک است که روغنش گر چه آتشی به آن نرسیده باشد- روشنی بخشد. نوری است بر فراض نور. خداوند هر که را بخواهد به نور خود رهنمود می کند. و خداوند برای مردم مثلها می زند، و خداوند به همه چیز داناست. ﴿۳۵﴾ خانه هایی که خداوند اجازه داده است برافراشته شوند، و نام او در آنجا یاد شود، و او را صبح و شام در آنجا تسبیح می گویند. ﴿۳۶﴾

رَجَالٌ لَا تُلْهِهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَإِقَامِ
 الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ
 الْقُلُوبُ وَالْأَبْصَارُ ﴿٣٧﴾ لِيَجْزِيَهمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا
 عَمِلُوا وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَاءُ
 بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَلَهُمْ كَسْرَابٍ
 بِقِيعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّمْثَانُ مَاءً حَتَّى إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ
 شَيْئًا وَوَجَدَ اللَّهَ عِنْدَهُ فَوَقَّعَهُ حِسَابَهُ ۗ وَاللَّهُ سَرِيعُ
 الْحِسَابِ ﴿٣٩﴾ أَوْ كَظُلُمَاتٍ فِي بَحْرٍ لُّجِّيٍّ يَغْشَاهُ مَوْجٌ
 مِّن فَوْقِهِ مَوْجٌ مِّن فَوْقِهِ سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا
 فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا أَخْرَجَ يَدُهُ لَمْ يَكِدْ يَرَهَا وَمَن لَّمْ
 يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِن نُّورٍ ﴿٤٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ
 اللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالطَّيْرِ
 صَفَّاتٍ كُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ وَتَسْبِيحَهُ ۗ وَاللَّهُ
 عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٤١﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٤٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُزْجِي سَحَابًا ثُمَّ
 يُؤَلِّفُ بَيْنَهُ ثُمَّ يَجْعَلُهُ رُكَّامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ
 مِّن خِلَالِهِ ۚ وَيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَاءِ مِّن جِبَالٍ فِيهَا مِن
 بَرَدٍ فَيُصِيبُ بِهِ مَن يَشَاءُ وَيَصْرِفُهُ عَن مَّن يَشَاءُ
 يَكَادُ سَنَا بَرْقِهِ يَذْهَبُ بِالْأَبْصَارِ ﴿٤٣﴾

مردانی که هیچ تجارت و خرید و فروشی آنان را از یاد
 خدا، و خواندن نماز، و دادن زکات غافل نمی‌سازد، از
 روزی می‌ترسند که دلها و دیدگان در آن دگرگون و
 پریشان می‌گردد. ﴿۳۷﴾ تا خداوند بر (مبنای) بهترین
 کارهایشان آنان را پاداش بدهد، و از فضل خویش
 افزون به آنان ببخشد، و خداوند هر که را بخواهد
 بی‌حساب روزی می‌دهد. ﴿۳۸﴾ و کافران اعمالشان به
 سرابی می‌ماند که (فرد) تشنه در بیابان بی‌آب و علفی
 آن را آبی می‌پندارد، تا چون به آن نزدیک شود آن را
 چیزی نیابد، و خداوند را نزد خود بیابد و حسابش را
 تمام و کمال به او بدهد، و خداوند در حسابرسی سریع
 است. ﴿۳۹﴾ یا مانند تاریکی‌هایی در دریایی ژرف
 است که آن را موجی فرو پوشانده که برفرازش موجی
 است و بر فراز آن نیز ابری است، تاریکی‌هایی است
 که بر هم انباشته است، هر گاه دستش را بیرون آورد
 نزدیک است آن را نبیند و کسی که خدا نوری بهره‌ او
 نکرده باشد او را نوری نیست. ﴿۴۰﴾ آیا ندانسته‌ای
 تمام موجوداتی که در آسمانها و زمین هستند، خداوند
 را به پاکی یاد می‌کنند؟! و پرندگان نیز که (در حال
 پرواز) بال می‌کشند (او را تسبیح می‌گویند؟! همگی
 به نماز و تسبیح خود آشنایند و خداوند به آنچه
 می‌کنند آگاه است. ﴿۴۱﴾ و فرمانروایی آسمانها و
 زمین از آن خدا است و بازگشت (همه شما) به سوی او
 است. ﴿۴۲﴾ آیا ندیده‌ای که خداوند ابری را روان
 می‌سازد، آنگاه اجزای آن را به هم می‌آورد، سپس آنرا
 در هم می‌فشرد، آگاه می‌بینی که باران از لابلای آن
 بیرون می‌ریزد و از (ابرهایی مانند) کوه تگرگ فرود
 می‌آورد، آنگاه آن را به هر کس بخواهد می‌رساند و
 آن را از هر کس که بخواهد باز می‌دارد. نزدیک است
 درخشش برقش دیدگان را از بین ببرد. ﴿۴۳﴾

يُقَلِّبُ اللَّهُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي
 الْأَبْصَارِ ﴿٤٤﴾ وَاللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَابَّةٍ مِّن مَّاءٍ فَمِنْهُمْ مَّن
 يَمْشِي عَلَى بَطْنِهِ وَمِنْهُمْ مَّن يَمْشِي عَلَى رِجْلَيْنِ
 وَمِنْهُمْ مَّن يَمْشِي عَلَى أَرْبَعٍ يَخْلُقُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ إِنَّ
 اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٥﴾ لَقَدْ أَنْزَلْنَا ءَايَاتِ
 مُّبَيِّنَاتٍ وَاللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ
 ﴿٤٦﴾ وَيَقُولُونَ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلَّى
 فَرِيقٌ مِّنْهُمْ مِّن بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ
 ﴿٤٧﴾ وَإِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ إِذَا
 فَرِيقٌ مِّنْهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِن يَكُن لَّهُمُ الْحَقُّ يَأْتُوا
 إِلَيْهِ مُدْعِينَ ﴿٤٩﴾ أَفِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ أَمْ ارْتَابُوا أَمْ
 يَخَافُونَ أَن يَحِيفَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُولَهُ بَلْ أُولَئِكَ
 هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا
 إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَن يَقُولُوا سَمِعْنَا
 وَأَطَعْنَا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥١﴾ وَمَن يُطِيعِ اللَّهَ
 وَرَسُولَهُ وَيَخْشَ اللَّهَ وَيَتَّقْهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ
 ﴿٥٢﴾ ۞ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَنِهِمْ لَئِن أُمِرَتَهُمْ
 لَيَخْرُجُنَّ قُلْ لَا تُقْسِمُوا طَاعَةٌ مَّعْرُوفَةٌ إِنَّ اللَّهَ
 خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٥٣﴾

خداوند شب و روز را می گرداند، بی گمان در این
 (کار) عبرت بزرگی است برای کسانی که چشم داشته
 باشند. ﴿۴۴﴾ و خداوند هر جنبه‌ای را از آب آفریده
 است، برخی از آنها بر شکم خود راه می‌روند، و برخی
 از آنها بر روی دو پا راه می‌روند، و برخی از آنها بر
 روی چهار پا راه می‌روند. خداوند هر چه را بخواهد
 می‌آفریند. بی گمان خداوند بر هر کاری توانا است.
 ﴿۴۵﴾ به راستی که آیات روشنی را نازل کرده‌ایم، و
 خداوند هر که را بخواهد به راه راست رهنمود می‌کند.
 ﴿۴۶﴾ و می‌گویند: به خدا و به پیامبر ایمان آورده، و
 اطاعت کرده‌ایم، سپس گروهی از ایشان روی
 می‌گردانند و ایشان مؤمن نیستند. ﴿۴۷﴾ و چون
 به سوی خدا و پیامبرش فراخوانده شوند تا در میانشان
 داوری کند، آنگاه گروهی از آنان رویگردانند. ﴿۴۸﴾
 و اگر حق با آنان باشد با نهایت تسلیم به سوی آن
 می‌آیند. ﴿۴۹﴾ آیا در دل‌هایشان بیماری است یا به
 شک افتاده‌اند؟ یا می‌ترسند که خدا و پیامبرش بر آنان
 ستم کنند؟ (نه) بلکه ایشان ستمگرند. ﴿۵۰﴾ مؤمنان
 هنگامی که به سوی خدا و پیامبرش فرا خوانده شوند.
 تا میان آنان داوری کند سخنشان تنها این است که
 می‌گویند: شنیدیم و فرمان بردیم و اینانند که
 رستگارند. ﴿۵۱﴾ و هر کس از خدا و پیامبرش پیروی
 کند، و از خدا بترسد و از او پروا بدارد، اینانند که
 کامیابند. ﴿۵۲﴾ و با سخت‌ترین سوگندهایشان به
 خداوند سوگند یاد کردند که اگر بدیشان دستور دهی
 (که برای جهاد بیرون روند) بیرون می‌روند. بگو:
 سوگند یاد نکنید، اطاعت شما معروف و شناخته شده
 است، بی گمان خداوند از آنچه می‌کنید با خبر است.

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَإِنْ تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٥٤﴾ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٥٥﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٥٦﴾ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ وَلَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٥٧﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِيَسْتَعِذِّنْكُمْ الَّذِينَ مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ وَالَّذِينَ لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ مِنْكُمْ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ مِنْ قَبْلِ صَلَاةِ الْفَجْرِ وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُمْ مِنَ الظَّهِيرَةِ وَمِنْ بَعْدِ صَلَاةِ الْعِشَاءِ ثَلَاثُ عَوْرَاتٍ لَكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَلَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ بَعْدَھُنَّ طَوْفُونَ عَلَيْكُمْ بَعْضُكُمْ عَلَى بَعْضٍ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٨﴾

بگو: از خدا فرمان برید، و از پیامبر (نیز) فرمان برید، اگر روی گردانند بر او چیزی واجب است که بر دوش وی نهاده شده است، و بر شما هم انجام چیزی واجب است که بر دوستان نهاده شده است. اما اگر از او فرمان برید، راه خواهید یافت. و بر پیامبر جز پیام‌رسانی آشکار نیست. ﴿۵۴﴾ خداوند به کسانی از شما که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند وعده داده‌است که قطعاً آنان را در زمین جانشین خواهد کرد، چنانکه کسانی را که پیش از آنان بودند جانشین ساخت، و دینشان را که برایشان پسندیده است پا برجا و برقرار خواهد ساخت، و بیمشان را به ایمنی تبدیل خواهد نمود (به گونه‌ای که) مرا بپرستید و چیزی را با من شریک ن سازند، و کسانی که پس از این کفر ورزند اینانند که فاسقند. ﴿۵۵﴾ و نماز را برپا دارید، و زکات را بپردازید، و از پیامبر اطاعت کنید تا بر شما رحم شود. ﴿۵۶﴾ گمان مبر کسانی که کافر شده‌اند (ما را) درمانده می‌کنند، جایگاهشان دوزخ است و بد سرانجامی است. ﴿۵۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! باید بردگان و کنیزاتان و کسانی از شما که به (سن) بلوغ نرسیده‌اند در سه وقت از شما اجازه بگیرند، پیش از نماز صبح، و نیمروز به هنگامی که لباسهای خود را در می‌آورید، و بعد از نماز عشاء. (ین) سه وقت برایتان (اوقات) خلوت است. بعد از این سه وقت بر شما و آنان گناهی نیست، چرا که ایشان در اطراف شما در رفت و آمدند، و شما نیز با ایشان در رفت و آمد هستید خداوند آیات را بدینسان برایتان روشن می‌سازد، و خداوند دانای فرزانه است. ﴿۵۸﴾

وَإِذَا بَلَغَ الْأَطْفَالُ مِنْكُمْ الْحُلُمَ فَلْيَسْتَعِذُوا كَمَا
 اسْتَعَاذَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ
 آيَاتِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٩﴾ وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَاءِ
 الَّتِي لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ أَنْ
 يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِزِينَةٍ وَأَنْ يَسْتَعْفِفْنَ
 خَيْرٌ لَهُنَّ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٦٠﴾ لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى
 حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ
 حَرَجٌ وَلَا عَلَى أَنْفُسِكُمْ أَنْ تَأْكُلُوا مِنْ بُيُوتِكُمْ
 أَوْ بُيُوتِ آبَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ
 إِخْوَانِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ
 أَوْ بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخْوَالِكُمْ أَوْ بُيُوتِ
 خَالَاتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكَتُمْ مَفَاتِحَهُ أَوْ صَدِيقِكُمْ
 لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا
 فَإِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ
 عِنْدِ اللَّهِ مُبَرَكَاةٌ طَيِّبَةٌ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ
 الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾

و چون کودکان شما به سن (بلوغ) رسیدند باید مانند
 کسانی که پیش از آنان اجازه گرفتند، اجازه گیرند،
 خداوند آیاتش را بدینسان برایتان روشن می‌سازد، و
 خداوند بس آگاه و دارای حکمت است. ﴿۵۹﴾ و بر
 زنان از کار افتاده‌ای که امید ازدواج ندارند گناهی
 نیست که لباسهایشان را فرونهند درحالیکه زینتی
 آشکار نکنند، و چنانچه پاکدامنی ورزند برایشان بهتر
 است، و خداوند شنوای داناست. ﴿۶۰﴾ بر کور گناهی
 نیست، و بر لنگ (هم) گناهی نیست بر بیمار (نیز)
 گناهی نیست، و (نیز) بر خودتان گناهی نیست، که از
 خانه‌های فرزندان خود، یا خانه‌های پدران، مادران،
 برداران، خواهران، عموها، عمه‌ها، دایی‌ها و خاله‌های
 خود و یا آن (خانه‌هایی) که کلیدشان را در اختیار
 دارید، یا خانه‌های دوستانتان غذا بخورید. همچنین بر
 شما گناهی نیست که به طور دسته جمعی و یا جداگانه
 خوراک تناول نمائید. پس چون به خانه‌ها در آیید بر
 خویش به درودی مبارک و پاکیزه که رسمی است
 الهی سلام گوئید. خداوند بدینسان آیات (خود) را
 برایتان روشن می‌سازد تا خرد ورزید. ﴿۶۱﴾

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِذَا
كَانُوا مَعَهُ عَلَىٰ أَمْرٍ جَامِعٍ لَّمْ يَذْهَبُوا حَتَّىٰ
يَسْتَعِذُّوهُ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَعِذُّونَكَ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِذَا أَسْتَعِذُّوكَ لِبَعْضِ
شَأْنِهِمْ فَأُذِنَ لِمَن شِئْتَ مِنْهُمْ وَاسْتَغْفِرَ لَهُمُ اللَّهُ إِنَّ
اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٢﴾ لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ
بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ
الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمْ لِوَاذًا فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ
يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
قَدْ يَعْلَمُ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُمْ
بِمَا عَمِلُوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٤﴾

سُورَةُ الْفُرْقَانِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِ لِيَكُونَ
لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ﴿١﴾ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُ شَرِيكٌ فِي
الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا ﴿٢﴾

مؤمنان واقعی تنها کسانی هستند که به خدا و پیامبرش
ایمان آورده‌اند، و چون در کار مهمی با او باشند بدون
اجازه (وی) به جایی نمی‌روند، بی‌گمان آنان که از تو
اجازه می‌خواهند، اینان کسانی‌اند که به خدا و پیامبرش
ایمان دارند. پس هرگاه از تو برای انجام بعضی از
کارهای خود اجازه خواستند به هر کس از آنان که
می‌خواهید اجازه بده، و از خداوند برایشان آمرزش
بخواه. بی‌گمان خداوند آمرزگار مهربان است. ﴿۶۲﴾
فراخواندن پیامبر را در میان خویش همچون فراخواندن
همدیگر بشمار نیاورید، بدون شک خداوند کسانی از
شما را که پنهانی بیرون می‌روند، می‌شناسد. پس
آنانکه با فرمانش مخالفت می‌کند باید از این بترسد که
بلاى به آنان برسد یا اینکه عذاب دردناکی دچارشان
شود. ﴿۶۳﴾ هان! بی‌شک آنچه در آسمانها و زمین
است از آن خداوند است، او آگاه است از آنچه شما
بر آن هستید، و روزی که به‌سوی او بازگردانده
می‌شوند آنان را به آنچه کرده‌اند آگاه می‌سازد، و
خداوند به همه چیز دانا است. ﴿۶۴﴾

سوره فرقان

به نام خداوند بخشنده مهربان

خجسته است خداوندی که فرقان (=جدا سازنده حق از
باطل) را بر بنده خود (محمد ﷺ) نازل کرد تا برای
جهانیان هشدار دهنده باشد. ﴿۱﴾ ذاتی که فرمانروایی
آسمانها و زمین از آن اوست، و هیچ فرزندی برنگرفته،
و در فرمانروایی شریکی ندارد، و همه چیز را آفریده و
آنها را به اندازه مقرر کرده است. ﴿۲﴾

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَوةً وَلَا نُشُورًا ﴿٣﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا إِفْكُ افْتَرَاهُ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ ءَاخِرُونَ فَقَدْ جَاءُوا ظُلْمًا وَزُورًا ﴿٤﴾ وَقَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ أَكُتِّبَتْهَا فِيهِ تُمْلَى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٥﴾ قُلْ أَنْزَلَهُ الَّذِي يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٦﴾ وَقَالُوا مَالِ هَذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ لَوْلَا أَنْزَلَ إِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُونُ مَعَهُ نَذِيرًا ﴿٧﴾ أَوْ يُلْقَىٰ إِلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ تَكُونُ لَهُ جَنَّةٌ يَأْكُلُ مِنْهَا وَقَالَ الظَّالِمُونَ إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا ﴿٨﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَلَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٩﴾ تَبَارَكَ الَّذِي إِنْ شَاءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِّنْ ذَلِكَ جَنَّتِ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَيَجْعَلُ لَكَ قُصُورًا ﴿١٠﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ وَأَعْتَدْنَا لِمَنْ كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا ﴿١١﴾

و آنان غیر از خداوند معبودانی را برای خود برگزیده، (معبودانی) که چیزی را نمی آفرینند، بلکه خودشان مخلوقند، و نه مالک زیان و سود خویش هستند، و نه مالک مرگ و حیات و رستاخیز (خویش) اند. ﴿۳﴾ و کافران گفتند: این (قرآن) دروغی بیش نیست که (محمد) خود آن را به هم بافته است، و گروهی دیگر او را بر آن یاری داده اند. به درستی که ستم و دروغ به میان آورده اند. ﴿۴﴾ و گفتند: افسانه های پیشینیان است که آن را باز نوشته است، و چنین افسانه هایی سحرگهان و شامگاهان بر او خوانده می شود. ﴿۵﴾ بگو: آن را ذاتی فرو فرستاده است که هر راز نهانی را که در آسمانها و زمین است می داند. بی گمان او آمرزگار و مهربان است. ﴿۶﴾ و گفتند: این پیامبر را چه شده است که غذا می خورد و در بازارها راه می رود؟! چرا فرشته ای به سوی او فرستاده نشده است تا به او هشدار دهنده باشد؟! ﴿۷﴾ یا چرا گنجی (از آسمان) به سوی او انداخته نشده است، یا چرا باغی ندارد که از (میوه های) آن بخورند؟! و ستمگران گفتند: شما جز از یک انسان جادوزده پیروی نمی کنید؟! ﴿۸﴾ بنگر چگونه برای تو مثلها زدند، و گمراه شدند، و هیچ راهی نمی یابند. ﴿۹﴾ بزرگوار است خداوندی که اگر بخواهد برایت بهتر از این می سازد، باغهایی که در آنها جویبارها و رودها روان است، و برای تو کاخها قرار دهد. ﴿۱۰﴾ بلکه قیامت را دروغ انگاشتند، و ما برای کسی که قیامت را دروغ انگارد دوزخ را فراهم دیده ایم. ﴿۱۱﴾

إِذَا رَأَتْهُمْ مِّن مَّكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا تَغِيْظًا وَزَفِيرًا ﴿١٢﴾ وَإِذَا أُلْقُوا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا مُّقَرَّنِينَ دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُورًا ﴿١٣﴾ لَا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُورًا وَاحِدًا وَادْعُوا ثُبُورًا كَثِيرًا ﴿١٤﴾ قُلْ أَدْلِكْ خَيْرٌ أَم جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِي وُعِدَ الْمُتَّقُونَ كَانَتْ لَهُمْ جَزَاءٌ وَمَصِيرًا ﴿١٥﴾ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ خَالِدِينَ كَانَ عَلَى رَبِّكَ وَعْدًا مَّسْئُولًا ﴿١٦﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ ءَأَنْتُمْ أَضَلَلْتُمْ عِبَادِي هَؤُلَاءِ أَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيلَ ﴿١٧﴾ قَالُوا سُبْحَنَكَ مَا كَانَ يَنْبَغِي لَنَا أَنْ نَتَّخِذَ مِنْ دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنْ مَتَّعْتَهُمْ وَعَآبَاءَهُمْ حَتَّى نَسُوا الذِّكْرَ وَكَانُوا قَوْمًا بُورًا ﴿١٨﴾ فَقَدْ كَذَّبُوكُمْ بِمَا تَقُولُونَ فَمَا تَسْتَطِيعُونَ صَرْفًا وَلَا نَصْرًا وَمَنْ يَظْلِم مِّنكُمْ نَذِقْهُ عَذَابًا كَبِيرًا ﴿١٩﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ ۖ وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَ ۖ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا ﴿٢٠﴾

هنگامی که (جهنم) آنان را از دور می‌بیند خشم و خروشی از آن می‌شنوند. ﴿۱۲﴾ و چون در آنجا دست و پا بسته به جای تنگی از آتش دوزخ افکنده شوند در آنجا مرگ و نابودی را به فریاد می‌خوانند. ﴿۱۳﴾ امروز یک بار نابودی خواهید (بلکه برای خود) بارها نابودی بطلبید. ﴿۱۴﴾ بگو: آیا این بهتر است یا بهشت جاویدانی که به پرهیزگاران وعده داده شده است که پاداش و قرارگاه ایشان است؟. ﴿۱۵﴾ هرچه بخواهند در آنجا دارند، و برای همیشه در آنجا خواهند ماند، (این) وعده‌ایست که تحقق آن بر عهده خداوند است. ﴿۱۶﴾ روزی که خداوند آنان را و آنچه بجز خدا می‌پرستیدند گرد می‌آورد، و (به معبودان) می‌گوید: آیا شما این بندگان مرا گمراه کرده‌اید، یا اینکه خود راه را گم کرده‌اند؟. ﴿۱۷﴾ آنان (در پاسخ) می‌گویند: تو منزّه و پاکی، ما را نسزد که به غیر از تو دوستانی بگیریم، بلکه آنان و پدرانشان را بهره‌مند ساختی تا آنجا که یاد تو را فراموش کردند، و مردمانی هلاک شده بودند. ﴿۱۸﴾ ایشان سخنان شما را تکذیب کردند، پس بازگرداندن (عذاب الهی) و یاری دادن (خود) توان ندارید، و هرکس از شما ستم کند عذاب بزرگی را بدو می‌چشانیم. ﴿۱۹﴾ و ما پیش از تو پیامبرانی را نفرستاده‌ایم مگر اینکه غذا می‌خوردند و در بازارها راه می‌رفتند و ما برخی از شما را وسیله امتحان برخی دیگر قرار داده‌ایم. آیا شکیبایی می‌ورزید؟ پروردگارت همواره بیناست. ﴿۲۰﴾

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا
 الْمَلَكُكُمُ أَوْ نَرَى رَبَّنَا لَقَدْ اسْتَكْبَرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ
 وَعَتَوْا عُتُوًّا كَبِيرًا ﴿٢١﴾ يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلَائِكَةَ لَا بُشْرَى
 يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمِينَ وَيَقُولُونَ حِجْرًا مَحْجُورًا ﴿٢٢﴾
 وَقَدِمْنَا إِلَى مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً
 مَنْثُورًا ﴿٢٣﴾ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُسْتَقَرًّا
 وَأَحْسَنُ مَقِيلًا ﴿٢٤﴾ وَيَوْمَ تَشَقَّقُ السَّمَاءُ بِالْغَمَمِ
 وَنُزِلُ الْمَلَائِكَةِ نَزِيرًا ﴿٢٥﴾ الْمَلِكُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ
 لِلرَّحْمَنِ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى الْكَافِرِينَ عَسِيرًا ﴿٢٦﴾ وَيَوْمَ
 يَعْصُ الظَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ يَقُولُ يَلَيِّنَنِي أَنْتَذُتَ مَعَ
 الرَّسُولِ سَبِيلًا ﴿٢٧﴾ يَوَيْلَ لِي لَيْتَنِي لَمْ أَتَّخِذْ فُلَانًا
 خَلِيلًا ﴿٢٨﴾ لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ إِذْ جَاءَنِي
 وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِلْإِنْسَانِ خَذُولًا ﴿٢٩﴾ وَقَالَ الرَّسُولُ
 يَرَبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا ﴿٣٠﴾
 وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ وَكَفَى
 بِرَبِّكَ هَادِيًا وَنَصِيرًا ﴿٣١﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا
 نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً كَذَلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِ
 فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا ﴿٣٢﴾

و کسانی که به لقای ما امید ندارند، می گویند: چرا
 فرشتگان پیش ما نمی آیند؟ یا چرا پروردگار خود را
 نمی بینیم؟ به راستی آنان خویشتن را بزرگ پنداشتند و
 سخت سرکشی کردند. ﴿۲۱﴾ روزی که فرشتگان را
 می بینند، آن روز گناهکاران هیچ مژده ای ندارند و
 می گویند: نصیبی جز حرمان ندارید. ﴿۲۲﴾ و ما به
 سراغ تمام اعمالی که آنان انجام داده اند، می رویم
 سپس آن را چون غبار بر باد رفته می گردانیم. ﴿۲۳﴾
 بهشتیان در آن روز جایگاه و استراحتگاهشان بهتر و
 نیکوتر است. ﴿۲۴﴾ و (به یاد آور) روزی که آسمان
 به وسیله ابر پاره پاره گردد و فرشتگان به وفور فرو
 فرستاده شوند. ﴿۲۵﴾ آن روز فرمانروایی راستین از آن
 خداوند مهربان است و آن روز برای کافران روز
 دشواری خواهد بود. ﴿۲۶﴾ و روزی که ستمکار هردو
 دست خویش را به دندان می گزد و می گوید: ای کاش
 با رسول خدا راهی (راست در پیش) می گرفتم! ﴿۲۷﴾
 وای بر من! ای کاش فلانی را به دوستی نمی گرفتم!
 ﴿۲۸﴾ به راستی مرا از قرآن پس از آنکه (قرآن)
 به سوی من آمد گمراه ساخت و شیطان انسان را خوار
 می دارد. ﴿۲۹﴾ و پیامبر می گوید: پروردگارا! قوم من
 این قرآن را رها نموده و از آن دوری کرده اند. ﴿۳۰﴾
 و این گونه برای هر پیامبری دشمنانی از گناهکاران قرار
 دادیم، و همین بس که خدای تو راهنما و یاور باشد.
 ﴿۳۱﴾ و کافران گفتند: چرا قرآن یکباره بر او فرستاده
 نشد؟ این گونه (آن را قسمت قسمت نازل کردیم) تا دل
 تو را پابرجا و استوار داریم، و آن را آرام آرام فرو
 می خوانیم. ﴿۳۲﴾

وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ
تَفْسِيرًا ﴿٣٣﴾ الَّذِينَ يُخْشَرُونَ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ
أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا
مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَجَعَلْنَا مَعَهُ أَخَاهُ هَارُونَ وَزِيرًا ﴿٣٥﴾
فَقُلْنَا أَذْهَبَا إِلَى الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
فَدَمَّرْنَاهُمْ تَذْمِيرًا ﴿٣٦﴾ وَقَوْمُ نُوحٍ لَّمَّا كَذَّبُوا الرُّسُلَ
أَغْرَقْنَاهُمْ وَجَعَلْنَاهُمْ لِلنَّاسِ ءَايَةً ۖ وَاعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ
عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَثَمُودًا وَأَصْحَابَ الرَّسِّ
وَقُرُونًا بَيْنَ ذَلِكَ كَثِيرًا ﴿٣٨﴾ وَكَلَّا صِرَبًا لَّهُ الْأُمْتَلُ ۖ
وَكََلَّا تَبَرْنَا تَنْبِيرًا ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ أَتَوْا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِي
أَمْطَرْنَا مَطَرًا سَوِيًّا ۖ أَفَلَمْ يَكُونُوا يَرَوْنَهَا بَلْ كَانُوا
لَا يَرْجُونَ نُشُورًا ﴿٤٠﴾ وَإِذَا رَأَوْكَ إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا
هُزُورًا أَهَذَا الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ رَسُولًا ﴿٤١﴾ إِن كَادَ
لَيُضِلَّنَا عَنْ ءَالِهَتِنَا لَوْلَا أَن صَبَرْنَا عَلَيْهَا وَسَوْفَ
يَعْلَمُونَ حِينَ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾
أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَٰهَهُ هَوَاهُ ۚ أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ
وَكِيلًا ﴿٤٣﴾

و (این کافران) در حق تو مثلی نمی آورند مگر اینکه ما
برایت (پاسخی) راستین و نیک تر می آوریم. ﴿۳۳﴾
کسانی که بر چهره هایشان به سوی دوزخ برده شده و
در آن گرد آورده می شوند آنان بدترین جایگاه و
گمراهترین راه را دارند. ﴿۳۴﴾ و به راستی که به
موسی کتاب (تورات) دادیم، و برادرش هارون را
همراه و مددکار او ساختیم. ﴿۳۵﴾ آنگاه گفتیم:
به سوی قومی بروید که آیات ما را دروغ انگاشته اند
پس ما ایشان را به شدت هلاک و نابود کردیم. ﴿۳۶﴾
قوم نوح را چون پیامبران را تکذیب کردند غرق
نمودیم و ایشان را عبرت مردمان ساختیم، و برای
ستمگران عذابی دردناک فراهم دیده ایم. ﴿۳۷﴾ و عاد
و ثمود و اصحاب الرس و ملت ها و نسل های بسیاری را
که در این میان بودند (هلاک ساختیم). ﴿۳۸﴾ و برای
هر کدام مثلها زدیم و ما جملگی ایشان را به سختی
نابود کردیم. ﴿۳۹﴾ و به راستی (کافران) از کنار
شهری که باران شر و بدبختی بر سر اهالی آنجا فرود
آمده بود. گذشته اند، آیا آن را نمی دیدند؟ (چرا) بلکه
امیدی به زنده شدن نداشتند. ﴿۴۰﴾ و هنگامی که تو را
می بینند فقط به استهزا و تمسخرت می گیرند (و
می گویند:) آیا این است کسی که خداوند او را به
عنوان پیامبر فرستاده است؟! ﴿۴۱﴾ به راستی نزدیک
بود که ما را از (پرستش) معبودانمان - اگر بر آن
شکیبایی نمی ورزیدیم - گمراه کند، و چون عذاب را
بینند خواهند دانست که چه کسی گمراه تر است.
﴿۴۲﴾ آیا دیده ای کسی را که هوی و هوس خود را
معبود خود گرفته است؟ آیا تو وکیل او خواهی بود؟!.

أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَمِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٤﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسُ عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴿٤٥﴾ ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا ﴿٤٦﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا ﴿٤٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا ﴿٤٨﴾ لِنُحْيِيَ بِهِ بَلْدَةً مَيِّتًا وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَمًا وَأُنَاسٍ كَثِيرًا ﴿٤٩﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَاهُ بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا فَأَبَىٰ أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٥٠﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَبعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ نَذِيرًا ﴿٥١﴾ فَلَا تُطِيعُ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا ﴿٥٢﴾ وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَحِجْرًا مَحْجُورًا ﴿٥٣﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا ﴿٥٤﴾ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلَىٰ رَبِّهِ ظَهِيرًا ﴿٥٥﴾

یا گمان می‌بری که بیشترشان می‌شنوند یا می‌فهمند؟ آنان مانند چهارپایان هستند، بلکه اینان گمراه‌ترند. ﴿۴۴﴾ آیا در (کار) پروردگارت ننگریسته‌ای که چگونه سایه را گسترانیده است؟ و اگر می‌خواست آن را ساکن می‌کرد، سپس خورشید را دلیل (گسترش) آن قرار دادیم. ﴿۴۵﴾ سپس آن را آهسته به‌سوی خود باز می‌گیریم. ﴿۴۶﴾ و اوست ذاتی که شب را برایتان پوشش، و خواب را مایهٔ آسایش گرداند، و روز را (هنگام) برخاستن قرار داد. ﴿۴۷﴾ و اوست ذاتی که پیش از رحمتش (=باران) باده‌ها را مژده‌آور فرستاد، و از آسمانی آبی پاک نازل کردیم. ﴿۴۸﴾ تا با آن (آب) سرزمین مرده‌ای را زنده گردانیم، و چهارپایان و مردمان بسیاری را که آفریده‌ایم بنوشانیم. ﴿۴۹﴾ و به‌راستی آن (باران) را درمیان‌شان گوناگون نازل کردیم تا پند گیرند، و بیشتر مردمان جز سر ناسپاسی نداشتند. ﴿۵۰﴾ و اگر می‌خواستیم در هر شهر و آبادی بیم دهنده‌ای می‌فرستادیم. ﴿۵۱﴾ پس، از کافران فرمان مبر، و با قرآن با آنان به جهادی بزرگ پرداز. ﴿۵۲﴾ و او ذاتی است که دو دریا را در کنار هم روان ساخت، یکی شیرین و گوارا، و دیگری شور و تلخ است. و در میان آن دو حاجز و مانع استواری قرار داد. ﴿۵۳﴾ و او ذاتی است که از آب انسانی را آفرید، آنگاه آنرا برای پیوند نسبی و سببی قرارداد، و پروردگارت تواناست. ﴿۵۴﴾ و به غیر از خداوند چیزی را می‌پرستند که به آنان سودی نمی‌بخشد، و زیانی به آنان نمی‌رساند و کافر پیوسته در راه سرکشی از پروردگارش (دیگران را) پشتیبانی می‌کند. ﴿۵۵﴾

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٥٦﴾ قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٥٧﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَىٰ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ وَكَفَىٰ بِهِ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا ﴿٥٨﴾ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ الرَّحْمَنُ فَسْأَلْ بِهِ خَبِيرًا ﴿٥٩﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اسْجُدُوا لِلرَّحْمَنِ قَالُوا وَمَا الرَّحْمَنُ أَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا ﴿٦٠﴾ تَبَارَكَ الَّذِي جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا ﴿٦١﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِّمَنْ أَرَادَ أَنْ يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ شُكُورًا ﴿٦٢﴾ وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا ﴿٦٣﴾ وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَمًا ﴿٦٤﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا ﴿٦٥﴾ إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٦٦﴾ وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا ﴿٦٧﴾

و تو را جز مژده‌رسان و بیم دهنده نفرستاده‌ایم. ﴿۵۶﴾ بگو: من در برابر (ابلاغ) این (قرآن) هیچ مزدی از شما نمی‌طلبم، ولی (پاداش من این است که) هرکس بخواهد به‌سوی پروردگارش راهی را درپیش گیرد. ﴿۵۷﴾ و بر خداوندی توکل کن که همیشه زنده است و هرگز نمی‌میرد، و با ستایش او را (به پاکی) یاد کن. و همین که او به گناهان بندگانش آگاه می‌باشد بس است. ﴿۵۸﴾ ذاتی که آسمانها و زمین و آنچه را در میان آنهاست در شش روز آفریده، سپس بر عرش بلند و مرتفع گردید. او دارای رحمت فراوان است، پس از فرد آگاهی بپرس. ﴿۵۹﴾ و هنگامی که به کافران گفته شود: برای خداوند رحمان سجده کنیم» می‌گویند: رحمان کسیت؟ ایا ما برای چیزی سجده کنیم که تو به ما دستور می‌دهی؟ و این امر بر گریز آنان افزود. ﴿۶۰﴾ خجسته است ذاتی که در آسمان برجهایی آفرید و در آن چراغ فروزان (خورشید) و ماه تابان را به وجود آورد. ﴿۶۱﴾ و اوست ذاتی که شب و روز را پیایی مقرر داشت تا هر که خواهد پند گیرد یا سپاسگذاری کند. ﴿۶۲﴾ و بندگان (خداوند) رحمان آنانند که روی زمین فروتنانه راه می‌روند، و هنگامی که نادانان ایشان را مخاطب قرار دهند گویند: سلام بر شما. ﴿۶۳﴾ و کسانی که شب را با سجده و قیام برای پروردگارشان می‌گذرانند. ﴿۶۴﴾ و کسانی که می‌گویند: پروردگارا! عذاب جهنم را از ما دور بدار، بی‌گمان عذابش پایدار است. ﴿۶۵﴾ بی‌گمان دوزخ بدترین قرارگاه و جایگاه است. ﴿۶۶﴾ و کسانی که به هنگام خرج کردن زیاده‌روی نمی‌کنند، و بخل نمی‌ورزند، و بین این، (دو راه) اعتدال پیش گیرند. ﴿۶۷﴾

وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ
 أَنْفُسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ
 يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٦٨﴾ يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ
 الْقِيَمَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا ﴿٦٩﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ
 وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ
 حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٠﴾ وَمَنْ تَابَ
 وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا ﴿٧١﴾ وَالَّذِينَ
 لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا ﴿٧٢﴾
 وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا
 وَعُمُيَانًا ﴿٧٣﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ
 أَرْوَاحِنَا وَذُرِّيَّتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا
 ﴿٧٤﴾ أُولَئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا
 تَحِيَّةً وَسَلَامًا ﴿٧٥﴾ خَالِدِينَ فِيهَا حَسَنَتْ مُسْتَقَرًّا
 وَمُقَامًا ﴿٧٦﴾ قُلْ مَا يَعْبَأُ بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ
 فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًا ﴿٧٧﴾

و کسانی که همراه با الله معبود دیگری را به فریاد
 نمی خوانند، و جانی را که خداوند (خونش را) حرام
 کرده است جز به حق نمی کشند، و زنا نمی کنند و هر
 کس چنین کند کیفر آن را می بیند. ﴿۶۸﴾ عذاب او
 در قیامت دو چندان می گردد و خوار و ذلیل جاودانه
 در عذاب می ماند. ﴿۶۹﴾ مگر کسی که توبه کند و
 ایمان آورد و عمل صالح انجام دهد، پس اینانند که
 خداوند بدی هایشان را به نیکی ها تبدیل می کند و
 خداوند آمرزنده مهربان است. ﴿۷۰﴾ و هرکس توبه
 کند و کار شایسته انجام دهد همانا که او به سوی خدا
 باز می گردد. ﴿۷۱﴾ و کسانی که بر باطل گواهی
 نمی دهند، و چون بر (کار و سخن) بیهوده بگذرند،
 بزرگوارانه می گذرند. ﴿۷۲﴾ و کسانی که چون به
 آیات پروردگارشان پند داده شوند همسان کران و
 نابینایان بر آن فرو نمی افتند. ﴿۷۳﴾ و کسانی که
 می گویند: پروردگارا! از همسران و فرزندانمان آن به ما
 عنایت کن که مایه روشنی چشم باشد، و ما را پیشوای
 پرهیزگاران بگردان. ﴿۷۴﴾ اینان به پاس آنکه بردباری
 کردند، به مقامی بلند دست می یابند، و در آنجا سلام و
 درود دریافت می کنند. ﴿۷۵﴾ در آنجا جاودانه
 می مانند، قرارگاهی خوب و مقامی نیکو است. ﴿۷۶﴾
 بگو: اگر عبادت و دعایتان نباشد، پروردگار من به شما
 اعتنایی ندارد، بی گمان تکذیب کردید و (نتیجه بد) آن
 ملازم شما خواهد بود. ﴿۷۷﴾

سُورَةُ الشُّعَرَاءِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طَسَمَ ۝ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ۝ لَعَلَّكَ
 بَخِيعٌ تَنفَسَكَ أَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ۝ إِنْ نَشَأْ نُزِّلْ
 عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ ءَايَةً فَظَلَّتْ أَعْنَاقُهُمْ لَهَا
 خَاضِعِينَ ۝ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِّنْ ذِكْرٍ مِّنَ الرَّحْمَنِ
 مُحْدَثٍ إِلَّا كَانُوا عَنْهُ مُعْرِضِينَ ۝ فَقَدْ كَذَّبُوا
 فَسَيَأْتِيهِمْ أَتْبَئُتُ مَا كَانُوا بِهِ ۝ يَسْتَهْزِءُونَ ۝ أَوَلَمْ
 يَرَوْا إِلَى الْأَرْضِ كَمْ أَتْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ
 كَرِيمٍ ۝ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ
 مُؤْمِنِينَ ۝ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ۝ وَإِذْ
 نَادَىٰ رَبُّكَ مُوسَىٰ أَنْ أَتِ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ۝ قَوْمٌ
 فِرْعَوْنٌ أَلَّا يَتَّقُونَ ۝ قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ
 يُكَذِّبُونِ ۝ وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنْظِلُّ لِسَانِي
 فَأُرْسِلْ إِلَىٰ هَارُونَ ۝ وَلَهُمْ عَلَىٰ ذَنْبٍ فَأَخَافُ أَنْ
 يَقْتُلُونِ ۝ قَالَ كَلَّا فَادْهَبَا بِأَيَّتِنَا إِنَّا مَعَكُمْ
 مُسْتَمِعُونَ ۝ فَأَتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ۝ أَنْ أُرْسِلَ مَعَنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ ۝ قَالَ أَلَمْ
 تُرَبِّكْ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ ۝
 وَفَعَلْتَ فَعَلْتِكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ

۱۹

سوره شعراء

به نام خداوند بخشنده مهربان

طا. سین. میم. ﴿۱﴾ این آیات کتاب مبین است. ﴿۲﴾
 شاید تو از آنکه آنان ایمان نمی آورند خویشتن را به
 نابودی بکشی! ﴿۳﴾ اگر ما بخواهیم از آسمان معجزه
 ای بر آنان فرو می فرستیم که در برابرش گردن نهند.
 ﴿۴﴾ و هیچ گونه موعظه و اندرز تازه ای از سوی
 خداوند رحمان نمی آید مگر اینکه از آن روی گردان
 هستند. ﴿۵﴾ به راستی که تکذیب کردند و در اسرع
 وقت خبر چیزی که به ریشخندش می گرفتند به آنها
 خواهد رسید. ﴿۶﴾ آیا به زمین ننگریسته اند که چقدر
 از هرگونه (گیاه) ارزشمندی در آن رویانده ایم؟ ﴿۷﴾
 بی گمان در این کار نشانه ای است، و بیشتر آنان مؤمن
 نیستند. ﴿۸﴾ و بدون شک پروردگار تو چیره مهربان
 است. ﴿۹﴾ و آنگاه که پروردگارت موسی را ندا داد
 که به سوی قوم ستمکار برو. ﴿۱۰﴾ قوم فرعون آیا
 نمی پرهیزند؟! ﴿۱۱﴾ (موسی) گفت: پروردگارا!
 می ترسم که مرا تکذیب کنند. ﴿۱۲﴾ و دلم تنگ
 می گردد و زبانم گشوده نمی شود، پس به پیش هارون
 بفرست. ﴿۱۳﴾ و آنان گناهی بر من دارند، و می ترسم
 که مرا بکشند. ﴿۱۴﴾ فرمود: چنین نیست. پس هر دوی
 شما با نشانه های ما بروید، همانا ما با شما هستیم و
 می شنویم. ﴿۱۵﴾ پس به نزد فرعون آیید و بگویید:
 همانا ما فرستادگان پروردگار جهانیانیم. ﴿۱۶﴾ اینکه
 بنی اسرائیل را با ما بفرست. ﴿۱۷﴾ (فرعون) گفت: (ای
 موسی!) آیا ما تو را در کودکی میان خود پرورش
 ندادیم؟ و سالها از عمرت در بین ما ماندگار نبودی؟
 ﴿۱۸﴾ و آن کار بدی که انجام دادی از تو سرزد و تو
 از ناسپاسانی. ﴿۱۹﴾

قَالَ فَعَلْتُهَا إِذَا وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٢٠﴾ فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢١﴾ وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدْتُ بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٢٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٢٤﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْتَمِعُونَ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمْ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾ قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَ لَئِنْ أَخَذْتُ إِلَٰهًا غَيْرِي لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ أُولُو حِجَّتِكَ بِشَيْءٍ مُبِينٍ ﴿٣٠﴾ قَالَ فَأَتِ بِهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٣١﴾ فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُبِينٌ ﴿٣٢﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّظِيرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَ لِلْمَلَأِ حَوْلَهُ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿٣٥﴾ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَبْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٣٦﴾ يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَحَابٍ عَلِيمٍ ﴿٣٧﴾ فَجَمَعَ السَّحَرَةَ لِمِيقَاتٍ يَوْمٍ مَعْلُومٍ ﴿٣٨﴾ وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ ﴿٣٩﴾

(موسی) گفت: آن را آنگاه مرتکب شدم که از سرگشتگان بودم. ﴿۲۰﴾ و چون از شما ترسیدم، از شما گریختم، آنگاه پروردگارم به من دانش بخشید، و مرا از رسالت یافتگان گرداند. ﴿۲۱﴾ و آیا این که بنی اسرائیل را به بندگی و بردگی گرفته‌ای نعمتی است که (آن را) بر من منت می‌نهی؟! ﴿۲۲﴾ فرعون گفت: پروردگار جهانیان کیست؟ ﴿۲۳﴾ (موسی) گفت: پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان این دو است اگر اهل یقین هستید. ﴿۲۴﴾ (فرعون) به اطرافیان خود گفت: آیا نمی‌شنوید؟! ﴿۲۵﴾ (موسی) گفت: پروردگارا شما و پروردگار نیاکان پیشینیان شماست. ﴿۲۶﴾ (فرعون) گفت: بی‌گمان پیامبران که به‌سوی شما فرستاده شده دیوانه است. ﴿۲۷﴾ (موسی) گفت: پروردگار مشرق و مغرب و همه چیزهایی است که در میان آن دو قرار دارد، اگر درک می‌کنید. ﴿۲۸﴾ (فرعون) گفت: اگر غیر از من معبودی برگزینی تو را از زمرة زندانیان خواهم کرد. ﴿۲۹﴾ (موسی) گفت: آیا اگر چیز آشکاری هم برایت بیاورم؟ ﴿۳۰﴾ (فرعون) گفت: اگر از راستگویانی آن را بیاور. ﴿۳۱﴾ آنگاه عصایش را انداخت پس بناگاه اژدهای آشکاری شد. ﴿۳۲﴾ و دست خود را بیرون آورد، پس ناگهان بینندگان آن را سفید و روشن می‌دیدند. ﴿۳۳﴾ (فرعون) به اشراف و بزرگان دوروبر خود گفت: بی‌گمان این جادوگری دانااست. ﴿۳۴﴾ می‌خواهد با جادوی خود شما را از سرزمینتان بیرون کند، پس شما چه فرمان می‌دهید؟ ﴿۳۵﴾ گفتند: او و برادرش را مهلت بده، و افرادی را به تمام شهرها (ی مصر) بفرست تا جادوگران را جمع‌آوری کنند. ﴿۳۶﴾ تا هر جادوگر ماهر و دانایی را به نزد تو بیاورند. ﴿۳۷﴾ آنگاه جادوگران در میعاد روزی معین گرد آورده شدند. ﴿۳۸﴾ و به مردم گفته شد: آیا شما گرد می‌آئید؟ ﴿۳۹﴾

لَعَلَّنَا نَتَّبِعَ السَّحَرَةَ إِنْ كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّا
جَاءَ السَّحَرَةُ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ أَإِنَّا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا
نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿٤١﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذَا لَمِنَ
الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ لَهُم مُوسَى أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ
﴿٤٣﴾ فَأَلْقَوْا حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا
لَنَحْنُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾ فَأَلْقَى مُوسَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ
تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿٤٥﴾ فَأَلْقَى السَّحَرَةُ سَجِدِينَ ﴿٤٦﴾
قَالُوا ءَامَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾ رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ
﴿٤٨﴾ قَالَ ءَامَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ
لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ
تَعْلَمُونَ لَا قِطْعَنَ أَيْدِيكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِّنْ خِلَافٍ
وَلَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٩﴾ قَالُوا لَا ضَيْرَ إِنَّا إِلَى رَبِّنَا
مُنْقَلِبُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطِيئَاتِنَا
كُنَّا أَوَّلَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥١﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَسْرِ
بِعِبَادِي إِنَّكُمْ مُّتَّبِعُونَ ﴿٥٢﴾ فَأَرْسَلْ فِرْعَوْنَ فِي
الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ
﴿٥٤﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَائِطُونَ ﴿٥٥﴾ وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَادِرُونَ ﴿٥٦﴾
فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِّنْ جَنَّتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٧﴾ وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ
كَرِيمٍ ﴿٥٨﴾ كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٥٩﴾
فَاتَّبَعُوهُمْ مُشْرِقِينَ ﴿٦٠﴾

تا اگر جادوگران پیروز شوند ما از آنان پیروی کنیم.
﴿۴۰﴾ وقتی که جادوگران آمدند، به فرعون گفتند:
اگر ما چیره شویم آیا پاداشی خواهیم داشت؟ ﴿۴۱﴾
(فرعون) گفت: بله! و بی گمان شما آنگاه از مقربان
خواهید بود. ﴿۴۲﴾ موسی به آنان گفت: آنچه را که

می خواهید بیفکنید، بیفکنید. ﴿۴۳﴾ پس آنان ریسمانها
و عصاهایشان را افکندند و گفتند: به بزرگی فرعون
قسم! بی گمان ما چیره و پیروزیم. ﴿۴۴﴾ آنگاه موسی
عصایش را انداخت، ناگهان (ازدهایی شد که)
ساخته های آنان را بلعید. ﴿۴۵﴾ پس جادوگران
سجده کنان بر زمین افتادند. ﴿۴۶﴾ گفتند: به پروردگار
جهانیان ایمان آورده ایم. ﴿۴۷﴾ پروردگار موسی و
هارون. ﴿۴۸﴾ (فرعون) گفت: آیا پیش از آنکه به شما
اجازه دهم به او ایمان آوردید؟ بی گمان او بزرگترتان
است که به شما جادو آموخته است. پس خواهید
دانست، حتماً دستها و پاهاى شما را برخلاف جهت
همدیگر قطع می گردانم و همگی شما را به دار خواهم
آویخت. ﴿۴۹﴾ گفتند: باکی نیست، به درستی که ما
به سوی پروردگارمان باز می گردیم. ﴿۵۰﴾ همانا ما
امیدواریم که پروردگارمان گناهانمان را از آن روی
که نخستین ایمان آورندگان بوده ایم بیامرزد. ﴿۵۱﴾ و
به موسی وحی کردیم که بندگانم را شبانه ببر، شما
حتماً تعقیب می شوید. ﴿۵۲﴾ آنگاه فرعون
گردآورندگان را به شهرها فرستاد. ﴿۵۳﴾ (و به
مأموران دستور داد که به اهالی شهرها بگویند:) همانا
اینها گروه اندک و ناچیزی هستند. ﴿۵۴﴾ و به راستی
که آنان ما را به خشم آورده اند. ﴿۵۵﴾ و ما گروهی
محتاط هستیم. ﴿۵۶﴾ و ما آنان را از میان باغها و
چشمه ها بیرون کردیم. ﴿۵۷﴾ و (ایشان را) از میان
گنجها و منزلگاههای نیک بدر کردیم. ﴿۵۸﴾ اینچنین
(آنها را به عذاب خود گرفتار ساختیم) و آنها را میراث
بنی اسرائیل نمودیم. ﴿۵۹﴾ آنگاه به هنگام طلوع آفتاب
آنان را تعقیب کردند. ﴿۶۰﴾

فَلَمَّا تَرَاءَا الْجُمُعَانَ قَالَ أَصْحَبُ مُوسَى إِنَّا
لَمُدْرِكُونَ ﴿٦٦﴾ قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٦٧﴾
فَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ
فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿٦٨﴾ وَأَزْلَفْنَا
ثُمَّ الْآخَرِينَ ﴿٦٩﴾ وَأَنْجَيْنَا مُوسَى وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ ﴿٧٠﴾
ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخَرِينَ ﴿٧١﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا
كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ
الرَّحِيمُ ﴿٧٣﴾ وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ ﴿٧٤﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ
وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٧٥﴾ قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَنْظِلُ لَهَا
عَلَكْفِينَ ﴿٧٦﴾ قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمْ إِذْ تَدْعُونَ ﴿٧٧﴾ أَوْ
يَنْفَعُونَكُمْ أَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٨﴾ قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا
كَذَلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٧٩﴾ قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ
﴿٨٠﴾ أَنْتُمْ وَعِبَادُكُمْ الْأَقْدَمُونَ ﴿٨١﴾ فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِي إِلَّا
رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٨٢﴾ الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ ﴿٨٣﴾
وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ﴿٨٤﴾ وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ
يَشْفِينِ ﴿٨٥﴾ وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ ﴿٨٦﴾ وَالَّذِي أَطْمَعُ
أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ ﴿٨٧﴾ رَبِّ هَبْ لِي
حُكْمًا وَالْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿٨٨﴾

پس هنگامی که هردو گروه همدیگر را دیدند، یاران
موسی گفتند: قطعاً ما گرفتار می شویم. ﴿۶۱﴾ (موسی)
گفت: چنین نیست، پروردگارم با من است، و رهنمودم
خواهد کرد. ﴿۶۲﴾ پس به موسی وحی کردیم که
عصای خود را به دریا بزن، آنگاه (دریا) شکافت و هر
بخشی مانند کوه بزرگی گردید. ﴿۶۳﴾ و دیگران را
(نیز) در آنجا نزدیک آوردیم. ﴿۶۴﴾ و موسی و همه
همراهانش را نجات دادیم. ﴿۶۵﴾ سپس دیگران را
غرق کردیم. ﴿۶۶﴾ بی گمان در این (ماجرا) نشانه ای
است، و بیشترشان مؤمن نبودند. ﴿۶۷﴾ و بی گمان
پروردگارت توانا و مهربان است. ﴿۶۸﴾ و خبر ابراهیم
را برای آنان بخوان. ﴿۶۹﴾ هنگامی که به پدر و قومش
گفت: چه می پرستید؟ عبادتشان ماندگار می مانیم.
﴿۷۰﴾ گفتند: بت هایی را می پرستیم، و همیشه بر
عبادتشان ماندگار می مانیم. ﴿۷۱﴾ گفت: آیا
هنگامی که آنها را به کمک می خوانید صدای شما را
می شنوند؟ ﴿۷۲﴾ یا به شما سود می بخشند، یا زیان
می رسانند؟ ﴿۷۳﴾ گفتند: نه، اما پدران و نیاکان خود
را دیده ایم که چنین می کرده اند. ﴿۷۴﴾ گفت: آیا
می بینید که چه چیزی را می پرستید؟! ﴿۷۵﴾ شما و
پدران پیشین شما. ﴿۷۶﴾ بدون شک همه آنها دشمن
من هستند، به جز پروردگار جهانیان. ﴿۷۷﴾ آن ذاتی
که مرا آفریده است و هم او مرا هدایت می کند. ﴿۷۸﴾
آن خداوندی که مرا غذا می دهد، و (آشامیدنی)
می نوشاند. ﴿۷۹﴾ و چون بیمار شوم اوست که مرا شفا
می دهد. ﴿۸۰﴾ و آن خداوندی که مرا می میراند، سپس
زنده ام می گرداند. ﴿۸۱﴾ و خداوندی که امیدوارم
گناهانم را در روز جزا بپارزد. ﴿۸۲﴾ پروردگارا! به
من حکمت ببخش، و مرا از زمره شایستگان بگردان.
﴿۸۳﴾

وَأَجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ ﴿٨٤﴾ وَأَجْعَلْنِي
 مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ ﴿٨٥﴾ وَأَغْفِرْ لِأَبِي إِنَّهُ كَانَ مِنَ
 الصَّالِّينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ﴿٨٧﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ
 مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾
 وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٩٠﴾ وَبُرِزَتِ الْجَحِيمُ
 لِلْعَاوِينَ ﴿٩١﴾ وَقِيلَ لَهُمْ آيِنَ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٩٢﴾
 مِنْ دُونِ اللَّهِ هَلْ يَنْصُرُونَكُمْ أَوْ يَنْتَصِرُونَ ﴿٩٣﴾
 فَكُذِّبُوا فِيهَا هُمْ وَالْعَاوُونَ ﴿٩٤﴾ وَجُنُودُ إِبْلِيسَ
 أَجْمَعُونَ ﴿٩٥﴾ قَالُوا وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ ﴿٩٦﴾ تَاللَّهِ إِنْ
 كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٩٧﴾ إِذْ نُسَوِّكُمْ بِرَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿٩٨﴾ وَمَا أَضَلَّنَا إِلَّا الْمُجْرِمُونَ ﴿٩٩﴾ فَمَا لَنَا
 مِنْ شَفِيعِينَ ﴿١٠٠﴾ وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَوْ أَنَّ لَنَا
 كَرَّةً فَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا
 كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ
 الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٠٥﴾ إِذْ قَالَ
 لَهُمْ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٠٦﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ
 أَمِينٌ ﴿١٠٧﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٠٨﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ
 عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٩﴾
 فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١١٠﴾ قَالُوا أَنْتُمْ لَكُمْ وَاتَّبَعَكَ
 الْأَزْدَلُونَ ﴿١١١﴾

و برای من نام نیک در میان آیندگان برجای بگذار.
 ﴿۸۴﴾ و مرا از وارثان بهشت پرناز و نعمت بگردان.
 ﴿۸۵﴾ و پدرم را بیامرز، بی گمان او از گمراهان بود.
 ﴿۸۶﴾ و مرا رسوا مکن روزی که برانگیخته می شوند.
 ﴿۸۷﴾ روزی که اموال و اولاد (هیچ) سودی

نمی رسانند. ﴿۸۸﴾ بلکه تنها کسی (نجات می یابد و
 سود می بیند) که با دلی پاک نزد خداوند بیاید. ﴿۸۹﴾
 و (در آن هنگام) بهشت برای پرهیزگاران نزدیک
 گردانده می شود. ﴿۹۰﴾ و دوزخ برای گمراهان آشکار
 می گردد. ﴿۹۱﴾ و به آنها گفته می شود: کجا هستند
 معبودانی که (آنها را) پیوسته عبادت می کردید؟!
 ﴿۹۲﴾ (معبودهایی) غیر از خدا، آیا شما را یاری
 می کنند یا خویشتن را یاری می دهند؟. ﴿۹۳﴾ پس،
 آنان و گمراهان پیاپی در آن (جهنم) افکنده می شوند.
 ﴿۹۴﴾ و (نیز) لشکریان شیطان همگی (به دوزخ افکنده
 می شوند). ﴿۹۵﴾ آنان در آنجا به کشمکش می پردازند
 و می گویند: ﴿۹۶﴾ سوگند به خدا ما در گمراهی
 آشکاری بودیم. ﴿۹۷﴾ آنگاه که شما را با پروردگار
 جهانیان برابر می ساختیم. ﴿۹۸﴾ و ما را جز گناهکاران
 گمراه نکرده اند. ﴿۹۹﴾ (اینک) ما هیچ شفاعت
 کننده ای نداریم. ﴿۱۰۰﴾ و هیچ دوست صمیمی و
 دلسوزی (نداریم). ﴿۱۰۱﴾ کاش (به دنیا) بر می گشتیم
 تا از زمره مؤمنان می شدیم. ﴿۱۰۲﴾ بی گمان در این
 نشانه ای است، و بیشترشان مؤمن نیستند. ﴿۱۰۳﴾ و قطعاً
 پروردگارت توانا و مهربان است. ﴿۱۰۴﴾ قوم نوح
 پیامبران را تکذیب کردند. ﴿۱۰۵﴾ چون برادرشان نوح
 به آنان گفت: آیا پروا نمی دارید؟. ﴿۱۰۶﴾ همانا من
 برایتان رسولی امین هستم. ﴿۱۰۷﴾ از خدا بترسید و از
 من اطاعت کنید. ﴿۱۰۸﴾ من در مقابل این دعوت هیچ
 مزدی از شما نمی خواهم مزد من جز بر پروردگار
 جهانیان نیست. ﴿۱۰۹﴾ پس از خداوند بترسید و از من
 اطاعت کنید. ﴿۱۱۰﴾ گفتند: آیا به تو ایمان بیاوریم
 حال آنکه فرومایگان از تو پیروی کرده اند؟! ﴿۱۱۱﴾

قَالَ وَمَا عَلِمِي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٢﴾ إِنَّ حِسَابَهُمْ
إِلَّا عَلَىٰ رَبِّي لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ
﴿١١٤﴾ إِنَّ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١١٥﴾ قَالُوا لَيْنَ لَمْ تَنْتَه
يَنُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ ﴿١١٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنَّ
قَوْمِي كَذَّبُونِ ﴿١١٧﴾ فَأَفْتَحَ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتَحًا وَنَجَّيَ
وَمَنْ مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي
الْفُلِكِ الْمَشْحُونِ ﴿١١٩﴾ ثُمَّ أَعْرَفْنَا بَعْدَ الْبَاقِينَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّ
فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٢١﴾ وَإِنَّ
رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾ كَذَّبَتْ عَادُ الْمُرْسَلِينَ
﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾ إِنِّي لَكُمْ
رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٢٥﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٢٦﴾ وَمَا
أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجَرْتُ إِنْ أَجَرْتُ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿١٢٧﴾ أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ ءَايَةً تَعْبَثُونَ ﴿١٢٨﴾
وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ ﴿١٢٩﴾ وَإِذَا
بَطَشْتُمْ بَطَشْتُمْ جَبَّارِينَ ﴿١٣٠﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا
﴿١٣١﴾ وَاتَّقُوا الَّذِي أَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمَدَّكُمْ
بِأَنْعَامٍ وَبَنِينَ ﴿١٣٣﴾ وَجَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٣٤﴾ إِنِّي أَخَافُ
عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣٥﴾ قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا
أَوَعَزَّتْ أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ ﴿١٣٦﴾

گفت: من چه می دانم آنان چه می کرده اند؟ ﴿۱۱۲﴾
حساب ایشان- اگر می دانید- جز بر عهده پروردگار
نیست. ﴿۱۱۳﴾ و من مؤمنان را طرد نخواهم کرد.
﴿۱۱۴﴾ من جز بیم دهنده ای آشکار نیستم. ﴿۱۱۵﴾
گفتند: ای نوح! اگر پایان ندهی سنگسار خواهی شد.
﴿۱۱۶﴾ گفت: پروردگارا! بی گمان قوم مرا تکذیب
کردند. ﴿۱۱۷﴾ پس میان من و آنان داوری کن، و من
کسانی از مؤمنان را که با من هستند نجات بده. ﴿۱۱۸﴾
پس او و کسانی را که با وی بودند در کشتی انباشته
نجات دادیم. ﴿۱۱۹﴾ و بعد از این بازماندگان را غرق
کردیم. ﴿۱۲۰﴾ بی گمان در این نشانه ای است، و
بیشترشان مؤمن نبودند. ﴿۱۲۱﴾ و بی گمان پروردگارت
توانا و مهربان است. ﴿۱۲۲﴾ (قوم) عاد پیامبران را
تکذیب کردند. ﴿۱۲۳﴾ آنگاه که برادرشان هود
بدیشان گفت: آیا پروا نمی دارید؟ ﴿۱۲۴﴾ همانا من
برایتان پیامبر امینی هستم. ﴿۱۲۵﴾ پس، از خدا بترسید
و از من اطاعت کنید. ﴿۱۲۶﴾ و در مقابل دعوت خود
مزدی از شما نمی خواهم و مزد من جز بر پروردگار
جهانیان نیست. ﴿۱۲۷﴾ آیا بیهوده بر هر بلندی و تپه ای
بنایی می سازید که (در آن) دست به بیهوده کاری
زنید؟ ﴿۱۲۸﴾ و قصرها و دژهایی استوار می سازید، به
امید آنکه جاودانه بمانید؟ ﴿۱۲۹﴾ و چون به کیفر
دست می گشایید، ستمگرانه دست می گشایید. ﴿۱۳۰﴾
پس، از خداوند پروا بدارید و از من اطاعت کنید.
﴿۱۳۱﴾ و از خدایی بپرهیزید که شما را با نعمت هایی
که می دانید یاری داده است. ﴿۱۳۲﴾ شما را با
چهارپایان و فرزندان یاری داده است. ﴿۱۳۳﴾ و باغها و
چشمه ساران (به شما بخشیده است). ﴿۱۳۴﴾ به راستی
من از عذاب روزی بزرگ بر شما بیمناکم. ﴿۱۳۵﴾
گفتند: بر ما یکسان است، خواه پند دهی یا از
اندرزگویان نباشی. ﴿۱۳۶﴾

إِنْ هَذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣٧﴾ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذِّبِينَ ﴿١٣٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٤٠﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٤١﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٤٢﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٤٣﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٤٤﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجَرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٤٥﴾ أَتُتْرَكُونَ فِي مَا هَلَهْنَا ءَامِنِينَ ﴿١٤٦﴾ فِي جَنَّتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٤٧﴾ وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلَعَتْ هَٰضِمٌ ﴿١٤٨﴾ وَتَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فَرِهِينَ ﴿١٤٩﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٥٠﴾ وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٥١﴾ الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿١٥٢﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٥٣﴾ مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا فَأْتِ بِآيَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٥٤﴾ قَالَ هَٰذِهِ نَاقَةُ لَهَا شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿١٥٥﴾ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٦﴾ فَعَقَرُوهَا فَاصْبَحُوا نَدِيمِينَ ﴿١٥٧﴾ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٥٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٩﴾

این جز شیوه پیشینیان نیست. ﴿۱۳۷﴾ و ما عذاب داده نمی شویم. ﴿۱۳۸﴾ قوم عاد، هود را تکذیب کردند، در نتیجه آنان را هلاک ساختیم. بدون شک در این نشانه ای است، و اکثرشان مؤمن نبودند. ﴿۱۳۹﴾ و به راستی پروردگارت توانا و مهربان است. ﴿۱۴۰﴾ (قوم) ثمود نیز پیامبران را تکذیب کردند. ﴿۱۴۱﴾ آنگاه که برادرشان صالح بدیشان گفت: آیا پروا نمی دارید؟ ﴿۱۴۲﴾ بی گمان من برایتان پیامبری امین هستم. ﴿۱۴۳﴾ پس، از خدا بترسید و از من اطاعت کنید. ﴿۱۴۴﴾ و بر آن (تبلیغ) اجر و پاداشی از شما درخواست نمی کنم، پاداش من جز بر پروردگار جهانیان نیست. ﴿۱۴۵﴾ آیا در آنچه اینجاست ایمن رها می شوید؟ ﴿۱۴۶﴾ در میان باغها و چشمه سارها؟ ﴿۱۴۷﴾ و کشتزارها و نخلستانهایی که میوه و شکوفه هایشان تر و تازه است؟ ﴿۱۴۸﴾ و ماهرانه در دل کوه ها خانه هایی می تراشید. ﴿۱۴۹﴾ پس، از خدا بترسید و از من اطاعت کنید. ﴿۱۵۰﴾ و از فرمان اسراف کنندگان اطاعت مکنید. ﴿۱۵۱﴾ آن کسانی که در زمین تباهی می نمایند و اصلاح نمی کنند. ﴿۱۵۲﴾ گفتند: بی گمان تو از زمره جادوشدگان هستی. ﴿۱۵۳﴾ تو انسانی همچون ما بیش نیستی، پس اگر از راستگویانی معجزه ای را به ما بنما. ﴿۱۵۴﴾ گفت: ین ماده شتری است که یک نوبت آب خوردن او راست، و شما (نیز) نوبت روزی معین دارید. ﴿۱۵۵﴾ و کمترین آزاری به آن نرسانید، (در آن صورت) عذاب روزی بزرگ شما را فرا می گیرد. ﴿۱۵۶﴾ پس آن را پی کردند آنگاه پشیمان شدند. ﴿۱۵۷﴾ سپس عذاب آنان را فرا گرفت. مسلماً در این نشانه ای است. و (لی) بیشترشان مؤمن نبودند. ﴿۱۵۸﴾ و بی گمان پروردگارت توانا و مهربان است. ﴿۱۵۹﴾

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ
 لُوطُ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٦١﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾ فَاتَّقُوا
 اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرَهُ ﴿١٦٣﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ
 أَجِرْتُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٤﴾ أَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ
 مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٥﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ
 مِنْ أَرْوَاحِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٦٦﴾ قَالُوا لَنْ لَمْ
 تَنْتَهَ يَلُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ ﴿١٦٧﴾ قَالَ إِنِّي
 لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَالِينَ ﴿١٦٨﴾ رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا
 يَعْمَلُونَ ﴿١٦٩﴾ فَجَئَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٧٠﴾ إِلَّا عَجُوزًا
 فِي الْغَدِيرِينَ ﴿١٧١﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْأَخْرِينَ ﴿١٧٢﴾ وَأَمْطَرْنَا
 عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٣﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ
 لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٧٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ
 الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٧٥﴾ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْمِرْصَلِينَ
 ﴿١٧٦﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾ إِنِّي لَكُمْ
 رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٧٨﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرَهُ ﴿١٧٩﴾ وَمَا
 أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجَرْتُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿١٨٠﴾ أَوْفُوا بِالْعُقُوبِ وَلَا تَكُونُوا مِنَ
 الْمُخْسِرِينَ ﴿١٨١﴾ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ﴿١٨٢﴾ وَلَا
 تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ
 مُفْسِدِينَ ﴿١٨٣﴾

قوم لوط پیامبران را دروغگو انگاشتند. ﴿١٦٠﴾ آنگاه
 که برادرشان لوط بدیشان گفت: آیا پروا نمی‌دارید؟
 ﴿١٦١﴾ بی‌گمان من پیامبر امینی برای شما هستم.
 ﴿١٦٢﴾ پس از خدا بترسید و از من اطاعت کنید.
 ﴿١٦٣﴾ و در برابر آن (تبلیغ) از شما پاداشی نمی‌طلبم،
 پاداش من جز بر پروردگار جهانیان نیست. ﴿١٦٤﴾ آیا
 از میان جهانیان (از روی شهوت) به سراغ مردان
 می‌روید. ﴿١٦٥﴾ و همسرانی را که پروردگارتان برای
 شما آفریده است رها می‌سازید؟ بلکه اصلاً شما قومی
 هستید که از حد می‌گذرید. ﴿١٦٦﴾ گفتند: ای لوط!
 اگر دست برنداری بی‌گمان از بیرون رانندگان خواهی
 بود. ﴿١٦٧﴾ (لوط) گفت: من از دشمنان (این) کارتان
 هستم. ﴿١٦٨﴾ پروردگارا! مرا و خانواده‌ام را از آنچه
 می‌کنند رهایی بخش. ﴿١٦٩﴾ پس او و خانواده‌اش را
 همگی نجات دادیم. ﴿١٧٠﴾ مگر پیرزنی که از
 بازماندگان (در آتش) بود. ﴿١٧١﴾ سپس دیگران را
 نابود کردیم. ﴿١٧٢﴾ و بر سرشان باران بارانیدیم، و چه
 باران بدی بود (که گروه) هشدار یافتگان را (فرو
 گرفت). ﴿١٧٣﴾ حقا که در این (ماجرا) نشانه‌ایست، و
 بیشترشان مؤمن نبودند. ﴿١٧٤﴾ و بی‌گمان پروردگار
 تو چیره و مهربان است. ﴿١٧٥﴾ «اصحاب ایکه»
 پیامبران را تکذیب کردند. ﴿١٧٦﴾ آنگاه که شعیب به
 آنها گفت: آیا پروا نمی‌دارید. ﴿١٧٧﴾ به درستی که من
 برایتان پیامبری امین هستم. ﴿١٧٨﴾ پس، از خدا بترسید
 و از من اطاعت کنید. ﴿١٧٩﴾ و من در برابر دعوت
 خود هیچ‌گونه پاداشی از شما نمی‌طلبم، و پاداش من
 جز بر پروردگار جهانیان نیست. ﴿١٨٠﴾ پیمان را به
 تمام و کمال بپردازید و از کم فروشان مباشید. ﴿١٨١﴾
 و با ترازوی درست وزن کنید. ﴿١٨٢﴾ و از ارزش اموال
 مردم نگاهید، و در زمین تباهی مکنید. ﴿١٨٣﴾

وَأَتَقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْجِبِلَّةَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٨٤﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٨٥﴾ وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَإِنْ نَظُنُّكَ لَمِنَ الْكَذِبِينَ ﴿١٨٦﴾ فَاسْقِطْ عَلَيْنَا كِسَفًا مِّنَ السَّمَاءِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٨٧﴾ قَالَ رَبِّ أَعْلَمْ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمْ عَذَابٌ يَوْمَ الظُّلَّةِ إِنَّهُ كَانَ عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٨٩﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٩٠﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٩١﴾ وَإِنَّهُ لَتَنزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٩٢﴾ نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴿١٩٣﴾ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿١٩٤﴾ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُّبِينٍ ﴿١٩٥﴾ وَإِنَّهُ لَفِي زُبُرِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٩٦﴾ أَوْ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَةٌ أَنْ يَعْلَمَهُوْا غُلَامًا عَلَى إِسْرَءِيلَ ﴿١٩٧﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَى بَعْضِ الْأَعْجَمِينَ ﴿١٩٨﴾ فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِهِ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٩٩﴾ كَذَلِكَ سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٠٠﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٢٠١﴾ فَيَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٠٢﴾ فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنْظَرُونَ ﴿٢٠٣﴾ أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٢٠٤﴾ أَفَرَأَيْتَ إِنْ مَتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ ﴿٢٠٥﴾ ثُمَّ جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٢٠٦﴾

و بترسید از خداوندی که شما و نسل‌های گذشته را آفریده است. ﴿۱۸۴﴾ گفتند: تو قطعاً از جمله جادوشدگانی. ﴿۱۸۵﴾ و تو جز بشری مانند ما نیستی، و به راستی تو را از دروغگویان می‌پنداریم. ﴿۱۸۶﴾ پس اگر از راستگوییانی پاره‌هایی از آسمان را بر ما فرو ریز. ﴿۱۸۷﴾ (شعیب) گفت: پروردگارم به آنچه می‌کنید داناتر است. ﴿۱۸۸﴾ پس او را تکذیب کردند و عذاب روز ابر آنان را فرو گرفت، که آن عذاب روزی بزرگ بود. ﴿۱۸۹﴾ بی‌گمان در این نشانه‌ایست، و بیشترشان مؤمن نبودند. ﴿۱۹۰﴾ و بی‌گمان پروردگار تو توانا و مهربان است. ﴿۱۹۱﴾ و همانا این (قرآن) فرو فرستاده پروردگار جهانیان است. ﴿۱۹۲﴾ آن را فرود آورده است. ﴿۱۹۳﴾ (آن را) بر دل تو (نازل کرده است) تا از بیم‌دهندگان باشی. ﴿۱۹۴﴾ به زبان عربی روشن. ﴿۱۹۵﴾ و (وصف) آن در کتاب‌های پیشینیان موجود است. ﴿۱۹۶﴾ آیا برایشان نشانه‌ای نیست که علمای بنی‌اسرائیل آن را بدانند؟ ﴿۱۹۷﴾ و اگر آن را بر برخی از غیر عرب‌ها نازل می‌کردیم. ﴿۱۹۸﴾ و آن را برایشان می‌خواند، به آن ایمان نمی‌آوردند. ﴿۱۹۹﴾ ما این‌گونه آن را در دل‌های گناهکاران در آوردیم. ﴿۲۰۰﴾ به آن ایمان نمی‌آورند تا عذاب دردناک را ببینند. ﴿۲۰۱﴾ پس عذاب به طور ناگهانی درحالی‌که بی‌خبرند گریبانگیرشان می‌شود. ﴿۲۰۲﴾ پس می‌گویند: آیا به ما مهلتی داده می‌شود؟! ﴿۲۰۳﴾ آیا عذاب ما را به شتاب می‌طلبند؟ ﴿۲۰۴﴾ مگر نمی‌دانی که اگر سال‌ها بهره‌مندشان سازیم. ﴿۲۰۵﴾ سپس عذابی که به آنان وعده داده می‌شود دامن‌گیرشان گردد. ﴿۲۰۶﴾

مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمَتَّعُونَ ﴿٢٠٧﴾ وَمَا أَهْلَكْنَا مِن
 قَرِيَةٍ إِلَّا لَهَا مُنْذِرُونَ ﴿٢٠٨﴾ ذِكْرَىٰ وَمَا كُنَّا ظَالِمِينَ
 ﴿٢٠٩﴾ وَمَا تَنْزَلَتْ بِهِ الشَّيَاطِينُ ﴿٢١٠﴾ وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا
 يَسْتَطِيعُونَ ﴿٢١١﴾ إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمْعَزُولُونَ ﴿٢١٢﴾ فَلَا
 تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذِّبِينَ ﴿٢١٣﴾
 وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ﴿٢١٤﴾ وَخَفِضْ جَنَاحَكَ
 لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢١٥﴾ فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنَّي
 بِرَبِّي مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢١٦﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ
 ﴿٢١٧﴾ الَّذِي يَرْلِكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٢١٨﴾ وَتَقْلُبُكَ فِي
 السَّجْدِينَ ﴿٢١٩﴾ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٢٠﴾ هَلْ
 أَنْبِئُكُمْ عَلَىٰ مَنْ تَنْزَلُ الشَّيَاطِينُ ﴿٢٢١﴾ تَنْزَلُ عَلَىٰ كُلِّ
 آفَاكٍ أَثِيمٍ ﴿٢٢٢﴾ يُلْقُونَ السَّمْعَ وَأَكْثُرُهُمْ كَاذِبُونَ
 ﴿٢٢٣﴾ وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ﴿٢٢٤﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ
 وَادٍ يَهِيمُونَ ﴿٢٢٥﴾ وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ﴿٢٢٦﴾ إِلَّا
 الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا
 وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا
 أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ ﴿٢٢٧﴾

(این بهره‌مندی در دنیا) چه چیزی از آنان دور
 می‌کند؟ ﴿۲۰۷﴾ و (اهل) هیچ شهری را نابود نکرده
 ایم مگر اینکه بیم‌دهندگان برای آن بوده‌اند. ﴿۲۰۸﴾
 برای پند دادن، و ما ستمکاران نبودیم. ﴿۲۰۹﴾ و شیطانها
 آن را فرود نیاورده‌اند. ﴿۲۱۰﴾ و سزاوار آن نیستند، و
 نمی‌توانند (آن را نازل کنند). ﴿۲۱۱﴾ قطعاً ایشان از
 شنیدن دور (و محروم)‌اند. ﴿۲۱۲﴾ پس همراه با خدا
 معبود دیگری را به فریاد مخوان که از عذاب شدگا
 خواهی بود. ﴿۲۱۳﴾ و خویشاوندان نزدیک خود را
 بترسان. ﴿۲۱۴﴾ و بال مهربانی خود را برای مؤمنانی که از
 تو پیروی می‌کنند، بگستران. ﴿۲۱۵﴾ پس اگر از تو
 سرپیچی کردند، بگو: همانا من از آنچه می‌کنید بیزارم.
 ﴿۲۱۶﴾ و بر خدای توانا و مهربان توکل کن. ﴿۲۱۷﴾
 خداوندی که چون برمی‌خیزد تو را می‌بیند. ﴿۲۱۸﴾ و
 (همچنین می‌بیند) حرکت (قیام و رکوع و نشست و
 برخاست) تو را در میان سجده‌کنندگان. ﴿۲۱۹﴾ بی‌گمان
 او شنوای داناست. ﴿۲۲۰﴾ آیا به شما خبر دهم که
 شیاطین بر چه کسی نازل می‌شوند؟ ﴿۲۲۱﴾ بر هر
 دروغگوی گناهکاری نازل می‌شوند. ﴿۲۲۲﴾ گوش فرا
 می‌دهند و بیشترشان دروغ‌گویند. ﴿۲۲۳﴾ و شاعران را
 گمراهان پیروی می‌کنند. ﴿۲۲۴﴾ مگر نمی‌بینی که آنان
 در هر وادی سرگردانند؟ ﴿۲۲۵﴾ و اینکه آنان چیزهایی
 می‌گویند که انجام نمی‌دهند. ﴿۲۲۶﴾ مگر آنان که ایمان
 آورده، و کارهای شایسته انجام داده، و خدا را بسیار یاد
 نموده، و پس از آنکه ستم دیده‌اند یاری خواسته‌اند. و
 ستمکاران خواهند دانست به کدامین بازگشتگاه باز
 خواهند گشت. ﴿۲۲۷﴾

سُورَةُ النَّملِ

سوره نمل

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طَسَّ تِلْكَ ءَايَاتُ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُبِينٍ ① هُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ② الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ③ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمْ أَعْمَالَهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُونَ ④ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْأَخْسَرُونَ ⑤ وَإِنَّكَ لَتَلْقَى الْقُرْآنَ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ عَلِيمٍ ⑥ إِذْ قَالَ مُوسَى لِأَهْلِهِ إِنِّي آنَسْتُ نَارًا سَاءَتِيبُكُمْ مِنْهَا يَخْبِرُ أَوْ ءَاتِيَكُمْ بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ⑦ فَلَمَّا جَاءَهَا نُودِيَ أَنْ بُورِكَ مَنْ فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا وَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ⑧ يَمْوَسَّى إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ⑨ وَأَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَمْوَسَّى لَا تَخَفْ إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَى الْمُرْسَلُونَ ⑩ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسْنًا بَعْدَ سُوءٍ فَإِنِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ⑪ وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ فِي تِسْعِ ءَايَاتٍ إِلَى فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ⑫ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ ءَايَتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ⑬

طا. سین. این آیه‌های قرآن و کتاب روشنگر است. ﴿۱﴾ هدایت و بشارتی برای مؤمنان است. ﴿۲﴾ کسانی که نماز را برپای می‌دارند، و زکات را می‌پردازند، و آنان به آخرت یقین دارند. ﴿۳﴾ بی‌گمان کسانی که به آخرت ایمان نمی‌آورند کارهایشان را برایشان آراسته‌ایم، پس آنان سرگشته می‌شوند. ﴿۴﴾ آنان کسانی هستند که عذاب بدی دارند، و ایشان در آخرت زیانکارترین (مردم) می‌باشند. ﴿۵﴾ و همانا تو قرآن را از سوی خداوند حکیم و دانا دریافت می‌داری. ﴿۶﴾ به یاد آور آنگاه که موسی به خانواده‌اش گفت: من آتشی دیدم، (هرچه زودتر) خبری یا پاره آتشی از آن برایتان می‌آورم تا خویشتن را گرم کنید. ﴿۷﴾ هنگامی که به آن آتش رسید، ندا داده شد: مبارک باد آن که در آتش است، و آن که پیرامون آن است، و خدا که پروردگار جهانیان است پاک و منزّه می‌باشد. ﴿۸﴾ ای موسی! بدان که من خداوند توانای فرزنده‌ام. ﴿۹﴾ و عصای خود را بیاور و هنگامی که دید به حرکت درآمد انگار که ماری است، به سرعت می‌خزد پا به فرار نهاد و بازگشت. (فرمودیم) ای موسی! نترس، که پیامبران در پیشگاه من هراسی ندارند. ﴿۱۰﴾ مگر کسی که ستم کند، سپس بدی را به نیکی تبدیل نماید، (پس بداند که) همانا من آمرزنده مهربانم. ﴿۱۱﴾ و دست خود را به گریبان خویش فرو ببر تا سفید بی‌عیب بیرون آید. (این) از جمله نه نشانه‌ای (است که به تو خواهیم داد) به‌سوی فرعون و قوم او (برو)، که آنان قومی نافرمانند. ﴿۱۲﴾ پس چون آیات ما به روشنی به آنان رسید، گفتند: این جادوی آشکار است. ﴿۱۳﴾

وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا
فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا
دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا
عَلَى كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ
دَاوُدَ وَقَالَ يَأَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنطِقَ الطَّيْرِ
وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾
وَحُشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ وَالطَّيْرِ
فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾ حَتَّى إِذَا أَتَوْا عَلَى وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ
نَمْلَةٌ يَأَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسْكِنَكُمْ لَا
يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾
فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ
أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ
أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ
الصَّالِحِينَ ﴿١٩﴾ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى
الْهَدْيَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ ﴿٢٠﴾ لَأُعَذِّبَنَّهُ عَذَابًا
شَدِيدًا أَوْ لَأَذْبَحَنَّهُ أَوْ لَيَأْتِيَنِي بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٢١﴾
فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطْتُ بِمَا لَمْ نَحِطْ بِهِ
وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَإٍ بِنَبَأٍ يَقِينٍ ﴿٢٢﴾

و معجزات را درحالی که دل‌هایشان آن را بارور داشت
از روی ستم و سرکشی انکار کردند. بنگر که سرانجام
تباهکاران چگونه شد؟ ﴿۱۴﴾ و به راستی که به داود
و سلیمان دانش عطا کردیم، و آن دو گفتند: ستایش
خداوندی را که ما را بر بسیاری از بندگان مؤمنش
برتری داد. ﴿۱۵﴾ و سلیمان وارث داود شد، و گفت:
ای مردم! به ما زبان پرندگان آموخته شده، و از همه
نعمت‌ها به ما داده شده است. بی‌گمان این فضیلت
آشکاری است. ﴿۱۶﴾ و برای سلیمان لشکریانش از
جن و انس و مرغان گرد آورده شدند، و (از
پراکندگی) باز داشته شدند. ﴿۱۷﴾ تا اینکه به دره
مورچگان رسیدند، مورچه‌ای گفت: ای مورچگان! به
لانه‌های خود بروید تا سلیمان و لشکریانش نادانسته
شما را پایمال نکنند. ﴿۱۸﴾ سلیمان از سخن آن مورچه
خندید و گفت: پروردگارا! به من الهام کن که
سپاسگرار نعمت‌هایی باشم که به من و پدرم ارزانی
داشته‌ای، و مرا (توفیق بده) تا کردار شایسته‌ای انجام
دهم که از آن خشنود گردی، و مرا به رحمت خود از
زمره بندگان شایسته‌ات بگردان. ﴿۱۹﴾ و (سلیمان) از
حال مرغان پرس و جو کرد و گفت: چرا شانه‌بسر ار
نمی‌بینم، یا اینکه غایب است؟ ﴿۲۰﴾ حتماً او را
سخت کیفر خواهم داد، یا او را سر می‌برم، یا (باید)
دلیلی آشکار برای من بیاورد. ﴿۲۱﴾ چندان طول
نکشید (که هدهد برگشت) و گفت: من بر چیزی
آگاهی یافته‌ام که تو از آن آگاه نیستی، و از (قبیله) سبأ
برایت خبری یقینی آورده‌ام. ﴿۲۲﴾

إِنِّي وَجَدْتُ امْرَأَةً تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ
وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾ وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ
لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ
فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾ أَلَا
يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبَاءَ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٥﴾ اللَّهُ لَا
إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٢٦﴾ قَالَ سَنَنْظُرُ
أَصْدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾ أَذْهَبَ
بِكِتَابِي هَذَا فَأَلْقَاهُ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّى عَنْهُمْ فَانْظُرْ
مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَتْ يَأْتِيهَا الْمَلَأُؤُا إِنِّي أُلْقِيَ إِلَيَّ
كِتَابٌ كَرِيمٌ ﴿٢٩﴾ إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ
الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٣٠﴾ أَلَّا تَعْلَمُوا عَلَى وَثُتُونِ مُسْلِمِينَ
﴿٣١﴾ قَالَتْ يَأْتِيهَا الْمَلَأُؤُا أَفْتُونِي فِي أَمْرِي مَا كُنْتُ
قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّى تَشْهَدُونِ ﴿٣٢﴾ قَالُوا نَحْنُ أَوْلُوا قُوَّةٍ
وَأَوْلُوا بِأُسْ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ فَانْظُرِي مَاذَا
تَأْمُرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً
أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعِزَّةَ أَهْلِهَا أَذِلَّةً وَكَذَلِكَ يَفْعَلُونَ
﴿٣٤﴾ وَإِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ
الْمُرْسَلُونَ ﴿٣٥﴾

من زنی را یافته‌ام که بر آنان فرمانروایی می‌کند و همه
چیز بدو داده شده و تختی بزرگ دارد. ﴿۲۳﴾ من او و
قومش را دیدم که به غیر از خدا برای خورشید سجده
می‌برند، و شیطان کارهایشان را برایشان آراسته، و آنان
را از راه بازداشته است. پس آنان راهیاب نمی‌گردند.
﴿۲۴﴾ (آنان را از راه بدر کرده است) تا برای
خداوندی که نهان آسمانها و زمین را آشکار می‌کند، و
به آنچه پنهان می‌دارید و به آنچه آشکار می‌سازید
آگاه است سجده نکنند. ﴿۲۵﴾ جز خدا که صاحب
عرش عظیم است هیچ معبود بحق وجود ندارد. ﴿۲۶﴾
سلیمان گفت: خواهیم دید که آیا راست گفته‌ای یا از
دروغگویانی. ﴿۲۷﴾ این نامه را ببر و آن را به‌سوی
آنان بیانداز، سپس از ایشان دور شو، و بنگر که چه
(پاسخی) می‌دهند؟. ﴿۲۸﴾ (ملکه) گفت: ای بزرگان!
به راستی نامه‌ای گرانقدر به من رسیده است. ﴿۲۹﴾ آن
نامه از سوی سلیمان است و (سرآغاز) آن چنین است:
بنام خداون بخشنده مهربان. ﴿۳۰﴾ که من بر سرکشی
نکنید و تسلیم شده به نزد من آیید. ﴿۳۱﴾ گفت: ای
سران قوم! در کارم به من نظر دهید، که من هیچ کاری
را بدون حضور و نظر شما انجام نداده‌ام. ﴿۳۲﴾ گفتند:
ما توانمند و جنگاوریم. کار در دست تو است. بنگر که
چه فرمان می‌دهی. ﴿۳۳﴾ گفت: بی‌گمان پادشاهان
وقتی وارد شهری شوند آن را به تباهی و ویرانی
می‌کشاند، و عزیزترین مردمانش را خوارترین
می‌گردانند، و اینگونه می‌کنند. ﴿۳۴﴾ و من هدیه‌ای به
آنان خواهم فرستاد تا ببینم فرستادگان چه خبری با
خود می‌آورند. ﴿۳۵﴾

فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَنَ قَالَ أُمِدُّونَنِي بِمَالٍ فَمَا آتَيْنِي ۚ
 اللَّهُ خَيْرٌ مِّمَّا آتَاكُم بَلْ أَنْتُمْ بِهَدْيَتِكُمْ تَفْرَحُونَ
 ﴿٣٦﴾ أَرْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِجُودٍ لَا قَبْلَ لَهُمْ بِهَا
 وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَا أَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٣٧﴾ قَالَ يَا أَيُّهَا
 الْمَلَكُ أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي
 مُسْلِمِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ عِفْرِيْتُ مِّنَ الْجِنِّ أَنَا آتِيكَ بِهِ ۚ
 قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَّقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿٣٩﴾
 قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِّنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ ۚ
 قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رَآهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ
 قَالَ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي ۖ أَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ ۚ
 وَمَن شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ ۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ
 رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ ﴿٤٠﴾ قَالَ نَكِّرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنظُرُ
 أَتَهْتَدِي أَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٤١﴾ فَلَمَّا
 جَاءَتْ قِيلَ أَهَكَذَا عَرْشُكِ ۖ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ
 وَأُوتِينَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿٤٢﴾ وَصَدَّهَا
 مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنَّهَا كَانَتْ مِنْ قَوْمٍ
 كَافِرِينَ ﴿٤٣﴾ قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَأَتْهُ
 حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقِهَا قَالَتْ إِنَّهُ صَرْحٌ
 مُّمَرَّدٌ مِّنَ قَوَارِيرَ ۖ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي
 وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٤﴾

پس هنگامی که (فرستاده) به نزد سلیمان آمد، (سلیمان به او) گفت: آیا مرا به مال مدد می‌رسانید؟ آنچه خدا به من عطا کرده است از آنچه به شما داده بهتر است، بلکه این شماست که به هدیه خود شادمان و خوشحال می‌شوید. ﴿۳۶﴾ به نزد آنان باز گرد، ما با لشکری به سراغ آنان خواهیم آمد که آنان توان مقابله با آن را

ندارند، و ایشان را از آنجا با حالتی رسوایی و خواری بیرون خواهیم راند. ﴿۳۷﴾ (سلیمان) گفت: ای بزرگان! کدامیک از شما تخت او را - پیش از آنکه فرمانبردار به نزد من آیند- برآیم می‌آورد؟ ﴿۳۸﴾ عفریتی از جن گفت: من آن را پیش از آنکه از جای برخیزی برایت می‌آورم، و من بر آن (کار) توانای امین هستم. ﴿۳۹﴾ کسی که علم و دانشی از کتاب داشت، گفت: من قبل از چشم به هم زدنت آن را نزد تو می‌آورم. هنگامی که (سلیمان) تخت را پیش خود مستقر دید، گفت: این از فضل پروردگار من است، تا مرا بیازماید که آیا سپاس می‌گذارم یا ناسپاسی می‌کنم؟ و هرکس سپاس گذارد تنها برای خود سپاسگذاری می‌کند، و هرکس کفران (نعمت) کند، پس بدون شک پروردگارم بی‌نیاز بخشنده است. ﴿۴۰﴾ (سلیمان) گفت: تخت او را دگرگون سازید تا ببینیم متوجه می‌شوند یا از آنان می‌گردد که راه نمی‌یابند؟! ﴿۴۱﴾ هنگامی که او بدانجا رسید، گفته شد: آیا تخت تو این چنین است؟ گفت: انگار این همان است، و ما پیش از این آگاهی یافته و فرمانبرداریم. ﴿۴۲﴾ و معبودهایی را که به غیر از خدا پرستش می‌کرد او را (از عبادت خدا) بازداشته بود، همانا او از زمره قوم کافر بود. ﴿۴۳﴾ به آن (زن) گفته شد: به قصر وارد شو، هنگامی که آن را دید گمان برد که استخر عمیقی است، و دامن از ساقهایش برگرفت. (سلیمان) گفت: این قصری ساده از آبگینه‌هاست. گفت: پروردگارا! من به خود ستم کرده‌ام و اینک همراه با سلیمان تسلیم پروردگار جهان‌یانم. ﴿۴۴﴾

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ فَإِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾ قَالَ يَاقَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا أَظِيرْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ طَائِرُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتِنُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿٤٨﴾ قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَمَكَرُوا مَكْرًا وَمَكَرْنَا مَكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مُكْرِهِمْ أَنَّا دَمَرْنَاهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾ فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةٌ بِمَا ظَلَمُوا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾ وَانْجَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾ وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَلْحِشَةَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٥٤﴾ أَيْنَكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّجْهَلُونَ ﴿٥٥﴾

و به راستی به سوی قوم ثمود برادرشان صالح را فرستادیم، که خدا را بپرستید. اما آنان به دو گروه تقسیم شدند که با هم ستیزه می کردند. ﴿۴۵﴾ (صالح) گفت: ای قوم من! چرا با شتاب گناه و بدی را پیش از نیکی می جوئید؟ چرا از خداوند آمرزش نمی خواهید تا مورد رحمت قرار گیرید؟! ﴿۴۶﴾ گفتند: ما تو و کسانی را که با تو هستند به فال بد گرفته ایم. گفت: فال بدتان نزد خداوند است، بلکه شما گروهی هستید که آزموده می شوید. ﴿۴۷﴾ و در آن شهر نه نفر بودند که در زمین فساد می کردند و در اصلاح (آن) نمی کوشیدند. ﴿۴۸﴾ گفتند: برای همدیگر سوگند بخورید که بر صالح و خانواده اش شیخون می زنیم، سپس به وارثش می گوییم: هنگام هلاکت خانواده اش حاضر نبوده ایم و ما راستگوییم. ﴿۴۹﴾ و نقشه کشیدند، و ما هم چاره اندیشی کردیم، درحالی که آنان خبر نداشتند. ﴿۵۰﴾ پس بنگر سرانجام حيله ورزی آنان چگونه بود! ما آنان و قومشان را همگی نابود کردیم. ﴿۵۱﴾ پس این خانه های آنان است که به سزای آنکه ستم کردند فرو پییده است. بی گمان در این (ماجرا) برای گروهی که می دانند نشانه ای هست. ﴿۵۲﴾ و کسانی را که ایمان آورده و تقوا پیشه کرده بودند، نجات دادیم. ﴿۵۳﴾ و لوط (را به یادآور) وقتی که به قوم خود گفت: آیا کار ناشایست انجام می دهید درحالی که می دانید؟! ﴿۵۴﴾ آیا شما از روی شهوت به جای زنان به سراغ مردان می روید؟ بلکه شما گروهی نادان هستید. ﴿۵۵﴾

﴿فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوا آلَ لُوطٍ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّتَطَهَّرُونَ﴾ ٥٦
 فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمْرَأَتَهُ قَدَّرْنَاهَا مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٥٧﴾
 وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذِرِينَ ﴿٥٨﴾
 قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ ۚ اللَّهُ خَيْرٌ أَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾ أَمَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ
 وَأَنْزَلَ لَكُم مِّنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ
 ذَاتِ بَهْجَةٍ مَّا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُنْبِتُوا شَجَرَهَا ۚ أَلَيْسَ
 مَعَ اللَّهِ بَلٌ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُونَ ﴿٦٠﴾ أَمَّنْ جَعَلَ الْأَرْضَ
 قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَا أَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَ وَجَعَلَ
 بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ۚ أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ بِلٌ أَكْثَرُهُمْ لَا
 يَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾ أَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ
 السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الْأَرْضِ ۚ أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ قَلِيلًا
 مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾ أَمَّنْ يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَاتِ اللَّيْلِ
 وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيَّحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۚ
 أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ تَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٣﴾

آنگاه پاسخ قومش جز آن نبود که گفتند: خانواده لوط را از شهر و دیار خود بیرون کنید که آنان مردمانی پاکدامن، و بیزار از ناپاکی‌ها هستند. ﴿۵۶﴾ پس او و خانواده‌اش را نجات دادیم، مگر همسرش که او را از بازماندگان (در عذاب) به حساب آوردیم. ﴿۵۷﴾ و سخت بر آنان باران (بلا) بارانیدیم، پس چه بد است باران بیم داده شدگان. ﴿۵۸﴾ بگو: ستایش خدا راست، و سلام بر آن بندگان که (آنان را) برگزیده است. آیا خدا بهتر است یا چیزهایی که انباز خدا می‌سازند؟! ﴿۵۹﴾ (آیا طغوت‌ها قدرتمندترین) یا خداوندی که آسمانها و زمین را آفریده، و از آسمان آبی برایتان فرو فرستاده است، پس با آن باغهای زیبا رویانیدیم که شما نمی‌توانستید درختانش را بروبانید. آیا معبودی با خدا هست؟ در حقیقت آنها گروهی کجرو هستند. ﴿۶۰﴾ (آیا بت‌ها بهترند) یا خداوندی که زمین را قرارگاه گردانده، و در میان آن رودخانه‌ها پدید آورده، و برایش کوههای پابرجا و استوار آفریده است؟ آیا همراه با خداوند معبودی هست؟ بلکه بیشترشان نمی‌دانند. ﴿۶۱﴾ (آیا بت‌ها بهترند) یا خداوندی که به فریاد درمانده می‌رسد هرگاه او را به کمک بخواهند، و سختی‌ها را دور می‌کند، شما را جانشین می‌سازد. آیا با خداوند معبود به حق هست؟! شما بسیار کم‌پند می‌پذیرید. ﴿۶۲﴾ (آیا بت‌ها بهترند) یا خداوندی که شما را در تاریکی‌های بیابان و دریا رهنمود می‌کند، و خداوندی که پیش از (باران) رحمتش بادها را مژده‌رسان می‌فرستد. آیا معبودی دیگر با خدا هست؟ خداوند از آنچه شریک وی می‌سازید برتر است. ﴿۶۳﴾

أَمَّنْ يَبْدُوْا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهُ ۚ وَمَنْ يَّرْزُقْكُمْ مِّنَ
السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ ۖ أَعْلَهُ مَعَ اللَّهِ ۚ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ
إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦٤﴾ قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ ۚ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ
﴿٦٥﴾ بَلِ أَدْرَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْآخِرَةِ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِّنْهَا
بَلْ هُمْ مِّنْهَا عَمُونَ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَءِذَا
كُنَّا تُرَابًا وَّءَابَاؤُنَا أَئِنَّا لَمُخْرَجُونَ ﴿٦٧﴾ لَقَدْ وُعِدْنَا
هَذَا نَحْنُ وَّءَابَاؤُنَا مِن قَبْلُ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ
الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ
كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٦٩﴾ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا
تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى
هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٧١﴾ قُلْ عَسَى أَنْ
يَكُونَ رَدْفٌ لَّكُمْ بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾
وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ
لَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ
صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾ وَمَا مِنْ غَآيَةِ فِي السَّمَاءِ
وَالْأَرْضِ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٧٥﴾ إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ
يَقُصُّ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾

چه کسی آفرینش را آغاز می کند، سپس آن را باز
می گرداند؟! و چه کسی شما را از آسمان و زمین
روزی می دهد؟ آیا معبودی با خدا هست؟! بگو: دلیل و
برهان خود را بیاورید اگر راست می گوید. ﴿۶۴﴾
بگو: تمامی آن هایی در آسمانها و زمین است جز خدا
غیب را نمی دانند، و نمی دانند کی برانگیخته می شوند.
﴿۶۵﴾ بلکه دانش و آگاهی ایشان درباره آخرت نارسا
است، بلکه آنان از (وقوع) آن در شک هستند، بلکه
آنان نسبت بدان کورند. ﴿۶۶﴾ و کافران گفتند: آیا
چون ما و پدرانمان به خاک تبدیل شدیم، آیا بیرون
آورده می شویم؟. ﴿۶۷﴾ به راستی که این را به ما و
پیش از ما به پدرانمان وعده داده اند، این جز افسانه های
گذشتگان نیست. ﴿۶۸﴾ بگو: در زمین بگردید، آنگاه
بنگرید که سرانجام گناهکاران چگونه بوده است؟.
﴿۶۹﴾ و بر آنان اندوه مخور، و از آنچه حيله می ورزند
تنگدل مباش. ﴿۷۰﴾ و می گویند: اگر راست می گوید
این وعده کی خواهد بود؟. ﴿۷۱﴾ بگو: شاید برخی از
آنچه که در فرا رسیدنش شتاب دارید به شما نزدیک
شده باشد. ﴿۷۲﴾ و همانا پروردگارت بر مردمان
دارای فضل (فراوانی) است ولی بیشتر آنان
سپاسگذاری نمی کنند. ﴿۷۳﴾ و حقاً که پروردگارت
می داند آنچه را در دل هایشان نهان می دارند و آنچه را
که آشکار می سازند. ﴿۷۴﴾ و هیچ نهفته ای در آسمان
و زمین نیست مگر اینکه در کتابی روشن (درج شده)
است. ﴿۷۵﴾ بی گمان این قرآن برای بنی اسرائیل بیشتر
آنچه را که در آن اختلاف دارند بیان می کند. ﴿۷۶﴾

وَإِنَّهُ لَهْدَىٰ وَرَحْمَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُم بِحُكْمِهِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٧٨﴾ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ ۖ إِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ الْمُبِينِ ﴿٧٩﴾ إِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتَى وَلَا تَسْمَعُ الصُّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٨٠﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمَىٰ عَنْ ضَلَّاتِهِمْ ۖ إِنْ تَسْمَعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾ وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾ وَيَوْمَ نُخْشِرُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِّمَّنْ يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوا قَالَ أَكَذَّبْتُم بِآيَاتِي وَلَمْ تُحِطُوا بِهَا عِلْمًا أَمْ إِذَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾ وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٨٥﴾ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا اللَّيْلَ لَيْسَكُنَا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا ۖ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾ وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَفَزِعَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ۖ وَكُلُّ أَتَوِّهٍ دَاخِرِينَ ﴿٨٧﴾ وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ ۖ صُنْعَ اللَّهِ الَّذِي أَتَقَنَ كُلُّ شَيْءٍ إِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ ﴿٨٨﴾

و قطعاً این قرآن برای مؤمنان هدایت و رحمت است. ﴿٧٧﴾ بی گمان پروردگارت به حکم خود در میان آنها داوری خواهد کرد، و او توانا و آگاه است. ﴿٧٨﴾ پس بر خدا توکل کن، بی گمان تو بر حق آشکار هستی. ﴿٧٩﴾ بی گمان تو نمی دانی به مردگان بشنوانی، و به کران آواز بشنوانی هنگامی که پشت کنان روی بگردانند. ﴿٨٠﴾ و تو نمی دانی کوران را از گمراهیشان بازگردانی، و به سوی حق هدایتشان کنی، تو تنها کسانی را می توانی بشنوانی که به آیات ما ایمان می آورند، پس اینان فرمانبردارند. ﴿٨١﴾ و هنگامی که فرمان (عذاب) بر آنان تحقق یابد، جانوری را از زمین برای مردمان بیرون می آوریم که با ایشان سخن می گوید، چرا که مردم با نشانه های ما یقین نداشتند. ﴿٨٢﴾ و روزی که از هر امتی گروهی از آنان را گرد می آوریم که آیات ما را تکذیب می کردند، پس آنان نگاه داشته می شوند تا به یکدیگر ملحق گردند. ﴿٨٣﴾ تا هنگامی که می آیند (خدا) می فرماید: آیا آیات مرا تکذیب کردید درحالی که از آن به طور کامل آگاهی نداشتید؟ و (در مدت حیات خود) چه می کردید؟ ﴿٨٤﴾ و به سبب ستمی که کردند فرمان (عذاب) بر آنان تحقق یافت، پس آنان (نمی توانند) سخن بگویند. ﴿٨٥﴾ آیا ندیده اند که ما شب را مقرر داشته ایم تا در آن بيارامند، و روز را روشن نموده ایم؟ بی گمان در این برای قومی که ایمان می آورند نشانه هایی است. ﴿٨٦﴾ و روزی (خواهد آمد) که در صور دمیده می شود، آنگاه کسانی که در آسمانها و زمین اند وحشت زده و هراسناک شوند، مگر کسی که خداوند بخواهد، و هریک فروتنانه در پیشگاه او (حاضر) می آیند. ﴿٨٧﴾ و کوهها را می بینی (و) آنها را ساکن و بی حرکت می پنداری، حال آنکه مانند ابرها در سیر و حرکت هستند. آفرینش آن خدایی است که همه چیز را در کمال استواری پدید آورده است. بی گمان او به آنچه می کنی آگاه است. ﴿٨٨﴾

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَهُمْ مِّنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ ءَامِنُونَ ﴿٨٩﴾ وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ رَبَّ هَذِهِ الْبَلَدَةِ الَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩١﴾ وَأَنْ أَتْلُوا الْقُرْآنَ فَمَنْ أَهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدَىٰ لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿٩٢﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سَيُرِيكُمْ ءَايَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

هرکس که نیکی در میان آورد پاداشِ بهتر از آن خواهد داشت و آنان از پریشانی آن روز ایمن‌اند. ﴿۸۹﴾ و هرکس بدی در میان آورد به رو در آتش افکنده می‌شود. آیا سزایی جز آنچه می‌کردید به شما داده می‌شود؟ ﴿۹۰﴾ من تنها فرمان یافته‌ام که پروردگار این شهر (مکه) را بپرستم، پروردگاری که آن را حرمت بخشیده و همه چیز از آن اوست. و به من فرمان داده شده که از زمره تسلیم شدگان باشم. ﴿۹۱﴾ و اینکه قرآن را بخوانم، پس هرکس راه یابد جز این نیست که به سود خودش راه می‌یابد، و هرکس گمراه گردد، بگو: من فقط از بیم دهندگان می‌باشم. ﴿۹۲﴾ و بگو: ستایش خدای راست، او آیاتش را به شما نشان خواهد داد، پس آنها را خواهید شناخت، و پروردگارت از آنچه می‌کنید غافل نیست. ﴿۹۳﴾

سُورَةُ الْقَصَصِ

سوره قصص

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طَسَمَ ﴿١﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ نَتْلُو عَلَيْكَ مِن نَّبَاٍ مُّوسَىٰ وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيْعًا يَسْتَضِعُّ طَائِفَةً مِّنْهُمْ يُذَبِّحُ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِ نِسَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٤﴾ وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضِعُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ ﴿٥﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان
طا، سین، میم. ﴿۱﴾ این است آیه‌های کتاب روشنگر. ﴿۲﴾ از خبر موسی و فرعون برای گروهی که باور دارند، به حق بر تو می‌خوانیم. ﴿۳﴾ بی‌گمان فرعون در آن سرزمین تکبر ورزید، و مردمان آن جا را به گروه‌ها و دسته‌های مختلف تبدیل کرد، گروهی از ایشان را ضعیف و ناتوان می‌کرد، پسرانشان را سر می‌برد، و زنانشان را زنده نگاه می‌داشت، بی‌گمان او از تباهکاران بود. ﴿۴﴾ و می‌خواهیم بر آنان که در زمین ضعیف و ناتوان قرار داده شده‌اند منت نهیم و ایشان را پیشوایان سازیم و آنها را وارثان (حکومت و قدرت) گردانیم. ﴿۵﴾

وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَمَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُم مَّا كَانُوا يَحْذَرُونَ ﴿٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ فَإِذَا خَفَتْ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِ وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكَ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧﴾ فَالْتَقَطَهُ ءَالُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَمَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ ﴿٨﴾ وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرْتُ عَيْنٍ لِّي وَلَكَ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَارِغًا إِنْ كَادَتْ لَتُبْدِيَ بِهِ لَوْلَا أَنْ رَبَّنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَتْ لِأُخْتِهِ قُصِّيهِ فَبَصُرَتْ بِهِ عَنْ جُنُبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١١﴾ وَحَرَمْنَا عَلَيْهِ الْأَمْرَاضَ مِنْ قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَاصِحُونَ ﴿١٢﴾ فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ أُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلَوْ عَلِمَ أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

و ایشان را در زمین مستقر گردانیم، و سلطه و حکومتشان دهیم، و به فرعون وهامان و لشکریانشان آنچه را که از آن می‌ترسیدند، بنمایانیم. ﴿٦﴾ و به مادر موسی الهام کردیم که به او شیر بده، و هنگامی که بر او ترسیدی، او را به دریا بیانداز، و مترس و اندوهگین مباش، به یقین ما او را به نزد تو باز خواهیم گرداند، و او را از زمرهٔ پیامبران می‌گردانیم. ﴿٧﴾ آنگاه خانوادهٔ فرعون او را برگرفتند تا سرانجام دشمن آنان و مایهٔ اندوهشان گردد. بی‌گمان فرعون و هامان و لشکریانش خطاکار بودند. ﴿٨﴾ و همسر فرعون گفت: (او) برای من و برای تو چشم قرئت است، او را نکشید، شاید به ما سود بخشد، و یا او را به فرزندی بگیریم و آنان نمی‌دانستند (که سرانجام دشمنشان خواهد شد). ﴿٩﴾ و دل مادر موسی تهی (از صبر و قرار) شد، و اگر دل او را استوار نمی‌داشتیم تا از زمرهٔ باورمندان باشد نزدیک بود او را آشکار سازد. ﴿١٠﴾ و به خواهرش گفت: به دنبالش برو، و او را از دور می‌دید، بدون اینکه آنان بدانند. ﴿١١﴾ و شیر همهٔ دایگان را از قبل بر او حرام ساختیم، آنگاه (خواهرش) گفت: آیا شما را به خانواده‌ای رهنمود کنم که سرپرستی او را برایتان به عهده بگیرد درحالیکه خیرخواه او باشند؟ ﴿١٢﴾ پس موسی را به مادرش باز گردانیدیم تا چشمش روشن شود، و غمگین نگردد، و بداند که وعدهٔ خداوند حق است. ولی بیشترشان نمی‌دانند. ﴿١٣﴾

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَىٰ ؕ ءَاتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا ۖ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤﴾ وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينٍ غَفْلَةٍ مِّنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَٰذَا مِنْ شِيعَتِهِ ۖ وَهَٰذَا مِنْ عَدُوِّهِ ۖ فَاسْتَغْنَىٰ ۚ أَلَاذِي مِن شِيعَتِهِ ۚ عَلَىٰ أَلَاذِي مِنْ عَدُوِّهِ ۖ فَوَكَزَهُ مُوسَىٰ فَقَضَىٰ عَلَيْهِ ۖ قَالَ هَٰذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ ۖ إِنَّهُ عَدُوٌّ مُّضِلٌّ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي ۖ فَاغْفِرْ لِي ۖ فَغَفَرَ لَهُ ۚ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٦﴾ قَالَ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَن أَكُونَ ظَهِيرًا لِّلْمُجْرِمِينَ ﴿١٧﴾ فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ ۖ فَإِذَا أَلَاذِي اسْتَنْصَرُوهُ بِالْأُمْسِ يَسْتَصْرِحُوهُ ۚ قَالَ لَهُ مُوسَىٰ إِنَّكَ لَغَوِيٌّ مُّبِينٌ ﴿١٨﴾ فَلَمَّا أَن أَرَادَ أَنْ يَبْطِشَ بِالَّذِي هُوَ عَدُوٌّ لَهُمَا قَالَ يَمُْوسَىٰ أَتُرِيدُ أَنْ تَقْتُلَنِي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأُمْسِ ۖ إِنْ تُرِيدُ إِلَّا أَنْ تَكُونَ جَبَّارًا فِي الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٩﴾ وَجَاءَ رَجُلٌ مِّنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ يَسْعَىٰ ۚ قَالَ يَمُْوسَىٰ إِنَّ الْمَلَأَ يَأْتَمِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ ۖ إِنِّي لَكَ مِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢٠﴾ فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ ۚ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢١﴾

و زمانی که موسی به کمال رشد خود رسید و تکامل پیدا کرد، و به او فرزاندگی و دانش دادیم. و اینگونه به نیکوکاران پاداش می‌دهیم. ﴿۱۴﴾ و روزی که مردمان شهر غافل بودند وارد آن شد و دید که دو مرد می‌جنگند، یکی از قوم او، و آن دیگری از دشمنانش بود. آن که از گروهش بود، از موسی در برابر دشمنش کمک خواست، و (موسی) مشتی بدو زد و او را کشت. گفت این از کار شیطان است، بی‌گمان او دشمن گمراه کننده آشکاری است. ﴿۱۵﴾ گفت: پروردگارا! من به خود ستم کرده‌ام، پس مرا ببخش. و او را بخشید، بی‌گمان او آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۱۶﴾ گفت: پروردگارا! به پاس نعمت‌هایی که به من داده‌ای من هرگز پشتیبان گناهکاران نخواهم بود. ﴿۱۷﴾ و شب را ترسان و نگران در شهر به روز آورد که ناگهان (دید) همان کسی که دیروز از او یاری خواسته بود، او را به فریاد می‌خواند. موسی بدو گفت: بی‌گمان تو گمراه آشکاری. ﴿۱۸﴾ پس چون (موسی) خواست به شخصی که دشمن هردوی آنان بود حمله‌ور شود، گفت: آیا می‌خواهی مرا بکشی، همانگونه که دیروز کسی را کشتی؟ فقط می‌خواهی در زمین ستمگر باشی، و نمی‌خواهی از نیکوکاران باشی. ﴿۱۹﴾ و مردی از نقطهٔ دوردست شهر شتابان آمد، گفت: ای موسی! درباریان و سران دربارهٔ تو مشورت می‌کنند تا تو را بکشند، پس بیرون برو، مسلماً من از خیرخواهان تو هستم. ﴿۲۰﴾ پس موسی از شهر خارج شد، درحالی‌که ترسان و چشم به راه بود. گفت: پروردگارا! مرا از گروه ستمکار نجات بده. ﴿۲۱﴾

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَىٰ رَبِّي أَن يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿٢٢﴾ وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِّنَ النَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمُ امْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّىٰ يُصَدِرَ الرِّعَاءُ وَأَبُونَا شَيْخٌ كَبِيرٌ ﴿٢٣﴾ فَسَقَىٰ لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰ إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿٢٤﴾ فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْشِي عَلَىٰ اسْتِحْيَاءٍ قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقَصَصَ قَالَ لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَتْ إِحْدَاهُمَا يَتَّابِتِ اسْتَعْجِرُهُ إِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَعْجَرَتِ الْقَوِيُّ الْأَمِينُ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُنكِحَكَ إِحْدَى ابْنَتَيَّ هَاتَيْنِ عَلَىٰ أَنْ تَأْجُرَنِي ثَمَنِي حَبِجٍّ فَإِنْ أَتَمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَشُقَّ عَلَيْكَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ ذَلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ أَيَّمَا الْأَجَلَيْنِ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ وَاللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ

﴿٢٨﴾

و هنگامی که رو به جانب مدین کرد، گفت: امید است که پروردگارم مرا به راه راست هدایت نماید. ﴿۲۲﴾ و هنگامی که به آب مدین رسید، بر آن گروهی از مردم را دید که به (حیوانات) آب می‌دادند، و آن طرف دیگر دو زن را یافت که گوسفندان خویش را دور می‌کردند. گفت: منظورتان از این کار چیست؟ گفتند: ما (گوسفندان خود را) آب نمی‌دهیم تا اینکه چوپانان (گوسفندانشان را) باز گردانند، و پدر ما پیرمرد کهنسالی است. ﴿۲۳﴾ آنگاه گوسفندان ایشان را سیراب کرد، سپس به سایه روی آورد و گفت: پروردگارا! من به هر خیری که بسویم بفرستی نیازمندم. ﴿۲۴﴾ آنگاه یکی از آن دو درحالی که با نهایت حیا گام برمی‌داشت به نزد او آمد (و) گفت: پدرم تو را دعوت می‌کند، تا تو را پاداش آب دادن (گوسفندانمان) مزد دهد. هنگامیکه موسی به نزد او آمد و داستان را برای او حکایت کرد، گفت: نترس که از مردمان ستمگر رهایی یافته‌ای. ﴿۲۵﴾ یکی از آن دو (دختر) گفت: ای پدر من! او را استخدام کن، بی‌گمان بهترین کسی است که استخدام می‌کنی: هم نیرومند (و هم) درستکار و امین است. ﴿۲۶﴾ (پدر آن دختر) گفت: من می‌خواهم یکی از این دو دخترانم را به نکاح تو درآورم، در برابر اینکه هشت سال برای من کار کنی، پس اگر ده سال را تمام گردانی اختیار با تو است. من نمی‌خواهم بر تو سخت بگیرم. اگر خدا بخواهد مرا از زمره نیکان خواهی یافت. ﴿۲۷﴾ (موسی) گفت: این قراردادی میان من و تو است، البته هرکدام از این دو مدت را بر آوردم نباید تجاوزی در حق من صورت بگیرد، و خداوند بر آنچه می‌گویم گواه است. ﴿۲۸﴾

فَلَمَّا قَضَىٰ مُوسَى الْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِ ۚ عَانَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ نَارًا ۖ قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي آتِيكُم مِّنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ مِّنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْأَوْدِ الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبْرَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ أَن يَمُوسَىٰ إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٠﴾ وَأَن أَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَآهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَمُوسَى أَقْبَلَ وَلَا تَخَفْ ۖ إِنَّكَ مِنَ الْآمِنِينَ ﴿٣١﴾ أَسْأَلُكَ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجُ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سَوَاءٍ وَأَضْمُمُ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ ۖ فَذَنِكَ بُرْهَنَانِ مِنَ رَبِّكَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ أَن يَقْتُلُونِ ﴿٣٣﴾ وَأَخِي هَارُونُ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسَلْهُ مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِي ۖ إِنِّي أَخَافُ أَن يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾ قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَانًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِأَيِّتِنَا ۖ أَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغَالِبُونَ ﴿٣٥﴾

و چون موسی آن مدت را به پایان رساند و همراه خانواده‌اش حرکت کرد، از سوی (کوه) طور آتشی دید. به خانواده‌اش گفت: بایستید که من آتشی را دیده‌ام، امیدوارم از آنجا خبری یا شعله‌ای از آتش برایتان بیاورم تا خود را بدان گرم کنید. ﴿۲۹﴾ و هنگامی که به کنار آتش آمد، از کرانه راست دره، در جایگاه خجسته از درخت آواز داده شد: ای موسی! من خداوند پروردگار جهانیانم. ﴿۳۰﴾ و عصای خود را بیاورم، پس چون آنرا دید که حرکت می‌کند گویی که ماری است می‌جنبد، موسی پشت کرد و بازنگشت. (گفتم) برگرد و نترس، که تو از زمره افرادی هستی که در امانند. ﴿۳۱﴾ دست را به گریبانت فرو ببر تا سفید (و) بی‌عیب بیرون آید. و برای زدودن این ترس دست‌هایت را به سوی خود جمع کن این دو دلیل از سوی پروردگارت برای فرعون و اشراف (قوم) اوست. بی‌گمان آنان گروهی گناهکار می‌باشند. ﴿۳۲﴾ (موسی) گفت: پروردگارا! من از آنان کسی را کشته‌ام، پس می‌ترسم که مرا بکشند. ﴿۳۳﴾ و برادرم هارون از من زبان‌آورتر است، پس او را با من بفرست تا یاور من باشد و مرا تصدیق نماید. من می‌ترسم از آنکه مرا تکذیب کنند. ﴿۳۴﴾ فرمود: ما بازوان تو را به وسیله برادرت (هارون) تقویت و نیرومند خواهیم کرد، و به شما سلطه و برتری خواهیم داد. پس به سبب معجزات ما آنان به شما دسترسی پیدا نمی‌کنند. شما و کسانی که از شما پیروی می‌کنند پیروز خواهید شد. ﴿۳۵﴾

فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسَى بِآيَاتِنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا
 سِحْرٌ مُّقْتَرَى وَمَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ
 ﴿٣٦﴾ وَقَالَ مُوسَى رَبِّي أَعْلَمُ بِمَنْ جَاءَ بِالْهُدَى مِنْ
 عِنْدِهِ وَمَنْ تَكُونُ لَهُ عَقِيبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ
 الظَّالِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَتَأْتِيهَا الْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ
 لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِي فَأَوْقَدْ لِي يَهْلِمُنْ عَلَى الظَّالِمِ
 فَأَجْعَلَ لِي صَرْحًا لَعَلِّي أَطْلُعُ إِلَى إِلَهٍ مُوسَى وَإِنِّي
 لَأَظُنُّهُ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٣٨﴾ وَأَسْتَكْبَرُ هُوَ وَجُنُودُهُ فِي
 الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوا أَنَّهُم إِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ ﴿٣٩﴾
 فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ فَانْظُرْ كَيْفَ
 كَانَ عَقِيبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾ وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً يَدْعُونَ إِلَى
 النَّارِ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ لَا يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ وَأَتَّبَعْنَاهُمْ فِي
 هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ هُمْ مِنَ الْمَقْبُوحِينَ
 ﴿٤٢﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِ مَا أَهْلَكْنَا
 الْقُرُونَ الْأُولَى بَصَائِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَعَلَّهُمْ
 يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾

پس هنگامی که موسی با معجزات روشن ما به نزد آنان
 آمد، گفتند: این چیزی جز جادوی به هم بافته نیست، و
 در میان نیاکان نخستین خود این را نشنیده ایم. ﴿۳۶﴾ و
 موسی گفت: پروردگار من بهتر می داند که چه کسی
 هدایت را از سوی او آورده است، و سرای آخرت از
 آنچه کسی است، بی گمان ستمکاران رستگار
 نمی شوند. ﴿۳۷﴾ و فرعون گفت: ای سران و بزرگان
 قوم! من جز خودم خدایی را برای شما سراغ ندارم!
 پس ای هامان! برای من بر گل آتش افروز (و آجر
 ببند) آنگاه برای من کاخ بزرگی بساز، شاید من به
 خدای موسی پی ببرم. و به راستی من او را از
 دروغگویان می پندارم. ﴿۳۸﴾ و فرعون و سپاهیان
 ناحق تکبر ورزیدند و پنداشتند که آنان به سوی ما
 بازگردانده نمی شوند. ﴿۳۹﴾ پس ما او و سپاهیان
 گرفتیم، آنگاه آنان را به دریا افکندیم. پس بنگر
 سرانجام ستمکاران چگونه بود؟! ﴿۴۰﴾ و آنان را
 پیشوایانی گردانیدیم که به سوی آتش (دوزخ) فرا
 می خواندند، و روز قیامت یاری نمی شوند. ﴿۴۱﴾ و در
 این دنیا لعنتی بدرقه راهشان کردیم، و در روز قیامت از
 زمره دور داشتگان هستند. ﴿۴۲﴾ و ما به راستی بر
 موسی کتاب آسمانی نازل کردیم بعد از آنکه اقوام
 روزگاران پیشین را نابود نمودیم، تا برای مردم مایه
 بینش و وسیله هدایت و رحمت باشد و تا ایشان پند
 پذیرند. ﴿۴۳﴾

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَا إِلَىٰ مُوسَى الْأَمْرَ
وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٤٤﴾ وَلَكِنَّا أَنْشَأْنَا قُرُونًا
فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًا فِي أَهْلِ
مَدْيَنَ تَتْلُوا عَلَيْهِمْ ءَايَاتِنَا وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٤٥﴾
وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا وَلَكِن رَّحِمَةً مِّن
رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ
لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوْلَا أَن تُصِيبَهُم مُّصِيبَةٌ بِمَا
قَدَّمْتَ أَيْدِيَهُمْ فَيَقُولُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا
رَسُولًا فَتَتَّبِعَ ءَايَاتِكَ وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾
فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا لَوْلَا أُوتِيَ مِثْلَ
مَا أُوتِيَ مُوسَىٰ أَوْ لَمْ يَكْفُرُوا بِمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ مِنْ
قَبْلُ قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا وَقَالُوا إِنَّا بِكُلِّ كَافِرُونَ
﴿٤٨﴾ قُلْ فَأْتُوا بِكِتَابٍ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ
مِنْهُمَا أَتَّبِعُهُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٩﴾ فَإِنْ لَّمْ
يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ
أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بِغَيْرِ هُدًى مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ
لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٠﴾

(ای محمد) و تو در جانب غربی (کوه طور) نبودی، در
آن دم که فرمان نبوت را به موسی ابلاغ کردیم، و تو
حضور نداشتی. ﴿۴۴﴾ در حقیقت ما نسل‌هایی را پدید
آوردیم، آنگاه عمرشان طولانی شد. و تو در میان اهل
مدین نبودی تا آیات ما را بر آنان بخوانی ولی این ما
هستیم که تو را فرستاده‌ایم. ﴿۴۵﴾ و تو در کنار کوه
طور نبودی بدانگاه که ما ندا دادیم، ولی (وحی) از
روی رحمتی از سوی پروردگارت (آمد) تا گروهی را
بیم دهی که قبل از تو بیم دهنده‌ای پیش ایشان نیامده
است، شاید آنان پند پذیرند. ﴿۴۶﴾ اگر (پیش از
فرستادن پیامبر) بلا و عذابی به خاطر اعمالشان
گریبانگیرشان می‌گردید، می‌گفتند: پروردگارا! چرا
به‌سوی ما پیامبری نفرستادی تا از آیات تو پیروی کنیم
و از مؤمنان باشیم؟! ﴿۴۷﴾ پس چون حق از سوی ما
برایشان آمد، گفتند: چرا مانند آنچه که به موسی داده
شده بود بدو داده نشده است؟ آیا به آنچه پیش از این
به موسی داده شده کفر نورزیده‌اند؟ گفتند: این دو
جادو هستند که یکدیگر را پشتیبانی می‌کنند. و گفتند:
ما همه را انکار می‌کنیم. ﴿۴۸﴾ بگو: اگر راست
می‌گویند از نزد خداوند کتابی هدایت‌گرتر از این دو
(کتاب) بیاورید تا من از آن پیروی کنم. ﴿۴۹﴾ پس
اگر سخن تو را نپذیرفتند، بدان که تنها از خواسته‌های
خود پیروی می‌کنند، و کیست گمراه‌تر از کسی که
بدون راهنمایی از (سوی) خداوند از هوی و هوس خود
پیروی می‌کند؟! بی‌گمان خداوند گروه ستمکاران را
هدایت نمی‌کند. ﴿۵۰﴾

وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾
 الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِهِ هُمْ بِهِءُ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾
 وَإِذَا يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ قَالُوا ءَامَنَّا بِهِ ءَ إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلِهِ مُسْلِمِينَ ﴿٥٣﴾ أُولَٰئِكَ يُؤْتَوْنَ أَجْرُهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ ﴿٥٥﴾ إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ وَقَالُوا إِن نَّتَّبِعِ الْهُدَىٰ مَعَكَ نُتَخَطَّفُ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَمْ نُمَكِّنْ لَهُمْ حَرَمًا ءَامِنًا يُجِبِّي إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِزْقًا مِنْ لَدُنَّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ بَطَرَتْ مَعِيشَتَهَا فَتِلْكَ مَسْكِنُهُمْ لَمْ تَسْكَنْ مِنْ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ ﴿٥٨﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِي أُمَمٍ رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْهِمْ ءَايَتِنَا وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ ﴿٥٩﴾

و همانا (این) سخن را برای آنان پیایی در میان آوردیم تا پند پذیرند. ﴿۵۱﴾ کسانی که پیش از این (قرآن) به آنان کتاب داده‌ایم به آن ایمان می‌آورند. ﴿۵۲﴾ و چون (قرآن) بر آنان خوانده شود، می‌گویند: به آن ایمان آوردیم، چرا که آن حق می‌باشد و از سوی پروردگار ماست. ما پیش از (نزول) آن فرمان‌بردار بودیم. ﴿۵۳﴾ اینانند که به پاس آنکه بردباری ورزیدند پاداششان دو بار به آنان داده می‌شود، و بدی را با نیکی از میان بر می‌دارند، و از آنچه به آنان روزی داده‌ایم می‌بخشد. ﴿۵۴﴾ و هنگامی که سخن بیهوده بشنوند، از آن روی می‌گردانند و می‌گویند: اعمال ما از آن ما، و اعمال شما از آن شماست. سلام بر شما ما خواهان (همنشینی با) نادانان نیستیم. ﴿۵۵﴾ (ای پیامبر!) تو نمی‌توانی کسی را که دوست داری هدایت کنی، بلکه خداوند هر کس را که بخواهد هدایت می‌کند، و او به هدایت شدگان داناتر است. ﴿۵۶﴾ و گفتند: اگر همراه تو از هدایت پیروی کنیم از سرزمین خود ر بوده می‌شویم. آیا آنان را در «حرم امن» جای نداده‌ایم، که فرآورده‌های هر چیزی برای روزی (آنان) از نزد ما به‌سوی آن سرازیر می‌شود؟ بلکه بیشترشان نمی‌دانند. ﴿۵۷﴾ و چه بسیار شهرها را نابود ساختیم که (اهالی آنها) در زندگی خود مست و مغرور شده و سرکشی کرده بودند. این خانه‌های ایشان است که بعد از آنان جز مدت اندکی مورد سکونت قرار نگرفته است و ما خودمان مالک و صاحب (دیار آنان) شدیم. ﴿۵۸﴾ و پروردگارت هرگز نابود کننده شهرها نیست، مگر اینکه در کانون آن پیامبری بفرستد که آیات ما را بر آنان بخواند و ما نابود کننده شهر و دیاری نیستیم مگر اینکه ساکنان آنجا ستمکار باشند. ﴿۵۹﴾

وَمَا أُوتِيتُمْ مِّنْ شَيْءٍ فَمَتَّعُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا
وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٠﴾ أَفَمَن
وَعَدْنَاهُ وَعْدًا حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيهِ كَمَن مَّتَّعْنَاهُ مَتَّعَ
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيَمَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٦١﴾
وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ
تَزْعُمُونَ ﴿٦٢﴾ قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا
هَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَغْوَيْنَا أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّأْنَا
إِلَيْكَ مَا كُنَّاوَا إِنَّا نَعْبُدُونَ ﴿٦٣﴾ وَقِيلَ ادْعُوا
شُرَكَاءَكُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَأَوُا
الْعَذَابَ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ ﴿٦٤﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ
فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦٥﴾ فَعِمِيتَ عَلَيْهِمْ
الْأَنْبَاءَ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿٦٦﴾ فَأَمَّا مَن تَابَ
وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسَىٰ أَن يَكُونَ مِّنَ
الْمُفْلِحِينَ ﴿٦٧﴾ وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ
لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾
وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾
وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةِ
وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾

و آنچه که به شما داده شده است بهره این جهان و
زینت آن است، و آنچه که نزد خداوند است بهتر و
پاینده تر است. آیا خرد نمی‌ورزید؟! ﴿٦٠﴾ آیا کسی
که او را به وعده‌ای نیک وعده داده‌ایم و بدان خواهد
رسید، همانند کسی است که کالای زندگی این جهان
را بدو داده‌ایم آنگاه او روز قیامت از احضار شدگان
خواهد بود؟! ﴿٦١﴾ و روزی (فرا خواهد رسید) که
(خداوند) آنان را ندا داده و می‌فرماید: کجایند
انبازهایی که آنها را گما می‌بردید؟! ﴿٦٢﴾ کسانی که
فرمان عذاب بر آنها تحقق یافته است می‌گویند:
پروردگارا! اینانند که گمراهشان کردیم، آنان را
چنانکه خود گمراه شدیم گمراه نبودیم. ما از اینان در
پیشگاه تو بیزاری می‌جویم، ما را عبادت نمی‌کردند
(بلکه دنباله‌رو پندار خود بودند). ﴿٦٣﴾ و گفته
می‌شود: انبازهای خود را به یاری بخوانید، آنگاه آنها
را فرا می‌خوانند اما (ندای) آنان را پاسخ نمی‌دهند. و
عذاب را می‌بینند، و اگر هدایت می‌شدند آنچه که
برایشان پیش آمده است پیش نمی‌آمد. ﴿٦٤﴾ و روزی
که (خداوند) آنها را ندا می‌دهد و می‌فرماید: چه
پاسخی به پیامبران دادید؟! ﴿٦٥﴾ آنگاه خبرها در آن
روز بر آنان مشتبه گشته و نمی‌توانند چیزی را از
یکدیگر پرسند. ﴿٦٦﴾ و اما کسی که توبه کرده و
ایمان آورده و کار شایسته انجام داده باشد امید است
که از زمره رستگاران گردد. ﴿٦٧﴾ و پروردگار تو هر
آنچه را بخواهد می‌آفریند، و (هر کس را بخواهد) بر
می‌گزیند، و آنان اختیاری ندارند. خداوند بسی منزّه تر
و بالاتر از آن است که برایش شریک قرار می‌دهند.
﴿٦٨﴾ و پروردگارت آنچه دل‌هایشان پنهان می‌دارد و
آنچه که آشکار می‌سازد، می‌داند. ﴿٦٩﴾ و اوست «الله»
معبود به حق دیگری جز او نیست، و فرمانروایی از آن
اوست و به‌سوی او بازگردانده می‌شوید. ﴿٧٠﴾

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ اللَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَوْ لَآ تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِاللَّيْلِ تَسْكُنُونَ فِيهِ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٧٢﴾ وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٧٤﴾ وَنَزَعْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوا أَنَّ الْحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾ إِنَّ قُرُونًا مِنْ قَوْمِ مُوسَى فَبَغَى عَلَيْهِمْ وَآتَيْنَاهُ مِنَ الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوءَ بِالْعُصْبَةِ أُولَى الْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾ وَابْتَغَ فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنْ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفُسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٧٧﴾

بگو: به من بگویید اگر خداوند شب را بر شما تا روز قیامت پیوسته بگرداند، کیست معبودی غیر از خداوند که برایتان روشنی بیاورد؟ آیا نمی شنوید؟! ﴿٧١﴾ بگو: به من خبر دهید اگر خداوند روز را تا قیامت بر شما ماندگار کند، به جز خدا کدام معبود است که بتواند برای شما شبی را بیاورد تا در آن آرام گیرید؟ آیا نمی بینید؟! ﴿٧٢﴾ و از رحمت خود شب و روز را برایتان مقرر داشت تا در آن بیارامید و فضل خدا را بجوئید و باشد که سپاس بگزارید. ﴿٧٣﴾ و روزی که آنان را ندا می دهد، آنگاه می گوید: کجایند آن شریکانم که شما می پنداشتید؟! ﴿٧٤﴾ و (در آن روز) از هر امتی گواهی بیرون می کشیم، آنگاه می گوئیم: دلیل خود را بیاورید. پس می دانند که حق با خداوند است، و آنچه که به هم می بافتند از ایشان گم و ناپدید می شود. ﴿٧٥﴾ همانا قارون از قوم موسی بود، پس بر آنان سرکشی کرد، و از گنج ها اندازه ای به او داده بودیم که کلیدهای آن بر گروهی توانمند سنگینی می کرد. آنگاه که قومش بدو گفتند: شادمانی مکن، همانا خدا شاد شوندگان (به مال) را دوست نمی دارد. ﴿٧٦﴾ و در آنچه خداوند به تو داده است سرای آخرت را بجوی، و بهره خود را از دنیا فراموش مکن، و چنانکه خداوند به تو نیکی کرده است (با دیگران) نیکی کن، و در زمین در پی فساد مباش که خداوند فسادکاران را دوست نمی دارد. ﴿٧٧﴾

قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ عِنْدِي أَوَلَمْ يَعْلَم أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ مِن قَبْلِهِ مِن الْفُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرُ جَمْعًا وَلَا يُسْأَلُ عَن ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٧٨﴾ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ فِي زِينَتِهِ قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا يَلِيتَ لَنَا مِثْلَ مَا أُوتِيَ قَارُونُ إِنَّهُ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿٧٩﴾ وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَيَلَكُمْ ثَوَابُ اللَّهِ خَيْرٌ لِّمَن ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا وَلَا يُلْقَاهَا إِلَّا الصَّابِرُونَ ﴿٨٠﴾ فَخَسَفْنَا بِهِ وَبِدَارِهِ الْأَرْضَ فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنتَصِرِينَ ﴿٨١﴾ وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَنَّوْا مَكَانَهُ بِالْأُمْسِ يَقُولُونَ وَيُكَانُّ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَوْلَا أَن مَّنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بَنَاءُ وَيُكَانُّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٢﴾ تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٨٣﴾ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِّنْهَا وَمَنْ جَاءَ بِالْسَيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى الَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾

قارون گفت: تنها در نتیجه علم و دانشی که دارم آن (مال) به من داده شده است. آیا ندانست که خداوند پیش از او نسل‌های (گذشته) کسانی را که از او توانمندتر و مال اندوزتر بودند هلاک کرد؟ و گناهکاران از گناهشان پرسیده نمی‌شوند. ﴿٧٨﴾ پس (قارون) آراسته به زیورهای خود میان قومش ظاهر شد کسانی که زندگانی دنیا را می‌خواستند گفتند: ای کاش! ما نیز مانند آنچه به قارون داده شده است می‌داشتیم، به راستی او از بهره‌ای بزرگ برخوردار است. ﴿٧٩﴾ و کسانی که دانش و آگاهی داشتند، گفتند: وای بر شما! پاداش خداوند برای کسی که ایمان آورد و کار شایسته انجام دهد، بهتر است و این را جز شکیبایان نمی‌پذیرند. ﴿٨٠﴾ پس او و خانه‌اش را به زمین فرو بردیم، و هیچ گروهی نداشت که او را در برابر خداوند یاری دهند، و خود نیز نتوانست خود را کمک کند. ﴿٨١﴾ آنان که دیروز آرزو می‌کردند به جای او باشند، گفتند: وای! انگار خدا روزی را برای هر کس از بندگانش که بخواهد فراخ می‌گرداند، و برای هر کس که بخواهد روزی را تنگ و کم می‌گرداند. و اگر خداوند بر ما منت نهاده بود بی‌گمان ما را فرو می‌برد. وای! انگار کافران رستگار نمی‌گردند. ﴿٨٢﴾ این سرای آخرت است که آن را برای کسانی که در زمین به دنبال استکبار و فساد نیستند مقرر می‌کنیم، و عاقبت از آن پرهیزگاران است. ﴿٨٣﴾ هر کس کار نیکی انجام دهد پاداش بهتری از آن دارد، و هر کس بدی به میان آورد (بداند) کسانی که مرتکب بدی‌ها می‌شوند جز آنچه می‌کنند جزا نمی‌یابند. ﴿٨٤﴾

إِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لَرَادُّكَ إِلَىٰ مَعَادٍ قُلْ
رَبِّي أَعْلَمُ مَنْ جَاءَ بِالْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ
﴿٨٥﴾ وَمَا كُنْتَ تَرْجُو أَنْ يُلْقَىٰ إِلَيْكَ الْكِتَابُ إِلَّا
رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِّلْكَافِرِينَ ﴿٨٦﴾
وَلَا يَصُدُّكَ عَنْ ءَايَاتِ اللَّهِ بَعْدَ إِذْ أُنزِلَتْ إِلَيْكَ
وَأَدْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَا
تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ
هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾

به راستی خداوندی که این قرآن را بر تو واجب کرد
یقیناً تو را به بازگشتگاهی باز خواهد گرداند. بگو:
پروردگار من بهتر می‌داند که چه کسی هدایت را از
سوی او آورده است، و چه کسی در گمراهی آشکار
به سر می‌برد. ﴿۸۵﴾ و امیدی نداشتی که کتاب بر تو
فرود آورده شود، بلکه به رحمتی از سوی پروردگارت
(این کار انجام شد) پس هرگز پشتیبان کافران مباش.
﴿۸۶﴾ و هرگز کافران تو را از آیات خداوند باز
ندارند، پس از آنکه (قرآن) بر تو نازل شده است. و
به‌سوی پروردگارت فراخوان، و هرگز از مشرکان
مباش. ﴿۸۷﴾ و با خداوند معبود دیگری را فرامخوان،
جز او معبود به حقی نیست، هر چیزی هلاک شونده
است جز ذات او، فرمانروایی از آن اوست، و همگی
شما به‌سوی او برگردانده می‌شوید. ﴿۸۸﴾

سُورَةُ الْعَنْكَبُوتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَمْ ۝ أَحْسَبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا ءَامَنَّا
وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ۝ وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ ۝
أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْبِقُونَا
سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ۝ مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنَّ
أَجَلَ اللَّهِ لَا تَأْتِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ۝ وَمَنْ جَاهَدَ
فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ۝

سوره عنکبوت

به نام خداوند بخشنده مهربان

الف، لام، میم. ﴿۱﴾ آیا مردم می‌پندارند که همینکه
بگویند: ایمان آورده‌ایم به حال خود رها می‌شوند و
آزمایش نمی‌گردند؟ ﴿۲﴾ و به‌راستی کسانی را که
پیش از آنان بودند آزمودیم، پس البته خداوند آنان را
که راست گفتند معلوم می‌دارد، و دروغگویان را (نیز)
معلوم خواهد داشت. ﴿۳﴾ آیا آنان که مرتکب بدی‌ها
می‌شوند گمان می‌برند که از ما پیشی می‌گیرند؟ چه بد
داوری می‌کنند! ﴿۴﴾ هرکس که به لقای خدا امید
داشته باشد (بداند که) میعاد خداوند آمدنی است و او
شنوای داناست. ﴿۵﴾ و هرکس که جهاد کنند تنها به
(سود) خودش جهاد می‌کند. بی‌گمان خداوند از
جهانیان بی‌نیاز است. ﴿۶﴾

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا إِلَىٰ مَرْجِعِكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ ﴿٩﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ وَلَئِن جَاءَ نَصْرٌ مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولَنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوْ لَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾ وَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ ﴿١١﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَلْنَحْمِلْ خَطَايَكُمْ وَمَا هُمْ بِحَامِلِينَ مِنْ خَطَايِهِمْ مِنْ شَيْءٍ إِنَّهُمْ لَكَذِبُونَ ﴿١٢﴾ وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا مَّعَ أَثْقَالِهِمْ وَلَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٤﴾

و کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند، قطعاً گناهانشان را از آنان خواهیم زدود، و به آنان نیکوترین آنچه می‌کردند پاداش می‌دهیم. ﴿۷﴾ و انسان را نسبت به پدر و مادرش به نیک‌رفتاری فرمان دادیم. و اگر بخواهند تو را وادارند تا چیزی را که به حقیقت آن دانشی نداری و من شرک‌آوری، از آنان اطاعت مکن، بازگشت شما به سوی من است، آنگاه شما را به (حقیقت) آنچه می‌کردید خبر می‌دهم. ﴿۸﴾ و کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند آنان را در (زمره) شایستگان درمی‌آوریم. ﴿۹﴾ و از مردم کسی هست که می‌گوید: به خداوند ایمان آورده‌ایم اما وقتی در راه خدا مورد اذیت و آزار قرار گیرد شکنجه مردم را مانند عذاب خدا شمارد، و اگر پیروزی از سوی پروردگارت نصیب (شما مؤمنان) گردد می‌گویند: همانا ما که با شما بودیم آیا خداوند به آنچه در دلهای جهانیان است داناتر نیست؟! ﴿۱۰﴾ و مسلماً خداوند مؤمنان را معلوم می‌دارد و به یقین منافقان را (نیز) معلوم خواهد داشت. ﴿۱۱﴾ و کافران به مؤمنان گفتند: از راه ما پیروی کنید قطعاً گناهان شما را به عهده می‌گیریم، درحالیکه آنان چیزی از گناهان ایشان را بر نخواهند داشت. بی‌گمان آنان دروغگویانند. ﴿۱۲﴾ و بدون شک بارهای (گناهان) خود و بارهایی دیگر با بارهای (گناهان خود) بر دوش می‌کشند و همانا روز قیامت از آنچه افترا می‌بستند بازخواست می‌شوند. ﴿۱۳﴾ و به راستی که نوح را به سوی قومش فرستادیم و نهصد و پنجاه سال درمیان آنان ماندگار شد آنگاه طوفان آنان را درحالیکه ستمکار بودند فرو گرفت. ﴿۱۴﴾

فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَصْحَابَ السَّفِينَةِ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً
 لِلْعَالَمِينَ ﴿١٥﴾ وَإِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللَّهَ
 وَاتَّقُوهُ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾
 إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا إِنَّ
 الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ
 رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ
 إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَإِنْ تَكْذِبُوا فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِّنْ
 قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلْغُ الْمُبِينُ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ
 يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ إِنَّ ذَلِكَ
 عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا
 كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ إِنَّ
 اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَرْحَمُ
 مَنْ يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي
 الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ
 وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٢٢﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ
 وَلِقَائِهِ أُولَٰئِكَ يَئِسُوا مِنْ رَّحْمَتِي وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ
 عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾

آنگاه او و کشتی‌نشینان را نجات دادیم و کشتی را پند
 و عبرتی برای جهانیان گردانیدیم. ﴿۱۵﴾ (و به یادآور)
 ابراهیم را آنگاه که به قومش گفت: خداوند را پرستید
 و از او پروا بدارید این برای شما بهتر است اگر بدانید.
 ﴿۱۶﴾ جز این نیست که شما غیر از خدا بت‌هایی را
 می‌پرستید و دروغی را به هم می‌بافید، بی‌گمان کسانی
 را که به جای خداوند می‌پرستید نمی‌توانند به شما
 روزی دهند. پس نزد خداوند روزی بجوید و او را
 بندگی و سپاسگزاری کنید که به سوی او برگردانده
 می‌شوید. ﴿۱۷﴾ و اگر (وحی را) تکذیب کنید
 ملت‌های پیش از شما (نیز آن را) دروغ انگاشته‌اند، و
 جز پیام‌رسانی آشکار بر عهده پیامبر نیست. ﴿۱۸﴾ آیا
 ندیده‌اند که خدا چگونه آفرینش را آغاز می‌کند سپس
 آن را باز می‌گرداند؟! بی‌گمان این بر خداوند آسان
 است. ﴿۱۹﴾ بگو: در زمین بگردید و بنگرید که
 چگونه آفرینش را آغاز کرد، سپس پیدایش واپسین را
 پدیدار می‌کند، بی‌گمان خداوند بر هر چیزی تواناست.
 ﴿۲۰﴾ هرکس را که بخواهد عذاب می‌دهد و هرکس
 را بخواهد مورد رحمت قرار می‌دهد، و به سوی او
 بازگردانده می‌شوید. ﴿۲۱﴾ و شما نمی‌توانید (خدا را)
 درمانده کنید چه در زمین و چه در آسمان، و به جای
 خداوند هیچ دوست و یآوری ندارید. ﴿۲۲﴾ و کسانی
 که به آیات خداوند و لقای او کفر ورزیده‌اند ایشان از
 رحمت من مأیوس می‌باشند و اینان عذاب دردناکی
 دارند. ﴿۲۳﴾

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ
فَأَنجَلَهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ ﴿٢٤﴾ وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا
مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا
وَمَا وَلَكُمْ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ نَّاصِرِينَ ﴿٢٥﴾
فَقَامَنَّ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٦﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَعَاقَبْنَاهُ أَجْرَهُ
فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾ وَلُوطًا
إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ
بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾ أَيْنَكُمْ لَتَأْتُونَ
الرِّجَالَ وَتَقْطَعُونَ السَّبِيلَ وَتَأْتُونَ فِي نَادِيَكُمُ
الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أُتَيْنَا
بِعَذَابِ اللَّهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ رَبِّ
انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ ﴿٣٠﴾

آنگاه پاسخ قومش جز این نبود که گفتند: او را بکشید
یا بسوزانید! پس خداوند او را از آتش نجات داد.
بی گمان در این (ماجرا) نشانه‌هایی برای مؤمنان است.
﴿۲۴﴾ و (ابراهیم) گفت: شما در زندگی دنیا برای
دوستی بین خود غیر از خدا بت‌هایی را (به پرستش)
برگرفته‌اید سپس در روز قیامت برخی از شما برخی
دیگر را انکار می‌کند و بعضی از شما بعضی دیگر را
نفرین می‌نماید و جایگاهتان آتش دوزخ خواهد بود و
هیچ یآوری نخواهید داشت. ﴿۲۵﴾ پس لوط به او
(=ابراهیم) ایمان آورد و گفت: من به جایی هجرت
می‌کنم که در آن به عبادت پروردگارم بپردازم.
بی گمان او توانای باحکمت است. ﴿۲۶﴾ و به
(=ابراهیم) اسحاق و یعقوب را عطا کردیم و در
فرزندانش نبوت و کتاب مقرر داشتیم و پاداشش را در
دنیا به او دادیم و همانا او در آخرت از زمره صالحان
است. ﴿۲۷﴾ و لوط (را فرستادیم) آنگاه که به قومش
گفت: شما که بسیار زشتی را انجام می‌دهید که
هیچکس از جهانیان در (ارتکاب) آن از شما پیشی
نگرفته است. ﴿۲۸﴾ آیا شما با مردان آمیزش می‌کنید
و راه (فطری و شرعی تناسل) را می‌بندید و در محافل
خود کار ناپسند انجام می‌دهید؟!، و پاسخ قومش جز
این نبود که گفتند: اگر راست می‌گویی عذاب خدا را
بر سر ما بیاور! ﴿۲۹﴾ گفت: پروردگارا! مرا بر گروه
فسادکاران پیروز گردان. ﴿۳۰﴾

وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا إِنَّا مُهْلِكُوا أَهْلَ هَذِهِ الْقَرْيَةِ إِنَّ أَهْلَهَا كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَنْ فِيهَا لَنُنَجِّيَنَّهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٢﴾ وَلَمَّا أَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِئَاءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالُوا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ إِنَّا مُنْجِيكَ وَأَهْلَكَ إِلَّا أُمَّرَأَتَكَ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٣﴾ إِنَّا مُنْزِلُونَ عَلَى أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ يَقُومُوا لِعِبَادَةِ اللَّهِ وَأَرْجُوا الْيَوْمَ الْآخِرَ وَلَا تَعْتَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٣٦﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَثِيمِينَ ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَثَمُودًا وَقَدْ تَبَيَّنَ لَكُمْ مِّنْ مَّسْكِنِهِمْ وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ ﴿٣٨﴾

﴿٣٨﴾

و هنگامی که فرستادگان ما برای ابراهیم مژده آوردند، گفتند: ما هلاک کننده این شهریم، بی گمان اهل آن ستمکار بودند. ﴿۳۱﴾ ابراهیم گفت: لوط در آن شهر است، گفتند: ما به هرکس که در آنجاست داناتریم، بی گمان او و خانواده اش را رهایی می بخشیم، مگر همسرش که از ماندگاران و نابود شوندگان خواهد بود. ﴿۳۲﴾ و چون فرستادگان ما نزد لوط آمدند، لوط به خاطر آنان سخت ناراحت و دلنگ شد، (فرشتگان) گفتند: مترس و غمگین مباش که ما نجات دهنده تو و خانواده ات هستیم، مگر زنت که از ماندگاران و نابود شوندگان خواهد بود. ﴿۳۳﴾ همانا ما بر اهل این شهر به سزای آن که نافرمانی می کردند عذابی از آسمان نازل خواهیم کرد. ﴿۳۴﴾ و به راستی از آن (شهر) برای گروهی که خرد می ورزند نشانه ای روشن برجای گذاشتیم. ﴿۳۵﴾ و به سوی مدین برادرشان شعیب را فرستادیم و گفت: ای قوم من! خدای را پرستش کنید و به روز بازپسین امید دارید، و در زمین اصلاً فساد و تباهی نکنید. ﴿۳۶﴾ پس او را تکذیب کردند در نتیجه زلزله آنان را فرو گرفت و در خانه و کاشانه خود از پای درآمدند. ﴿۳۷﴾ و عاد و ثمود را (نیز نابود کردیم) و خانه و کاشانه ایشان برای شما نمایان است و شیطان کارهایشان را برایشان آراسته جلوه داد و آنان را از راه (راست) بازداشت درحالی که بینا بودند. ﴿۳۸﴾

وَقَرُونُ وَفِرْعَوْنَ وَهَمَانَ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مُوسَىٰ
بِالْبَيِّنَاتِ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا سَابِقِينَ
﴿٣٩﴾ فَكَلَّا أَخَذْنَا بِذُنُوبِهِ فَمِنْهُمْ مَن أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ
حَاصِبًا وَمِنْهُمْ مَن أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ مَن
خَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ وَمِنْهُمْ مَن أَغْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ
لِيُظْلِمَهُمْ وَلَكِن كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾ مَثَلُ
الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ
الَّتِي اتَّخَذَتْ بُيْتًا وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِ لَوْ
كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُونَ مِنْ
دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٤٢﴾ وَتِلْكَ
الْأَمْثَلُ نُضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ ﴿٤٣﴾
خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَآيَةً لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٤﴾ أَتُلُّ مَا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ
وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ
وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ ﴿٤٥﴾

و قارون و فرعون و هامان (را نیز نابود کردیم) و همانا
موسی با دلایل و براهین روشن نزد آنان آمده بود اما
ایشان در زمین استکبار و برتری جویی ورزیدند ولی
نتوانستند (از ما) پیشی گیرند. ﴿۳۹﴾ آنگاه هریک را
به (سزای) گناهش گرفتار کردیم، برای بعضی از ایشان
طوفان همراه با سنگریزه حواله کردیم، و بعضی از
ایشان را بانگ مرگبار فرو گرفت، و برخی از ایشان را
در زمین فرو بردیم، و برخی دیگر را غرق کردیم، و
خداوند هرگز بر آن نبود که بر آنان ستم روا دارد بلکه
آنان خود به خویشتن ستم می کردند. ﴿۴۰﴾ مثال آنانی
که به جای خداوند دوستانی گرفته اند همچون کار
عنکبوت است که خانه ای ساخته و به درستی - که اگر
می دانستند - سست ترین خانه ها خانه عنکبوت است.
﴿۴۱﴾ بی شک خداوند می داند هر آنچه را که به جای
او (به نیایش) می خوانند در حقیقت چیزی نیست، و او
پیروزمند فرزانه است. ﴿۴۲﴾ و این مثال هایی هستند
که ما برای مردم می زنیم، و جز دانایان آنرا درک
نمی کنند. ﴿۴۳﴾ خداوند آسمان ها و زمین را به حق
آفرید، قطعاً در این نشانه بزرگی برای اهل ایمان است.
﴿۴۴﴾ (ای پیامبر!) بخوان آنچه را که از کتاب به تو
وحی شده است، و نماز را برپای دار، بی گمان نماز
(آدمی را) از کارهای ناپسند و ناشایست باز می دارد، و
قطعاً ذکر خدا والاتر و بزرگتر است، و خداوند آنچه را
می کنی می داند. ﴿۴۵﴾

وَلَا تُجَدِّلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ
إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَقُولُوا آمَنَّا بِالَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْنَا
وَأُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَالْهَنَا وَالْهَكُمُ وَاحِدٌ وَنَحْنُ لَهُ
مُسْلِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَكَذَلِكَ أُنْزِلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ فَالَّذِينَ
ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمِنْ هَؤُلَاءِ مَنْ
يُؤْمِنُ بِهِ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الْكَافِرُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا
كُنْتَ تَتْلُو مِنْ قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخُطُّهُ
بِيَمِينِكَ إِذَا لَارْتَابَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٤٨﴾ بَلْ هُوَ آيَاتٌ
بَيِّنَاتٌ فِي صُورِ الَّذِينَ أُوْتُوا الْعِلْمَ وَمَا يَجْحَدُ
بِآيَاتِنَا إِلَّا الظَّالِمُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ
آيَاتٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا
نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٥٠﴾ أَوْ لَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أُنْزِلْنَا عَلَيْكَ
الْكِتَابَ يُتْلَى عَلَيْهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرَى
لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلْ كَفَى بِاللَّهِ بَيِّنَى وَبَيْنَكُمْ
شَهِيدًا يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا
بِالْبَطْلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٥٢﴾

و با اهل کتاب جز به روشی که بهتر است مجادله نکنید
مگر با کسانی از ایشان که ستم کردند، و بگویید: به
تمام آنچه از سوی خدا بر ما و شما نازل شده است
ایمان داریم، و معبود ما و معبود شما یکی است و ما
فرمانبردار او هستیم. ﴿۴۶﴾ و بدینسان بر تو کتاب نازل
کردیم و کسانی که به آنان کتاب (آسمانی) بخشیدیم
و به آن ایمان می‌آوردند، و از میان اینان کسانی بدان
ایمان دارند و آیات ما را جز کافران انکار نمی‌کنند.
﴿۴۷﴾ و تو پیش از قرآن کتابی نمی‌خواندی و با دست
خویش چیزی نمی‌نوشتی که اگر چنین می‌شد
باطل‌گرایان در شک می‌افتادند. ﴿۴۸﴾ بلکه آن
(قرآن) آیات روشنی است که در سینه‌های دانش
یافتگان است و جز ستمکاران آیات ما را انکار
نمی‌کنند. ﴿۴۹﴾ و گفتند: چرا نشانه‌هایی از
پروردگارش بر او فرو فرستاده نشده است؟ بگو:
نشانه‌ها تنها نزد خداوند است، و من تنها بیم‌دهنده‌ای
روشنگر هستم و بس. ﴿۵۰﴾ آیا آنان را کافی و بسنده
نیست که ما این کتاب را بر تو نازل کرده‌ایم که بر
آنان خوانده می‌شود؟! بی‌گمان در این برای گروهی
که باور می‌دارند رحمت و پندی هست. ﴿۵۱﴾ بگو:
همین بس که خدا میان من و شما گواه است، آنچه را
که در آسمان‌ها و زمین است می‌داند و کسانی که به
باطل ایمان آوردند و به خدا کفر ورزیدند اینانند که
زیانکارانند. ﴿۵۲﴾

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْلَا أَجَلٌ مُّسَمًّى لَّجَاءَهُمُ
 الْعَذَابُ وَلَيَأْتِيَنَّهُمْ بَغْةٌ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٣﴾
 يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ
 بِالْكَافِرِينَ ﴿٥٤﴾ يَوْمَ يَغْشَاهُمْ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ
 وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ
 ﴿٥٥﴾ يٰعِبَادِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِنِّي
 فَاَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا
 تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
 خَالِدِينَ فِيهَا نِعَمَ أَجْرٍ الْعَمِلِينَ ﴿٥٨﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا
 وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ دَابَّةٍ لَا تَحْمِلُ
 رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٠﴾
 وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَسَخَّرَ
 الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٦١﴾ اللَّهُ
 يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ إِنْ
 اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٢﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ
 مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا
 لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ

﴿٦٣﴾

و آنان عذاب را باشتاب از تو می جویند، و اگر موعدی
 مقرر نبود به یقین عذاب به آنان می رسید و ناگهان
 درحالی که نمی دانند عذاب به سراغشان می آمد. ﴿۵۳﴾
 آنان عذاب را به شتاب از تو می خواهند و بی گمان
 جهنم فراگیرنده کافران است. ﴿۵۴﴾ روزی که عذاب
 از بالای سرشان و از زیر پاهایشان آنان را فرو
 می پوشاند و (خداوند) می گوید: بچشید آنچه را که
 می کردید. ﴿۵۵﴾ ای بندگانم که ایمان آورده اید!
 بی گمان زمین من فراخ است، پس تنها مرا بپرستید.
 ﴿۵۶﴾ هر جانداري مزه مرگ را می چشد سپس به سوی
 ما بازگردانده می شوید. ﴿۵۷﴾ و کسانی که ایمان
 آورده و کارهای شایسته کرده اند ایشان را در کاخهای
 بهشت جای می دهیم که در زیر آنها رودبارها روان
 است و در آنجا جاودان خواهند ماند. چه خوب است
 پاداش عمل کنندگان! ﴿۵۸﴾ همان کسانی که بردباری
 ورزیدند و بر پروردگارشان توکل می کنند. ﴿۵۹﴾ و چه
 بسیارند جنبدگانی که نمی توانند روزی خود را بردارند
 (بلکه) خداوند به آنها و به شما روزی می دهد، و او
 شنوای داناست. ﴿۶۰﴾ و اگر از آنان بپرسی که چه کسی
 آسمان ها و زمین را آفریده و خورشید و ماه را مسخر
 کرده است؟ البته خواهند گفت: خدا. پس چگونه
 منحرف می گردند؟! ﴿۶۱﴾ خداوند روزی را برای
 هرکس از بندگان که بخواهد فراوان و گسترده
 می کند، و برای هرکس که بخواهد تنگ می گرداند.
 همانا خداوند به هر چیزی داناست. ﴿۶۲﴾ و اگر از آنان
 بپرسی که چه کسی از آسمان آبی را نازل کرد آنگاه با
 آن زمین را بعد از پژمرده شدنش زنده گرداند؟ قطعاً
 خواهند گفت: خدا، بگو: ستایش خداوند راست، اما
 بیشتر آنان نمی فهمند. ﴿۶۳﴾

وَمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهُوٌّ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ
 الْآخِرَةَ لَهِیَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٦٥﴾ فَإِذَا رَكِبُوا
 فِي الْفُلِّ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ
 إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٦﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ
 وَلِيَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٦٧﴾ أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا
 حَرَمًا مَّا آمَنَّا وَتُحْتَظَفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ
 أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ ﴿٦٨﴾ وَمَنْ
 أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ
 لَمَّا جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ﴿٦٩﴾
 وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ
 الْمُحْسِنِينَ ﴿٧٠﴾

و زندگی این دنیا جز سرگرمی و بازیچه نیست، و
 زندگی جهان آخرت زندگی (راستین) است اگر
 می دانستند. ﴿۶۴﴾ و هنگامی که سوار کشتی شوند
 خداوند را خالصانه و مخلصانه به دعا می خوانند، پس
 چون آنان را نجات دهد و به خشکی برساند باز ایشان
 شرک می ورزند. ﴿۶۵﴾ تا (سرانجام) در آنچه به آنان
 داده ایم ناسپاسی کنند و تا بهره مند گردند، پس خواهند
 دانست. ﴿۶۶﴾ آیا ندیده اند که ما حرمی ایمن (برای
 آنان) قرار داده ایم. حال آنکه مردم از اطراف آنان ر بوده
 می شوند؟ آیا به باطل ایمان می آورند و نعمت خداوند
 را ناسپاسی می کنند. ﴿۶۷﴾ و کیست ستمگرتر از کسی
 که بر خدا دروغ ببندد و گمراهی و باطلی را که خود بر
 آن هست به خدا نسبت دهد؟! آیا در جهنم جایگاهی
 برای کافران نیست؟! ﴿۶۸﴾ و کسانی که در راه ما
 کوشش کنند قطعاً آنان را به راه های خویش رهنمود
 می گردانیم، و قطعاً خدا با نیکوکاران است. ﴿۶۹﴾

سُورَةُ الرَّوْمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْم ﴿١﴾ غُلِبَتِ الرَّوْمُ ﴿٢﴾ فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِّنْ
 بَعْدِ غَلِبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ ﴿٣﴾ فِي بَضْعِ سِنِينَ ۖ لِلَّهِ الْأَمْرُ
 مِن قَبْلُ وَمِنْ بَعْدٍ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٤﴾
 بَنَصْرِ اللَّهِ يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٥﴾

سوره روم

به نام خداوند بخشنده مهربان

الف، لام، میم. ﴿۱﴾ رومیان شکست خوردند. ﴿۲﴾ در
 نزدیکترین سرزمین. و آنان پس از شکستشان پیروز
 خواهند شد. ﴿۳﴾ در مدت چند سالی. پیش از این و
 پس از این فرمان از آن خداست، و آن روز مؤمنان
 شادمان می شوند. ﴿۴﴾ به یاری خدا. هرکس را که
 بخواهد یاری می کند و او توانای مهربان است. ﴿۵﴾

وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾ يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَفْلُونَ ﴿٧﴾ أَوَلَمْ
يَتَفَكَّرُوا فِي أَنفُسِهِمْ مَّا خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى وَإِنَّ
كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَائِ رَبِّهِمْ لَكَافِرُونَ ﴿٨﴾ أَوَلَمْ
يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ
مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضَ
وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِن كَانُوا
أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾ ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ اسْتَوُوا
السُّوْءَىٰ أَن كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِءُونَ
﴿١٠﴾ اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ
﴿١١﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٢﴾ وَلَمْ
يَكُن لَّهُمْ مِّنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعَاءُ وَكَانُوا بِشُرَكَائِهِمْ
كَافِرِينَ ﴿١٣﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُؤْمِدُ يُتَفَرَّقُونَ ﴿١٤﴾
فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي
رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿١٥﴾

(این) وعده خداست، خداوند وعده‌اش را خلاف
نمی‌کند ولی بیشتر مردم نمی‌دانند. ﴿۶﴾ از زندگانی
دنیا تنها ظاهر را می‌دانند و از آخرت بی‌خبرند. ﴿۷﴾
آیا به ضمیر خود نمی‌اندیشند که خداوند آسمان‌ها و
زمین و آنچه را که در میان آنهاست جز به حق و برای
مدت زمان معینی نیافریده است؟! و به راستی بسیاری از
مردم به ملاقات پروردگارشان باور ندارند. ﴿۸﴾ آیا در
زمین به گشت و گذار نپرداخته‌اند تا بنگرند سرانجام
کسانی که پیش از ایشان بوده‌اند چگونه بوده است؟!
آنان از ایشان توانمندتر بودند و زمین را بهتر کاویدند
و زیرو رو کردند و آن را بیشتر از آنچه (ایشان) آباد
کرده‌اند آباد نمودند. و پیامبران‌شان با معجزه‌ها به‌سوی
آنان آمدند پس خداوند بر آن نبود که بر آنان ستم
کند ولی خودشان به خویشتن ستم می‌کردند. ﴿۹﴾
سپس عاقبت کسانی که مرتکب کارهای بسیار زشت
می‌شدند چنان شد که آیات خدا را دروغ انگاشتند و
آن‌را به باد تمسخر می‌گرفتند. ﴿۱۰﴾ خداوند آفرینش
را آغاز می‌کند سپس آن‌را دوباره برمی‌گرداند آن‌گاه
به سوی او بازگردانده می‌شوید. ﴿۱۱﴾ و روزی که
قیامت برپا می‌شود گناهکاران ناامید و سرگردان
می‌گردند. ﴿۱۲﴾ و آنان از شریکانشان هیچ شفاعت
کننده‌ای نخواهند داشت و به شریکانشان کافر خواهند
بود. ﴿۱۳﴾ و روزی که قیامت برپا می‌شود در آن روز
پراکنده می‌گردند. ﴿۱۴﴾ اما کسانی که ایمان آوردند
و کارهای شایسته کردند در باغ(های) بهشت مالا مال از
شادی و سرور می‌گردند. ﴿۱۵﴾

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ
 فَأُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿١٦﴾ فَسُبْحَنَ اللَّهِ
 حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ ﴿١٧﴾ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿١٨﴾ يُخْرِجُ
 الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي
 الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١٩﴾ وَمِنْ
 آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ
 تَنْتَشِرُونَ ﴿٢٠﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ
 أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ
 مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾
 وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافَ
 أَلْسِنَتِكُمْ وَالْوَنَائِكُمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ
 ﴿٢٢﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
 وَابْتِغَاؤُكُمْ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ
 يَسْمَعُونَ ﴿٢٣﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا
 وَطَمَعًا وَيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيُحْيِي بِهِ الْأَرْضَ
 بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٤﴾

و اما آنان که کفر ورزیدند و آیات ما و لقای آخرت
 را تکذیب کردند آنان در عذاب احضار خواهند شد.
 ﴿۱۶﴾ پس در شامگاهان و صبحگاهان خدا را به پاکی
 یاد کنید. ﴿۱۷﴾ و در آسمانها و زمین و به هنگام
 عصر و زمانی که به دم ظهر رسیده اید خدای را ستایش
 نمایید. ﴿۱۸﴾ زنده را از مرده و مرده را از زنده
 برمی آورد و زمین را پس از پژمرده شدنش زنده
 می سازد، و بدینسان (در روز قیامت از قبرها) بیرون
 آورده می شوید. ﴿۱۹﴾ و از نشانه های خدا این است
 که شما را از خاک آفرید سپس شما مردمانی هستید
 که در زمین پراکنده می شوید. ﴿۲۰﴾ و از نشانه هایش
 آن است که از جنس خودتان همسرانی آفرید تا در
 کنار آنان بیارامید و درمیانتان دوستی و مهربانی مقرر
 داشت، بی گمان در این نشانه هایی است برای گروهی
 که می اندیشند. ﴿۲۱﴾ و از نشانه های خدا آفرینش
 آسمانها و زمین و مختلف بودن زبانها و رنگهای
 شماست، و بی گمان در این برای دانشوران نشانه هایی
 (عبرت انگیز) است. ﴿۲۲﴾ و از نشانه های خدا خواب
 شما در شب و روز است و تلاش و کوششتان برای
 بهره مندی از فضل خدا. بی گمان در این (امر) برای
 گروهی که گوش شنوا دارند عبرت ها و نشانه هایی
 است. ﴿۲۳﴾ و از نشانه های اوست که برق را که هم
 باعث ترس و مایه امید است به شما می نمایاند، و از
 آسمان آبی نازل می کند آنگاه زمین را پس از پژمرده
 شدنش زنده می گرداند. بی گمان در این (امر) برای
 گروهی که خرد می ورزند نشانه ها (و مایه های عبرت)
 است. ﴿۲۴﴾

وَمِنْ ءَايَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِّنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنْتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿٢٥﴾
وَلَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قَنُوتُونَ ﴿٢٦﴾
وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ
وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾ ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِّنْ أَنْفُسِكُمْ هَلْ لَّكُمْ مِّن مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِّن شُرَكَاءَ فِي مَا رَزَقْنَاكُمْ فَأَنْتُمْ فِيهِ سَوَاءٌ تَخَافُونَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ
أَنْفُسَكُمْ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾
بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ يَهْدِي مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٢٩﴾ فَأَقِمْ
وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ
عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ
وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ مُنِيبِينَ
إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ
الْمُشْرِكِينَ ﴿٣١﴾ مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا
كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٣٢﴾

و از نشانه‌های اوست که آسمان و زمین به فرمان او
برپاست. سپس وقتی شما را از زمین با ندایی فرا
می‌خواند ناگهان شما برانگیخته می‌شوید. ﴿۲۵﴾ و
هرآنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن خداست و
جملگی فرمانبردار او هستند. ﴿۲۶﴾ و اوست که
آفرینش را آغاز می‌کند سپس آن را باز می‌گرداند، و
آن برایش آسان‌تر است، و بالاترین مثل در آسمان‌ها و
زمین از آن اوست و او توانای باحکمت است. ﴿۲۷﴾
خداوند برایتان از حال خودتان مثلی می‌زند، آیا
بردگانتان در آنچه روزی شما نموده‌ایم شریکتان
می‌باشند بدانگونه که شما و ایشان هردو در آن یکسان
و برابر باشید و همچنان که شما (آزادگان) از یکدیگر
می‌ترسید از بندگان هم بیمناک باشید؟! این گونه
نشانه‌ها را برای گروهی که خرد می‌ورزند به روشنی
بیان می‌کنیم. ﴿۲۸﴾ بلکه ستم‌کاران بی‌هیچ دانشی از
خواسته‌های خود پیروی کردند، پس کسی را که
خداوند گمراه کرده است چه کسی هدایت می‌کند؟ و
ایشان یاورانی ندارند. ﴿۲۹﴾ روی خود را با حق‌گرایی
تمام به سوی دین بگردان، با همان سرشتی که خداوند
مردمان را بر آن سرشته است. آفرینش خداوند
دگرگونی نمی‌پذیرد. این است دین و آیین محکم و
استوار ولی بیشتر مردم نمی‌دانند. ﴿۳۰﴾ به سوی خدا
برگردید و از او پروا بدارید و نماز را برپا دارید و از
زمره مشرکان نباشید. ﴿۳۱﴾ از کسانی که دینشان را
بخش بخش کرده و به دسته‌ها و گروه‌های گوناگونی
تقسیم شدند. هر گروهی به آنچه که نزد خود دارند
خرسندند. ﴿۳۲﴾

وَإِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا
 أَذَقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾
 لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾
 أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ
 يُشْرِكُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَإِن
 تُصِبَّهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ ﴿٣٦﴾
 أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ
 وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣٧﴾ فَآتَتْ
 ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ ذَٰلِكَ خَيْرٌ
 لِّلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٣٨﴾
 وَمَا ءَاتَيْتُم مِّن رَّبًّا لِّيرْبُوا فِي أَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا
 يَرْبُوا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا ءَاتَيْتُم مِّن زَكَاةٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ
 اللَّهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُونَ ﴿٣٩﴾ اللَّهُ الَّذِي
 خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ
 هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَّن يَفْعَلُ مِن ذَٰلِكُمْ مِّن شَيْءٍ
 سُبْحَنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٠﴾ ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي
 الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ
 بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤١﴾

و هر زمان به مردم زیان و بلایی برسد پروردگارش را
 انابت کنان بخوانند سپس چون از سوی خود رحمتی به
 آنان بچشانند آنگاه گروهی از آنان به پروردگارش را
 شرک می آورند. ﴿۳۳﴾ تا سرانجام درباره آنچه که به
 آنان بخشیدیم ناسپاسی کنند. پس بهره مند شوید اما
 خواهید دانست. ﴿۳۴﴾ آیا بر آنان دلیلی نازل کرده ایم
 پس آن (دلیل) به (صحت) آنچه به او شرک می آورند
 سخن می گوید؟ ﴿۳۵﴾ و هرگاه به مردم رحمتی
 بچشانیم به آن شادمان می شوند و اگر رنج و بلایی به
 خاطر کارهایی که کرده اند به آنان برسد ناگاه آنان
 مأیوس و ناامید می گردند. ﴿۳۶﴾ آیا ندیده اند که
 خداوند روزی را برای هرکس که بخواهد گسترده و
 فراخ، و برای هرکس که بخواهد تنگ و کم
 می گرداند؟ بی گمان در این نشانه هایی است برای
 کسانی که باور می دارند. ﴿۳۷﴾ پس حق خویشاوندان
 و حق مستمندان و در راه ماندگان راه بده، این برای
 کسانی که خشنودی خدا را می جویند بهتر است، و
 آنان رستگارند. ﴿۳۸﴾ و آنچه به عنوان ربا می دهید تا
 (بهره شما) در اموال مردم افزونتر گردد نزد خدا فزونی
 نخواهد یافت، و زکاتی را که در طلب خشنودی
 خداوند پرداخت می کنید این گونه افراد دارای پاداش
 مضاعف خواهند بود. ﴿۳۹﴾ خداوند ذاتی است که
 شمارا آفرید آنگاه به شما روزی داد. سپس شمارا
 می میراند سپس دوباره زنده تان می کند. آیا در میان
 انبازهایتان کسی هست که چیزی از این (کارها) را
 انجام دهد؟! خدا پاک و منزّه می باشد و از آنچه
 شریک او می سازید بسی بالاتر است. ﴿۴۰﴾ فساد و
 تباهی به خاطر کارهایی که مردم انجام داده اند پدیدار
 گشته است تا (خداوند) سزای برخی از آنچه را که
 کرده اند به آنان بچشانند، شاید آنان باز گردند. ﴿۴۱﴾

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الَّذِينَ مِنْ قَبْلُ كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ ﴿٤١﴾ فَأَقِمْ
وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَيِّمِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ
مِنَ اللَّهِ يَوْمَئِذٍ يَصَّدَّعُونَ ﴿٤٢﴾ مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ
كُفْرُهُ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلَا نَفْسَ لَهُ يَمْهَدُونَ ﴿٤٣﴾
لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْ
فَضْلِهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٤٤﴾ وَمِنْ ءَايَاتِهِ أَنْ
يُرْسِلَ الرِّيحَ مُبَشِّرَاتٍ وَلِيَذِيقَكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ
وَلِتَجْرِيَ الْفُلُكُ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ
وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ
رُسُلًا إِلَى قَوْمِهِمْ فَجَاءُوهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَاتَّقَمْنَا مِنْ
الَّذِينَ أَجْرَمُوا وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٦﴾
اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي
السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ كِسْفًا فَتَرَى الْوَدْقَ
يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ
عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٧﴾ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ
أَنْ يُنْزَلَ عَلَيْهِمْ مِنَ قَبْلِهِ لَمُبْلِسِينَ ﴿٤٨﴾ فَانْظُرْ إِلَى
ءَاثَرِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ
ذَلِكَ لَمُنْجَى الْمُؤْمِنِينَ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٩﴾

بگو: در زمین بگردید، آنگاه بنگرید که سرانجام کار
پیشینیان به کجا کشیده است، بیشتر آنان مشرک
بوده‌اند. ﴿۴۲﴾ پس روی خود را به سوی دین درست و
استوار بگردان پیش از آنکه روزی فرا رسد که برایش
بازگشتی از (سوی) خداوند نیست. در آن روز (مردم)
تقسیم می‌گردند. ﴿۴۳﴾ هرکس کفر ورزد کفرش به
زیان خودش است و هرکس کارهای نیکو انجام دهد
پس (از اکنون زمینه عاقبت به خیری را) برای خود
مهمی می‌سازند. ﴿۴۴﴾ تا به کسانی که ایمان آورده و
کارهای شایسته کرده‌اند از فضل خود پاداش دهد،
بی‌گمان او کافران را دوست نمی‌دارد. ﴿۴۵﴾ و از
نشانه‌های او آن است که بادهای او را به عنوان مژده‌رسان
می‌فرستد تا از رحمت خود به شما بچشانند و کشتی‌ها
هم با اجازه و اراده او به حرکت درآیند و تا از فضل او
بجویند و سپاسگزار باشید. ﴿۴۶﴾ و به راستی پیش از تو
پیامبرانی را به سوی اقوامشان فرستاده‌ایم و آنان دلایل
واضح و آشکاری برای این اقوام آوردند، پس از
کسانی که گناه کردند انتقام گرفتیم، و یاری دادن
مؤمنان بر عهده ما بود. ﴿۴۷﴾ خداوند ذاتی است که
بادهای او را می‌فرستد که ابرها را بر می‌انگیزند سپس خدا
آن گونه که بخواهد ابرها را می‌گستراند و آنها را به
صورت توده‌هایی (که بر) بالای یکدیگر انباشته و
متراکم‌اند درمی‌آورد، و می‌بینی که از لابلای آنها
قطره‌های باران بیرون می‌آیند. و هنگامی که آن را به آن
دسته از بندگانش که می‌خواهد، رسانید، آنان شادمان
می‌شوند. ﴿۴۸﴾ هرچند که پیش از نزول باران ناامید و
سرگردان بودند. ﴿۴۹﴾ پس به آثار رحمت خدا بنگر
که چگونه زمین را پس از پژمرده شدنش زنده
می‌گرداند؟! بی‌گمان این (خدا) زنده کننده مردگان
است و او بر هر کاری تواناست. ﴿۵۰﴾

وَلَيْنُ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا لَّظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ
يَكْفُرُونَ ﴿٥١﴾ فَإِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَى وَلَا تَسْمِعُ
الصُّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٥٢﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادٍ
الْعُمِّي عَنْ ضَلَالَتِهِمْ إِنْ تَسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا
فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٥٣﴾ ۞ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ
ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ
بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَهُوَ الْعَلِيمُ
الْقَدِيرُ ﴿٥٤﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا
لَبِئْشُوا غَيْرَ سَاعَةٍ كَذَلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ ﴿٥٥﴾ وَقَالَ
الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِي كِتَابِ اللَّهِ
إِلَى يَوْمِ الْبَعْثِ فَهَذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلَكِنَّكُمْ كُنْتُمْ لَا
تَعْلَمُونَ ﴿٥٦﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعذِرَتُهُمْ
وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٥٧﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا
الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَلَئِنْ جِئْتَهُمْ بِآيَةٍ لَيَقُولَنَّ
الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ ﴿٥٨﴾ كَذَلِكَ
يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٩﴾ فَاصْبِرْ
إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفُّكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ

﴿٦٠﴾

و اگر بادی بفرستیم و بر اثر آن (کشتزار) را زرد شده
بینند پس از آن ناسپاسی می‌شوند. ﴿۵۱﴾ همانا تو
نمی‌توانی به مردگان بشنوانی، و نمی‌توانی کران را
بشنوانی هنگامی که روی بر می‌گردانند و می‌روند.
﴿۵۲﴾ و تو هدایتگر نابینایان از گمراهی‌شان نیستی، تو
تنها می‌توانی کسانی را بشنوانی که آیات ما را باور
می‌دارند پس آنان فرمانبردارند. ﴿۵۳﴾ خداوند ذاتی
است که شما را ابتدا ناتوان آفرید، و بعد از این ناتوانی
قوت و قدرت بخشید، و پس از توانایی (برای شما) ناتوانی
و پیری قرار دارد، هرآنچه بخواهد می‌آفریند و او دانای
تواناست. ﴿۵۴﴾ و روزی که قیامت برپا می‌شود
گناهکاران سوگند یاد می‌کنند که جز یک لحظه ماندگار
نبوده‌اند. این چنین برگردانده می‌شوند. ﴿۵۵﴾ و کسانی
که بدیشان علم و ایمان عطا شده است، می‌گویند: «قطعاً
به موجب حکم کتاب الهی تا روز رستاخیز مانده‌اید، این
روز رستاخیز است ولی شما نمی‌دانستید. ﴿۵۶﴾ پس در
آن روز عذرخواهی ستمکاران سودی به حالشان ندارد و
رضایت (خدا) بر ایشان جلب نمی‌شود. ﴿۵۷﴾ و بی‌گمان
در این قرآن برای مردم از هر مثلی بیان کرده‌ایم، و اگر
برای آنان نشانه‌ای بیاوری کافران می‌گویند: شما بر باطل
هستید. ﴿۵۸﴾ این‌گونه خداوند بر دل‌های آنان که
نمی‌دانند مهر می‌نهد. ﴿۵۹﴾ پس شکیبایی داشته باش، به
راستی که وعده خداوند حق است و کسانی که ایمان
ندارند تو را به سبکسری و اندازند. ﴿۶۰﴾

سُورَةُ لُقْمَانَ

سوره لقمان

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اَلَمْ ۙ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ هُدًى وَرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِينَ ﴿٢﴾ اَلَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ اُولٰٓئِكَ عَلٰى هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ ۖ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٤﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا ۚ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٥﴾ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِ ءَايَاتُنَا وَلَّى مُسْتَكْبِرًا كَاَن لَّمْ يَسْمَعْهَا كَاَن فِى اُذُنَيْهِ وَقْرًا ۚ فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ اَلِيمٍ ﴿٦﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّٰلِحٰتِ لَهُمْ جَنَّٰتُ النَّعِيمِ ﴿٧﴾ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۖ وَعَدَ اللّٰهُ حَقًّا ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٨﴾ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَّرَوْنَهَا ۖ وَاَلْقٰى فِى الْاَرْضِ رَوْسًى اَنْ تَمِيْدَ بِكُمْ ۖ وَبَثَّ فِيْهَا مِنْ كُلِّ دَآبَّةٍ ۖ وَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَنْثَبْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيْمٍ ﴿٩﴾ هٰذَا خَلْقُ اللّٰهِ فَاَرُوْنِىْ مَاذَا خَلَقَ الَّذِيْنَ مِنْ دُوْنِهٖ ۚ بَلِ الْظٰلِمُوْنَ فِى ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿١٠﴾

الف، لام، میم. ﴿۱﴾ این آیه‌های کتاب حکمت‌آمیز است. ﴿۲﴾ هدایت و رحمتی است برای نیکوکاران. ﴿۳﴾ کسانی که نماز را برپای می‌دارند و زکات می‌پردازند و آنان به آخرت یقین دارند. ﴿۴﴾ اینان از (سوی) پروردگارشان از هدایت برخوردار هستند و ایشان قطعاً رستگارند. ﴿۵﴾ و در میان مردم کسانی هستند که خریدار سخنان بیهوده‌اند تا بدون هیچ دانشی (مردم را) از راه خداوند گمراه سازند و آن‌را به مسخره گیرند. آنان عذاب خوارکننده‌ای دارند. ﴿۶﴾ و چون آیات ما بر او خوانده شود تکبرکنان روی برمی‌گرداند، گویی که آن‌را نشنیده است، انگار در گوش‌هایش سنگینی است، پس او را به عذاب دردناکی مژده بده. ﴿۷﴾ بی‌گمان کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند باغهای پر نعمت بهشت از آن ایشان است. ﴿۸﴾ جاودانه در آن خواهند ماند، این وعده راستین خداست، و او قدرتمند و باحمت است. ﴿۹﴾ آسمان‌ها را بدون ستون‌هایی که آنها را ببینید آفریده است و در زمین کوه‌های استواری را افکنده تا زمین شما را نلرزاند و در آن انواع جنبندگان را پخش و پراکنده کرده است. و از آسمان آبی نازل کردیم آنگاه در زمین هر گونه‌ای ارزشمند را رویاندیم. ﴿۱۰﴾ این آفرینش خداوند است، شما به من نشان دهید که غیر او چه چیزی را آفریده‌اند؟ بلکه ستمگران در گمراهی آشکاری هستند. ﴿۱۱﴾

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا لُقْمَنَ الْحِكْمَةَ أَنِ اشْكُرْ لِلَّهِ وَمَن يَشْكُرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ ۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَ لُقْمَنُ لِبَنِيهِ ۖ وَهُوَ يَعِظُهُ ۖ يَبْنَىٰ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ ۖ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ﴿١٣﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهْنًا عَلَىٰ وَهْنٍ وَفَصَّلَهُ فِي عَامَيْنِ أَنِ اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ إِلَيَّ الْمَصِيرُ ﴿١٤﴾ وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۖ وَصَاحِبْهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا ۖ وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ يَبْنَىٰ إِنَّهَا إِن تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمَوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللَّهُ ۖ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿١٦﴾ يَبْنَىٰ أَقِمِ الصَّلَاةَ ۖ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ ۖ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا أَصَابَكَ ۖ إِنَّ ذَٰلِكَ مِنْ عَزَمِ الْأُمُورِ ﴿١٧﴾ وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ ۖ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا ۖ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿١٨﴾ وَأَقْصِدْ فِي مَشْيِكَ ۖ وَأَغْضُضْ مِن صَوْتِكَ ۖ إِنَّ

أَنكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ ﴿١٩﴾

و به راستی که به لقمان فرزانی بخشیدیم (و به او فرمان دادیم) که خدا را سپاسگزاری کن و هر کس (خدا را) سپاس گزارد به سود خویش سپاسگزاری می کند و هر کس ناسپاسی کند (بداند که) خداوند بی نیاز ستوده است. ﴿۱۲﴾ و (به یادآور) زمانی را که لقمان درحالیکه پسرش را اندرز می داد به او گفت: پسر جان! به خداوند شرک نورز. به راستی که شرک ستمی بزرگ است. ﴿۱۳﴾ و به انسان درباره پدر و مادرش سفارش کرده ایم، مادرش با ضعف روز افزون او را آبتن بوده است. و باز گرفتنش از شیر طی دو سال است. (انسان را سفارش نمودیم) که شکرگزار من و پدر و مادرش باش که بازگشت (همه) به سوی من است. ﴿۱۴﴾ و اگر تو را بر آن داشتند که چیزی را شریک من قرار دهی که کمترین آگاهی از آن نداری، از آنان اطاعت مکن، و در دنیا به خوبی با آنان رفتار کن، و از راه کسی پیروی کن که به سوی من رو کرده است، سپس بازگشتان به سوی من است آنگاه شما را از آنچه می کردید آگاه خواهم ساخت. ﴿۱۵﴾ پسر جان! اگر آن به اندازه سنگینی دانه ای از سپندان باشد و در دل سنگی یا در آسمانها و یا در میان زمین باشد خدا آن را حاضر می آورد، بی گمان خداوند باریک بین و آگاه است. ﴿۱۶﴾ ای فرزندم! نماز را برای دار و به کار نیک دستور بده و از کار بد بازدار و در برابر آنچه به تو می رسد شکبیا باش که این از کارهای سترگ است. ﴿۱۷﴾ و با تکبر از مردم روی مگردان و در زمین خرامان راه مرو، بی گمان خداوند هیچ متکبر فخر فروشی را دوست ندارد. ﴿۱۸﴾ و در راه رفتنت میانه روی (را پیشه) کن و از صدایت بکاه، (بدان که) بدترین صداها، صدای خران است. ﴿۱۹﴾

أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعَمَهُ ظَهَرَةً وَبَاطِنَةً وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُّنِيرٍ ﴿١٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَّلُوْكَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿١١﴾ وَمَن يُسَلِّمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿١٢﴾ وَمَن كَفَرَ فَلَا يَحْزُنكَ كُفْرُهُ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٣﴾ نُمَتِّعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿١٤﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٥﴾ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿١٦﴾ وَلَوْ أَتَمَّا فِي الْأَرْضِ مِن شَجَرَةٍ أَقْلَمُ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِن بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَا نَفِدَتْ كَلِمَتُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٧﴾ مَا خَلَقَكُمْ وَلَا بَعَثَكُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةٍ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ

﴿١٨﴾

آیا ندیده‌اید که خداوند آنچه را در آسمان‌ها و زمین است برایتان رام گردانیده و نعمت‌های (ظاهری و باطنی) خود را بر شما گسترده و افزون ساخته است؟ و برخی از مردم بدون هیچ‌گونه دانش و هدایت و کتاب روشنی درباره خدا مجادله می‌کند. ﴿۲۰﴾ و چون به آنان گفته شود: از چیزی پیروی کنید که خداوند نازل کرده است، می‌گویند: بلکه از چیزی پیروی می‌کنیم که پدران خود را بر آن یافته‌ایم، آیا (از نیاکان خود پیروی می‌کنند) حتی اگر شیطان آنان را به عذاب آتش فروزان فرا خواند. ﴿۲۱﴾ و هرکس نیکوکارانه روی (دل) خویش را به سوی خداوند آورد، به دستاویز بسیار محکمی چنگ زده، و سرانجام کارها به سوی خداوند است. ﴿۲۲﴾ و هرکس که کافر شود کفر او تو را غمگین نسازد، (چراکه) بازگشت آنان به سوی ماست، و ایشان را از کارهایی که کرده‌اند آگاه می‌سازیم. بی‌گمان خداوند به راز دلها آگاه است. ﴿۲۳﴾ ایشان را اندکی بهره‌مند می‌سازیم آنگاه آنان را به (تحمل) عذابی سخت ناگزیر می‌نماییم. ﴿۲۴﴾ و اگر از آنان پرسشی که چه کسی آسمان‌ها و زمین را آفریده است؟ حتماً می‌گویند: خداوند، بگو: ستایش از آن خداست ولی بیشترشان نمی‌دانند. ﴿۲۵﴾ از آن خداست آنچه که در آسمانها و زمین است، بی‌گمان خداوند همو بی‌نیاز و ستوده است. ﴿۲۶﴾ و اگر همه درختانی که روی زمین هستند قلم شوند و دریا (جوهر گردد) و هفت دریا کمک این دریا شود سخنان خداوند پایان نپذیرند، بی‌گمان خداوند عزیز و حکیم است. ﴿۲۷﴾ آفرینش شما و برانگیختن جز مانند (آفرینش و برانگیختن) یک تن نیست، بی‌گمان خداوند شنوای داناست. ﴿۲۸﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي
 اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلُّ يَجْرِي إِلَىٰ أَجَلٍ
 مُّسَمًّى وَأَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٩﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ
 اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِ الْبَطْلُ وَأَنَّ
 اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ الْفُلْكَ تَجْرِي
 فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللَّهِ لِيُرِيَكُمْ مِّنْ آيَاتِهِ إِنَّ فِي
 ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣١﴾ وَإِذَا غَشِيَهُم
 مَّوْجٌ كَالظُّلَلِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا
 نَجَّاهُم إِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا
 كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ ﴿٣٢﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ
 وَأَخْشَوْا يَوْمًا لَا يَجْزِي وَالِدٌ عَن وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ
 هُوَ جَازٍ عَن وَالِدِهِ شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا
 تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ
 ﴿٣٣﴾ إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ
 وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا
 تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ
 إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٤﴾

آیا ندیده‌ای که خداوند شب را در روز و روز را در
 شب داخل می‌گرداند، و خورشید و ماه را ارام کرده
 است، هریک تا مدتی معین در حرکت است، و همانا
 خداوند به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿۲۹﴾ این از آن
 جهت است که خداوند حق است و آنچه را که به جز
 او به فریاد می‌خوانند باطل است، و خداوند والا و
 بزرگ است. ﴿۳۰﴾ آیا ندیده‌ای که کشتی‌ها در دریا
 به فضل خدا حرکت می‌کنند تا (برخی) از نشانه‌های
 خود را به شما بنمایانند؟! بی‌گمان در این (کار)
 عبرت‌هایی برای هر شکیبای سپاسگزاری است. ﴿۳۱﴾
 و چون موجی کوه آسا آنان را فرو گیرد خالصانه خدا
 را به فریاد می‌خوانند، و عبادت را خاص او می‌دانند،
 ولی هنگامی که آنان را نجات دهد و سالم به خشکی
 برساند آنگاه برخی از ایشان میانه‌رو هستند، و هیچ‌کس
 جز غدار آیات ما را انکار نمی‌کند. ﴿۳۲﴾ ای مردم! از
 پروردگارتان پروا بدارید، و بترسید از روزی که هیچ
 پدری کار فرزندش را کفایت نکند و هیچ فرزندی
 نیست که بتواند چیزی از پدرش را کفایت کند،
 بی‌گمان وعده خداوند راست است. پس زندگانی دنیا
 شما را فریب ندهد و شیطان فریبکار شمارا نسبت به
 خداوند فریب ندهد. ﴿۳۳﴾ به راستی فقط خداوند
 می‌داند که چه زمانی قیامت فرا می‌رسد، و اوست که
 باران می‌باراند و آنچه را در رحم‌هاست می‌داند، و
 هیچ‌کس نمی‌داند فردا چه چیزی را فراچنگ می‌آورد،
 و هیچ‌کس نمی‌داند که در کدام سرزمین می‌میرد.
 بی‌گمان خداوند دانا و آگاه است. ﴿۳۴﴾

سُورَةُ السَّجْدَةِ

سوره سجده

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اَلَمْ ۙ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ
 اَلْعٰلَمِيْنَ ۝ اَمْ يَقُولُوْنَ افْتَرٰهُ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ
 رَبِّكَ لِشُنْدِرَ قَوْمًا مَّا اَتٰهُمْ مِنْ نَّذِيْرٍ مِّنْ قَبْلِكَ
 لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُوْنَ ۝ اَللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ
 وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى
 الْعَرْشِ مَا لَكُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ مِنْ وَّلِيٍّ وَلَا شَفِيْعٍ اَفَلَا
 تَتَذَكَّرُوْنَ ۝ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ مِنَ السَّمَاءِ اِلَى الْاَرْضِ
 ثُمَّ يَعْرُجُ اِلَيْهِ فِيْ يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ اَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا
 تَعُدُّوْنَ ۝ ذٰلِكَ عَلِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيْزُ
 الرَّحِيْمُ ۝ الَّذِيْ اَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ وَبَدَأَ
 خَلْقَ الْاِنْسٰنِ مِنْ طِيْنٍ ۝ ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ
 سُلٰلَةٍ مِّنْ مَّاءٍ مَّهِينٍ ۝ ثُمَّ سَوَّاهُ وَنَفَخَ فِيْهِ مِنْ
 رُّوْحِهٖ ۙ وَجَعَلَ لَكُمْ السَّمْعَ وَالْاَبْصَرَ وَالْاَفْئِدَةَ
 قَلِيْلًا مَّا تَشْكُرُوْنَ ۝ وَقَالُوْا اِذَا ضَلَلْنَا فِي الْاَرْضِ
 اٰءِنَّا لَفِيْ خَلْقٍ جَدِيْدٍ ۙ بَلْ هُمْ بِلِقَآءِ رَبِّهِمْ كٰفِرُوْنَ
 ۝ قُلْ يَتَوَفَّاكُم مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِيْ وُكِّلَ بِكُمْ
 ثُمَّ اِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُوْنَ ۝

به نام خداوند بخشنده مهربان

الف لام میم. ﴿۱﴾ (این) کتابی است که از سوی
 پروردگار جهانیان نازل شده است (و) هیچ شکی در
 آن نیست، پروردگار جهانیان است. ﴿۲﴾ آیا می گویند:
 خودش آن را از پیش خود ساخته است؟! بلکه قرآن
 حق است و از سوی پروردگارت آمده است تا گروهی
 را بترسانی که پیش از تو ترساننده ای به نزد آنان نیامده
 است. باشد که آنان راه یابند. ﴿۳﴾ خداوند ذاتی است
 که آسمان ها و زمین و آنچه را که در میان آن دو است
 در شش روز آفرید، سپس بر عرش بلند و مرتفع
 گردید، جز او هیچ دوست و شفاعت کننده ای ندارید،
 آیا پند نمی پذیرید؟. ﴿۴﴾ او امر را تدبیر می نماید، و
 این اوامر از آسمان به سوی زمین فرود می آیند، سپس
 در روزی که اندازه آن هزار سالهائی است که شما
 می شمارید به سوی او بالا می روند. ﴿۵﴾ او خداوندی
 است آگاه از پنهان و آشکار (و) چیره و مهربان است.
 ﴿۶﴾ خدایی که هر چیزی را به نیکوترین (وجه) آفریده
 است و آفرینش انسان را از گل آغازید. ﴿۷﴾ آنگاه
 نسل او را از چکیده آب ضعیف و ناچیزی آفرید. ﴿۸﴾
 آنگاه به اندام او سامان داد و از روح خود در آن دمید
 و برای شما گوش ها و چشم ها و دل ها آفرید (ولی شما
 کمتر شکر می گزارید. ﴿۹﴾ و (کافران) می گویند: آیا
 هنگامی که ما مُردیم و در زمین ناپدید گشتیم آفرینش
 تازه ای خواهیم یافت؟ بلکه آنان به لقای پروردگارشان
 کافرند. ﴿۱۰﴾ بگو: فرشته مرگ که بر شما گماشته
 شده است جانتان را می ستاند، آنگاه به نزد
 پروردگارتان باز گردانده می شوید. ﴿۱۱﴾

وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا رُءُوسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ
 رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا
 مُوقِنُونَ ﴿١٢﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدًى
 وَلَكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ
 وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٣﴾ فَذُوقُوا بِمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ
 هَذَا إِنَّا نَسِينَاكُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ بِمَا كُنْتُمْ
 تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِهَا
 خَرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا
 يَسْتَكْبِرُونَ ﴿١٥﴾ تَتَجَافَىٰ جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ
 يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ
 ﴿١٦﴾ فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ
 جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾ أَفَمَن كَانَ مُؤْمِنًا كَمَن
 كَانَ فَاسِقًا لَا يَسْتَوُونَ ﴿١٨﴾ أَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ جَنَّاتُ الْمَأْوَىٰ نُزُلًا بِمَا كَانُوا
 يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَأْوَاهُمُ النَّارُ كُلَّمَا
 أَرَادُوا أَن يَخْرُجُوا مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا
 عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهِ تَكْذِبُونَ ﴿٢٠﴾

و اگر بنگری هنگامی که گناهکاران از نزد
 پروردگارشان سر به زیر افکنده‌اند و می‌گویند:
 پروردگارا! دیدیم و شنیدیم پس ما را بازگردان تا کار
 شایسته انجام دهیم، بی‌گمان یقین کرده‌ایم. ﴿۱۲﴾ و
 اگر ما می‌خواستیم به هرکس هدایتش را می‌دادیم ولی
 از سوی من مقرر شده است که جهنم را از جن‌ها و
 مردمان همگی پر کنم. ﴿۱۳﴾ پس به سزای آن که
 دیدار امروزتان را فراموش کردید (عذاب جهنم را)
 بچشید، و همانا ما نیز شما را به دست فراموشی
 سپردیم، و بچشید عذاب همیشگی را به سبب کارهایی
 که می‌کردید. ﴿۱۴﴾ تنها کسانی به آیات ما ایمان
 می‌آورند که هروقت آیات و نشانه‌ها به آنان یادآوری
 شود به سجده می‌افتند و پروردگارشان را با ستایش و
 به پاکی یاد می‌کنند و تکبر نمی‌ورزند. ﴿۱۵﴾
 پهلوهایشان از بسترها دور می‌شود، با بیم و امید
 پروردگارشان را به فریاد می‌خوانند و از آنچه به آنان
 روزی داده‌ایم انفاق می‌کنند. ﴿۱۶﴾ هیچ کس نمی‌داند
 در برابر کارهایی که انجام می‌دهند چه چیزهای شادی
 آفرین و مسرت بخشی برای ایشان پنهان شده است.
 ﴿۱۷﴾ آیا کسی که مؤمن است مانند کسی است که
 فاسق است؟! (هرگز) برابر نیستند. ﴿۱۸﴾ اما کسانی که
 ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند، باغ‌های بهشت
 که در آن مسکن می‌گزینند از آن ایشان خواهد بود و
 در آن از آنان پذیرایی به علم خواهد آمد. ﴿۱۹﴾ و اما
 کسانی که فاسق هستند جایگاهشان آتش دوزخ است،
 هرزمان که بخواهند از آن خارج شوند ایشان بدانجام
 بازگردانده می‌شود و به آنها گفته می‌شود: بچشید
 عذاب آتشی را که آن را دروغ می‌پنداشتید. ﴿۲۰﴾

وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَذْنَىٰ دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَلَا تَكُن فِي مِرْيَةٍ مِّن لِّقَائِهِ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٢٣﴾ وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أَيْمَةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يُوقِنُونَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٢٥﴾ أَوْ لَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَبْلِهِم مِّنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسْكِنِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً أَفَلَا يَسْمَعُونَ ﴿٢٦﴾ أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا نَسُوقُ الْمَاءَ إِلَى الْأَرْضِ الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ أَنْعَامُهُمْ وَأَنْفُسُهُمْ أَفَلَا يُبْصِرُونَ ﴿٢٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْفَتْحُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٨﴾ قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِيْمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَانْتَظِرِ إِنَّهُمْ مُنْتَظَرُونَ ﴿٣٠﴾

و به یقین عذاب نزدیک‌تر (دنیا) را پیش از عذاب بزرگ‌تر (آخرت) بدیشان می‌چشانیم، باشد که بازگردند. ﴿۲۱﴾ و کیست ستمکارتر از کسیکه به آیات پروردگارش پند داده شود آنگاه از آن روی بگردانند؟! بی‌گمان ما از گناهکاران انتقام خواهیم گرفت. ﴿۲۲﴾ و کتاب را به موسی دادیم، بنابراین، از اینکه موسی (کتاب تورات) را (با نهایت رضایت و خشنودی) دریافت کرده است در شک مباش، و آن را برای بنی‌اسرائیل (مایه) هدایت گردانیدیم. ﴿۲۳﴾ و از آنان چون شکیبایی ورزیدند و به آیات ما یقین یافتند پیشوایانی قرار دادیم که به فرمان ما راهنمایی می‌نمودند. ﴿۲۴﴾ بی‌گمان پروردگارت در روز قیامت میان آنان در آنچه در آن اختلاف می‌ورزیدند داوری می‌کند. ﴿۲۵﴾ آیا برایشان روشن نشده است که پیش از آنان چه اندازه از نسل‌ها را نابود کرده‌ایم و (ایشان هم اینک) در مسکن و مکان آنان راه می‌روند؟! بی‌گمان در این نشانه‌هایی است. آیا نمی‌شنوند؟! ﴿۲۶﴾ آیا ندیده‌اند که ما آب را به‌سوی زمین خشک و بی‌گیاه گسیل می‌داریم و به وسیله آن کشتزارها را می‌رویانیم که هم چهارپایانشان و هم خودشان از آن می‌خورند؟! آیا نمی‌بینند؟! ﴿۲۷﴾ و می‌گویند: اگر راستگوئید این فیصله و قضاوت کی خواهد بود؟! ﴿۲۸﴾ بگو: در روز فیصله و قضاوت ایمان کافران به آنان سودی نمی‌بخشد و نه به آنان مهلت داده می‌شود. ﴿۲۹﴾ پس، از آنان روی برگردان و منتظر باش چراکه ایشان هم منتظر هستند. ﴿۳۰﴾

سُورَةُ الْأَحْزَابِ

سوره احزاب

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ
وَالْمُنَافِقِينَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١﴾ وَاتَّبِعْ مَا
يُوحَىٰ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَبِيرًا ﴿٢﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٣﴾ مَا
جَعَلَ اللَّهُ لِرَجُلٍ مِّن قَلْبَيْنِ فِي جَوْفِهِ ۖ وَمَا جَعَلَ
أَزْوَاجَكُمْ أَلْفًا تُظَاهِرُونَ مِنْهُنَّ أُمَّهَاتِكُمْ وَمَا
جَعَلَ أَدْعِيَاءَكُمْ أَبْنَاءَكُمْ ۚ ذَٰلِكُمْ قَوْلُكُمْ
بِأَفْوَاهِكُمْ ۖ وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ ﴿٤﴾
أَدْعُوهُمْ لِأَبَائِهِمْ هُوَ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ فَإِن لَّمْ تَعْلَمُوا
أَبَاءَهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَمَوَالِيكُمْ وَلَيْسَ
عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَا أَخْطَأْتُمْ بِهِ ۚ وَلَٰكِن مَّا
تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْ ۖ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥﴾
النَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْ ۖ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ
ۖ وَأُولُوا الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ
مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَن تَفْعَلُوا إِلَىٰ
أَوْلِيَائِكُمْ مَّعْرُوفًا كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا

﴿٦﴾

ای پیامبر! از خدا پروا بدار، و از کافران و منافقان اطاعت مکن، بی گمان خداوند آگاه (و) دارای حکمت است. ﴿۱﴾ و از آنچه که از سوی پروردگارت به تو وحی می شود پیروی کن، بی گمان خداوند از کارهایی که انجام می دهید آگاه است. ﴿۲﴾ و بر خدا توکل کن و خداوند به عنوان کارساز کافی است. ﴿۳﴾ خداوند برای هیچ کس دو دل درونش قرار نداده است، و زنانان را که مورد اظهار قرار می دهید مادرانتان قرار نداده، و پسر خواندگانتان را پسران شما نگردانده است. این سخنی است که شما به زبان می گوید و خداوند حق می گوید و او به راه راست راهنمایی می کند. ﴿۴﴾ آنان (=پسرخواندگان) را به پدرشان نسبت دهید، این کار پیش خدا دادگرانه تر است، اگر هم پدران ایشان را نشناختید آنان برادران دینی و دوستان شما هستند، و در آنچه که اشتباه کرده باشید گناهی بر شما نیست بلکه در آنچه دل های شما قصد (گناه) کند (مستولند) و خداوند آمرزنده مهربان است. ﴿۵﴾ پیامبر به (تصرف در کارهای) مؤمنان از خودشان سزاوارتر است، و همسران پیامبر مادران مؤمنان هستند، و خویشاوندان نسبت به همدیگر در کتاب خدا را مؤمنان و مهاجران اولویت بیشتری دارند مگر اینکه در حق دوستانان نیکی نکنید. این در کتاب نوشته شده است. ﴿۶﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ
وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ
مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٧﴾ لِيَسْأَلَ الصَّادِقِينَ عَنْ صِدْقِهِمْ
وَأَعِدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٨﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ
آمَنُوا أَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ
جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَكَانَ
اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٩﴾ إِذْ جَاءَكُمْ مِنْ فَوْقِكُمْ
وَمِنْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ
الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِاللَّهِ الظُّنُونًا ﴿١٠﴾ هُنَالِكَ
أُتِيَ الْمُؤْمِنُونَ زَلَزَلُوهَا زَلْزَالًا شَدِيدًا ﴿١١﴾ وَإِذْ يَقُولُ
الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ مَا وَعَدَنَا اللَّهُ
وَرَسُولُهُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَتْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ
يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا وَيَسْتَعِذُّنَ
فَرِيقٌ مِّنْهُمْ النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ
بِعَوْرَةٍ إِنْ يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا ﴿١٣﴾ وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِمْ
مِّنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سُلِوا الْفِتْنَةَ لَآتَوْهَا وَمَا تَلَبَّثُوا بِهَا
إِلَّا يَسِيرًا ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ كَانُوا عَاهِدُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ لَا
يُولُونَ إِلَّا ذُبُرًا وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا ﴿١٥﴾

و (به یاد آور) هنگامی را که از پیامبران پیمان گرفتیم و
(نیز) از تو و از نوح و ابراهیم و موسی و عیسی پسر
مریم، و از آنان پیمانی محکم و استوار گرفتیم. ﴿۷﴾ تا
از راستگویان از راستیشان پرسش کند و خداوند عذاب
دردناکی برای کافران آماده ساخته است. ﴿۸﴾ ای
مؤمنان! نعمت خدا را بر خود یاد کنید، بدانگاه که
لشکرها به سراغ شما آمدند ولی ما توفانی را بر آنان
فرستادیم و لشکریایی را به سویشان روانه کردیم که
شما آنان را نمی دیدید، و خداوند به آنچه می کنید
بیناست. ﴿۹﴾ آنگاه که از طرف بالا و پایین شما
به سویتان آمدند و آنگاه که چشم ها خیره شدند و دل ها
به حنجره ها رسیدند و گمان های گوناگونی نسبت به
خداوند می بردید. ﴿۱۰﴾ آنجا (بود که) مؤمنان مورد
آزمایش قرار گرفتند و سخت متزلزل شدند. ﴿۱۱﴾ (به
یاد آورید) زمانی را که منافقان و بیماردلان می گفتند:
خدا و پیامبرش جز وعده های دروغین به ما نداده اند.
﴿۱۲﴾ و چون گروهی از آنان گفتند: ای اهل یثرب!
جای ماندگاری شما در اینجا نیست، پس باز گردید. و
گروهی از آنان از پیامبر اجازه می طلبند و می گویند:
خانه های ما بدون حفاظ و ناستوار است، حال آنکه
آنها بی حفاظ نیستند و مرادشان جز فرار نبود. ﴿۱۳﴾ و
اگر (لشکریان دشمن) از اطراف مدینه وارد آن
می شدند سپس از آنان می خواستند از دین برگردند به
یقین این کار را انجام می دادند و مگر اندکی در آن
درنگ نمی کردند. ﴿۱۴﴾ و آنان پیش از این با خداوند
پیمان بسته بودند که پشت به دشمن نکنند، و عهد و
پیمان خدا بازخواست دارد. ﴿۱۵﴾

قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمْ الْفِرَارُ إِنْ فَرَرْتُمْ مِنَ الْمَوْتِ أَوْ الْقَتْلِ وَإِذَا لَا تُمْتَعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٦﴾ قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُمْ مِنَ اللَّهِ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧﴾ ۞ قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الْمَعْوِقِينَ مِنْكُمْ وَالْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ إِلَيْنَا وَلَا يَأْتُونَ الْبَاسَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٨﴾ أَشْحَٰةٌ عَلَيْكُمْ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ كَالَّذِي يُغَشِّي عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَإِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ سَلَقُوكُمْ بِالْسِنَةِ حِدَادٍ أَشْحَٰةٌ عَلَى الْخَيْرِ أُولَٰئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا فَأَحْبَطَ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٩﴾ يَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا وَإِنْ يَأْتِ الْأَحْزَابُ يَوْدُوا لَهُ أُنْهَمُ بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ يَسْأَلُونَ عَنْ أَنْبَاءِكُمْ وَلَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا قَتَلُوا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٢٠﴾ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا ﴿٢١﴾ وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَٰذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا ﴿٢٢﴾

بگو: اگر از مرگ یا کشته شدن فرار کنید این فرار سودی به حال شما نخواهد داشت، و آن گاه جز اندکی بهره مند نمی شوید. ﴿۱۶﴾ بگو: چه کسی می تواند شما را در برابر اراده خدا حفظ کند اگر او مصیب یا رحمتی را برای شما بخواهد؟! آنان غیر از خدا هیچ سرپرست و یابری برای خود نخواهند یافت. ﴿۱۷﴾ به راستی خداوند کسانی از شما را که مردم را از جنگ باز می داشتند می شناسد و (نیز) آنان را که به برادرانشان گفتند: به سوی ما بیایید و جز اندکی به جنگ نمی آیند. ﴿۱۸﴾ حال آنکه بر شما بخل می ورزند، پس چون ترس در میان آید آنان را می بینی که مانند کسی که از (سختی) مرگ بیهوش شده باشد چشمانش در حلقه می گردد (و) به سوی تو می نگرند، و هنگامی که ترس از میان برود زبانهای تند و تیز خود را به برش می گذارند و بر خیر و نعمت بخل ورزانند. اینان هرگز ایمان نیاورده اند، و خدا اعمال ایشان را تباه می گرداند و این کار برای خدا آسان است. ﴿۱۹﴾ گمان می برند لشکرها (ی کافران) نرفته اند و اگر لشکری کافران بار دیگر برگردند ایشان دوست دارند در میان اعراب باده نشین باشند، و از اخبار شما پرسش می کنند، و اگر در میان شما بودند جز مقدار کم و ناچیزی پیکار نمی کردند. ﴿۲۰﴾ به راستی برای کسی از شما که به (پاداش) خداوند و روز قیامت امید می دارد و خداوند را بسیار یاد می کند، در (سیره) پیامبر خدا سرمشقی نیکو است. ﴿۲۱﴾ و هنگامیکه مؤمنان لشکری (کافران) را دیدند، گفتند: این همان چیزی است که خدا و پیامبرش به ما وعده داده بودند، و خدا و پیغمبرش راست فرموده اند، و این به آنان جز ایمان و تسلیم نیافزود. ﴿۲۲﴾

مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ
 فَمِنْهُمْ مَّنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا
 تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾ لِّيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ
 وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ إِن شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ
 كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٤﴾ وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا
 بِعَيْثِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ
 وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا ﴿٢٥﴾ وَأَنْزَلَ الَّذِينَ ظَلَهُوهُمْ مِّنْ
 أَهْلِ الْكِتَابِ مِّنْ صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ
 الرُّعْبَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا ﴿٢٦﴾
 وَأَوْرَثَكُم أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ وَأَرْضًا لَّمْ
 تَطَّوْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢٧﴾ يَأْتِيهَا
 النَّبِيُّ قُلٌ لِّأَزْوَاجِكَ إِن كُنْتُنَّ تُرِدْنَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
 وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَأُسَرِّحْكُنَّ سَرَاحًا
 جَمِيلًا ﴿٢٨﴾ وَإِن كُنْتُنَّ تُرِدْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالْآخِرَةَ
 فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنكُنَّ أَجْرًا
 عَظِيمًا ﴿٢٩﴾ يَنْسَاءَ النَّبِيُّ مَن يَأْتِ مِنْكُنَّ بِفَحِشَةٍ
 مُّبَيَّنَةٍ يُضَعَّفُ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى
 اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

از مؤمنان کسانی هستند که آنچه را با خداوند بر آن
 پیمان بسته بودند تحقق بخشیدند، پس برخی از آنان
 قرارشان را به انجام رساندند و برخی نیز در انتظارند و
 آنان هیچ گونه تغییر و تبدیلی (در عهد و پیمان خود)
 نداده‌اند. ﴿۲۳﴾ تا خداوند راستگویان را به خاطر
 راستی‌شان پاداش بدهد و منافقان را هرگاه که بخواهد
 عذاب کند و یا ببخشد. بی‌گمان خداوند آمرزنده
 مهربان است. ﴿۲۴﴾ و خداوند کافران را در اوج خشم
 و غضبشان بازگرداند درحالی‌که به هیچ یک از آنچه
 می‌خواستند نرسیدند، و خداوند مؤمنان را از جنگ
 بی‌نیاز ساخت و خداوند توانا و چیره است. ﴿۲۵﴾ و
 خداوند کسانی از اهل کتاب را که از آنان پشتیبانی
 کرده بودند از قلعه‌هایشان فرود آورد و به دل‌هایشان
 ترس و هراس انداخت! گروهی را می‌کشید و گروهی
 را به اسارت می‌گرفتید. ﴿۲۶﴾ و زمین و خانه و
 دارایی‌شان، و همچنین زمینی را که هرگز بدان گام
 ننهاده بودید به شما داد، بی‌گمان خداوند بر هر چیزی
 تواناست. ﴿۲۷﴾ ای پیغمبر! به همسران خود بگو: اگر
 زندگانی دنیا و تجمل آن را می‌خواهید بیایید تا به شما
 هدیه‌ای مناسب بدهم و شما را به طرز نیکویی رها
 سازم. ﴿۲۸﴾ و اگر خدا و پیامبرش و سرای آخرت را
 می‌خواهید خداوند برای نیکوکارانتان پاداش بزرگی
 آماده ساخته است. ﴿۲۹﴾ ای همسران پیامبر! هرکدام
 از شما مرتکب کار ناشایست آشکاری شود کیفر او دو
 برابر خواهد بود و این برای خدا آسان است. ﴿۳۰﴾

وَمَنْ يَقْنُتْ مِنْكُمْ لِلَّهِ وَرَسُولِهِ وَتَعْمَلْ صَالِحًا
تُؤْتِهَا أَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَأَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾
يَنْسَاءُ النَّبِيُّ لَسْتَنْ كَأَحَدٍ مِّنَ النِّسَاءِ إِنِ اتَّقَيْتُنَّ
فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ
وَقُلْنَ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ﴿٣٢﴾ وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا
تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ
وَعََاتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ
لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ
تَطْهِيرًا ﴿٣٣﴾ وَأَذْكُرْنَ مَا يُتْلَىٰ فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ آيَاتِ
اللَّهِ وَالْحِكْمَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا ﴿٣٤﴾ إِنَّ
الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
وَالْقَانِتِينَ وَالْقَانِتَاتِ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ
وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ
وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّالِحِينَ وَالصَّالِحَاتِ
وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ
كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا

﴿۳۵﴾

و هر کس از شما که در برابر خدا و پیامبرش گردن نهد
و کار شایسته انجام دهد پاداش او را دو بار به او
می‌دهیم و برای او روزی و نعمت ارزشمندی فراهم
ساخته‌ایم. ﴿۳۱﴾ ای زنان پیامبر! شما مانند هیچ یک از
(سایر) زنان نیستید اگر پرهیزگار باشید، پس در سخن
گفتن نرمی نکنید تا کسی در دل خویش بیماری دارد
به طمع نیافتد، و سخنی شایسته بگوید. ﴿۳۲﴾ و در
خانه‌های خود بمانید و همچون جاهلیت پیشین در میان
مردم ظاهر نشوید و خودنمایی نکنید و نماز را برپای
دارید و زکات را پردازید و از خدا و پیامبرش اطاعت
کنید. جز این نیست که خداوند می‌خواهد پلیدی را از
شما اهل بیت دور کند و شما را کاملاً پاکیزه گرداند.
﴿۳۳﴾ و هر آنچه را که از آیه‌های خداوند و حکمت
در خانه‌هایتان خوانده می‌شود یاد کنید، بی‌گمان
خداوند باریک بین آگاه است. ﴿۳۴﴾ بدون شک
مردان مسلمان و زنان مسلمان، مردان با ایمان و زنان با
ایمان، مردان فرمان‌بردار فرمان خدا و زنان فرمان‌بردار
فرمان خدا، و مردان و زنان راستگو، و مردان و زنان
بردار، و مردان فروتن و زنان فروتن و مردان صدقه
دهنده، و زنان صدقه دهنده و مردان روزه‌دار و زنان
روزه‌دار، و مردان پاکدامن و زنان پاکدامن، و مردان و
زنانی که خداوند را بسیار یاد می‌کنند خداوند برای
آنان آمرزش و پاداشی بزرگ فراهم دیده است. ﴿۳۵﴾

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ ۗ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا ﴿٣٦﴾ وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَهُ ۗ فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا ۚ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٣٧﴾ مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللَّهُ لَهُ ۖ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ ۚ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدَرًا مَقْدُورًا ﴿٣٨﴾ الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ ۚ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٣٩﴾ مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ ۚ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٤٠﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ﴿٤١﴾ وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٤٢﴾ هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ ۚ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ﴿٤٣﴾

و هیچ مرد و زن مؤمنی در کاری که خدا و پیغمبرش (در آن) داوری کرده باشند اختیاری از خود ندارند و کسی که از خدا و پیامبرش نافرمانی کند در گمراهی آشکاری گرفتار آمده است. ﴿۳۶﴾ و به یادآور زمانی را که به کسی که خداوند بدو نعمت داده بود و تو (نیز) بدو لطف کرده بودی، می گفتی: همسرت را برای خود نگاه دار و از خداوند بترس و در دل خود آنچه را که خداوند پدیدار کننده اش است پنهان می ساختی، و از مردم می ترسیدی و خداوند به آنکه از او بررسی سزاوارتر است. هنگامیکه زید نیاز خود را از او به پایان برد او را به نکاح تو درآوردیم تا مشکلی برای مؤمنان در ازدواج با همسران پسرخواندگانشان نباشد، بدانگاه که نیاز خود را بدانان پایان ببرند، و فرمان خدا انجام یافتنی است. ﴿۳۷﴾ بر پیامبر در آنچه خداوند برای او مقدر نموده هیچ گناه و تقصیری نیست، این سنت الهی در مورد پیغمبران پیشین نیز جاری بوده و کار خداوند به اندازه و مقرر است. ﴿۳۸﴾ کسانی که پیام های خداوند را می رسانند و از او می ترسند و جز خدا از کسی نمی ترسند و خداوند (به عنوان) حسابرس بس است. ﴿۳۹﴾ محمد پدر هیچ کس از مردان شما نیست بلکه فرستاده خدا و خاتم پیامبران است و خداوند به هر چیزی آگاه است. ﴿۴۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! بسیار خدای را یاد کنید. ﴿۴۱﴾ و او را صبح و شام تسبیح گوید. ﴿۴۲﴾ او ذاتی است که بر شما رحمت می فرستد و فرشتگانش برای شما طلب آمرزش می نمایند تا شما را از تاریکی ها بیرون آورد و به نور برساند و او نسبت به مؤمنان مهربان است. ﴿۴۳﴾

تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا ﴿٤٤﴾
يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِيدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٤٥﴾
وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا ﴿٤٦﴾ وَبَشِّرِ
الْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا ﴿٤٧﴾ وَلَا
تُطِيعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ وَدَعْ أَذُنَهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى
اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٤٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا
نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ
تَمْسُوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَةٍ تَعْتَدُونَهَا
فَمَتَّعُوهُنَّ وَسَرَّحُوهُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٤٩﴾ يَا أَيُّهَا
النَّبِيُّ إِنَّا أَحْلَلْنَا لَكَ أَزْوَاجَ الَّتِي ءَاتَيْتَ أَجُورَهُنَّ
وَمَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ مِمَّا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَيْكَ وَبَنَاتِ
عَمِّكَ وَبَنَاتِ عَمَّتِكَ وَبَنَاتِ خَالِكَ وَبَنَاتِ
خَالَتِكَ الَّتِي هَاجَرْنَ مَعَكَ وَامْرَأَةً مُؤْمِنَةً إِنْ
وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ إِنْ أَرَادَ النَّبِيُّ أَنْ يَسْتَنْكِحَهَا
خَالِصَةً لَكَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا
عَلَيْهِمْ فِي أَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا
يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥٠﴾

درویشان در روزی که او را ملاقات می کنند سلام
است و برای آنان پاداشی ارزشمند فراهم دیده است.
﴿۴۴﴾ ای پیامبر! ما تو را گواه و مژده رسان و بیم
دهنده فرستادیم. ﴿۴۵﴾ و فراخواننده به سوی خدا به
فرمان او و چراغی روشن. ﴿۴۶﴾ و (ای پیغمبر!) به
مؤمنان مژده بده که از (سوی) خداوند فضلی بزرگ
دارند. ﴿۴۷﴾ و از کافران و منافقان اطاعت مکن و از
اذیت و آزارشان درگذر و بر خداوند توکل کن و
همین بس که خداوند کارساز و حامی باشد. ﴿۴۸﴾ ای
مؤمنان! هنگامی که با زنان مؤمن ازدواج کردید سپس
پیش از آنکه با آنان آمیزش کنید طلاقشان دادید برای
شما عده ای بر آنان نیست که آن را بشمارید، ایشان را
از هدیه ای مناسب بهره مند سازید و به رها کردنی نیک
رهایشان کنید. ﴿۴۹﴾ ای پیامبر! برای تو حلال
کرده ایم (آن) همسرانت را که مهرشان را داده ای، و
همچنین کنیزانی را که خدا در جنگ بهره تو ساخته
است، و دختران عمویت و دختران عمه هایت و دختران
دایات و دختران خاله هایت که با تو هجرت
کرده اند، و زن مؤمنی که خویشان را به پیغمبر ببخشد
(و) اگر پیامبر بخواهد که او را به زنی گیرد که خاص
تو است، و برای مؤمنان جایز نیست، به راستی دانسته ایم
آنچه را که بر آنان درباره زنانشان و کنیزانشان مقرر
کرده ایم تا بر تو هیچ حرجی نباشد و خداوند آمرزنده
مهربان است. ﴿۵۰﴾

وَتُرْجَىٰ مَن تَشَاءُ مِنْهُنَّ وَتُتَوَىٰ إِلَيْكَ مَن تَشَاءُ^ص
وَمِنْ أُمَّتَيْتَ مِمَّنْ عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ذَلِكَ
أَدْنَىٰ أَنْ تَقَرَّ أَعْيُنُهُنَّ وَلَا يَحْزَنَ وَيَرْضَيْنَ بِمَا
ءَاتَيْتَهُنَّ كُلَّهُنَّ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَكَانَ اللَّهُ
عَلِيمًا حَلِيمًا ﴿٥١﴾ لَا يَحِلُّ لَكَ الْبَسَاءُ مِنْ بَعْدُ وَلَا
أَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ وَلَوْ أَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ إِلَّا
مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ رَّقِيبًا ﴿٥٢﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ
يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَىٰ طَعَامٍ غَيْرَ نَظِيرٍ إِنَّهُ وَلَكِنْ إِذَا
دُعِيتُمْ فَأَدْخُلُوا فَإِذَا طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوا وَلَا
مُسْتَنْسِينَ لِحَدِيثٍ إِنَّ ذَلِكُمْ كَانَ يُؤْذَى النَّبِيَّ
فَيَسْتَحْيِي مِنْكُمْ وَاللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ وَإِذَا
سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ
ذَلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ وَمَا كَانَ لَكُمْ
أَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تَنْكِحُوا أَزْوَاجَهُ مِنْ
بَعْدِهِ أَبَدًا إِنَّ ذَلِكُمْ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا ﴿٥٣﴾ إِنْ
تُبَدَّلُوا شَيْئًا أَوْ تُخَفُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ
عَلِيمًا ﴿٥٤﴾

می توانی موعده همخوابگی هریک از زنان را به تاخیر
اندازی و هر کدام را بخواهی می توانی نزد خود جای
دهی، و اگر زنی از آنان که (از او) کناره گرفته ای باز
بجویی بر تو گناهی نیست این نزدیک تر است به آن
که دیدگانشان روشن گردد و اندوه نخورند و جملگی
آنان بدانچه بدیشان می دهی خشنود گردند و خداوند
می داند آنچه را که در دل های شماست و خداوند
دانای بردبار است. ﴿۵۱﴾ بعد از این زنانی که تحت
نکاح شما هستند زنی دیگر برای تو حلال نیست و جایز
نیست یکی یا چند تا از این زنان را طلاق دهی و زنانی
دیگر را جایگزین آنها نمایی هر چند زیبایی آنان تو را
به شگفت آورد، اما هر اندازه که بخواهی می توانی
کنیز را به نکاح خود درآوری، و خداوند بر همه چیز
نگهبان است. ﴿۵۲﴾ ای مؤمنان! وارد خانه های پیامبر
نشوید مگر آنکه برای (صرف) غذا به شما اجازه داده
شود، بی آن که منتظر آماده شدنش باشید، ولی
هنگامی که دعوت شدید وارد شوید و زمانی که غذا را
خوردید پراکنده گردید و به گفتگو نشینید، این کار
پیامبر را آزار می دهد اما او شرم می کند ولی خدا از
بیان حق شرم نمی کند. و چون از زنان پیامبر چیزی
خواستید از پس پرده از ایشان بخواهید این برای
دل هایتان و دل های آنان پاکیزه تر است، و شما را نسزد
که پیامبر خدا را آزار دهید و حق ندارید که پس از
مرگ او همسرانش را به همسری خویش درآورید
این کار نزد خداوند گناهی بزرگ است. ﴿۵۳﴾ اگر
چیزی را آشکار کنید، و یا آن را پنهان دارید خداوند
از همه چیز آگاه است. ﴿۵۴﴾

لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِيِ عَابَابِهِنَّ وَلَا أَبْنَائِهِنَّ وَلَا إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَبْنَاءَ إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَخَوَاتِهِنَّ وَلَا نِسَائِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ وَاتَّقِينَ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ لَنَافِعُهُمْ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدْ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿٥٨﴾ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ قُلٌّ لِّأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَبِيبِهِنَّ ذَٰلِكَ أَذًى أَنْ يُعْرِفَنَ فَلَا يُؤْذِينَ ۖ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥٩﴾ لَّيْنٌ لَّمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ لَنُغْرِيَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٠﴾ مَلْعُونِينَ أَيْنَمَا ثُقِفُوا أُخِذُوا وَقُتِلُوا تَقْتِيلًا ﴿٦١﴾ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٦٢﴾

بر آنان گناهی نیست که با پدران، فرزندان، برادران، فرزندان برادران، فرزندان خواهران خود و زنان (هم‌کیش) خودشان و بردگان خود (بدون حجاب تماس بگیرند)، از خدا بترسید قطعاً خدا بر همه چیز حاضر و ناظر است. ﴿۵۵﴾ همانا خدا و فرشتگانش بر پیغمبر درود می‌فرستند، (پس) ای مؤمنان! شما هم بر او درود بفرستید و چنانکه باید بگویید. ﴿۵۶﴾ همانا کسانی که خدا و پیغمبرش را آزار می‌رسانند خداوند آنها را در دنیا و آخرت از رحمت خود به دور داشته و برایشان عذاب خوارکننده‌ای فراهم دیده است. ﴿۵۷﴾ و کسانی که مردان و زنان مؤمن را بدون اینکه گناهی مرتکب شده باشند می‌آزارند به راستی که (بار) بهتان و گناهی آشکار بر دوش کشیده‌اند. ﴿۵۸﴾ ای پیامبر! به زنان و دختران و زنان مؤمنان بگو: روسری‌هایشان را بر خود فرو پوشند، این نزدیکتر است به آنکه (به پاکدامنی) شناخته شوند و آزار نبینند و خداوند آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۵۹﴾ اگر منافقان و بیمار دلان و کسانی که در مدینه باعث اضطراب می‌گردند از کار خود دست نکشند به یقیت تو را برایشان می‌شورانیم آن‌گاه جز زمانی اندک در آن شهر با تو مجاور نخواهند بود. ﴿۶۰﴾ درحالی‌که ملعون‌اند هر جا که یافت شوند، به اسارت گرفته شده و به سختی کشته می‌شوند. ﴿۶۱﴾ این است سنت الهی در مورد پیشینیان جاری بوده است و هرگز برای سنت خداوند تغییری نیابی.

يَسْأَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ ۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ
 اللَّهِ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا ﴿٦٣﴾ إِنَّ
 اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا ﴿٦٤﴾ خَلْدِينَ
 فِيهَا أَبَدًا ۖ لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٦٥﴾ يَوْمَ تُقَلَّبُ
 وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَلَيْتَنَّا أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا
 الرَّسُولَ ﴿٦٦﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا
 فَأَضَلُّونَا السَّبِيلًا ﴿٦٧﴾ رَبَّنَا ءَاتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ
 الْعَذَابِ وَالْعَنَهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا ﴿٦٨﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا
 لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ ءَاذُوا مُوسَىٰ فَبرَأَهُ اللَّهُ مِمَّا قَالُوا
 وَكَانَ عِنْدَ اللَّهِ وَجِيهًا ﴿٦٩﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا
 اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧٠﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ
 وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ
 فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧١﴾ إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا
 وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ ۖ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا
 جَهُولًا ﴿٧٢﴾ لِيُعَذِّبَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ
 وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ وَيَتُوبَ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ
 وَالْمُؤْمِنَاتِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٣﴾

مردم دربارهٔ زمان فرا رسیدن قیامت از تو می‌پرسند، بگو:
 علم آن تنها نزد خداوند است و تو چه می‌دانی شاید که
 قیامت نزدیک باشد. ﴿۶۳﴾ بی‌گمان خداوند کافران را
 لعنت کرده و برایشان آتش فروزان آماده کرده است.
 ﴿۶۴﴾ آنان جاودانه در آن خواهند ماند، (و) هیچ دوست
 و یابوری نمی‌یابند. ﴿۶۵﴾ روزی که چهره‌هایشان در آتش
 گردانیده می‌شود، می‌گویند: ای کاش ما از خداوند و
 پیامبر فرمان می‌بردیم. ﴿۶۶﴾ و می‌گویند: پروردگارا! ما
 از سران و بزرگان خود پیروی کردیم ما را از راه به‌در
 بردند. ﴿۶۷﴾ پروردگارا! آنان را دوچندان عذاب ده و
 آنان را بسیار از رحمت خود دور بدار. ﴿۶۸﴾ ای مؤمنان!
 مانند کسانی نباشید که موسی را آزار دادند آن‌گاه خدا او
 را از آنچه می‌گفتند تبرئه کرد، و نزد خداوند آبرومند بود.
 ﴿۶۹﴾ ای مؤمنان! از خدا بترسید و سخن حق و درست
 بگویید. ﴿۷۰﴾ در نتیجه خدا اعمالتان را بایسته می‌کند و
 گناهانتان را می‌آمرزد و هرکس از خدا و پیامبرش
 فرمان‌برداری کند به راستی که به پیروزی و کامیابی
 بزرگی دست یافته است. ﴿۷۱﴾ به درستی که ما امانت را
 بر آسمان‌ها و زمین و کوه‌ها عرضه داشتیم که از پذیرفتن
 آن خودداری کردند و از آن ترسیدند و انسان آن‌را
 برداشت، بی‌گمان او ستمگر نادان است. ﴿۷۲﴾ تا
 (سرانجام) خداوند مردان و زنان منافق و مردان و زنان
 مشرک را عذاب دهد و مردان و زنان مؤمن را ببخشد و
 بخواند آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۷۳﴾

سُورَةُ سَبَأٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
وَلَهُ الْحَمْدُ فِي الْآخِرَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿١﴾ يَعْلَمُ
مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ
السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ الرَّحِيمُ الْغَفُورُ ﴿٢﴾
وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَأْتِينَا السَّاعَةُ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي
لَتَأْتِيََنَّكُمْ عَلِيمُ الْغَيْبِ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ
فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَلَا أَصْغَرُ مِنْ ذَلِكَ وَلَا
أَكْبَرُ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٣﴾ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ
﴿٤﴾ وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي ءَايَاتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ
عَذَابٌ مِّن رَّجْزٍ أَلِيمٍ ﴿٥﴾ وَيَرَى الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ
الَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ هُوَ الْحَقُّ وَيَهْدِي إِلَى
صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ
نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يُنْبِئُكُمْ إِذَا مُزِقْتُمْ كُلٌّ مُّزْقٍ
إِنَّكُمْ لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿٧﴾

سوره سبأ

به نام خداوند بخشنده مهربان

ستایش خداوندی راست که تمام آنچه در آسمانها و
زمین است از آن اوست و ستایش در آخرت نیز او را
سزاست و او فرزانه آگاه است. ﴿۱﴾ می داند آنچه را
که به زمین وارد می گردد و آنچه را که از آن برمی آید
و آنچه را که از آسمان فرود می آید و آنچه را که در
آن بالا می رود و او مهربان آمرزنده است. ﴿۲﴾ و
کافران گفتند: قیامت به سراغ ما نخواهد آمد، بگو:
آری! سوگند به پروردگارم، به یقین به سراغتان خواهد
آمد، (پروردگار که) دانای غیب است. به اندازهی
ذره ای در آسمانها و نه در زمین از او نهان نمی ماند، و
نه کمتر از آن و نه بزرگتر از آن چیزی نیست مگر
آنکه در کتابی روشن (ثبت) است. ﴿۳﴾ تا خداوند
پاداش کسانی را بدهد که ایمان آورده و کارهای
شایسته کرده اند، آنان آمرزش و روزی ارزشمندی
دارند. ﴿۴﴾ و کسانی که تلاش کردند آیات ما را
تکذیب و انکار کنند و تصور می کردند که (پیامبر را
شکست می دهند و او را) درمانده می سازند آنان عذابی
از بدترین و دردناکترین عذابها را خواهند داشت.
﴿۵﴾ و دانش یافتگان آنچه را که از سوی پروردگارت
به سوی تو فرستاده شده است حق می بینند و این که به
سوی راه خدای چیره و ستوده راهنمایی می کند. ﴿۶﴾
و کافران گفتند: آیا مردی را به شما بنمائیم که به شما
خبر می دهد: چون کاملاً پخش و پراکنده شدید (پس
از آن) آفرینش تازه ای پیدا می کنید؟. ﴿۷﴾

أَفْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَمْ بِهِ جِنَّةٌ بَلِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ فِي الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْبَعِيدِ ﴿٨﴾
 أَفَلَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِن نَّشَأُ نَحْصِفُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ نُسْقِطَ عَلَيْهِمْ كِسَفًا مِّنَ السَّمَاءِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيبٍ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُدَ مِنَّا فَضْلًا يَجِبَالُ أَوْبَىٰ مَعَهُ وَالطَّيْرُ وَأَلْنَا لَهُ الْحَدِيدَ ﴿١٠﴾ أَنْ أَعْمَلَ سَبْعَ نَجَاتٍ وَقَدِّرْ فِي السَّرْدِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١﴾ وَلِسُلَيْمَانَ الرِّيحُ غُدُوُّهَا شَهْرٌ وَرَوَاحُهَا شَهْرٌ وَأَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقِطْرِ وَمِنَ الْجِبِّ مَنْ يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِإِذْنِ رَبِّهِ وَمَنْ يَزِغْ مِنْهُمْ عَنْ أَمْرِنَا نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿١٢﴾ يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ مَّحْرِبٍ وَتَمَثِيلٍ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَّاسِيَتٍ أَعْمَلُوا ءَالَ دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ ﴿١٣﴾ فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلَىٰ مَوْتِهِ إِلَّا دَابَّةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِنسَأَتَهُ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجُنُّ أَنْ لَّو كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿١٤﴾

آیا بر خداوند دروغ می‌بندد؟ یا نوعی دیوانگی دارد؟ (چنین نیست) بلکه کسانی که به آخرت ایمان نمی‌آورند در عذاب و گمراهی دور و درازی هستند. ﴿۸﴾ آیا به چیزهایی که پیش رو و پشت سر آنان از آسمان و زمین قرار دارد نگاه نمی‌کنند؟ اگر بخواهیم آنان را در زمین فرو می‌بریم یا پاره‌هایی از آسمان را بر آنان می‌افکنیم. بی‌گمان در این نشانه‌ای است برای هر بنده‌ای که بخواهد خالصانه به سوی خدا برگردد. ﴿۹﴾ و از سوی خود به داود فضلی دادیم (و گفتیم) ای کوهها و ای پرندگان! با او در تسبیح گفتن هم‌آواز شوید. همچنین آهن را برای او نرم کردیم. ﴿۱۰﴾ (ما به داود دستور دادیم) که زره‌های کامل و پهن بساز و بافته‌ی حلقه‌های آنها را به اندازه و متناسب درست کن و کار شایسته کنی که من به آنچه می‌کنی بینا هستم. ﴿۱۱﴾ و باد را برای سلیمان مسخر کردیم که صبحگاهان مسیر یک ماه را می‌پیمود و شامگاهان (نیز) مسیر یک ماه را. و چشمه‌ی مس را برای او روان ساختیم، و گروهی از جنیان را رام او کردیم که به فرمان پروردگارش در نزد او کار می‌کردند، و اگر یکی از آنها از فرمان ما سرپیچی کند از آتش‌سوزان به او خواهیم چشاند. ﴿۱۲﴾ آنان هرچه سلیمان می‌خواست برایش درست می‌کردند از قبیل قلعه‌ها و مجسمه‌ها و کاسه‌های بزرگی چون حوض‌ها و دیگ‌های ثابت. ای آل داود! سپاسگزاری کنید که اندکی از بندگانم سپاسگزارند. ﴿۱۳﴾ پس چون مرگ را بر او مقرر داشتیم جز موریانه که عصایش را می‌خورد آنان را از مرگ او مطلع نمود، پس هنگامیکه سلیمان فرو افتاد فهمیدند که اگر آنان غیب می‌دانستند در عذاب خوارکننده‌ای باقی نمی‌ماندند. ﴿۱۴﴾

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكِنِهِمْ آيَةٌ جَنَّتَانِ عَنْ يَمِينٍ
وَشِمَالٍ كُلُوا مِنْ رِزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُ وَبَلَدُهُ
طَيِّبَةٌ وَرَبُّ غَفُورٌ ﴿١٥﴾ فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ
سَيْلَ الْعَرِمِ وَبَدَّلْنَاهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتِ أُكُلٍ
خَمْطٍ وَأَثَلٍ وَشَيْءٍ مِّن سِدْرٍ قَلِيلٍ ﴿١٦﴾ ذَلِكَ جَزَيْنَاهُمْ
بِمَا كَفَرُوا وَهَلْ نُجْزِي إِلَّا الْكَفُورَ ﴿١٧﴾ وَجَعَلْنَا
بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا قُرًى ظَاهِرَةً
وَقَدَرْنَا فِيهَا السَّيْرَ سِيرُوا فِيهَا لَيَالٍ وَأَيَّامًا ءَامِنِينَ
﴿١٨﴾ فَقَالُوا رَبَّنَا بَعْدَ بَيْنِ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ
فَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ وَمَرَّقْنَاهُمْ كُلَّ مُمَرِّقٍ إِنَّ فِي
ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿١٩﴾ وَلَقَدْ صَدَقَ
عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِّنَ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَمَا كَانَ لَهُ عَلَيْهِمْ مِّن سُلْطَانٍ إِلَّا
لِنَعْلَمَ مَنْ يُّؤْمِنُ بِالْآخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِي شَكٍّ
وَرَبُّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٢١﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ
رَزَقْتُم مِّن دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي
السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِن شِرْكٍَ
وَمَا لَهُ مِنْهُمْ مِّن ظَهِيرٍ ﴿٢٢﴾

بی گمان برای (اهالی) سبا در محل سکونتشان نشانه‌ای
بود: دو باغ راست و چپ، (گفتیم) از روزی
پروردگارتان بخورید و شکر او را به جای آورید،
شهری پاکیزه و پروردگاری آمرزنده (دارید). ﴿۱۵﴾
اما آنان روی گرداندند، پس سیلی ویرانگر را بر آنان
فرستادیم و باغ‌های ایشان را به باغ‌های تلخ و
درخت‌های شوره‌گز و اندکی درخت کنار مبدل
ساختیم. ﴿۱۶﴾ این سزا را به کیفر که ناسپاسی کردند
به آنان دادیم، مگر ما جز ناسپاس را مجازات
می‌کنیم؟ ﴿۱۷﴾ و میان آنان و آبادی‌هایی که پر
برکت و نعمت کرده بودیم آبادی‌هایی پیوسته به هم
قرار دادیم و در آنجا آمد و شد مقرر داشتیم، (گفتیم)
شب‌ها و روزها را امن و امان در آنجا سیر و سفر
کنید. ﴿۱۸﴾ اما ایشان گفتند: پروردگارا! فاصله‌ای
سفرهای ما را زیاد بفرما، و بر خود ستم کردند. پس
آنان را سخنانی (بر سر زبان‌ها) نمودیم و آنان را سخت
متلاشی ساختیم، بی گمان در این برای هر شکیبای
سپاسگزاری (درس) عبرتی است. ﴿۱۹﴾ و همانا شیطان
گمانش را دربارهٔ آنان راست یافت، پس از او پیروی
کردند مگر گروه اندکی از مؤمنان. ﴿۲۰﴾ و او را بر
آنان هیچ سلطه‌ای نبود تا کسی را که به آخرت ایمان
می‌آورد از کسی که او از آن در شک است باز
شناسانیم، و پروردگار تو بر همه چیز مراقب و نگهبان
است. ﴿۲۱﴾ بگو آنان را که به جای خداوند می‌پندارید
به فریاد بخوانید، آنها در آسمان‌ها و زمین به اندازه
ذره‌ای اختیار ندارند، و در (تدبیر) آنها هیچ مشارکتی
ندارند و خداوند درمیانشان هیچ یاور و پشتیبانی ندارد.

وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ وَحَتَّىٰ إِذَا
فُزِّعَ عَنْ قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقُّ
وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٢٣﴾ قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ وَإِنَّا أَوْ إِيَّاكُمْ لَعَلَىٰ
هُدًى أَوْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ قُلْ لَا تَسْأَلُونَ عَمَّا
أَجْرَمْنَا وَلَا نُسْأَلُ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٥﴾ قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا
رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ ﴿٢٦﴾
قُلْ أَرُونِي الَّذِينَ أَلْحَقْتُمْ بِهِ شُرَكَاءَ كَلَّا بَلْ هُوَ اللَّهُ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ
بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾
وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قُلْ
لَكُمْ مِيعَادُ يَوْمٍ لَا تَسْتَخِرُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَلَا
تَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنُؤْمِنَ بِهِذَا
أَلْفَرَّاءِ وَلَا بِالَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ
مَوْقُوفُونَ عِندَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ الْقَوْلِ
يَقُولُ الَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لَوْلَا أَنْتُمْ
لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ ﴿٣١﴾

و شفاعت به نزد او سود نبخشد مگر شفاعت کسی که
خدا بدو اجازه دهد، تا زمانی که نگرانی از دل‌هایشان
دور گردد می‌گویند: پروردگارتان چه گفت؟
می‌گویند: حق، و او والا و بزرگوار است. ﴿۲۳﴾ بگو:
چه کسی از آسمان‌ها و زمین به شما روزی می‌دهد؟
بگو: خدا، قطعاً ما و یا شما بر هدایت یا ضلالت
آشکاری هستیم. ﴿۲۴﴾ بگو: شما از گناهی که ما
کرده‌ایم بازخواست نمی‌شوید و ما نیز از آنچه شما
می‌کنید پرسیده نمی‌شویم. ﴿۲۵﴾ بگو: پروردگارمان
ما را گرد می‌آورد سپس میان ما به حق داوری می‌کند
و او گشاینده‌ای داناست. ﴿۲۶﴾ بگو: آنان را که به
عنوان شریک به او ملحق ساخته‌اید به من نشان دهید،
چنین نیست، بلکه خداوند است که پیروزمند فرزانه
است. ﴿۲۷﴾ و ما تو را برای جملگی مردمان
فرستاده‌ایم تا مژده‌رسان و بیم‌دهنده باشی ولی بیشتر
مردم نمی‌دانند. ﴿۲۸﴾ و می‌گویند: اگر راستگوئید این
وعده کی خواهد بود؟ ﴿۲۹﴾ بگو: وعده شما روز
مشخصی است که از آن لحظه‌ای باز پس نمی‌مانید و نه
لحظه‌ای از آن پیشی می‌گیرید. ﴿۳۰﴾ و کافران گفتند:
هرگز به این قرآن و دیگر کتاب‌های پیش از آن ایمان
نخواهیم آورد، و اگر بینی آن‌گاه که ستمگران نزد
پروردگارشان نگاه داشته شده‌اند برخی از آنان سخن
برخی دیگر را پاسخ می‌دهند، مستضعفان به مستکبران
می‌گویند: اگر شما نبودید ما ایمان می‌آوردیم. ﴿۳۱﴾

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا أَنَحْنُ صَدَدْنَاكُمْ عَنِ الْهُدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَاءَكُمْ بَلْ كُنْتُمْ مُجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَا أَنْ نَكْفُرَ بِاللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُؤُنَا آندَادًا وَأَسْرُوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوْا الْعَذَابَ وَجَعَلْنَا الْأَغْلَالَ فِي أَعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِءٌ كَافِرُونَ ﴿٣٤﴾ وَقَالُوا نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَدًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذِّبِينَ ﴿٣٥﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِالَّتِي تُقَرِّبُكُمْ عِندَنَا زُلْفَىٰ إِلَّا مَن ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الصَّعْفِ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرُفَاتِ ءَامِنُونَ ﴿٣٧﴾ وَالَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي ءَايَاتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّن شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٣٩﴾

مستکبران به مستضعفان می‌گویند: آیا پس از آنکه هدایت برایتان آمد ما شما را از آن بازداشتیم؟ بلکه خود شما گناهکار بودید. ﴿۳۲﴾ و (بار دیگر) مستضعفان به مستکبران می‌گویند: بلکه توطئه و مکر شب و روزتان (سبب شد که ما از هدایت باز مانیم) در آن هنگام که شما به ما دستور می‌دادید که به خداوند کفر ورزیم و برای او همتیانی قرار دهیم، و پشیمانی خود را پنهان می‌دارند آن گاه که عذاب را می‌بینند و ما زنجیرها را به گردن کافران می‌اندازیم. آیا به آنان جزایی جز (جزای) کارهایی که می‌کرده‌اند داده می‌شود؟ ﴿۳۳﴾ و در هیچ شهری هشدار دهنده‌ای نفرستادیم مگر آنکه سران و متنعان آنجا گفتند: ما بدانچه آورده‌اید باور نداریم. ﴿۳۴﴾ و گفتند: ما اموال و فرزندان بیشتری داریم و هرگز عذاب داده نخواهیم شد. ﴿۳۵﴾ بگو: بی‌گمان پروردگارم روزی را برای هرکس که خود بخواهد فراخ یا تنگ می‌گرداند، ولی بیشتر مردم نمی‌دانند. ﴿۳۶﴾ و اموال و فرزندان آن چیزی نیستند که شما را به ما نزدیک و مقرب سازند بلکه (مقرب) کسی است که ایمان آورد و کار شایسته انجام دهد. آنان در برابر اعمالی که انجام داده‌اند پاداش دوچندان دارند و در غرفه‌های (بلند) ایمن‌اند. ﴿۳۷﴾ و کسانی که تلاش می‌کنند آیات ما را تکذیب و انکار نمایند و تصور می‌کنند که (پیامبر) را شکست می‌دهند ایشان در عذاب احضار خواهند شد. ﴿۳۸﴾ بگو: بی‌گمان پروردگارم روزی را برای هرکس از بندگانش که بخواهد فراخ می‌گرداند، و برای هرکس که بخواهد تنگ می‌دارد. و هرچه را انفاق کنید خدا جای آن را پر می‌کند و او بهترین روزی‌دهندگان است.

وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَكَةِ أَهْوُلَايَ
 إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٤٠﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ أَنْتَ وَلِيْنَا
 مِنْ دُونِهِمْ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ أَكْثَرُهُمْ بِهِمْ
 مُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ فَالْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَفْعًا
 وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ
 الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ
 آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَنْ
 يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤَكُمْ وَقَالُوا مَا هَذَا
 إِلَّا إِفْكٌ مُفْتَرَىٰ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا
 جَاءَهُمْ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٤٣﴾ وَمَا عَاتَيْنَهُمْ
 مِنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا وَمَا أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ
 نَذِيرٍ ﴿٤٤﴾ وَكَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَّغُوا مِعْشَارَ
 مَا عَاتَيْنَهُمْ فَكَذَّبُوا رُسُلِي فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٥﴾
 ﴿٤٦﴾ قُلْ إِنَّمَا أَعْظُمُكُمْ بِوَاحِدَةٍ أَنْ تَقُومُوا لِلَّهِ مَثْنَىٰ
 وَفُرَادَىٰ ثُمَّ تَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِكُمْ مِنْ جِنَّةٍ إِنْ
 هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٤٦﴾ قُلْ
 مَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ
 اللَّهِ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٤٧﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَقْذِفُ
 بِالْحَقِّ عَلَمَ الْغُيُوبِ ﴿٤٨﴾

و روزی که آنان را جملگی گرد می‌آورد سپس به
 فرشتگان می‌گوید: آیا اینان شما را پرستش
 می‌کرده‌اند؟ ﴿۴۰﴾ می‌گویند: تو پاک و منزهی! و
 تنها تو یاور و کارساز مایی! نه، بلکه ایشان جنیان را
 پرستش کرده‌اند! و بیشترشان به آنان ایمان داشته‌اند.
 ﴿۴۱﴾ پس امروز هیچ‌یک از شما نمی‌تواند برای
 دیگری سود و زیانی داشته باشد، و به ستمگران
 می‌گوییم: عذاب آتشی را بجشید که آن را دروغ
 می‌انگاشتید. ﴿۴۲﴾ و هنگامی که آیه‌های روشن ما بر
 آنان خوانده شود، می‌گویند: این (شخص) جز مردی
 نیست که می‌خواهد شما را از آنچه پدرانتان
 می‌پرستیده‌اند بازدارد و می‌گویند: این جز دروغ
 بزرگی نیست که به خدا نسبت داده شده است. و
 کافران (درباره) حق چون به آنان برسد، می‌گویند: این
 جادویی آشکار بیش نیست. ﴿۴۳﴾ و ما هیچ کتابی
 برای ایشان نفرستاده‌ایم که آن را بخوانند، و پیش از تو
 به‌سوی آنان هیچ هشدار دهنده‌ای نفرستادیم. ﴿۴۴﴾ و
 کسانی که پیش از اینان بوده‌اند (وحی ما را) دروغ
 انگاشتند، حال اینکه آنان به یک دهم آنچه به آنان
 داده بودیم نرسیده‌اند، آنگاه پیامبران ما را تکذیب
 کردند، پس (بنگر) کیفر من چگونه بود؟! ﴿۴۵﴾ بگو
 تنها شما را به یک (سخن) نصیحت می‌کنم و آن این
 است که خالصانه برای خدا دونفر دونفر، و یا یک‌نفر
 یک‌نفر، برخیزید، سپس بیندیشید که هیچ دیوانگی‌ای
 در همنشین شما نیست، او برای شما جز هشدار
 دهنده‌ای پیش از فرارسیدن عذابی سخت نیست. ﴿۴۶﴾
 بگو: هر پاداشی را از شما خواسته‌ام از آن شما باد.
 پاداش من جز بر (عهده) خداوند نیست و او بر همه
 چیز گواه است. ﴿۴۷﴾ بگو: پروردگار من حقرا (به
 جان باطل) می‌اندازد (او) دانای نهانی‌هاست. ﴿۴۸﴾

قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبْدِيُ الْبَاطِلُ وَمَا يُعِيدُ ﴿٤٩﴾ قُلْ
 إِن ضَلَلْتُ فَإِنَّمَا أَضِلُّ عَلَى نَفْسِي وَإِنِ اهْتَدَيْتُ
 فِيمَا يُوحِي إِلَيَّ رَبِّي إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ ﴿٥٠﴾ وَلَوْ تَرَى إِذْ
 فَزِعُوا فَلَا فَوْتَ وَأُخِذُوا مِنْ مَكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٥١﴾ وَقَالُوا
 ءَامَنَّا بِهِ ءَأَنَّى لَهُمُ التَّنَاقُشُ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾
 وَقَدْ كَفَرُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ وَيَقْذِفُونَ بِالْغَيْبِ مِنْ
 مَكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ
 كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِمْ مِنْ قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ
 مُرِيبٍ ﴿٥٤﴾

بگو: حق آمد و باطل (کار تازه‌ای را) از سر نمی‌گیرد
 و دوباره باز نمی‌گردد. ﴿۴۹﴾ بگو: اگر گمراه شده
 باشم تنها به زیان خود گمراه می‌شوم و اگر راهیاب
 شده باشم از آن است که پروردگارم به من وحی
 می‌کند، بی‌گمان او شنوای نزدیک است. ﴿۵۰﴾ و اگر
 می‌بینی آن‌گاه که به وحشت می‌افتند و راه‌گزینی
 ندارند و از جانبی نزدیک گرفتار می‌شوند. ﴿۵۱﴾ و
 می‌گویند: به حق ایمان آورده‌ایم، حال آنکه دسترسی
 به ایمان از راهی دور چگونه ممکن است. ﴿۵۲﴾ و به
 راستی که پیش از این به آن کفر ورزیدند و بلکه از
 مکان دور به جهان غیب نسب‌های ناروایی زده‌اند.
 ﴿۵۳﴾ و میان آنان و آنچه می‌خواستند جدایی افکند
 می‌شود چنان‌که پیش از این با گروه‌های همسان و
 هم‌کیش آنان انجام شده است، آنان در شکی بزرگ
 بودند. ﴿۵۴﴾

سُورَةُ فَاطِرٍ

سوره فاطر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ
 الْمَلَكِ رُسُلًا أُولَىٰ أَجْنَحَةٍ مَّتَنَّىٰ وَثَلَّثَ وَرَبَعَ
 يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
 ﴿١﴾ مَا يَفْتَحُ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا
 وَمَا يُمْسِكُ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ
 الْحَكِيمُ ﴿٢﴾ يَتَأَيَّهَا النَّاسُ أَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ
 عَلَيْكُمْ هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرِ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ
 السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ ﴿٣﴾

ستایش خداوندی را سزااست که آفریننده آسمان‌ها و
 زمین است (خدایی که) فرشتگان را پیام‌آوران (و)
 دارای بال‌های دوگانه و سه‌گانه و چهارگانه گرداند.
 هرچه بخواهد در آفرینش می‌افزاید، بی‌گمان خداوند
 بر هر چیزی تواناست. ﴿۱﴾ (در) رحمتی را که خداوند
 برای مردم بگشاید برای آن (رحمت) هیچ بازدارنده‌ای
 نیست، و خداوند هرچیزی را که باز دارد جز او
 گشاینده و رهاکننده‌ای ندارد و او توانا و باحکمت
 است. ﴿۲﴾ ای مردم! نعمت خداوند را بر خود یاد
 کنید، آیا آفریدگاری جز خداوند وجود دارد که به
 شما از آسمان و زمین روزی بدهد؟ جز او معبود بر
 حقی وجود ندارد، پس با این حال چگونه منحرف
 می‌شوید! ﴿۳﴾

وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٤﴾ يَتَأَيَّهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ ﴿٥﴾ إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿٦﴾ الَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾ أَفَمَن زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ فَرَآهُ حَسَنًا فَإِنِ اللَّهُ يُضِلُّ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسْرَتٍ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٨﴾ وَاللَّهُ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَسُقْنَاهُ إِلَى بَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَحْيَيْنَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا كَذَلِكَ النُّشُورُ ﴿٩﴾ مَن كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَكْرُ أُولَئِكَ هُوَ يَبُورُ ﴿١٠﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ أَزْوَاجًا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَى وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَمَا يُعَمِّرُ مِنْ مَّعْمَرٍ وَلَا يَنْقُصُ مِنْ عُمرِهِ إِلَّا فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١١﴾

و اگر تو را تکذیب کنند (بدانکه) پیغمبران پیش از تو نیز تکذیب شده‌اند و کارها به‌سوی خدا بازگردانده می‌شوند. ﴿۴﴾ ای مردم! به‌راستی وعده‌ی الهی حق است، پس زندگی دنیا شما را گول نزنند و شیطان شما را نفریبد. ﴿۵﴾ بی‌گمان شیطان دشمن شماست پس او را دشمن بگیرید. جز این نیست که او پیروان خود را فرا می‌خواند تا از دوزخیان باشند. ﴿۶﴾ کسانی که کفر ورزیده‌اند عذاب سختی دارند و کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند آنان آمرزش و پاداشی بزرگ دارند. ﴿۷﴾ آیا کسی که کردار زشتش برای او آراسته شده است لذا آن را نیک می‌بیند (مانند کسی است که چنین نمی‌باشد؟) بی‌شک خداوند هرکس را که بخواهد گمراه می‌کند و هرکس را که بخواهد رهنمون می‌سازد پس نباید وجود خود را به سبب حسرت خودرن بر آنان از بین ببری، بی‌گمان خداوند به آنچه می‌کند داناست. ﴿۸﴾ و خدا ذاتی است که بادها را روان می‌دارد و (بادها) ابرها را برمی‌انگیزند و ما آنها را به‌سوی سرزمینی پژمرده روان می‌سازیم و با آن زمین را پس از پژمرده شدنش زنده می‌کنیم، رستاخیز نیز چنین است. ﴿۹﴾ هرکس عزت می‌خواهد (بداند) که عزت همگی از آن خداوند است، گفتار پاکیزه به‌سوی او بالا می‌رود و کار پسندیده را بالا می‌برد و کسانی که بداندیشی می‌کنند عذاب سختی دارند و بداندیشی برباد و تباه است. ﴿۱۰﴾ و خداوند شما را از خاک سپس از نطفه آفرید و آنگاه شما را به صورت زوج‌هایی (نر و ماده) درآورد، و هیچ زنی باردار نمی‌شود و وضع حمل نمی‌کند مگر اینکه خدا می‌داند، و هیچ عمر یا بنده‌ای عمر نمی‌یابد و از عمرش کاسته نمی‌شود مگر اینکه در کتاب (لوح محفوظ) ثبت و ضبط شده است. بی‌گمان این (کار) برای خداوند آسان است. ﴿۱۱﴾

وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَائِغٌ شَرَابُهُ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَمِن كُلِّ تَاكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُونَ حُلِيَّةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ فِيهِ مَوَاحِرَ لِيَتَّبِعُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ ﴿١٣﴾ إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ يَكْفُرُونَ بِشْرِكِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ﴿١٤﴾ يَتَأْتِيهَا النَّاسُ أَنْتُمْ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿١٥﴾ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٦﴾ وَمَا ذَلِكُ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿١٧﴾ تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ وَإِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ جَمَلِهَا لَا يُحْمَلْ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۖ إِنَّمَا تُنذِرُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَمَنْ تَزَكَّىٰ فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ لِنَفْسِهِ ۚ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾

و دو دریا یکسان نیستند، این شیرین تشنگی زدا است که نوشیدنش گوارا می‌باشد و آن یک شور (و) تلخ. و از هریک گوشتی تازه می‌خورید و از هردوی آنها وسائل زینت برمی‌آورید که آن را می‌پوشید. و کشتی‌ها را در آن (دریا) شکافنده (ی امواج) می‌بینی تا از فضل خدا بهره گیرید و شکرگزار باشید. ﴿۱۲﴾ (خدا) شب را در روز و روز را در شب داخل می‌کند، و خورشید و ماه را رام ساخته، هریک (از آنها) تا سر آمدی معین روان است. این است خداوند پروردگار شما، فرمانروایی اوراست، و کسانی را که به جای او به فریاد می‌خوانید حتی مالکیت پوست هسته خرمایی را ندارند. ﴿۱۳﴾ اگر آنها را به فریاد بخوانید صدای شما را نمی‌شنوند و اگر (به فرض محال) بشنوند توانایی پاسخگویی شما را ندارند، و روز قیامت شریک شما را انکار می‌کنند، و هیچ کس همچون (خداوند) آگاه تو را با خبر نمی‌سازد. ﴿۱۴﴾ ای مردم! نیازمند خدائید و خدا همو بی‌نیاز و ستوده است. ﴿۱۵﴾ اگر بخواهید شما را از میان برمی‌دارد و آفرینش نوین (درمیان) می‌آورد. ﴿۱۶﴾ و این کار بر خداوند دشوار نیست. ﴿۱۷﴾ و هیچ گناهکاری بار گناه دیگری را به دوش نمی‌کشد، و اگر گرانباری (کسی را) برای برداشتن بار (گناه) خود بخواند چیزی از بار گناهانش برداشته نمی‌شود، اگرچه (آن کس) خویشاوند باشد. تنها می‌توانی به کسانی هشدار دهی که از پروردگارشان در نهان می‌ترسند، و نماز را برپای می‌دارند. و هر کس پاک گردد تنها به سود خویش پاک می‌گردد و بازگشت به سوی خداست. ﴿۱۸﴾

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ ﴿١٩﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا
 النُّورُ ﴿٢٠﴾ وَلَا الظِّلُّ وَلَا الْحَرُورُ ﴿٢١﴾ وَمَا يَسْتَوِي
 الْأَحْيَاءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَن يَشَاءُ وَمَا
 أَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَّن فِي الْقُبُورِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ أَنْتَ إِلَّا نَذِيرٌ ﴿٢٣﴾
 إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَإِن مِّنْ أُمَّةٍ إِلَّا
 خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ ﴿٢٤﴾ وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ
 الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالزُّبُرِ
 وَبِالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَخَذْتُ الَّذِينَ كَفَرُوا
 فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٢٦﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ
 السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُّخْتَلِفًا أَلْوَانُهَا
 وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بَيْضٌ وَحُمْرٌ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا
 وَغَرَابِيبُ سُودٌ ﴿٢٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ وَالدَّوَابِّ أَلَّا نَعْلَمَ
 مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ كَذَلِكَ إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ
 الْعُلَمَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ ﴿٢٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ
 كِتَابَ اللَّهِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ
 سِرًّا وَعَلَانِيَةً يَرْجُونَ تِجَارَةً لَّن تَبُورَ ﴿٢٩﴾ لِيُؤْفِقَهُم
 أَجُورَهُمْ وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِ إِنَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ

﴿٣٠﴾

و نابینا و بینا یکسان نیستند. ﴿۱۹﴾ و تاریکی ها و نور
 همسان نمی باشند. ﴿۲۰﴾ و سایه و گرمای سوزان هم
 یکی نیست. ﴿۲۱﴾ و مردگان و زندگان برابر
 نمی باشند، بی گمان خداوند به هرکس بخواهد
 می شنواند و تو نمی توانی به گور خفتگان را بشنوانی.
 ﴿۲۲﴾ تو جز هشدار دهنده نیستی. ﴿۲۳﴾ بدون شک ما
 تو را همراه (دین) حق به عنوان مژده رسان و بیم دهنده
 فرستاده ایم، و هیچ امتی نیست مگر آنکه در آن بیم
 دهنده ای بوده است. ﴿۲۴﴾ و اگر تو را تکذیب کنند
 بی گمان کسانی که پیش از آنان بوده اند نیز (پیامبران
 را) تکذیب کردند. پیامبرانشان نشانه های آشکار و
 نامه ها (ی الهی) و کتاب روشن برایشان آوردند. ﴿۲۵﴾
 سپس کافران را گرفتیم، پس (بنگر) کیفر من چگونه
 است! ﴿۲۶﴾ آیا نمی بینی که خداوند از آسمان آبی
 فرو فرستاد آنگاه از آن (آب) میوه هایی به رنگ های
 گوناگون برآوردیم، و از کوه ها راه هایی است با
 رنگ های گوناگون که برخی از آنها سفید و برخی
 سرخ و بعضی سیاه سیاهند. ﴿۲۷﴾ و نیز از انسان ها و
 جنندگان و چهارپایان که رنگشان گوناگون است
 (پدید آورده ایم) جز این نیست که تنها بندگان دانا از
 خداوند بیم دارند. بی گمان خداوند توانا و چیره و بس
 آمرزگار است. ﴿۲۸﴾ بی گمان کسانی که کتاب
 خداوند را می خوانند و نماز را برپای می دارند و از
 چیزهایی که بدیشان داده ایم در پنهان و آشکار
 می بخشند، امید به تجارتی دارند که هرگز کاستی
 نمی پذیرد. ﴿۲۹﴾ تا خداوند پاداش های آنان را به تمام
 و کمال بدهد، و از فضل خود (پاداشی) افزون (به
 آنان) دهد، بی گمان او آمرزنده و سپاسگزار است.

وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا
 لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٣١﴾ ثُمَّ
 أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ
 ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ
 بِالْخَيْرَاتِ بإِذْنِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٣٢﴾
 جَنَّتٌ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ
 ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٣٣﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ
 لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ شَكُورٌ
 ﴿٣٤﴾ الَّذِي أَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِن فَضْلِهِ لَا يَمَسُّنَا
 فِيهَا نَصَبٌ وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٌ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ
 كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا
 وَلَا يُخَفَّفَ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَا كَذَلِكَ نَجْزِي كُلَّ
 كَفُورٍ ﴿٣٦﴾ وَهُمْ يَصْطَرِخُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ
 صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ أَوْ لَمْ نُعَمِّرْكُم مَّا
 يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَن تَذَكَّرَ وَجَاءَكُمُ النَّذِيرُ فَذُوقُوا فَمَا
 لِلظَّالِمِينَ مِن نَّصِيرٍ ﴿٣٧﴾ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ غَيْبِ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٣٨﴾

و آنچه از کتاب که به تو وحی کرده‌ایم حق است و
 تصدیق کننده‌ی کتاب‌های آسمانی پیش از خود است،
 به راستی خداوند از (اوضاع) بندگان خود باخبر و
 بیناست. ﴿۳۱﴾ سپس کتاب (آسمانی) را به آن
 بندگان که آنان را برگزیدیم به ارث دادیم، پس برخی
 از آنان به خویشتن ستم می‌کنند و گروهی از ایشان
 میانه‌روند و بعضی از آنان به حکم خداوند در راه
 نیکی‌ها پیشتازند. این است همان فضل بزرگ. ﴿۳۲﴾
 باغ‌های جاودانه‌ای است که بدانها داخل می‌شوند در
 آنجا با دستبندهای طلا و مروارید آراسته می‌گردند و
 لباسشان در آنجا ابریشم است. ﴿۳۳﴾ و گفتند: ستایش
 خداوندی راست که اندوه را از ما زدود، بی‌گمان
 پروردگار ما آمرزنده و سپاسگذار است. ﴿۳۴﴾
 خدایی که از (روی) فضل خویش ما را در سرای اقامت
 و ماندگاری جای داد، در آنجا به ما رنجی نمی‌رسد و
 در آنجا ما هیچ خستگی نبینیم. ﴿۳۵﴾ و کسانی که
 کفر ورزیده‌اند آتش دوزخ برای آنان است، نه بر آنان
 (به مرگی دیگر) حکم می‌شود تا بمیرند، و نه (چیزی)
 از عذابش در حق آنان کاسته می‌شود. و بدینسان هر
 کافری را جزا می‌دهیم. ﴿۳۶﴾ و آنان در دوزخ فریاد
 برمی‌آورند: پروردگارا! ما را بیرون آور تا کارهای
 شایسته‌ای انجام دهیم، غیر از کارهایی که قبلاً
 می‌کردیم، (می‌گوییم): آیا آنقدر به شما عمر ندادیم
 که پند پذیر در آن پند پذیرد، و بیم‌دهنده (هم) نزد
 شما آمد پس عذاب را بچشید که ستمکاران یآوری
 ندارند. ﴿۳۷﴾ بی‌گمان خداوند دانای (امور) پنهان
 آسمانها و زمین است و مسلماً از چیزهایی که در درون
 دل‌هاست کاملاً آگاه است. ﴿۳۸﴾

هُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ كَفَرَ
فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ عِنْدَ
رَبِّهِمْ إِلَّا مَقْتًا وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا
خَسَارًا ﴿٣٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ شُرَكَاءَكُمُ الَّذِينَ تَدْعُونَ
مِنْ دُونِ اللَّهِ أُرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ
شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ أَمْ ءَاتَيْنَهُمُ كِتَابًا فَهُمْ عَلَى
بَيِّنَةٍ مِنْهُ بَلْ إِنْ يَعِدُ الظَّالِمُونَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا إِلَّا
غُرُورًا ﴿٤٠﴾ إِنَّ اللَّهَ يُمْسِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ
تَزُولَا وَلَئِنْ زَالَتَا إِنْ أُمْسِكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِّنْ بَعْدِهِ
إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤١﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ
أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَّيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنْ
إِحْدَى الْأُمَمِ فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ مَّا زَادَهُمْ إِلَّا نُفُورًا
﴿٤٢﴾ أَسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَكْرُ السَّيِّئِ وَلَا يَحِيقُ
الْمَكْرُ السَّيِّئِ إِلَّا بِأَهْلِهِ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ
الْأَوَّلِينَ فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَبْدِيلًا وَلَنْ تَجِدَ
لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا ﴿٤٣﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ
فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَكُنُوا
أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِنْ شَيْءٍ فِي
السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿٤٤﴾

او خدایی است که شما را در زمین جانشین گرداند پس هرکس که کفر ورزد کفرش به زیان اوست و کفر کافران در پیشگاه خدا جز بر خشم (پروردگار) نمی افزاید و جز زیان چیزی نصیب کافران نمی گرداند. ﴿۳۹﴾ بگو: آیا به شریکان خوش که به جای خداوند به فریاد می خوانید نگرسته اید؟ نشان دهید آنان چه چیزی را در زمین آفریده اند؟ و یا در آفرینش آسمانها مشارکت داشته اند! آیا به آنها کتابی داده ایم که از آن حجتی در دست داشته باشند؟ حق این است که ستمگران به همدیگر جز از روی فریب وعده نمی دهند. ﴿۴۰﴾ بی گمان خداوند آسمانها و زمین را نگاه می دارد از اینکه از جای بلغزند و اگر بلغزند جز خدا هیچ کس نمی تواند آنها را نگاه بدارد. بی گمان او بردبار آمرزگار است. ﴿۴۱﴾ و آنان مؤکدانه به خدا قسم خوردند که اگر بیم دهنده ای به نزد آنان بیاید از هر امتی راه یافته تر خواهند بود. اما هنگامی که بیم دهنده ای به میانشان آمد در حق آنان جز گریز نیافزود. ﴿۴۲﴾ (گریزشان از حق) به خاطر استکبار در زمین و نیرنگ زشتی بود که ورزیدند و نیرنگ های زشت جز دامنگیر اهلش نمی گردد. آیا جز چشم به راه شیوه پیشینیان هستند؟ هرگز دگوگونی و تبدیلی در شیوه رفتار خدا نخواهی یافت. و هرگز نخواهی دید که روش خدا تغییر یابد. ﴿۴۳﴾ آیا در زمین نگشته اند تا بنگرند که سرانجام پیشینیان شان چگونه شد؟ حال آنکه آنان از اینان قوت و قدرت بیشتری داشتند، و هیچ چیزی در آسمانها و در زمین خدا را درمانده و ناتوان نخواهد کرد، بی گمان او دانای تواناست. ﴿۴۴﴾

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِ بَصِيرًا ﴿٤٥﴾

و اگر خداوند مردم را به (سزای) آنچه می کردند گرفتار می ساخت بر روی آن (= زمین) هیچ جنبه ای را نمی گذاشت. بلکه آنان را تا سر رسید زمان معینی به تاخیر می اندازد، پس وقتی که مدت مشخص ایشان فرا رسید بی گمان خداوند به بندگانش بیناست. ﴿۴۵﴾

سُورَةُ يَسْ

سوره یس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يَس ۝ وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ ۝ إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ۝ عَلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ۝ تَنْزِيلَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ۝ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أُنْذِرَ آبَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ ۝ لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَى أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۝ إِنَّا جَعَلْنَا فِيْ أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ مُّقْمَحُونَ ۝ وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ۝ وَسَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۝ إِنَّمَا تُنْذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمَنَ الْغَيْبَ ۖ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ ۝ إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَى وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَءَاخِرَهُمْ وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ ۝

یاسین. ﴿۱﴾ سوگند به قرآن حکیم. ﴿۲﴾ بی گمان تو از زمره ی فرستادگان (خدا) هستی. ﴿۳﴾ و بر راه راست قرار داری. ﴿۴﴾ (این قرآن) فرو فرستاده ی خداوند چیره و مهربان است. ﴿۵﴾ تا قومی را بیم دهی که پدرانشان بیم داده نشده اند و خود غافل و بی خبرند. ﴿۶﴾ بی گمان وعده (کیفر) بر بیشتر آنان تحقق یافته است پس آنان ایمان نمی آورند. ﴿۷﴾ بدون شک ما به گردن هایشان طوق هایی تا (زیر) چانه ها افکنده ایم در نتیجه سرهایشان رو به بالا است. ﴿۸﴾ و در پیش روی ایشان و در پشت سر ایشان سدّی قرار داده ایم آنگاه چشمان آنان را فرو پوشانده ایم پس آنان نمی بینند. ﴿۹﴾ و چه آنان را بترسانی و چه ایشان را نترسانی برایشان یکسان است، ایمان نمی آورند. ﴿۱۰﴾ تو تنها کسی را می ترسانی که از پند پیروی کند و از خدای رحمان در نهان بترسد پس او را به آمرزش و پاداشی ارزشمند مژده بده. ﴿۱۱﴾ بدون شک ما خودمان مردگان را زنده می گردانیم و آنچه (از کارهای نیک و بد) که از پیش فرستاده اند و چیزهایی که برجای نهاده اند را می نویسیم و همه چیز را در کتابی روشنگر برشمردیم. ﴿۱۲﴾

وَأُضْرِبَ لَهُمْ مَثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿١٣﴾ إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اتْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُم مُّرْسَلُونَ ﴿١٤﴾ قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمَنُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ ﴿١٥﴾ قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُم لَمُرْسَلُونَ ﴿١٦﴾ وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٧﴾ قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِن لَّمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨﴾ قَالُوا طَيَّرْنَاكُمْ مَعَكُمْ أَئِنْ ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿١٩﴾ وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَى قَالَ يَفْقَوْمَ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٠﴾ اتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْأَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا لِيَ لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٢﴾ أَعْتَذِرُ مِنْ دُونِهِ ۚ ءَالِهَةٌ إِنْ يُرَدِّنِ الرَّحْمَنُ بَصِيرًا لَا تُغْنِي عَنِّي شَفَعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونِ ﴿٢٣﴾ إِنِّي إِذَا لَفِيَ ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ إِنِّي ءَامَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمَعُونِ ﴿٢٥﴾ قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ ۖ قَالَ يَلِيَّتْ قَوْمِي يَعْلمُونَ ﴿٢٦﴾ بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٧﴾

و آن شهروندان را برای آنان مثل بزن آنگاه که فرستادگان (خدا) به سوی آنان آمدند. ﴿۱۳﴾ آنگاه که دو نفر (از فرستادگان خود) را به سوی ایشان روانه کردیم، پس آنان را دروغگو انگاشتند، سپس (آن دو را با شخص) سومی تقویت نمودیم، پس گفتند: قطعاً و بدون گمان ما به سوی ایشان فرستاده شده ایم. ﴿۱۴﴾ گفتند: شما جز انسان هایی همچون ما نیستید و خداوند رحمان چیزی فرو نفرستاده است و شما جز دروغ نمی گوئید. ﴿۱۵﴾ گفتند: پروردگاران می داند که همانا ما به سوی شما فرستاده شده ایم. ﴿۱۶﴾ و بر ما جز رساندن اشکار نیست. ﴿۱۷﴾ گفتند: همانا ما شما را به فال بد گرفته ایم، اگر دست برندارید قطعاً سنگسارتان می کنیم، و بدون شک از سوی ما عذابی دردناک به شما خواهد رسید. ﴿۱۸﴾ (پیامبران) گفتند: شومی خودتان با خودتان همراه است. آیا اگر به شما پنده داده شود (آن را حمل بر شگونی می کنید) بلکه شما گروهی اسراف کار هستید. ﴿۱۹﴾ و از دورترین نقطه آن شهر مردی شتابان آمد، گفت: ای قوم من! از فرستادگان (خدا) پیروی کنید. ﴿۲۰﴾ از کسانی پیروی کنید که پاداشی از شما نمی خواهند و آنان راه یافته اند. ﴿۲۱﴾ و چرا کسی را پرستش نکنم که مرا آفریده است و به سوی او بازگردانده می شوید. ﴿۲۲﴾ آیا غیر از او معبودهایی را برگزینم که اگر خداوند مهربان بخواند زبانی به من برساند شفاعت آنان چیزی را از من دفع نمی کند و مرا نجات نمی دهند؟! ﴿۲۳﴾ بدون شک من آنگاه در گمراهی آشکاری خواهم بود. ﴿۲۴﴾ همانا من به پروردگار شما ایمان آورده ام پس بشنوید. ﴿۲۵﴾ بدو گفته شد: وارد بهشت شو گفت: ای کاش قوم من می دانستند! ﴿۲۶﴾ که پروردگارم چگونه مرا آمرزید و مرا از زمره ی گرامیان قرار داد. ﴿۲۷﴾

وَمَا أَنزَلْنَا عَلَى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴿٢٨﴾ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ ﴿٢٩﴾ يَحْسِرَةُ عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنَ الْفُرُوزِ أَتُهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٣١﴾ وَإِنْ كُلُّ لَمَّا جَمِيعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٣٢﴾ وَعَايَةُ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَوْتَىٰ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ﴿٣٣﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ﴿٣٤﴾ لِيَأْكُلُوا مِن ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٥﴾ سُبْحَنَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنْبِتُ الْأَرْضُ وَمِنْ أَنفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَعَايَةُ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَّهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَالْقَمَرَ قَدَرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ﴿٣٩﴾ لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٤٠﴾

و پس از (شهادت) او هیچ لشکری را از آسمان بر قوم وی فرو نفرستادیم (و پیش از این نیز) فرو فرستاده نبودیم. ﴿۲۸﴾ (کیفر آنان) جز صدایی مرگبار نبود، پس به ناگاه خاموش شدند. ﴿۲۹﴾ ای دریغ بر بندگان! هیچ پیغمبری به سوی ایشان نیامد مگر اینکه او را به مسخره می گرفتند. ﴿۳۰﴾ آیا نیندیشده اند که پیش از آنان چه بسیار نسل ها نابود کرده ایم که آنان به سویشان باز نمی گردند؟! ﴿۳۱﴾ و جز این نیست که جملگی آنان در نزد ما احضار خواهند شد. ﴿۳۲﴾ و نشانه ای (از قدرت خدا بر تحقق رستاخیز) برای آنان زمین مرده است، که آن را زنده گردانیدیم و از آن دانه ای برآوردیم که از آن می خورند. ﴿۳۳﴾ و در آن باغ هایی از درختان خرما و انگور قرار دادیم و چشمه سارانی را در آن روان ساختیم. ﴿۳۴﴾ تا از میوه های آن درختان که دست انسان ها در ساختن آنها کمترین دخالتی نداشته است بخورند. آیا سپاس نمی گزارند؟! ﴿۳۵﴾ پاک است خداوندی که همه نر و ماده ها را آفریده است از (قبیل) آنچه زمین می رویاند و از خود آنان و از چیزهایی که ایشان نمی دانند. ﴿۳۶﴾ و شب (نیز) برایشان نشانه ای است، ما روز را از آن برمی گیریم ناگهان تاریکی آنان را فرا می گیرد. ﴿۳۷﴾ و خورشید بسوی (مسیر) قرارگاهش حرکت میکند، این، اندازه گیری و تعیین خداوند توانای آگاه است. ﴿۳۸﴾ و برای ماه منزهایی تعیین کرده ایم که (پس از) طی کردن آنها) چون شاخه ی خشکیده دیرین (خرما) باز گردد. ﴿۳۹﴾ نه خورشید را سِزَد که ماه را دریابد و نه شب پیشی گیرنده ی از روز است، و هریک در سپهری شناورند. ﴿۴۰﴾

وَعَايَةُ لَهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِّ الْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾ وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِنْ نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنْقَذُونَ ﴿٤٣﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَلَعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْطَعِمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ أَطْعَمَهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٠﴾ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُمْ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ ﴿٥١﴾ قَالُوا يَوَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٢﴾ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٥٣﴾ فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾

و نشانه‌ای (دیگر) است برای آنانکه ما ذریّه آنها را در کشتی مملو (از ایشان و کالاهایشان) حمل کردیم. ﴿۴۱﴾ و برای ایشان همسان کشتی چیزهایی را آفریده‌ایم که سوار(ش) می‌شوند. ﴿۴۲﴾ و اگر بخواهیم آنان را غرق کنیم آنان فریادرسی ندارند و نجات داده نمی‌شوند. ﴿۴۳﴾ مگر اینکه رحمت ما باشد و تا زمانی بهره‌مند شوند. ﴿۴۴﴾ و هنگامی که به آنان گفته شود از آنچه پیش روی شماست و از آنچه که پشت سرتان است پروا کنید تا به شما رحم شود. ﴿۴۵﴾ و هیچ نشانه‌ای از نشانه‌های پروردگارشان به (سوی) آنان نمی‌آید مگر اینکه از آن روی گردان می‌شوند. ﴿۴۶﴾ و هنگامی که به آنان گفته شود: از چیزهایی که خدا روزیتان کرده است ببخشید، کافران به مؤمنان می‌گویند: آیا به کسی خوراک بدهیم که اگر خدا می‌خواست به او خوراک می‌داد، شما جز در گمراهی آشکار نیستید. ﴿۴۷﴾ و می‌گویند: اگر راست می‌گویید این وعده کی خواهد بود؟ ﴿۴۸﴾ انتظار نمی‌کشند مگر صدایی را که ایشان را دربر می‌گیرد درحالی که با یکدیگر درگیرند. ﴿۴۹﴾ پس نمی‌توانند وصیتی کنند و نه به‌وسوی خانواده خویش بازگردند. ﴿۵۰﴾ و در صورتی که دمیده می‌شود و بناگاه همه‌ی آنان از گورها به‌سوی پروردگارشان خواهند شتافت. ﴿۵۱﴾ می‌گویند: وای بر ما! چه کسی ما را از خوابمان برانگیخته، این همان چیزی است که خداوند مهربان و عده داده بود، و پیامبران راست گفتند. ﴿۵۲﴾ (آن) جز بانگی مرگبار نباشد، پس آنگاه همگی آنان در پیشگاهمان گردآورده می‌شوند. ﴿۵۳﴾ پس امروز به هیچ کس کمترین ستمی نمی‌گردد و جز به سزای آنچه می‌کردید جزا نمی‌یابید. ﴿۵۴﴾

إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغْلٍ فَلَا يَكُونُونَ ﴿٥٥﴾ هُمْ
وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلِّ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَكِنُونَ ﴿٥٦﴾ لَهُمْ
فِيهَا فَلَكَهَتْهُ وَلَهُمْ مَا يَدَّعُونَ ﴿٥٧﴾ سَلَامٌ قَوْلًا مِّن رَّبِّ
رَحِيمٍ ﴿٥٨﴾ وَامْتَزُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٩﴾ أَلَمْ
أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَبْنَىٰءَ آدَمَ أَن لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ
إِنَّهُ لَكُم عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٠﴾ وَأَنِ اعْبُدُونِي هَذَا
صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا
أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ ﴿٦٢﴾ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنْتُمْ
تُوعَدُونَ ﴿٦٣﴾ أَصَلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٦٤﴾
الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ
أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا
عَلَىٰ أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَنَّىٰ يُبْصِرُونَ ﴿٦٦﴾
وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَىٰ مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوا
مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ ﴿٦٧﴾ وَمَن نَّعْمِرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي
الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٨﴾ وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا
يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْءَانٌ مُّبِينٌ ﴿٦٩﴾ لِّيُنذِرَ
مَن كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧٠﴾

بهشتیان امروز سخت سرگرم خوشی و شادمانی هستند.
﴿٥٥﴾ آنان و همسرانشان در سایه‌هایی بر تخت‌ها تکیه
زده‌اند. ﴿٥٦﴾ آنان در آنجا میوه دارند و هرچه
بخواهند در اختیارشان خواهد بود. ﴿٥٧﴾ از سوی
پروردگار مهربان بدیشان درود گفته می‌شود. ﴿٥٨﴾ و
(فرمان می‌دهیم) ای گناهکاران! امروز (از مؤمنان) جدا
شوید. ﴿٥٩﴾ ای فرزندان آدم! مگر به شما فرمان ندادم
که شیطان را پرستش نکنید چراکه او دشمنی آشکار
برای شما است؟! ﴿٦٠﴾ و اینکه مرا پرستش کنید، این
راه راست است. ﴿٦١﴾ و همانا شیطان گروه‌های
زیادی از شما را گمراه کرده است، پس آیا خرد
نمی‌ورزید. ﴿٦٢﴾ این جهنمی است که به شما وعده
داده می‌شد. ﴿٦٣﴾ امروز به (سزای) کفری که
می‌ورزیدید وارد آن شوید. ﴿٦٤﴾ امروز بر
دهانهایشان مهر می‌نهم و درباره آنچه می‌کردند
دستانشان با ما سخن می‌گویند و پاهایشان (بر آن)
گواهی می‌دهند. ﴿٦٥﴾ و اگر بخواهیم کورشان
می‌نمائیم، آنگاه شتابان به سوی راه می‌روند اما چگونه
می‌توانند ببینند؟! ﴿٦٦﴾ و اگر بخواهیم آنان را بر
جایگاهشان مسخ می‌کنیم پس نمی‌توانند به جلو بروند
و نیز بر نمی‌گردند. ﴿٦٧﴾ و هرکس را که عمر طولانی
دهیم آفرینش و خلقت او را دگرگون می‌سازیم، آیا
خرد نمی‌ورزند؟! ﴿٦٨﴾ و به او شعر نیاموختیم و
(آموختن شعر) سزاوار او نیست، آن جز پندی و قرآنی
آشکار نمی‌باشد. ﴿٦٩﴾ تا هرکس را که زنده باشد
هشدار دهد و فرمان عذاب بر کافران مسلّم گردد.

أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَمًا
فَهُمْ لَهَا مَلِكُونَ ﴿٧١﴾ وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ
وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبٌ
أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً
لَعَلَّهُمْ يُنصَرُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ
جُنْدٌ مُّحْضَرُونَ ﴿٧٥﴾ فَلَا يَحْزَنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا
يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٦﴾ أَوْ لَمْ يَرَ الْإِنْسُ أَنَّا
خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ﴿٧٧﴾ وَضَرَبَ
لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَمَ وَهِيَ
رَمِيمٌ ﴿٧٨﴾ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ
بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿٧٩﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ
الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِّنْهُ تُوقَدُونَ ﴿٨٠﴾ أَوْ
لَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَدِيرٍ عَلَى أَنْ
يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨١﴾ إِنَّمَا أَمْرُهُ
إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٨٢﴾
فَسُبْحَنَّ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ
تُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

آیا نیندیشیده‌اند که ما برای آنان از ساخته دست
خویش چهارپایان را آفریده‌ایم و اینان مالک آنها
هستند. ﴿۷۱﴾ و آنها را برایشان رام ساخته‌ایم، از
برخی از آنها سواری می‌گیرند، و برخی (دیگر) از آنها
را می‌خورند. ﴿۷۲﴾ و آنان در آنها ساتفاده‌ها و
نوشیدنی‌ها دارند، پس آیا سپاس نمی‌گرانند؟! ﴿۷۳﴾
و به جای خداوند معبودانی برگرفتند بدان امید که یاری
شوند. ﴿۷۴﴾ نمی‌تواند آنان را یاری کنند و آنها
برایشان لشکری احضار شده هستند. ﴿۷۵﴾ پس سخن
آنان تو را غمگین نکند، بی‌گمان ما می‌دانیم آنچه را
که نهان می‌دارند و آنچه را که آشکار می‌سازند.
﴿۷۶﴾ آیا انسان نیندیشیده است که ما او را از نطفه‌ای
آفریده‌ایم آن‌گاه او ستیزه‌جویی آشکار است. ﴿۷۷﴾ و
برای ما مثالی زد و آفرینش خود را فراموش کرد.
گفت: چه کسی این استخوان‌های پوسیده و فرسوده را
زنده می‌گرداند؟! ﴿۷۸﴾ بگو: خدایی آنها را زنده
می‌گرداند که آنها را نخستین بار آفریده است و او به
هر آفرینشی داناست. ﴿۷۹﴾ همان خدایی که از
درخت سبز برایتان آتشی قرار داد و شما با آن آتش
روشن می‌کنید. ﴿۸۰﴾ آیا کسی که آسمانها و زمین را
آفریده است توانا نیست بر آن که مانند آنها را
بیافریند؟ آری! (تواناست) و اوست آفریننده‌ی دانا.
﴿۸۱﴾ هرگاه خدا چیزی را بخواهد کار او تنها این
است که خطاب بدان بگوید: موجود شو، پس
بی‌درنگ موجود می‌شود. ﴿۸۲﴾ پس پاک است
خدایی که مالکیت و حاکمیت همه چیز در دست
اوست و به‌سوی او باز گردانده می‌شوید. ﴿۸۳﴾

سُورَةُ الصَّافَّاتِ

سوره صفات

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

وَالصَّفَّاتِ صَفًّا ۝۱ فَالزَّجَرَاتِ زَجْرًا ۝۲ فَالتَّلَايَاتِ ذِكْرًا ۝۳ إِنَّ إِلَهَكُمْ لَوَاحِدٌ ۝۴ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشْرِقِ ۝۵ إِنَّا زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بَزِينَةِ الْكَوَاكِبِ ۝۶ وَحِفْظًا مِّنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَّارِدٍ ۝۷ جَانِبِ ۝۸ دُحُورًا وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ۝۹ إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ ۝۱۰ فَاسْتَفْتِهِمْ أَهُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ مِّنْ خَلْقٍ نَّاعٍ ۝۱۱ إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِّنْ طِينٍ لَّازِبٍ ۝۱۲ بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ ۝۱۳ وَإِذَا ذُكِّرُوا لَا يَذْكُرُونَ ۝۱۴ وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخِرُونَ ۝۱۵ وَقَالُوا إِن هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ۝۱۶ أَعِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَعِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ۝۱۷ أَوْ عَابَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ۝۱۸ قُلْ نَعَمْ وَأَنْتُمْ دَاخِرُونَ ۝۱۹ فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ ۝۲۰ وَقَالُوا يَوَيْلَنَا هَذَا يَوْمُ الدِّينِ ۝۲۱ هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِء تَكْذِبُونَ ۝۲۲ أَحْشَرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَرْوَاهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ۝۲۳ مِن دُونِ اللَّهِ فَاهْدُوهُمْ إِلَى صِرَاطِ الْجَحِيمِ ۝۲۴ وَقَفُوهُمْ إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ ۝۲۵

قسم به (فرشتگان) صف بسته. ﴿۱﴾ و قسم به آنان که سخت (ابرها را) می رانند. ﴿۲﴾ و قسم به آنانکه کتاب خدا را می خوانند. ﴿۳﴾ همانا معبود شما یکی است. ﴿۴﴾ پروردگار آسمانها و زمین و همه ی چیزهایی است که در میان آن دو قرار دارد، و پروردگار مشرق هاست. ﴿۵﴾ بی گمان ما نزدیک ترین آسمان (به شما) را با زینت ستارگان آراسته ایم. ﴿۶﴾ و آنرا از هر شیطان سرکشی به خوبی حفظ کرده ایم. ﴿۷﴾ آنان نمی توانند به (خبرهای) ملاء اعلی گوش دهند و از هرسو سنگ باران می شوند. ﴿۸﴾ برای آنانکه رانده شوند و عذابی همیشگی دارند. ﴿۹﴾ مگر کسیکه یکباره (خبری) را بر باید آنگاه شعله ای سوزاننده به دنبالش افتد. ﴿۱۰﴾ پس، از ایشان پرس که آیا آفرینش آنان دشوارتر است یا آفرینش چیزهایی که آفریده ایم؟ بدون شک ما آنان را از گل چسپنده آفریده ایم. ﴿۱۱﴾ بلکه تو تعجب می کنی و ایشان مسخره می نمایند. ﴿۱۲﴾ و چون پنده داده شوند نمی پذیرند. ﴿۱۳﴾ و هرگاه نشانه ای ببینند آنرا به مسخره می گیرند. ﴿۱۴﴾ و گفتند: این جز جادویی آشکار نیست. ﴿۱۵﴾ آیا وقتی بمیرم و (تبدیل به) خاک و استخوانهایی شویم برانگیخته خواهیم شد؟ ﴿۱۶﴾ آیا پدران گذشته ما (نیز برانگیخته خواهند شد؟). ﴿۱۷﴾ بگو: آری (همه شما زنده می شوید) درحالیکه شما زبون خواهید بود. ﴿۱۸﴾ آنها یک صدای مرگبار است، پس ناگهان آنان می نگرند. ﴿۱۹﴾ و می گویند: وای بر ما این روز جزاست. ﴿۲۰﴾ این روز داوری است که آنرا دروغ می انگاشتید. ﴿۲۱﴾ (ندا می آید) ستمکاران را همراه با همکیشانان (و) به همراه آنچه می پرستیده اند برانگیزید. ﴿۲۲﴾ غیر از خدا (هرچه را پرستش می کرده اند) آنگاه آنان را به راه دوزخ رهنمون شوید. ﴿۲۳﴾ و آنان را نگاه دارید که باید پرس وجو شوند. ﴿۲۴﴾

لَا يَسْمَعُونَ إِلَى آلَمًا إِلَّا عَلَىٰ وَيُقَذَّفُونَ مِنْ كُلِّ مَآ
لَكُم لَا تَنَاصَرُونَ ﴿٢٥﴾ بَلْ هُمْ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ
﴿٢٦﴾ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٧﴾ قَالُوا
إِنَّكُمْ كُنْتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ ﴿٢٨﴾ قَالُوا بَلْ لَمْ
تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٢٩﴾ وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُمْ مِنْ
سُلْطَانٍ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طَٰغِينَ ﴿٣٠﴾ فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ
رَبِّنَا إِنَّنَا لَذَٰبِقُونَ ﴿٣١﴾ فَأَعْوَيْنَكُمْ إِنَّنَا كُنَّا غُلُوِينَ ﴿٣٢﴾
فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٣﴾ إِنَّنَا كَذٰلِكَ
نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿٣٤﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ
إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٣٥﴾ وَيَقُولُونَ إِنَّا لَنَارِكُوا إِلَهَتِنَا
لِشَاعِرٍ تَجْنُونَ ﴿٣٦﴾ بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَّقَ الْمُرْسَلِينَ
﴿٣٧﴾ إِنَّكُمْ لَذَٰبِقُوا الْعَذَابِ الْأَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَمَا تُجْزَوْنَ إِلَّا
مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٩﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾
أُولَٰئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُومٌ ﴿٤١﴾ فَوَٰكِهِ وَهُمْ مُّكْرَمُونَ
﴿٤٢﴾ فِي جَنَّتِ النَّعِيمِ ﴿٤٣﴾ عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ ﴿٤٤﴾
يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَأْسٍ مِّنْ مَّعِينٍ ﴿٤٥﴾ بَيِّضَاءَ لَذَّةٍ
لِّلشَّارِبِينَ ﴿٤٦﴾ لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنْزَفُونَ ﴿٤٧﴾
وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ عِينٌ ﴿٤٨﴾ كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ
مَّكْنُونٌ ﴿٤٩﴾ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٥٠﴾
قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ ﴿٥١﴾

شما را چه شده که به همدیگر یاری نمی‌رسانید؟
﴿۲۵﴾ بلکه آنان امروز تسلیم‌اند. ﴿۲۶﴾ و بعضی رو به
بعضی می‌نمایند و همدیگر را بازخواست می‌کنند.
﴿۲۷﴾ می‌گویند: شما از سرِ خیرخواهی به‌سوی ما
آمدید. ﴿۲۸﴾ گویند: بلکه (کوتاهی از خودتان بود و)
مؤمن نبودید. ﴿۲۹﴾ و ما هیچ‌گونه سلطه و قدرتی بر
شما نداشتیم بلکه شما گروهی سرکش بودید. ﴿۳۰﴾ و
وعده‌ی پروردگارمان بر ما لازم آمد، بی‌گمان ما
چشنده (طعم عذاب) خواهیم بود. ﴿۳۱﴾ ما خودمان
گمراه بودیم و شما را هم گمراه کردیم. ﴿۳۲﴾ پس به
راستی آن‌روز (همه) آنان در عذاب شریک خواهد
بود. ﴿۳۳﴾ بی‌گمان ما با گناهکاران چنین می‌کنیم.
﴿۳۴﴾ آنان چنان بودند که چون به آنان گفته می‌شد:
معبود راستینی جز خداوند (یگانه) نیست، استکبار
می‌ورزیدند. ﴿۳۵﴾ و می‌گفتند: آیا معبودهای خویش
را به‌خاطر (سخن) شاعری دیوانه ترک گوئیم؟ ﴿۳۶﴾
بلکه حق را آورده و پیامبران را تصدیق کرده است.
﴿۳۷﴾ شما قطعاً عذاب دردناک را خواهید چشید.
﴿۳۸﴾ و جز در برابر کارهایی که می‌کردید سزا داده
نمی‌شوید. ﴿۳۹﴾ به‌جز بندگان مخلص خدا. ﴿۴۰﴾
اینان روزی معین دارند. ﴿۴۱﴾ (انواع) میوه‌ها و اینان
گرامی‌اند. ﴿۴۲﴾ در باغ‌های پرناز و نعمت بهشت به‌سر
می‌برند. ﴿۴۳﴾ بر تخت‌هایی روبروی یک‌دیگر
(نشسته‌اند). ﴿۴۴﴾ بر آنان جامی از شراب ناب گردانده
شود. ﴿۴۵﴾ سفید رنگ و لذت بخش است برای
نوشندگان. ﴿۴۶﴾ نه سر درد و نه مستی و زوال عقل در
آن نیست. ﴿۴۷﴾ و در نزدشان زنان دیده فروهشته فراخ
چشم خواهند بود. ﴿۴۸﴾ (از شدت سفیدی) گویا آنان
تخم‌های (شتر مرغ) هستند که (در زیر پروبال آن)
پنهان شده‌اند. ﴿۴۹﴾ پس بعضی رو به بعضی دیگر
می‌کنند و از یک‌دیگر می‌پرسند. ﴿۵۰﴾ یکی از آنان
می‌گوید: همانا من همنشینی داشتم. ﴿۵۱﴾

يَقُولُ أَءِنَّكَ لَمِنَ الْمُصَدِّقِينَ ﴿٥٢﴾ أَءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا
وَعِظْمًا أَءِنَّا لَمَدِينُونَ ﴿٥٣﴾ قَالَ هَلْ أَنْتُمْ مُطْلِعُونَ ﴿٥٤﴾
فَاطْلَعَ فَرَّاهُ فِي سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٥٥﴾ قَالَ تَاللَّهِ إِنْ
كِدْتَ لَتُردِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّي لَكُنْتُ مِنَ
الْمُحْضَرِينَ ﴿٥٧﴾ أَفَمَا نَحْنُ بِمَيِّتِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا مَوْتَتَنَا
الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٥٩﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَوْزُ
الْعَظِيمُ ﴿٦٠﴾ لِمِثْلِ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ ﴿٦١﴾ أَذَلِكَ
خَيْرٌ نُّزُلًا أَمْ شَجَرَةُ الزُّرْقومِ ﴿٦٢﴾ إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً
لِّلظَّالِمِينَ ﴿٦٣﴾ إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ ﴿٦٤﴾
طَلَعَهَا كَأَنَّهُ رُءُوسُ الشَّيَاطِينِ ﴿٦٥﴾ فَإِنَّهُمْ لَا يَكُونُ
مِنْهَا فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٦٦﴾ ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا
لَشَوْبًا مِّنْ حَمِيمٍ ﴿٦٧﴾ ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى الْجَحِيمِ
﴿٦٨﴾ إِنَّهُمْ أَلفَوْاٰ آبَاءَهُمْ ضَالِّينَ ﴿٦٩﴾ فَهُمْ عَلَىٰ عَائِثِهِمْ
يُهْرَعُونَ ﴿٧٠﴾ وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٧١﴾
وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِمْ مُّنْذِرِينَ ﴿٧٢﴾ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ
عَقِبَةُ الْمُنْذِرِينَ ﴿٧٣﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٧٤﴾
وَلَقَدْ نَادَيْنَا نُوْحًا فَلْنِعْمَ الْمُجِيبُونَ ﴿٧٥﴾ وَنَجَّيْنَاهُ
وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾

که می گفت: آیا تو از باورکنندگان هستی؟ ﴿۵۲﴾ آبا
چون بمیریم و به خاک و استخوان‌هایی تبدیل شویم
آیا سزا و جزا می‌بینیم؟ ﴿۵۳﴾ گفت: آیا شما می‌توانید
نگاهی به (دوزخ) بیاندازید؟ ﴿۵۴﴾ پس خودش
درنگریست و او را در وسط دوزخ دید. ﴿۵۵﴾ گفت:
سوگند به خدا نزدیک بود که مرا هلاک کنی. ﴿۵۶﴾ و
اگر نعمت پروردگارم نبود من هم از احضارشندگان
(در دوزخ) بودم. ﴿۵۷﴾ آیا ما دیگر نمی‌میریم؟!
﴿۵۸﴾ مگر مرگ نخستینی که داشتیم و ما عذاب
نخواهیم دید؟! ﴿۵۹﴾ بی‌گمان این است همان کامیابی
بزرگ. ﴿۶۰﴾ برای چنین (نعمتی) کارکنان باید کار
کند. ﴿۶۱﴾ آیا برای پذیرایی این بهتر است یا درخت
زقوم؟! ﴿۶۲﴾ بدون شمع ما آن را مایه رنج و زحمت
ستمکاران قرار داده‌ایم. ﴿۶۳﴾ آن درختی است که از
ته دوزخ برمی‌آید. ﴿۶۴﴾ شکوفه و میوه آن انگار
سرهای شیاطین است. ﴿۶۵﴾ آنان از آن می‌خورند و
شکم‌هایشان را از آن پر می‌کنند. ﴿۶۶﴾ سپس بر آن
داغ و آلوده‌ای را می‌نوشند. ﴿۶۷﴾ آنگاه بازگشتشان
به‌سوی دوزخ است. ﴿۶۸﴾ بی‌گمان آنان پدرانشان را
در گمراهی یافته‌اند. ﴿۶۹﴾ پس آنان به دنبال پدرانشان
شتابان رانده می‌شوند. ﴿۷۰﴾ و به راستی پیش از آنان
بیشتر پیشینیان گمراه بوده‌اند. ﴿۷۱﴾ و همانا ما
درمیان‌شان بیم‌دهندگان روانه کردیم. ﴿۷۲﴾ پس بنگر
که سرانجام بیم داده‌شدگان چه شده است؟ ﴿۷۳﴾
مگر بندگان پاکیزه و پاک‌دل خدا. ﴿۷۴﴾ و به راستی
نوح ما را به فریاد خواند و ما بهترین پاسخ‌دهندگان
بودیم. ﴿۷۵﴾ و ما او و خانواده و پیروانش را از اندوه
بزرگ نجات دادیم. ﴿۷۶﴾

وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمْ الْبَاقِينَ ﴿٧٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي
الْآخِرِينَ ﴿٧٨﴾ سَلَّمَ عَلَى نُوحٍ فِي الْعِلْمِينَ ﴿٧٩﴾ إِنَّا
كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨١﴾ ثُمَّ أَعْرَفْنَا الْآخِرِينَ ﴿٨٢﴾ وَإِنَّ مِنْ
شِيعَتِهِ لِبَرَاهِيمَ ﴿٨٣﴾ إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٤﴾
إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ ﴿٨٥﴾ أَفَبِكَا إِلَهَةٍ
دُونَ اللَّهِ تُرِيدُونَ ﴿٨٦﴾ فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾
فَنَظَرَ نَظْرَةً فِي النُّجُومِ ﴿٨٨﴾ فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ ﴿٨٩﴾
فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ ﴿٩٠﴾ فَرَاغَ إِلَىٰ آلِهَتِهِمْ فَقَالَ أَلَا
تَأْكُلُونَ ﴿٩١﴾ مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ ﴿٩٢﴾ فَرَاغَ عَلَيْهِمْ
ضَرْبًا بِالْيَمِينِ ﴿٩٣﴾ فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ يَزْفُونَ ﴿٩٤﴾ قَالَ
أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ ﴿٩٥﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا
تَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا آبَاؤُنَا لَهُ بُنْيَانٌ فَأَلْفُوهُ فِي الْجَحِيمِ ﴿٩٧﴾
فَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ ﴿٩٨﴾ وَقَالَ
إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٩٩﴾ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ
الصَّالِحِينَ ﴿١٠٠﴾ فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَمَّا بَلَغَ
مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَبْنَئِي إِنِّي أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ
فَانْظُرْ مَاذَا تَرَىٰ قَالَ يَنَابِتٌ أَفْعَلُ مَا تُؤْمَرُ
سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ ﴿١٠٢﴾

و تنها ذریّه او را باقی گذاشتیم. ﴿۷۷﴾ و برای او
در میان ملت‌های بعد نام نیک برجای نهادیم. ﴿۷۸﴾
(و آن) درود بر نوح، در میان جهانیان (است). ﴿۷۹﴾ ما
این گونه به نیکوکاران پاداش می‌دهیم. ﴿۸۰﴾ به یقین
او از بندگان با ایمان ما بود. ﴿۸۱﴾ سپس دیگران را
غرق کردیم. ﴿۸۲﴾ و همانا ابراهیم از پیروان او بود.

﴿۸۳﴾ آنگاه که با دلی سالم رو به پروردگارش آورد.
﴿۸۴﴾ زمانی که به پدر و قوم خود گفت: چه چیزی را
می‌پرستید؟ ﴿۸۵﴾ آیا غیر از خدا خواستار معبودهای
سراپا دروغ هستید؟ ﴿۸۶﴾ پس گمانتان (نسبت) به
پروردگار جهانیان چیست؟ ﴿۸۷﴾ سپس نگاهی به
ستارگان انداخت. ﴿۸۸﴾ پس گفت: همانا من بیمارم.
﴿۸۹﴾ پس آنان بدو پشت کردند (و) رفتند. ﴿۹۰﴾
آنگاه شتابان و نهان به سوی معبودهایشان رفت و گفت:
آیا نمی‌خورید؟ ﴿۹۱﴾ شما را چه شده است که
حرف نمی‌زنید. ﴿۹۲﴾ پس با دست راست بر سر اینها
زد. ﴿۹۳﴾ پس مردم شتابان به سوی او آمدند. ﴿۹۴﴾
(ابراهیم) گفت: آیا چیزهایی را می‌پرستید که خودتان
می‌تراشید؟ ﴿۹۵﴾ حال آنکه خداوند شما و آنچه را
که انجام می‌دهید آفریده است. ﴿۹۶﴾ گفتند: برای او
چهار دیوار بزرگی بسازید و او را در آتش بیاندازید.
﴿۹۷﴾ آنگاه در حق او نیرنگ و ورزیدند ولی ما
آنان را پست و فروتر قرار دادیم. ﴿۹۸﴾ و ابراهیم
گفت: همانا من به سوی پروردگارم می‌روم، او مرا
رهنمود می‌کند. ﴿۹۹﴾ پروردگارا! به من (فرزندی) از
درستکاران عطا کن. ﴿۱۰۰﴾ «پس او را به پسری
بردار مژده دادیم. ﴿۱۰۱﴾ و قتیکه (فرزندش) به سنی
رسید که (می‌توانست با او به تلاش ایستد، گفت:
فرزندم! من در خواب دیده‌ام که من (دارم) سر تو را
می‌برم، پس بنگر که نظرت چیست؟ گفت: ای پدر!
آنچه را فرمان می‌یابی انجام بده - اگر خدا بخواهد مرا
- از شکیبایان خواهی یافت. ﴿۱۰۲﴾

فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِّلْجَبِينِ ﴿١٠٣﴾ وَتَدَيَّنَتْهُ أَنْ
يَتَّيْبِرَهُيْمُ ﴿١٠٤﴾ قَدْ صَدَّقْتَ الرُّعْيَا إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٥﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ ﴿١٠٦﴾
وَفَدَيْنَهُ بِذِيْعٍ عَظِيمٍ ﴿١٠٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ
﴿١٠٨﴾ سَلَّمَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٠٩﴾ كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ
﴿١١٠﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١١﴾ وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ
نَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٢﴾ وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ
وَمِن ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ مُبِينٌ ﴿١١٣﴾ وَلَقَدْ
مَنَّآ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١١٤﴾ وَنَجَّيْنَاهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنْ
الْكُرْبِ الْعَظِيمِ ﴿١١٥﴾ وَنَصَرْنَاهُمْ فَاكُنُوا هُمُ الْغَالِبِينَ
﴿١١٦﴾ وَعَاتَيْنَاهُمَا الْكِتَابَ الْمُسْتَبِينَ ﴿١١٧﴾ وَهَدَيْنَاهُمَا
الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١١٨﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْآخِرِينَ
﴿١١٩﴾ سَلَّمَ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢١﴾ إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٢﴾ وَإِنَّ
إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَلَا تَتَّقُونَ
﴿١٢٤﴾ أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَلْقِينَ ﴿١٢٥﴾
اللَّهُ رَبُّكُمْ وَرَبَّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٢٦﴾

هنگامیکه (پدر و پسر) هردو گردن نهادند و (ابراهیم) فرزندش را به طرف روی، بر زمین خواباند. ﴿۱۰۳﴾ و او را نداد دادیم که ای ابراهیم! ﴿۱۰۴﴾ به درستی که خواب (خود) را راست گرداندی بی گمان ما این گونه به نیکوکاران جزا می دهیم. ﴿۱۰۵﴾ بی گمان این آزمونی آشکار است. ﴿۱۰۶﴾ و ما قربانی بزرگ و ارزشمندی را بلاگردان او گردانیدیم. ﴿۱۰۷﴾ و برای او در میان ملت های بعد (از وی) نام نیک برجای نهادیم. ﴿۱۰۸﴾ «سلام بر ابراهیم. ﴿۱۰۹﴾ ما نیکوکاران را اینگونه جزا می دهیم. ﴿۱۱۰﴾ بی گمان او از بندگان با ایمان ما بود. ﴿۱۱۱﴾ و او را به (تولد) اسحاق که پیامبر و از زمره شایستگان بود مژده دادیم. ﴿۱۱۲﴾ و بر او و اسحاق برکت نازل نمودیم، و از دودمان این دو افرادی نیکوکار به وجود آمدند و برخی اشکارا بر خود ستم کردند. ﴿۱۱۳﴾ و به راستی بر موسی و هارون منت نهادیم. ﴿۱۱۴﴾ و هردوی آنان و قومشان را از اندوه بزرگ نجات دادیم. ﴿۱۱۵﴾ و آنان را یاری کردیم پس آنان بودند که پیروز شدند. ﴿۱۱۶﴾ و آن دو کتاب روشنگر دادیم. ﴿۱۱۷﴾ و آن دو را به راه راست رهنمود کردیم. ﴿۱۱۸﴾ و نام نیک آن دو را در (میان) اقوام بعدی باقی گذاردیم. ﴿۱۱۹﴾ سلام بر موسی و هارون. ﴿۱۲۰﴾ بی گمان ما نیکوکاران را این گونه جزا می دهیم. ﴿۱۲۱﴾ بی گمان آن دو از بندگان مؤمن ما بودند. ﴿۱۲۲﴾ و همانا الیاس از پیامبران بود. ﴿۱۲۳﴾ هنگامی که به قومش گفت: آیا پرهیزگاری پیشه نمی کنید؟ ﴿۱۲۴﴾ آیا بت بعل را به فریاد می خوانید و بهترین آفرینندگان را رها می کنید؟ ﴿۱۲۵﴾ خدا را، که پروردگار شما و پروردگار نیاکان پیشین شماست. ﴿۱۲۶﴾

فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٢٨﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٢٩﴾ سَلَامٌ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٣٠﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣١﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ وَإِنَّ لُوطًا لَمِنْ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٣﴾ إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٣٤﴾ إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَدِيرِ ﴿١٣٥﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْآخِرِينَ ﴿١٣٦﴾ وَإِنَّكُمْ لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِمْ مُصْبِحِينَ ﴿١٣٧﴾ وَبِالْأَيْلِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾ وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنْ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٩﴾ إِذْ أَبَقَ إِلَى الْفُلِّكَ الْمَشْحُونِ ﴿١٤٠﴾ فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ ﴿١٤١﴾ فَالْتَقَمَهُ الْحُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿١٤٢﴾ فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ ﴿١٤٣﴾ لَلَبِثَ فِي بَطْنِهِ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤٤﴾ فَنَبَذْنَاهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴿١٤٥﴾ وَأَثْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِّنْ يَقْطِينٍ ﴿١٤٦﴾ وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ ﴿١٤٧﴾ فَآمَنُوا فَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١٤٨﴾ فَاسْتَفْتِهِمُ الرِّبَّكَ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ الْبَنُونَ ﴿١٤٩﴾ أَمْ خَلَقْنَا الْمَلَائِكَةَ إِنثًا وَهُمْ شَاهِدُونَ ﴿١٥٠﴾ أَلَا إِنَّهُمْ مِّنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥١﴾ وَلَدَ اللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٥٢﴾ أَصْطَفَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ ﴿١٥٣﴾

پس او را تکذیب کردند و بی شک آنان احضار خواهند شد. ﴿۱۲۷﴾ مگر بندگان مخلص خدا. ﴿۱۲۸﴾ و برای او در میان ملت‌های بعدی نام نیکی برجای نهادیم. ﴿۱۲۹﴾ سلام بر الیاس. ﴿۱۳۰﴾ ما نیکوکاران را این گونه جزا می‌دهیم. ﴿۱۳۱﴾ بی گمان او از بندگان مؤمن ما بود. ﴿۱۳۲﴾ و بی گمان لوط از پیامبران بود. ﴿۱۳۳﴾ زمانی که او و خانواده‌اش، همگی را نجات دادیم. ﴿۱۳۴﴾ مگر پیرزنی که از باقی ماندگان بود. ﴿۱۳۵﴾ سپس دیگران را نابود کردیم. ﴿۱۳۶﴾ و شما بامدادن از سرزمین ایشان عبور می‌کنید. ﴿۱۳۷﴾ و به هنگام شب (نیز) پس آیا خرد نمی‌ورزید؟! ﴿۱۳۸﴾ بی گمان یونس از پیامبران بود. ﴿۱۳۹﴾ آنگاه که به سوی کشتی گرانبار گریخت. ﴿۱۴۰﴾ آنگاه در قرعه کشی شرکت کرد و از بازندگان شد. ﴿۱۴۱﴾ آنگاه ماهی او را فرو بلعید، درحالیکه او سزاوار نکوهش بود. ﴿۱۴۲﴾ پس اگر او قبلاً از نیایشگران نبود. ﴿۱۴۳﴾ به یقین در شکمش تا روزی که (مردم) برانگیخته می‌شوند باقی می‌ماند. ﴿۱۴۴﴾ سپس درحالیکه بیمار بود او را به سرزمین خشک (و خالی از گیاه) انداختیم. ﴿۱۴۵﴾ و در کنارش درختی از (نوع) کدو رویاندیم. ﴿۱۴۶﴾ و او را به سوی جمعیت یک صد هزار نفری یا بیشتر فرستادیم. ﴿۱۴۷﴾ پس ایمان آوردند آنگاه تا مدتی معین آنان را بهره‌مند ساختیم. ﴿۱۴۸﴾ پس، از آنان پرس که آیا دختران از آن پروردگار تو باشند و پسران از آن خودشان؟! ﴿۱۴۹﴾ یا فرشتگان را ماده آفریدیم و آنان حاضر بودند؟! ﴿۱۵۰﴾ هان! آنان از روی دروغ‌ها و تهمت‌های به هم بافته خود می‌گویند. ﴿۱۵۱﴾ خداوند فرزند زاده است! و قطعاً ایشان دروغ‌گویند. ﴿۱۵۲﴾ (آیا خدا) دختران را بر پسران ترجیح داده است؟! ﴿۱۵۳﴾

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٥﴾ أَمْ لَكُمْ سُلْطَنٌ مُّبِينٌ ﴿١٥٦﴾ فَأَتُوا بِكِتَابِكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٥٧﴾ وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجَنَّةِ نَسَبًا وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٥٨﴾ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٥٩﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٠﴾ فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ ﴿١٦١﴾ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفَتْنَيْنِ ﴿١٦٢﴾ إِلَّا مَنْ هُوَ صَالٍ الْجَحِيمِ ﴿١٦٣﴾ وَمَا مِنَّا إِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَعْلُومٌ ﴿١٦٤﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّاقُونَ ﴿١٦٥﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ ﴿١٦٦﴾ وَإِنْ كَانُوا لَيَقُولُونَ ﴿١٦٧﴾ لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِّنَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٦٨﴾ لَكُنَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٩﴾ فَكَفَرُوا بِهِ ۖ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾ وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧١﴾ إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ ﴿١٧٢﴾ وَإِنَّ جُنَدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿١٧٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٤﴾ وَأَبْصَرَهُمْ فَسَوْفَ يُبْصَرُونَ ﴿١٧٥﴾ أَقْبِعْ عَذَابَنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٧٦﴾ فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٧﴾ وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٨﴾ وَأَبْصَرَ فَسَوْفَ يُبْصَرُونَ ﴿١٧٩﴾ سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾ وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٢﴾

شما را چه شده، چگونه حکم می کنید؟ ﴿۱۵۴﴾ آیا یادآور نمی گردید؟ ﴿۱۵۵﴾ آیا دلیلی آشکار دارید. ﴿۱۵۶﴾ اگر راست می گوید کتاب خود را بیاورید. ﴿۱۵۷﴾ و آن (کافران) بین او و جنان (رابطه) خویشاوندی مقرر کرده اند حال آنکه جنان می دانند که احضار خواهند شد. ﴿۱۵۸﴾ خدا از آنچه (او را بدان) وصف می کنند پاک است. ﴿۱۵۹﴾ مگر بندگان مخلص خدا. ﴿۱۶۰﴾ پس شما و آنچه می پرستید. ﴿۱۶۱﴾ هرگز نمی توانید کسی را با فتنه و فساد از خداپرستی منحرف سازید. ﴿۱۶۲﴾ مگر کسی که مایل باشد به آتش جهنم بسوزد. ﴿۱۶۳﴾ و کسی از ما نیست مگر آنکه جایگاه مشخصی دارد. ﴿۱۶۴﴾ و همانا ما به صف ایستادگانیم. ﴿۱۶۵﴾ و بی گمان ما نیایش کنندگانیم. ﴿۱۶۶﴾ و هرچند مشرکان می گفتند. ﴿۱۶۷﴾ اگر پندی از پیشینیان در نزد ما بود. ﴿۱۶۸﴾ به یقین از بندگان مخلص خدا می شدیم. ﴿۱۶۹﴾ پس بداون کفر ورزیدند و فرجام کار خود را خواهند دانست. ﴿۱۷۰﴾ و به راستی وعده ما درباره بندگان فرستاده ما از پیش ثبت و ضبط گشته است. ﴿۱۷۱﴾ و آن این که ایشان قطعاً یاری می گردند. ﴿۱۷۲﴾ و بی گمان سپاهیان ما همان پیروزمندانند. ﴿۱۷۳﴾ پس، از آنان تا مدتی روی بگردان. ﴿۱۷۴﴾ و بنگر، و آنان خودشان هم خواهند دید. ﴿۱۷۵﴾ آیا عذاب ما را به شتاب می خواهند؟ ﴿۱۷۶﴾ پس چون به ساختن آنان فرود آید، بیم داده شدگان چه بامداد بدی خواهند داشت! ﴿۱۷۷﴾ و تا مدتی از آنان روی بگردان. ﴿۱۷۸﴾ و بنگر و آنان خودشان هم خواهند دید. ﴿۱۷۹﴾ پاک و منزّه است پروردگارت، پروردگار شکوهمند، از توصیف هایی که کافران می کنند. ﴿۱۸۰﴾ و درود بر پیامبران. ﴿۱۸۱﴾ و ستایش خدای را سزات که پروردگار جهانیان است. ﴿۱۸۲﴾

سُورَةُ ص

سوره ص

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

صَّ وَالْفُرْعَانِ ذِي الذِّكْرِ ۝۱ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي
عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ ۝۲ كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ
فَنَادَوْا وَلَا تَحِينَ مَنَاصٍ ۝۳ وَعَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ
مُنْذِرٌ مِنْهُمْ ۝۴ وَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا سَحَرٌ كَذَّابٌ ۝۵
أَجْعَلِ الْأَلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ۝۶
وَانْطَلَقَ الْمَلَأُ مِنْهُمْ أَنْ آمَسُوا وَاصْبِرُوا عَلَى
ءَالِهَتِكُمْ إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُرَادُ ۝۷ مَا سَمِعْنَا بِهَذَا
فِي الْإِلْمَةِ الْأَخِيرَةِ إِنَّ هَذَا إِلَّا اخْتِلَافٌ ۝۸ أُنْزِلَ عَلَيْهِ
الذِّكْرُ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْ ذِكْرِي بَلْ لَمَّا
يَذُوقُوا عَذَابِ ۝۹ أَمْ عَنْدهُمْ خَزَائِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ
الْعَزِيزِ الْوَهَّابِ ۝۱۰ أَمْ لَهُمْ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَمَا بَيْنَهُمَا فَلْيَرْتَقُوا فِي الْأَسْبَابِ ۝۱۱ جُنْدٌ مَا هُنَالِكَ
مَهْزُومٌ مِنَ الْأَحْزَابِ ۝۱۲ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ
وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو الْأَوْتَادِ ۝۱۳ وَثَمُودُ وَقَوْمُ لُوطٍ
وَأَصْحَابُ لَيْكَةِ أُولَئِكَ الْأَحْزَابُ ۝۱۴ إِنْ كُلُّ إِلَّا
كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ عِقَابِ ۝۱۵ وَمَا يَنْظُرُ هَؤُلَاءِ إِلَّا
صَيْحَةً وَاحِدَةً مَّا لَهَا مِنْ فَوَاقٍ ۝۱۶ وَقَالُوا رَبَّنَا عَجِّلْ
لَنَا قِطْعَنَا قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ ۝۱۷

صاد. سوگند به قرآن والا و پند آموز. ﴿۱﴾ بلکه
کافران در سرکشی و ستیزند. ﴿۲﴾ چه بسیار نسل‌ها را
پیش از آنان نابود کردیم که فریاد برآوردند ولی زمان
(زمان) رهایی و نجات نبود. ﴿۳﴾ و در شگفتند از این
که بیم دهنده‌ای از خودشان به‌سویشان آمده است. و
کافران گفتند: این جادوگری دروغ‌گوست. ﴿۴﴾ آیا
معبودان (متعدد) را معبود واحدی قرار داده؟ این واقعاً
چیز عجیبی است. ﴿۵﴾ و سران ایشان (با این دعوت) به
راه افتادند که بروید و بر (پرستش) خدایان خود شکبا
باشید، بی‌گمان این همان چیزی است که خواسته
می‌شود. ﴿۶﴾ و ما در این آیین اخیر (دین قریش و دین
نصرانیت) این را نشنیده‌ایم، این جز دروغی ساختگی
نیست. ﴿۷﴾ آیا از میان همه ما این قرآن بر او نازل شده
است؟ آنان از قرآن من در شک‌اند بلکه هنوز عذاب
مرا نچشیده‌اند. ﴿۸﴾ آیا در نزد آنان گنجینه‌های
رحمت پروردگار پیروزمند بخشاینده‌ات هست. ﴿۹﴾
آیا فرمانروایی آسمان‌ها و زمین و چیزهایی که در میان
آن دو است از آن ایشان است؟ پس اگر چنین است با
وسایل و اسباب بالا روند. ﴿۱۰﴾ اینانکه اینجا هستند
سپاه ناچیز شکست خورده‌ای از دسته‌ها و گروه‌هایند.
﴿۱۱﴾ پیش از آنان قوم نوح و عاد و فرعون که دارای
لشکر و قدرت بودند (پیامبران ما را) تکذیب کردند.
﴿۱۲﴾ و قوم ثمود و قوم لوط و اصحاب ایکه، این
گروه‌ها (پیامبران را تکذیب کردند). ﴿۱۳﴾ هریک از
این گروه‌ها پیامبران را تکذیب کردند پس کیفر من
(بر آنان) محقق شد. ﴿۱۴﴾ اینان انتظاری جز این
نمی‌کشند که صدای مرگباری فرا رسد که هیچ
بازگشتی ندارد. ﴿۱۵﴾ و گفتند: پروردگارا! سهم
(عذاب) ما را پیش از روز حساب به ما برسان. ﴿۱۶﴾

أَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَادْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُودَ ذَا الْأَيْدِ
 إِنَّهُ وَأَوَّابٌ ﴿٧﴾ إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ
 بِالْعِشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ ﴿٨﴾ وَالطَّيْرَ مُحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ وَأَوَّابٌ
 ﴿٩﴾ وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ وَءَاتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصَّلَ
 الْخِطَابِ ﴿١٠﴾ وَهَلْ أَتَاكَ نَبُوءُ الْخُصْمِ إِذْ تَسَوَّرُوا
 الْمِحْرَابَ ﴿١١﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَىٰ دَاوُودَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوا
 لَا تَخَفْ خَصْمَانِ بَغَىٰ بَعْضُنَا عَلَىٰ بَعْضٍ فَأَخَظْنَا
 بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشَاطِطْ وَاهْدِنَا إِلَىٰ سَوَاءِ الصِّرَاطِ
 ﴿١٢﴾ إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً وَلِيَ نَعْجَةً
 وَاحِدَةً فَقَالَ أَكْفَلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ ﴿١٣﴾ قَالَ
 لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعْجَتِكَ إِلَىٰ نَعَاجِهِ وَإِنَّ كَثِيرًا
 مِّنَ الْخُلَطَاءِ لَيَبْغِي بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ
 ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ وَظَنَّ دَاوُودُ
 أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ﴿١٤﴾
 فَغَفَرْنَا لَهُ ذَٰلِكَ وَإِنَّ لَهُ عِندَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ
 مَآبٍ ﴿١٥﴾ يَدَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ
 فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ
 فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَنِ
 سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ

﴿١٦﴾

در برابر چیزهایی که می‌گویند شکبیا باش و بنده ما
 داودِ توانمند را یاد کن، واقعاً او بسی توبه‌کار بود.
 ﴿۱۷﴾ ما کوه‌ها را با او رام کردیم شامگاهان و بامدادن
 به تسبیح و تقدیس (خدا) می‌پرداختند. ﴿۱۸﴾ و
 پرندگان را نیز مسخر نمودیم درحالیکه با او جمع شده
 بودند، همگی فرمانبردار او (=خدا) بودند. ﴿۱۹﴾ و
 فرمانروایی‌اش را استوار ساختیم و به او حکمت و
 قدرتِ داوری دادیم. ﴿۲۰﴾ و آیا خبر شاکیان به تو
 رسیده است بدانگاه که از دیوار عبادتگاه بالا رفتند.
 ﴿۲۱﴾ هنگامی که بر داود وارد شدند و او از آنان
 ترسید، گفتند: مترس! ما دو مدعی هستیم که یکی از ما
 بر دیگری ستم کرده است، پس درمیان ما به حق و
 عدل داوری کن، و ستم روا مدار و ما را به راه راست
 رهنمون شو. ﴿۲۲﴾ به درستی که این برادر من است و
 او نود و نه میش دارد و من تنها یک میش دارم و (وی
 به من) می‌گوید: آنرا به من واگذار، و او بر من در
 سخن چیره شده است. ﴿۲۳﴾ (داود) گفت: بی‌گمان او
 با درخواست (اینکه) گوسفندانت (را به او بدهی) تا
 (آنرا به) گوسفندانِش (اضافه کند) به تو ستم کرده
 است. و حقاً که بسیاری از شریکان به همدیگر ستم
 می‌کنند، مگر آنانکه ایمان آورده و کارهای شایسته
 انجام داده‌اند ولی چنین کسانی بسیار اندک و کم
 هستند. پس داود دانست که ما او را آزموده‌ایم،
 بنابراین، از پروردگار خویش آمرزش خواست و به
 سجده افتاد و توبه کرد. ﴿۲۴﴾ و ما این را بر او
 بخشیدیم و به یقین او در نزد ما قربت و بازگشت نیک
 دارد. ﴿۲۵﴾ ای داود! ما تو را در زمین جانشین
 ساخته‌ایم، پس به حق درمیان مردم حکم کن، و از
 هوای نفس پیروی مکن که تو را از راه خدا منحرف
 سازد، بی‌گمان آنان که از راه خدا منحرف می‌شوند به
 (سزای) آنکه روز حساب را فراموش کردند کیفری
 سخت دارند. ﴿۲۶﴾

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَطْلًا ذَٰلِكَ
ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ النَّارِ
﴿٢٧﴾ أَمْ نَجْعَلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ نَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ
﴿٢٨﴾ كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِّيَدَّبَّرُوا ءَايَاتِهِ
وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُوا الْأَلْبَابِ ﴿٢٩﴾ وَوَهَبْنَا لِذَاوُدَ سُلَيْمَانَ
نِعَمَ الْعَبْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿٣٠﴾ إِذْ عَرَضَ عَلَيْهِ بِالْعِشِيِّ
الصَّفِينَتُ الْحَيَادُ ﴿٣١﴾ فَقَالَ إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ
عَنْ ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ ﴿٣٢﴾ رُدُّوهَا عَلَيَّ
فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْأَعْنَاقِ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا
سُلَيْمَانَ وَالْقَيْنَا عَلَى كُرْسِيِّهِ جَسَدًا ثُمَّ أَنَابَ ﴿٣٤﴾
قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِّنْ
بَعْدِي إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿٣٥﴾ فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ
تَجْرِي بِأَمْرِهِ رُحَاءً حَيْثُ أَصَابَ ﴿٣٦﴾ وَالشَّيَاطِينَ
كُلَّ بَنَاءٍ وَغَوَاصٍ ﴿٣٧﴾ وَعَآخِرِينَ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ
﴿٣٨﴾ هَٰذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٩﴾
وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَّآبٍ ﴿٤٠﴾ وَادْكُرْ
عِبْدَنَا أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ
بُئْسَ وَعَذَابٍ ﴿٤١﴾ أَرْكُضْ بِرَجْلِكَ هَٰذَا مُغْتَسَلٌ
بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿٤٢﴾

و ما آسمان‌ها و زمین و چیزهایی را که بین آن دو
است بیهوده نیافریده‌ایم. این پندار کافران است، پس
وای به حال کافران از آتش (دوزخ). ﴿٢٧﴾ آیا کسانی
را که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند مانند
تباهی کنندگان در زمین می‌گردانیم؟ آیا پرهیزگاران
را مانند بدکاران قرار می‌دهیم؟ ﴿٢٨﴾ (این) کتابی
است که پر خیر و برکت که آن را بر تو فرو فرستاده‌ایم
تا دربارهٔ آیة‌هایش بیاندیشند و خردمندان پند گیرند.
﴿٢٩﴾ و به داود سلیمان را عطا کردیم، او بسیار بنده
خوبی بود چراکه او توبه‌کار بود. ﴿٣٠﴾ آن‌گاه
شامگاهان اسب‌های اصیل (و تندبا) به او عرضه شد.
﴿٣١﴾ گفت: واقعاً من دوستی اسب‌ها را بر یاد
پروردگارم ترجیح دادم تا (هنگام نماز گذشت و
خورشید) در ورای حجاب ظلمت قرار گرفت. ﴿٣٢﴾
(گفت:) آن (اسب‌ها) را به نزد من بازآورید، پس
شروع به دست کشیدن بر ساق‌ها و گردن‌های آنان
کرد. ﴿٣٣﴾ و به‌راستی سلیمان را آزمودیم و بر تخت
او کالبدی افکندیم، آنگاه رو به‌سوی (خدا) آورد.
﴿٣٤﴾ گفت: پروردگارا! مرا بیامرز، و به من حکومتی
عطا کن که بعد از من کسی را نسزد، بی‌گمان تو
بخشنده‌ای. ﴿٣٥﴾ پس باد را برایش مسخر کردیم که
به آسانی به فرمان او هر جا که می‌خواست سیر می‌کرد.
﴿٣٦﴾ و از دیوها هر بنا و غواصی (را به فرمانش
درآوردیم). ﴿٣٧﴾ و گروه دیگری از دیوها (را هم با
دست و پاها) به هم بسته در بندها (مسخر او کردیم).
﴿٣٨﴾ این بخشش ماست پس بی‌هیچ حسابی ببخش یا
نگاهدار. ﴿٣٩﴾ و بی‌گمان او در نزد ما مقامی ارجمند
و سرانجامی نیک دارد. ﴿٤٠﴾ و بنده ما ایوب را یاد
کن آنگاه که پروردگارش را ندا داد که همانا شیطان
به من رنج و دردی رسانده است. ﴿٤١﴾ پای خود را به
زمین بکوب، این آبی است که هم برای شستشو و هم
برای نوشیدن است. ﴿٤٢﴾

وَوَهَبْنَا لَهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَذِكْرَى
 لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٤٣﴾ وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا فَاصْرِبْ بِهِ
 وَلَا تَحْنَثْ إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعَمَ الْعَبْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿٤٤﴾
 وَاذْكُرْ عَبْدَنَا إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ أُولِي
 الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ ﴿٤٥﴾ إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى
 الدَّارِ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ ﴿٤٧﴾
 وَاذْكُرْ إِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِّنَ
 الْأَخْيَارِ ﴿٤٨﴾ هَذَا ذِكْرٌ وَإِنَّا لِلْمُتَّقِينَ لَحُسْنُ مَعَافٍ ﴿٤٩﴾
 جَنَّاتٍ عِدْنٍ مُّفْتَحَةٍ لَهُمْ الْأَبْوَابُ ﴿٥٠﴾ مُتَّكِئِينَ
 فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا بِفَكَهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿٥١﴾
 وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ أَتْرَابٌ ﴿٥٢﴾ هَذَا مَا
 تُوْعَدُونَ لِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُ
 مِن تَفَادٍ ﴿٥٤﴾ هَذَا وَإِنَّا لِلظَّالِمِينَ لَشَرٌّ مَعَافٍ ﴿٥٥﴾
 جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا فَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٥٦﴾ هَذَا فَلْيَذُوقُوهُ
 حَمِيمٌ وَغَسَّاقٌ ﴿٥٧﴾ وَعَاخِرُ مِنْ شَكْلِهِ أَزْوَاجٌ ﴿٥٨﴾ هَذَا
 فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ مَّعَكُمْ لَا مَرْحَبًا بِهِمْ إِنَّهُمْ صَالُوا
 النَّارِ ﴿٥٩﴾ قَالُوا بَلْ أَنْتُمْ لَا مَرْحَبًا بِكُمْ أَنْتُمْ
 قَدْ مَتَّمُّوهُ لَنَا فَبِئْسَ الْقَرَارُ ﴿٦٠﴾ قَالُوا رَبَّنَا مَنْ قَدَّمَ لَنَا
 هَذَا فَزِدْهُ عَذَابًا ضِعْفًا فِي النَّارِ ﴿٦١﴾

و به عنوان بخشایشی از سوی خود و پندی برای
 خردمندان، خانواده‌اش و همسان آنان را به او عطا
 کردیم. ﴿۴۳﴾ و (فرمان دادیم) که دسته‌ای از
 شاخه‌های باریک را بگیر و (او را) با آن بزن و سوگند
 خود را مشکن، ما ایوب را شکبایا یافتیم، چه بنده خوبی
 بود بی گمان او بسیار توبه کار بود. ﴿۴۴﴾ و بندگان ما
 ابراهیم و اسحاق و یعقوب را یاد کن که توانمند و

دارای بینش بودند. ﴿۴۵﴾ ما آنان را با صفت خاصی
 ویژگی بخشیدیم که یاد سرای آخرت بود. ﴿۴۶﴾ و
 بی گمان آنان نزد ما از برگزیدگان نیک بودند. ﴿۴۷﴾
 و اسماعیل و یسع و ذاکفل را یاد کن و همگی آنان را
 از نیکان بودند. ﴿۴۸﴾ این یادی (از ایشان) است و
 مسلماً پرهیزگاران سرانجام نیک دارند. ﴿۴۹﴾ باغ‌های
 جاودان (بهشتی) درحالیکه دروازه‌های (آنها) برای
 آنان گشوده است. ﴿۵۰﴾ در آنجا تکیه می‌زنند و
 میوه‌های فراوان و نوشیدنی‌های زیادی را می‌طلبند.
 ﴿۵۱﴾ و در نزد آنان زنانی هستند که تنها به
 شوهرانشان چشم می‌دوزند و همگی هم‌سن و سال
 می‌باشند. ﴿۵۲﴾ این چیزهایی است که برای روز
 حساب و کتاب به شما وعده داده می‌شد. ﴿۵۳﴾
 بی گمان این عطا و روزی ماست و هرگز پایان ندارد.
 ﴿۵۴﴾ این (پاداش پرهیزگاران است) و اما سرکشان بد
 سرانجامی دارند. ﴿۵۵﴾ و آن دوزخ است که بدانجا
 درمی‌آیند و بدان می‌سوزند و چه بد جایگاهی است!
 ﴿۵۶﴾ این آب داغ و خونابه است که آن را باید بچشند
 و بخورند. ﴿۵۷﴾ و از این گونه انواع عذاب‌های
 دیگری دارند. ﴿۵۸﴾ (به آنان گویند:) این گروهی
 است که همراه شما به دوزخ درآیند - خوش نیامدند و
 خوش نبینند - آنان با آتش دوزخ سوخته می‌شوند.
 ﴿۵۹﴾ می‌گویند: بلکه شما خوش نیامدید، شما بودید
 که ما را دعوت نمودید به‌سوی راهی که ما را دچار
 این سرنوشت نمود، پس بدجایگاهی است. ﴿۶۰﴾ و
 می‌گویند: پروردگارا! هرکس سبب شد که دچار این
 سرنوشت شویم عذاب او را در آتش دوزخ چندین
 برابر گردان. ﴿۶۱﴾

وَقَالُوا مَا لَنَا لَا نَرَى رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُمْ مِّنَ الْأَشْرَارِ ﴿٦٢﴾ أَتَّخَذْنَاهُمْ سِحْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمْ الْأَبْصَارُ ﴿٦٣﴾ إِنَّ ذَلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ النَّارِ ﴿٦٤﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا مُنذِرٌ وَمَا مِنِّي إِلَهٌ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٦٥﴾ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ﴿٦٦﴾ قُلْ هُوَ نَبَوُّ عَظِيمٍ ﴿٦٧﴾ أَنْتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٦٨﴾ مَا كَانَ لِي مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَأِ الْأَعْلَىٰ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٦٩﴾ إِنْ يُوحَىٰ إِلَيَّ إِلَّا أَنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٠﴾ إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَأِكَةِ إِنِّي خَلِيقٌ بَشَرًا مِّن طِينٍ ﴿٧١﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُّوحِي فَقَعُوا لَهُو سَاجِدِينَ ﴿٧٢﴾ فَسَجَدَ الْمَلَأِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٧٣﴾ إِلَّا إِبْلِيسَ اسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ يَبَايِلِسُ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِإِيدِيَّ اسْتَكْبَرْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْعَالِينَ ﴿٧٥﴾ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ ﴿٧٦﴾ قَالَ فَأَخْرِجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَاجِعٌ ﴿٧٧﴾ وَإِنِّي عَلَيَّكَ لَعْنَتِي إِلَى يَوْمِ الدِّينِ ﴿٧٨﴾ قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٧٩﴾ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴿٨٠﴾ إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٨١﴾ قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٢﴾ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ ﴿٨٣﴾

و گفتند: ما را چه شده است کسانی را نمی بینیم که آنان را از بدان می دانستیم؟ ﴿۶۲﴾ آیا آنان را به ریشخند می گرفتیم؟ و یا این که چشمان ما ایشان را نمی توانند ببینند. ﴿۶۳﴾ بی گمان این مخاصمه دوزخیان حق است. ﴿۶۴﴾ بگو: من تنها بیم دهنده هستم و بس، و هیچ معبود به حقی جز خداوند یگانه و چیره وجود ندارد. ﴿۶۵﴾ پروردگار آسمان ها و زمین و آنچه میان آن دو است. (خداوند) توانمند آمرزگار. ﴿۶۶﴾ بگو: آن خبر بزرگی است. ﴿۶۷﴾ شما از آن روی می گردانید. ﴿۶۸﴾ من از ملأ اعلی (و فرشتگان عالم بالا) وقتی که با همدیگر گفتگو می کنند خبری ندارم. ﴿۶۹﴾ به من وحی نمی شود مگر بدان خاطر که بیم دهنده ای آشکار هستم. ﴿۷۰﴾ وقتی که پروردگارت به فرشتگان گفت: همانا من انسانی از گل خواهم آفرید. ﴿۷۱﴾ پس هنگامی که آن را سر و سامان دادم و از روح خود در او دمیدم در برابرش سجده ببرید. ﴿۷۲﴾ پس همه فرشتگان جملگی سجده بردند. ﴿۷۳﴾ جز ابلیس که تکبر ورزید و از کافران شد. ﴿۷۴﴾ (خداوند) فرمود: ای ابلیس! چه چیزی تو را بازداشت از اینکه برای آنچه با دو دست خود آفریده ام سجده کنی؟ تکبر ورزیدی یا از بلندپایگان هستی؟! ﴿۷۵﴾ گفت: من از او بهتر هستم، مرا از آتش آفریده ای و او را از گل آفریده ای. ﴿۷۶﴾ (خداوند) فرمود: از آن بیرون شو که به راستی تو رانده شده ای. ﴿۷۷﴾ و بی گمان تا روز جزا نفرین من بر تو خواهد بود. ﴿۷۸﴾ گفت: پروردگارا! تا روزی که بندگان برانگیخته می شوند مرا مهلت بده. ﴿۷۹﴾ گفت: همانا تو از مهلت یافتگانی. ﴿۸۰﴾ تا روز زمان معین. ﴿۸۱﴾ گفت: پس سوگند به عزت و عظمت تو که همگی آنان را گمراه می کنم. ﴿۸۲﴾ مگر آن بندگان مخلص تو را. ﴿۸۳﴾

قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقُّ أَقُولُ ﴿٨٤﴾ لَا مَلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ
وَمِمَّنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٥﴾ قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ
عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ ﴿٨٦﴾ إِنَّ هُوَ إِلَّا
ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَتَعْلَمُنَّ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ ﴿٨٨﴾

گفت: پس (این) حق است و حق را می گویم. ﴿۸۴﴾
به یقین دوزخ را هم از تو و هم از کسانی که از تو
پیروی کنند پر خواهم کرد. ﴿۸۵﴾ بگو: من در مقابل
(رساندن) قرآن هیچ پاداشی از شما نمی طلبم، و از
مدعیان (دروغین نبوت هم) نیستم. ﴿۸۶﴾ این (قرآن)
جز پندی برای جهانیان نیست. ﴿۸۷﴾ و حتماً خبر آن را
بعد از مدّت زمانی خواهید دانست. ﴿۸۸﴾

سُورَةُ الزُّمَرِ

سوره زمر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ إِنَّا
أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ بِالْحَقِّ فَاَعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ
الدِّينَ ﴿٢﴾ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ
دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى
إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ
اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾ لَوْ أَرَادَ اللَّهُ
أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا لَأَصْطَفَى مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ
سُبْحَانَهُ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٤﴾ خَلَقَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ يُكَوِّرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكَوِّرُ
النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي
لِأَجَلٍ مُّسَمًّى أَلَا هُوَ الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ ﴿٥﴾

فرو فرستادن (این) کتاب از سوی خداوند توانمند
باحکمت است. ﴿۱﴾ بی گمان ما کتاب را به حق بر تو
نازل کرده ایم، پس خدا را پرستش کن و دین خود را
برای او خالص گردان. ﴿۲﴾ بدانکه پرستش ناب از آن
خداست و کسانی که به جای او دوستانی گرفته اند
(می گویند:) ما آنان را پرستش نمی کنیم مگر برای آنکه
ما را به خداوند نزدیک گردانند. خداوند میان ایشان
درباره چیزی که در آن اختلاف می ورزند داوری
خواهد کرد، بی گمان خداوند دروغگوی ناسپاس را
هدایت نمی کند. ﴿۳﴾ اگر خداوند می خواست
فرزندی بگیرد از میان چیزهایی که خود می آفریند
کسی یا چیزی را برمی گزید. او پاک و منزّه و خداوند
یگانه و پیروزمند است. ﴿۴﴾ خداوند آسمان ها و زمین
را به حق آفریده است، شب را بر روز و روز را بر شب
می گستراند و خورشید و ماه را فرمانبردار کرده است و
هریک تا زمان معینی در حرکت خواهد بود. بدانکه
اوست پیروزمند آمرزگار. ﴿۵﴾

خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا
وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ الْأَنْعَامِ ثَمَنِيَّةً أَزْوَاجًا يَخْلُقُكُمْ فِي
بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا مِّنْ بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمَاتٍ
ثَلَاثٍ ذَٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
فَإِنِّي تُصْرِفُونَ ﴿٦﴾ إِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ
عَنْكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ وَإِن تَشْكُرُوا
يَرْضَاهُ لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ
رَبِّكُمْ مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ
إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٧﴾ وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ
ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَلَهُ نِعْمَةٌ مِنْهُ
نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُو إِلَيْهِ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَنْدَادًا
لِّيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ
مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ﴿٨﴾ أَمَّنْ هُوَ قَلْنَتْ عَانَاءُ آلِ لِيلٍ
سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُوا رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ
هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا
يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٩﴾ قُلْ يَاعِبَادِ الَّذِينَ آمَنُوا
اتَّقُوا رَبَّكُمْ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ
وَأَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ
حِسَابٍ ﴿١٠﴾

شما را از یک تن آفرید سپس همسرش را از آن پدید
آورد و از چهارپایان هشت نوع برای شما آفرید. او
شما را در شکم‌های مادرانتان در میان تاریک‌های
سه‌گانه آفرینش‌های پیایی می‌بخشد. کسیکه چنین
می‌کند الله است و پروردگار شما است و فرمانروایی از
آن اوست، معبود به حقّی جز او نیست. پس چگونه
برگردانده می‌شوید؟! ﴿۶﴾ اگر کافر گردید (بدانید
که) بی‌گمان خداوند از شما بی‌نیاز است ولی کفر را
برای بندگان خود نمی‌پسندد. و اگر سپاس بگذارید
آن را برایتان می‌پسندد. و هیچ‌کس بار گناهان دیگری
را بر دوش نمی‌کشد، آن‌گاه بازگشت همه شما به سوی
پروردگارتان خواهد بود، سپس شما را به آنچه
می‌کردید خبر می‌دهد. بی‌گمان او به راز دلها دانا
است. ﴿۷﴾ و هرگاه به انسان گزندی برسد
پروردگارش را به فریاد می‌خواند و زاری‌کنان رو به
درگاه او می‌آورد، سپس هنگامی که از سوی خود
نعمتی به او ببخشد آن (مصیبتی) را که در دفع آن بیشتر
به درگاه او دعا می‌کرد، فراموش می‌کند و برای
خداوند همتیانی قرار می‌دهد تا از اره او گمراه سازد.
بگو: اندک زمانی از کفر خود بهره‌مند شو، بی‌گمان
تو از دوزخیانی. ﴿۸﴾ (آیا چنین شخص مشرکی که
اوصافش را بیان کردیم بهتر است) یا کسی که در
اوقات شب سجده‌کنان و ایستاده به عبادت می‌پردازد
درحالی که از آخرت می‌ترسد و به بخشایش
پروردگارش امید دارد؟ بگو: آیا آنان که می‌دانند و
آنان که نمی‌دانند برابرنند؟ تنها خردمندان پند
می‌پذیرند. ﴿۹﴾ (ای پیامبر!) بگو: ای بندگان مؤمن من!
از پروردگارتان پروا بدارید، کسانی که نیکی کنند در
همین جهان به ایشان نیکی می‌شود، و زمین خدا فراخ
است، قطعاً به شکیبایان پاداششان به تمام و کمال و
بدون حساب داده می‌شود. ﴿۱۰﴾

قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿١١﴾ وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٢﴾ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣﴾ قُلِ اللَّهُ أَعْبُدْ مُخْلِصًا لَهُ دِينِي ﴿١٤﴾ فَاعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِهِ قُلْ إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَلَا ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١٥﴾ لَهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِنَ النَّارِ وَمِنْ تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ﴿١٦﴾ ذَلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهَ بِهِ عِبَادَهُو يَعْبَادِ فَاتَّقُوا ﴿١٧﴾ وَالَّذِينَ أَجْتَنَبُوا الظُّغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادِ ﴿١٨﴾ الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَٰئِكَ هُمْ أُولُوا الْأَلْبَابِ ﴿١٩﴾ أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ أَفَأَنْتَ تُنْقِذُ مَنْ فِي النَّارِ ﴿٢٠﴾ لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ مِنْ فَوْقِهَا غُرْفٌ مَبْنِيَّةٌ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَعَدَ اللَّهُ لَا يَخْلِفُ اللَّهُ الْمِيعَادَ ﴿٢١﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَلَكَهُو يَنْبِيعٌ فِي الْأَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُو ثُمَّ يَهِيَجُ فَنَرُّهُ مُمْصِرًا ثُمَّ يَجْعَلُهُ حُطْلًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٢٢﴾

بگو: من فرمان یافته‌ام که خدا را پرستم و پرستش را خاص او گردانم. ﴿۱۱﴾ و فرمان یافته‌ام به آنکه نخستین (کس از) مسلمانان باشم. ﴿۱۲﴾ بگو: من اگر از پروردگارم نافرمانی کنم از عذاب روزی بزرگ می‌ترسم. ﴿۱۳﴾ بگو: خدا را بندگی می‌کنم درحالی‌که پرستش را برای او خالص می‌گردانم. ﴿۱۴﴾ پس هرچه را که می‌خواهید به‌جای او پرستش کنید. بگو: زیانکاران واقعی کسانی هستند که خود و خاندانشان را در روز قیامت زیانبار کنند. بدانکه این است زیان آشکار. ﴿۱۵﴾ بالای سرشان سایبان‌هایی از آتش و در زیر پاهایشان سایبان‌هایی از آتش دارند، این چیزی است که خداوند با آن بندگان را می‌ترساند. ای بندگان! از من پروا بدارید. ﴿۱۶﴾ و کسانی که از عبادت طاغوت دوری گزیده و رو به‌سوی خدا آورده‌اند ایشان را بشارت باد. پس آن بندگان را مژده باد. ﴿۱۷﴾ کسانی که سخن‌ها را می‌شنوند آنگاه از بهترینش پیروی می‌کنند، اینانند کسانی که خداوند هدایتشان کرده و ایشانند خردمندان. ﴿۱۸﴾ آیا کسی که فرمان عذاب درباره او قطعی و محقق گشته است (امید رهایی دارد؟) پس آیا تو می‌توانی کسی را که در آتش است نجات دهی؟ ﴿۱۹﴾ اما کسانی که تقوای پروردگارشان را پیشه کرده‌اند دارای قصرها و کاخ‌های هستند که بالای یکدیگر ساخته شده‌اند و در زیر آن رودبارها جاری است. این وعده را خدا می‌دهد و خدا وعده را خلاف نمی‌کند. ﴿۲۰﴾ آیا نیندیشده‌ای که خداوند از آسمان آبی فرو فرستاد، آن‌گاه آن‌را به صورت چشمه‌هایی در زمین راه داد، سپس به وسیله آن انواع سبزه زارها و کشتزارها را با رنگ‌های گوناگون می‌رویاند، سپس خشک می‌گردد، و آن‌را زرد رنگ می‌بینی آنگاه آن‌ها را خشک و پر پر می‌سازد. بی‌گمان در این برای خردمندان پندی است. ﴿۲۱﴾

أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِّن رَّبِّهِٗٓ فَوَيْلٌ لِّلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُم مِّن ذِكْرِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٢﴾ اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُّتَشَبِّهًا مَّثَانِيَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُدَىٰ اللَّهُ يَهْدِي بِهِٗ مَن يَشَاءُ وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن هَادٍ ﴿٢٣﴾ أَفَمَن يَتَّبِعِ بَوَاجِهَهُٓ سُوٓءَ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ ذُوقُوا مَا كُنتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٢٤﴾ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَآتَتْهُمْ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٥﴾ فَأَذَاقَهُمُ اللَّهُ الْخِزْيَ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ مِن كُلِّ مَثَلٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِي عِوَجٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٢٨﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَّجُلًا فِيهِ شُرَكَاءُ مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِّرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٩﴾ إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَّيِّتُونَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عِندَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ ﴿٣١﴾

آیا کسی که خداوند دلش را برای (پذیرش) اسلام گشوده است و او از سوی پروردگارش از نوری برخوردار است (چون سنگدلان است؟) وای بر کسانی که دل‌های سنگینی دارند و یاد خدا بدانها راه نمی‌یابد! اینان در گمارهی آشکارند. ﴿۲۲﴾ خداوند بهترین سخن را نازل کرده است، کتابی که همگون و مکرر است. پوست‌های آنانکه از پروردگارشان می‌ترسند از (شنیدن) آن به لرزه می‌افتد، آنگاه پوست‌ها و دل‌هایشان با یاد خدا نرم می‌شود. این هدایت الهی است و خداوند هر که را بخواهد در پرتو آن راهیاب می‌سازد و هر کس را که خدا گمراه سازد راهنما و هدایتگری نخواهد داشت. ﴿۲۳﴾ پس آیا کسی که در روز قیامت با چهره‌اش سختی عذاب را از خود دور می‌نماید (همچون کسی است که خویشتن را از آن ایمن می‌دارد؟!)، و به ستمکاران گفته می‌شود: بچشید (کیفر) کارهایی را که کرده‌اید. ﴿۲۴﴾ آنان (هم) که پیش از ایشان بودند (پیامبران را) تکذیب کردند در نتیجه عذاب از جایی که نمی‌دانستند گریبانگیرشان شد. ﴿۲۵﴾ آنگاه خداوند خواری و رسوایی را در زندگانی دنیا به آنان چشاند و قطعاً عذاب آخرت بزرگ‌تر است اگر می‌دانستند. ﴿۲۶﴾ و به درستی که در این قرآن برای هر مثلی زده‌ایم، باشد که آنان پند پذیرند ﴿۲۷﴾ قرآن عربی، بی‌هیچ کژی، باشد که آنان تقوی خدا را پیشه کنند. ﴿۲۸﴾ خداوند مثالی زده است: مردی را که برده شریکانی است که پیوسته درباره او به مشاجره و منازعه مشغولند و مردی را که تنها برای یک شخص است، آیا این دو برابر و یکسانند؟ ستایش تنها خدا را سزات بلکه بیشتر آنان نمی‌دانند. ﴿۲۹﴾ (ای پیامبر) تو می‌میری و به یقین آنان نیز خواهند مرد. ﴿۳۰﴾ سپس شما روز قیامت نزد پروردگارتان به نزاع و کشمکش می‌پردازید. ﴿۳۱﴾

﴿فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللَّهِ وَكَذَّبَ بِالصِّدْقِ إِذْ جَاءَهُ ۗ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ۝﴾
وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ ۖ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿٣٣﴾ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِندَ رَبِّهِمْ ۚ ذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٤﴾ لِيُكَفِّرَ اللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي عَمِلُوا وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٥﴾ أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ ۗ وَيُخَوِّفُونَكَ بِالَّذِينَ مِنْ دُونِهِ ۚ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٦﴾ وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُضِلٍّ ۗ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِي انْتِقَامٍ ﴿٣٧﴾ وَلَٰئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ ۚ قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ ۖ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَتُ ضَرِّهِ ۚ أَوْ أَرَادَنِي بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَتُ رَحْمَتِهِ ۚ قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ يٰٓأَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ ۖ إِنِّي عَمِلْتُ ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٤٠﴾

پس کیست ستمکارتر از کسیکه بر خدا دروغ بندد و حقیقت را چون به او رسد دروغ انگارد؟ آیا کافران در جهنم جایگاهی ندارند؟ ﴿۳۲﴾ و کسیکه حقیقت و راستی را با خود آورد و آن را تصدیق کرد، اینانند که پرهیزگارند. ﴿۳۳﴾ آنان هرآنچه را بخواهند نزد پروردگارشان دارند، این پاداش نیکوکاران است. ﴿۳۴﴾ تا خداوند بدترین آنچه را که کرده‌اند از (کارنامه) آنان بزداید و پاداششان را به (پاس) نیکوترین آنچه می‌کرده‌اند به آنها بدهد. ﴿۳۵﴾ آیا خداوند برای بنده‌اش کافی نیست؟ آنان تو را از کسانی جز خدا می‌ترساند، و هرکس را که خدا گمراه سازد او هدایتگری ندارد. ﴿۳۶﴾ و هرکس را خدا رهنمود کند او گمراه کننده‌ای ندارد، آیا خداوند چیره انتقام گیرنده نیست؟! ﴿۳۷﴾ و اگر از آنان پرسی که چه کسی آسمان‌ها و زمین را آفریده است؟ خواهند گفت: خدا. بگو: آیا معتقدید چیزهایی که به جز خدا به فریاد می‌خوانید اگر خدا بخواهد زیان و گزند به من برساند آنها می‌توانند آن زیان و گزند خداوندی را برطرف سازند؟ و یا اگر خدا بخواهد لطف و مرحمتی در حق من روا دارد آنها می‌توانند لطف و مرحمتش را مانع شوند؟! بگو: خدا مرا بس است، توکل کنندگان تنها بر او توکل می‌نمایند. ﴿۳۸﴾ بگو: ای قوم من! به شیوه خود عمل کنید من (نیز به شیوه خود) عمل خواهم کرد، پس خواهید دانست. ﴿۳۹﴾ (خواهید دانست که) چه کسی عذاب خوارکننده به سراغش خواهد آمد و خوار و رسوایش خواهد کرد و عذابی پاینده بر او فرود می‌آید. ﴿۴۰﴾

إِنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ فَمَنِ
 أَهْتَدَىٰ فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا
 أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿٤١﴾ اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنْفُسَ حِينَ
 مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا فَيُمْسِكُ الَّتِي قَضَىٰ
 عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْأُخْرَىٰ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى إِنَّ
 فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ
 دُونِ اللَّهِ شُفَعَاءَ قُلْ أُولَئِكَ كَانُوا لَا يَمْلِكُونَ شَيْئًا
 وَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٣﴾ قُلْ لِلَّهِ الشَّفَعَةُ جَمِيعًا لَهُ مُلْكُ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا ذُكِرَ
 اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
 بِالْآخِرَةِ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ
 يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٥﴾ قُلِ اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 عِلْمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي
 مَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا
 فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ مِنْ سُوءِ
 الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَبَدَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مَا لَمْ
 يَكُونُوا يَحْتَسِبُونَ ﴿٤٧﴾

بی گمان ما این کتاب را برای (هدایت) مردم به حق بر
 تو فرو فرستادیم. پس هر کس که هدایت یابد به نفع
 خود اوست و هر کس که گمراه گردد تنها به زیان خود
 گمراه می شود. و تو بر آنان نگهبان نیستی. ﴿۴۱﴾
 خداوند جان ها را به هنگام مرگشان برمی گیرد، و نیز
 آن (جانی) که نمرده است (آنها) هنگام خوابش
 (می گیرد)، و (جانی را) که به مرگ آن حکم کرده
 است نگاه می دارد، و آن دیگر را تا زمان معینی باقی
 می گذارد، بی گمان در این امر نشانه های روشنی برای
 اندیشمندان است. ﴿۴۲﴾ آیا به جای خداوند شفیعیانی
 گرفته اند؟ بگو: گرچه هیچ کاری نتوانند انجام دهند و
 خرد نوزند (باز آنان را شفیعان خود می گیرید)؟!
 ﴿۴۳﴾ بگو: شفاعت، سراسر از آن خداست،
 فرمانروایی آسمان ها و زمین از آن اوست، سپس
 به سوی خدا برگردانده می شوید. ﴿۴۴﴾ و هرگاه
 خداوند به تنهایی یاد شود کسانی که به آخرت
 نمی آورند متنفر می شوند، و چون کسانی جز او یاد
 شوند بناگاه شاد و خوشحال می گردند. ﴿۴۵﴾ بگو:
 خداوندا! ای پدید آورنده آسمان ها و زمین! ای آگاه از
 نهان و آشکار! تو میان بندگان در آنچه در آن
 اختلاف می کردند داوری می کنی. ﴿۴۶﴾ و اگر هر
 آنچه در زمین است از آن ستمکاران باشد و مانند آن
 (نیز) همراهش باشد به یقین به خاطر سختی عذاب روز
 قیامت آن را بلا گردان خود سازند. و از جانب خدا
 چیزی برایشان آشکار شود که گمانش را نمی بردند.
 ﴿۴۷﴾

وَبَدَأَ لَهُمْ سَيِّئَاتٍ مَا كَسَبُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٤٨﴾ فَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَانَا ثُمَّ إِذَا خَوَّلْنَاهُ نِعْمَةً مِّنَّا قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ بَلْ هِيَ فِتْنَةٌ وَلَٰكِن أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٩﴾ قَدْ قَالَهَا الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٥٠﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَالَّذِينَ ظَلَمُوا مِن هَٰؤُلَاءِ سَيُصِيبُهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٥١﴾ أَوْ لَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ قُلْ يَاعِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٥٣﴾ وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصِرُونَ ﴿٥٤﴾ وَاتَّبِعُوا أَحْسَنَ مَا أُنزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بَغْتَةً وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٥٥﴾ أَن تَقُولَ نَفْسٌ يَحْسَرْتَنِي عَلَىٰ مَا فَرَطْتُ فِي جَنْبِ اللَّهِ وَإِن كُنْتُ لَمِنَ السَّٰخِرِينَ ﴿٥٦﴾

و (کیفر) بد آنچه کرده بودند برایشان آشکار می شود و آنچه را که به یاد تمسخر می گرفتند آنان را دربر می گیرد. ﴿۴۸﴾ هنگامیکه به انسان گزند برسد ما را به فریاد می خواند و هنگامیکه از سوی خود به او نعمتی عطا کنیم خواهد گفت: جز این نیست که آنرا بنابر دانشی که دارم به من داده اند، چنین نیست بلکه این نعمت وسیله آزمایش است ولی بیشتر مردم نمی دانند. ﴿۴۹﴾ همانا این سخن را کسانی هم گفته اند که پیش از ایشان بودند اما آنچه به دست آوردند بدیشان سودی نبخشید. ﴿۵۰﴾ پس (کیفر) بدی هایی که کرده بودند به آنان رسید، و کسانی از اینان هم که ستم کرده اند (کیفر) بدی هایی که می کردند به آنان خواهد رسید، و هرگز نمی توانند (از عذاب الهی بگریزند و خدای را) ناتوان کنند. ﴿۵۱﴾ آیا ندانسته اند که خداوند رزق و روزی را برای هرکس که بخواهد گسترده و فراخ یا تنگ و کم می گرداند؟ بی گمان در این نشانه هایی است برای کسانی که ایمان می آورند. ﴿۵۲﴾ بگو: ای بندگام که بر خود اسراف کرده اید! از رحمت خدا ناامید نشوید، به راستی که خداوند همه گناهان را می آمرزد، چرا که او بسیار آمرزگار و بس مهربان است. ﴿۵۳﴾ و به سوی پروردگار خود برگردید و تسلیم او شوید پیش از آنکه عذاب به شما برسد آنگاه یاری نمی شوید. ﴿۵۴﴾ و پیش از آنکه ناگهان و درحالی که حدس نمی زنید عذاب به شما برسد از بهترین چیزی که از سوی پروردگارتان برای شما فرو فرستاده شده است پیروی کنید. ﴿۵۵﴾ که (مبادا) کسی بگوید: وای بر من به خاطر کوتاهی ای که در حق خدا کردیم و بی گمان از مسخره کنندگان بودم. ﴿۵۶﴾

أَوْ تَقُولَ لَوْ أَنَّ اللَّهَ هَدَانِي لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٥٧﴾
 أَوْ تَقُولَ حِينَ تَرَى الْعَذَابَ لَوْ أَنَّ لِي كَرَّةً فَأَكُونَ
 مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ بَلَىٰ قَدْ جَاءَكَ ءَايَاتِي فَكَذَّبْتَ
 بِهَا وَاسْتَكْبَرْتَ وَكُنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٥٩﴾ وَيَوْمَ
 الْقِيَمَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى اللَّهِ وُجُوهُهُم مُّسْوَدَّةٌ
 أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٦٠﴾ وَيُنَجِّي اللَّهُ
 الَّذِينَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوءُ وَلَا هُمْ
 يَحْزَنُونَ ﴿٦١﴾ اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
 وَكِيلٌ ﴿٦٢﴾ لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ
 كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٣﴾ قُلْ
 أَغَيْرَ اللَّهِ تُأْمُرُونِي أَعْبُدُ أَيُّهَا الْجَاهِلُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ
 أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ
 لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٥﴾ بَلِ
 اللَّهُ فَاعْبُدْ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٦٦﴾ وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ
 حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
 وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِّيَمِينِهِ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا
 يُشْرِكُونَ ﴿٦٧﴾

یا اینکه بگوید: ای کاش خداوند راهنمایی ام می کرد و
 از پرهیزگاران می بودم. ﴿۵۷﴾ یا چون عذاب را ببیند
 بگوید: کاش بازگشتی داشتم تا از نیکوکاران شوم.
 ﴿۵۸﴾ آری! بی گمان آیات من به تو رسید ولی آنها را
 تکذیب کردی و تکبر ورزیدی و از زمره کافران
 گشتی. ﴿۵۹﴾ و روز قیامت آنان را که بر خداوند دروغ
 بسته اند خواهی دید که چهره هایشان سیاه شده است.
 آیا برای متکبران جایگاهی در دوزخ نیست؟ ﴿۶۰﴾ و
 خداوند پرهیزگاران را به (پاس) رستگاریشان نجات
 می دهد و عذاب به ایشان نمی رسد و اندوهگین
 نمی گردند. ﴿۶۱﴾ خداوند آفریننده همه چیز است و
 او بر همه چیز نگهبان است. ﴿۶۲﴾ کلیدهای آسمان و
 زمین از آن اوست و کسانی که به آیات خدا کفر
 ورزیده اند ایشان زیانکارند. ﴿۶۳﴾ بگو: ای نادانان!
 آیا به من دستور می دهید که غیر از خدا را بندگی
 کنم؟ ﴿۶۴﴾ و به راستی که به تو و به کسانی که پیش از
 تو بودند وحی شد که اگر شرک ورزی کردارت نابود
 می شود و از زیانکاران خواهی بود. ﴿۶۵﴾ بلکه تنها
 خدا را بپرست و از سپاسگزاران باش. ﴿۶۶﴾ و خداوند
 را چنانکه سزاوار بزرگی اوست ارج نهند و روز
 قیامت، سراسر زمین یکباره در مشت او قرار دارد و
 آسمان ها با دست راست او درهم پیچیده می شود. او
 پاک و منزّه است و از آنچه شریک (وی) می گردانند
 برتر است. ﴿۶۷﴾

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ ﴿٦٨﴾ وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ وَجِئَتْ بِالسَّابِقِ وَالشُّهَدَاءِ وَفُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٩﴾ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٧٠﴾ وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا ۖ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا فَتَحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا قَالُوا بَلَىٰ وَلَكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧١﴾ قِيلَ ادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٢﴾ وَسِيقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ إِلَى الْجَنَّةِ زُمَرًا ۖ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا وَفُتِحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ ﴿٧٣﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي صَدَقْنَا وَعَدَهُ وَأَوْرَثَنَا الْأَرْضَ نَتَّبِعُوهُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَاءُ فَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿٧٤﴾

و در صور دمیده خواهد شد پس کسانی که در آسمان‌ها و زمین هستند می‌میرند مگر کسیکه خدا بخواهد. سپس دوباره در آن دمیده می‌شود پس بناگاه همگی به پا می‌خیزند و می‌نگرند. ﴿٦٨﴾ و زمین به نور پروردگارش روشن می‌گردد و کتاب گذاشته می‌شود و پیامبران و گواهان آورده می‌شوند و به حق بین آنان داوری می‌شود و به ایشان ستم نمی‌شود. ﴿٦٩﴾ و به هرکسی سزا و جزای آنچه کرده است به تمام و کمال داده می‌شود و او (=خدا) به آنچه می‌کنند دانایتر است. ﴿٧٠﴾ و کافران به‌سوی دوزخ گروه گروه رانده می‌شوند و هنگامی که به آنجا رسند درهایش گشوده می‌شود و نگهبانانش به آنان می‌گویند: آیا پیامبرانی از خودتان به نزدتان نیامدند تا آیه‌های پروردگارتان را برای شما بخوانند و شما را از رویارویی چنین روزی بترسانند؟ می‌گویند: آری! ولی فرمان عذاب بر کافران ثابت و قطعی گردید. ﴿٧١﴾ به ایشان گفته می‌شود: از درهای دوزخ داخل شوید درحالی‌که که در آن جاودانه خواهید بود. پس چه بد است جایگاه متکبران! ﴿٧٢﴾ و کسانی که از پروردگارشان پروا داشتند گروه گروه به‌سوی بهشت سوق داده می‌شوند و هنگامی که به آنجا رسند (مسرور می‌شوند) و درهایش گشوده می‌شود و نگهبانانش به آنان می‌گویند: درودتان باد! خوب بوده‌اید و به نیکی زیسته‌اید. پس خوش باشید و جاودانه به آن درآیید. ﴿٧٣﴾ و (اهل بهشت) می‌گویند: سپاس خداوندی راست که وعده‌اش را در حق ما محقق ساخت و سرزمین (بهشت) را به ما داد، از بهشت هر جا که بخواهیم مأوی می‌گیریم، پس چه نیک است پاداش نیکوکاران! ﴿٧٤﴾

وَتَرَى الْمَلَائِكَةَ حَافِّينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ
بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَقِيلَ الْحَمْدُ لِلَّهِ
رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٥﴾

سُورَةُ غَافِرٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَمَّ ﴿١﴾ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٢﴾
غَافِرِ الذَّنْبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ ذِي
الْظُّلُمِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ إِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿٣﴾ مَا يُجَدِّلُ فِي
آيَاتِ اللَّهِ إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَا يَغْرُرُكَ تَقْلُبُهُمْ
فِي الْبَلَدِ ﴿٤﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَالْأَحْزَابُ مِنْ
بَعْدِهِمْ وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍ بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ وَجَدَلُوا
بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ فَأَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ
عِقَابِ ﴿٥﴾ وَكَذَلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ
كَفَرُوا أَنَّهُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ﴿٦﴾ الَّذِينَ يَحْمِلُونَ
الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ
بِهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ
رَحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ
وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٧﴾

سوره غافر

به نام خداوند بخشنده مهربان

حامیم. ﴿۱﴾ فرو فرستادن این کتاب از سوی خداوند
چیره آگاه است. ﴿۲﴾ (خدایی که) آمرزگار گناه (و)
پذیرنده توبه (است). سخت کیفر و صاحب نعمت (می
باشد). هیچ معبود به حقی جز او نیست، بازگشت
(همه) به سوی اوست. ﴿۳﴾ جز کافران در آیات
خداوند مجادله نمی کنند، پس آمد و رفت آنها در
شهرها نباید تو را فریفته سازد. ﴿۴﴾ پیش از اینان قوم
نوح و دسته ها و گروه هایی که بعد از ایشان بوده اند
تکذیب کرده اند و هر امتی آهنگ پیامبر خود کرد تا
او را بگیرد، و به ناحق حدال و نزاع ورزید تا به وسیله
باطل، حق را نابود کنند ولی من ایشان را گرفتار
ساختم، پس بنگر که کیفر من چگونه بود؟! ﴿۵﴾ و
اینچنین فرمان پروردگارت بر کافران تحقق یافت و آن
اینکه ایشان دوزخیانند. ﴿۶﴾ کسانی که عرش را حمل
می کنند و آنان که پیرامون (عرش) هستند به ستایش
پروردگارشان تسبیح می گویند و به او ایمان دارند و
برای مؤمنان طلب آمرزش می کنند (و می گویند):
پروردگارا! مهربانی و دانش تو همه چیز را فرا گرفته
است، پس آنان را که توبه کرده اند و از راه تو پیروی
نموده اند بیامرزد و آنان را از عذاب دوزخ حفظ کن.

رَبَّنَا وَأَدْخِلْهُمْ جَنَّاتٍ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدْتَهُمْ وَمَنْ
صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّتِهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٨﴾ وَفِيهِمُ السَّيِّئَاتِ وَمَنْ تَقِ
السَّيِّئَاتِ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمْتَهُ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ
الْعَظِيمُ ﴿٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنَادُونَ لَمَقْتُ اللَّهُ
أَكْبَرُ مِنْ مَقْتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى
الْإِيمَنِ فَتَكْفُرُونَ ﴿١٠﴾ قَالُوا رَبَّنَا أَمَتَّنَا اثْنَتَيْنِ
وَأَحْيَيْتَنَا اثْنَتَيْنِ فَاعْتَرَفْنَا بِذُنُوبِنَا فَهَلْ إِلَى خُرُوجٍ
مِّن سَبِيلٍ ﴿١١﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُ إِذَا دُعِيَ اللَّهُ وَحْدَهُ
كَفَرْتُمْ وَإِنْ يُشْرَكَ بِهِ تَوُمنُوا فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ
الْكَبِيرِ ﴿١٢﴾ هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ آيَاتِهِ وَيُنَزِّل لَكُمْ
مِّنَ السَّمَاءِ رِزْقًا وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَنْ يُنِيبُ ﴿١٣﴾
فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ
﴿١٤﴾ رَفِيعُ الدَّرَجَاتِ ذُو الْعَرْشِ يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ
أَمْرِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ لِيُنْذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ
﴿١٥﴾ يَوْمَ هُمْ بَرْزُورٌ لَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ
لِّمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿١٦﴾

پروردگارا! و آنان را به باغ‌های همیشه ماندگار بهشتی
داخل گردان که به ایشان وعده داده‌ای (نیز) هرکس از
پدران و همسران و فرزندان‌شان را که درستکارند (به
همان بهشت داخل گردان) بی‌گمان شما چیره و
باحکمت هستی. ﴿۸﴾ و آنها را از بدی‌ها نگاهدار، و
هرکه را در آن روز از کیفر بدی‌ها نگه‌داری واقعاً به او
رحم کرده‌ای و این است کامیابی بزرگ. ﴿۹﴾
بی‌گمان کافران صدازده می‌شوند (که) قطعاً خدا بیش
از اینکه خودتان بر خویشتن خشمگین هستید بر شما
خشمگین است چراکه به ایمان فراخوانده می‌شدید
آنگاه کفر می‌ورزیدید. ﴿۱۰﴾ می‌گویند: پروردگارا! ما
را دوبار میراندی و ما را دوبار زنده گرداندی، پس به
گناهان خود اعتراف کرده‌ایم آیا راهی برای خارج
شدن وجود دارد؟ ﴿۱۱﴾ این (کیفر) به آن خاطر است
که چون وقتی خداوند به تنهایی یاد می‌شد انکار
می‌کردید و اگر برای خدا انبازی قرار داده می‌شد باور
می‌داشتید، پس (اینک) داوری با خداوند والا و بزرگ
است. ﴿۱۲﴾ او خدایی است که نشانه‌های خود را به
شما می‌نمایاند و از آسمان برای شما روزی می‌فرستد و
جز کسی که رو (به‌سوی خدا) می‌آورد پند نمی‌پذیرد.
﴿۱۳﴾ پس خدا را به فریاد بخوانید و عبادت و طاعت
را خاص او بدانید هرچند که کافران دوست نداشته
باشند. ﴿۱۴﴾ خدا دارای مقامات بالا و صاحب عرش
است، او وحی را به فرمان خود بر هرکس از بندگانش
که بخواهد نازل می‌کند تا (شما را) از روز رویارویی
بترسانند. ﴿۱۵﴾ روزی که آنان آشکار شوند چیزی از
آنان بر خدا پنهان نمی‌ماند (خداوند می‌فرماید): امروز
فرمانروایی از آن چه کسی است؟ (در پاسخ
می‌فرماید): از آن خداوند یکتای چیره و تواناست.

الْيَوْمَ تُجْزَى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٧﴾ وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْأَرْفَةِ إِذِ الْقُلُوبُ لَدَى الْحَنَاجِرِ كَظِيمٍ مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ ﴿١٨﴾ يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ ﴿١٩﴾ وَاللَّهُ يَقْضِي بِالْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَقْضُونَ بِشَيْءٍ إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿٢٠﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ كَانُوا مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا هُمْ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَآثَارًا فِي الْأَرْضِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ ﴿٢١﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَكَفَرُوا فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَى بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿٢٣﴾ إِلَى فِرْعَوْنَ وَهَمْلَانَ وَقُرُونَ فَقَالُوا سَحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٢٤﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا اقْتُلُوا أَبْنَاءَ الَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ وَاسْتَحْيُوا نِسَاءَهُمْ وَمَا كَيْدُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿٢٥﴾

امروز هر کس در برابر کاری که کرده است جزا و سزا داده می‌شود، امروز هیچ‌گونه ستمی وجود ندارد بی‌گمان خداوند سریع الحساب است. ﴿۱۷﴾ و آنان را از روز نزدیک (قیامت) بترسان، آن‌گاه که دل‌ها به حلقوم‌ها می‌رسند درحالی‌که ساکت هستند و سخن نمی‌گویند. ستمگران نه دارای دوستی دلسوزند و نه دارای میانجی‌گری که میانجی او پذیرفته گردد. ﴿۱۸﴾ (خداوند) خیانت چشمان و آنچه را که دل‌ها نهفته می‌دارند می‌داند. ﴿۱۹﴾ و خداوند به حق حکم می‌کند و کسانی را که به جای او به فریاد می‌خوانند به چیزی حکم نمی‌کنند بی‌گمان خداوند شنوای بیناست. ﴿۲۰﴾ آیا در زمین به سیر و سیاحت نپرداخته‌اند تا بنگرند که سرانجام کسانی که پیش از ایشان بوده‌اند به کجا کشیده است؟ آنان از اینان توانمندتر و آثارشان در زمین بیشتر بوده است و خداوند ایشان را به سبب گناهانشان گرفتار ساخت و آنان در برابر خداوند پناه دهنده‌ای نداشتند. ﴿۲۱﴾ این (کیفر) بدان خاطر بوده است که پیامبران با نشانه‌ها به نزد آنان می‌آمدند و آنان کفر می‌ورزیدند در نتیجه خداوند آنان را گرفتار ساخت. بی‌گمان او توانمند و سخت کیفر است. ﴿۲۲﴾ و همانا ما موسی را با نشانه‌های خویش و دلیلی روشن فرستادیم. ﴿۲۳﴾ به سوی فرعون و هامان و قارون، پس گفتند: او جادوگر دروغگوئی است. ﴿۲۴﴾ پس وقتی با (پیام) حق از سوی ما به نزد آنان آمد، گفتند: پسران آنان را که همراه با او ایمان آورده‌اند بکشید و زنانشان را زنده بگذارید، و نیرنگ کافران جز در تباهی نیست. ﴿۲۵﴾

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُونِي أَقْتُلْ مُوسَى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ ۖ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفُسَادَ ﴿٢٦﴾ وَقَالَ مُوسَى إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ مِنَ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٢٧﴾ وَقَالَ رَجُلٌ مُؤْمِنٌ مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ إِيمَانَهُ أَتَقْتُلُونَ رَجُلًا أَنْ يَقُولَ رَبِّيَ اللَّهُ وَقَدْ جَاءَكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ مِنْ رَبِّكُمْ ۖ وَإِنْ يَكُ كَاذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ ۖ وَإِنْ يَكُ صَادِقًا يُصِيبْكُمْ بَعْضُ الَّذِي يَعِدُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ ﴿٢٨﴾ يَقُومُ لَكُمْ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ظَاهِرِينَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ يَنْصُرُنَا مِنْ بَأْسِ اللَّهِ إِنْ جَاءَنَا قَالَ فِرْعَوْنُ مَا أُرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرَىٰ وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ الَّذِي ءَامَنَ يَقُومُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ مِثْلَ يَوْمِ الْأَحْزَابِ ﴿٣٠﴾ مِثْلَ دَابِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ ۖ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعِبَادِ ﴿٣١﴾ وَيَقُومُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ التَّنَادِ ﴿٣٢﴾ يَوْمَ تُؤَلَّفُونَ مَدْبَرِينَ مَا لَكُمْ مِّنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۖ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾

و فرعون گفت: بگذارید موسی را بکشم و او پروردگارش را به فریاد بخواند، همانا من می ترسم که دینتان را تغییر دهد یا اینکه در این سرزمین فساد را گسترش دهد. ﴿۲۶﴾ موسی گفت: همانا من به پروردگار خود و پروردگار شما از هر متکبری که به روز حساب ایمان نداشته باشد پناه می برم. ﴿۲۷﴾ و مرد مؤمنی از خاندان فرعون که ایمانش را پنهان می کرد گفت: آیا مردی را می کشید که می گوید: پروردگار من الله است. درحالیکه دلایل روشن و معجزات آشکاری از جانب پروردگارتان برایتان آورده است؟ اگر او دروغگو باشد (گناه) دروغش بر (عهده) اوست و اگر راستگو باشد و یقین برخی از آنچه به شما وعده می دهد به شما می رسد، بی گمان خداوند کسی را که تجاوزکار و دروغ پرداز باشد هدایت نمی کند. ﴿۲۸﴾ ای قوم من! امروز فرمانروایی در دست شماست و در این سرزمین پیروز و چیره اید اما اگر عذاب سخت خدا دامنگیرمان شود چه کسی ما را یاری خواهد کرد؟ فرعون گفت: جز آنچه درمی یابم به شما نمی نمایانم و شما را جز به راه راست رهنمون نمی شوم. ﴿۲۹﴾ و کسی که ایمان آورده بود، گفت: ای قوم من! می ترسم همان بلایی به شما برسد که در گذشته به گروه ها و دسته ها رسیده است. ﴿۳۰﴾ همچون سرنوشت قوم نوح و عاد و ثمود و کسانی که بعد از آنان آمدند، و خداوند نمی خواهد بر بندگان ستمی کند. ﴿۳۱﴾ ای قوم من! همانا بر شما از روزی بیمناکم که (مردم) همدیگر را به فریاد می خوانند. ﴿۳۲﴾ آن روز پشت می کنید و می گریزید شما در برابر خداوند هیچ نگه دارنده ای ندارید، و هرکس را که خداوند گمراه سازد دیگر او هیچ هدایتگری ندارد. ﴿۳۳﴾

وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ
 فِي شَكٍّ مِمَّا جَاءَكُمْ بِهِ حَتَّى إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَنْ
 يَبْعَثَ اللَّهُ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ
 هُوَ مُسْرِفٌ مُرْتَابٌ ﴿٣٥﴾ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ
 اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَاهُمْ كَبْرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ
 الَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى كُلِّ قَلْبٍ مُتَكَبِّرٍ
 جَبَّارٍ ﴿٣٦﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَهْلِكُنِ ابْنِ لِي صَرَحًا لَعَلِّي
 أَبْلُغُ الْأَسْبَابَ ﴿٣٧﴾ أَسْبَبَ السَّمَوَاتِ فَأَطْلِعَ إِلَى إِلَهِ
 مُوسَى وَإِنِّي لَا أَظُنُّهُ كَذِبًا وَكَذَلِكَ زُيِّنَ لِفِرْعَوْنَ
 سُوءُ عَمَلِهِ وَصُدَّ عَنِ السَّبِيلِ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا
 فِي تَبَابٍ ﴿٣٨﴾ وَقَالَ الَّذِينَ ءَامَنَ يَقَوْمِ اتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ
 سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٣٩﴾ يَقَوْمِ إِنَّمَا هَذِهِ الدُّنْيَا مَتَنُ
 وَإِنَّ الْآخِرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ ﴿٤٠﴾ مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا
 يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنتِ
 وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا
 بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٤١﴾

و به راستی یوسف پیش از این با نشانه‌های (فرایان) به
 نزد شما آمد، و همواره از آنچه برایتان آورده بود در
 شک بودید تا اینکه درگذشت (و) گفتید: خداوند بعد
 از او هرگز پیغمبری را مبعوث نخواهد کرد. اینچنین
 خداوند اشخاص متجاوز و متردد را گمراه و سرگشته
 می‌سازد. ﴿۳۴﴾ کسانی که بدون هیچ دلیلی که داشته
 باشند در مورد آیات الهی به‌ستیز و کشمکش
 می‌پردازند (این مجادله آنان) در نزد خداوند و نزد
 مؤمنان بس ناپسند است. اینگونه خداوند بر هر دلی که
 خود بزرگ‌بین و سرکش باشد مهر می‌زند. ﴿۳۵﴾
 فرعون گفت: ای هامان! کاخی برای من بساز شاید به
 راه‌ها دست یابم. ﴿۳۶﴾ راه‌های آسمان‌ها، تا به خدای
 موسی بنگرم، و همانا گمان من بر این است که موسی
 دروغ‌گوست. اینچنین برای فرعون بدی کردارش
 آراسته شد و از راه (حق) بازداشته شد و نیرنگ فرعون
 جز در تباهی نبود. ﴿۳۷﴾ و کسیکه ایمان آورده بود
 گفت: ای قوم من! از من پیروی کنید تا شما را به راه
 درست هدایت کنم. ﴿۳۸﴾ ای قوم من! جز این نیست
 که زندگانی دنیا کالای ناچیزی است و بی‌گمان
 آخرت سرای پایدار (و جاودانه) است. ﴿۳۹﴾ هرکس
 کار بدی انجام دهد جز به مانند آن کیفر داده
 نمی‌شود، ولی هرکس کار خوبی انجام دهد، مرد باشد
 یا زن به شرط اینکه مؤمن باشد چنین کسانی به بهشت
 می‌روند و در آنجا روزی بی‌شمار می‌یابند. ﴿۴۰﴾

وَيَقَوْمٌ مَا لِي أَدْعُوكُمْ إِلَى التَّجَوُّةِ وَتَدْعُونَنِي إِلَى النَّارِ ﴿٤١﴾ تَدْعُونَنِي لِأَكْفُرَ بِاللَّهِ وَأُشْرِكَ بِهِ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَأَنَا أَدْعُوكُمْ إِلَى الْعَزِيزِ الْغَفَّارِ ﴿٤٢﴾ لَا جَرَمَ أَنَّمَا تَدْعُونَنِي إِلَيْهِ لَيْسَ لَهُ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا فِي الْآخِرَةِ وَأَنْ مَرَدَّنَا إِلَى اللَّهِ وَأَنَّ الْمُسْرِفِينَ هُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ﴿٤٣﴾ فَسْتَذْكُرُونَ مَا أَقُولُ لَكُمْ وَأَفَؤُضُ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٤٤﴾ فَوَقَّهَ اللَّهُ سَيِّئَاتٍ مَا مَكَرُوا وَحَاقَ بِإِلِ فِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ ﴿٤٥﴾ النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ ﴿٤٦﴾ وَإِذْ يَتَحَاجُّونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا نَصِيبًا مِنَ النَّارِ ﴿٤٧﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُلٌّ فِيهَا إِنَّ اللَّهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ الْعِبَادِ ﴿٤٨﴾ وَقَالَ الَّذِينَ فِي النَّارِ لِخِزْنَةِ جَهَنَّمَ أَدْعُوا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِّنَ الْعَذَابِ ﴿٤٩﴾

و ای قوم من! مرا چه شده است که شما را به سوی نجات می خوانم و شما مرا به سوی آتش می خوانید؟ ﴿۴۱﴾ مرا فرا می خوانید تا به خداوند کافر شوم و چیزی را که من به (حقیقت) آن علم ندارم شریکش سازم درحالی که من شما را به سوی (خداوند) پیروزمند آمرزگار فرا می خوانم. ﴿۴۲﴾ قطعاً آنچه مرا به سوی آن فرا می خوانید نه در دنیا و نه در آخرت دعا را استجاب نمی کند، و به یقین بازگشت ما به سوی خداست و اسرافکاران، دوزخی و همدم آتشند. ﴿۴۳﴾ به زودی آنچه را من به شما می گویم یاد خواهید کرد و من کار خود را به خدا می سپارم، بی گمان خداوند به (حال) بندگان بیناست. ﴿۴۴﴾ پس خداوند او را از سوء توطئه ها و نیرنگ های ایشان مصون و محفوظ داشت و عذاب سخت، فرعونیان را فرو گرفت. ﴿۴۵﴾ و آن آتش دوزخ است که به هنگام صبح و شام بر آن عرضه می شوند و روزی که قیامت برپا شود (خداوند دستور می دهد): خاندان فرعون را به شدیدترین عذاب درآورد. ﴿۴۶﴾ و آنگاه که در آتش دوزخ با همدیگر به کشمکش و پرخاشگری می پردازند، و ناتوانان به سرکشان می گویند: بی گمان ما پیرو شما بودیم آیا می توانید بخشی از (عذاب) آتش (دوزخ) را از ما دفع کنید؟ ﴿۴۷﴾ مستکبران می گویند: ما و شما همگی در آن (آتش) هستیم، به راستی که خداوند میان بندگان داوری کرده است. ﴿۴۸﴾ دوزخیان به نگهبانان دوزخ می گویند: از پروردگارتان بخواهید که یک روز (فقط یک روز) عذاب را از ما بردارد. ﴿۴۹﴾

قَالُوا أَوْ لَمْ تَكُ تَأْتِيكُمُ رُسُلُكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا بَلَىٰ قَالُوا فَأَدْعُوا وَمَا دُعَاؤُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿٥٠﴾ إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ ﴿٥١﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعَذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ﴿٥٢﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْهُدَىٰ وَأَوْرَثْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ الْكِتَابَ ﴿٥٣﴾ هُدًى وَذِكْرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٥٤﴾ فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ ﴿٥٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي ءَايَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَتْهُمْ إِنْ فِي صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرٌ مَّا هُمْ بِبَالِغِيهِ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿٥٦﴾ لَخَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَلَا الْمُسِيءُ قَلِيلًا مَّا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾

(نگهبانان دوزخ) می‌گویند: آیا پیغمبران شما با معجزه‌های روشن به نزدیکان نمی‌آمدند؟ می‌گویند: آری. می‌گویند: پس خودتان دعا کنید، ولی دعای کافران جز سردرگمی نتیجه‌ای ندارد. ﴿۵۰﴾ ما قطعاً پیغمبران خود و کسانی را که ایمان آورده‌اند در زندگی دنیا و در آن روزی که گواهان بپا می‌خیزند یاری می‌دهیم. ﴿۵۱﴾ روزی که عذرخواهی ستمگران به ایشان سودی نمی‌رساند و نفرین بهره‌آنان خواهد بود و سرای بد از آن ایشان خواهد شد. ﴿۵۲﴾ و همانا ما به موسی هدیا عطا کردیم و بنی‌اسرائیل را وارثان کتاب نمودیم. ﴿۵۳﴾ (کتابی که) راهنما و اندرزگوی خردمندان است. ﴿۵۴﴾ پس شکیبایی پیشه‌کن، بی‌گمان وعده خداوند حق است. و برای گناهات آمرزش بخواه و بامدادن و شامگاهان به سپاس و ستایش پروردگارت پرداز. ﴿۵۵﴾ بی‌گمان کسانی که بدون دلیلی که (از سوی خدا) در دست داشته باشند در آیات خدا به ستیزه‌گری و کشمکش می‌پردازند. در سینه‌هایشان جز برتری‌جویی نیست و هرگز هم به برتری نمی‌رسند، پس به خداوند پناه ببر، (و بدانکه) بی‌گمان هموست که شنوای بیناست. ﴿۵۶﴾ بی‌گمان آفرینش آسمانها و زمین بزرگ‌تر از آفرینش مردم است ولی بیشتر مردم نمی‌دانند. ﴿۵۷﴾ و نابینا و بینا یکسان نیستند و کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند با کسانی که بدکار و بزکهارند برابر نیستند اما شما کمتر پند می‌گیرید. ﴿۵۸﴾

إِنَّ السَّاعَةَ لَآتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٩﴾ وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي
أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي
سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿٦٠﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ
لَكُمْ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ اللَّهَ
لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
يَشْكُرُونَ ﴿٦١﴾ ذَلِكَُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ ﴿٦٢﴾ كَذَلِكَ يُؤْفَكُ الَّذِينَ
كَانُوا بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٦٣﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ
لَكُمْ الْأَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ
صُورَكُمْ وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ ذَلِكَُمُ اللَّهُ
رَبُّكُمْ فَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٤﴾ هُوَ الْحَيُّ لَا
إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿٦٥﴾ قُلْ إِنِّي نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ
تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَمَّا جَاءَنِي الْبَيِّنَاتُ مِنْ رَبِّي
وَأُمِرْتُ أَنْ أُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٦﴾

بی گمان قیامت آمدنی است و شکی در آن نیست ولی
بیشتر مردم ایمان نمی آورند. ﴿۵۹﴾ و پروردگارتان
می گوید: مرا به فریاد بخوانید تا شما را اجابت کنم،
بی گمان آنانکه از عبادت من تکبر می ورزند با خواری
به جهنم درمی آیند. ﴿۶۰﴾ همانا خداوند ذاتی است
که شب را برایتان آفرید تا در آن بیارامید و روز را
روشنی بخش گرداند، بی گمان خداوند نسبت به مردم
فضل و کرم دارد ولی بیشتر مردم سپاس نمی گزارند.
﴿۶۱﴾ این است خداوند پروردگارتان آفریننده هر
چیزی، معبود به حق جز او نیست، پس (از حق) به
کجا برگردانده می شوید؟! ﴿۶۲﴾ کسانی که آیات
خداوند را انکار می کردند اینگونه از حق منحرف و
روی گردان می شوند. ﴿۶۳﴾ خدا (ذاتی) است که
زمین را جایگاه و قرارگاه شما کرد و آسمان را سقفی
ساخت و شما را شکلی بخشید و شکل هایتان را زیبا
بیافرید و از پاکیزه ها به شما روزی داد. این است
خداوند پروردگارتان، پس بس خجسته است پروردگار
جهانیان. ﴿۶۴﴾ اوست زنده، هیچ معبود به حق جز او
نست، پس او را به فریاد بخوانید و عبادت را خاص او
بدانید، سپاس و ستایش الله را سزااست که پروردگار
جهانیان است. ﴿۶۵﴾ بگو: من منع شده ام از اینکه
کسانی را بپرستم که شما آنها را به فریاد می خوانید، از
زمانی که آیات روشن و دلایل اشکاری از جانب
پروردگار برایم آمده است، و به من فرمان داده شده
است که تسلیم پروردگار جهانیان گردم. ﴿۶۶﴾

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ
عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلاً ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشُدَّكُمْ ثُمَّ
لِتَكُونُوا شُيُوخًا وَمِنْكُمْ مَنْ يُتَوَفَّى مِنْ قَبْلٍ
وَلِتَبْلُغُوا أَجَلًا مُّسَمًّى وَلَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ هُوَ
الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ فَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ
كُنْ فَيَكُونُ ﴿٦٨﴾ أَلَمْ تَر إِلَى الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي
آيَاتِ اللَّهِ أَنَّىٰ يُصَرَّفُونَ ﴿٦٩﴾ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآلِ كِتَابِ
وَبِمَا أَرْسَلْنَا بِهِ رُسُلَنَا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٧٠﴾ إِذِ
الْأَغْلُلُ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَالسَّلْسِلُ يُسْحَبُونَ ﴿٧١﴾ فِي
الْحَمِيمِ ثُمَّ فِي النَّارِ يُسْجَرُونَ ﴿٧٢﴾ ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ
مَا كُنْتُمْ تَشْرِكُونَ ﴿٧٣﴾ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا
بَلْ لَمْ نَكُن نَدْعُوا مِنْ قَبْلُ شَيْئًا كَذَلِكَ يُضِلُّ
اللَّهُ الْكَافِرِينَ ﴿٧٤﴾ ذَلِكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَفْرَحُونَ فِي
الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَمْرَحُونَ ﴿٧٥﴾ ادْخُلُوا
أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوًى الْمُتَكَبِّرِينَ
﴿٧٦﴾ فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ
الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَقَّيَنَّكَ فَإِنَّا يَرْجِعُونَ ﴿٧٧﴾

خدا ذاتی است که شما را از خاک سپس از نطفه
آن گاه از خون بسته آفرید و آن گاه شما را به شکل
نوزادی (از شکم مادرانتان) بیرون آورد. باز (به شما
زندگی می بخشد) تا به کمال قوت خود برسید آن گاه
پیر می شوید و برخی از شما پیش از آن مرحله می میرند
و (مهلت می دهد) تا به مدتی معین برسید و باشد که
خرد ورزید. ﴿۶۷﴾ او خدایی است که زندگی
می بخشد و می میراند و هنگامی که خواست کاری انجام
پذیرد تنها به او می گوید: باش، پس می شود. ﴿۶۸﴾
مگر نمی بینی کسانی که درباره آیات خدا به کشمکش
و ستیز می پردازند چگونه باز گردانده می شوند؟! ﴿۶۹﴾
آنانکه کتاب (آسمانی) و چیزهایی که به همراه
پیغمبران فرو فرستاده ایم را دروغ انگاشتند، پس
(حقیقت را) خواهد دانست. ﴿۷۰﴾ آن گاه که طوقها
و زنجیره ها در گردنشان خواهد بود (و در آتش)
کشیده می شوند. ﴿۷۱﴾ در آب بسیار داغ برافروخته و
سپس در آتش تافته می شوند. ﴿۷۲﴾ آن گاه به ایشان
گفته می شود: آن چیزهایی را که انباز خدا می کردید
کجایند؟! ﴿۷۳﴾ (همان انبازهایی که) غیر از خدا
می پرستید؟ می گویند: از ما ناپدید شده اند، بلکه هرگز
پیش از این چیزی (را به نیایش) نمی خواندیم، خداوند
این گونه کافران را سرگشته می سازد. ﴿۷۴﴾ این به
سبب آن است که بناحق در زمین شادی می کردید و
به سبب آن است که به خود می نازیدید. ﴿۷۵﴾ از
درهای دوزخ درحالی که در آن جا جاویدان خواهید بود.
داخل شوید جایگاه متکبران چه بد جایگاهی است.
﴿۷۶﴾ پس باش. بی گمان وعده خداوند حق است، پس
اگر پاره ای از عذابی که به آنها وعده می دهیم که
گرفتار آن شوند، به تو نشان دهیم، (اینگونه خواهد
بود)، یا اگر قبل از اینکه آن را مشاهده کنید تو را
بمیرانیم، آنان به سوی ما باز گردانده می شوند. ﴿۷۷﴾

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ فَإِذَا جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ فُضِيَ بِالْحَقِّ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٧٨﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَنْعَمَ لِتَرْكَبُوا مِنْهَا وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَكُم فِيهَا مَنَافِعُ وَلِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٨٠﴾ وَيُرِيكُمُ آيَاتِهِ فَأَيَّ آيَاتِ اللَّهِ تُنْكِرُونَ ﴿٨١﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً وَءَثَارًا فِي الْأَرْضِ فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُم مِّنَ الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٨٣﴾ فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا ءَأَمَنَّا بِاللَّهِ وَحَدُّهُ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ﴿٨٤﴾ فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا سُنَّتَ اللَّهُ الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ ﴿٨٥﴾

و بی گمان پیش از تو پیغمبرانی را فرستاده ایم. سرگذشت بعضی را برای تو بازگو کرده و سرگذشت برخی را بازگو نکرده ایم. و هیچ پیامبری را نسزد که معجزه ای در میان آورد مگر به فرمان خدا، پس چون فرمان خدا آید به حق حکم می شود و باطل گرایان آنجا زیان بینند. ﴿۷۸﴾ خداوند ذاتی است که چهارپایان را برای شما آفریده است تا بر (برخی) از آنها سوار شوید و (برخی) از آنها را می خورید. ﴿۷۹﴾ و شما در آنها منافعی دارید و تا با سوار شدن بر آنها به هدفی که در دل دارید برسید، و بر چهارپایان و وری کشتی ها حمل می شوید. ﴿۸۰﴾ و (خداوند) نشانه های خود را به شما نشان می دهد، پس کدام یک از نشانه های خدا را انکار می کنید؟! ﴿۸۱﴾ آیا در زمین به سیر و سیاحت نپرداخته اند تا بنگرند سرانجام پیشینیان چگونه بوده است؟ آنان که از اینان نیرومندتر و دارای آثار بیشتری در زمین بوده اند پس آنچه می کردند (عذاب خدا) را از (سر) آنان دفع نکرد. ﴿۸۲﴾ پس چون پیامبرانشان با معجزه ها به سوی آنان آمدند به دانش و معلوماتی که خودشان داشتند خوشحال و شادمان شدند و آنچه که آنرا به ریشخند می گرفتند آنان را فرو گرفت. ﴿۸۳﴾ هنگامی که کفر ما را دیدند گفتند: تنها به خدا ایمان آورده ایم و آنچه را که شرک می آورده ایم منکر شدیم. ﴿۸۴﴾ اما ایمانشان هنگامی که کفر ما را دیدند به حالشان سودی نبخشید. این سنت و شویه ی همیشگی خدا در مورد بندگانیش بوده است و کافران آنجا زیان می بینند. ﴿۸۵﴾

سُورَةُ فَصَّلَتْ

سوره فصلت

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

حَمْ ۱ تَنْزِيلُ مِنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۲ كِتَابُ فُصِّلَتْ
 آيَاتُهُ ۳ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ۴ بَشِيرًا
 وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ۵
 وَقَالُوا فُلُوبُنَا فِي أَكِنَّةٍ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ وَفِي آذَانِنَا
 وَقْرٌ وَمِنْ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَأَعْمَلْنَا إِنَّنَا عَمِلُونَ
 ۶ قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ
 إِلَهُ وَاحِدٌ فَاسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوهُ ۷ وَوَيْلٌ
 لِلْمُشْرِكِينَ ۸ الَّذِينَ لَا يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ
 هُمْ كَافِرُونَ ۹ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ۱۰ قُلْ أَتِنَكُمُ
 لَتَكْفُرُونَ بِالَّذِي خَلَقَ الْأَرْضَ فِي يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُونَ
 لَهُۥٓ أَنْدَادًا ۱۱ ذَٰلِكَ رَبُّ الْعَالَمِينَ ۱۲ وَجَعَلَ فِيهَا
 رَوَاسِيَ مِنْ فَوْقِهَا وَبَرَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَا أَمْوَاطَهَا فِي
 أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سَوَاءً لِّلسَّائِلِينَ ۱۳ ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَىٰ
 السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا
 أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ ۱۴

ح.ا. میم. ﴿۱﴾ (این کتابی است که) از طرف خداوند
 بخشاینده مهربان نازل شده است. ﴿۲﴾ (این) کتاب در
 قالب قرآن عربی، برای گروهی که می‌دانند آیاتش
 روشن و تبیین شده است. ﴿۳﴾ درحالیکه مزده آور و
 بیم‌دهنده است، ولی بیشترشان روی گردانند و آنان
 نمی‌شنوند. ﴿۴﴾ و گفتند: دل‌هایمان از آنچه ما را
 به‌سوی آن فرا می‌خوانی در پرده‌هایی است، و در
 گوش‌هایمان سنگینی است، و میان ما و تو حجابی
 است پس تو عمل کن (و) بی‌گمان ما هم عمل
 می‌کنیم. ﴿۵﴾ بگو: جز این نیست که من انسانی همانند
 شما هستم، به من وحی می‌شود که خدایتان معبود
 یگانه است، پس راست به‌سوی او رو کنید، و از او
 آمرزش بخواهید، و وای به حال مشرکان. ﴿۶﴾
 کسانی که زکات نمی‌دهند، و آنان به آخرت باورد
 ندارند. ﴿۷﴾ بی‌گمان کسانی که ایمان آورده و
 کارهای شایسته کرده‌اند اجر و پاداش ناگستنی دارند.
 ﴿۸﴾ بگو: آیا شما به خدایی کفر می‌ورزید که زمین را
 در دو روز آفریده است و برای او همتیانی قرار
 می‌دهید؟ او آفریدگار جهانیان است. ﴿۹﴾ و او بر روی
 زمین کوه‌های استواری قرار داد و در آن برکت نهاد و
 خوراک (اهل) آن‌را به اندازه در آن مقرر کرد تمام
 این کارها همراه با آفرینش زمین در چهار روز کامل به
 پایان آمد، ذکر تعداد این روزها برای کسانی است که
 درباره‌ی آن می‌پرسند. ﴿۱۰﴾ سپس قصد آفرینش
 آسمان را کرد درحالیکه دود بود و به آسمان و زمین
 فرمود: خواسته یا ناخواسته (پیش) آیید. گفتند: به
 دلخواه آمده‌ایم. ﴿۱۱﴾

فَقَضَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ وَأَوْحَىٰ فِي كُلِّ
 سَمَاءٍ أَمْرَهَا وَزَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَحِفْظًا
 ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿١٢﴾ فَإِنْ أَعْرَضُوا فَقُلْ
 أَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ ﴿١٣﴾ إِذْ
 جَاءَتْهُمْ الرُّسُلُ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا
 تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ قَالُوا لَوْ شَاءَ رَبُّنَا لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً فَإِنَّا
 بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا عَادُ فَاسْتَكْبَرُوا
 فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً أَوَلَمْ
 يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَكَانُوا
 بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿١٥﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا
 فِي أَيَّامٍ نَحْسَاتٍ لِنَنْذِقَهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ
 الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَخْزَىٰ وَهُمْ لَا يُنصَرُونَ ﴿١٦﴾
 وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنَاهُمْ فَاسْتَحَبُّوا الْعَمَىٰ عَلَى الْهُدَىٰ
 فَأَخَذْنَاهُمْ صَاعِقَةً الْعَذَابِ الْهُونِ بِمَا كَانُوا
 يَكْسِبُونَ ﴿١٧﴾ وَنَجَّيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿١٨﴾
 وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَاءُ اللَّهِ إِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٩﴾
 حَتَّىٰ إِذَا مَا جَاءُوهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَأَبْصَرُهُمْ
 وَجُلُودُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٠﴾

سپس در دو روز آنها را هفت آسمان ساخت، و در هر
 آسمانی تدبیرش را وحی کرد، و آسمان دنیا را با
 چراغ‌هایی بیاراستیم، و (آن‌را) محفوظ داشتیم، این
 برنامه‌ریزی خداوند پیروزمند داناست. ﴿۱۲﴾ پس اگر
 روی گردان شدند، بگو: همانا شما را از صاعقه‌ای مانند
 صاعقه عاد و ثمود می‌ترسانم. ﴿۱۳﴾ هنگامیکه
 پیغمبران از پیش رو و پشت سر به نزدشان آمدند (و
 گفتند: جز خدا را بندگی نکنید، گفتند: اگر
 پروردگارمان می‌خواست فرشتگان می‌فرستاد بی‌گمان
 ما به آن چیزهایی که با خود آورده‌اید باور نداریم.
 ﴿۱۴﴾ و اما عاد در زمین به ناحق کبر ورزیدند و
 گفتند: چه کسی از ما قدرت بیشتری دارد؟ آیا
 نیندیشده‌اند خدایی که آنان را آفریده است از آنان
 توانمندتر است؟ آنان پیوسته آیه‌های ما را انکار
 می‌کردند. ﴿۱۵﴾ پس در روزهای شوم باد سرد و
 سختی را بر آنان فرو فرستادیم تا عذاب خوار و
 پست‌کننده‌ای در زندگی این دنیا به ایشان بچشانیم، و
 بی‌گمان عذاب آخرت رسواکننده‌تر است و آنان یاری
 نمی‌شوند. ﴿۱۶﴾ و اما قوم ثمود ما ایشان را رهنمود
 کردیم آنگاه نابینایی را بر راهیابی ترجیح دادند.
 بنابراین، به سبب کارهایی که می‌کردند آذرخش
 عذاب خواری آنان را فرو گرفت. ﴿۱۷﴾ و مؤمنان را
 که پرهیزگاری می‌کردند نجات دادیم. ﴿۱۸﴾ و
 روزی که دشمنان خدا به‌سوی آتش رانده و بر لبه آن
 گرد آورده می‌شوند. ﴿۱۹﴾ تا چون به آن (دوزخ)
 آیند گوش و چشمان و پوست‌هایشان به آنچه
 می‌کردند، به زیان آنان گواهی دهند. ﴿۲۰﴾

وَقَالُوا لَجُلُودِهِمْ لَمْ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا قَالُوا أَنْطَقَنَا اللَّهُ
الَّذِي أَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَإِلَيْهِ
تُرْجَعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَتِرُونَ أَنْ يَشْهَدَ عَلَيْكُمْ
سَمْعُكُمْ وَلَا أَبْصَرُكُمْ وَلَا جُلُودُكُمْ وَلَكِنْ
ظَنَنْتُمْ أَنَّ اللَّهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيرًا مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٢﴾
وَذَلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِي ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ أَرْدَاكُمْ
فَأَصْبَحْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِنْ يَصْبِرُوا فَالنَّارُ
مَثْوًى لَهُمْ وَإِنْ يَسْتَعْتِبُوا فَمَا هُمْ مِنَ الْمُعْتَبِينَ ﴿٢٤﴾
وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَنَاءَ فَزَيَّنُوا لَهُمْ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا
خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أُمِّ قَدْ خَلَتْ مِنْ
قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ ﴿٢٥﴾
وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوْا
فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَغْلِبُونَ ﴿٢٦﴾ فَلَنُذِيقَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
عَذَابًا شَدِيدًا وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَشْوَأَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ
﴿٢٧﴾ ذَلِكَ جَزَاءُ أَعْدَاءِ اللَّهِ النَّارُ لَهُمْ فِيهَا دَارُ الْخُلْدِ
جَزَاءً بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿٢٨﴾ وَقَالَ الَّذِينَ
كَفَرُوا رَبَّنَا أَرْنَا الَّذِينَ أَضَلَّانَا مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ
نَجْعَلُهُمَا تَحْتَ أَقْدَامِنَا لِيَكُونَا مِنَ الْأَسْفَلِينَ ﴿٢٩﴾

و آنان به پوست‌های خود می‌گویند: چرا به زیان ما
گواهی دادید؟ می‌گویند: خداوندی که همه چیز را به
سخن آورده است ما را گویا نموده است و همود در
آغاز شما را آفریده است و به‌سوی او برگردانده
می‌شوید. ﴿۲۱﴾ و پنهان نمی‌شدید که (مبادا) گوش و
چشم و پوست‌هایتان بر ضد شما گواهی دهند بلکه
گمان بردید که خداوند بسیاری از آنچه را که می‌کنید
نمی‌داند. ﴿۲۲﴾ این گمان بدی که دربارهٔ پروردگارتان
داشتید شما را هلاک کرد و در نتیجه از زیانکاران
شدید. ﴿۲۳﴾ پس اگر آنان شکیبایی کنند آتش دوزخ
جایگاهشان است و اگر بخواهند به دنیا بازگردانده
شوند - تا از تو عمل کنند - درخواستشان پذیرفته
نمی‌شود. ﴿۲۴﴾ و برای آنان همنشینانی گماردیم که
عملکرد دنیا و آخرت را در نظرشان آراسته جلوه
دادند، و فرمان عذاب الهی دربارهٔ آنان ثابت و صادر
می‌شود و به سرنوشت اقوام گمراهی از جن‌ها و
انسان‌هایی که پیش از ایشان بوده‌اند گرفتار می‌گردند.
بی‌گمان آنان زیانکار بودند. ﴿۲۵﴾ و کافران گفتند: به
این قرآن گوش ندهید و در (هنگام تلاوت آن)
بیهوده‌گویی و جار و جنجال کنید تا شما پیروز شوید.
﴿۲۶﴾ پس ما قطعاً به کافران عذاب سختی می‌چشانیم
و آنان را بر اساس بدترین کاری که کرده‌اند جزا و سزا
خواهیم داد. ﴿۲۷﴾ این است جزای دشمنان خدا که
آتش است، سرای همیشگی‌شان درمیان آن می‌باشد.
این هم بدان خاطر است که پیوسته آیات ما را انکار
می‌کردند. ﴿۲۸﴾ و کافران می‌گویند: پروردگارا! آن
دو تن از جن و انس را به ما نشان بده که ما را گمراه
ساختند تا ایشان را زیر پاهای خود بگذاریم و
لگدمالشان گردانیم تا پست و پایمال شوند. ﴿۲۹﴾

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ
 الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي
 كُنتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٣٠﴾ نَحْنُ أَوْلِيَائُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَفِي الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهَى أَنْفُسُكُمْ
 وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدْعُونَ ﴿٣١﴾ نُزُلًا مِّنْ غَفُورٍ رَّحِيمٍ
 ﴿٣٢﴾ وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ
 صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا تَسْتَوِ
 الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا
 الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ ﴿٣٤﴾ وَمَا
 يُلْقِيهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلْقِيهَا إِلَّا ذُو حَظٍّ
 عَظِيمٍ ﴿٣٥﴾ وَإِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ
 بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٦﴾ وَمِنْ عَائِلَتِهِ اللَّيْلُ
 وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا
 لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ
 تَعْبُدُونَ ﴿٣٧﴾ فَإِنْ اسْتَكْبَرُوا فَالَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ
 يُسَبِّحُونَ لَهُ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْأَمُونَ ﴿٣٨﴾

بی گمان کسانی که گفتند: پروردگار ما الله است. سپس
 پا برجا و استوار ماندند فرشتگان به نزد ایشان می آیند
 (و به آنان مژده می دهند) که نترسید و اندوهگین
 نباشید و به بهشتی که وعده داده می شدید خوش باشید.
 ﴿۳۰﴾ ما در زندگانی دنیا و آخرت دوستان و یاوران
 شما هستیم و در آخرت برای شما هرچه آرزو کنید
 هست و هرچه بخواهید برایتان فراهم است. ﴿۳۱﴾
 (اینها) به عنوان پذیرایی از سوی خداوند آمرزگار
 مهربان است. ﴿۳۲﴾ و گفتار چه کسی بهتر از گفتار
 کسی است که به سوی خدا فرا می خواند و کارهای
 شایسته می کند و می گوید: من از زمره ی مسلمانان
 هستم؟ ﴿۳۳﴾ و نیکی و بدی یکسان نیست، به شیوه ای
 که آن بهتر است پاسخ بده، پس آنگاه کسی که میان تو
 و او دشمنی است، چون دوستی صمیمی گردد. ﴿۳۴﴾
 و جز بردباران آن را نمی پریرند و بدان نمی رسند مگر
 کسانی که بهره ی بزرگی (از اخلاق و ایمان) داشته باشند.
 ﴿۳۵﴾ و هرگاه وسوسه ای از شیطان متوجه تو گردید
 به خداوند پناه ببر، بی گمان او شنوای داناست. ﴿۳۶﴾
 و شب و روز و خورشید و ماه از نشانه های او هستند،
 برای خورشید و ماه سجده نکنید، بلکه برای خدایی
 که آنها را افزیده است سجده کنید اگر واقعاً او را
 پرستش می کنید. ﴿۳۷﴾ پس اگر (کافران) کفر
 ورزیدند (چه باک) آنانکه نزد پروردگارت هستند شب
 و روز او را به پاکی یاد می کنند و آنان خسته
 نمی شوند. ﴿۳۸﴾

وَمِنْ ءَايَاتِهِ ۚ أَنْتَ تَرَى الْأَرْضَ خَاشِعَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ ۚ إِنَّ الَّذِينَ أَحْيَاهَا لَمُحْيٍ الْمَوْتَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي ءَايَاتِنَا لَا يَخَفُونَ عَلَيْنَا ۖ أَفَمَن يُلْقَىٰ فِي النَّارِ خَيْرٌ أَمْ مَن يَأْتِي ءَامِنًا يَوْمَ الْقِيَمَةِ ۚ أَعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ وَإِنَّهُ لَكِتَابٌ عَزِيزٌ ﴿٤١﴾ لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِن بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِن خَلْفِهِ ۚ تَنْزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ﴿٤٢﴾ مَا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِن قَبْلِكَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا أَعْجَمِيًّا لَقَالُوا لَوْلَا فُصِّلَتْ ءَايَاتُهُ ۚ ءَأَعْجَمِيٌّ وَعَرَبِيٌّ ۚ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا هُدًى وَشِفَاءٌ ۚ وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِي ءَاذَانِهِمْ وَقْرٌ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى ۚ أُولَٰئِكَ يُنَادَوْنَ مِن مَّكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٤٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ فَآخْتَلَفَ فِيهِ ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ ۚ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴿٤٥﴾ مَّنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ۚ وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٤٦﴾

و از نشانه‌های (قدرت) خدا این است که بی گمان تو زمین را خشکیده می‌بینی، اما هنگامیکه آب را بر آن فرو فرستیم به جنبش درمی‌آید و آماسیده می‌گردد. بی گمان خدایی که این زمین را زنده می‌گرداند هم او مردگان را زنده می‌گرداند بی گمان او بر هر چیزی تواناست. ﴿۳۹﴾ بی گمان کسانی که در آیات ما به کثی و باطل می‌گیرند بر ما پوشیده نخواهند بود. آیا کسیکه در آتش انداخته می‌شود بهتر است یا کسی که در نهایت امنیّت و آسایش در روز قیامت (به‌سوی حشر و حساب) می‌آید؟ هر چه می‌خواهید بکنید و او به آنچه می‌کنید بیناست. ﴿۴۰﴾ بی گمان کسانی که قرآن را - چون به آنان رسید - انکار کردند (به سبب کفرشان مجازات می‌گردند) و به راستی آن کتابی ارزشمند است. ﴿۴۱﴾ باطل از هیچ سمت و سو در آن راه نمی‌یابد از (سوی) خداوند فرزانه ستوده فرو فرستاده شده است. ﴿۴۲﴾ به تو چیزی گفته نمی‌شود جز آنچه به پیامبران پیش از تو گفته شده است، بی گمان پروردگارت هم‌آمزش و هم‌کیفری دردناک دارد. ﴿۴۳﴾ و اگر آن را قرآنی به غیر زبان عربی قرار می‌دادیم حتماً می‌گفتند: چرا آیه‌هایش تفصیل (روشن) نشده‌اند؟ آیا (قرآن) به زبان غیر عربی (نازل می‌شود) و (پیامبر یک مرد) عربی (می‌باشد)؟ بگو: قرآن برای مؤمنان مایه راهنمایی و بهبودی است و کسانی که ایمان نمی‌آورند در گوش‌هایشان سنگینی است و آن (قرآن) بر آنان مایه بی‌بصیرتی است. اینان از دور ندا داده می‌شوند. ﴿۴۴﴾ و به راستی به موسی کتاب (آسمانی) دادیم آنگاه در آن اختلاف شد، و اگر سخن پروردگارت از پیش بر این نرفته بود همانا در میان ایشان داوری می‌گردید و آنان از آن (قرآن) در شکی قوی هستند. ﴿۴۵﴾ هر کس کار نیکی انجام دهد به سود خود اوست و هر کس کار بدی بکند به زیان خود می‌کند و پروردگارت در حق بندگان ستمکار نیست. ﴿۴۶﴾

إِلَيْهِ يَرْدُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرَاتٍ مِنْ أَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَى وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ أَيْنَ شُرَكَائِيَ قَالُوا أَعَدَّكَ مَا مِنَّا مِنْ شَهِيدٍ ﴿٤٧﴾ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ مِنْ قَبْلُ وَظَنُوا مَا لَهُمْ مِنْ حَيٍّ ﴿٤٨﴾ لَا يَسْمُ الْإِنْسَانُ مِنْ دُعَاءِ الْخَيْرِ وَإِنْ مَسَّهُ الشَّرُّ فَيَئُوسٌ قَنُوطٌ ﴿٤٩﴾ وَلَنْ أَذِقَنَّهُ رَحْمَةً مِنَّا مِنْ بَعْدِ ضَرَاءٍ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ هَذَا لِي وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ رُجِعْتُ إِلَى رَبِّي إِنَّ لِي عِنْدَهُ لِلْحُسْنَىٰ فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٠﴾ وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَسَا بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ فَذُو دُعَاءٍ عَرِيضٍ ﴿٥١﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُمْ بِهِ مَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾ سَرُّهُمْ ءَايَتُنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٥٣﴾ أَلَا إِنَّهُمْ فِي مِرْيَةٍ مِنْ لِقَاءِ رَبِّهِمْ أَلَا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيطٌ ﴿٥٤﴾

آگاهی از وقوع (زمان) قیامت به خدا باز می‌گردد، و هیچ میوه‌ای از غلاف خود بیرون نمی‌آید و هیچ ماده‌ای باردار نمی‌گردد و وضع حمل نمی‌کند مگر با علم و اطلاع او، و روزی که آنان را ندا می‌دهد: شرکا (بی‌کی برای) من (می‌پنداشتید) کجایند؟ می‌گویند: به تو خبر دادیم که از ما کسی گواهی نمی‌دهد. ﴿۴۷﴾ و آنچه را که از پیش به نیایش می‌خواندند از دیدشان ناپدید می‌شود و یقین پیدا می‌کنند که هیچ راه‌هایی ندارند. ﴿۴۸﴾ انسان از طلب خیر خسته نمی‌شود، و اگر گزند به او برسد مأیوس و ناامید است. ﴿۴۹﴾ و اگر پس از رنجی که به او رسیده است از سوی خود رحمتی به او بچشانیم قطعاً خواهد گفت: این حق من است و گمان نمی‌برم قیامت برپا شود و اگر (به فرض اینکه) به‌سوی پروردگارم بازگردانده شوم، حتماً در پیشگاه او دارای مقام و منزلت خوبی هستم. پس بی‌گمان کافران را به آنچه کرده‌اند خبر خواهیم داد و حتماً عذاب سخت و زیادی را به ایشان می‌چشانیم. ﴿۵۰﴾ هنگامیکه ما به انسان نعمت دهیم روی‌گردان می‌شود و تکبر می‌ورزد و هرگاه رنج و بلایی به او برسد بسیار دعا می‌کند. ﴿۵۱﴾ (ای پیامبران) بگو: به من خبر دهید اگر این (قرآن) از سوی خداوند آمده باشد و آنگاه شما به آن ایمان نداشته باشید چه کسی گمراه‌تر خواهد بود از آن کسیکه سخت (با حق) در مبارزه و مقابله باشد؟! ﴿۵۲﴾ به زودی نشانه‌های خود را در کرانه‌های عالم و (هم) در نفس خودشان به آنان نشان خواهیم داد تا برای ایشان روشن شود که آن حق است. آیا کافی نیست اینکه پروردگارت بر هر چیزی حاضر و گواه است؟! ﴿۵۳﴾ آگاه باشید که آنان درباره ملاقات پروردگارشان در شک و تردیدند! هان بدانید که او (خدا) به همه چیز احاطه دارد. ﴿۵۴﴾

سُورَةُ الشُّورَى

سوره شوری

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

حَمَّ ۱ عَسَقَ ۲ كَذَلِكَ يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۳ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ۴ تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْ فَوْقِهِنَّ وَالْمَلَائِكَةُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا إِنْ أَلَّ اللَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ۵ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ اللَّهُ حَفِيفٌ عَلَيْهِمْ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ۶ وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِتُنْذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا وَتُنْذِرَ يَوْمَ الْجُمُعِ لَا رَيْبَ فِيهِ فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ ۷ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُمْ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ۸ أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۹ وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ۱۰

حَا، مِیم. ﴿۱﴾ عین. سین. قاف. ﴿۲﴾ اینگونه (خداوند) به تو و به کسانی که پیش از تو بوده‌اند وحی می‌کند. خداوند پیروزمند فرزانه است. ﴿۳﴾ آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است را آن اوست و او والا و بزرگ است. ﴿۴﴾ نزدیک است که آسمان‌ها از بالایشان در هم بشکافند، و فرشتگان با ستایش پروردگارشان تسبیح می‌گویند و برای کسانی که در زمین هستند درخواست آمرزش می‌کنند. بدانکه خداوند آمرزگار مهربان است. ﴿۵﴾ و کسانی که جز خدا برای خود دوستان و یاورانی برگرفته‌اند خداوند مراقب ایشان است و تو مسئول آنان نیستی. ﴿۶﴾ و اینچنین قرآنی عربی به تو وحی کردیم تا مردم ام القری (- مکه مکرمه) و کسانی را که دوروبر آن هستند بترسانی و (آنان را) از روز گردهم آیی (= روز قیامت) که شکی در آن نیست برحذر داری. گروهی در بهشت و گروهی در دوزخ خواهند بود. ﴿۷﴾ و اگر خدا می‌خواست آنان را یک امت می‌ساخت اما خدا هر که را بخواهد به رحمت خویش درخوهد آورد و ستمکاران هیچ دوست و یآوری ندارند. ﴿۸﴾ آیا جز او را به سرپرستی گرفته‌اند حال آنکه فقط خداوند کارساز است و او مردگان را زنده می‌گرداند و او بر همه چیز تواناست؟. ﴿۹﴾ و در هر چیزی که اختلاف کنید داوری آن به خدا واگذار می‌گردد. این است خداوند، پروردگار من، که بر او توکل نموده و به‌سوی او باز می‌گردم. ﴿۱۰﴾

فَاطِرُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَعَلَ لَكُم مِّنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا يَذُرُّكُمْ فِيهِ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١١﴾ لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٢﴾ ﴿١٣﴾ شَرَعَ لَكُم مِّنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَن يُنِيبُ ﴿١٤﴾ وَمَا تَفَرَّقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعِيًّا بَيْنَهُمْ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى لَّفُي بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ أُورِثُوا الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَقَضَىٰ بَيْنَهُمْ مِنْهُ مُرِيبٌ ﴿١٥﴾ فَلِذَلِكَ فَادْعُ وَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَقُلْ ءَامَنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمُ اللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمُ لَنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمُ لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ اللَّهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾

آفریننده آسمان‌ها و زمین است، از خودتان برای شما همسرانی قرار داده و چهارپایان را به شکل نر و ماده درآورده است و بدین وسیله شما را زیاد می‌گرداند. هیچ چیزی همانند او نیست و او شنوای بیناست. ﴿۱۱﴾ کلیدهای آسمان و زمین از آن اوست، رزق و روزی را برای هرکس که بخواهد فراخ می‌گرداند و (برای هرکس که بخواهد) تنگ می‌دارد، و او به همه چیز داناست. ﴿۱۲﴾ آنچه از دین که نوح را به آن فرمان داده بود، و آنچه را که به تو وحی کرده‌ایم و آنچه که ابراهیم و موسی و عیسی را به آن فرمان داده بودیم برایتان مقرر داشت که دین را برپای دارید و در آن اختلاف نورزید چیزی را که مشرکان را به‌سوی آن فرا می‌خوانید بر آنان سخت‌گران می‌آید. خداوند هرکس را بخواهد برای این دین برمی‌گزیند و هرکس را که رو به‌سوی او نهد به‌سوی خویش هدایت می‌کند. ﴿۱۳﴾ و گروه گروه و دسته دسته نشدند مگر بعد از علم و آگاهی. و این تفرقه‌جویی فقط به خاطر ستمگری و کجروی درمیان خودشان بود، و اگر فرمانی از سوی پروردگارت صادر نشده بود که تا زمانی معین (مهلت) یابند، به یقین درمیان آنان داوری می‌شد و کسانی‌که پس از آنان کتاب به آنها میراث داده شد در حقانیت آن در شکی قوی هستند. ﴿۱۴﴾ پس بر این (دین) فراخوان و چنانکه فرمان یافته‌ای ایستادگی کن، و از خواسته‌های آنان پیروی مکن. بگو: من به هر کتابی که از سوی خدا نازل شده است ایمان آورده‌ام و به من دستور داده شده که درمیان شما دادگری کنم، خداوند پروردگار ما و پروردگار شماست. اعمال ما از آن ماست و اعمال شما از آن شماست، میان ما و شما گفتگو و مجادله‌ای نیست، خداوند ما و شما را گرد می‌آورد و بازگشت به‌سوی اوست. ﴿۱۵﴾

وَالَّذِينَ يُحَاجُّونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا أَسْتُجِيبَ لَهُمْ
 حُجَّتُهُمْ دَاحِضَةً عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَلَهُمْ
 عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿١٦﴾ اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ
 وَالْمِيزَانَ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ ﴿١٧﴾
 يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا
 مُشْفِقُونَ مِنْهَا وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ أَلَا إِنَّ الَّذِينَ
 يُمَارُونَ فِي السَّاعَةِ لَفِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿١٨﴾ اللَّهُ لَطِيفٌ
 بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿١٩﴾ مَنْ
 كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ وَمَنْ كَانَ
 يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ
 نَصِيبٍ ﴿٢٠﴾ أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا
 لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ
 وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢١﴾ تَرَى الظَّالِمِينَ
 مُشْفِقِينَ مِمَّا كَسَبُوا وَهُوَ وَاقِعٌ بِهِمْ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا
 وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي رَوْضَاتِ الْجَنَّاتِ لَهُمْ مَا
 يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٢٢﴾

و کسانی که درباره خدا به مجادله و مخاصمه می‌پردازند آن هم پس از آنکه پذیرفته شده است، مجادله آنان در نزد پروردگارشان باطل است و خشم (خدا) بر آنان است و آنان عذابی سخت دارند. ﴿۱۶﴾ خداوند ذاتی است که کتاب و ابزار سنجش را به حق نازل کرده است، و توجه می‌دانی شاید قیامت نزدیک باشد. ﴿۱۷﴾ کسانی که به قیامت ایمان ندارند در فرا رسیدن آن شتاب می‌ورزند، اما مؤمنان به سبب آن در خوف و هراسند و می‌دانند که قیامت حق است بدانکه کسانی که درباره قیامت شک و تردید دارند و درباره آن مجادله می‌کنند در گمراهی دور و دراز به سر می‌برند. ﴿۱۸﴾ خداوند نسبت به بندگانش مهربان است، به هرکس که بخواهد روزی می‌دهد و او توانا و چیره است. ﴿۱۹﴾ هرکس که کشت آخرت را بخواهد به کشت او فرونی و برکت می‌دهیم، هرکس که کشت دنیا را بخواهد از آن به او می‌دهیم و او در آخرت هیچ بهره‌ای ندارد. ﴿۲۰﴾ آیا (کافران) شریکانی دارند که برای ایشان دینی پدید آورده‌اند که خدا بدان اجازه نداده است؟ و اگر فرمان قاطع (درباره تاخیر عذاب در کار) نبود (مسلمانان بین آنان داوری می‌شد، و بی‌گمان ستمکاران عذاب دردناکی دارند. ﴿۲۱﴾ ستمکاران را (در قیامت) خواهی دید که از کارهایی که کرده‌اند سخت بیمناکند، و آن حتماً ایشان را فرو می‌گیرد، و آنانکه ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند در باغ‌های بهشت به سر می‌برند آنان هر آنچه بخواهند نزد پروردگارشان دارند، این است فضل بزرگ. ﴿۲۲﴾

ذَٰلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهَ عِبَادَهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ وَمَن يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٢٣﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَإِن يَشَأِ اللَّهُ يَخْتِمْ عَلَى قَلْبِكَ وَيَمْحُ اللَّهُ الْبَاطِلَ وَيُحِقُّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٤﴾ وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَن عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٢٥﴾ وَيَسْتَجِيبُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضْلِهِ ؕ وَالْكَافِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿٢٦﴾ ۞ وَلَوْ بَسَطَ اللَّهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ لَبَغَوْا فِي الْأَرْضِ وَلَٰكِن يُنْزِلُ بِقَدَرٍ مَّا يَشَاءُ إِنَّهُ بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٢٧﴾ وَهُوَ الَّذِي يُنْزِلُ الْغَيْثَ مِنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا وَيَنْشُرُ رَحْمَتَهُ ۖ وَهُوَ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٨﴾ وَمِنْ ءَايَاتِهِ ۖ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا مِن دَابَّةٍ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذَا يَشَاءُ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾ وَمَا أَصَابَكُمْ مِّن مُّصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ ﴿٣٠﴾ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٣١﴾

این همان چیزی است که خداوند به آن بندگان که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند نوید می‌دهد. بگو: در برابر آن از شما پاداش و مزدی نمی‌خواهم مگر دوستی به خاطر خویشاوندی و هرکس که نیکی کند بر نیکی عمل او می‌افزایم. بی‌گمان خداوند آمرزنده و شکرگزار است. ﴿۲۳﴾ آیا می‌گویند: (پیامبر) بر خدا دروغ بسته است؟ اگر خدا بخواهد بر دل تو مهره می‌نهد، و خداوند باطل را از میان می‌برد و با سخنان حق را پابرجا می‌دارد. بی‌گمان او به همه چیزهایی که درون سینه‌هاست آگاه می‌باشد. ﴿۲۴﴾ و اوست خدایی که توبه را از بندگان می‌پذیرد و از گناهان درمی‌گذرد و آنچه را انجام می‌دهید، می‌داند. ﴿۲۵﴾ و کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند پروردگارشان را اجابت می‌کنند، و به آنان از فضل خود افزون می‌دهد و کافران عذاب سخت و شدیدی دارند. ﴿۲۶﴾ و اگر خداوند روزی را برای همه بندگان فراخ و فراوان کند قطعاً در زمین سرکشی و تباهی می‌کنند ولی به اندازه آنچه بخواهد فرو می‌فرستد چرا که او به (احوال) بندگان دانای بیناست. ﴿۲۷﴾ و اوست که باران را نازل می‌کند پس از آنکه (مردم) نا امید شدند و رحمت خود را می‌گستراند و اوست کارساز ستوده. ﴿۲۸﴾ و از نشانه‌های آفرینش آسمان‌ها و زمین، و (نیز) همه جنبدگانی است که در آن دئو پدیدار و پراکنده کرده است و او بر گردآوری آنها هنگامیکه بخواهد تواناست. ﴿۲۹﴾ و هر مصیبتی که گریبانگیرتان شود، به خاطر کارهایی است که خود کرده‌اید، و خداوند از بسیاری (از کارهای شما) گذشت می‌کند. ﴿۳۰﴾ و شما هرگز نمی‌توانید (از چنگال قدرت خداوند) در زمین (فرار کنید و خدا را از دستیابی به خود) ناتوان سازید، و برایتان جز خداوند هیچ کارساز و یاور نیست. ﴿۳۱﴾

وَمِنْ ءَايَاتِهِ الْجَوَارِ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَمِ ﴿٣٢﴾ إِنَّ يَشَأْ يُسْكِنَ الرِّيحَ فَيَظْلِلْنَ رَوَاكِدَ عَلَى ظَهْرِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣٣﴾ أَوْ يُوبِقْهُمْ بِمَا كَسَبُوا وَيَعْفُ عَنْ كَثِيرٍ ﴿٣٤﴾ وَيَعْلَمَ الَّذِينَ يَجْدِلُونَ فِي ءَايَاتِنَا مَا لَهُمْ مِّن مَّحِيصٍ ﴿٣٥﴾ فَمَا أُوتِيتُمْ مِّن شَيْءٍ فَمَتَّعُ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى لِلَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٣٦﴾ وَالَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ وَإِذَا مَا غَضِبُوا هُمْ يَغْفِرُونَ ﴿٣٧﴾ وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ يَنْتَصِرُونَ ﴿٣٩﴾ وَجَزَاؤُا سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾ وَلَمَنِ أَنْتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ فَأُولَٰئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِّن سَبِيلٍ ﴿٤١﴾ إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَظْلِمُونَ النَّاسَ وَيَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٢﴾ وَلَمَنِ صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿٤٣﴾ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ وَلِيٍّ مِّن بَعْدِهِ وَتَرَى الظَّالِمِينَ لَمَّا رَأَوْا الْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ مِّن سَبِيلٍ ﴿٤٤﴾

و از جمله نشانه‌های او کشتی‌هایی است که همچون کوهها بر صفحه دریاها به حرکت درمی‌آیند. ﴿۳۲﴾ اگر بخواهید باد را آرام می‌سازد و کشتی‌ها بر روی دریا متوقف می‌گردند، بی‌گمان در این برای هر بردبار سپاسگزاری نشانه‌هاست. ﴿۳۳﴾ یا اگر بخواند کشتی‌ها را به‌خاطر کارهایی که سرنشینان آنها مرتکب شده‌اند هلاک می‌کند و از بسیاری (گناهان) درمی‌گذرد. ﴿۳۴﴾ و تا کسانی که در آیات ما مجادله می‌کنند بدانند که هیچ گریزگاهی ندارند. ﴿۳۵﴾ هر آنچه که به شما داده شده است بهره‌ی زندگانی دنیا است و آنچه که نزد خداست بهتر و پایدارتر است برای کسانی که ایمان آورده و بر پروردگارشان توکل می‌کنند. ﴿۳۶﴾ و کسانی که از گناهان بزرگ و اعمال زشت و ناپسند می‌پرهیزند و هنگامیکه خشمگین می‌شود گذشت می‌کنند. ﴿۳۷﴾ و آنانکه (دعوت) پروردگارشان را پذیرفتند و نماز را برپا داشتند و کارشان به شیوه‌ی ریزنی و بر پایه‌ی مشورت با یک‌دیگر است. و از آنچه به ایشان داده‌ایم، انفاق می‌کنند. ﴿۳۸﴾ و کسانی که هرگاه تجاوزی به آنان برسد انتقام می‌گیرند. ﴿۳۹﴾ و کفر بدی، بدی مانند آن است، پس هرکس گذشت کند و (راه) صلح و صفا پیش گیرد پاداشش بر خداوند است. بی‌گمان خداوند ستمکاران را دوست نمی‌دارد. ﴿۴۰﴾ و کسی که پس از ستم دیدن خویش انتقام بگیرد، بر آنان عتاب و عقابی نیست. ﴿۴۱﴾ بلکه عتاب و عقاب متوجه کسانی است که به مردم ستم می‌کنند و در زمین به ناحق (تباهی) می‌جویند. اینانند که عذاب دردناک (درپیش) دارند. ﴿۴۲﴾ و کسی که بردباری کند و ببخشد (بداند که) این (اوصاف) از کارهای سترگ است. ﴿۴۳﴾ و کسی را که خدا گمراه سازد به غیر از او هیچ کارسازی برای او نیست، و ستمگران را خواهی دید که وقتی عذاب را می‌بینند می‌گویند: آیا راهی به سوی بازگشت هست؟ ﴿۴۴﴾

وَتَرَاهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَشِيعِينَ مِنَ الدَّلِّ يَنْظُرُونَ
 مِنْ طَرْفٍ خَفِيٍّ وَقَالَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ الْخَاسِرِينَ
 الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَلَا إِنَّ
 الظَّالِمِينَ فِي عَذَابٍ مُّقِيمٍ ﴿٤٥﴾ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ
 أَوْلِيَاءَ يَنْصُرُونَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ
 فَمَا لَهُ مِنْ سَبِيلٍ ﴿٤٦﴾ اُسْتَجِيبُوا لِرَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ
 أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ مَا لَكُمْ مِنْ مَلْجَأٍ
 يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَكِيرٍ ﴿٤٧﴾ فَإِنْ أَعْرَضُوا فَمَا
 أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا إِلَّا عَلَيْكَ إِلَّا الْبَلَاغُ وَإِنَّا
 إِذَا أَذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً فَحَرَبًا بِهَا وَإِنْ تُصِيبَهُمْ
 سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيَهُمْ فَإِنَّ الْإِنْسَانَ كَفُورٌ ﴿٤٨﴾
 لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ يَهَبُ
 لِمَنْ يَشَاءُ إِنثًا وَيَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ الذُّكُورَ ﴿٤٩﴾ أَوْ
 يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنثًا وَيَجْعَلُ مَنْ يَشَاءُ عَقِيمًا إِنَّهُ
 عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾ وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُكَلِّمَهُ اللَّهُ إِلَّا
 وَحْيًا أَوْ مِنْ وَرَآئِ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ
 بِإِذْنِهِ مَا يَشَاءُ إِنَّهُ عَلَىٰ حَكِيمٍ ﴿٥١﴾

و آنان را خواهی دید که بر آن (عذاب) عرضه می شوند
 که از خواری زبونند، و زیر چشمی و مخفیانه (به
 آتش) می نگرند و مؤمنان می گویند: زیانکاران
 کسانی اند که در روز قیامت خود و خاندان خود را به
 زیان افکندند. هان! ستمگران در عذاب دائم خواهند
 بود. ﴿۴۵﴾ و آنان یاوران و دوستانی ندارند که در
 برابر خداوند آنان را یاری دهند، و هرکس را که خدا
 گمراه سازد او راهی (برای نجات) ندارد. ﴿۴۶﴾ پیش
 از آنکه روزی فرا رسد که از (سوی) خدا بازگشتی
 ندارد (دعوت) پروردگار خود را بپذیرید، در آن روز
 نه پناهگاهی دارید و نه می توانید انکار کنید. ﴿۴۷﴾
 پس اگر روی بگردانند تو را بر آنان نگهبان
 نفرستاده ایم، بر تو ابلاغ پیام باشد و بس. هنگامیکه ما
 از جانب خویش لطف و مرحمتی به انسان برسانیم به
 آن شاد می شود. و اگر بلا و مصیبتی به خاطر کارهایی
 که کرده است به او برسد، آنگاه انسان ناسپاس است.
 ﴿۴۸﴾ فرمانروایی آسمان ها و زمین از آن خداست،
 هرچه بخواهد می آفریند، به هرکس که بخواهد دختر
 می بخشد و به هرکس که بخواهد پسر می بخشد. ﴿۴۹﴾
 و یا اینکه هم پسر و هم دختر به آنان می دهد، و (خدا)
 هرکه را بخواهد نازا می کند بی گمان او بس آگاه و
 تواناست. ﴿۵۰﴾ و هیچ انسانی را نسزد که خدا با او
 سخن بگوید مگر از طریق وحی یا از پس پرده یا اینکه
 خداوند قاصدی بفرستد و آن (قاصد) به حکم او
 (=خدا) هرچه را بخواهد نازل می کند، بی گمان او
 والای فرزانه است. ﴿۵۱﴾

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ وَلَٰكِن جَعَلْنَاهُ نُورًا نَّهْدِي بِهِ مَن نَّشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٢﴾ صِرَاطِ اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ أَلَا إِلَى اللَّهِ تَصِيرُ الْأُمُورُ ﴿٥٣﴾

سُورَةُ الزُّحُرْفِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَمَّ ﴿١﴾ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ إِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٣﴾ وَإِنَّهُ فِي أُمِّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا لَعَلِّ حَكِيمٍ ﴿٤﴾ أَفَنَضْرِبُ عَنْكُمُ الذِّكْرَ صَفْحًا أَن كُنْتُمْ قَوْمًا مُّسْرِفِينَ ﴿٥﴾ وَكَمْ أَرْسَلْنَا مِن نَّبِيِّ فِي الْأَوَّلِينَ ﴿٦﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٧﴾ فَأَهْلَكْنَا أَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا وَمَضَىٰ مَثَلُ الْأَوَّلِينَ ﴿٨﴾ وَلَٰئِن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٩﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠﴾

و اینچنین روحی از کلام خود به تو وحی کردیم، (تو) نمی دانستی که کتاب و ایمان چیست، ولی آن (قرآن) را نوری گردانیدیم که با آن هرکس از بندگانمان را که بخواهیم هدایت می کنیم و بی گمان تو به راه راست رهنمون می سازی. ﴿۵۲﴾ راه خدایی که آنچه در آسمان ها و آنچه در زمین است از آن اوست. هان! همه کارها به سوی خدا بازمی گرد. ﴿۵۳﴾

سوره زخرف

به نام خداوند بخشنده مهربان

حا، میم. ﴿۱﴾ سوگند به قرآن (روشن و) روشنگر. ﴿۲﴾ به یقین ما این (کتاب) را قرآنی عربی گردانده ایم تا شما خرد ورزید. ﴿۳﴾ و بی گمان آن در لوح محفوظ به پیش ماست و همانا (آن) والا و حکمت آمیز است. ﴿۴﴾ آیا ما این قرآن را از شما باز گیریم بدان خاطر که شما گروهی اسرافگر هستید؟ ﴿۵﴾ و چه بسیار پیامبران را در میان پیشینیان فرستاده ایم. ﴿۶﴾ و هیچ پیامبری به نزد آنان نمی آمد مگر آنکه او را به ریشخند می گرفتند. ﴿۷﴾ پس ما کسانی را هلاک کردیم که نیرومندتر از اینها هم بودند و قدرت بیش تری هم داشتند. و نمونه هایی از داستان پیشینیان گذشته است. ﴿۸﴾ و اگر از آنان بپرسی که چه کسی آسمان ها و زمین را آفریده است به یقین خواهند گفت: خداوند با عزّت و آگاه آنها را آفریده است. ﴿۹﴾ کسیکه زمین را برایتان بستری ساخت و برایتان در آن راهها قرار داد تا این که رهنمون شوید. ﴿۱۰﴾

وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَّيِّتًا كَذَلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١١﴾ وَالَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْفُلْكِ وَالْأَنْعَامِ مَا تَرْكَبُونَ ﴿١٢﴾ لِتَسْتَوُوا عَلَى ظُهُورِهِ ثُمَّ تَذْكُرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحَنَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ ﴿١٣﴾ وَإِنَّا إِلَى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ ﴿١٤﴾ وَجَعَلُوا لَهُ مِن عِبَادِهِ جُزْءًا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ أَمْ اتَّخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بَنَاتٍ وَأَصْفَاكُمْ بِالْبَنِينَ ﴿١٦﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمَنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿١٧﴾ أَوْ مَن يُنَشِّئُ فِي الْحِلْيَةِ وَهُوَ فِي الْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ﴿١٨﴾ وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبْدُ الرَّحْمَنِ إِنثًا أَشْهَدُوا خَلْقَهُمْ سَتُكْتَبُ شَهَادَتُهُمْ وَيُسْأَلُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمَنُ مَا عَبَدْنَاهُمْ مَّا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ عَاتَيْنَاهُمْ كِتَابًا مِّن قَبْلِهِ فَهُمْ بِهِ مُسْتَمْسِكُونَ ﴿٢١﴾ بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُّهْتَدُونَ

﴿٢٢﴾

و خدایی که از آسمان آبی به اندازه فرو فرستاد و آنگاه با آن زمین مرده را زندگی بخشیدیم. همین گونه (از قبرها) بیرون آورده می‌شوند. ﴿۱۱﴾ و همان خدایی که همه جفت‌ها را آفریده است و برایتان از کشتی‌ها و چهارپایان چیزی پدید آورده که (بر آنها) سوار می‌شوید. ﴿۱۲﴾ تا بر پشت آنها قرار گیرید، و چون بر آن جای گرفتید نعمت پروردگارتان را یاد کنید، و بگویید: پاک و منزّه است خدایی که این را به زیر فرمان ما درآورد بر آن توانا نبودیم. ﴿۱۳﴾ و بی‌گمان ما به‌سوی پروردگارمان باز می‌گردیم. ﴿۱۴﴾ و از میان بندگان او (=خدا) برخی از بندگان را پاره‌ای (چون فرزند و شریک) برای او قرار دادند بی‌گمان انسان ناسپاس آشکار است. ﴿۱۵﴾ آیا از آنچه می‌آفریند (برای خود) دختران را برگرفت و شما را با پسران برگزیده است. ﴿۱۶﴾ و هرگاه یکی از آنان را به همان چیزی مژده دهند که برای (خداوند) رحمان مثل زده است چهره‌اش سیاه می‌شود و سرشار از غم می‌گردد. ﴿۱۷﴾ آیا کسی را که در لابلای زینت و زیور پرورش می‌یابد و به هنگام کشمکش و مجادله نمی‌تواند مقصود خود را خوب و آشکار بیان و اثبات کند (به خدا نسبت می‌دهند؟). ﴿۱۸﴾ و فرشتگان را که بندگان خدای مهربانند دختر انگاشتند. آیا به هنگام آفریدن آنان حاضر بودند؟ گواهی آنان نوشته می‌شود و بازخواست می‌گردند. ﴿۱۹﴾ و می‌گویند: اگر خداوند مهربان می‌خواست ما فرشتگان را پرستش نمی‌کردیم، آنان کم‌ترین اطلاع و کوچک‌ترین خبری از این ندارند، آنان (چیزی) جز دروغ نمی‌گویند. ﴿۲۰﴾ آیا پیش از آن (قرآن) کتابی به آنان داده‌ایم و آنان بدان چنگ زده‌اند؟! ﴿۲۱﴾ بلکه گفتند: بی‌گمان ما پدران خود را بر آیینی یافته‌ایم و ما بر رد و نشان آنها راه یافته‌ایم. ﴿۲۲﴾

وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا عِبَادَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ عَاقِبَتِهِمْ مُّقْتَدُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ أُولَٰؤِ حِثُّكُمْ يَأْهُدِي مِمَّا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ عِبَادَكُمُ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿٢٤﴾ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَنْظَرُ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٥﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ ﴿٢٦﴾ إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ ﴿٢٧﴾ وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾ بَلْ مَتَّعْتُ هَؤُلَاءِ وَعَآبَاءَهُمْ حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ مُّبِينٌ ﴿٢٩﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِ كَافِرُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ ﴿٣١﴾ أَهَمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَّعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَتَّخِذَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا سَخِرِيًّا وَرَحْمَتِ رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٣٢﴾ وَلَوْلَا أَن يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَّجَعَلْنَا لِمَن يَكْفُرُ بِالرَّحْمَنِ لِبُيُوتِهِمْ سُقْفًا مِّنْ فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ ﴿٣٣﴾

همین گونه در هیچ شهر و دیاری پیش از تو بیم‌دهنده‌ای نفرستاده‌ایم مگر آنکه متنعمان آنجا گفتند: بی گمان ما پدرانمان را بر آیینی یافته‌ایم، و بی گمان به دنبال آنان می‌رویم. ﴿۲۳﴾ (پیامبرشان به آنها) گفت: آیا اگر من آیینی را هم برای شما آورده باشم که هدایت بخش‌تر از آیینی باشد که پدرانتان را بر آن یافته‌اید (باز از آن آیین موروثی پیروی می‌کنید؟! گفتند: ما به آنچه که بدان رسالت یافته‌اید باور نداریم. ﴿۲۴﴾ و ما از ایشان انتقام گرفتیم، پس بنگر سرانجام تکذیب کنندگان چگونه بود؟. ﴿۲۵﴾ و به یاد آر آنگاه که ابراهیم به پدر و قومش گفت: من از آنچه می‌پرستید بیزارم. ﴿۲۶﴾ به جز آن معبودی که مرا آفریده است و او مرا رهنمود خواهد کرد. ﴿۲۷﴾ و (خداوند) آن را سخنی ماندگار در میان فرزندان‌ش قرار داد تا آنان باز گردند. ﴿۲۸﴾ بلکه من اینان و پدران‌شان را بهره‌مند ساختم تا حق و پیغمبر روشنگری به نزدشان آمد. ﴿۲۹﴾ و هنگامی که حق به نزد آنان آمد، گفتند: این جادو است و قطعاً ما بدان باور نداریم. ﴿۳۰﴾ و گفتند: چرا این قرآن بر مردی بزرگ از (مردم) دو شهر فرو فرستاده نشد؟. ﴿۳۱﴾ آیا آنان رحمت پروردگار تو را تقسیم می‌کنند؟ ما معیشت آنان را در زندگی دنیا بین آنان تقسیم کرده‌ایم و برخی را بر برخی دیگر برتری‌هایی داده‌ایم تا بعضی از آنان بعضی دیگر را به خدمت گیرند و رحمت پروردگارت از آنچه جمع‌آوری می‌کنند بهتر است. ﴿۳۲﴾ اگر (این احتمال) نبود که مردم (در گمراهی) همه یک امت شوند ما برای کسانی که به خداوند مهربان کفر می‌ورزند خانه‌هایی با سقف‌هایی از نقره فراهم می‌آوردیم و برای آنان نردبان‌هایی از نقره قرار می‌دادیم که از آنها بالا روند. ﴿۳۳﴾

وَلْيُؤْتِهِمْ أَبُوْبَا وَسُرْرًا عَلَيْهَا يَتَكَبَّرُونَ ﴿٣٥﴾ وَزُخْرَفًا
وَإِنْ كُلُّ ذَلِكْ لَمَّا مَتَّعَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةُ عِنْدَ
رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٥﴾ وَمَنْ يَعِشْ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ
نُقِصْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ ﴿٣٦﴾ وَإِنَّهُمْ
لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنََّّهُمْ مُّهْتَدُونَ
﴿٣٧﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَلَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ بُعْدَ
الْمَشْرِقَيْنِ فَيَبْسُ الْقَرِينُ ﴿٣٨﴾ وَلَنْ يَنْفَعَكُمُ الْيَوْمَ
إِذْ ظَلَمْتُمْ أَنْكُمُ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٩﴾ أَفَأَنْتَ
تَسْمِعُ الصَّمَّ أَوْ تَهْدِي الْعُمْى وَمَنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ
مُبِينٍ ﴿٤٠﴾ فَإِنَّمَا نَذْهَبَنَّ بِكَ فَإِنَّا مِنْهُمْ مُنْتَقِمُونَ ﴿٤١﴾ أَوْ
نُرِيَنَّكَ الَّذِي وَعَدْنَاهُمْ فَإِنَّا عَلَيْهِمْ مُّقْتَدِرُونَ ﴿٤٢﴾
فَاسْتَمْسِكْ بِالَّذِي أُوحِيَ إِلَيْكَ إِنَّكَ عَلَىٰ صِرَاطٍ
مُسْتَقِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَإِنَّهُ لَذِكْرٌ لَّكَ وَلِقَوْمِكَ وَسَوْفَ
تُسْأَلُونَ ﴿٤٤﴾ وَسَأَلَ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا
أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ ءَالِهَةً يُعْبَدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ
أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَقَالَ إِنِّي
رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٦﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِآيَاتِنَا إِذَا هُمْ
مِنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾

و برای خانه‌هایشان درهایی (از نقره قرار می‌دادیم) و
تخت‌هایی نقره‌ای که بر آنها تکیه زنند (ترتیب
می‌دادیم). ﴿۳۴﴾ و تجمل فروان (برایشان قرار
می‌دادیم)، اما همه‌ی اینها بهره‌مندی زندگانی دنیاست
و آخرت نزد پروردگارت از آن پیرهن‌گاران است.
﴿۳۵﴾ و هرکس که از یاد خداوند مهربان غافل و
روی‌گردان شود برایش شیطانی برمی‌گماریم و آن
(شیطان) همنشین او می‌گردد. ﴿۳۶﴾ و همانا آنان
(=شیاطین) اینان (=انسان‌ها) را از راه باز می‌دارند و
گمان می‌برند که ایشان هدایت یافتگانند. ﴿۳۷﴾ تا
آنگاه که (چنین کسی) به پیش ما می‌آید، می‌گوید: ای
کاش بین من و تو به اندازه شرق و غرب فاصله بود! چه
همنشین بدی است! ﴿۳۸﴾ و در این روز شریک بودن
شما و همنشینانتان در عذاب به حال شما سودی
نمی‌بخشد چرا که شما ستم کرده‌اید. ﴿۳۹﴾ آیا تو
می‌توانی به کران بشنوانی؟ و یا اینکه کوران و کسانی
را که در گمراهی آشکاری هستند رهنمود گردانی؟
﴿۴۰﴾ پس هرگاه تو را (از این دنیا) ببریم از آنان انتقام
خواهیم گرفت. ﴿۴۱﴾ یا آنچه را که به آنان وعده
داده‌ایم به تو نشان خواهیم داد، زیرا ما بر آنان مسلط و
تواناییم. ﴿۴۲﴾ پس به آنچه به تو وحی شده است
محکم چنگ بزن چرا که قطعاً تو بر راه راست قرار
داری. ﴿۴۳﴾ و همانا قرآن برای تو و قومت پندی است
و از شما پرسیده خواهد شد. ﴿۴۴﴾ و از پیامبران پیشین
ما بپرس آیا به جز خداوند مهربان معبودهایی قرار
داده‌ایم که پرستش شوند؟ ﴿۴۵﴾ و همانا ما موسی را
همراه با نشانه‌های خود به سوی فرعون و اشراف (قوم)
او فرستاد (و موسی) گفت: به درستی که من فرستاده
پروردگار جهان‌یانم. ﴿۴۶﴾ وقتی که با نشانه‌های ما
(به سوی) آنان آمد آن‌گاه آنان به آنها می‌خندیدند.

وَمَا نُرِيهِمْ مِّنْ آيَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا^ط
وَأَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٨﴾ وَقَالُوا يَتَأْتِيهِ
السَّاحِرُ أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ إِنَّنَا
لَمُهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ
يَنْكُثُونَ ﴿٥٠﴾ وَنَادَىٰ فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ يَبْقُومُ
أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي
أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٥١﴾ أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ
مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿٥٢﴾ فَلَوْلَا أُلْقِيَ عَلَيْهِ أَسْوِرَةٌ
مِّنْ ذَهَبٍ أَوْ جَاءَ مَعَهُ الْمَلَأِكَةُ مُقْتَرِنِينَ ﴿٥٣﴾
فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ فَأَطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَسِيقِينَ
﴿٥٤﴾ فَلَمَّا آسَفُونَا انْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ
﴿٥٥﴾ فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِّلْآخِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَمَّا
ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ ﴿٥٧﴾
وَقَالُوا ءَالِهَتُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًا
بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ ﴿٥٨﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا
عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٥٩﴾ وَلَوْ نَشَاءُ
لَجَعَلْنَا مِنْكُمْ مَّلَأِكَةً فِي الْأَرْضِ يَخْلُفُونَ ﴿٦٠﴾

و هیچ معجزه‌ای به ایشان نمی‌نمودیم مگر اینکه یکی
از دیگری برتر و مهم‌تر بود و آنان را به عذاب فرو
گرفتیم تا شاید برگردند. ﴿۴۸﴾ و گفتند: ای جادوگر!
پروردگارت را با آنچه که به تو اختصاص داده و تو را
با آن برتری داده‌است به فریاد بخوان، بی‌گمان ما
راهیافته‌ایم. ﴿۴۹﴾ پس وقتی عذاب را از ایشان دور
ساختیم آنگاه آنان عهدشکنی کردند. ﴿۵۰﴾ و فرعون
درمیان قوم خود ندا در داد و گفت: ای قوم من! آیا
فرمانروایی مصر و این جویباران که از زیر (کاخ‌های)
من روان است از آن من نیست؟ آیا نمی‌بینید؟ ﴿۵۱﴾
نه، بلکه من بهترم از این شخص که خوار است و
نمی‌تواند به روشنی سخن بگوید. ﴿۵۲﴾ (اگر راست
می‌گوید که پیغمبر خداست) پس چرا دست‌بندهای
زرین به او داده نشده است یا چرا فرشتگان (برای یاری
او) همراهش نیامده‌اند؟ ﴿۵۳﴾ پس (فرعون) قومش را
سبک‌سر و بی‌خرد کرد آن‌گاه از او اطاعت کردند.
بی‌گمان آنان قومی فاسق بودند. ﴿۵۴﴾ پس هنگامیکه
ما را بر سر خشم آوردند از آنان انتقام گرفتیم و آنان را
همگی غرق کردیم. ﴿۵۵﴾ سپس آنان را برای آیندگان
پیشینه و مایه عبرتی قرار دادیم. ﴿۵۶﴾ و هنگامیکه
فرزند مریم به عنوان مثال ذکر شد آن‌گاه قوم تو از آن
بانگ (به ریشخند) برداشتند. ﴿۵۷﴾ و گفتند: آیا
معبودهای ما بهترند یا او؟ (آن مثال را) برای تو جز از
روی جدال نزدند، بلکه آنان گروهی ستیزه‌جویند.
﴿۵۸﴾ عیسی جز بنده‌ای نیست که بر او انعام کرده‌ایم
و او را نمونه و الگویی برای بنی‌اسرائیل گردانیده‌ایم.
﴿۵۹﴾ و اگر می‌خواستیم به جای شما فرشتگان قرار
می‌دادیم که در زمین جانشین شوند. ﴿۶۰﴾

وَإِنَّهُ لَعِلْمٌ لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرُنَّ بِهَا وَاتَّبِعُونْ هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَا يَصُدَّنَّكُمُ الشَّيْطَانُ إِنَّهُوَ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٢﴾ وَلَمَّا جَاءَ عِيسَى بِالْبَيِّنَاتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُمْ بِالْحِكْمَةِ وَلِأُبَيِّنَ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿٦٣﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦٤﴾ فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابِ يَوْمِ أَلِيمٍ ﴿٦٥﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٦﴾ الْأَخْلَاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾ يَعْبَادُ لَا خَوْفَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٦٨﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٦٩﴾ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ أَنْتُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ تُحْبَرُونَ ﴿٧٠﴾ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصَحَافٍ مِّنْ ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ وَفِيهَا مَا تَشْتَهِيهِ الْأَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٧١﴾ وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧٢﴾ لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِّنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٣﴾

و به یقین (عیسی) نشانه‌ای برای قیامت است پس هرگز درباره آن (قیامت) شک نکنید و از من پیروی نمایید که راه راست این است. ﴿۶۱﴾ و شیطان هرگز شما را باز ندارد، بی‌گمان او برای شما دشمنی آشکار است. ﴿۶۲﴾ و هنگامیکه عیسی با معجزات آشکار آمد، گفت: بدون شک برایتان حکمت آورده و آمده‌ام تا برخی از امور را برایتان روشن گردانم که در آنها اختلاف می‌ورزید، پس، از خدا بترسید و از من پیروی کنید. ﴿۶۳﴾ بی‌گمان خداوند پروردگار من و پروردگار شماست پس او را بندگی کنید، این است راه راست. ﴿۶۴﴾ آنگاه گروه‌ها بین خود اختلاف ورزیدند، پس وای به حال ستمکاران از عذاب روز دردناک! ﴿۶۵﴾ آیا منتظر این هستند که قیامت ناگهانی و درحالی‌که از آن بی‌خبرند به سر وقتشان باید. ﴿۶۶﴾ دوستان در آن روز دشمنان یک‌دیگر خواهند بود مگر پرهیزگاران. ﴿۶۷﴾ ای بندگان من! امروز بر شما هیچ بیمی نیست و نه شما اندوهگین می‌شوید. ﴿۶۸﴾ همان کسانی که به آیات ما ایمان آوردند و مسلمان بودند. ﴿۶۹﴾ شما و هم‌نشینانتان به بهشت درآئید و در آنجا شادمان و محترم خواهید بود. ﴿۷۰﴾ برایشان کاسه‌ها و جام‌های زرین به گردش انداخته می‌شود و هرچه دل بخواهد و هرچه چشم از آن لذت ببرد در بهشت وجود دارد و شما در آن جاودانه خواهید بود. ﴿۷۱﴾ و آن بهشتی است که به سبب کارهایی که می‌کردید به شما به ارث داده شده است. ﴿۷۲﴾ در آن میوه‌ی بسیار دارید که از آن می‌خورید.

إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابٍ جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿٧٥﴾ لَا يُفْتَرُ عَنْهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٥﴾ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ ﴿٧٦﴾ وَنَادَوْا يَمْلِكُ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ قَالَ إِنَّكُمْ مَكِثُونَ ﴿٧٧﴾ لَقَدْ جِئْتَكُمْ بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧٨﴾ أَمْ أُبْرِمُوا أَمْرًا فَإِنَّا مُبْرِمُونَ ﴿٧٩﴾ أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ بَلَىٰ وَرُسُلْنَا لَدَيْهِمْ يَكْتَئِبُونَ ﴿٨٠﴾ قُلْ إِن كَانَ لِلرَّحْمَنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ الْعَبِيدِ ﴿٨١﴾ سُبْحَانَ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٨٢﴾ فَذَرَهُمْ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٨٣﴾ وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهٌُ وَفِي الْأَرْضِ إِلَهٌُ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٨٤﴾ وَتَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٥﴾ وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفْعَةَ إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولَنَّ اللَّهُ فَاَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾ وَقِيلَ لَهُ يَرْبِّ إِنَّ هَؤُلَاءِ قَوْمٌ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾ فَاصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلِّمْ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾

بی گمان کناهکاران جاودانه در عذاب دوزخ می مانند. ﴿۷۴﴾ عذابشان از آنان کاسته نمی گردد و آنان در آن ناامید هستند. ﴿۷۵﴾ و ما به آنان ستم نکردیم بلکه آنان خود ستمکار بودند. ﴿۷۶﴾ و فریاد می زنند: ای مالک! پروردگارت ما را بمیراند. می گوید: شما (در آن) ماندگارید. ﴿۷۷﴾ بدون شک ما حق را برای شما آوردیم ولی بیشترشان حق را نمی پسندید. ﴿۷۸﴾ بلکه آنان تصمیم محکمی گرفتند و ما نیز اراده محکم و تغییر ناپذیری گرفتیم. ﴿۷۹﴾ آیا گمان می برند که ما اسرار پنهانی و سخنان در گوششی آنان را نمی شنویم؟! آری! (می شنویم) و فرشتگان ما در نزد آنان می نویسند. ﴿۸۰﴾ بلکه اگر خداوند مهربان فرزندی داشته باشد پس من نخستین عبادت کنندگانم. ﴿۸۱﴾ پروردگار آسمان ها و زمین و عرش، از آنچه او را بدان وصف می کنند پاک و منزّه است. ﴿۸۲﴾ پس آنان را به حال خود واگذار تا در باطل خویش غوطه ور گردند و سرگرم بازی شوند تا روزی را که وعده داده می شوند ملاقات کنند. ﴿۸۳﴾ و او خدایی است که در آسمان معبود است و در زمین (نیز) معبود می باشد و اوست فرزانه دانا. ﴿۸۴﴾ و خجسته است خدایی که فرمانروایی آسمان ها و زمین و هر آنچه میان آن دو است از آن اوست و علم و آگاهی از قیامت با اوست و به سوی او بازگردانده می شوید. ﴿۸۵﴾ و کسانی را که به جای او پرستش می کنند اختیار شفاعت ندارند مگر کسانی که آگاهانه بر حق شهادت و گواهی داده باشند. ﴿۸۶﴾ و اگر از آنان بپرسی چه کسی آنان را آفریده است؟ به یقین می گویند: خدا! پس چگونه منحرف می شوند؟! ﴿۸۷﴾ و (خدا آگاه است) از گفتار محمدص که گفت: پروردگارا! اینها قومی هستند که ایمان نمی آورند. ﴿۸۸﴾ پس از آنان روی بگردان و بگو: سلام، بعدها خواهند دانست (که چه سرنوشتی دارند!). ﴿۸۹﴾

سُورَةُ الدُّخَانِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَمْ ۱ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ۲ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ مُبَرَّكََةٍ إِنَّا كُنَّا مُنْذِرِينَ ۳ فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ۴ أَمْرًا مِّنْ عِندِنَا إِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ۵ رَحْمَةً مِّنْ رَبِّكَ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ۶ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ۷ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ۸ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ يَلْعَبُونَ ۹ فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُخَانٍ مُّبِينٍ ۱۰ يَغْشى النَّاسَ هَذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ۱۱ رَبَّنَا اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ إِنَّا مُؤْمِنُونَ ۱۲ أَتَى لَهُمُ الدِّكْرَى وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مُّبِينٌ ۱۳ ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلَّمٌ مَّجْنُونٌ ۱۴ إِنَّا كَاشِفُو الْعَذَابِ قَلِيلًا إِنَّكُمْ عَائِدُونَ ۱۵ يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرَى إِنَّا مُنتَقِمُونَ ۱۶ وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ۱۷ أَنْ أَدَّوْا إِلَىٰ عِبَادِ اللَّهِ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ۱۸

سوره دخان

به نام خداوند بخشنده مهربان

حا، میم. ﴿۱﴾ سوگند به کتاب روشن و روشنگر. ﴿۲﴾ بدون شک ما آن را در شبی خجسته نازل کرده ایم و ما همواره بیم دهنده بوده ایم. ﴿۳﴾ هر کار استواری در آن (شب) بیان و مقرر می گردد. ﴿۴﴾ کاری که از سوی ما صادر و بدان دستور داده شده است. بی گمان ما فرستنده بوده ایم. ﴿۵﴾ (این کار) به خاطر رحمتی از سوی پروردگارت است، بی گمان او شنوای داناست. ﴿۶﴾ پروردگار آسمان ها و زمین و آنچه بین آن دو است اگر اهل یقین هستید. ﴿۷﴾ معبود به حقی جز او نیست و اوست که زنده می گرداند و می میراند و پروردگار شما و پروردگار پدران پیشین شماست. ﴿۸﴾ بلکه آنان در شک اند و سرگرمند. ﴿۹﴾ پس چشم به راه روزی باش که آسمان دور آشکاری را پدیدار می کند. ﴿۱۰﴾ مردم را فرو می پوشاند، این عذابی دردناک است. ﴿۱۱﴾ پروردگارا! عذاب را از ما دور دار، همانا ما ایمان آورندگانیم. ﴿۱۲﴾ چگونه آنان را پند باشد درحالی که پیامبری بیان کننده به نزد آنان آمده بود. ﴿۱۳﴾ آن گاه از او روی گرداندند و گفتند: او دیوانه ای آموخته شده است. ﴿۱۴﴾ به راستی ما اندکی عذاب را دور می سازیم ولی شما به (کفر) باز خواهید گشت. ﴿۱۵﴾ روزی که به گرفتنی بزرگ فرو گیریم، بی گمان ما انتقام خواهیم گرفت. ﴿۱۶﴾ و بدون شک ما پیش از اینان قوم فرعون را آزمودیم و پیامبری بزرگوار به نزدشان آمد. ﴿۱۷﴾ (با این پیام) که بندگان خدا را به من بسپارید همانا من برایتان پیامبر امینی هستم. ﴿۱۸﴾

وَأَنْ لَا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ إِنِّي آتِيكُمْ بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ
 ۱۹ وَإِنِّي عَذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ أَنْ تَرْجُمُونِ ۝ وَإِنْ
 لَمْ تُؤْمِنُوا لِي فَأَعْتَزِلُونِ ۝ ۲۰ فَدَعَا رَبَّهُ أَنْ هَؤُلَاءِ
 قَوْمٌ مُجْرِمُونَ ۝ ۲۱ فَاسْرِ بِعِبَادِي لَيْلًا إِنَّكُمْ مُتَّبِعُونَ
 ۲۲ وَاتْرُكِ الْبَحْرَ رَهْوًا إِنَّهُمْ جُنْدٌ مُّعْرِضُونَ ۝ ۲۳ كَمْ
 تَرَكُوا مِنْ جَنَّتٍ وَعُيُونٍ ۝ ۲۴ وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ
 ۲۵ وَنَعْمَةٍ كَانُوا فِيهَا فَلَکِهِنَّ ۝ ۲۶ كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا
 قَوْمًا آخَرِينَ ۝ ۲۷ فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ
 وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنْظَرِينَ ۝ ۲۸ وَلَقَدْ نَجَّيْنَا بَنِي
 إِسْرَءِيلَ مِنَ الْعَذَابِ الْمُهِينِ ۝ ۲۹ مِنْ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ
 كَانَ عَالِيًا مِنَ الْمُسْرِفِينَ ۝ ۳۰ وَلَقَدْ أَخْتَرْنَاهُمْ عَلَى
 عِلْمٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ۝ ۳۱ وَآتَيْنَاهُمْ مِنَ الْآيَاتِ مَا فِيهِ
 بَلَاغٌ مُبِينٌ ۝ ۳۲ إِنَّ هَؤُلَاءِ لَيَقُولُونَ ۝ ۳۳ إِنْ هِيَ إِلَّا
 مَوْتَتُنَا الْأُولَى وَمَا نَحْنُ بِمُنْشَرِينَ ۝ ۳۴ فَاتُوا بِآبَائِنَا
 إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ۝ ۳۵ أَهُمْ خَيْرٌ أَمْ قَوْمُ تُبَّعٍ وَالَّذِينَ
 مِنْ قَبْلِهِمْ أَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ۝ ۳۶ وَمَا
 خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِعِبَادٍ ۝ ۳۷ مَا
 خَلَقْنَاهُمْ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

۳۸

و (اینکه) بر خدا بزرگی نکنید (همانا) من برایتان
 حجتی آشکار می آورم. ﴿۱۹﴾ و من به پروردگار خود
 و پروردگار شما پناه می برم از آنکه مرا سنگسار کنید.
 ﴿۲۰﴾ و اگر به من ایمان نمی آورید پس از من
 کناره گیری کنید. ﴿۲۱﴾ پس او پروردگار خود را به
 فریاد خواند که بدون شک اینان گروهی گناهکارند.
 ﴿۲۲﴾ (به او گفتیم) پس بندگانم را شبانه کوچ بده (و
 بدانید که) به درستی شما تعقیب می شوید. ﴿۲۳﴾ و
 دریا را آرمیده رها کن، ایشان گروهی هستند که قطعاً
 غرق می گردند. ﴿۲۴﴾ چه باغ ها و چشمه سارهای
 زیادی از خود به جای گذاشتند. ﴿۲۵﴾ و کشتزارها و
 جایگاهی ارزشمند را. ﴿۲۶﴾ و نعمتی که در آن بهره مند
 بودند. ﴿۲۷﴾ بدینسان (شد) و ما همه ی این نعمت ها را
 به قوم دیگری دادیم. ﴿۲۸﴾ نه آسمان بر آنان گریست
 و نه زمین و نه به ایشان مهلتی داده شد. ﴿۲۹﴾ و
 به درستی که ما بنی اسرائیل را از عذاب خوارکننده
 رهایی بخشیدیم. ﴿۳۰﴾ از فرعون که او سرکشی از
 اسرافکاران بود. ﴿۳۱﴾ و ما بنی اسرائیل را آگاهانه
 برگزیدیم و بر جهانیان برتری دادیم. ﴿۳۲﴾ و از
 نشانه هایی به آنان دادیم که در آن آزمونی آشکار بود.
 ﴿۳۳﴾ بی گمان اینان می گویند. ﴿۳۴﴾ مرگ ما جز
 مرگ اوّل نیست و ما برانگیخته نخواهیم شد. ﴿۳۵﴾
 پس اگر راستگوئید پدرانمان را بیاورید. ﴿۳۶﴾ آیا
 آنان بهترند یا قوم «تبع»؟ و کسانی را که پیش از آنان
 بودند نابود کردیم چرا که آنان گناهکار بودند. ﴿۳۷﴾
 ما آسمان ها و زمین و آنچه را که در میان آن دو است
 بیهوده و بی هدف نیافریده ایم. ﴿۳۸﴾ ما آن دو را جز به
 حق نیافریده ایم ولی بیشترشان نمی دانند. ﴿۳۹﴾

إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ مِيقَاتُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٠﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِي مَوْلَى عَنْ مَوْلَى شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ إِلَّا مَنْ رَحِمَ اللَّهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٤٢﴾ إِنَّ شَجَرَتَ الزَّقُّومِ ﴿٤٣﴾ طَعَامُ الْأَثِيمِ ﴿٤٤﴾ كَالْمُهْلِ يَغْلِي فِي الْبُطُونِ ﴿٤٥﴾ كَغَلْيِ الْحَمِيمِ ﴿٤٦﴾ خُذُوهُ فَاعْتِلُوهُ إِلَى سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ الْحَمِيمِ ﴿٤٨﴾ ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ ﴿٤٩﴾ إِنَّ هَذَا مَا كُنْتُمْ بِهِ تَمْتَرُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ ﴿٥١﴾ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٢﴾ يَلْبَسُونَ مِنْ سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَقَابِلِينَ ﴿٥٣﴾ كَذَلِكَ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ ﴿٥٤﴾ يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَلَكَهَةٍ ءَامِنِينَ ﴿٥٥﴾ لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ الْأُولَىٰ وَوَقَّعْنَاهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٥٦﴾ فَضَلًّا مِّن رَّبِّكَ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٥٧﴾ فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾ فَأَرْتَقِبْ إِنَّهُمْ مُّرْتَقِبُونَ ﴿٥٩﴾

به درستی که روز داوری وعده گاه همه آنان است. ﴿۴۰﴾ روزی که هیچ دوستی از دوستی (دیگر) چیزی را دفع نکند و آنان یاری نمی گردند. ﴿۴۱﴾ مگر کسیکه خدا به وی رحم کند که بی گمان او (=خدا) تواناو مهربان است. ﴿۴۲﴾ بی گمان درخت زقوم. ﴿۴۳﴾ خوراک (افراد) گناه کار است. ﴿۴۴﴾ هم چون فلز گداخته شده در شکم ها می جوشد. ﴿۴۵﴾ چون جوشیدن آب گرم. ﴿۴۶﴾ او را بگیرد آنگاه وی را به سختی به میانه دوزخ بکشانید. ﴿۴۷﴾ آنگاه بر فراز سرش از عذاب آب جوشیده بریزید. ﴿۴۸﴾ (می گویم:) بچش که تو (به خیال خود) گرمی و بزرگواری. ﴿۴۹﴾ بدون شک این همان چیزی است که درباره آن شک می کردید. ﴿۵۰﴾ به راستی که پرهیزگاران در جایگاه امن و امانی هستند. ﴿۵۱﴾ در باغ ها و چشمه ساران. ﴿۵۲﴾ آنان لباس هایی از حریر نازک و ضخیم می پوشند و در مقابل یک دیگر می نشینند. ﴿۵۳﴾ بدین گونه (است) و حورهای درشت چشم را به همسری آنان درمی آوریم. ﴿۵۴﴾ آنان در آن جا با امن و امان هر میوه ای را می طلبند. ﴿۵۵﴾ آنجا (طعم) مرگ را نچشند (طعم) مرگ نخستین را که (از پیش) چشیده بودند و خداوند آنان را از عذاب دوزخ بدور و محفوظ داشته است. ﴿۵۶﴾ فضل و بخششی است از سوی پروردگار تو، این است کامیابی بزرگ. ﴿۵۷﴾ ما قرآن را با زبان تو آسان کرده ایم تا پند گیرند. ﴿۵۸﴾ پس چشم به راه باش که آنان (نیز) چشم به راهند. ﴿۵۹﴾

سُورَةُ الْجَاثِيَةِ

سوره جاثیه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

حَمْ ۱ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ۲
 إِنَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِلْمُؤْمِنِينَ ۳ وَفِي
 خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُثُّ مِنْ دَابَّةٍ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ۴
 وَأَخْتَلَفُ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ
 السَّمَاءِ مِنْ رِزْقٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا
 وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ۵ تِلْكَ
 آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَ
 اللَّهِ وَآيَاتِهِ يُؤْمِنُونَ ۶ وَيُلْ لِكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ۷
 يَسْمَعُ آيَاتِ اللَّهِ تُتْلَى عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا
 كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ۸ وَإِذَا عَلِمَ
 مِنْ آيَاتِنَا شَيْئًا اتَّخَذَهَا هُزُوًا أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ
 مُهِينٌ ۹ مِّنْ وَرَائِهِمْ جَهَنَّمُ وَلَا يُغْنِي عَنْهُمْ مَا
 كَسَبُوا شَيْئًا وَلَا مَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ ۱۰
 وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۱۱ هَذَا هُدًى وَالَّذِينَ كَفَرُوا
 بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ مِّنْ رَّجْزٍ أَلِيمٍ ۱۲ اللَّهُ
 الَّذِي سَخَّرَ لَكُمُ الْبَحْرَ لَتَجْرِيَ الْفُلُكُ فِيهِ
 بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ۱۳
 وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا
 مِّنْهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ۱۴

حَا، مِیم. ﴿۱﴾ این کتاب از سوی خداوند با عزّت و با
 حکمت نازل گشته است. ﴿۲﴾ بدون شک در آسمان‌ها
 و زمین برای مؤمنان نشانه‌هایی است. ﴿۳﴾ و (نیز) در
 آفرینش شما و (در آفرینش) جنبندگانی که (خداوند
 در روی زمین) پراکنده می‌سازد برای گروهی که یقین
 می‌کنند نشانه‌هایی است. ﴿۴﴾ و (در) شب و روز و در
 رزقی که خداوند از آسمان نازل کرده، آن‌گاه زمین را
 پس از (پژ) مرده شدنش با آن زنده گردانده، و (نیز)
 در گرداندن باده‌ها، برای گروهی که خرد می‌ورزند
 نشانه‌هایی است. ﴿۵﴾ اینها آیات خداست که به حق
 بر تو می‌خوانیم، پس بعد از (پند) خداوند و آیات او
 به چه سخنی ایمان می‌آورند؟ ﴿۶﴾ وای به حال هر
 دروغگوی گناهکار! ﴿۷﴾ آیات خدا بر او خوانده
 می‌شود سپس از روی تکبر (بر کفر) اصرار می‌ورزد
 گویی که آنرا نشنیده است. پس او را به عذاب بس
 دردناکی مژده بده. ﴿۸﴾ و هنگامی که چیزی از آیا ما
 را فرا می‌گیرد آنرا به ریشخند می‌گیرد، ایشان عذاب
 خوار کننده‌ای دارند. ﴿۹﴾ فراروی آن دوزخ است و
 آنچه (از مال و جاه دنیا) به دست آورده‌اند و کسانی
 که جز خدا را به عنوان دوستان برگزیده‌اند چیزی (از
 عذاب را) از آنان دفع نمی‌کند و عذاب بس بزرگی
 دارند. ﴿۱۰﴾ این (قرآن) راهنماست، و کسانی که به
 آیات پروردگارشان کفر ورزیده‌اند عذابی دردناک از
 کیفری سخت (درپیش) دارند. ﴿۱۱﴾ خداوند ذاتی
 است که دریا را برایتان مسخر ساخت تا کشتی‌ها به
 فرمان او در آن روان شوند و (نیز) تا شما از فضل او
 بجوید و باشد که سپاس گزایید. ﴿۱۲﴾ و آنچه را که
 در آسمان‌ها و زمین است همگی را برایتان از (سر)
 لطف و آفرینش خود) مسخر گرداند، بی‌گمان در این
 نشانه‌هایی است برای کسانی که می‌اندیشند. ﴿۱۳﴾

قُلْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا يَغْفِرُوا لِلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ أَيَّامَ اللَّهِ لِيَجْزِيَ قَوْمًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿١٥﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنَاهُمْ مِّنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾ وَءَاتَيْنَاهُمْ بَيِّنَاتٍ مِّنَ الْأَمْرِ ۖ فَمَا اخْتَلَفُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعِيًا بَيْنَهُمْ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٧﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨﴾ إِنَّهُمْ لَن يُغْنُوا عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَإِنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۖ وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩﴾ هَذَا بَصِيرَتِ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ أَجْرَحُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ نَجْعَلَهُمُ كَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَوَاءً فَحْيَاهُمْ وَمَمَاتُهُمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٢١﴾ وَخَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَلِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

به مؤمنان بگو: از کسانی که به روزهای الهی امید ندارند درگذرند تا (خدا) گروهی را به آنچه می کردند سزا دهد. ﴿۱۴﴾ هرکس که کار شایسته ای انجام دهد به سود اوست و هرکس که کار بد کند به زیان اوست، آن گاه به سوی پروردگارتان بازگردانده می شوید. ﴿۱۵﴾ و به راستی به بنی اسرائیل کتاب و حکمت و پیامبری دادیم و به آنان از پاکیزه ها روزی عطا کردیم و آنان را بر جهانیان برتری دادیم. ﴿۱۶﴾ و در امر (قدری) به آنان نشانه هایی روشن دادیم. پس جز بعد از آنکه دانش یافتند (آن هم) از روی عداوت و حسادت با یک دیگر اختلاف نورزیدند قطعاً پروردگار تو روز قیامت در میان ایشان درباره ی چیزی که در آن اختلاف می کردند داوری می کند. ﴿۱۷﴾ آن گاه تو را بر آئین و راه روشنی از دین قرار دادم، پس، از آن پیروی کن و از خواسته های آنان که نمی دانند پیروی مکن. ﴿۱۸﴾ آنان هرگز از (عذاب) خداوند چیزی را از تو دفع نتواند کرد و ستمگران دوستان یک دیگرند و خدا هم یار و یاور پرهیزگاران است. ﴿۱۹﴾ این (قرآن) وسیله ینش مردمان و مایه ٔ هدایت و رحمت کسانی است که اهل یقین هستند. ﴿۲۰﴾ آیا کسانی که مرتکب بدیها شدند پنداشتند که آنان را مانند کسانی قرار می دهیم که ایمان آورده اند و کارهای شایسته کرده اند؟ که زندگانی و مردنشان یکسان باشد؟ چه بد حکم می کنند! ﴿۲۱﴾ و خداوند آسمان ها و زمین را به حق آفریده است تا هرکس در برابر کارهایی که انجام می دهد سزا و جزا داده شود و آنان مورد هیچ گونه ستمی واقع نمی شوند. ﴿۲۲﴾

أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَىٰ سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِ غِشَاوَةً فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾
وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ وَمَا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ مَّا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا اتُّتُوا بِآبَائِنَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُحْسِرُ الْمُبْطِلُونَ ﴿٢٧﴾ وَتَرَىٰ كُلَّ أُمَّةٍ جَاثِيَةً كُلَّ أُمَّةٍ تُدْعَىٰ إِلَىٰ كِتَابِهَا الْيَوْمَ تُحْزَرُونَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ هَذَا كِتَابُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ إِنَّا كُنَّا نَسْتَنسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِي رَحْمَتِهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿٣٠﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا أَفَلَمْ تَكُنْ ءَايَتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَاسْتَكْبَرْتُمْ وَكُنْتُمْ قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَالسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيهَا قُلْتُمْ مَا نَدْرِي مَا السَّاعَةُ إِنْ نَظُنُّ إِلَّا ظَنًّا وَمَا نَحْنُ بِمُستَيْقِنِينَ ﴿٣٢﴾

آیا دیده‌ای کسی را که هوی و هوس خود را خدای خویش گرفته، و از روی آگاهی خدا او را گمراه ساخته، و بر گوش و دل او مهر نهاده، و بر دیده‌اش پرده قرار داده‌است؟ پس چه کسی جز خدا می‌تواند او را راهنمایی کند؟ آیا پند نمی‌گیرید؟! ﴿۲۳﴾ و گفتند: آن (زندگی) جز زندگانی این جهان ما نیست، می‌میرم و زنده می‌شویم و جز زمانه ما را هلاک نمی‌سازد. و آنان به این (امر) علمی ندارند بلکه تنها گمان می‌برند و تخمین می‌زنند. ﴿۲۴﴾ و هنگامیکه آیات روشن ما بر آنان خوانده شود در برابر آن دلیلی جز این ندارند که می‌گویند: اگر راست می‌گوئید پدران ما را (زنده کنید و) بیاورید. ﴿۲۵﴾ بگو: خداوند شما را زنده می‌کند سپس شما را می‌میراند سپس در روز قیامت که شکی در آن نیست شما را گرد می‌آورد ولی بیشتر مردم نمی‌دانند. ﴿۲۶﴾ و فرمانروایی آسمان‌ها و زمین از آن خداوند است و روزی که قیامت برپا می‌شود در آن روز باطل‌گرایان زیان می‌بینند. ﴿۲۷﴾ هر ملت‌ی را می‌بینی که بر سر زانوها نشسته است، هر ملت‌ی به‌سوی نامه اعمال خود فرا خوانده می‌شود، امروز جزا و سزای کارهایی که می‌کرده‌اید به شما داده می‌شود. ﴿۲۸﴾ این کتاب ماست که به حق بر شما گواهی می‌دهد بی‌گمان ما آنچه را که شما می‌کردید می‌نوشتیم. ﴿۲۹﴾ اما آنانکه ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند پروردگارشان آنان را به جوار رحمت خود درمی‌آورد، این است کامیابی بزرگ. ﴿۳۰﴾ و اما آنانکه کفر ورزیده‌اند (به آنان گفته می‌شود): مگر آیه‌های من بر شما خوانده نمی‌شد که تکبر ورزیدید و قومی گناهکار بودید؟ ﴿۳۱﴾ و هنگامیکه گفته می‌شد: وعده خداوند حق است و شکی در رخ دادن قیامت نیست، می‌گفتید: ما نمی‌دانیم قیامت چیست، ما تنها گمانی (درباره آن) داریم و به هیچ وجه یقین و باور نداریم. ﴿۳۲﴾

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٣﴾ وَقِيلَ الْيَوْمَ نَنْسِفُكُمْ كَمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا وَمَأْوَاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٣٤﴾ ذَالِكُمْ بِأَنكُمُ اتَّخَذْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ هُزُوعًا وَغَرَّتْكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ لَا يُمْخِرُونَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٣٥﴾ فَلِلَّهِ الْحَمْدُ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَرَبِّ الْأَرْضِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٦﴾ وَلَهُ الْكِبَرِيَاءُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

﴿٣٧﴾

سُورَةُ الْأَحْقَافِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَمْدٌ ۝ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ۝ مَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ وَالَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّا أُنذِرُوا مُّعْرِضُونَ ﴿٣﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ أَتُنُونِ بِكِتَابٍ مِّن قَبْلِ هَذَا أَوْ أَثَرَةٍ مِّن عِلْمٍ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤﴾ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَن لَّا يَسْتَجِيبُ لَهُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ وَهُمْ عَن دُعَائِهِمْ غَافِلُونَ ۝

و بدی‌هایی که کرده بودند برایشان آشکار شد و آنچه را به ریشخند می‌گرفتند آنان را فرو گرفت. ﴿۳۳﴾ و گفته می‌شود: امروز شما را از یاد می‌بریم چنانکه شما دیدار این روزتان را فراموش کردید و جایگاهتان آتش دوزخ است و شما هیچ یابوری ندارید. ﴿۳۴﴾ این بدان جهت است که شما آیات خدا را به تمسخر گرفتید و زندگانی دنیا شما را گول زد، پس امروز از آن (دوزخ) بیرون آورده نمی‌شوند و به دنیا باز نمی‌گردند. ﴿۳۵﴾ پس ستایش تنها خداوندی را سزااست که پروردگار آسمان‌ها و پروردگار زمین و پروردگار جهانیان است. ﴿۳۶﴾ و بزرگی در آسمان‌ها و زمین او راست و او توانمند و باحکمت است. ﴿۳۷﴾

سوره احقاف

به نام خداوند بخشنده مهربان

حاء، میم. ﴿۱﴾ این کتاب از سوی خداوند توانمند باحکمت نازل می‌گردد. ﴿۲﴾ آسمان‌ها و زمین و آنچه را که در میان این دو است جز به حق و برای سر آمد معینی نایفریده‌ایم و کافران از آنچه از آن بیم داده شده‌اند روی گردانند. ﴿۳﴾ بگو: آیا نگریسته‌اید به آنچه که به جای خداوند (به نیایش) می‌خوانید؟ به من نشان دهید چه چیزی از زمین را آفریده‌اند؟ یا اینکه در آفرینش آسمان‌ها مشارکتی داشته‌اند؟ اگر راست‌گویید کتابی پیش از این یا بازمنده‌ای از دانش (گذشتگان) را برای من بیاورید. ﴿۴﴾ و کیست گمراه‌تر از کسیکه به جای خواند کسی را (به دعا) بخواند که تا روز قیامت (دعای) او را اجابت نکند و آنان از دعاهایشان بی‌خبرند؟! ﴿۵﴾

وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ
كَفَرِينَ ﴿٦﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ
الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ
﴿٧﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ إِنِ افْتَرَيْتُهُ فَلَا تَمْلِكُونَ
لِي مِنَ اللَّهِ شَيْئًا هُوَ أَعْلَمُ بِمَا تُفِيضُونَ فِيهِ كَفَىٰ
بِهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٨﴾
قُلْ مَا كُنْتُ بِدْعًا مِّنَ الرُّسُلِ وَمَا أَدْرَىٰ مَا يُفْعَلُ بِي
وَلَا بِكُمْ إِنِ أَتَّبِعْ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ
مُّبِينٌ ﴿٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِن كَانَ مِنْ عِندِ اللَّهِ وَكَفَرْتُمْ
بِهِ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ
فَأَمَنَ وَاسْتَكْبَرْتُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الظَّالِمِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا لَوْ
كَانَ خَيْرًا مَّا سَبَقُونَا إِلَيْهِ وَإِذْ لَمْ يَهْتَدُوا بِهِ
فَسَيَقُولُونَ هَذَا إِفْكٌ قَدِيمٌ ﴿١١﴾ وَمَنْ قَبْلِهِ كَتَبَ
مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً وَهَذَا كِتَابٌ مُّصَدِّقٌ لِّسَانًا
عَرَبِيًّا لِّيُنذِرَ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَبُشْرَىٰ لِلْمُحْسِنِينَ ﴿١٢﴾
إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا فَلَا خَوْفَ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٣﴾ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ
خَالِدِينَ فِيهَا جَزَاءٌ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

و هنگامیکه مردم گرد آورده شوند (آن معبودها)
دشمن آنان خواهند بود و عبادتشان را منکر می شوند و
نمی پذیرند. ﴿۶﴾ و هنگامیکه آیه های روشن ما بر آنان
خوانده می شود کافران درباره ی حق چون به آنان رسد
می گویند: این جادویی آشکار است. ﴿۷﴾ یا
می گویند: (پیامبر) آن را از پیش خود ساخته است؟
بگو: اگر آن را از پیش خود ساخته باشم شما نمی توانید
در برابر خدا کم ترین کاری برایم بکنید او به گفتگوی
شما درباره آن (=قرآن) داناتر است، کافی است که او
در میان من و شما گواه باشد و اوست آمرزگار مهربان.
﴿۸﴾ بگو: من نوبر و نخستین فرد از پیامبران نیستم و
نمی دانم که با من و شما چگونه رفتار خواهد شد؟ جز
از آنچه به من وحی می شود پیروی نمی کنم، و من جز
بیم دهنده ای آشکار نیستم. ﴿۹﴾ بگو: به من خبر دهید
اگر این قرآن از سوی خدا باشد و آن را انکار کنید و
گواهی از بنی اسرائیل بر همچون کتاب گواهی دهد و
ایمان بیاورید و شما تکبر بورزید (آیا ستمکار نیستید؟)
حقاً که خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی کند.
﴿۱۰﴾ و کافران درباره مؤمنان گفتند: اگر چیز خوبی
بود (در گرویدن) به آن از ما پیشی نمی گرفتید و چون
به وسیله ی آن راهیاب نشده اند می گویند این دروغی
دیرین است. ﴿۱۱﴾ و پیش از آن (=قرآن) کتاب موسی
پیشوا و رحمت بود، و این کتابی است تصدیه کننده
(آن) که به زبان عربی (نازل شده) است تا ستمگران را
بیم دهد، و برای نوید دادن به نیکوکاران است. ﴿۱۲﴾
بی گمان آنان که گفتند: خداوند پروردگار ماست،
آنگاه پایداری ورزیدند، نه ترسی بر آنان است و نه
غمگین می گردند. ﴿۱۳﴾ اینان یاران بهشتند که در آن
جاودانه اند، به (پاداش) آنچه می کردند. ﴿۱۴﴾

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا
وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا وَحَمَلُهُ وَفَصْلُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا حَتَّىٰ
إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي
أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ
أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي إِنِّي تُبْتُ
إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ نَتَقَبَّلُ
عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا نَتَجَاوَزُ عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ فِي
أَصْحَابِ الْجَنَّةِ وَعَدَ الصَّادِقُ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ
﴿١٦﴾ وَالَّذِي قَالَ لِوَالِدَيْهِ أَفِ لَكُمْ أَتَعِدَانِي أَنْ أَخْرَجَ
وَقَدْ خَلَّتِ الْقُرُونُ مِنْ قَبْلِي وَهُمَا يَسْتَعْجِلَانِ اللَّهَ
وَيَلِكَ ءَامِنٌ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَيَقُولُ مَا هَذَا إِلَّا
أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٧﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ
الْقَوْلُ فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْحَنِ
وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَادِرِينَ ﴿١٨﴾ وَلِكُلِّ دَرَجَةٍ مِمَّا
عَمِلُوا وَلِيُوقَفَهُمْ أَعْمَلُهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَيَوْمَ
يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَذْهَبْتُمْ طَيِّبَاتِكُمْ
فِي حَيَاتِكُمْ الدُّنْيَا وَأَسْتَمْتَعْتُمْ بِهَا فَالْيَوْمَ تُجْزَوْنَ
عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ
الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَفْسُقُونَ ﴿٢٠﴾

و به انسان درباره پدر و مادرش به نیکوکاری سفارش
کرده ایم، مادرش با دشواری به او آبستن شده و به
دشواری او را زاده است، و دوران بارداری و از شیر باز
گرفتن او سی ماه طول می کشد تا هنگامیکه به کمال
توانمندی اش رسیده و به چهل سالگی می رسد،
می گوید: پروردگارا! به من توفیق ده تا نعمت را که بر
من و بر پدر و مادرم ارزانی داشته ای سپاس گزارم و
کار شایسته ای کنم که از آن خشنودی شوی و
فرزندانم را نیز برای من شایسته بدار. من به تو روی
آورده ام و از زمره مسلمانانم. ﴿۱۵﴾ آنان کسانی اند که
نیکوترین کار و کردارشان را از آنان می پذیریم و از
بدی هایشان درمی گذریم، و در (میان) بهشتیان خواهند
بود، این وعده ای راستینی است که به آنان داده
می شود. ﴿۱۶﴾ و کسیکه به پدر و مادرش گفت: وای
بر شما! آیا به من وعده می دهید که من (از گور) بیرون
آورده خواهم شد، حال آنکه پیش از من اقوام و
ملت هایی از جهان رفته اند (و زنده نشده اند) و آن دو
(پدر و مادر) خدا را به فریاد می خوانند (و می گویند):
وای بر تو! ایمان بیاور، بی گمان وعده خداوند حق
است. او می گوید: این جز افسانه های پیشینیان نیست.
﴿۱۷﴾ اینانند که وعده عذاب علیه آنان همراه با
امت هایی از جن و انس که پیش از آنان گذشته اند
محقق شده است. بی گمان آنان زیان کار بودند. ﴿۱۸﴾
و برای همه طبق اعمالی که انجام داده اند درجاتی
وجود دارد تا بدین وسیله خداوند جزا و سزای
اعمالشان را به تمام و کمال به آنان بدهد و آنان ستمی
نبینند. ﴿۱۹﴾ و روزی که کافران بر آتش عرضه
می شوند (در این وقت به آنان گفته می شود): شما
لذت ها و خوشی های خود را در زندگانی دنیای
خویش از بین بردید و از آن بهره مند شدید، امروز شما
به سبب تکبری که به ناحق در زمین می کردید و به
(سزای) آنکه نافرمانی می نمودید به عذاب خوارکننده
و ذلت باری کیفر می یابید. ﴿۲۰﴾

﴿وَأَذْكُرُ أَخَا عَادٍ إِذْ أَنْذَرَ قَوْمَهُ بِالْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَّتِ النَّذِيرُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ﴾^(۲۱)
 قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَأْفِكَنَّ عَنْ آلِهَتِنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿۲۲﴾ قَالَ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَأُبَلِّغُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ وَلَكِنِّي أَرِكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿۲۳﴾ فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُسْتَقْبِلَ أَوْدِيَّتِهِمْ قَالُوا هَذَا عَارِضٌ مُمْطِرُنَا بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُمْ بِهِ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۲۴﴾ تَدْمِرُ كُلَّ شَيْءٍ بِأَمْرِ رَبِّهَا فَأَصْبَحُوا لَا يُرَى إِلَّا مَسَكِنُهُمْ كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴿۲۵﴾ وَلَقَدْ مَكَنَّا لَهُمْ فِيهَا مَكَنَّاكُمْ فِيهِ وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَرًا وَأَفْئِدَةً فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ وَلَا أَبْصَرُهُمْ وَلَا أَفْئِدَتُهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِذْ كَانُوا يَجْحَدُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿۲۶﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِنَ الْقُرَى وَصَرَّفْنَا الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿۲۷﴾ فَلَوْلَا نَصْرُهُمُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ قُرْبَانًا آلِهَةً بَلْ ضَلُّوا عَنْهُمْ وَذَلِكَ إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿۲۸﴾

و (هود) برادر (قوم) عاد را یاد کن آنگاه که در سرزمین ریگستان احقاف قوم خود را (از عذاب خدا) بیم داد، و به راستی پیش از او و بعد از او نیز بیم دهندگانی گذشته بودند (با این پیام) که خدا را نپرستید. بی گمان من از عذاب روزی بزرگ بر شما بیمناکم. ﴿۲۱﴾ گفتند: آیا آمده‌ای تا ما را با دروغهای از معبودهایمان برگردانی؟ اگر از راستگوییانی آنچه را که به ما وعده می دهی برایمان بیاور. ﴿۲۲﴾ گفت: علم (زمان تحقق عذاب) تنها در نزد خداوند است، من چیزی را به شما ابلاغ می کنم که با آن فرستاده شده‌ام ولی شما را قومی می بینم که نادانی می کنید. ﴿۲۳﴾ پس چون آن (عذاب) را مانند ابری دیدند که رو به سوی (سرزمین) و دره شان داشت، گفتند: این ابری است که برای ما خواهد بارید، (نه)، بلکه آن چیزی است که آن را به شتاب می خواستید، بادی است که عذابی دردناک درخود دارد. ﴿۲۴﴾ همه چیز را به فرمان پروردگارش نابود می کند. پس چنان شدند که جز خانه هایشان چیزی دیده نمی شد، بدینسان گناه کاران را سزا می دهیم. ﴿۲۵﴾ و به راستی آنان را در چیزهایی تمکن داده بودیم همانطور که شما را در آن تمکن داده ایم و برای آن گوش و چشمان و دل ها قرار داده بودیم اما گوش ها و چشم ها و دل هایشان سودی بدانان نبخشید، چرا که آیات خدا را تکذیب می کردند و آنچه که آن را به ریشخند می گرفتند آنان را فرو گرفت. ﴿۲۶﴾ و به راستی آبادی هایی که در پیرامونتان قرار دارند نابود کردیم و ما آیات خود را به صورت های گوناگون بیان داشتیم، باشد که برگردند. ﴿۲۷﴾ پس چرا کسانی که (ایشان را) برای تقرب به خدا معبود (خود) گرفتند یاریشان نکردند؟ بلکه از (دیده) آنان ناپدید شدند و این دروغ و افترای ایشان بود. ﴿۲۸﴾

وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفَرًا مِّنَ الْجِنِّ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ
فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوا أَنصِتُوا فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا إِلَى
قَوْمِهِمْ مُنْذِرِينَ ﴿٢٩﴾ قَالُوا يَقَوْمَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا
أُنزِلَ مِن بَعْدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي
إِلَى الْخَقِّ وَإِلَى طَرِيقٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٣٠﴾ يَقَوْمَنَا أَجِيبُوا
دَاعِيَ اللَّهِ وَآمِنُوا بِهِ، يَغْفِرَ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمْ
وَيُجِرَكُم مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣١﴾ وَمَن لَّا يُجِبْ دَاعِيَ
اللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُ مِن دُونِهِ
أَوْلِيَاءُ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٢﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ
الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَمْ يَعْزُبْ عَنْهُ
بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَن يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ بَلَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٣٣﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ
أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا
الْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٤﴾ فَأَصْبِرْ كَمَا صَبَرَ
أُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ يَوْمَ
يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّن نَّهَارٍ بَلَّغٌ
فَهْلَ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الْفَاسِقُونَ ﴿٣٥﴾

و هنگامیکه گروهی از جنیان را به‌سوی تو روانه
کردیم تا قرآن را بشنوند پس وقتی که حاضر آمدند
گفتند: خاموش باشید پس چون (تلاوت قرآن) به پایان
آمد بیم‌کنان به‌سوی قومشان بازگشتند. ﴿۲۹﴾ گفتند:
ای قوم ما! ما (تلاوت) کتابی را شنیدیم که پس از
موسی فرو فرستاده شده است و کتاب‌های پیش از خود
را تصدیق می‌کند، (و) به حق و به راه راست رهنمون
می‌کند. ﴿۳۰﴾ ای قوم ما! سخنان دعوتگر الهی را
بپذیرید و به او ایمان بیاورید تا گناهانتان را بپارزد و
شما را از عذاب دردناک در امان دارد. ﴿۳۱﴾ و
کسیکه (دعوت) دعوتگر خدا را نپذیرد نمی‌تواند
خدای را از دستیابی به خود در زمین ناتوان کند و برای
او جز هیچ ولی و یآوری نیست، اینان در گمراهی
آشکارند. ﴿۳۲﴾ آیا نیندیشیده‌اند خدایی که آسمان‌ها
و زمین را آفریده و در آفرینش آن‌ها خسته و درمانده
نشده است تواناست بر آنکه مردگان را زنده کند؟!
آری او بر هر کاری تواناست. ﴿۳۳﴾ و روزی که
کافران بر دوزخ عرضه می‌شوند (و به آنان گفته
می‌شود: آیا این حق نیست؟ می‌گویند: بلی، سوگند به
پروردگارمان. خداوند می‌فرماید: پس به سبب آنکه
کفر می‌ورزیدید عذاب را بپخشید. ﴿۳۴﴾ پس شکیبایی
کن چنانکه پیامبران اولوالعزم شکیبایی ورزیدند، و
برای (عذاب) آنان شتاب مکن. روزی که ببینند آنچه
را که وعده می‌یابند، گویی در دنیا جز مدتی از یک
روز نمانده‌اند، این (قرآن) ابلاغی است پس آیا (قومی)
جز گروه فاسقان نابود می‌شوند؟ ﴿۳۵﴾

سُورَةُ مُحَمَّدٍ

سوره محمد

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ أَضَلَّ أَعْمَلُهُمْ ﴿١﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَءَامَنُوا بِمَا نُزِّلَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَهُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ كَفَرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ ﴿٢﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا الْبَاطِلَ وَأَنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبَعُوا الْحَقَّ مِنْ رَبِّهِمْ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ لِلنَّاسِ أَمْثَلَهُمْ ﴿٣﴾ فَإِذَا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّى إِذَا أَثْخَتْنُمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوَتَاقَ فَإِمَّا مِمَّا بَعْدُ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّى تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا ذَلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَانتَصَرْنَا مِنْهُمْ وَلَكِنْ لِيَبْلُوَ بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَنْ يُضِلَّ أَعْمَلُهُمْ ﴿٤﴾ سَيَهْدِيهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ ﴿٥﴾ وَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ عَرَّفَهَا لَهُمْ ﴿٦﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرَكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٧﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعَسَا لَهُمْ وَأَضَلَّ أَعْمَلُهُمْ ﴿٨﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ ﴿٩﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ دَمَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلِلْكَافِرِينَ أَمْثَلُهَا ﴿١٠﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا مَوْلَى لَهُمْ ﴿١١﴾

کسانی که کفر ورزیدند و از راه خدا باز داشتند خدا همه‌ی کارهایشان را باطل می‌نماید. ﴿۱﴾ و کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته کردند و به آنچه که بر محمد نازل شده است ایمان آوردند و آن هم حق است و از سوی پروردگارشان آمده است، (خداوند) گناهانشان را از آنان می‌زداید و حال و وضعیتشان را سامان می‌دهد. ﴿۲﴾ این بدان خاطر است که کافران از باطل پیروی کردند و مؤمنان از حقی پیروی نمودند که از سوی پروردگارشان آمده است. این گونه خدا برای مردم مثال‌های ایشان را بیان می‌دارد. ﴿۳﴾ پس هنگامی که با کافران روبرو شدید گردن‌هایشان را بزنید و هم‌چنان ادامه دهید تا به اندازه‌ی کافی دشمن را (با کشتن و زخمی کردن) ضعیف نمایید و درهم بکوبید. در این هنگام اسیران را محکم ببندید سپس آنان را به احسان یا به فدیة‌ای رها کنید تا جنگ، بارهای سنگین خود را بر زمین نهد و نبرد پایان گیرد، (حکم) این است، و اگر خداوند می‌خواست از آنان انتقام می‌گرفت ولی (می‌خواهد) برخی از شما را با برخی دیگر بیازماید. و کسانی که در راه خدا کشته شدند اعمال آنان را نابود نمی‌کند. ﴿۴﴾ به زودی خداوند آنان را هدایت خواهد کرد و حال و وضعیتشان را سامان می‌دهد. ﴿۵﴾ و آنان را به بهشتی داخل خواهد کرد که به آنان شناسانده است. ﴿۶﴾ ای مؤمنان! اگر خدا را یاری کنید خدا (هم) شما را یاری می‌کند و گم‌هایتان را استوار می‌دارد. ﴿۷﴾ و آنانکه که کفر ورزیدند مرگ بر آنان باد و خداوند اعمالشان را از بین برده است. ﴿۸﴾ این بدان خاطر است که آنان آنچه را که خدا نازل کرده است ناخوش داشتند در نتیجه خداوند اعمالشان را تباه کرد. ﴿۹﴾ آیا در زمین به گشت و گذار نپرداخته‌اند تا بنگرند سرانجام کسانی که پیش از ایشان بوده‌اند به کجا کشیده و چه شده است؟ خداوند (همه چیز) آنان را نابود کرد و کافران (کیفری) مانند آن‌را دارند. ﴿۱۰﴾ این بدان خاطر است که بی‌گمان خداوند کارساز مؤمنان است و همانا کافران هیچ کارسازی ندارند. ﴿۱۱﴾

إِنَّ اللَّهَ يَدْخُلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
 يَتَمَتَّعُونَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ
 مَثْوًى لَهُمْ ﴿١٢﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةً مِنْ
 قَرْيَتِكَ الَّتِي أَخْرَجْتِكَ أَهْلَكْنَاهُمْ فَلَا نَاصِرَ لَهُمْ ﴿١٣﴾
 أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّهِ كَمَنْ زُيِّنَ لَهُ سُوءُ
 عَمَلِهِ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٤﴾ مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وُعدَ
 الْمُتَّقُونَ فِيهَا أَنْهَارٌ مِنْ مَاءٍ غَيْرِ آسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِنْ
 لَبَنٍ لَمْ يَتَغَيَّرَ طَعْمُهُ وَأَنْهَارٌ مِنْ خَمْرٍ لَذَّةٍ لِلشَّارِبِينَ
 وَأَنْهَارٌ مِنْ عَسَلٍ مُصَفًّى وَلَهُمْ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ
 وَمَغْفِرَةٌ مِنْ رَبِّهِمْ كَمَنْ هُوَ خَلِيدٌ فِي النَّارِ وَسُقُوا مَاءً
 حَمِيمًا فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ ﴿١٥﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ
 حَتَّىٰ إِذَا خَرَجُوا مِنْ عِنْدِكَ قَالُوا لِلَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ
 مَاذَا قَالَ ءَانِفًا أُولَئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ
 وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٦﴾ وَالَّذِينَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ هُدًى
 وَءَاتَاهُمْ تَقْوَاهُمْ ﴿١٧﴾ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ
 تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً فَقَدْ جَاءَ أَشْرَاطُهَا فَأَنَّىٰ لَهُمْ إِذَا
 جَاءَتْهُمْ ذِكْرُهُمْ ﴿١٨﴾ فَأَعْلَمَ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 وَاسْتَغْفِرُ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ
 مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ ﴿١٩﴾

بی گمان خداوند کسانی را که ایمان آورده و کارهای
 شایسته کرده اند به باغ هایی از بهشت داخل می گرداند
 که رودبارها از زیر (کاخ ها و درختان) آن روان است.
 و کافران (در دنیا) بهره مند می شوند و می خورند
 چنانکه چهارپایان می خورند و آتش دوزخ جایگاه
 آنان است. ﴿۱۲﴾ و چه شهرهای زیادی که (اهالی)

آنها از (اهالی) شهری که تو را از آن بیرون کردند
 توانمندتر بوده اند و ما آنان را نابوده کرده ایم و هیچ یار
 و یابوری نداشته اند. ﴿۱۳﴾ آیا کسی که از سوی
 پروردگارش از دلایل روشن برخوردار است همانند
 کسی است که کردار بدش برای او آراسته شده و
 (آنان) از هوی و هوس خود پیروی کرده اند؟ ﴿۱۴﴾
 ویژگی بهشتی که به پرهیزگاران وعده داده شده (چنین
 است که) در آن جویبارانی از آبی (زالال و خاص)
 است که گندیده و بدبو نگشته، و جویبارهایی از شیری
 است که مزه اش تغییر نکرده و جویبارهایی از شرابی
 است که سراپا برای نوشندگان لذت است و
 جویبارهایی از عسلی است که ناب و خالص است و در
 آنجا آنان هرگونه میوه ای دارند و از آمرزش
 پروردگارشان برخوردارند. (آیا اینان) مانند کسانی
 هستند که در آتش دوزخ جاودانه اند؟ و از آب داغ و
 جوشان نوشانده می شوند که روده هایشان را پاره پاره
 می کند. ﴿۱۵﴾ و از آنان کسانی هستند که به تو گوش
 فرا می دهند اما هنگامی که از نزد تو بیرون می روند به
 کسانی که بدیشان علم و دانش بخشیده شده است
 می گویند: کمی پیش چه گفت؟ اینان کسانی اند که
 خداوند بر دل هایشان مهر نهاده و از هوی و
 هوس هایشان پیروی کرده اند. ﴿۱۶﴾ و کسانی که
 راهیاب شده اند خداوند بر راهیابی ایشان می افزاید و
 تقوای لازم را بدیشان عطا می کند. ﴿۱۷﴾ پس آیا جز
 چشم به راه قیامت هستند که ناگهان به سراغشان بیاید؟
 هم اکنون علایم و نشانه های آن ظاهر شده است پس
 چون به سراغشان بیاید پند گرفتنشان چه سودی برای
 آنان دارد؟ ﴿۱۸﴾ پس بدان که معبود به حقی جز الله
 نیست و برای گناهانت و برای مردان و زنان مؤمن
 آمرزش بخواه و خداوند گردشگاه و قرارگاهتان را
 می داند. ﴿۱۹﴾

وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لَوْلَا نُزِّلَتْ سُورَةٌ فَإِذَا أُنْزِلَتْ سُورَةٌ مُحْكَمَةٌ وَذُكِرَ فِيهَا الْقِتَالُ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَأُولَئِكَ لَهُمْ ۞ طَاعَةٌ وَقَوْلٌ مَّعْرُوفٌ فَإِذَا عَزَمَ الْأَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ ۞ فَهَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ تَوَلَّيْتُمْ أَنْ تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَتَقَطَّعُوا أَرْحَامَكُمْ ۞ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فَأَصَمَّهُمْ وَأَعَمَّى أَبْصَرَهُمْ ۞ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْفُرْعَانُ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا ۞ إِنَّ الَّذِينَ أَرْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمَلَىٰ لَهُمْ ۞ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ ۞ فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَرَهُمْ ۞ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ أَتَّبَعُوا مَا أَصْحَبَ اللَّهُ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ ۞ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ أَنْ لَّنْ يُخْرِجَ اللَّهُ أَضْغَنَهُمْ

۲۹

و مؤمنان می گویند: چرا سوره ای فرو فرستاده نشد؟ زمانی که سوره ای با معنایی روشن نازل شود و در آن کارزار ذکر گردد بیمار دلان را می بینی همچون کسی به تو نگاه می کنند که به سبب مرگ بیهوش شده باشد پس برایشان بهتر است. ﴿۲۰﴾ اطاعت و سخن نیک (برایشان سودمندتر است) هنگامی که کار حتمی شود اگر با خدا به راستی رفتار کنند برایشان بهتر است. ﴿۲۱﴾ پس آیا اگر روی گردان شوید جز این انتظار می رود که در زمین فساد کنید و صله ی ارحامتان را قطع نمایید؟ ﴿۲۲﴾ اینانند که خداوند آنان را لعنت کرده است بنابراین گوش هایشان را کر و چشم هایشان را کور کرده است. ﴿۲۳﴾ آیا در قرآن نمی اندیشند یا بر دل ها (یشان) قفل هایی نهاده شده است؟ ﴿۲۴﴾ کسانی که - پس از آنکه هدایت برایشان روشن شده است - به (کفر) گذشته خویش برگشتند، شیطان (کارهایشان را) برای آنها آراسته جلوه داد و آنان را با آرزوهای طولانی فریفت. ﴿۲۵﴾ این بدان خاطر است که آنان به کسی که (وحی) فرو فرستاده شده ی خدا را ناخوش داشتند، گفتند: در برخی از امور از شما فرمان خواهیم برد و خداوند نهان کاری آنان را می داند. ﴿۲۶﴾ پس چگونه است (حالشان) آن گاه که فرشتگان جان هایشان را می ستانند و چهره ها و پشت های ایشان را می زنند؟! ﴿۲۷﴾ این بدان جهت است که آنان از آنچه که خداوند را به خشم آورد پیروی کردند و (کسب) خشنودی اش را ناخوش داشتند پس (خداوند) اعمالشان را تباه ساخت. ﴿۲۸﴾ آیا کسانی که در دل هایشان بیماری است گمان برده اند که خداوند کینه هایشان را آشکار نخواهد ساخت. ﴿۲۹﴾

وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكُمْهُمْ فَلَعَرَفْتَهُمْ بِسِيمَاهُمْ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٠﴾
وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتَّىٰ نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّادِقِينَ وَنَبْلُوَ أَخْبَارَكُمْ ﴿٣١﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَشَاقُّوا الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ لَن يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَسَيُحْبِطُ أَعْمَالُهُمْ ﴿٣٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ مَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ﴿٣٤﴾ فَلَا تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلَامِ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ وَاللَّهُ مَعَكُمْ وَلَن يَتَرَكَمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٥﴾ إِنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌّ وَلَهُوَ وَإِنْ تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا يُؤْتِكُمْ أَجْرَكُمْ وَلَا يَسْأَلَكُمْ أَمْوَالَكُمْ ﴿٣٦﴾ إِنْ يَسْأَلْكُمْوهَا فَيُحْفِكُمْ تَبَخَّلُوا وَيُخْرِجْ أَصْغَنَكُمْ ﴿٣٧﴾ هَآأَنْتُمْ هَآؤَآءِ تُدْعَوْنَ لِتُنفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ مِنْكُمْ مَنْ يَبْخُلُ وَمَنْ يَبْخُلْ فَإِنَّمَا يَبْخُلْ عَن نَّفْسِهِ وَاللَّهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ وَإِنْ تَتَوَلَّوْا يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَلَكُمْ ﴿٣٨﴾

و اگر می خواستیم، آنان را به تو نشان می دادیم آن گاه آنان را به سیمایشان می شناختی، و مسلماً آنان را در اسلوب سخن گفتن می شناسی و خداوند اعمالتان را می داند. ﴿۳۰﴾ و به راستی شما را می آزمایشیم تا مجاهدان و شکیبایان شما را معلوم بداریم و اخبار شما را بیازماییم. ﴿۳۱﴾ بی گمان کسانی که پس از این که هدایت برایشان روشن شد، کفر ورزیدند و (مردم را) از راه خدا باز داشتند و با پیامبر به مخالفت برخاستند هرگز کم ترین زینانی به خدا نمی رسانند و خداوند اعمالشان را تباه خواهد کرد. ﴿۳۲﴾ ای مؤمنان! از خدا و پیامبر اطاعت کنید و کارهای خود را باطل مگردانید. ﴿۳۳﴾ بی گمان آنانکه کفر ورزیدند و (مردم را) از راه خدا باز داشتند سپس مُردند درحالی که کافر بودند هرگز خداوند ایشان را نخواهد بخشید. ﴿۳۴﴾ پس سست مشوید و به صلح فرا نخوانید چرا که شما برترید و خداوند با شماست و هرگز (اجر و پاداش) اعمالتان را نمی کاهد. ﴿۳۵﴾ بی گمان زندگی دنیا بازی و سرگرمی بیش نیست، و اگر ایمان بیاورید و پرهیزگاری کنید پاداش هایتان را به شما می دهد و دارایی شما را هم نمی نخواهد. ﴿۳۶﴾ اگر خدا اموالتان را از شما بخواهد و (بر این امر) اصرار بورزد بخل خواهید ورزید و (این درخواست) کینه های شما را آشکار می کند. ﴿۳۷﴾ هان شما ای گروهی که فراخوانده می شوید تا در راه خدا اتفاق کنید! بعضی از شما بخل می ورزند و هرکس که بخل ورزد در حق خود بخل می روزد. و خداوند بی نیاز و شما نیامندید، و اگر روی بگردانید گروهی دیگر ار جایگزین شما می سازد آنگاه آنان همانند شما نخواهند بود. ﴿۳۸﴾

سُورَةُ الْفَتْحِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا ﴿١﴾ لِيُغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ وَ عَلِيكَ وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢﴾ وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيزًا ﴿٣﴾ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوا إِيمَانًا مَعَ إِيمَانِهِمْ ۗ وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٤﴾ لِيُدْخِلَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَيُكَفِّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ ۚ وَكَانَ ذَلِكَ عِنْدَ اللَّهِ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٥﴾ وَالْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ الظَّالِمِينَ ۚ وَاللَّهُ ظَنَّ السَّوْءَ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ ۖ وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٦﴾ وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٧﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٨﴾ لَتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۚ وَتُعَزِّرُوهُ وَتُوَقِّرُوهُ وَتُسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٩﴾

سوره فتح

به نام خداوند بخشنده مهربان

بدون شک ما برای تو فتح آشکاری فراهم ساخته ایم. ﴿۱﴾ تا سرانجام خداوند همه ی گناهان گذشته و آینده ی تو را ببخشد و نعمتش را بر تو تمام نماید و تو را به راه راست هدایت کند. ﴿۲﴾ و خداوند به نصرتی پیروزمندانه تو را یاری دهد. ﴿۳﴾ اوست خدایی که در دل مؤمنان آرامش نازل کرد تا ایمانی بر ایمان خود بیفزایند. و لشکرهای آسمان و زمین از آن خداست و خداوند دانای فرزانه است. ﴿۴﴾ تا مردان و زنان مؤمن را به باغ های بهشتی درآورد که در زیر (درختان و کاخ های) آن رودبارها روان است و جاودانه در آن خواهند بود، و اینکه گناهان و بدی هایشان را بزداید و این در نزد خدا پیروزی بزرگی است. ﴿۵﴾ و تا اینکه مردان و زنان منافق و مردان و زنان مشرکی را عذاب کند که به خدا گمان بد می بردند، بدی ها و بلاها تنها ایشان را دربر می گیرد و خداوند بر آنان خشمگین است و آنان را لعنت می کند و دوزخ را برایشان آماده ساخته است که بد جایگاهی است. ﴿۶﴾ و لشکرهای آسمان و زمین از آن خداوند می باشد و خداوند پیروزمند فرزانه است. ﴿۷﴾ بدون شک ما تو را به عنوان گواه و مژده رسان و بیم دهنده فرستادیم. ﴿۸﴾ تا به خدا و پیامبرش ایمان بیاورید و او را یاری دهید و او را بزرگ دارید و بامدادن و شامگاهان خداوند را تسبیح گوید. ﴿۹﴾

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ
 أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِ ۖ وَمَنْ
 أَوْفَىٰ بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَمِنْ فَسْیُوتِهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٠﴾
 إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ
 أَيْ سَيَقُولُ لَكَ الْمُخَلَّفُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ شَعَلْتَنَا
 أَمْوَالَنَا وَأَهْلُونَا فَاسْتَغْفِرْ لَنَا يَقُولُونَ بِآلِسَتِهِمْ مَا
 لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ لَكُمْ مِنَ اللَّهِ
 شَيْئًا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نَفْعًا بَلْ
 كَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١١﴾ بَلْ ظَنَنْتُمْ أَنْ لَنْ
 يَنْقَلِبَ الرَّسُولُ وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا وَزَيَّنَ
 ذَٰلِكَ فِي قُلُوبِكُمْ وَظَنَنْتُمْ ظَنًّا سَوِيًّا وَكُنْتُمْ قَوْمًا
 بُورًا ﴿١٢﴾ وَمَنْ لَمْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِنَّا أَعْتَدْنَا
 لِلْكَافِرِينَ سَعِيرًا ﴿١٣﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
 يَعْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ ۚ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا
 رَحِيمًا ﴿١٤﴾ سَيَقُولُ الْمُخَلَّفُونَ إِذَا انْطَلَقْتُمْ إِلَىٰ مَغَائِمَ
 لِنَأْخُذْهَا ذُرُونًا نَّتَّبِعُكُمْ يُرِيدُونَ أَنْ يُبَدِّلُوا كَلِمَ
 اللَّهِ قُلْ لَنْ تَتَّبِعُونَا كَذَٰلِكُمْ قَالَ اللَّهُ مِنْ قَبْلُ
 فَسَيَقُولُونَ بَلْ تَحْسُدُونَنَا بَلْ كَانُوا لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا
 قَلِيلًا ﴿١٥﴾

بی گمان کسانی که با تو بیعت می‌بندند جز این نیست که
 با خدا بیعت می‌بندند. دست خدا بالای دست آنان
 است، پس هرکس پیمان شکنی کند به زیان خود
 پیمان شکنی می‌کند و هرکس به آنچه که بر آن با خدا
 عهد بسته است وفا کند (خداوند) پاداش بسیار بزرگی
 به او می‌دهد. ﴿۱۰﴾ باز پس ماندگان عرب‌ها
 بادیه‌نشین به تو خواهند گفت: اموالمان و فرزندانمان ما
 را مشغول داشت، پس برای ما آموزش بخواه، با
 زبانهایشان چیزی را می‌گویند که در دل‌هایشان نیست،
 بگو: چه کسی می‌تواند برایتان در برابر خدا - اگر در
 حق شما زیانی بخواهد و یا در حق شما نفعی را اراده
 کند - اختیاری دارد، بلکه خداوند به آنچه می‌کنید
 آگاه است. ﴿۱۱﴾ بلکه شما گمان بردید که پیامبر و
 مؤمنان هرگز به‌سوی خانواده خویش باز نخواهند
 گشت و این در دل‌هایتان آراسته شد و گمان بد بردید
 و مردمان تباه و بی‌فایده‌ای بودید. ﴿۱۲﴾ و هرکس به
 خدا و پیامبرش ایمان نیاورد بداند که ما برای کافران
 آتش سوزانی آماده ساخته‌ایم. ﴿۱۳﴾ و فرمانروایی
 آسمان‌ها و زمین از آن خداست هرکه را بخواهد
 می‌آمزد و هرکه را بخواهد عذاب می‌دهد و خداوند
 آمرزنده مهربان است. ﴿۱۴﴾ هنگامی که برای به‌دست
 آوردن غنیمت‌ها بیرون رفتید باز پس ماندگان خواهند
 گفت: ما را بگذارید که همراه شما شویم. می‌خواهند
 وعده‌ی خدا را دگرگون سازند. بگو: هرگز از پی ما
 نخواهید آمد، خداوند از پیش چنین فرموده است. پس
 خواهند گفت: بلکه شما نسبت به ما حسد می‌ورزید،
 حق این است که جز اندکی در نمی‌یافتند. ﴿۱۵﴾

قُلْ لِلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ سَتُدْعُونَ إِلَى قَوْمٍ أُولِي
بَأْسٍ شَدِيدٍ تُقْتَلُونَهُمْ أَوْ تَسْلَمُونَ ۖ فَاِنْ تُطِيعُوا
يُؤْتِكُمْ اللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا ۖ وَإِنْ تَتَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ
مِّن قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦﴾ لَيْسَ عَلَى
الْأَعْمَى حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرْجٌ وَلَا عَلَى
الْمَرِيضِ حَرْجٌ ۚ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ
جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۚ وَمَنْ يَتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ
عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٧﴾ ۚ لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ
يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ
السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿١٨﴾ وَمَغَانِمَ
كَثِيرَةً يَأْخُذُونَهَا ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٩﴾
وَعَدَكُمْ اللَّهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا فَعَجَلَ لَكُمْ
هَذِهِ ۚ وَكَفَّ أَيْدِيَ النَّاسِ عَنْكُمْ وَلِتَكُونَ ءَايَةً
لِّلْمُؤْمِنِينَ وَيَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢٠﴾ وَأُخْرَى
لَمْ تَقْدِرُوا عَلَيْهَا قَدْ أَحَاطَ اللَّهُ بِهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى
كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢١﴾ وَلَوْ قَتَلَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا
لَوَلَّوْا الْأَدْبَرَ ثُمَّ لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٢٢﴾ سُنَّةَ
اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ
تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾

به باز پس ماندگان بادیه نشین بگو: از شما دعوت خواهد شد که به سوی قومی جنگجو و پر قدرت بروید که با آنان می جنگید، یا اسلام می آورند. پس اگر فرمانبرداری کنید خداوند پاداشی نیکو به شما خواهد داد و اگر روی بگردانید چنانکه پیش از این روی گردانیدید شما را به عذابی دردناک عذاب خواهد کرد. ﴿۱۶﴾ نایبنا و لنگ و بیمار گناهی نیست و هرکس که از خدا و پیامبرش فرمان برد خداوند او را به باغ هایی وارد می سازد که از زیر (درختان و کاخ های) آن رودبارها روان است و هرکس که روی بگرداند او را به عذاب دردناکی عذاب می دهد. ﴿۱۷﴾ به درستی که خداوند از مؤمنان راضی گردید هنگامیکه زیر آن درخت با تو بیعت می کردند، پس آنچه را که در دل هایشان بود دانست، در نتیجه بر آنان آرامش فرود آورد و وفتح نزدیکی را پاداششان کرد. ﴿۱۸﴾ و غنیمت های فراوانی که آن را به دست خواهند آورد، و خداوند پیروزمند فرزانه است. ﴿۱۹﴾ خداوند غنیمت های فراوانی را به شما وعده داده است که آنها را به چنگ می آورید و یان (غنیمت) را هرچه زودتر به شما داد و دست تعدی مردم را از شما باز داشت. تا نشانه ای برای مؤمنان باشد و شما را به راه راست رهنمود کند. ﴿۲۰﴾ و غنیمت های دیگری (را نیز نصیب شما خواهد کرد) که هنوز بر آن دست نیافته اید، به راستی که خداوند بر آن احاطه دارد و خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۲۱﴾ و اگر کافران با شما می جنگیدند به یقین پشت می کردند آنگاه کارساز و یابوری نمی یافتند. ﴿۲۲﴾ این سنت الهی است که پیش از این گذشته است و هرگز برای سنت الهی تغییر و تبدیلی نخواهی یافت. ﴿۲۳﴾

وَهُوَ الَّذِي كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنْ بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٢٤﴾ هُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْهَدْيِ مَعْكُوفًا أَنْ يَبْلُغَ حِلَّهُمْ وَلَوْلَا رِجَالُ مُؤْمِنُونَ وَنِسَاءُ مُؤْمِنَاتٌ لَمْ تَعْلَمُوهُمْ أَنْ تَطَّوَّهُمْ فِتْصِيبَكُمْ مِنْهُمْ مَعَرَّةٌ بَغِيرَ عِلْمٍ لِيُدْخِلَ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ لَوْ تَزَيَّلُوا لَعَذَّبْنَا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٢٥﴾ إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحُمِيَّةَ الْحُمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةَ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوَى وَكَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٢٦﴾ لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ ءَامِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿٢٧﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٢٨﴾

او همان خدایی است که در درون مکه دست کافران را از شما و دست شما را از ایشان کوتاه کرد، بعد از آنکه شما را بر آنان پیروز گردانید و خداوند به آنچه می کنید بیناست. ﴿۲۴﴾ اینان همانهایی هستند که کفر ورزیدند و شما را از مسجد الحرام بازداشتند و نگذاشتند قربانی هایی که با خود داشتند به جایگاهش برسند، و اگر مردان و زنانی مؤمن (و مستضعف مکه) نبودند که آنان را نمی شناسید (و ممکن بود) پایمالشان کنید آن گاه نادانسته درباره آنان رنجی به شما می رسید (خداوند هرگز مانع این جنگ نمی شد) تا خداوند هر که را بخواهد غرق رحمت خویش سازد. اگر (کافر و مؤمن) از هم جدا بودند قطعاً کافران را به عذاب دردناکی گرفتار می کردیم. ﴿۲۵﴾ آن گاه که کافران تعصب و نخوت جاهلیت را در دل هایشان جای دادند آن گاه خداوند آرامش خود را بر پیامبرش و (نیز) بر مؤمنان نازل کرد و آنان را به کلمه تقوا ملزم ساخت و آنان به آن سزاوارتر و اهل آن بودند و خداوند به همه چیز داناست. ﴿۲۶﴾ بی گمان خداوند خواب پیغمبر خود را راست و درست (به او) نشان داد که اگر خدا بخواهد ایمن و درحالی که موی سرتان را تراشیده و کوتاه کرده اید بدون ترس وارد مسجد الحرام خواهید شد. ولی خداوند چیزهایی را می دانست که شما نمی دانستید. پس، پیش از این فتحی نزدیک را مقرر داشت. ﴿۲۷﴾ اوست خدایی که پیامبرش را همراه با هدایت و دین حق فرستاد تا آن را بر همه ی ادیان چیره گرداند و کافی است که خداوند گواه باشد. ﴿۲۸﴾

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ
رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ
اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِّنْ أَثَرِ السُّجُودِ
ذَٰلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ
أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَىٰ عَلَىٰ
سُوْقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيَغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَ اللَّهُ
الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا
عَظِيمًا ﴿٢٩﴾

سُورَةُ الْحُجُرَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْدُمُوا بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ
وَرَسُولِهِ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١﴾ يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ
وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ ۚ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن
تَحْبِطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ
يَغْضُونَ أَصْوَاتَهُمْ عِندَ رَسُولِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
أَمْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلتَّقْوَىٰ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ
عَظِيمٌ ﴿٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُنَادُونَكَ مِن وَرَاءِ الْحُجُرَاتِ
أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤﴾

محمد فرستاده‌ی خداست، و کسانی که با او هستند بر
کافران سخت گیر و در میان خود مهربانند. آنان را در
حال رکوع و سجده می‌بینی که همواره فضل و
خشنودی خدای را می‌جویند. نشانه‌ی ایشان بر اثر
سجده در چهره‌هایشان نمایان است. این وصف آنان در
تورات است، و اما توصیفشان در انجیل چنین است که
همانند کشتزاری هستند که جوانه‌هایش را بیرون زده و
آنها را نیرو داده و سخت نموده، پس بر ساقه‌های
خویش راست ایستاده باشد، به گونه‌ای که کشاورزان
را شگفت زده می‌سازد تا کافران را به سبب آنان
خشمگین کند. خداوند به کسانی از آنان که ایمان
آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند آمرزش و
پاداشی بزرگ وعده داده‌است. ﴿٢٩﴾

سوره حجرات

به نام خداوند بخشنده مهربان

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! در برابر خدا و رسولش
پیش دستی مکنید، و از خدا پروا بدارید، بی‌گمان
خداوند شنوای داناست. ﴿١﴾ ای کسانی که ایمان
آورده‌اید! صدای خود را از صدای پیامبر بلند مکنید و
هم‌چنان که با یک‌دیگر سخن می‌گویید با او به آواز
بلند سخن نگویند تا دانسته اعمالتان بی‌اجر و ضایع
نشود. ﴿٢﴾ بی‌گمان کسانی که صدای خود را نزد
پیغمبر خدا پایین می‌آورند، آنان کسانی‌اند که خداوند
دل‌هایشان را برای پرهیزگاری پاکیزه و ناب داشته
است، آنان آمرزش و پاداشی بزرگ دارند. ﴿٣﴾
بی‌گمان کسانی که تو را از بیرون حجره‌ها فرا
می‌خوانند بیش ترشان نمی‌فهمند. ﴿٤﴾

وَلَوْ أَنَّهُمْ صَبَرُوا حَتَّى تَخْرُجَ إِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ
وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنْ
جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَنْ تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهْلَةٍ
فَتُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ ﴿٦﴾ وَءَلَمَلُمُوا أَنَّ
فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِّنَ الْأَمْرِ
لَعَنَتْكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ
فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ
وَالْعِصْيَانَ أُولَٰئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ ﴿٧﴾ فَضَلَّاهُ مِنَ اللَّهِ
وَنِعْمَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٨﴾ وَإِنْ طَائِفَتَانِ مِنَ
الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلَحُوا بَيْنَهُمَا فَإِنْ بَغَتْ
إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّى تَفِيَّءَ
إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ فَإِنْ فَاءَتْ فَأَصْلَحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ
وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٩﴾ إِنَّمَا
الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلَحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا
اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٠﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا
يَسْخَرُ قَوْمٌ مِّن قَوْمٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُونُوا خَيْرًا مِّنْهُمْ
وَلَا نِسَاءٌ مِّن نِّسَاءٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُنَّ خَيْرًا مِّنْهُنَّ
وَلَا تَلْمِزُوا أَنْفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِاللِّقَبِ بِيُسْ
الْأَسْمِ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَنْ لَّمْ يَتُبْ فَأُولَٰئِكَ
هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿١١﴾

و اگر آنان صبر می کردند تا هنگامی که به سوی آنان
بیرون آیی برایشان بهتر بود و خداوند آمرزنده مهربان
است. ﴿۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! اگر فاسقی
برایتان آورد درباره آن تحقیق کنید که (مبادا) از روی
نادانی به گروهی زیان رسانید و آنگاه بر آنچه مرتکب
شده اید پشیمان شوید. ﴿۶﴾ و بدانید که پیغمبر خدا
درمیانتان است، اگر در بسیاری از کارها از شما اطاعت
کند به مشقت خواهید افتاد، ولی خداوند ایمان را در
نظرتان محبوب گرداند. و آن را در دل هایتان آراست و
کفر و فسق و نافرمانی را در نظرتان زشت و ناپسند
جلوه داد. اینانند که راه یافته اند. ﴿۷﴾ (این) به فضل و
نعمتی از سوی خدا (می باشد) و خداوند دانای فرزانه
است. ﴿۸﴾ و هرگاه دو گروه از مؤمنان به جنگ با
یک دیگر پرداختند بین آن دو گروه آشتی برقرار کنید،
پس اگر یکی از آن دو گروه بر دیگری تجاوز کرد با
آن گروهی که تجاوز می کند بجنگید تا هنگامیکه به
حکم خدا برگردد، پس هرگاه بازگشت در میان ایشان
دادگرانه صلح برقرار سازید و عدالت کنید، بی گمان
خداوند عادلان را دوست دارد. ﴿۹﴾ هر آینه مؤمنان
برادرانند میان برادران آشتی بپفکنید و از خدا
بترسید، باشد که بر شما رحمت آرد. ﴿۱۰﴾ ای
کسانی که ایمان آورده اید! گروهی از شما گروهی
دیگری را مسخره نکنند چه بسا که آنان از اینان بهتر
باشند و نباید زنانی زنانی دیگر را مسخره کنند چه بسا
که آنان از اینان بهتر باشند و هم دیگر را مورد
عیب جویی قرار ندهید. و یک دیگر را با لقب های
زشت بخوانید. چه بد است فسق بعد از ایمان! و
کسانی که توبه نکنند ایشان ستمگرند. ﴿۱۱﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَبَ بَّعْضُكُم بَعْضًا أَيُحِبُّ أَحَدُكُمْ أَن يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاهُ مِّن ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاهُ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاهُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٣﴾ قَالَتِ الْأَعْرَابُ ءَامَنَّا قُل لَّمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِن قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِّنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿١٥﴾ قُلْ أَتَعْلَمُونَ اللَّهَ بِدِينِكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٦﴾ يَمُنُونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا قُلْ لَا تَمُنُوا عَلَيَّ إِسْلَامَكُمْ بَلِ اللَّهُ يَمُنْ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَيْكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از بسیاری از گمان‌ها پرهیزید، بی‌شک برخی از گمان‌ها گناه می‌باشند. و جاسوسی نکنید و برخی از شما برخی دیگر را غیبت نکنند، آیا کسی از شما دوست دارد که گوشت برادر مرده‌اش را بخورد؟ به یقین که آن‌را ناپسند می‌دارید، و از خداوند پروا دارید، بی‌گمان خداوند توبه‌پذیر و مهربان است. ﴿۱۲﴾ ای مردم! ما شما را از مرد و زنی آفریده‌ایم و شما را گروه‌ها و قبیله‌هایی گردانده‌ایم تا هم‌دیگر را بشناسید. بی‌گمان گرامی‌ترین شما نزد خدا پرهیزگارترین شماست. بی‌گمان خداوند آگاه و باخبر است. ﴿۱۳﴾ بادیه‌نشینان گفتند: ایمان آورده‌ایم، بگو: شما ایمان نیاورده‌اید بلکه بگوئید: تسلیم شده‌ایم و ایمان هنوز به دل‌هایتان وارد نشده است، و اگر از خدا و پیغمبرش فرمانبرداری کنید خدا از (پاداش) کارهایتان چیزی نمی‌کاهد، بی‌گمان خداوند آمرزنده مهربان است. ﴿۱۴﴾ مؤمنان (واقعی) تنها کسانی هستند که به خدا و پیغمبرش ایمان آورده، سپس هرگز شک به دل راه نداده، و با مال و جان‌شان در راه خدا جهاد کرده‌اند. اینان همان راستگویانند. ﴿۱۵﴾ بگو: آیا خداوند را از دینتان باخبر می‌کنید حال آنکه خداوند آنچه را که در آسمان‌ها و آنچه که در زمین است می‌داند و او به هر چیزی داناست؟ ﴿۱۶﴾ بر تو منت می‌گذرند که اسلام آورده‌اند. بگو: با اسلام خود بر من منت مگذارید بلکه خدا بر شما منت می‌گذراد که شما ره به سوی ایمان رهنمود کرده است اگر راستگوئید. ﴿۱۷﴾ بی‌گمان خداوند غیب آسمان‌ها و زمین را می‌داند و خداوند به آنچه می‌کند بیناست. ﴿۱۸﴾

سُورَةُ ق

سوره ق

به نام خداوند بخشنده مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ق وَالْقُرْآنِ الْمَجِيدِ ﴿١﴾ بَلْ عَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ
مُنْذِرٌ مِّنْهُمْ فَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا شَيْءٌ عَجِيبٌ ﴿٢﴾
أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا ذَلِكَ رَجْعٌ بَعِيدٌ ﴿٣﴾ قَدْ عَلِمْنَا
مَا تَنْقُصُ الْأَرْضُ مِنْهُمْ وَعِندَنَا كِتَابٌ حَفِیْظٌ ﴿٤﴾
بَلْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَهُمْ فِي أَمْرٍ مَّرِیْجٍ ﴿٥﴾
أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا
وَزَيَّنَّاهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوجٍ ﴿٦﴾ وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا
وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْثَبْنَاهَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِیْجٍ
﴿٧﴾ تَبَصَّرَةٌ وَذَكَرَى لِكُلِّ عَبْدٍ مُّنِیْبٍ ﴿٨﴾ وَنَزَّلْنَا مِنَ
السَّمَاءِ مَاءً مُّبَرَكًا فَأَنْثَبْنَا بِهِ جَنَّاتٍ وَحَبَّ
الْحَصِيدِ ﴿٩﴾ وَالنَّخْلَ بَاسِقَاتٍ لِّهَا طَلْعٌ نَّضِیْدٌ ﴿١٠﴾
رَرْقًا لِلْعِبَادِ وَأَحْيَيْنَا بِهِ بَلَدَةً مَّيْتًا كَذَلِكَ الْخُرُوجُ
﴿١١﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَأَصْحَابُ الرَّیْسِ وَثَمُودُ
﴿١٢﴾ وَعَادُ وَفِرْعَوْنُ وَإِخْوَانُ لُوطٍ ﴿١٣﴾ وَأَصْحَابُ
الْأَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ كُلٌّ كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِیدِ ﴿١٤﴾
أَفَعِینَا بِالْخَلْقِ الْأَوَّلِ بَلْ هُمْ فِي لَبْسٍ مِّنْ خَلْقٍ
جَدِیدِ ﴿١٥﴾

قاف، سوگند به قرآن مجید. ﴿۱﴾ بلکه به شگفت
آمدند از اینکه بیم دهنده‌ای از خودشان به‌سوی آنان
آمد. پس کافران گفتند: این چیز شگفتی است. ﴿۲﴾
آیا هنگامی که مردیم و خاک شدیم (برانگیخته
خواهیم شد؟) چنین بازگشتی بعید است! ﴿۳﴾
به‌راستی آنچه را که زمین از آنان می‌کاهد می‌دانیم و
نزد ما کتابی نگهدارنده است. ﴿۴﴾ بلکه آنان حق را
چون برایشان آمد دروغ انگاشتند و آنان در کاری
پریشان هستند. ﴿۵﴾ آیا بر فرازشان به آسمان
نگریسته‌اند که ما چگونه آن را ساخته و آراسته‌ایم و
در آن هیچ شکافی نیست؟! ﴿۶﴾ و زمین را گسترده و
کوه‌های محکم و پابرجایی را در آن فرو افکنده‌ایم و
در آن از هر نوع (گیاه) پسندیده رویانده‌ایم. ﴿۷﴾
(این‌ها را) برای راهنمایی و پند دادن هر بنده
توبه‌کننده‌ای مقرر داشته‌ایم. ﴿۸﴾ و از آسمان آب پر
برکتی را بارانده و بدان باغ‌ها رویانده‌ایم، و دانه‌های
کشتزارهایی را برآورده‌ایم که درو می‌گردد. ﴿۹﴾ و
درختان بلند خرما که آن میوه‌ای انباشته برهم دارد.
﴿۱۰﴾ (آن را) برای روزی بندگان (آفریده‌ایم) و با آن
سرزمین پژمرده را زنده کرده‌ایم. رستاخیز (نیز)
بدینسان است. ﴿۱۱﴾ پیش از اینان قوم نوح و یاران
«رس» و قوم ثمود (پیامبرانشان را) تکذیب کردند.
﴿۱۲﴾ و (هم‌چنین) قوم عاد و فرعون و قوم لوط.
﴿۱۳﴾ و اصحاب ایکه و قوم تبع هریک پیامبران را
تکذیب کردند و وعده عذاب من درباره‌ی ایشان تحقق
یافت. ﴿۱۴﴾ آیا ما از آفرینش نخستین درمانده و
ناتوان بوده‌ایم؟ (خیر) بلکه آنان درباره‌ی آفرینش مجدد
تردید دارند. ﴿۱۵﴾

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسُهُ وَ
 وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ ﴿١٦﴾ إِذْ يَتَلَقَّى
 الْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ ﴿١٧﴾ مَا
 يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ ﴿١٨﴾ وَجَاءَتْ
 سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ذَلِكَ مَا كُنْتَ مِنْهُ تَحِيدُ ﴿١٩﴾
 وَنُفِخَ فِي الصُّورِ ذَلِكَ يَوْمُ الْوَعِيدِ ﴿٢٠﴾ وَجَاءَتْ كُلُّ
 نَفْسٍ مَعَهَا سَائِقٌ وَشَهِيدٌ ﴿٢١﴾ لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ
 مِنْ هَذَا فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَاءَكَ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ
 حَدِيدٌ ﴿٢٢﴾ وَقَالَ قَرِينُهُ هَذَا مَا لَدَيَّ عَتِيدٌ ﴿٢٣﴾ أَلْقِيَا
 فِي جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٢٤﴾ مَتَّاعٍ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ
 مُرِيبٍ ﴿٢٥﴾ الَّذِي جَعَلَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَأَلْقِيَاهُ
 فِي الْعَذَابِ الشَّدِيدِ ﴿٢٦﴾ قَالَ قَرِينُهُ رَبَّنَا مَا
 أَطْغَيْتُهُ وَلَكِنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿٢٧﴾ قَالَ لَا
 تَخْتَصِمُوا لَدَيَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ إِلَيْكُمْ بِالْوَعِيدِ ﴿٢٨﴾ مَا
 يُبَدِّلُ الْقَوْلَ لَدَيَّ وَمَا أَنَا بِظَلَمٍ لِلْعَبِيدِ ﴿٢٩﴾ يَوْمَ
 نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأَتْ وَتَقُولُ هَلْ مِنْ مَزِيدٍ ﴿٣٠﴾
 وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ غَيْرَ بَعِيدٍ ﴿٣١﴾ هَذَا مَا
 تُوعَدُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيظٍ ﴿٣٢﴾ مَنْ خَشِيَ
 الرَّحْمَنَ الْغَيْبَ وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُنِيبٍ ﴿٣٣﴾ ادْخُلُوهَا
 بِسَلَامٍ ذَلِكَ يَوْمُ الْخُلُودِ ﴿٣٤﴾ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ فِيهَا
 وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ ﴿٣٥﴾

همانا ما انسان را آفریده ایم و می دانیم آنچه را که
 نفسش به او وسوسه می کند و ما از شاهرگ کردن
 بدون نزدیکتریم. ﴿۱۶﴾ آن گاه که دو (فرشته ی)

دریافت کننده در (سمت) راست و چپ مراقب و

ملازم هستند. ﴿۱۷﴾ هیچ سخنی را بر زبان نمی آورد
 مگر آنکه نزدش نگهبانی آماده (حضور) دارد. ﴿۱۸﴾
 و سخنی مرگ، حقیقت را به همراه می آورد، این همان
 چیزی است که از آن می گریختی. ﴿۱۹﴾ و در صور
 دمیده می شود، این روز (تحقق) وعده کیفر است.
 ﴿۲۰﴾ و هرکسی در حالی می آید که سوق دهنده و
 گواهی، با خود دارد. ﴿۲۱﴾ به راستی از این (امر) در
 غفلت بودی، پس پرده ات را زای (دیدات) برداشتم و
 امروز چشمانت تیزین است. ﴿۲۲﴾ و همراهش
 می گوید: این است آنچه در نزد من آماده است. ﴿۲۳﴾
 هر کافر سرکشی را به دوزخ بیندازید. ﴿۲۴﴾ هر
 بازدارنده تجاوزگر شک آورنده ای را. ﴿۲۵﴾ آن کسی
 که معبود دیگری را با خدا برگزیده است پس او را در
 عذاب سخت (دوزخ) بیندازید. ﴿۲۶﴾ هم نشین او
 می گوید: پروردگارا! من او را گمراه نساختم بلکه
 (خود) در گمراهی دور و درازی بود. ﴿۲۷﴾ (خداوند)
 می فرماید: در پیشگاه من ستیزه مکنید و بی گمان (پیش
 از این) برایتان هشدار فرستاده بودم. ﴿۲۸﴾ سخن در
 نزد من تغییر داده نمی شود و من نسبت به بندگان
 ستمگر نیستم. ﴿۲۹﴾ روزی که به دوزخ می گوییم: آیا
 پر شده ای؟ و (دوزخ) می گوید: آیا افزون بر این هم
 هست؟! ﴿۳۰﴾ و بهشت برای پرهیزگاران نزدیک
 داشته می شود و از آنان دور نخواهد بود. ﴿۳۱﴾ این
 است آنچه وعده داده می شدید که خاص هر توبه کار
 (حد) نگاهدار است. ﴿۳۲﴾ همان کسی که در نهان از
 خداوند مهربان بترسد و با دلی توبه کار پیش آید.
 ﴿۳۳﴾ به سلامت وارد بهشت شوید. این است روز
 جاودانگی. ﴿۳۴﴾ آنان در آنجا هرچه بخواهند دارند،
 و نزد ما افزون (بر این) است. ﴿۳۵﴾

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّن قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُمْ بَطْشًا فَنَقَّبُوا فِي الْبِلَادِ هَلْ مِن مَّخِصٍ ﴿٣٦﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرَى لِمَن كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا مَسَّنَا مِن لُّغُوبٍ ﴿٣٨﴾ فَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوبِ ﴿٣٩﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَأَدْبَرَ السُّجُودِ ﴿٤٠﴾ وَأَسْمِعْ يَوْمَ يُنَادِ الْمُنَادِ مَن مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٤١﴾ يَوْمَ يَسْمَعُونَ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ذَلِكَ يَوْمُ الْخُرُوجِ ﴿٤٢﴾ إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَإِلَيْنَا الْمَصِيرُ ﴿٤٣﴾ يَوْمَ تَشَقَّقُ الْأَرْضُ عَنْهُمْ سِرَاعًا ذَلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيرٌ ﴿٤٤﴾ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ فَذِكْرٌ بِالْقُرْآنِ مَن يَخَافُ وَعِيدِ ﴿٤٥﴾

ما پیش از آنان اقوام زیادی را هلاک ساختیم که از ایشان بسی نیرومندتر بودند و در شهرها سیر کردند، اما آیا گریزگاهی داشتند؟ ﴿۳۶﴾ و به راستی در این اندرزی است برای کسیکه دلی (آگاه) داشته باشد و با حضور قلب و گوش فرا دارد. ﴿۳۷﴾ و به راستی آسمانها و زمین و آنچه را که در بین آن دو است در شش روز آفریدیم و هیچ خستگی به ما نرسید. ﴿۳۸﴾ پس بر آنچه می گویند شکبیا باش و پیش از برآمدن خورشید و پیش از غروب آن به ستایش پروردگارت تسبیح گوی. ﴿۳۹﴾ و نیز در پاره ای از شب و به دنبال نمازها او را به پاکی یاد کن. ﴿۴۰﴾ و (داستان) روزی را بشنو که ندادهنده از مکان نزدیکی ندا در می دهد. ﴿۴۱﴾ روزی که به راستی بانگ مرگبار را می شنوند، آن روز، بیرون آمدن است. ﴿۴۲﴾ بی گمان ماییم که زنده می کنیم و می میرانیم و بازگشت به سوی ماست. ﴿۴۳﴾ روزی که زمین از (فراز) آنان می شکافد (و) شتابان (بیرون می آیند). این برانگیختن بر ما آسان است. ﴿۴۴﴾ ما به آنچه می گویند داناتریم و تو بر آنان چیره و مسلط نیستی. پس کسی را که از هشدار من می ترسد با قرآن پند ده. ﴿۴۵﴾

سُورَةُ الذَّارِيَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالذَّرِيَّتِ ذَرَوْا ۚ ﴿١﴾ فَأَلْحَمِلَتْ وَقَرَا ۚ ﴿٢﴾ فَأَلْجَرِيَّتِ يُسْرًا ۚ ﴿٣﴾ فَأَلْمَقْسَمَتِ أَمْرًا ۚ ﴿٤﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٌ ﴿٥﴾ وَإِنَّ الَّذِينَ لَوْ قَعُ ۚ ﴿٦﴾

سوره ذاریات

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به بادهایی که به سختی پراکنده می دارند. ﴿۱﴾ و سوگند به ابرهای آبتن به باران. ﴿۲﴾ و سوگند به ستارگانی که آسان در حرکتند. ﴿۳﴾ و سوگند به فرشتگانی که کارها را تقسیم کرده اند. ﴿۴﴾ بی گمان آنچه که وعده داده می شوید راست است. ﴿۵﴾ و همانا روز جزا حتماً به وقوع می پیوندد. ﴿۶﴾

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ ﴿٧﴾ إِنَّكُمْ لَفِي قَوْلٍ مُّخْتَلِفٍ ﴿٨﴾ يُؤَفِّكُ عَنْهُ مَنَ أُولَئِكَ ﴿٩﴾ قَتَلَ الْخَرَّصُونَ ﴿١٠﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي غَمْرَةٍ سَاهُونَ ﴿١١﴾ يَسْأَلُونَ أَيَّانَ يَوْمُ الَّذِينَ ﴿١٢﴾ يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُفْتَنُونَ ﴿١٣﴾ ذُوقُوا فِتْنَتَكُمْ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٥﴾ ءَاخِذِينَ مَا ءَاتَاهُمْ رَبُّهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُحْسِنِينَ ﴿١٦﴾ كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿١٨﴾ وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ﴿١٩﴾ وَفِي الْأَرْضِ ءَايَاتٌ لِّلْمُوقِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٢١﴾ وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ ﴿٢٢﴾ فَوَرَبِّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ مِّثْلَ مَا أَنَّكُمْ تَنْطِقُونَ ﴿٢٣﴾ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثٌ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٤﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ قَوْمٌ مُّنْكَرُونَ ﴿٢٥﴾ فَرَاغَ إِلَى أَهْلِهِ فَجَاءَ بِعِجْلٍ سَمِينٍ ﴿٢٦﴾ فَقَرَّبَهُ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٢٧﴾ فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَحَفُّ وَبَشِّرُوهُ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ ﴿٢٨﴾ فَأَقْبَلَتْ أُمْرَأَتُهُ فِي صَرَّةٍ فَصَكَّتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ ﴿٢٩﴾ قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٣٠﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿٣١﴾ قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَى قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن طِينٍ ﴿٣٣﴾ مُّسَوَّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ ﴿٣٤﴾ فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِيهَا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٥﴾

و سوگند به آسمان که دارای راه‌هاست. ﴿٧﴾ بی گمان شما (درباره پیامبر) سخنی گوناگون دارید. ﴿٨﴾ کسی از (راه) او منحرف می‌شود که منحرف شده باشد. ﴿٩﴾ مرگ بر دروغگویان. ﴿١٠﴾ کسانی که آنان در ورطه نادانی بی‌خبرند. ﴿١١﴾ می‌پرسند روز جزا کی خواهد بود؟ ﴿١٢﴾ روزی که آنان بر آتش عذاب شوند. ﴿١٣﴾ بجشید عذاب خود را، این همان چیزی است که آن‌را به شتاب می‌طلبیدید. ﴿١٤﴾ بی گمان پرهیزگاران در باغ‌ها و چشمه‌ساران هستند. ﴿١٥﴾ چیزهایی را که پروردگارشان به آنان می‌دهد دریافت می‌دارند. بی گمان آنان پیش از این نیکوکار بودند. ﴿١٦﴾ آنان اندکی از شب می‌خوابیدند. ﴿١٧﴾ و در سحرگاهان درخواست آموزش می‌کردند. ﴿١٨﴾ و در اموالشان برای سائل و بینوا حقی بود. ﴿١٩﴾ و در زمین برای اهل یقین نشانه‌هایی است. ﴿٢٠﴾ و نیز در وجودتان (نشانه‌هایی است) آیا نمی‌بینید؟ ﴿٢١﴾ و ورزیتان و آنچه وعده می‌یابید در آسمان (مقرر) است. ﴿٢٢﴾ به پروردگار آسمان و زمین سوگند که بی گمان او حق است همانند آنکه شما سخن می‌گویید. ﴿٢٣﴾ آیا خبر مهمانان گرامی ابراهیم به تو رسیده است. ﴿٢٤﴾ آن زمان که بر او وارد شدند و گفتند: سلام (بر تو، ابراهیم نیز) گفت: سلام بر شما، مردمان ناشناسی هستید. ﴿٢٥﴾ پس آهسته به سوی خانواده‌اش رفت و گوساله فربه‌ای آورد. ﴿٢٦﴾ سپس آن‌را به آنان نزدیک کرد (و) گفت: ایا نمی‌خورید؟! ﴿٢٧﴾ و (در دل) از ایشان احساس ترس و وحشت کرد. گفتند: مترس، و او را به فرزندی دانا مژده دادند. ﴿٢٨﴾ همسرش درحالی‌که (از تعجب) فریاد می‌کشید، سلی‌ای بر چهره خود زد (و) جلو آمد و گفت: پیرزنی نازا هستم. ﴿٢٩﴾ گفتند: پروردگارت چنین فرموده است، بی گمان او فرزانه داناست. ﴿٣٠﴾ (ابراهیم) گفت: ای فرستادگان کار شما چیست؟ ﴿٣١﴾ گفتند: بی گمان ما به سوی قومی گناهکار فرستاده شده‌ایم. ﴿٣٢﴾ تا بر آنان سنگ‌هایی از گل فرو ریزیم. ﴿٣٣﴾ نزد پروردگارت برای اسرافکاران نشانمند شده است. ﴿٣٤﴾ آن‌گاه کسانی از مؤمنان را که در آنجا بودند بیرون آوردیم. ﴿٣٥﴾

فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٦﴾
وَتَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٣٧﴾
وَفِي مُوسَى إِذْ أَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾
فَتَوَلَّىٰ بِرُكْنِهِ وَقَالَ سَحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴿٣٩﴾ فَأَخَذْنَاهُ
وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿٤٠﴾ وَفِي عَادٍ إِذْ
أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ الْعَقِيمَ ﴿٤١﴾ مَا تَذَرُ مِنْ شَيْءٍ
أَتَتْ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلْنَاهُ كَالرَّمِيمِ ﴿٤٢﴾ وَفِي ثَمُودَ إِذْ قِيلَ
لَهُمْ تَمَتَّعُوا حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٤٣﴾ فَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ
فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْقَةُ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٤٤﴾ فَمَا أَصْطَلَعُوا
مِنْ قِيَامٍ وَمَا كَانُوا مُنْتَصِرِينَ ﴿٤٥﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ مِّنْ
قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٤٦﴾ وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا
بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ﴿٤٧﴾ وَالْأَرْضَ فَرَشْنَاهَا فَنِعْمَ
الْمُهْدُونَ ﴿٤٨﴾ وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ
تَذَكَّرُونَ ﴿٤٩﴾ فَفِرُّوا إِلَى اللَّهِ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ
مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾ وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ءَاخَرَ إِنِّي لَكُم
مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥١﴾

پس آنجا جز یک خانه از مسلمانان نیافتیم. ﴿۳۶﴾ و در
آن برای کسانی که از عذاب دردناک می ترسند
نشانه ای برجای گذشتیم. ﴿۳۷﴾ و (نیز) در (حکایت)
موسی (نشانه ای هست) آن گاه که او را با دلیلی آشکار
به سوی فرعون فرستادیم. ﴿۳۸﴾ آن گاه همراه لشکر
خویش روی گردان شد و گفت: او جادوگر یا دیوانه
است. ﴿۳۹﴾ ما او و لشکریانش را گرفتار کردیم و به
دریایشان انداختیم و او سزاوار نکوهش بود. ﴿۴۰﴾ و
(نیز) در (ماجرای) عاد بدانگاه که تند باد بی خیر و
برکتی بر آنان فرستادیم. ﴿۴۱﴾ بر هر چیزی که
می وزید آن را باقی نمی گذشت مگر اینکه آن را چون
استخوان پوسیده می گرداند. ﴿۴۲﴾ و در سرگذشت
قوم ثمود نیز پند و عبرت است، آن گاه که بدانان گفته
شد: تا مدتی بهره مند شوید. ﴿۴۳﴾ آن گاه از فرمان
پروردگارشان سرپیچی کردند در نتیجه صاعقه ایشان را
فرا گرفت درحالی که نگاه می کردند. ﴿۴۴﴾ پس
نتوانستند برخیزند و نتوانستند خویشان را کمک کنند.
﴿۴۵﴾ و پیش از این قوم نوح را (نیز نابود کردیم)
آنان گروهی بدکار بودند. ﴿۴۶﴾ و آسمان را با
توانمندی بنا نهادیم و بی گمان ما وسعت دهنده ایم.
﴿۴۷﴾ و زمین را گستراندیم پس چه نیک
گسترانده ایم. ﴿۴۸﴾ و از هر چیزی دو نوع آفریدیم
تا شما پند گیرید. ﴿۴۹﴾ پس به سوی خدا بشتابید،
به راستی من از سوی او برایتان بیم دهنده ای آشکار
هستم. ﴿۵۰﴾ و با خداوند معبودی دیگر قرار ندهید،
همانا من از سوی او برایتان بیم دهنده آشکاری هستم.
﴿۵۱﴾

كَذَلِكَ مَا آتَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مُجْنُونٌ ﴿٥٢﴾ أَتَوَاصَوْا بِهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٥٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ فَمَا أَنْتَ بِمَلُومٍ ﴿٥٤﴾ وَذَكَرَ فَإِنَّ الدِّكْرَى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٥﴾ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُوا ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ ﴿٥٨﴾ فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُنُوبًا مِثْلَ ذُنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥٩﴾ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٦٠﴾

هم چنین هیچ پیغمبری به سوی مردمان پیش از ایشان نیامده است مگر اینکه گفت: جادوگر یا دیوانه است. ﴿۵۲﴾ آیا هم دیگر را (به گفتن چنین سخنی) سفارش کرده اند؟! (خیر) بکله آنان قومی سرکشند. ﴿۵۳﴾ پس از آنان روی بگردان که تو سزاوار نکوهش نیستی. ﴿۵۴﴾ و پند ده به راستی که پند دادن به مؤمنان سود می بخشد. ﴿۵۵﴾ و من جن و انس را جز برای آنکه مرا بندگی کنند نیافریده ام. ﴿۵۶﴾ هیچ ورق و روزی از آنان نمی خواهم، و نمی خواهم که مرا خوراک بدهند. ﴿۵۷﴾ بی گمان تنها خداوند روزی رسان و صاحب قدرت و نیرومند است. ﴿۵۸﴾ همانا کسانی که ستم کرده اند بهره ای (از عذاب) هم چون سهم یارانشان دارند پس نباید (کیفر را) به شتاب (از من) بطلبند. ﴿۵۹﴾ پس وای بر کافران از آن روزشان که وعده داده می شوند. ﴿۶۰﴾

سوره طور

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به طور. ﴿۱﴾ و به کتاب نوشته شده. ﴿۲﴾ در ورقی گشوده. ﴿۳﴾ و قسم به خانه آبادان. ﴿۴﴾ و سوگند به سقف برافراشته. ﴿۵﴾ و سوگند به دریای برافروخته. ﴿۶﴾ قطعاً عذاب پروردگارت واقع می شود. ﴿۷﴾ آن، باز دارنده ای ندارد. ﴿۸﴾ ورزی که آسمان سخت بلرزد. ﴿۹﴾ و کوه ها به تندی روان شوند. ﴿۱۰﴾ پس آن روز وای به حال کسانی که (حق را) تکذیب کرده اند. ﴿۱۱﴾ کسانی که در بیهوده گویی سرگرمند. ﴿۱۲﴾ روزی که به سوی آتش جهنم به سختی گسیل داشته می شوند. ﴿۱۳﴾ این همان آتشی است که آن را دروغ می انگاشتید. ﴿۱۴﴾

سُورَةُ الطُّورِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالطُّورِ ﴿١﴾ وَكِتَابٍ مَسْطُورٍ ﴿٢﴾ فِي رَقٍ مَّنْشُورٍ ﴿٣﴾ وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ ﴿٤﴾ وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوعِ ﴿٥﴾ وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ ﴿٦﴾ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ ﴿٧﴾ مَا لَهُ مِنْ دَافِعٍ ﴿٨﴾ يَوْمَ تَمُورُ السَّمَاءُ مَوْرًا ﴿٩﴾ وَتَسِيرُ الْجِبَالُ سَيْرًا ﴿١٠﴾ فَوَيْلٌ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي خَوْضٍ يَلْعَبُونَ ﴿١٢﴾ يَوْمَ يُدْعَوْنَ إِلَى نَارٍ جَهَنَّمَ دَعَا ﴿١٣﴾ هَذِهِ النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٤﴾

أَفَسِحْرٌ هَذَا أَمْ أَنْتُمْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿١٥﴾ أَصَلَوْهَا
فَاصْبِرُوا أَوْ لَا تَصْبِرُوا سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ
مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّ الْأَمْتَقِينَ فِي جَنَّتِ وَنَعِيمٍ
﴿١٧﴾ فَلَكِهِنَّ بِمَا عَاتَلْنَهُمْ رَبُّهُمْ وَوَقَلْنَهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ
الْجَحِيمِ ﴿١٨﴾ كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ
﴿١٩﴾ مُتَكِسِينَ عَلَى سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ
عِينٍ ﴿٢٠﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِإِيمَانٍ
أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَا أَلَتْنَاهُمْ مِّنْ عَمَلِهِمْ مِّنْ
شَيْءٍ كُلُّ أُمَرٍ بِمَا كَسَبَ رَهِيْنٌ ﴿٢١﴾ وَأَمَدَدْنَاهُمْ
بِفَلَكَهٖ وَلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢٢﴾ يَتَنَزَّعُونَ فِيهَا
كَأْسًا لَا لَعُوٌّ فِيهَا وَلَا تَأْنِيْمٌ ﴿٢٣﴾ وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ
غِلْمَانٌ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ لُؤْلُؤٌ مَّكْنُونٌ ﴿٢٤﴾ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ
عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٥﴾ قَالُوا إِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِي أَهْلِنَا
مُشْفِقِينَ ﴿٢٦﴾ فَمَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا وَوَقَدْنَا عَذَابَ السَّمُومِ
﴿٢٧﴾ إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ ﴿٢٨﴾
فَذَكِّرْ فَمَا أَنْتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ
﴿٢٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَّتَرَبَّصُ بِهِ رَيْبَ الْمُنُونِ ﴿٣٠﴾
قُلْ تَرَبَّصُوا فَإِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُرَبِّصِينَ ﴿٣١﴾

آیا این جادو است یا این که شما نمی بینید؟ ﴿۱۵﴾ به
آن وارد شوید، چه شکیبایی ورزید یا شکیبایی نورزید
بر شما یکسان است، تنها برابر کارهایی که خودتان
کرده اید کیفر داده می شود. ﴿۱۶﴾ بی گمان
پرهیزگاران در باغها و ناز و نعمت خواهند بود. ﴿۱۷﴾
در حالیکه از آنچه پروردگارشان به آنان داده است شاد
و خوشحالند، و پروردگارشان آنان را از عذاب دوزخ
محفوظ و مصون داشته است. ﴿۱۸﴾ به پاداش آن چه
کرده اید گوارا بخورید و بیاشامید. ﴿۱۹﴾ بر تخت های
ردیف شده تکیه زده اند و حوران درشت چشم را به
همسری آنان درمی آوریم. ﴿۲۰﴾ و کسانی که خودشان
ایمان آورده و فرزندان شان نیز در ایمان آوردن از آنان
پیروی کرده اند فرزندان شان را به آنان ملحق می کنیم و
از عمل شان چیزی نمی کاهیم. هر شخص در گرو
کارهایی است که کرده است. ﴿۲۱﴾ و با میوه و
گوشتی که اشتها می کنند آنان را مدد می رسانیم. ﴿۲۲﴾
در آنجا جامی را از دست هم دیگر می گیرند که در آن
هیچ بیهودگی و گناهی نیست. ﴿۲۳﴾ و نوجوانانی برای
(خدمت) آنان است که بر گرد آنان آمد و رفت
می کنند، گویی آنان مروارید نهفته اند. ﴿۲۴﴾ و
پرسش کنان روی به هم دیگر می کنند. ﴿۲۵﴾
می گویند: ما پیش از این در میان خانواده و فرزندانمان
بیمناک بودیم. ﴿۲۶﴾ پس خداوند بر ما منت نهاد و ما
را از عذاب آتش حفظ کرد. ﴿۲۷﴾ همانا ما از پیش او
را به فریاد می خواندیم بی گمان او نیکوکار مهربان
است. ﴿۲۸﴾ پس پند و اندرز بده که تو به فضل
پروردگارت کاهن و دیوانه نیستی. ﴿۲۹﴾ آیا
می گویند: شاعری است که درباره اش چشم به راه
رویداد روزگار هستیم؟ ﴿۳۰﴾ بگو: چشم به راه باشید
که من نیز با شما چشم به راهم. ﴿۳۱﴾

أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَمُهُمْ بِهَذَا أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٣٢﴾ أَمْ يَقُولُونَ تَقَوَّلَهُ بَلْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٣﴾ فَلْيَأْنُوا بِحَدِيثِ مَثَلِهِ إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ ﴿٣٤﴾ أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ ﴿٣٥﴾ أَمْ خُلِقُوا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ ﴿٣٦﴾ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَبِّكَ أَمْ هُمُ الْمَصِيطِرُونَ ﴿٣٧﴾ أَمْ لَهُمْ سُلَّمٌ يَسْتَمِعُونَ فِيهِ فَلْيَأْتِ مُسْتَمِعُهُمْ بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿٣٨﴾ أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمْ الْبَنُونَ ﴿٣٩﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَّعْرَمٍ مُثْقَلُونَ ﴿٤٠﴾ أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُمُونَ ﴿٤١﴾ أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا فَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمُ الْمَكِيدُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ لَهُمْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٣﴾ وَإِنْ يَرَوْا كِسْفًا مِنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا يَقُولُوا سَحَابٌ مَرْكُومٌ ﴿٤٤﴾ فَذَرَهُمْ حَتَّى يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي فِيهِ يُصْعَقُونَ ﴿٤٥﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا دُونَ ذَلِكَ وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٤٨﴾ وَمِنْ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَرَ النُّجُومِ ﴿٤٩﴾

آیا خردهایشان آنان را به این (سخنان) فرمان می دهد یا آنان گروهی سرکشند؟! ﴿۳۲﴾ آیا می گویند: آن را برافته است؟ (چنین نیست)، بلکه ایمان نمی آورند. ﴿۳۳﴾ پس اگر راستگویند سخنی هم چون آن را بیاورند. ﴿۳۴﴾ آیا ایشان بی آفریدگار آفریده شده اند، یا این که خودشان آفریدگارند؟! ﴿۳۵﴾ آیا آسمان ها و زمین را آفریده اند؟ (نه) بلکه آنان یقین نمی کنند. ﴿۳۶﴾ آیا خزانه های پروردگارت نزد آنان است یا آنان چیره هستند؟! ﴿۳۷﴾ آیا نردبانی دارند که بر (بالای) آن (اسرار را) می شنوند؟ پس باید که شنونده آنان دلیلی آشکار بیاورد. ﴿۳۸﴾ آیا دختران سهم خدایند و پسران سهم شما؟! ﴿۳۹﴾ یا اینکه تو از آنان مزدی می خواهی که آنان از تاوان آن گرانبارند؟! ﴿۴۰﴾ آیا در نزد خود (علم) غیب دارند که آنان (هرچه بخواهند) می نویسند؟! ﴿۴۱﴾ آیا می خواهند نیرنگ بزنند؟ پس کافران به حیل خود گرفتار می آیند. ﴿۴۲﴾ آیا آنان جز خدا معبودی دارند؟ خداوند پاک و منزّه است از آنچه شرک می آورند. ﴿۴۳﴾ و اگر پاره ای از آسمان افتاده ببینند می گویند: ابرای انباشته است. ﴿۴۴﴾ پس ایشان را به حال خود واگذار، تا به آن روزی برسند که در آن بیهوش می شوند. ﴿۴۵﴾ روزی که نیرنگشان چیزی (از عذاب خدا) را از آنان دفع نمی کند و مدد و یاری نمی شوند. ﴿۴۶﴾ و ستمکاران عذابی جز این (نیز) دارند ولی بیش ترشان نمی دانند. ﴿۴۷﴾ و برابر فرمان پروردگارت صبر و شکیبایی پیشه کن که تو زیر نظر مایی. و هنگامی که (از خواب) برمی خیزی با ستایش پروردگارت تسبیح گوی. ﴿۴۸﴾ و در پاره ای از شب او را به پاکی یاد کن و (نیز) در پی نهان شدن ستارگان. ﴿۴۹﴾

سُورَةُ النَّجْمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ﴿١﴾ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ ﴿٢﴾ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٣﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ﴿٤﴾ عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ ﴿٥﴾ ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ ﴿٦﴾ وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ ﴿٧﴾ ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّى ﴿٨﴾ فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ﴿٩﴾ فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ ﴿١٠﴾ مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَىٰ ﴿١١﴾ أَفَتَمْرُونَهُ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ﴿١٢﴾ وَلَقَدْ رَآهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ ﴿١٣﴾ عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ ﴿١٤﴾ عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَىٰ ﴿١٥﴾ إِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشَىٰ ﴿١٦﴾ مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ﴿١٧﴾ لَقَدْ رَأَىٰ مِنْ ءَايَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ ﴿١٨﴾ أَفَرَأَيْتُمْ أَكَلَتْ وَالْعُرَىٰ ﴿١٩﴾ وَمَنْوَةَ الثَّالِثَةِ الْأُخْرَىٰ ﴿٢٠﴾ أَلَكُمُ الذَّكْرُ وَلَهُ الْأُنثَىٰ ﴿٢١﴾ تِلْكَ إِذَا قِسْمَةٌ ضِيزَىٰ ﴿٢٢﴾ إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمِيَّتُمُوهَا أَنْتُمْ وَعَابَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمُ الْهُدَىٰ ﴿٢٣﴾ أَمْ لِلْإِنْسَانِ مَا تَمَنَّىٰ ﴿٢٤﴾ فَلِلَّهِ الْآخِرَةُ وَالْأُولَىٰ ﴿٢٥﴾ وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَىٰ ﴿٢٦﴾

سوره نجم

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به ستاره در آن زمان که دارد غروب می کند. ﴿١﴾ (که) رفیق شما نه گمراه گشته و نه به بیراه رفته است. ﴿٢﴾ و از روی هوی و هوس سخن نمی گوید. ﴿٣﴾ آن (چیزی که با خود آورده و با شما در میان نهاده است) جز وحیی نیست که (بر او) فرستاده می شود. ﴿٤﴾ (فرشته) بس نیرومند آن را بدو آموخته است. ﴿٥﴾ (فرشته ای) نیرومند، آنگاه راست و درست ایستاد. ﴿٦﴾ و او در کناره بلند آسمان بود. ﴿٧﴾ آنگاه نزدیک شد، سپس فرود آمد. ﴿٨﴾ تا آنکه فاصله او به اندازه دو کمان یا کمتر گردید. ﴿٩﴾ سپس (خدا) به بنده خود آنچه را که باید می رساند، وحی کرد. ﴿١٠﴾ دل (پیامبر) آنچه را دید انکار نکرد. ﴿١١﴾ آیا با او درباره چیزی که دیده است ستیزه می کنید؟ ﴿١٢﴾ و به راستی او را باری دیگر دیده بود. ﴿١٣﴾ «نزد سدره المنتهی». ﴿١٤﴾ جنه المأوی نزد آن است. ﴿١٥﴾ هنگامیکه (درخت) سدره را آنچه پوشانده بود فرو پوشاند. ﴿١٦﴾ دیده (پیامبر) منحرف نشد و سرکشی نکرد. ﴿١٧﴾ همانا او بخشی از نشانه های بزرگ پروردگارش را مشاهده کرد. ﴿١٨﴾ آیا چنین می بینید (و معتقدید) که لات و عزى. ﴿١٩﴾ و منات آن سومین بت دیگر (معبود شما)؟ ﴿٢٠﴾ آیا (به گمان شما) برای شما پسر است و برای او دختر. ﴿٢١﴾ در این صورت این تقسیمی ظالمانه و ستمگرانه ای است. ﴿٢٢﴾ این جز نام هایی نیست که شما و پدران شما را نام گذاری کرده اید که خداوند درباره (صحت) آن دلیلی نازل نکرده است؟! جز از گمان و خواسته دل ها پیروی نمی کنند و به راستی از (سوی) پروردگارش برای آنان هدایت آمده است. ﴿٢٣﴾ آیا انسان هر آنچه را که آرزو کند دارد؟ ﴿٢٤﴾ آری! آخرت و دنیا از آن خداست. ﴿٢٥﴾ و چه بسیار فرشتگانی در آسمانها هستند که شفاعتشان سودی نمی بخشد مگر بعد از آنکه خداوند برای هرکس که بخواهد و بپسندد اجازه دهد. ﴿٢٦﴾

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيَسْمُومُونَ أَلْمَلِكَةَ
تَسْمِيَةَ الْأُنثَى ﴿٢٧﴾ وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ
إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا ﴿٢٨﴾
فَاعْرِضْ عَنْ مَنْ تَوَلَّى عَنْ ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا
الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٢٩﴾ ذَلِكَ مَبْلَغُهُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّ رَبَّكَ
هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ
أَهْتَدَى ﴿٣٠﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسْتَوُوا بِمَا عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ
أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَى ﴿٣١﴾ الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْإِثْمِ
وَالْفَوَاحِشَ إِلَّا اللَّمَمَ إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ هُوَ
أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَإِذْ أَنْتُمْ أَجْنَةٌ
فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ فَلَا تُزَكُّوا أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ
بِمَنِ اتَّقَى ﴿٣٢﴾ أَفَرَأَيْتَ الَّذِي تَوَلَّى ﴿٣٣﴾ وَأَعْطَى قَلِيلًا
وَأَكْدَى ﴿٣٤﴾ أَعِنْدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهُوَ يَرَى ﴿٣٥﴾ أَمْ
لَمْ يُنَبِّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَى ﴿٣٦﴾ وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي
وَفَّى ﴿٣٧﴾ أَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ﴿٣٨﴾ وَأَنْ لَّيْسَ
لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى ﴿٣٩﴾ وَأَنَّ سَعْيَهُ سَوْفَ يُرَى ﴿٤٠﴾
ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءَ الْأَوْفَى ﴿٤١﴾ وَأَنَّ إِلَى رَبِّكَ الْمُنْتَهَى
﴿٤٢﴾ وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَى ﴿٤٣﴾ وَأَنَّهُ هُوَ أَمَاتَ
وَأَحْيَا ﴿٤٤﴾

بی گمان آنانکه به آخرت ایمان نمی آورند فرشتگان را
با نام های زنان نام گذاری می کنند. ﴿۲۷﴾ و آنان به آن
هیچ علمی ندارند. جز از گمان پیروی نمی کنند و به
یقین گمان، آدمی را از (شناخت) حق بی نیاز نمی کند.
﴿۲۸﴾ بنابراین، از کسی روی بگردان که از یاد ما روی
گردان شده و جز زندگی دنیوی نمی خواهد. ﴿۲۹﴾ این
مُنْتَهَا دانش آنان است، بی گمان پروردگارت به
کسیکه از راه او گمراه شده دانایتر است و او به کسیکه
راهیاب شده دانایتر می باشند. ﴿۳۰﴾ و آنچه در
آسمان ها و زمین است از آن خدست تا سرانجام کسانی
را که بد کرده اند به (کیفر) آنچه کرده اند جزا دهد و
تا نیکوکاران را به نکی جزا دهد. ﴿۳۱﴾ کسانی که از
گناهان کبیره و زشتی ها - جز گناهان صغیره - دوری
می گیرند (بدانند که) بی گمان پروردگارت دارای
آمرزش گسترده است. او به (حال) شما وقتی که شما را
از زمین پدید آورد و هنگامی که شما در شکم
مادرانتان جنین هایی بودید دانایتر است. پس، از پاک
بودن خود سخن مگویید. او به پرهیزگاران دانایتر است.
﴿۳۲﴾ آیا آن کسی را دیده ای که روی گردانده است.
﴿۳۳﴾ و اندکی داد و سنگ دل شد. ﴿۳۴﴾ آیا او علم
غیب دارد پس او (همه چیز را) می بیند؟ ﴿۳۵﴾ یا به
آنچه که در صحیفه های موسی بوده خبر داده نشده
است؟ ﴿۳۶﴾ (نیز در صحیفه ابراهیمی که وفا نمود؟
﴿۳۷﴾ (در صحف ایشان آمده است:) که هیچ کس بار
گناه دیگری را بر دوش نمی کشد. ﴿۳۸﴾ و انسان جز
آنچه کرده است ندارد. ﴿۳۹﴾ و اینکه حاصل تالشش
در آخرت دیده می شود (و نیک و بد آن مشخص
می گردد). ﴿۴۰﴾ آنگاه جزای کافی به او داده خواهد
شد. ﴿۴۱﴾ و اینکه بازگشت به سوی پروردگار تو است.
﴿۴۲﴾ و اینکه او می خنداند و می گریاند. ﴿۴۳﴾ و
اینکه اوست که می میراند و زنده می گرداند. ﴿۴۴﴾

وَأَنَّهُ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ۖ مِن نُّطْفَةٍ إِذَا تُمْنَىٰ ۖ وَأَنَّ عَلَيْهِ النَّشَأَ الْأُخْرَىٰ ۖ وَأَنَّهُ هُوَ أَغْنَىٰ وَأَقْنَىٰ ۖ وَأَنَّهُ هُوَ رَبُّ الشَّعَرَىٰ ۖ وَأَنَّهُ أَهْلَكَ عَادًا الْأُولَىٰ ۖ وَثَمُودًا فَمَا أَبْقَىٰ ۖ وَقَوْمَ نُوحٍ مِّن قَبْلُ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ أَظْلَمَ وَأَطْعَىٰ ۖ وَالْمُؤْتَفِكَةَ أَهْوَىٰ ۖ فَغَشَّاهَا مَا غَشَّىٰ ۖ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكَ تَتَمَارَىٰ ۖ هَذَا نَذِيرٌ مِّنَ النَّذْرِ الْأُولَىٰ ۖ أَرَفَتِ الْأَزِفَةَ ۖ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ كَاشِفَةٌ ۖ أَفَمِنَ هَذَا الْحَدِيثِ تَعَجَّبُونَ ۖ وَتَصْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ ۖ وَأَنْتُمْ سَمِيدُونَ ۖ فَاسْجُدُوا لِلَّهِ وَاعْبُدُوا ۝

و اینکه اوست دو نوع نر و ماده را آفرید. ﴿۴۵﴾ از نطفه‌ای بدانگاه که (در رحم) ریخته می‌شوند. ﴿۴۶﴾ و اینکه بر (عهده) اوست پدید آوردن دوباره. ﴿۴۷﴾ و اینکه اوست که بی‌نیاز می‌کند و سرمایه می‌دهد. ﴿۴۸﴾ و اینکه اوست پروردگار ستاره‌شعری. ﴿۴۹﴾ و اینکه او عاد نخستین را نابود کرد. ﴿۵۰﴾ و قوم ثمود را هلاک کرد و از ایشان هیچ باقی نگذاشت. ﴿۵۱﴾ و (نیز) پیش از این قوم نوح را (نابود کرد) بی‌گمان آنان ستمکرت‌تر و سرکش‌تر بودند. ﴿۵۲﴾ و (دیار) مؤتفکه را نگون‌سار کرد. ﴿۵۳﴾ و آن را فرو پوشاند آنچه می‌بایست آن را فرو پوشاند. ﴿۵۴﴾ پس به کدام یک از نعمت‌های پروردگارت شک و تردید می‌ورزی. ﴿۵۵﴾ این بیم دهنده‌ای از بیم‌دهندگان پیشین است. ﴿۵۶﴾ قیامت نزدیک گردیده است. ﴿۵۷﴾ آن جز خداوند، آشکار کننده‌ای ندارد. ﴿۵۸﴾ آیا از این سخن تعجب می‌کنید؟ ﴿۵۹﴾ و می‌خندید و گریه نمی‌کنید. ﴿۶۰﴾ و شما غفلت زده‌اید؟ ﴿۶۱﴾ پس برای خداوند سجده کنید و (او را) بندگی نمایید. ﴿۶۲﴾

سوره قمر

به نام خداوند بخشنده مهربان

قیامت نزدیک شد و ماه شکافت. ﴿۱﴾ و اگر نشانه‌ای را ببیند روی می‌گردانند و می‌گویند: جادویی مؤثر است. ﴿۲﴾ و تکذیب کردند و از خواسته‌های (نفسانی) خود پیروی نمودند و هرکاری هم ثابت و ماندگار می‌ماند. ﴿۳﴾ اخباری که بتواند موجب بیزاری (از گناهان) شود به اندازه کافی برای آنان آمده است. ﴿۴﴾ حکمتی رسا و بسنده است، پس هشدارها سودی نمی‌بخشد. ﴿۵﴾ بنابراین، از ایشان روی بگردان آن روزی که فرا خواننده به چیزی ناخوشایند فرا می‌خواند. ﴿۶﴾

سُورَةُ الْقَمَرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَقْرَبَتِ السَّاعَةُ ۖ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ ۖ وَإِنْ يَرَوْا آيَةً يُعْرِضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ ۖ وَكَذَّبُوا وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ۖ وَكُلُّ أَمْرٍ مُّسْتَقَرٌّ ۖ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنَ الْأَنْبَاءِ مَا فِيهِ مُزْدَجَرٌ ۖ حِكْمَةٌ بَلِغَةٌ ۖ فَمَا تُغْنِ النَّذْرُ ۖ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعِ إِلَىٰ شَيْءٍ نُكْرٍ ۖ

خُشَعًا أَبْصَرُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ
جَرَادٌ مُنْتَشِرٌ ﴿٧﴾ مُهْطِعِينَ إِلَى الدَّاعِ يَقُولُ
الْكُفْرُونَ هَذَا يَوْمٌ عَسِرٌ ﴿٨﴾ كَذَبْتَ قَبْلَهُمْ قَوْمُ
نُوحٍ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ وَازْدُجِرَ ﴿٩﴾ فَدَعَا
رَبَّهُ وَآتَى مَغْلُوبٌ فَانْتَصِرَ ﴿١٠﴾ فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ
بِمَاءٍ مِّنْهُمْ ﴿١١﴾ وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ
عَلَى أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ ﴿١٢﴾ وَحَمَلْنَاهُ عَلَى ذَاتِ الْأَوْجِ وَدُسِرِ
﴿١٣﴾ تَجَرَّى بِأَعْيُنِنَا جَزَاءَ لِّمَن كَانَ كُفِرَ ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ
تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مُّذَكِّرٍ ﴿١٥﴾ فَكَيْفَ كَانَ
عَذَابِي وَنُذِرٍ ﴿١٦﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ
مِنْ مُّذَكِّرٍ ﴿١٧﴾ كَذَبْتَ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذِرٍ
﴿١٨﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمٍ نَّحِسٍ
مُّسْتَمِرٍّ ﴿١٩﴾ تَنْزِعُ النَّاسَ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ مُّنْقَعِرٍ
﴿٢٠﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذِرٍ ﴿٢١﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا
الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّذَكِّرٍ ﴿٢٢﴾ كَذَبْتَ ثَمُودُ
بِالْنُّذُرِ ﴿٢٣﴾ فَقَالُوا أَبَشَرًا مِّثْلَنَا وَاحِدًا تَتَّبِعُهُوَ إِنَّا إِذَا
لَفِيَ ضَلَالٍ وَسُعُرٍ ﴿٢٤﴾ أَلْهَى الدِّكْرُ عَلَيْهِ مِنْ بَيْنِنَا
بَلْ هُوَ كَذَّابٌ أَشِرٌّ ﴿٢٥﴾ سَيَعْلَمُونَ عَذَابَ مَنْ الْكُذَّابُ
الْأَشِرُّ ﴿٢٦﴾ إِنَّا مُرْسِلُوا الثَّاقَةَ فِتْنَةً لَهُمْ فَارْتَقِبْهُمْ
وَأَصْطَبِرْ ﴿٢٧﴾

در حالیکه دیدگانشان فروهسته است. از گورها چنان
بیرون می آیند که گویی آن ها ملخ هایی پراکنده اند.
﴿٧﴾ حال آنکه شتابان به سوی فرا خواننده می روند.
کافران می گویند: این روزی دشوار است. ﴿٨﴾ پیش
از آنان قوم نوح تکذیب کردند و بنده ما را دروغگو
انگاشتند و گفتند: دیوانه است. و (با او) به درستی

رفتار شد. ﴿٩﴾ آنگاه پروردگارش را به فریاد خواند:
به درستی که من مغلوب شده ام پس (از آنان) انتقام
بگیر. ﴿١٠﴾ سپس درهای آسمان را با آبی فروریزنده
گشودیم. ﴿١١﴾ و از زمین چشمه ها جوشانیدیم سپس
آب برای کاری که مقدر شده بود فراهم آمد. ﴿١٢﴾ و
نوح را بر کشتی ساخته شده از تخته ها و میخ ها سوار
کردیم. ﴿١٣﴾ (کشتی) زیر نظر ما روان بود. (این)
پاداش کسی بود که انکارش کرده بودند. ﴿١٤﴾ و
آن را نشانه ای برجای گذاشتیم، پس آیا پند پذیری
هست؟! ﴿١٥﴾ پس عذاب و هشدارهای من چگونه
بود. ﴿١٦﴾ و به راستی که قرآن را برای پند پذیری
آسان گردانده ایم، پس آیا پند پذیری هست؟. ﴿١٧﴾
(قوم) عاد تکذیب کردند (پس بنگر) عذاب من و
هشدارهایم چگونه بود؟. ﴿١٨﴾ به درستی که ما در
روزی شوم (و) به طور مداوم تند باد سختی را بر آنان
فرستادیم. ﴿١٩﴾ بادی که مردمان را از زمین
برمی داشت گویی که آنان تنه های درختان خرمایی
هستند که از جا برکنده شده اند. ﴿٢٠﴾ پس عذاب من
و هشدارهایم چگونه بود. ﴿٢١﴾ و به راستی قرآن را
برای پند پذیری آسان گردانده ایم، پس آیا پند پذیری
هست؟. ﴿٢٢﴾ ثمود هشدارهای (پیامبران) را تکذیب
کردند. ﴿٢٣﴾ آنگاه گفتند: آیا زانسانی از خودمان
پیروی کنیم؟ همانا ما آنگاه در گمراهی و دیوانگی
خواهیم بود. ﴿٢٤﴾ آیا از میان همه ما وحی بر او فرو
فرستاده شده است؟ (خیر) بلکه او دروغگویی خود
پسند است. ﴿٢٥﴾ فردا خواهند دانست که بسیار
دروغگوی خودپسند کیست؟. ﴿٢٦﴾ بی گمان ما ماده
شتر را برای امتحان آنان خواهیم فرستاد، پس (ای
صالح) چشم به راهشان باش و شکیبایی ورز. ﴿٢٧﴾

وَنَبِّئُهُمْ أَنَّ الْمَاءَ قِسْمَةٌ بَيْنَهُمْ كُلُّ شَرْبٍ مُّحْتَضَرٌّ ﴿٢٨﴾
 فَنَادَوْا صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطَىٰ فَعَقَرَ ﴿٢٩﴾ فَكَيْفَ كَانَ
 عَذَابِي وَنُذْرٍ ﴿٣٠﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَاحِدَةً
 فَكَانُوا كَهَشِيمِ الْمُحْتَظِرِ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ
 لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّذَكِّرٍ ﴿٣٢﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ بِالنُّذْرِ
 ﴿٣٣﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّا عَالَ لُوطٌ نَّجَّيْنَاهُمْ
 بِسَحَرٍ ﴿٣٤﴾ نِعْمَةً مِنْ عِنْدِنَا كَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ شَكَرَ
 ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ أَنْذَرَهُمْ بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا بِالنُّذْرِ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ
 رَاوَدُوهُ عَنْ صَيْفِهِ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي
 وَنُذْرٍ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ صَبَّحَهُم بُكْرَةً عَذَابٌ مُّسْتَقَرٌّ ﴿٣٨﴾
 فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذْرٍ ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ
 فَهَلْ مِنْ مُّذَكِّرٍ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ جَاءَ عَالَ فِرْعَوْنَ النُّذْرُ ﴿٤١﴾
 كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذْنَاهُمْ أَخَذَ عَزِيزٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٤٢﴾
 أَكْفَارُكُمْ خَيْرٌ مِنْ أَوْلَائِكُمْ أَمْ لَكُمْ بَرَاءَةٌ فِي
 الزُّبُرِ ﴿٤٣﴾ أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُّنتَصِرٌ ﴿٤٤﴾ سَيَهْرُمُ
 الْجَمْعُ وَيُولُونَ الدُّبْرَ ﴿٤٥﴾ بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ
 وَالسَّاعَةُ أَذْهَىٰ وَأَمْرٌ ﴿٤٦﴾ إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ
 وَسُعْرٍ ﴿٤٧﴾ يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِي النَّارِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ ذُوقُوا
 مَسَّ سَقَرَ ﴿٤٨﴾ إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴿٤٩﴾

و به آنان خبر ده که آب در میان آنان تقسیم شده است.
 نوبت هر کدام که باشد بر سر آب می‌ورد. ﴿٢٨﴾ پس
 یارشان را ندا دادند و او دست درازی کرد آنگاه شتر
 را پی نمود. ﴿٢٩﴾ پس عذاب من و هشدارهایم چگونه
 بود؟ ﴿٣٠﴾ همانا بر آنان بانگ مرگباری را فرستادیم
 و ایشان همگی به صورت گیاه خشکی درآمدند که
 صاحب چهارپایان در آغل جمع‌آوری می‌کند. ﴿٣١﴾

و به راستی قرآن را برای پند پذیری آسان گردانیدیم
 پس آیا پند پذیری هست؟ ﴿٣٢﴾ قوم لوط هشدارهای
 پیامبران را تکذیب کردند. ﴿٣٣﴾ بی‌گمان ما بر آنان
 سنگ‌باری فرستادیم، جز خانواده لوط که آنان را به
 هنگام سحر نجات دادیم. (همه نابود شدند). ﴿٣٤﴾
 این نعمتی بود از جانب ما، بدینسان کسی را که سپاس
 گزارد جزا می‌دهیم. ﴿٣٥﴾ و به راستی (لوط) آنان را از
 کیفر ما بیم داد اما آنان درباره هشدارها شک کردند.
 ﴿٣٦﴾ و همانا با (لوط) درباره مهمانانش سخن گفتند،
 پس ما چشمهایشان را کور کردیم (و گفتیم: طعم)
 عذاب من و هشدارهایم را بچشید. ﴿٣٧﴾ و بامدادن
 عذاب پیایی و پایداری به سراغ ایشان آمد. ﴿٣٨﴾ پس
 (طعم) عذاب من و هشدارهایم را بچشید. ﴿٣٩﴾ و
 به راستی قرآن را برای پند پذیری آسان گردانده‌ایم،
 پس آیا پند پذیری هست؟ ﴿٤٠﴾ و به راستی هشدارها
 به نزد فرعونیان آمد. ﴿٤١﴾ آنان (همه) آیات ما را
 تکذیب کردند آنگاه آنان را چون فرو گرفتن
 پیروزمندی توانا فرو گرفتیم. ﴿٤٢﴾ (ای قریش!) آیا
 کافرانان از اینان (که ذکر شد) بهترند یا اینکه در
 کتاب‌های (پیشین) برائتی دارید. ﴿٤٣﴾ یا اینکه
 می‌گویند: ما گروهی شکست‌ناپذیر هستیم و یک‌دیگر
 را یاری می‌دهیم؟! ﴿٤٤﴾ این گروه شکست خواهند
 خورد و پشت می‌کنند. ﴿٤٥﴾ بلکه موعدشان قیامت
 است و قیامت سخت‌تر و تلخ‌تر است. ﴿٤٦﴾ بی‌گمان
 گناهکاران در نادانی و گمراهی‌اند. ﴿٤٧﴾ روزی که بر
 چهره‌هایشان در دوزخ کشیده می‌شوند (و می‌گوییم:)
 طعم و در آتش دوزخ را بچشید. ﴿٤٨﴾ بی‌گمان ما
 هر چیزی را به اندازه مقرر آفریده‌ایم. ﴿٤٩﴾

وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا
 أَشْيَاعَكُمْ فَهَلْ مِنْ مُدْكِرٍ ﴿٥١﴾ وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ فِي
 الزُّبُرِ ﴿٥٢﴾ وَكُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ مُسْتَطَرٌّ ﴿٥٣﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ
 فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ ﴿٥٤﴾ فِي مَقْعَدٍ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ
 مُّقْتَدِرٍ ﴿٥٥﴾

سُورَةُ الرَّحْمَنِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّحْمَنُ ﴿١﴾ عَلَّمَ الْقُرْآنَ ﴿٢﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ ﴿٣﴾
 عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ﴿٤﴾ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ ﴿٥﴾
 وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ﴿٦﴾ وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا
 وَوَضَعَ الْمِيزَانَ ﴿٧﴾ أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ ﴿٨﴾ وَأَقِيمُوا
 الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ ﴿٩﴾ وَالْأَرْضَ
 وَضَعَهَا لِلْأَنَامِ ﴿١٠﴾ فِيهَا فَكِهِةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ
 الْأَكْمَامِ ﴿١١﴾ وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ ﴿١٢﴾
 فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٣﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ
 مِنْ صَلْصَلٍ كَالْفَخَّارِ ﴿١٤﴾ وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَّارِجٍ
 مِنْ نَارٍ ﴿١٥﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٦﴾

و حکم ما جز مانند چشم به هم زدنی نیست. ﴿۵۰﴾ و
 به راستی امثال شما را نابود کردیم. پس آیا پند پذیری
 هست؟ ﴿۵۱﴾ و هر چیزی را که انجام داده‌اند در کار
 نامه‌ها هست. ﴿۵۲﴾ و هر کوچک و بزرگی نوشته
 شده است. ﴿۵۳﴾ بی گمان پرهیزگاران در باغ‌ها و (در
 جوار) جویباران خواهند بود. ﴿۵۴﴾ در مقام و منزلتی
 راستین در نزد فرمانروایی توانا. ﴿۵۵﴾

سوره رحمن

به نام خداوند بخشنده مهربان

(خداوند) رحمان. ﴿۱﴾ قرآن را آموزش داده‌است.
 ﴿۲﴾ انسان را آفریده‌است. ﴿۳﴾ به او سخن گفتن یاد
 داده‌است. ﴿۴﴾ خورشید و ماه طبق حساب مقرر
 روانند. ﴿۵﴾ و ستاره و درخت سجده می‌برند. ﴿۶﴾ و
 آسمان را برافراشت و ترازو را مقرر کرد. ﴿۷﴾ (با این
 هدف) که در سنجش از حد مگذرید. ﴿۸﴾ و سنجش
 را به داد استوار دارید و در ترازو کاستی در میان
 نیاورید. ﴿۹﴾ و زمین را برای خلق گستراند. ﴿۱۰﴾ در
 آن میوه‌های فراوانی هست و درخت‌های خرما
 پوشش‌دار. ﴿۱۱﴾ (و در آن) دانه برگ‌دار و ریحان
 است. ﴿۱۲﴾ پس کدامیک از نعمت‌های پروردگارتان
 را دروغ می‌انگارید؟ ﴿۱۳﴾ انسان را از گل خشک
 سفال مانند آفرید. ﴿۱۴﴾ و جن را از زبانه‌ای از آتش
 آفرید. ﴿۱۵﴾ پس کدام یک از نعمت‌های
 پروردگارتان را دروغ می‌انگارید؟ ﴿۱۶﴾

رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ ﴿١٧﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٨﴾ مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿١٩﴾ بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ ﴿٢٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢١﴾ يُخْرِجُ مِنْهُمَا الْمُلُوءَ وَالْمَرْجَانُ ﴿٢٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٣﴾ وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ ﴿٢٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٥﴾ كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ﴿٢٦﴾ وَيَبْقَى وَجْهَ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٢٧﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٨﴾ يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ ﴿٢٩﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٠﴾ سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيُّهَ الثَّقَلَانِ ﴿٣١﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٢﴾ يَمْعَشَرُ الْجَنِّ وَالْإِنْسِ إِنْ أَسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَتَفَدُّوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُدُوا لَا تَتَفَدُّونَ إِلَّا بِسُلْطَنِ ﴿٣٣﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٤﴾ يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شَوَاظٌ مِّن نَّارٍ وَنَحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرَانِ ﴿٣٥﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٦﴾ فَإِذَا أَنْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ ﴿٣٧﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٨﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ ﴿٣٩﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

﴿٤٠﴾

پروردگار دو مشرق و دو مغرب. ﴿١٧﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟ ﴿١٨﴾ دو دریا را (در کنار هم) روان کرد تا (به هم) پیوندند. ﴿١٩﴾ بین آن دو حجابی است که (به محدوده هم دیگر) تجاوز نمی کنند. ﴿٢٠﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟ ﴿٢١﴾ از آن دو مروارید و مرجان بیرون می آید. ﴿٢٢﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را دروغ می انگارید؟ ﴿٢٣﴾ و او (=خداوند) در دریا کشتی های (بادبان) برافراشته کوه وار دارد. ﴿٢٤﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را دروغ می انگارید. ﴿٢٥﴾ هرکس بر آن (زمین) است، فناپذیر است. ﴿٢٦﴾ و (تنها) ذات پروردگار شکوهمند گرامی باقی می ماند. ﴿٢٧﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را دروغ می انگارید؟ ﴿٢٨﴾ هرکس که در آسمان ها و زمین است از او (کمک) می خواهد و هر روزی او در کاری است. ﴿٢٩﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟ ﴿٣٠﴾ ای انس و جن به زودی به حساب شما می پردازیم. ﴿٣١﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟ ﴿٣٢﴾ ای گروه جن و انس! اگر می توانید از کناره های آسمان و زمین بگذرید، پس بگذرید، جز به توانی (شگرف از آنها) نمی توانید بگذرید. ﴿٣٣﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را دروغ می انگارید؟ ﴿٣٤﴾ شعله ای از آتش بر شما فرستاده می شود و (نیز) دودی. آن گاه نمی توانید انتقام بگیرید. ﴿٣٥﴾ پس کدامیک از نعمت های پروردگارتان را دروغ می انگارید؟ ﴿٣٦﴾ پس چون آسمان بشکافد آن گاه (مانند) گل سرخی همچون روغن گداخته شود. ﴿٣٧﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را دروغ می انگارید؟ ﴿٣٨﴾ پس آن روز هیچ انس و جنی از گناهش پرسیده نمی شود. ﴿٣٩﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را دروغ می انگارید؟ ﴿٤٠﴾

يَعْرِفُ الْمُجْرِمُونَ بِسِيمَاهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالتَّوَصَّى
وَالْأَقْدَامِ ﴿٤١﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٢﴾
هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٤٣﴾
يَطُوفُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ ءَانِ ﴿٤٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٥﴾ وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ
جَنَّتَانِ ﴿٤٦﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٧﴾ ذَوَاتَا
أَفْنَانٍ ﴿٤٨﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٩﴾ فِيهِمَا
عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ ﴿٥٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥١﴾
فِيهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجَانِ ﴿٥٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٣﴾ مُتَّكِئِينَ عَلَى فُرُشٍ بَطَآئِنُهَا
مِنْ إِسْتَبْرَقٍ وَجَنَى الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ ﴿٥٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٥﴾ فِيهِنَّ قَلْصِرَتْ الْظُرْفُ لَمْ
يَطْمِئِنَّهُنَّ أَنْسَ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿٥٦﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٧﴾ كَأَنَّهُنَّ الْيَاقُوتُ وَالْمَرْجَانُ
﴿٥٨﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٩﴾ هَلْ جَزَاءُ
الْإِحْسَنِ إِلَّا الْإِحْسَنُ ﴿٦٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا
تُكَذِّبَانِ ﴿٦١﴾ وَمَنْ دُونَهُمَا جَنَّتَانِ ﴿٦٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٣﴾ مُدْهَمَمَتَانِ ﴿٦٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٥﴾ فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَاجَتَانِ ﴿٦٦﴾
فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٧﴾

گناه کاران از قیافه هایشان شناخته می شوند آن گاه از ناحیه پیشانی و پاها گرفته می شوند. ﴿۴۱﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟ ﴿۴۲﴾ این است دوزخی که آن را گناهکاران دروغ می انگشاندند. ﴿۴۳﴾ بین آن و آب گرمی جوشان می گردند. ﴿۴۴﴾ پس کدام یک از

نعمت های پروردگارتان را دروغ می انگارید؟ ﴿۴۵﴾ و کسیکه از ایستادن (در حضور) پروردگارش ترسیده باشد دو باغ دارد. ﴿۴۶﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را دروغ می انگارید؟ ﴿۴۷﴾ (دو باغ که درختانش) شاخه های بسیار دارند. ﴿۴۸﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟ ﴿۴۹﴾ در آن دو (باغ) دو چشمه روانند. ﴿۵۰﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را دروغ می انگارید؟ ﴿۵۱﴾ در آن دو (باغ) از هر میوه ای از دو نوع است. ﴿۵۲﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را دروغ می انگارید؟ ﴿۵۳﴾ بر فرش هایی تکیه زده اند که آسترهایش از ابریشم ستر است، و میوه آن دو باغ در دسترس است. ﴿۵۴﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را دروغ می انگارید؟ ﴿۵۵﴾ در آن (کاخ ها حوریانی) دیده فروهشته هستند که پیش از آنان دست هیچ انس و جنی به آنها نرسیده است. ﴿۵۶﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را دروغ می انگارید؟ ﴿۵۷﴾ گویی آن ها یاقوت و مرجانند. ﴿۵۸﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را دروغ می انگارید؟ ﴿۵۹﴾ آیا پاداش نیکوکاری جز نیکوکاری است. ﴿۶۰﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟ ﴿۶۱﴾ و جز (این) دو (باغ) دو باغ دیگر است. ﴿۶۲﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟ ﴿۶۳﴾ هردو کاملاً سبز و خرم هستند. ﴿۶۴﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟ ﴿۶۵﴾ در آن دو (باغ) دو چشمه جوشان است. ﴿۶۶﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟ ﴿۶۷﴾

فِيهِمَا فَكِيهَةٌ وَخُلٌّ وَرُمَانٌ ﴿٦٨﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٩﴾ فِيهِنَّ حَيْرَاتٌ حِسَانٌ ﴿٧٠﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧١﴾ حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ ﴿٧٢﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٣﴾ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿٧٤﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٥﴾ مُتَكَيِّفَاتٌ عَلَى رَفْرَفٍ خُضِرٍ وَعَبْقَرِيٍّ حِسَانٍ ﴿٧٦﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٧﴾ تَبَرَّكَ أَسمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٧٨﴾

در آن دو (باغ) میوه و درختان خرما و انار هست. ﴿٦٨﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟ ﴿٦٩﴾ در آن باغ ها زنان برگزیده زیبا هستند. ﴿٧٠﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟ ﴿٧١﴾ حوریان نگه داشته شده در خیمه ها. ﴿٧٢﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟ ﴿٧٣﴾ دست هیچ انس و جنی پیش از آنان (=مؤمنان) به آنان نرسیده است. ﴿٧٤﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟ ﴿٧٥﴾ درحالی که بر بالش های سبز و بسترهای نیک تکیه زده اند. ﴿٧٦﴾ پس کدام یک از نعمت های پروردگارتان را تکذیب می کنید؟ ﴿٧٧﴾ خجسته است نام پروردگار شکوهمند و گرامی دارنده. ﴿٧٨﴾

سوره واقعه

به نام خداوند بخشنده مهربان

هنگامی که واقعه برپا شود. ﴿١﴾ رخ دادن آن قطعی و جای تکذیب نیست. ﴿٢﴾ (گروهی را) پایین می آورد (و گروهی را) بالا می برد. ﴿٣﴾ آنگاه که زمین به شدت تکان داده می شود. ﴿٤﴾ و کوه ها در هم کوبیده شوند و ریزه ریزه گردند. ﴿٥﴾ و چون غبار پراکنده گردند. ﴿٦﴾ و شما سه گروه خواهید شد. ﴿٧﴾ سمت راستی ها! اما چه سمت راستی هایی؟ ﴿٨﴾ و سمت چپی ها! اما چه سمت چپی هایی. ﴿٩﴾ و پیشی گیرندگانی که پشتازند. ﴿١٠﴾ اینان مقربان (درگاه خداوند) هستند. ﴿١١﴾ در باغ های پر ناز و نعمت (خواهند بود). ﴿١٢﴾ گروهی از پیشینیان. ﴿١٣﴾ و گروه اندکی از پسینیان هستند. ﴿١٤﴾ بر تخت های گوهر نشان (خواهند نشست). ﴿١٥﴾ روبروی هم بر این تخت ها تکیه می زنند. ﴿١٦﴾

سُورَةُ الْوَاقِعَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١﴾ لَيْسَ لَوْعَتِهَا كَاذِبَةٌ ﴿٢﴾ خَافِضَةٌ رَافِعَةٌ ﴿٣﴾ إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًا ﴿٤﴾ وَبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًا ﴿٥﴾ فَكَانَتْ هَبَاءً مُنْبَثًا ﴿٦﴾ وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً ﴿٧﴾ فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿٨﴾ وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿٩﴾ وَالسَّيْقُونِ السَّيْقُونَ ﴿١٠﴾ أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ﴿١١﴾ فِي جَنَّتِ النَّعِيمِ ﴿١٢﴾ ثَلَاثَةٌ مِّنَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ وَقَلِيلٌ مِّنَ الْآخِرِينَ ﴿١٤﴾ عَلَى سُرُرٍ مَّوْضُونَةٍ ﴿١٥﴾ مُتَكَيِّفِينَ عَلَيْهَا مُتَقَلِّبِينَ ﴿١٦﴾

يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ ﴿١٧﴾ بِأَكْوَابٍ
وَأَبَارِيقٍ وَكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ ﴿١٨﴾ لَا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا
وَلَا يُنزِفُونَ ﴿١٩﴾ وَفَلَكَهٖ مِّمَّا يَتَخَيَّرُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَحْمِ
طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢١﴾ وَحُورٌ عِينٌ ﴿٢٢﴾ كَأَمْثَلِ اللَّوْلُؤِ
الْمَكْنُونِ ﴿٢٣﴾ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ لَا
يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْثِيمًا ﴿٢٥﴾ إِلَّا قِيلًا سَلَامًا
سَلَامًا ﴿٢٦﴾ وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ ﴿٢٧﴾
فِي سِدْرٍ مَّخْضُودٍ ﴿٢٨﴾ وَطَلْحٍ مَّنضُودٍ ﴿٢٩﴾ وَظِلٍّ مَّمْدُودٍ
﴿٣٠﴾ وَمَاءٍ مَّسْكُوبٍ ﴿٣١﴾ وَفَلَكَهٖ كَثِيرَةٌ ﴿٣٢﴾ لَا
مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ ﴿٣٣﴾ وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ ﴿٣٤﴾ إِنَّا
أَنشَأْنَاهُنَّ إِنشَاءً ﴿٣٥﴾ فَجَعَلْنَاهُنَّ أَبْكَارًا ﴿٣٦﴾ غُرْبًا
أَثَرًا ﴿٣٧﴾ لِأَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٣٨﴾ ثُلَّةٌ مِّنَ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٩﴾
وَتِلْكَ مِّنَ الْآخِرِينَ ﴿٤٠﴾ وَأَصْحَابُ الشِّمَالِ مَا
أَصْحَابُ الشِّمَالِ ﴿٤١﴾ فِي سَمُومٍ وَحَمِيمٍ ﴿٤٢﴾ وَظِلٍّ مِّن
يَحْمُومٍ ﴿٤٣﴾ لَا بَارِدٍ وَلَا كَرِيمٍ ﴿٤٤﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ
ذَٰلِكَ مُتْرَفِينَ ﴿٤٥﴾ وَكَانُوا يُصِرُّونَ عَلَى الْحِنثِ الْعَظِيمِ
﴿٤٦﴾ وَكَانُوا يَقُولُونَ أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَءِنَّا
لَمَبْعُوثُونَ ﴿٤٧﴾ أَوْ عَابَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ﴿٤٨﴾ قُلْ إِنَّ الْأَوَّلِينَ
وَالْآخِرِينَ ﴿٤٩﴾ لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ

﴿٥٠﴾

نوجوانانی که همیشه نوجوان باقی می‌مانند بر (گرد)
آنان می‌گردند. ﴿١٧﴾ با جام‌های شراب گوارا که هیچ
بیماری و آفتی ندارد بر آنان می‌گردانند. ﴿١٨﴾ نه از
آن (شراب) سردرد می‌گیرند و نه عقل و شعور خود را
از دست می‌دهند. ﴿١٩﴾ (و به گرد آنان می‌گردند) با
میوه‌هایی که برمی‌گزیند. ﴿٢٠﴾ و گوشت پرندۀ ای که
بخواهند و آرزو کنند. ﴿٢١﴾ و حوران چشم درشت
(دارند). ﴿٢٢﴾ همچون مروارید نهفته‌اند. ﴿٢٣﴾
(نعمت‌هایی که بدیشان داده می‌شود) به پاداش
کارهایی است که می‌کرده‌اند. ﴿٢٤﴾ در آنجا نه سخن
یهوده می‌شنوند و نه سخن گناه‌آلود. ﴿٢٥﴾ مگر این
سخن را که (همگی) سلام و درود باد. ﴿٢٦﴾ و سمت
راستی‌ها چه (وضع و) حالی دارند سمت راستی‌ها؟
﴿٢٧﴾ (در میان) درختان سدر بی‌خار. ﴿٢٨﴾ و درختان
موز که میوه‌هایش روی هم چیده شده است. ﴿٢٩﴾ و
سایه‌ای گسترده. ﴿٣٠﴾ و آبی‌ریزان. ﴿٣١﴾ و در میان
میوه‌های فراوان هستند. ﴿٣٢﴾ که نه تمام می‌شود و نه
منع می‌گردد. ﴿٣٣﴾ و بسترهای بلند. ﴿٣٤﴾ بی‌گمان ما
آنان را چنانکه سزد آفریده‌ایم. ﴿٣٥﴾ و آنان را دوشیزه
گردانیده‌ایم. ﴿٣٦﴾ شوی دوست و هم سن و سال.
﴿٣٧﴾ (همۀ این‌ها متعلق) به سمت راستی‌هاست. ﴿٣٨﴾
گروه بسیاری از پیشینیان. ﴿٣٩﴾ و گروه بسیاری از
پسینیانند. ﴿٤٠﴾ و نگون‌بختان، چه (وضع و) حالی
دارند نگون‌بختان! ﴿٤١﴾ در آتش باد و آب جوش
خواهند بود. ﴿٤٢﴾ و در سایه‌ای از دود سیاه. ﴿٤٣﴾ نه
خنک است و نه ارزشمند. ﴿٤٤﴾ آنان پیش از این
خوشگذران بوده‌اند. ﴿٤٥﴾ و بر گناه بزرگ پای
می‌فشرده‌اند. ﴿٤٦﴾ و می‌گفتند: آیا چون مردیم و خاک
و استخوان گشتیم برانگیخته خواهیم شد؟ ﴿٤٧﴾ آیا
پدران نخستین ما (نیز برانگیخته می‌شوند؟). ﴿٤٨﴾ بگو:
بدون شک پیشینیان و پسینیان. ﴿٤٩﴾ همانا در موعد
روزی معین گردآورده می‌شوند. ﴿٥٠﴾

ثُمَّ إِنَّكُمْ أَتَيْهَا الضَّالُّونَ الْمُكَذِّبُونَ ﴿٥١﴾ لَا كِلُونَ مِنْ شَجَرٍ مِنْ زُقُومٍ ﴿٥٢﴾ فَمَا لِيُون مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٥٣﴾ فَشَرِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ ﴿٥٤﴾ فَشَرِبُونَ شُرَبَ الْهِيمِ ﴿٥٥﴾ هَذَا نُزْلُهُمْ يَوْمَ الدِّينِ ﴿٥٦﴾ نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ ﴿٥٧﴾ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تُمْنُونَ ﴿٥٨﴾ ءَأَنْتُمْ تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ ﴿٥٩﴾ نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْأَمَوتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٦٠﴾ عَلَى أَنْ تُبَدِّلَ أَمْثَلَكُمْ وَنُنشِئَكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ ﴿٦٣﴾ ءَأَنْتُمْ تَزْرَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ ﴿٦٤﴾ لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطَامًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ ﴿٦٥﴾ إِنَّا لَمُعْرِضُونَ ﴿٦٦﴾ بَلْ نَحْنُ مُحَرِّمُونَ ﴿٦٧﴾ أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ ﴿٦٨﴾ ءَأَنْتُمْ أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ الْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ الْمُنزِلُونَ ﴿٦٩﴾ لَوْ نَشَاءُ جَعَلْنَاهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ ﴿٧٠﴾ أَفَرَأَيْتُمُ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ ﴿٧١﴾ ءَأَنْتُمْ أَنْشَأْتُمْ شَجَرَتَهَا أَمْ نَحْنُ الْمُنشِئُونَ ﴿٧٢﴾ نَحْنُ جَعَلْنَاهَا تَذَكُّرًا وَمَتَلَعًا لِّلْمُقْوِينَ ﴿٧٣﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾ فَلَا أَقْسَمُ بِمَوْقِعِ النُّجُومِ ﴿٧٥﴾ وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لَّوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ ﴿٧٦﴾

سپس شما ای گمراهان تکذیب کننده! ﴿٥١﴾ قطعاً از درخت زقوم خواهید خورد. ﴿٥٢﴾ و شکم‌ها را از آن پر می‌کنید. ﴿٥٣﴾ آنگاه بر آن از آب جوش می‌آشامید. ﴿٥٤﴾ و مانند شتران عطش‌زده می‌آشامید. ﴿٥٥﴾ این پذیرایی آنان در روز جزاست. ﴿٥٦﴾ ما شما را آفریده‌ایم پس چرا باور نمی‌کنید؟ ﴿٥٧﴾ آیا درباره نطفه‌ای که به (رحم زنان) می‌جهانید اندیشیده‌اند و دقت کرده‌اید؟ ﴿٥٨﴾ آیا شما آن‌را می‌آفرینید یا ما آفریدگاریم؟ ﴿٥٩﴾ ما درمیان شما مرگ را مقدر کرده‌ایم و هرگز عاجز و ناتوان نیستیم. ﴿٦٠﴾ در اینکه همانند شما را جایگزین کنیم و شما را در جهانی که نمی‌دایند آفرینش تازه‌ای ببخشیم. ﴿٦١﴾ و به‌راستی شما آفرینش شما آفرینش نخستین را دانسته‌اید، پس چرا پند نمی‌پذیرید؟ ﴿٦٢﴾ آیا در آنچه کشت می‌کنید اندیشیده‌اید. ﴿٦٣﴾ آیا شما آن‌را می‌رویانی‌د یا ما می‌رویانی‌م. ﴿٦٤﴾ اگر بخواهیم آن‌را گیاهی خشک و پرپر شده می‌گردانیم و شگفت‌زده می‌شوید. ﴿٦٥﴾ بی‌گمان ما غرامت دیده‌ایم. ﴿٦٦﴾ بلکه ما بی‌بهره هستیم. ﴿٦٧﴾ آیا در آبی که می‌آشامید اندیشیده‌اید. ﴿٦٨﴾ آیا شما آن‌را از ابر پایین آورده‌اید یا ما آن‌را فرود می‌آوریم. ﴿٦٩﴾ اگر بخواهیم آن‌را شور می‌گردانیم پس چرا سپاس نمی‌گذارید؟ ﴿٧٠﴾ آیا در آتشی که از (میان شاخه درخت) برمی‌آورید اندیشیده‌اید. ﴿٧١﴾ آیا شما درختش را آفریده‌اید یا ما آفریننده‌ایم؟ ﴿٧٢﴾ ما آن‌را (مایه) پند و منفعتی برای رهگذران قرار داده‌ایم. ﴿٧٣﴾ پس نام پروردگار بزرگ را به پاکی یاد کن. ﴿٧٤﴾ پس به جایگاه فرو گرائیدن ستارگان سوگند یاد می‌کنیم. ﴿٧٥﴾ و اگر بدانید آن سوگندی بزرگ است. ﴿٧٦﴾

إِنَّهُ لَقُرْءَانٌ كَرِيمٌ ﴿٧٧﴾ فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ ﴿٧٨﴾ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ ﴿٧٩﴾ تَنْزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨٠﴾ أَفَبِهَذَا الْحَدِيثِ أَنْتُمْ مُدْهِنُونَ ﴿٨١﴾ وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنْتُمْ تُكْذِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُقُومَ ﴿٨٣﴾ وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ ﴿٨٤﴾ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلَكِنْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿٨٥﴾ فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ ﴿٨٦﴾ تَرْجِعُونَهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٨٧﴾ فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُفْرَبِينَ ﴿٨٨﴾ فَرَوْحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّتْ نَعِيمٍ ﴿٨٩﴾ وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٩٠﴾ فَسَلَامٌ لَّكَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٩١﴾ وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُكْذِبِينَ الضَّالِّينَ ﴿٩٢﴾ فَنَزُلُ مِنْ حَمِيمٍ ﴿٩٣﴾ وَتَصْلِيَةٌ جَهِيمٍ ﴿٩٤﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَ حَقُّ الْيَقِينِ ﴿٩٥﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٩٦﴾

سُورَةُ الْحَدِيدِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ يُحْيِي وَيُمِيتُ ۚ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢﴾ هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ ۖ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ ۚ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣﴾

که این (کتاب) قرآنی گران قدر است. ﴿٧٧﴾ در کتابی پنهان قرار دارد. ﴿٧٨﴾ جز پاکان به آن دست نمی‌رسانند. ﴿٧٩﴾ از (سوی) پروردگار جهانیان نازل شده است. ﴿٨٠﴾ آیا نسبت به این کلام سستی و سهل‌انگاری می‌کنید؟! ﴿٨١﴾ و (سپاس) روزی خود را دروغ انگاشتن (روزی‌دهنده) قرار می‌دهید؟ ﴿٨٢﴾ پس چرا هنگامی که جان به حلقوم می‌رسد (توانایی بازگرداندن آن را ندارید؟). ﴿٨٣﴾ و شما آنگاه می‌نگرید. ﴿٨٤﴾ ما به او نزدیک‌تریم از شما، ولی نمی‌بینید. ﴿٨٥﴾ پس اگر برای شما جزا (و حساب و کتابی) در کار نیست. ﴿٨٦﴾ اگر راست می‌گویید چرا روح را باز نمی‌گردانید. ﴿٨٧﴾ پس اما اگر از مقربان باشد. ﴿٨٨﴾ آسایش و ریحان و باغ پرناز و نعمت دارد. ﴿٨٩﴾ و اگر از یاران راست باشد. ﴿٩٠﴾ از سوی یاران راست درودت باد! ﴿٩١﴾ و اما اگر از جمله تکذیب‌کنندگان گمراه باشد. ﴿٩٢﴾ با آب جوشان از او پذیرایی می‌گردد. ﴿٩٣﴾ و (سرانجامش) در افتادن به دوزخ است. ﴿٩٤﴾ بی‌گمان این خبر راست یقین است. ﴿٩٥﴾ پس نام پروردگار بزرگت را به پاکی یاد کن. ﴿٩٦﴾

سوره حدید

به نام خداوند بخشنده مهربان

آنچه در آسمان‌ها و زمین است خداوند را به پاکی یاد می‌کنند و اوست پیروزمند فرزانه. ﴿١﴾ فرمانروایی آسمان‌ها و زمین از آن اوست و او زنده می‌گرداند و می‌میراند و او بر همه چیزی تواناست. ﴿٢﴾ او «اول» و «آخر» و «ظاهر» و «باطن» است و او به همه چیز داناست. ﴿٣﴾

هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤﴾ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٥﴾ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٦﴾ ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَنْفِقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَخْلِفِينَ فِيهِ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾ وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ يَدْعُوكُمْ لَتُؤْمِنُوا بِرَبِّكُمْ وَقَدْ أَخَذَ مِيثَاقَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ عَلَىٰ عَبْدِهِ ءَايَاتٍ بَيِّنَاتٍ لِّيُخْرِجَكُمْ مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَإِنَّ اللَّهَ بِكُمْ لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٩﴾ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَّنْ أَنْفَقَ مِن قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَتْلٍ أُولَٰئِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِن بَعْدُ وَقَتَلُوا وَكَلَّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٠﴾ مَّن ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ وَهُوَ لَءٌ وَأَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١١﴾

اوست خدایی که آسمان‌ها و زمین را در شش روز آفرید آنگاه بر عرش بلند و مرتفع گردید، می‌داند آنچه را که وارد زمین می‌شود و آنچه را که از آن خارج می‌گردد هرکجا که باشید با شماست و خداوند به آنچه می‌کنید بیناست. ﴿۴﴾ فرمانروایی آسمان‌ها و زمین از آن اوست و کارها بدو برگردانده می‌شود. ﴿۵﴾ شب را در روز، و روز را در شب داخل می‌گرداند و او به راز دل‌ها داناست. ﴿۶﴾ به خدا و پیغمبرش ایمان بیاورید و از آنچه شما را در آن جانشین ساخته است ببخشید زیرا کسانی که از شما ایمان بیاورند و بذل و بخشش بکنند پاداش بزرگی دارند. ﴿۷﴾ و شما را چه شده که به خدا ایمان نمی‌آورید درحالی‌که پیغمبر شما را فرا می‌خواند تا به پروردگارتان ایمان بیاورید. و اگر مؤمن باشید به راستی خدا از شما پیمان گرفته است. ﴿۸﴾ اوست خدایی که بر بنده‌اش آیه‌های روشن نازل می‌کند تا شما را از تاریکی‌ها به نور باز برد و خداوند نسبت به شما بخشندهٔ مهربان است. ﴿۹﴾ و شما را چه شده است که در راه خدا انفاق نمی‌کنید، حال آنکه میراث آسمان‌ها و زمین از آن خداست؟! کسانی از شما که پیش از فتح انفاق کرده‌اند و جنگیده‌اند (با انفاق کنندگان و جاهدگران پس از فتح) یکسان نیستند، آنان درجه و مقامشان فراتر و برتر از درجه و مقام کسانی است که بعد از فتح بذل و بخشش نموده و جنگیده‌اند اما به هر حال خداوند به همه وعدهٔ پاداش نیکو را داده است و خداوند از آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿۱۰﴾ کیست کسی که به خدا قرض نیکویی دهد تا آن را برایش چند برابر گرداند و او پاداشی ارزشمند دارد. ﴿۱۱﴾

يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعَى نُورُهُمْ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ بُشْرَاكُمُ الْيَوْمَ جَنَّتْ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾ يَوْمَ يَقُولُ الْمُنْفِقُونَ وَالْمُنْفِقَاتُ لِلَّذِينَ آمَنُوا انظُرُونَا نَقْتَبِسْ مِنْ نُورِكُمْ قِيلَ ارْجِعُوا وَرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا فَضُرِبَ بَيْنَهُم بِسُورٍ لَهُ بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِنْ قِبَلِهِ الْعَذَابُ ﴿١٣﴾ يُنَادُونَهُمْ أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ قَالُوا بَلَى وَلَكِنَّكُمْ فَتَنْتُمْ أَنْفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْأَمَانِيُّ حَتَّى جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ وَغَرَّكُمْ بِاللَّهِ الْغُرُورُ ﴿١٤﴾ فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنْكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مَأْوَاكُمُ النَّارُ هِيَ مَوْلَاكُمْ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾ أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿١٦﴾ أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَيَّنَّا لَكُمْ الْأَلَايَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّ الْمَصْدَقِينَ وَالْمَصْدَقَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضَعْفُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١٨﴾

روزی که مردان و زنان مؤمن را می بینی که نورشان پیشاپیش آنان و در سمت راستشان شتابان است. امروز شما را مژده باد باغ هایی که (در زیر کاخ های آن) رودبارها جاری است و در آنجا جاودانه اید. این است رستگاری بزرگ. ﴿۱۲﴾ روزی که مردان و زنان منافق به مؤمنان می گویند: به ما بنگرید تا از نورتان بهره ای بگیریم گفته می شود: به پشت سرتان برگردید و (در آنجا) نور بجوید. پس میان آنان دیواری زده می شود که دری دارد داخل آن رو به رحمت و خارج آن رو به عذاب است. ﴿۱۳﴾ (منافقان) به آنان ندا می دهند: آیا با شما نبودیم؟ می گویند: بلی، و لیکن خویشان را گرفتار بلا کردید و چشم به راه ماندید و شک کردید و آرزوها شما را گول زد تا آنکه حکم خداوند در رسید و فریبنده شما را فریفت. ﴿۱۴﴾ پس امروز هم از شما و هم از کافران بلاگردانی پذیرفته نمی شود جایگاه شما آتش دوزخ است. آتش یاور و سرپرست شماست، و چه بد سرنوشتی است. ﴿۱۵﴾ آیا برای مؤمنان وقت آن فرا نرسیده است که دل هایشان به (هنگام) یاد خدا و (هنگام) به یاد آوردن آنچه از حق نازل شده است خشوع یابد و مانند کسانی نباشند که پیش از این به آنان کتاب داده شد و روزگار بر آنان دراز آمد آنگاه دل هایشان سخت شد و بیش ترشان بدکارند؟! ﴿۱۶﴾ بدانید که خداوند زمین را پس از پژمردگی اش زنده می کند. به راستی آیات را به روشنی برایتان بیان کردیم تا این که شما خرد ورزید. ﴿۱۷﴾ بی گمان مردان و زنان صدقه دهنده و کسانی که به خداوند قرض نیکو می دهند (پاداش) آنان چندین برابر داده می شود و آنان پاداشی گران قدر دارند. ﴿۱۸﴾

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّٰدِقُونَ
وَالشَّهَدَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ ۖ وَالَّذِينَ
كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ
﴿١٩﴾ اَعْلَمُوا أَنَّمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهُوْ وَزِينَةٌ
وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِى الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ
كَمَثَلٍ غَيْثٍ أَعْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهُ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَاهُ
مُصْفَرًّا ثُمَّ يَكُونُ حُطَمًا ۖ وَفِى الْآخِرَةِ عَذَابٌ
شَدِيدٌ وَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٌ وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا
إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ ﴿٢٠﴾ سَابِقُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ
وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ
لِلَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ۚ ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ
مَن يَشَآءُ ۗ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢١﴾ مَا أَصَابَ
مِن مُّصِيبَةٍ فِى الْأَرْضِ وَلَا فِى أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِى
كِتَابٍ مِّن قَبْلِ أَن نَّبْرَأَهَا ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ
﴿٢٢﴾ لِّكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا
ءَاتَاكُمْ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿٢٣﴾ الَّذِينَ
يَبْخُلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ
اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٤﴾

و کسانی که به خدا و پیغمبرش ایمان آورده‌اند آنان راستانند، و شهیدان نزد پروردگارشان پاداش و نورشان را دارند، و کسانی که کفر ورزیدند و آیات ما را تکذیب کردند آنان دوزخی‌اند. ﴿۱۹﴾ بدانید که زندگانی دنیا تنها بازی، سرگرمی و آرایش و فخرفروشی در میانان و افزون‌خواهی در اموال و اولاد است و بس. مانند بارانی که گیاهان آن کشاورزان را به شگفت می‌آورد سپس خشک می‌شود و آنرا زرد می‌بینی و آن‌گاه خرد و تگه تگه می‌گردد. و در آخرت عذابی سخت و (هم) آمرزش و خشنودی از سوی خدا خواهد بود. و زندگانی دنیا جز مایه فریب نیست. ﴿۲۰﴾ به‌سوی آمرزشی از پروردگارتان و بهشتی که پهنایش مانند پهنای آسمان و زمین است بشتابید که برای کسانی که به خدا و رسول او ایمان آورده‌اند آماده شده است. این فضل خداست، آنرا به هرکس بخواهد می‌دهد و خداوند دارای فضل بزرگ است. ﴿۲۱﴾ هیچ مصیبتی در زمین و نه در جان‌هایتان نرسد مگر پیش از آنکه آنرا پدید آوریم در کتابی نوشته شده است. بی‌گمان این امر بر خداوند آسان است. ﴿۲۲﴾ این بدان خاطر است تا برای آنچه از دستتان رفته است اندوه نخورید و به آنچه که (خداوند) به شما می‌دهد شاد نشوید و خداوند هیچ شخص متکبر فخرفروشی را دوست نمی‌دارد. ﴿۲۳﴾ همان کسانی که بخل می‌روزند و مردم را به بخل ورزیدن فرمان می‌دهند و هرکس که روی‌گردان شود (بداند که) خداوند بی‌نیاز و ستوده است. ﴿۲۴﴾

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٢٦﴾ ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَى عَائِثِهِمْ بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَعَاتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهَابَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ إِلَّا ابْتِغَاءَ رِضْوَانِ اللَّهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا فَآتَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٢٧﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَآمِنُوا بِرُسُلِهِ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٨﴾ لَيْلًا يَعْلَمُ أَهْلُ الْكِتَابِ أَلَّا يَقْدِرُونَ عَلَى شَيْءٍ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَأَنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

ما پیامبرانمان را با دلیلهای روشن فرستادیم و با آنها کتاب و ترازو، را نیز نازل کردیم تا مردم به عدالت عمل کنند و آهن را که در آن نیرویی سخت و منافی برای مردم است فرو فرستادیم، تا خدا بداند چه کسی به نادیده، او و پیامبرانش را یاری می کند زیرا خدا توانا و پیروزمند است. ﴿۲۵﴾ و به راستی نوح و ابراهیم را فرستادیم و در (میان) فرزندان شان نبوت و کتاب قرار دادیم که برخی از آنان راه یافته و بسیاری از ایشان بدکارند. ﴿۲۶﴾ سپس به دنبال آنان پیغمبران خود را فرستادیم و عیسی پسر مریم را در پی آنان آوردیم و به او انجیل دادیم و در دلهای کسانی که از او پیروی کردند مهربانی و بخشایش قرار دادیم. و رهبانیتی که خود آنرا پدید آوردند ما آنرا بر آنان واجب نکرده بودیم بلکه آنان برای به دست آوردن خشنودی خداوند (آنرا پدید آورده بودند) آن گاه چنانکه باید (حَقِّش را) رعایت نکردند. پس به مؤمنان پاداش آنانرا دادیم و بسیاری از آنان بدکار بودند. ﴿۲۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! از خدا بترسید و به پیغمبر او ایمان بیاورید تا خداوند دو پاداش خود را به شما بدهد و برایتان نوری قرار دهد که در پرتو آن حرکت کنید. و تا شما را بیامرزد و خداوند آمرزنده ای مهربان است. ﴿۲۸﴾ تا اهل کتاب بدانند که چیزی از فضل خدا را در اختیار ندارند و اینکه فضل و عطا در دست خدا است و آنرا به هر کس که بخواهد می دهد و خداوند دارای فضل بزرگ است. ﴿۲۹﴾

سُورَةُ الْمُجَادَلَةِ

سوره مجادله

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِي
إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ
﴿١﴾ الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْكُمْ مِّنْ نِّسَائِهِمْ مَا هُنَّ
أُمَّهَاتِهِمْ إِنْ أُمَّهُتُهُمْ إِلَّا الَّتَى وَلَدْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ
لَيَقُولُونَ مُنْكَرًا مِّنَ الْقَوْلِ وَزُورًا وَإِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌّ
غَفُورٌ ﴿٢﴾ وَالَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْ نِّسَائِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ
لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِّن قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَا ذَلِكُمْ
تُوعَظُونَ بِهِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٣﴾ فَمَنْ لَّمْ
يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَا
فَمَنْ لَّمْ يَسْتَطِعْ فإِطْعَامُ سِتِّينَ مِسْكِينًا ذَلِكَ
لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ
وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُحَادِّثُونَ اللَّهَ
وَرَسُولَهُ كُتِبُوا كَمَا كُتِبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَقَدْ
أَنْزَلْنَا ءَايَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٥﴾
يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا أَحْصَاهُ
اللَّهُ وَنَسُوهُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٦﴾

به راستی خداوند سخن زنی را شنید که درباره همسرش
با تو گفتگو می کرد و به خداوند شکایت می برد. و
خداوند گفتگوهایتان را می شنود. بی گمان خداوند
شنوای بیناست. ﴿۱﴾ کسانی از شما که با زنانشانظهار
می کنند آنان مادرانشان نیستند. بلکه مادرانشان تنها
زنانی هستند که ایشان را زده اند و همانا آنان سخن
زشت و دروغ می گویند و بدون شک خداوند بخشنده
آمرزگار است. ﴿۲﴾ و کسانی که با زنانشانظهار
می کنند سپس از آن چه گفته اند باز می گردند پس از
آن که با یک دیگر نزدیکی و آمیزش انجام دهند باید
بنده ای را آزاد کنند. این درس و پندی است که به شما
داده می شود و خداوند به آن چه می کنید آگاه است.
﴿۳﴾ پس اگر کسی (برده ای) نیابد باید دو ماه پیایی
روزه بگیرد پیش از آنکه زن و شوهر با هم دیگر
نزدیکی و آمیزش کنند. اگر هم نتوانست باید شصت
نفر فقیر را خوراک بدهد. این برای آن است که به
گونه لازم به خداوند و پیغمبرش ایمان بیاورید. و این
(احکام) حدود مقرر شده خداوند هستند و کافران
عذابی دردناک دارند. ﴿۴﴾ بی گمان کسانی که با خدا
و پیغمبرش مخالفت می ورزند خوار و ذلیل می شوند
همان گونه که پیشینیانشان خوار شدند و به راستی
نشانه های روشنی نازل کردیم و کافران عذاب
خوارکننده ای دارند. ﴿۵﴾ روزی که خداوند همه
آنان را برمی انگیزد سپس به آنچه کرده اند خبرشان
می دهد خداوند حساب آنرا نگاه داشته و آنان
فراموش کرده اند و خداوند بر همه چیز گواه است.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
مَا يَكُونُ مِنْ نَجْوَى ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا
خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَا أَدْنَى مِنْ ذَلِكَ وَلَا
أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا ثُمَّ يَنْبِئُهُمْ بِمَا
عَمِلُوا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧﴾
أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نُهُوا عَنِ النَّجْوَى ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا
نُهُوا عَنْهُ وَيَتَنَجَّوْنَ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ
الرَّسُولِ وَإِذَا جَاءُوكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ اللَّهُ
وَيَقُولُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا اللَّهُ بِمَا نَقُولُ
حَسْبُكُمْ جَهَنَّمُ يَصْلَوْنَهَا فَيُشْسِ الْمَصِيرُ ﴿٨﴾ يَأْتِيهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَتَنَجَّيْتُمْ فَلَا تَتَنَجَّوْا بِالْإِثْمِ
وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُولِ وَتَتَجَّوْا بِالْبِرِّ وَالتَّقْوَى
وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩﴾ إِنَّمَا النَّجْوَى مِنَ
الشَّيْطَانِ لِيَحْزَنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَيْسَ بِضَارِّهِمْ
شَيْئًا إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾
يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي
الْمَجَالِسِ فَافْسَحُوا يَفْسَحِ اللَّهُ لَكُمْ وَإِذَا قِيلَ
أَنْشُرُوا فَأَنْشُرُوا يَرْفَعِ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ
وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

﴿١١﴾

مگر ندیده‌ای که خداوند آنچه را که در آسمان‌هاست
و آنچه را که در زمین است می‌داند؟ هیچ سه نفری
نیست که با همدیگر رازگویی کنند مگر این که خدا
چهارمین ایشان است و نه پنج نفری مگر این که خدا
ششمین ایشان است و نه کمتر از این و نه بیش‌تر از این
مگر این که خدا با ایشان است در هر کجا که باشند.
سپس روز قیامت به آنچه کرده‌اند خبرشان می‌دهد چرا
که خداوند به همه چیز داناست. ﴿٧﴾ آیا ننگریسته‌ای
به کسانی که از نجوی بازداشته شده‌اند سپس به آنچه از
آن بازداشته شده‌اند باز می‌گردند و برای انجام گناه و
دشمنانگی و نافرمانی از پیغمبر با هم‌دگیر به نجوا
می‌پردازند و هنگامی که نزد تو آیند به گونه‌ای تو را
سلام می‌گویند که خدا تو را بدان گونه سلام نگفته
است و در دل خود می‌گویند: پس چرا خداوند ما را
به خاطر آنچه می‌گوییم عذاب نمی‌دهد؟ دوزخ آنان را
بس است، به آنجا درمی‌آیند و (آن) بدجایی است.
﴿٨﴾ ای مؤمنان! هرگاه با همدیگر به رازگویی
پرداختید برای انجام گناه و دشمنانگی و نافرمانی از
پیغمبر ارز مگویید. و به نیکی و پرهیزگاری راز بگویید
و از خداوند پروا بدارید که به‌سوی او برانگیخته
می‌شوید. ﴿٩﴾ جز این نیست که رازگویی از
(کارهای) شیطان است تا مؤمنان را اندوهگین سازد، و
جز به اراده خداوند نمی‌تواند هیچ زیانی به آنان برساند
و مؤمنان باید بر خدا توکل کنند. ﴿١٠﴾ ای مؤمنان!
هنگامی که به شما گفته شد: در مجلس جا باز کنید، جا
باز کنید، تا خداوند برایتان فراخ گرداند. و چون گفته
شد: برخیزید! برخیزید. اگر چنین کنید خداوند به
کسانی از شما که ایمان آورده‌اند و بهره‌ای از علم
دارند درجات بزرگی می‌بخشد، و خداوند به آنچه
می‌کنید آگاه است. ﴿١١﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَجَّيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوَيْكُمْ صَدَقَةٌ ذَلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَأَطْهَرُ فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٢﴾ ؕ أَشَفَقْتُمْ أَنْ تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوَيْكُمْ صَدَقْتُمْ فَإِذَا لَمْ تَفْعَلُوا وَتَابَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٣﴾ ؕ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ تَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَا مِنْهُمْ وَيَحْلِفُونَ عَلَى الْكَذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٤﴾ ؕ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ ؕ اتَّخَذُوا أَيْمَنَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿١٦﴾ ؕ لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٧﴾ ؕ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُ كَمَا يَحْلِفُونَ لَكُمْ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَى شَيْءٍ أَلَّا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَاذِبُونَ ﴿١٨﴾ ؕ اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ فَأَنسَاهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ أُولَئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٩﴾ ؕ إِنَّ الَّذِينَ يُحَادِّثُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ فِي الْأَذَلِّينَ ﴿٢٠﴾ ؕ كَتَبَ اللَّهُ لَأَعْلَبَنَ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢١﴾

ای مؤمنان! هرگاه خواستید با پیامبر نجوا کنید، پیش از نجوایتان صدقه‌هایی را بدهید، این برایتان بهتر و پاکیزه‌تر است آن‌گاه اگر (صدقه) نیابید (بدانید که) خداوند آمرزگار مهربان است. ﴿۱۲﴾ آیا می‌ترسید که پیش از نجوایتان صدقه‌هایی را بدهید؟ پس چون نکردید و خداوند هم شما را بخشید، پس نماز را برپای دارید و زکات را بپردازید و از خداوند و پیغمبرش فرمان برید و خداوند به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿۱۳﴾ آیا ننگریسته‌ای به کسانی که دوستی کردند با قومی که خداوند بر آنان خشمگین است! اینان نه از شمايند و از آنانند و آگاهانه به دروغ سوگند می‌خورند. ﴿۱۴﴾ خداوند برای آنان عذابی سخت آماده کرده است آنان چه کار بدی می‌کنند! ﴿۱۵﴾ آنان سوگندهایشان را سپری ساخته‌اند و مردم را از راه خدا بازداشته‌اند بنابراین، عذاب خوارکننده‌ای دارند. ﴿۱۶﴾ اموالشان و فرزندانشان هرگز چیزی از (عذاب) خدا را از آنان دفع نخواهد کرد، اینان دوزخیانند و در دوزخ جاودانه می‌مانند. ﴿۱۷﴾ روزی که خداوند همه آنان را زنده می‌گرداند آن‌گاه برایش سوگند یاد می‌کنند چنانکه برای شما سوگند می‌خورند و گمان می‌برند که ایشان دارای چیزی هستند. هان! ایشان دروغ‌گویانند. ﴿۱۸﴾ شیطان بر آنان چیره گشته، آن‌گاه یاد خدا را از خاطرشان برده است، اینان حزب شیطان هستند. هان! قطعاً حزب شیطان زیانکارند. ﴿۱۹﴾ بی‌گمان کسانی که با خدا و پیغمبرش دشمنی می‌کنند از زمره پست‌ترین و خوارترین (مردمان) خواهند بود. ﴿۲۰﴾ خداوند مقرر داشته است که من و پیغمبرانم پیروز می‌شویم. بی‌گمان خداوند توانای پیروزمند است. ﴿۲۱﴾

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ
حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ
إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ
الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ
وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ
هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۲۲﴾

سُورَةُ الْحَشْرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿۱﴾ هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ
أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ أَنْ
يَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنْهُمْ مَانِعَتُهُمْ حُصُونُهُمْ مِنَ اللَّهِ
فَأَنزَلَهُمُ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا وَقَذَفَ فِي
قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُجْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِي
الْمُؤْمِنِينَ فَاغْتَبَرُوا يَنْبَؤُلِي الْأَبْصَرَ ﴿۲﴾ وَلَوْلَا أَنْ
كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الْجَلَاءَ لَعَذَّبَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ
فِي الْآخِرَةِ عَذَابُ النَّارِ ﴿۳﴾

گروهی را که به خداوند و روز قیامت ایمان می آورند
نخواهی یافت با کسی که با خدا و پیغمبرش مخالفت
ورزیده است دوستی کنند هرچند پدرانسان یا
فرزندانشان یا برادرانشان یا خویشاوندانشان باشند.
اینانند که (خداوند) در دل هایشان ایمان را نگاشته
است و آنان را به فیضی از سوی خود توان داده است. و
آنان را به باغ هایی درمی آورد که از زیر (کاخ ها و
درختان) آن ها رودبارها روان ست و جاودانه در آنجا
می مانند. خداوند از آنان خوشنود است و آنان (نیز) از
او خوشنودند. اینان حزب خدا هستند. هان بدانید که
حزب خدا رستگار است. ﴿۲۲﴾

سوره حشر

به نام خداوند بخشنده مهربان

آنچه در آسمان ها و آنچه در زمین است خدا را به
پاکی یاد می کند و او پیروزمند فرزانه است. ﴿۱﴾ او
خدایی است که کافران اهل کتاب را در نخستین
گردهم آیی از سرزمینشان بیرون کرد، شما گمان
نمی بردید که آنان بیرون روند و آنان گمان می بردند
که دژهایشان آنان را از (عذاب) خداوند محافظت
می کند پس خداوند از آنجا به سراغشان رفت که
گمان نمی کردند و رد دل هایشان هراس انداخت به
گونه ای که با دست های خود و دست های مؤمنان
خانه های خویش را ویران می کردند. پس ای خردمندان
پند گیرید! ﴿۲﴾ اگر خداوند آوارگی را بر آنان مقرر
نمی کرد در دنیا ایشان را به عذاب گرفتار می کرد و
آنان در آخرت عذاب آتش دوزخ را دارند. ﴿۳﴾

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَمَنْ يُشَاقِّ اللَّهَ
فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٤١﴾ مَا قَطَعْتُمْ مِّن لِّينَةٍ أَوْ
تَرَكْتُمُوهَا قَائِمَةً عَلَىٰ أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ اللَّهِ وَلِيُخْزِيَ
الْفَاسِقِينَ ﴿٤٢﴾ وَمَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْهُمْ فَمَا
أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ وَلَكِنَّ اللَّهَ
يُسَلِّطُ رُسُلَهُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٤٣﴾ مَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ
فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ
وَأَبْنِ السَّبِيلِ كَىٰ لَا يَكُونَ دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ
مِنْكُمْ وَمَا ءَاتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ
عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٤٤﴾
لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ
وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ
اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿٤٥﴾ وَالَّذِينَ
تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ
إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا
وَيُؤْتِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ
يُوقْ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٤٦﴾

این بدان خاطر است که آنان با خدا و پیغمبرش دشمنی ورزیده‌اند و هرکس که با خداوند دشمنی ورزد (بداند که) خداوند سخت کیفر است. ﴿۴۱﴾ هر درخت خرمایی که بریدید یا بر پایه‌ها و ریشه‌هایش برجای گذاشتید به فرمان خداوند بوده است و تا بدکاران را خوار و رسوا گرداند. ﴿۴۲﴾ و آنچه خداوند از (اموال) آنان بر پیغمبرش ارزانی داشت شما اسبان و شترانی را برای آن به تاخت درنیاورده‌اید بلکه خداوند پیامبرانش را بر هرکس که بخواهد چیره می‌گرداند و خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۴۳﴾ آنچه خداوند از (اموال) اهالی این آبادی‌ها به پیغمبرش ارزانی داشت متعلق به خدا و پیغمبر و خویشاوندان (پیغمبر) و یتیمان و بینویان و در راه ماندگان است تا تنها درمیان ثروتمندان شما دست به دست نگردد. و آنچه که پیغمبر به شما بدهد آن را بگیرید و از آنچه که شما را از آن باز می‌دارد باز آیید. و از خداوند بترسید بی‌گمان خداوند سخت کیفر است. ﴿۴۴﴾ (همچنین غنائم) از آن فقرای مهاجرینی است که از خانه‌هایشان و اموالشان رانده شده‌اند از خداوند فضل و خشنودی می‌جویند و خدا و پیغمبرش را یاری می‌دهند. اینانند که راستگویند. ﴿۴۵﴾ و کسانی که پیش از آنان خانه و کاشنه را آماده کردند و ایمان (نیز) در دلشان جای گرفت، کسانی را که به‌سوی آنان هجرت کنند دوست می‌دارند، و در دل‌های خود از آنچه (به مهاجران) داده‌اند احساس نیازی نکنند و (دیگران را) بر خودشان ترجیح می‌دهند هرچند که خود سخت نیازمند باشند. و کسانی که از آزمندی نفس خویش مصون باشند اینانند که رستگارند. ﴿۴۶﴾

وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٣٠﴾
 أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نُطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٣١﴾ لَئِنْ أُخْرِجُوا لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ وَلَئِنْ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُونَهُمْ وَلَئِنْ نَصَرُوهُمْ لَيُولَّيْنَّ الْأَدْبَرَ ثُمَّ لَا يُصَرُّونَ ﴿٣٢﴾ لَأَنْتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً فِي صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٣٣﴾ لَا يَقْتُلُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي قُرَى مُحَصَّنَةٍ أَوْ مِنْ وَرَاءِ جُدُرٍ بَأْسُهُمْ بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ تَحْسَبُهُمْ جَمِيعًا وَقُلُوبُهُمْ شَتَّى ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٣٤﴾ كَمَثَلِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِيبًا ذَاتُوا وَبَالٍ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٣٥﴾ كَمَثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٦﴾

و کسانی که پس از (مهاجرین و انصار) آمدند می گویند: پروردگارا! ما و برادران ما را که در ایمان آوردن از ما پیشی گرفته اند بیامرز و در دل های ما هیچ کینه ای در حق کسانی که ایمان آورده اند قرار مده، پروردگارا! تویی که بخشنده مهربانی. ﴿۱۰﴾ آیا به منافقان ننگریسته ای که به برادران کافر خود از اهل کتاب می گویند: هرگاه شما را بیرون کنند ما هم با شما بیرون خواهیم آمد و در حق شما هرگز از کسی فرمان نمی بریم، و اگر با شما جنگ و پیکار شود قطعاً شما را یاری می رسانیم. و خداوند گواهی می دهد که آنان دروغگو هستند. ﴿۱۱﴾ اگر اخراج شوند با آنان بیرون نمی روند و اگر با آنان کارزار شود به آنان یاری نمی رسانند و اگر همه به کمک و یاریشان بروند پشت می کنند و می گریزند آن گاه یاری نخواهند شد. ﴿۱۲﴾ قطعاً هراس شما در سینه های ایشان بیش از هراس آنان از خداست، این بدان خاطر است که آنان قومی هستند که نمی فهمند. ﴿۱۳﴾ آنان هرگز با شما به صورت دسته جمعی جز در پس دژهای محکم و یا از پشت دیوارها نمی جنگند. عداوت و جنگشان در میان خودشان سخت است، ایشان را متحد می بینی حال آنکه دل هایشان پراکنده است. این بدان خاطر است که آنان گروهی هستند که خرد نمی ورزند. ﴿۱۴﴾ (وصف اینان) چون داستان کسانی است که اندکی پیش از آنان بودند، طعم کارشان را چشیدند و آنان عذابی دردناک دارند. ﴿۱۵﴾ مانند داستان شیطان چون به انسان گفت: کفر ورز، پس چون کفر ورزیدند گفت: من از تو بیزارم، من از خداوند، پروردگار جهانیان می ترسم.

فَكَانَ عَاقِبَتُهُمَا أَنَّهُمَا فِي النَّارِ خَالِدَيْنِ فِيهَا وَذَلِكَ
 جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿١٧﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ
 وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ
 خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا
 اللَّهَ فَأَنسَاهُمْ أَنفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١٩﴾ لَا
 يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ
 الْجَنَّةِ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٢٠﴾ لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى
 جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَدِشًا مَّتَّصِدًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ
 وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾
 هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ
 هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿٢٢﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
 الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيزُ
 الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٢٣﴾ هُوَ
 اللَّهُ الْخَلِيقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ
 يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ
 الْحَكِيمُ ﴿٢٤﴾

پس سرانجام هردوی آنان این شد که هردوی آنان در
 آتش (دوزخ) باشند، در آن جاودانه خواهند بود، و
 جزای ستمکاران این است. ﴿۱۷﴾ ای مؤمنان! از خدا
 بترسید و هرکسی باید بنگرد که چه چیزی را برای فردا
 پیش فرستاده است. و از خداوند بترسید، بی گمان
 خداوند به آنچه می کنید آگاه است. ﴿۱۸﴾ و مانند
 کسانی نباشید که خدا را از یاد بردند در نتیجه (خداوند
 نیز) خودشان را از یاد خودشان برد اینان که بدکارند.
 ﴿۱۹﴾ دوزخیان با بهشتیان برابر نیستند، بهشتیانند که
 رستگارند. ﴿۲۰﴾ اگر این قرآن را بر کوهی نازل
 می کردیم همانا آن را از ترس خدا کرنش کنان و از هم
 پاشیده می دیدی، و این مثالها را برای مردمان بیان
 می داریم تا که ایشان بیندیشند. ﴿۲۱﴾ اوست خدایی
 که هیچ معبود به حقّی جز او نیست، داننده نهران و
 آشکار. اوست بخشاینده مهربان. ﴿۲۲﴾ اوست خدایی
 که هیچ معبود به حقّی جز او نیست، او فرمانروا، منزّه و
 بی عیب و نقص، امان دهنده و امنیّت بخشنده، محافظ و
 مراقب، قدرتمند و چیره، بزرگوار و شکوهمند و والا
 مقام و فرازمند است. پاک است خداوند از آنچه شرک
 می آورند. ﴿۲۳﴾ اوست خداوند، آفریدگار نو آفرین
 صورتگر. نامهای نیک از آن اوست، آنچه در آسمانها
 و زمین است او را به پاکی یاد می کند، و او پیروزمند
 فرزانه است. ﴿۲۴﴾

سُورَةُ الْمُمتَحِنَةِ

سوره ممتحنه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ
 أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا
 جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَنْ
 تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَدًا فِي
 سَبِيلِي وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي تُسِرُّونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَأَنَا
 أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَنْتُمْ وَمَنْ يَفْعَلْهُ مِنْكُمْ
 فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١﴾ إِنْ يَثْقَفُوكُمْ يَكُونُوا
 لَكُمْ أَعْدَاءً وَيَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ وَأَلْسِنَتَهُمُ
 بِالسُّوءِ وَوَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ ﴿٢﴾ لَنْ تَنْفَعَكُمْ
 أَرْحَامُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ يَفْصِلُ
 بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣﴾ قَدْ كَانَتْ
 لَكُمْ أَسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا
 لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَءَاؤُكُمْ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ
 اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ
 وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ إِلَّا قَوْلَ
 إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ
 اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ رَّبَّنَا عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنَبْنَا
 وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٤﴾ رَّبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِلَّذِينَ
 كَفَرُوا وَآغْفِرْ لَنَا رَبَّنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

﴿٥﴾

ای مؤمنان! دشمنان من و دشمنان خویش را به دوستی
 نگیرید. شما نسبت بدیشان محبت می کنید درحالی که
 آنان به حق و حقیقی ایمان ندارند که برای شما آمده
 است. پیغمبر و شما را به خاطر ایمان آوردن به خدا که
 پروردگارتان است (از شهر و دیارتان) بیرون می رانند.
 اگر شما برای جهاد در راه من و کسب خوشنودیم
 بیرون آمده اید (با آنان دوستی نکنید) در نهان با آنان
 دوستی می کنید درحالی که من نسبت به هرچه پنهان
 می دارید یا آشکار می سازید آگاه تر هستم. هرکس از
 شما چنین کاری را بکند از راستای راه منحرف گشته
 است. ﴿۱﴾ اگر کافران شما را ببینند دشمنان می شوند
 و دستان و زبان های خود را به سوی شما به بدی
 می گشایند و دوست دارند که کفر ورزید. ﴿۲﴾
 خویشاوندان و فرزندان روز قیامت سودی به
 حالتان نخواهند بخشید. روز قیامت خدا درمیان
 قضاوت و داوری خواهد کرد و خداوند به آنچه
 می کنید بیناست. ﴿۳﴾ به راستی که برایتان در ابراهیم
 آنانکه با او همراه بودند سرمشقی نیکوست. چون به
 قوم خود گفتند: ما از شما و از آنچه به جای خدا
 می پرستید بیزاریم، به شما کفر ورزیده ایم و بین ما و
 شما برای همیشه دشمنی و کینه پدید آمده است تا
 این که تنها به خداوند ایمان آورید، مگر گفته ابراهیم
 به پدرش که (گفت:) برایت آمرزش خواهم خواست
 و در برابر خداوند برایت اختیار چیزی را ندارم.
 پروردگارا! بر تو توکل کرده ایم و رو به سوی تو
 نهاده ایم و بازگشت به سوی توست. ﴿۴﴾ پروردگارا!
 ما را دستخوش فتنه و ابتلای کافران مگردان، و ما را
 بیامرز، پروردگارا! تویی که پیروزمند فرزانه ای. ﴿۵﴾

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٦﴾ عَسَى اللَّهُ أَن يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُم مِّنْهُم مَّوَدَّةً وَاللَّهُ قَدِيرٌ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧﴾ لَا يَنْهَكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقْتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُم مِّن دِيَارِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٨﴾ إِنَّمَا يَنْهَكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم مِّن دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ أَن تَوَلَّوْهُمْ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا جَاءَكُمُ الْمُؤْمِنَاتُ مِهْجَرَاتٍ فَامْتَحِنُوهُنَّ ۚ إِنَّهُنَّ عَلِمْنَ مَوَاطِنَ الْفِتْنَةِ ۚ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ وَءَاثُوهُمْ مَا أَنْفَقُوا وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن تَنْكِحُوهُنَّ إِذَا ءَاتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ وَلَا تُمْسِكُوا بِعَصَمِ الْكُوفَرِ وَسْءَلُوا مَا أَنْفَقْتُمْ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ مَّا أَنْفَقُوا ذَلِكُمْ حُكْمُ اللَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ وَإِن فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِّنْ أَرْوَاحِكُمْ إِلَى الْكُفَّارِ فَعاقِبْتُمْ فَتَأْتُوا الَّذِينَ ذَهَبَتْ أَرْوَاحُهُمْ مِّثْلَ مَا أَنْفَقُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِء مُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

به راستی در آنان برایتان سرمشقی نیکوست برای کسی (از شما) که به (لقای) خدا و روز قیامت امیدوار است و هرکس رویگردان شود (بداند که) خداوند همو بی نیاز و ستوده است. ﴿۶﴾ نزدیکی است که خداوند بین شما و کسانی که با آنان دشمنی داشته‌اید دوستی پدید آورد و خداوند تواناست و خداوند آمرزگار مهربان است. ﴿۷﴾ خداوند شما را از کسانی که با شما در (کار) دین ن جنگیده‌اند و شما را از خانه‌هایتان بیرون نکرده‌اند باز نمی‌دارد که به آنان نیکی کنید و در حق آنان به داد رفتار نمایید، بی گمان خداوند دادگران را دوست می‌دارد. ﴿۸﴾ تنها شما را از کسانی باز می‌دارد که در (کار) دین با شما جنگیده‌اند و شما را از خانه‌هایتان بیرون کرده‌اند و بر اخراجتان (دیگران را) پشتیبانی کرده‌اند، از آن که آنان را دوست بدارید، و کسانی که آنان را دوست بدارند آنانند که ستمکارند. ﴿۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! چون زنان مؤمن هجرت کردند و به نزد شما آمدند آنان را بیازمائید - خداوند به ایمانشان داناتر است - پس اگر آنان را زنانی مؤمن تشخیص دادید آنان را به کافران برنگردانید نه اینان (= زنان مؤن) برای آنان (= کافران) حلالند و نه آنان (= کافران) برای اینان (زنان مؤمن) حلالند و آنچه را مردان (کافر) هزینه کرده‌اند به آنان بدهید، و گناهی بر شما نیست که چون مهریه‌هایشان را به آنان بدهید آنان را به زنی بگیرید و به عقد زنان کافر تمسک مجوید و آنچه را هزینه کرده‌اید بطلبید و (کافران نیز) باید آنچه را هزینه کرده‌اند بطلبند این حکم خداست، بین شما حکم می‌کند و خداوند دانای فرزانه است. ﴿۱۰﴾ و اگر کسی از همسرانتان (رهسپار) به سوی کافران از دستتان برفت آن گاه (کافران را) کیفر دادید (و اموالشان را به غنیمت گرفتید) به آنان که همسرانشان (به سوی کفار) رفته‌اند به مقدار آنچه هزینه کرده‌اند پیردازید و از خدایی بترسید که شما به او ایمان دارید. ﴿۱۱﴾

يَأْتِيهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعُنَكَ عَلَى أَنْ لَا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِبُهْتَانٍ يَفْتَرِينَهُ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعَصِيَنَّكَ فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعُهُنَّ وَاسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٢﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَيسُوْا مِنَ الْآخِرَةِ كَمَا يَيسَ الْكُفَّارُ مِنْ أَصْحَابِ الْقُبُورِ ﴿١٣﴾

سُورَةُ الصَّفِّ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿٢﴾ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَأَنَّهُمْ بُنِينَ مَرْصُوصٍ ﴿٤﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ يَقُومُ لِمَ تُؤْذُونَنِي وَقَدْ تَعْلَمُونَ أَنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٥﴾

ای پیغمبر! هنگامی که زنان مؤمن پیش تو بیایند و بخواهند با تو بیعت کنند بر این که چیزی را شریک خدا نسازند و دزدی نکنند و مرتکب زنا نشوند و فرزندانشان را نکشند و بهتانی را که با آن (از روی دروغ) فرزندی را به شوهرانشان نسبت دهند در میان نیاورند و در کارهای نیک (از فرمان) تو سرپیچی نکنند با آنان بیعت کن، و از خداوند برای آنان آمرزش بخواه. بی گمان خداوند آمرزگار مهربان است. ﴿۱۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! گروهی را به دوستی نگیرید که خدا بر آنان خشمگین است، آنان از آخرت - چنانکه کافران از گورخفتگان ناامیدند - ناامید شده‌اند. ﴿۱۳﴾

سوره صف

به نام خداوند بخشنده مهربان

آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است خدا را به پاکی یاد می‌کند و او توانمند فرزانه است. ﴿۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! چرا چیزی را می‌گوئید که انجام نمی‌دهید؟ ﴿۲﴾ پس ناپسند است در نزد خداوند چیزی را بگوئید که انجام نمی‌دهید. ﴿۳﴾ به راستی خداوند کسانی را دوست می‌دارد که در راه او صف بسته پیکار می‌کنند، گویی بنایی استوارند. ﴿۴﴾ و آنگاه که موسی به قومش گفت: ای قوم من! چرا مرا آزار می‌دهید حال آنکه به درستی می‌دانید من فرستاده خدا به سوی شما هستم؟! پس هنگامی که به انحراف گرایش یافتند خداوند دل‌هایشان را منحرف ساخت و خداوند گروه بدکاران را هدایت نمی‌کند.

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَبْنِي إِسْرَءِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدٌ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٦﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُوَ يُدْعَى إِلَى الْإِسْلَامِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٧﴾ يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٨﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٩﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا هَلْ أَدْلَكُم عَلَى تَجَرَّةٍ تُنَجِّيَكُم مِّنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿١٠﴾ تُوْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾ وَأُخْرَى تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِيرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا أَنْصَارَ اللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِّلْحَوَارِيِّينَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ فَءَامَنْتَ طَائِفَةٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَكَفَرْتَ طَائِفَةٌ فَأَيَّدْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَىٰ عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ

﴿١٤﴾

و آن گاه که عیسی پسر مریم گفت: ای بنی اسرائیل! من فرستاده خدا به سوی شما هستم و توراتی را که پیش از من آمده تصدیق مکنم و به پیغمبری که بعد از من می آید و نام او حمد است مژده می دهم. پس چون با معجزه ها به سوی آنان آمد گفتند: این جادویی آشکار است. ﴿۶﴾ و کیست ستمگارت از کسی که بر خداوند دروغ می بنند درحالی که به اسلام فراخوانده می شود و خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی کند. ﴿۷﴾ می خواهند با سخنان خود نور خدا را فروشانند و خداوند کامل کننده نور خود است هرچند کافران ناخوش دارند. ﴿۸﴾ اوست خدایی که پیغمبرش را با هدایت و دین حق فرستاد تا آن را بر همه ادیان چیره گرداند، هرچند مشرکان ناخوش دارند. ﴿۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! آیا شما را بر تجارتی رهنمون شوم که شما را از عذاب دردناک نجات می دهد؟ ﴿۱۰﴾ به خداوند و پیغمبرش ایمان آورید و در راه خدا با اموال و جان هایتان جهاد کنید، اگر بدانید این برایتان بهتر است. ﴿۱۱﴾ تا گناهانتان را برایتان بیاورد و شما را به باغ هایی درآورد که از زیر (کاخ ها و درختان آن) رودها روان است. و جایگاه های پاکیزه در بهشت های جاودان به دست آورید، این است کامیابی بزرگ. ﴿۱۲﴾ و (نعمتی) دیگر (به شما می دهد) که آن را دوست می دارید پیروزی از سوی خداوند و فتحی نزدیک است و به مؤمنان مژده ده. ﴿۱۳﴾ ای مؤمنان! یاوران (دین) خدا باشید چنانکه عیسی پسر مریم به حواریان گفت: یاوران من (در دعوت) به سوی خدا چه کسانی هستند؟ حواریان گفتند: ما یاوران (دین) خدائیم، آن گاه گروهی از بنی اسرائیل ایمان آوردند و گروهی کفر ورزیدند در نهایت مؤمنان را بر دشمنانشان توان دادیم و پیروز شدند. ﴿۱۴﴾

سُورَةُ الْجُمُعَةِ

سوره جمعه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ الْمَلِكِ
 الْقُدُّوسِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي
 الْأُمَمِ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ
 وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِن قَبْلُ لَفِي
 ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢﴾ وَعَاخِرِينَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ وَهُوَ
 الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٣﴾ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ
 وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٤﴾ مَثَلُ الَّذِينَ حُمِّلُوا
 التَّوْرَةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا
 بِئْسَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا
 يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا
 إِنْ زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِن دُونِ النَّاسِ فَتَمَتَّوْا
 أَلْمُوتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦﴾ وَلَا يَتَمَتَّوْنَ أَبَدًا بِمَا
 قَدَّمْتُمْ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٧﴾ قُلْ إِنْ
 أَلْمُوتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلْقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ
 إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنْتُمْ
 تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، خداوند، فرمانروای پاک و پیروزمند و فرزانه را به پاکی یاد می‌کنند. ﴿۱﴾ اوست کسی که در میان درس ناخواندگان پیغمبری از خود آنان برانگیخت که آیاتش را بر آنان می‌خوانند و آنان را پاک می‌دارد و به آنان کتاب و حکمت می‌آموزد، هرچند که پیش از این در گمراهی آشکار بودند. ﴿۲﴾ و دیگرانی از آنان که هنوز به ایشان نپیوسته‌اند و او پیروزمند فرزانه است. ﴿۳﴾ این فضل خداست، آن را به هرکس که بخواهد می‌دهد و خداوند دارای فضل بزرگ است. ﴿۴﴾ داستان آنان که (حکم) تورات بر آنان تکلیف شد سپس (چنانکه باید) رعایش نکردند مانند داستان درازگوشی است که کتاب‌هایی بر دوش می‌کشد. چه بد است داستان گروهی که آیات خدا را دروغ انگاشتند! و خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی‌کند. ﴿۵﴾ بگو: ای یهودیان! اگر می‌پندارید که شما دوستان خدا هستید نه دیگر مردمان پس اگر راستگوئید آرزوی مرگ کنید. ﴿۶﴾ و به‌خاطر آنچه از پیش فرستاده‌اند هرگز آن را آرزو نخواهند کرد و خداوند به (حال) ستمکاران داناست. ﴿۷﴾ بگو: آن مرگی که از آن می‌گریزید (بدانید) که آن به شما خواهد رسید سپس به (نزد) دانای نهان و آشکار بازگردانده می‌شوید آن‌گاه شما را به (حقیقت) آنچه می‌کرده‌اید آگاه می‌سازد. ﴿۸﴾

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! چون در روز جمعه برای نماز ندا داده شد به یاد خدا بشتابید و خرید و فروش را رها کنید اگر بدانید این برایتان بهتر است. ﴿۹﴾ آن گاه چون نماز گزارده شد، در زمین پراکنده شوید و از فضل خدا بجوئید و خداوند را بسیار یاد کنید تا شما رستگار شوید. ﴿۱۰﴾ و چون تجارت و سرگرمی بینند به سوی آن پراکنده شده و تو را ایستاده رها می‌کنند. بگو: آنچه نزد خداوند است از سرگرمی و تجارت بهتر است و خداوند بهترین روزی‌دهندگان است. ﴿۱۱﴾

سوره منافقون

به نام خداوند بخشنده مهربان

هنگامی که منافقان نزد تو می‌آیند می‌گویند: گواهی می‌دهیم که تو پیغمبر خدایی. و خداوند می‌داند که تو فرستاده خدا می‌باشی، و خداوند گواهی می‌دهد که منافقان دروغ‌گویند. ﴿۱﴾ آن سوگندهای خود را سپر قرار دادند، آن گاه از راه خدا بازداشتند، به راستی بد است آنچه آنان می‌کنند. ﴿۲﴾ این بدان خاطر است که ایمان آوردند سپس کفر ورزیدند پس بر دل‌هایشان مهر نهاده شد و آنان در نمی‌یابند. ﴿۳﴾ و هنگامی که آنان را می‌بینی بدن‌هایشان تو را به شگفتی وامی‌دارد، و اگر بگویند به گفته آنان گوش فرا می‌دهی، آنان انگار تخته‌هائی هستند که تکیه داده شده باشند. هر فریادی را بر ضد خود می‌پندارند، آنان دشمن‌اند. پس از آنان بر حذر باش! خدایشان بکشد از (حق) به کجا گردانده می‌شوند؟. ﴿۴﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩﴾ فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠﴾ وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انفَضُّوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا قُلْ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ اللَّهِوِ وَمِنَ التِّجَارَةِ وَاللَّهُ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿١١﴾

سُورَةُ الْمُنَافِقُونَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ ﴿١﴾ اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا فَطُبِعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٣﴾ وَإِذَا رَأَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ أَجْسَامُهُمْ وَإِنْ يَقُولُوا تَسْمَعُ لِقَوْلِهِمْ كَأَنَّهُمْ خُشُبٌ مُّسْنَدَةٌ يَحْسَبُونَ كُلَّ صَيْحَةٍ عَلَيْهِمْ هُمُ الْعَدُوُّ فَاحْذَرْهُمْ قَتَلَهُمُ اللَّهُ أَلَىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٤﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ لَوَّأُ رُءُوسَهُمْ وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ﴿٥﴾ سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٦﴾ هُمُ الَّذِينَ يَقُولُونَ لَا تُنْفِقُوا عَلَى مَنْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّى يَنْفَضُوا وَلِلَّهِ خَزَائِنُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٧﴾ يَقُولُونَ لِنِ رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لِيُخْرِجَنَّ الْأَعَزُّ مِنْهَا الْأَذَلَّ وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩﴾ وَأَنْفِقُوا مِنْ مَا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقَ وَأَكُنْ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٠﴾ وَلَنْ يُؤَخَّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجَلُهَا وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١١﴾

و چون به آنان گفته شود: بیاید تا پیغمبر خدا برایتان آمرزش بخواهد، سرهایشان را می‌پیچانند و آنان را می‌بینی که مستکبرانه روی می‌گردانند. ﴿۵﴾ برای آنان یکسان چه برایشان آمرزش بخواهی و چه آمرزش نخواهی، هرگز خدا ایشان را نخواهد بخشید. خداوند قطعاً مردمان فاسق را هدایت نمی‌دهد. ﴿۶﴾ آنان کسانی که می‌گویند: بر آنان که نزد پیغمبر خدا هستند انفاق مکنید تا بخش و پراکنده شوند. گنجینه‌های آسمان و زمین از آن خدا است ولی منافقان نمی‌فهمند. ﴿۷﴾ می‌گویند: اگر به مدینه بازگردیم به یقین افراد گرامی‌تر اشخاص خوار و ناتوان را از آن‌جا بیرون می‌کنند حال آنکه عزت از آن خدا و رسول و مؤمنان است ولی منافقان نمی‌دانند. ﴿۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! اموال و اولادتان شما را از یاد خدا غافل نکند و هرکس که چنین کند آنانند که زیانکارند. ﴿۹﴾ و از چیزهایی که به شما داده‌ایم انفاق کنید پیش از آن‌که مرگ یکی از شما دررسد و بگوید: پروردگارا! ای کاش مرا تا مدتی اندک به تأخیر می‌اندختی تا صدقه می‌دادم و از رستگاران می‌شدم. ﴿۱۰﴾ و خداوند هرگز (مرگ) کسی را چون اجلش فرا رسد به تأخیر نمی‌اندازد و خداوند به آن‌چه می‌کنید آگاه است. ﴿۱۱﴾

سُورَةُ التَّغَابُنِ

سوره تغابن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لَهُ الْمُلْكُ
وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي
خَلَقَكُمْ مِنْكُمْ كَافِرٌ وَمِنْكُمْ مُؤْمِنٌ وَاللَّهُ بِمَا
تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢﴾ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ
وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُورَكُمْ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿٣﴾ يَعْلَمُ
مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَمَا
تُعْلِنُونَ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤﴾ أَلَمْ يَأْتِكُمْ
نَبَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ فَذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهُمْ
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ
رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالُوا أَبَشَرٌ يَهْدُونَنَا فَكَفَرُوا
وَتَوَلَّوْا وَاسْتَغْنَى اللَّهُ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٦﴾ زَعَمَ الَّذِينَ
كَفَرُوا أَنْ لَنْ يُبْعَثُوا قُلْ بَلَى وَرَبِّي لَشَاعُنُ ثُمَّ
لَنَنْبَأَنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ وَذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧﴾ فَآمَنُوا
بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالنُّورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَبِيرٌ ﴿٨﴾ يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ذَلِكَ يَوْمُ
التَّغَابُنِ وَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُكَفِّرْ
عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٩﴾

آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است خدا را به
پاکی یاد می‌کنند، فرمانروایی از آن اوست و ستایش
(نیز) او راست و او بر هر کاری تواناست. ﴿۱﴾ او
خدایی است که شما را آفریده است آن‌گاه گروهی از
شما کافر و گروهی از شما مؤمن‌اند و خداوند به آن‌چه
می‌کنید بیناست. ﴿۲﴾ آسمان‌ها و زمین را به حق
آفریده و شما را صورتگری کرده است و شکل‌های
شما را خوب و زیبا نموده است و بازگشت به‌سوی
اوست. ﴿۳﴾ آن‌چه را که در آسمان‌ها و زمین است
می‌داند و آن‌چه را که نهان می‌سازید و آن‌چه را که
آشکار می‌سازید می‌داند و خداوند به راز دل‌ها آگاه
است. ﴿۴﴾ آیا خبر آنان که پیش از این کافر بودند به
شما نرسیده است؟ آنان و بال کار خود را چشیدند و
عذابی دردناک (در پیش) دارند. ﴿۵﴾ این بدان جهت
بود که رسولانشان با معجزات نزد آنان آمدند و گفتند:
آیا بشری ما را هدایت می‌کنند؟ آن‌گاه کفر ورزیدند و
روی گرداندند و خداوند اظهار بی‌نیازی نمود و
خداوند بی‌نیاز ستوده است. ﴿۶﴾ کافران گمان
می‌برند که برانگیخته نخواهند شد، بگو: آری! سوگند
به پروردگارم! به یقین برانگیخته خواهید شد سپس از
آن‌چه می‌کردید به شما خبر خواهند داد و این کار
برای خدا آسان است. ﴿۷﴾ پس به خدا و پیغمبر او و
نوری که نازل کرده‌ایم ایمان بیاورید و خداوند به
آن‌چه می‌کنید آگاه است. ﴿۸﴾ هنگامی که (خداوند)
شما را در روز گردهمایی جمع آورد، آن روز، روز
زیانمندی است و کسی که به خداوند ایمان بیاورد و
کار شایسته کند بدی‌هایش را از او دور می‌سازد و به
باغ‌هایی داخل می‌گرداند که از زیر (کاخ‌ها و درختان)
آن رودبارها جاری است که در آنجا همواره
جاودانه‌اند. این است کامیابی بزرگ. ﴿۹﴾

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ
النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٠﴾ مَا أَصَابَ
مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۚ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ
قَلْبَهُ ۚ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ
وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ ۚ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَإِنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا الْبَلَاغُ
الْمُبِينُ ﴿١٢﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۚ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ
الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٣﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ مِنْ
أَزْوَاجِكُمْ وَأَوْلَادِكُمْ عَدُوًّا لَكُمْ فَاحْذَرُوهُمْ وَإِنْ
تَعَفَّوْا وَتَصَفَّحُوا وَتَغْفِرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤﴾
إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ ۚ وَاللَّهُ عِنْدَهُ أَجْرٌ
عَظِيمٌ ﴿١٥﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَأَسْمَعُوا وَأَطِيعُوا
وَأَنْفِقُوا خَيْرًا لِأَنْفُسِكُمْ ۚ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٦﴾ إِنْ تَقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا
حَسَنًا يُضْعِفْهُ لَكُمْ وَيَغْفِرَ لَكُمْ ۚ وَاللَّهُ شَكُورٌ
حَلِيمٌ ﴿١٧﴾ عَلِيمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٨﴾

و کسانی که کفر روزیدند و آیات ما را دروغ انگاشتند
ایشان دوزخی‌اند، در آن جاودانه‌اند و بد جایگاهی
است. ﴿۱۰﴾ هیچ مصیبتی جز به حکم خدا نمی‌رسد و
هرکس به خدا ایمان بیاورد خدا دل او را هدیات
می‌کند و خداوند به همه چیز داناست. ﴿۱۱﴾ از خدا و
پیغمبر اطاعت کنید و اگر رویگردان شوید بر فرستاده
جز رساندن پیام آشکار و روشن نیست. ﴿۱۲﴾ خداوند
است که جز او معبود به حق نیست، پس مؤمنان باید
بر خدا توکل کنند و بس. ﴿۱۳﴾ ای کسانی که ایمان
آورده‌اید! به راستی بعضی از همسران و فرزندان
دشمن شما هستند پس، از آنان برحذر باشید، و اگر
عفو کنید و چشم‌پوشی نمائید و ببخشید (بدانید) که
خداوند آمرزگار مهربان است. ﴿۱۴﴾ جز این نیست
که اموالتان و فرزندان مایه آزمون هستند و نزد
خداوند پاداش بزرگی است. ﴿۱۵﴾ پس تا حدی که
می‌توانید از خدا بترسید و بشنوید و اطاعت کنید و
انفاق نمائید که برای خودتان بهتر است و کسانی که از
بخل نفس خویش مصون باشند اینانند که رستگارند.
﴿۱۶﴾ اگر به خداوند قرض الحسنه بدهید آن‌را برایتان
چندین برابر می‌سازد و شما را می‌آمرزد و خداوند
سپاسگزار بردبار است. ﴿۱۷﴾ او آگاه از نهان و آشکار
است (و) پیروزمند فرزانه است. ﴿۱۸﴾

سُورَةُ الطَّلَاقِ

سوره طلاق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ
وَأَحْضُوا أَلْعَدَّةَ وَاتَّقُوا اللَّهَ رَبَّكُمْ لَا تُخْرِجُوهُنَّ مِنْ
بُيُوتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَلْحِشَةٍ مُبَيَّنَةٍ
وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ
نَفْسَهُ لَا تَدْرِي لَعَلَّ اللَّهَ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَلِكَ أَمْرًا
﴿١﴾ فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ
فَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَأَشْهِدُوا ذَوَى عَدْلٍ مِّنكُمْ
وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ ذَلِكُمْ يُوعَظُ بِهِ مَنْ كَانَ
يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ
مَخْرَجًا ﴿٢﴾ وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ
عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ إِنَّ اللَّهَ بَلِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ
اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ﴿٣﴾ وَالَّذِي يَبِيسَنَّ مِنَ الْمَحِيضِ
مِنْ نِّسَائِكُمْ إِنْ أَرْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ
وَالَّذِي لَمْ يَحْضَنْ وَأُولَتْ الْأَحْمَالُ أَجَلُهُنَّ أَنْ
يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ
يُسْرًا ﴿٤﴾ ذَلِكَ أَمْرُ اللَّهِ أَنْزَلَهُ إِلَيْكُمْ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ
يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا ﴿٥﴾

ای پیغمبر! وقتی که خواستید زنان را طلاق دهید آنان را
در وقت فرا رسیدن عده طلاق دهید و عده را بشمارید
و از خداوند، پروردگارتان پروا بدارید. آنان را از
خانه‌هایشان بیرون نکنید و آنان هم بیرون نروند مگر
آنکه کار زشت آشکاری را مرتکب شوند و این حدود
خداوند است و هرکس از حدود خداوند تجاوز کند
در حقیقت بر خود ستم کرده است. تو نمی‌دانی، چه
بسا خداوند بعد از آن امری (دیگر) در میان آورد.
﴿۱﴾ و هنگامی که مدت عده‌ای آنان به پایانش
نزدیک شد آنان را به نیکی نگاه دارید یا به نیکی از
آنان جدا شوید و دو مرد عادل از میانتان گواه بگیرید
و گواهی را برای (رضای) خدا ادا کنید. این چیزی
است که کسی که به خداوند و روز قیامت ایمان دارد
بدان پند داده می‌شود و کسی که از خداوند پروا ندارد
برایش راه‌هایی قرار خواهد داد. ﴿۲﴾ و به او از
جایی که فکرش را نمی‌کند روزی خواهد داد. و
کسی که بر خداوند توکل کند هم او را بس است.
بی‌گمان خداوند حکمش را اجرا می‌کند. به تحقیق
خداوند برای هر چیزی اندازه‌ای مقرر کرده است.
﴿۳﴾ و زنانی که از عادت ماهیانه ناامیدند اگر شک
کردید، عده آنان سه ماه است و (نیز) آنانکه به سن
حیض نرسیده‌اند. و عده زنان باردار وضع حمل است. و
هرکس از خدا بترسد و پرهیزگاری کند خدا برایش در
کارش آسانی پدید آورد. ﴿۴﴾ این فرمان خدا است
که آن را برای شما فرستاده است و هرکس از خدا
بترسد گناهانش را از او می‌زداید و به او پاداشی بزرگ
خواهد داد. ﴿۵﴾

أَسْكِنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنْتُمْ مِنْ وُجْدِكُمْ وَلَا تُضَارُّوهُنَّ لِتُضَيِّقُوا عَلَيْهِنَّ وَإِنْ كُنَّ أُولَاتٍ حَمْلٍ فَأَنْفِقُوا عَلَيْهِنَّ حَتَّى يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ وَأُتِمُّوا بِبَيْنِكُمْ بِمَعْرِوفٍ وَإِنْ تَعَاسَرْتُمْ فَسَرِّضُوا لَهُنَّ أُخْرَى ۖ لِيُنْفِقَ ذُو سَعَةٍ مِّن سَعَتِهِ ۖ وَمَنْ قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُ فَلْيُفِيقْ مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَا آتَاهَا سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ۗ وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِ ۖ فَحَاسَبْنَاهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَعَذَّبْنَاهَا عَذَابًا نُكْرًا ۚ فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عَاقِبَةُ أَمْرِهَا خُسْرًا ۙ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ الَّذِينَ ءَامَنُوا قَدْ أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا ۚ رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْكُمْ ءَايَاتِ اللَّهِ مُبَيِّنَاتٍ لِّخُرْجِ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَمَنْ يُؤْمِن بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا قَدْ أَحْسَنَ اللَّهُ لَهُ رِزْقًا ۝ ١١ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ الْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا ۝ ١٢

آنان را در جایی سکونت دهید که خود سکنا دارید و به آنان زیان نرسانید تا در تنگنایشان قرار دهید. اگر باردار باشند به آنان نفقه دهید تا آنکه وضع حمل می کنند. پس اگر (فرزندتان) را برای شما شیر دهند مردشان را بپردازید و همدیگر را به نیکی فرمان دهید. و اگر به دشواری افتادید (باید) زنی دیگر (به درخواست) او (=شوهر) شیر دهد. ﴿۶﴾ باید دارا از دارایی خود نفقه دهد و کسی (هم) که روزی اش تنگ شده است باید از آنچه خداوند به او داده است انفاق کند، خداوند هیچ کس را جز بدان اندازه که به او داده است مکلف نمی کند. به درستی خداوند پس از سختی و ناخوشی آسایش پدید خواهد آورد. ﴿۷﴾ و چه بسیار (اهالی) شهرهایی که از فرمان پروردگارشان و (فرمان) رسول او سرپیچی کردند آن گاه به سختی از آنان حساب کشیدیم و به عذابی سخت عذابشان کردیم. ﴿۸﴾ پس و بال کار خود را چشیدند و سرانجام کارشان زیان بود. ﴿۹﴾ خداوند برای آنان عذابی سخت آماده کرده است. پس ای خردمندان مؤمن! از خدا بترسید، به راستی خداوند به سوی شما کتاب فرستاده است. ﴿۱۰﴾ و پیغمبری (را به میانتان آورده است) که آیات خدا را به روشنی برایتان می خواند تا آنان را که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده اند از تاریکی ها به سوی نور بیرون آورد، و کسی که به خداوند ایمان دارد و کار شایسته انجام دهد (خداوند) او را به باغ هایی که از زیر (درختان و کاخ های) آن رودها روان است درخواهد آورد که همیشه در آن جاودانه اند. به راستی که خداوند روزی او را نیک گردانده است. ﴿۱۱﴾ خداوند همان است که هفت آسمان را و همانند آن را در زمین آفریده است، فرمان بین آن ها فروود می آید تا بدانید که خداوند بر هر کاری تواناست و آگاهی او همه چیز را فراگرفته است. ﴿۱۲﴾

سُورَةُ التَّحْرِيمِ

سوره تحریم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يَتَأْتِيهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبْتَغِي مَرْضَاتَ أَرْوَاجِكَ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١﴾ قَدْ فَرَضَ اللَّهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ أَيْمَانِكُمْ وَاللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٢﴾ وَإِذْ أَسَرَّ النَّبِيُّ إِلَى بَعْضِ زَوْجِهِ حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَأَتْ بِهِ وَأَظْهَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَفَ بَعْضُهُ وَأَعْرَضَ عَنْ بَعْضٍ فَلَمَّا نَبَأَهَا بِهِ قَالَتْ مَنْ أَنْبَأَكَ هَذَا قَالَ نَبَاَنِيَ الْعَلِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٣﴾ إِنْ تَتُوبَا إِلَى اللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوبُكُمَا وَإِنْ تَظَاهَرَا عَلَيْهِ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ مَوْلَاهُ وَجَبْرِيلُ وَصَلِحُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمَلَائِكَةِ بَعْدَ ذَلِكَ ظَهِيرٌ ﴿٤﴾ عَسَى رَبُّهُ إِنْ طَلَقَكُنَّ أَنْ يُبَدِّلَهُ أَرْوَاجًا خَيْرًا مِنْكُنَّ مُسْلِمَاتٍ مُؤْمِنَاتٍ قَانِتَاتٍ تَلْبِسَاتٍ عِلْدَاتٍ سَلْبَاتٍ يُبَلِّتُ وَأُبْكَا ۖ ﴿٥﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا فُؤَا أُنْفُسِكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٦﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَعْتَذِرُوا الْيَوْمَ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧﴾

ای پیغمبر! چرا چیزی را که خداوند برای ت حلال کرده است به خاطر به دست آوردن خشنودی همسرانت بر خود حرام می کنی؟ و خداوند آمرزگار مهربان است. ﴿۱﴾ به راستی خداوند گشودن سوگندهایتان را برای شما مشروع ساخته و خداوند کارساز شما است و اوست دانای فرزانه. ﴿۲﴾ و آن گاه که پیامبرص با یکی از همسرانش سخنی نهانی گفت، و به محض این که وی آن (سخن) را برای (زن دیگر) بازگو کرد و خداوند (پیامبر) را بر آن مطلع گردانید (پیامبر) بخشی از آن را اظهار کرد و از بخشی (دیگر) اعراض نمود. و چون (موضوع) را به آن (زن) خبر داد، وی گفت: چه کسی این را به تو خبر داده است؟ گفت: (خداوند) دانای آگاه مرا خبرم داده است. ﴿۳﴾ (شما ای دو همسر پیامبر) اگر به درگاه خداوند توبه کنید (برایتان بهتر است)، بی گمان دل هایتان منحرف گشته است و اگر بر ضد او همدست شوید (بدانید) که خداوند کارساز اوست و (نیز) جبرئیل و درستکاران مؤمن و فرشتگان پشتیبان او هستند. ﴿۴﴾ اگر شما را طلاق دهد چه بسا پروردگار شما همسرانی بهتر از شما برایش جایگزین کند، (زنانی که) مسلمان، مؤمن، فرمانبردار، توبه کار، پرستشگر (خداوند)، روزه دار، اعم از بیوه و دوشیزه. ﴿۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! خودتان و خانواده تان را از آتشی حفظ کنید که آتش افروزش مردم و سنگ ها خواهند بود. فرشتگانی بر آن گماره شده اند که خشن و سخت گیر و زورمند و توانا هستند، از خدا در آن چه به آنان فرمان داده است نافرمانی نمی کنند و آن چه را که فرمان می یابند انجام می دهند. ﴿۶﴾ ای آنان که کفر ورزیده اید! امروز پوزش طلبید. تنها در برابر کارهایی که کرده اید جزا داده می شوید.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا تُوبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا
 عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يُكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ
 وَيُدْخِلَكُم جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يَوْمَ لَا
 يُخْزِي اللَّهُ النَّبِيَّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعَىٰ
 بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَتِمِّمْ لَنَا نُورَنَا
 وَآغْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٨﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ
 جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمُ
 جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٩﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ
 كَفَرُوا امْرَأَتَ نُوحٍ وَامْرَأَتَ لُوطٍ كَانَتَا تَحْتَ
 عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحَيْنِ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا
 عَنْهُمَا مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَقِيلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ
 الدَّٰخِلِينَ ﴿١٠﴾ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا امْرَأَتَ
 فِرْعَوْنَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ
 وَنَجِّنِي مِنَ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ وَنَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ
 الظَّالِمِينَ ﴿١١﴾ وَمَرْيَمَ ابْنَتَ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَنَتْ
 فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ مِنْ رُّوحِنَا وَصَدَّقَتْ بِكَلِمَاتِ
 رَبِّهَا وَكُتِبَ فِيهَا وَكَانَتْ مِنَ الْغَالِيَةِ ﴿١٢﴾

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! به درگاه خدا برگردید و توبه خالصانه‌ای بکنید شاید پروردگارتان گناهانتان را از شما بزداید و شما را به باغ‌هایی درآورد که از زیر (درختان و کاخ‌های آن) رودها روان است. روزی که خدا پیامبرش و آنان را که با او ایمان آورده‌اند خوار و رسوا نمی‌سازد نورشان پیش روی آنان و به سمت راستشان در حرکت است. می‌گویند: پروردگارا! نورمان را برای ما کامل گردان و ما را بیمارزبی گمان تو بر هر کاری توانایی. ﴿۸﴾ ای پیامبر! با کافران و منافقان جهاد کن و بر آنان سخت گیر، و جایگاه آنان دوزخ است و بد جایگاهی است. ﴿۹﴾ خداوند درباره کافران مثلی می‌زند، زن نوح لوط را (آن دو) در نکاح دو بنده از بندگان درستکار ما بودند آن گاه به آنان خیانت ورزیدند پس آن (دو بنده) نتوانستند از (عذاب) خدا چیزی را از آن (دو زن) دفع کند و گفته شد: با در آیندگان به آتش (دوزخ) درآئید. ﴿۱۰﴾ و خداوند درباره مؤمنان (نیز) زن فرعون را مثل زده است، هنگامی که گفت: پروردگارا! برای من در بهشت نزد خودت خانه‌ای بنا کن و مرا از فرعون و کارهایش رهایی بخش و مرا از (دست) گروه ستمکاران نجات بده. ﴿۱۱﴾ و مریم دختر عمران را که پاکدامنی ورزید، پس، از و مریم دختر عمران را که پاکدامنی ورزید، پس، از روح خود در آن دمیدیم و او سخنان پروردگارش و کتاب‌هایش را تصدیق کرد و از فرمانبرداران بود. ﴿۱۲﴾

سُورَةُ الْمُلْكِ

سوره ملک

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَبَرَّكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
 ① الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ
 أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ② الَّذِي خَلَقَ
 سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا مَّا تَرَى فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ مِنْ
 تَفَوتٍ فَأَرْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَى مِنْ فُطُورٍ ③ ثُمَّ
 أَرْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا
 وَهُوَ حَسِيرٌ ④ وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحٍ
 وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّيَاطِينِ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ
 السَّعِيرِ ⑤ وَلِلَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ
 وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ⑥ إِذَا أُلْقُوا فِيهَا سَمِعُوا لَهَا شَهِيقًا
 وَهِيَ تَفُورُ ⑦ تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ كُلَّمَا أُلْقِيَ
 فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ⑧ قَالُوا
 بَلَى قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِنْ
 شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ ⑨ وَقَالُوا لَوْ كُنَّا
 نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ ⑩
 فَأَعْتَرَفُوا بِذَنبِهِمْ فَسُحْقًا لِأَصْحَابِ السَّعِيرِ ⑪ إِنَّ
 الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ

۱۲

به نام خداوند بخشنده مهربان

خجسته است خدایی که فرمانروایی به دست اوست و
 او بر هر کاری تواناست. ﴿۱﴾ خدایی که مرگ و
 زندگی را آفرید تا شما را بیازماید که کدام یک از
 شما نیکوکارتر است و او توانمند آمرزگار است. ﴿۲﴾
 آن (خداوندی) که هفت آسمان را بالای یکدیگر و
 هماهنگ آفریده است در آفرینش خداوند مهربان هیچ
 نابسامانی نمی‌بینی باز چشم بگردان آیا هیچ خللی
 می‌بینی؟ ﴿۳﴾ باز هم بارها و بارها بنگر (تا) چشم تو
 خسته و درمانده به‌سویت باز می‌گردد. ﴿۴﴾ و به‌راستی
 که آسمان دنیا را با چراغ‌ها آراسته‌ایم و آن‌ها را
 (ابراز) سنگ‌سار کردن شیطان‌ها قرار داده‌ایم و عذاب
 دوزخ را برای آن‌ها آماده کرده‌ایم. ﴿۵﴾ و (نیز) برای
 کسانی که به پروردگارشان کفر ورزیدند عذاب دوزخ
 (مهیّا است) و بد جایگاهی است. ﴿۶﴾ چون در آنجا
 افکنده شوند از آن نعره‌ای می‌شنوند درحالی‌که
 می‌جوشد. ﴿۷﴾ نزدیک است که از خشم پاره پاره
 شود، هر زمان که گروهی به آن انداخته می‌شوند
 نگهبانهایش از آنان می‌پرسند: آیا هشدار دهنده‌ای
 به‌سوی شما نیامد؟ ﴿۸﴾ می‌گویند: آری!
 هشداردهنده‌ای به نزد ما آمد پس ما دعوت او را دروغ
 انگاشتیم و گفتیم: خداوند چیزی را نازل نکرده است.
 جز این نیست که شما در گمراهی بزرگ هستید. ﴿۹﴾
 و می‌گویند: اگر می‌شنیدیم و یا خرد می‌ورزیدیم در
 (زمره) دوزخیان قرار نمی‌گرفتیم. ﴿۱۰﴾ پس به گناهان
 خود اعتراف می‌کنند. نفرین بر دوزخیان باد! ﴿۱۱﴾
 بی‌گمان کسانی که در نهان از پروردگار خود می‌ترسد
 آمرزش و پاداش بزرگ و فراوانی دارند. ﴿۱۲﴾

وَأَسِرُّوا قَوْلَكُمْ أَوِ اجْهَرُوا بِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ
الْصُّدُورِ ﴿١٣﴾ أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ
الْخَبِيرُ ﴿١٤﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذُلُولًا
فَأَمْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ
﴿١٥﴾ ءَأَمِنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمُ الْأَرْضَ
فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ﴿١٦﴾ أَمْ أَمِنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ
عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ۖ فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ ﴿١٧﴾ وَلَقَدْ
كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿١٨﴾ أَوْ
لَمْ يَرَوْا إِلَى الْطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَفَقَتْ وَيَقْبِضْنَ مَا
يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا الرِّحْمَنُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾
أَمَّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ جُنْدٌ لَكُمْ يَنْصَرُّكُمْ مِنْ دُونِ
الرَّحْمَنِ إِنِ الْكَافِرُونَ إِلَّا فِي غُرُورٍ ﴿٢٠﴾ أَمَّنْ هَذَا
الَّذِي يَزْرُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ بَلْ لَجُّوا فِي عُتُوٍّ
وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾ أَفَمَنْ يَمْشِي مُكِبًّا عَلَى وَجْهِهِ أَهْدَى
أَمَّنْ يَمْشِي سَوِيًّا عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢٢﴾ قُلْ هُوَ
الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ
وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ هُوَ الَّذِي
ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَيَقُولُونَ
مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلْ إِنَّمَا
أَعْلَمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٢٦﴾

و سخنان را نهان دارید یا آن را آشکار سازید. (در هر صورت) او به راز دل‌ها آگاه است؟! ﴿۱۳﴾ آیا کسی که (همه چیز را) آفریده است نمی‌داند؟ درحالی‌که او باریک‌بین آگاه است. ﴿۱۴﴾ او خدایی است که زمین را برایتان رام گردانیده است پس در گوشه و کنار آن راه بروید و از روزی خداوند بخورید و زنده شدن دوباره در دست اوست. ﴿۱۵﴾ آیا از خدایی که در آسمان است خود را در امان می‌دانید که شما را در زمین فرو برد درحالی‌که آن می‌جنبد. ﴿۱۶﴾ آیا از خدایی که در آسمان است ایمن شده‌اید که طوفان شن بر شما بفرستد؟! پس خواهید دانست که هشدار من چگونه بوده است. ﴿۱۷﴾ و به‌راستی کسانی که پیش از اینان بودند تکذیب کردند پس بنگر کیفر من چگونه بوده است. ﴿۱۸﴾ آیا پرندگان را نگاه نکرده‌اند که گاهی بال‌های خود را گسترده و گاهی جمع می‌کنند؟! جز خداوند مهربان آن‌ها را نگاه نمی‌دارد، چرا که او هر چیزی را می‌بیند. ﴿۱۹﴾ و چه کسی است آن که لشکر شماست و به جای خداوند مهربان به شما کمک می‌کند؟ کافران به جز در فریب و گمراهی به سر نمی‌برند. ﴿۲۰﴾ یا کیست کسی که اگر خداوند روزی خود را بازدارد به شما روزی می‌دهد؟ بلکه در سرکشی و گریز پافشاری می‌کنند. ﴿۲۱﴾ آیا کسی که فرو رفته بر چهره خویش راه می‌رود راه‌یاب‌تر است یا کسی که برپای ایستاده و در راه راست گام برمی‌دارد؟! ﴿۲۲﴾ بگو: او خدایی است که شما را آفریده و برایتان گوش و چشم‌ها و دل‌ها قرار داده است. کمتر سپاسگزاری می‌کنید. ﴿۲۳﴾ بگو: اوست که شما را در زمین پراکنده نموده است و به‌سوی او برانگیخته می‌شوید. ﴿۲۴﴾ و می‌گویند: اگر راست می‌گویید این وعده‌ای که می‌دهید کی خواهید بود؟ ﴿۲۵﴾ بگو: علم (آن) تنها نزد خدا است و جز این نیست که من هشدار دهنده‌ای آشکار هستم. ﴿۲۶﴾

فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سَيِّئَتْ وُجُوهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ
هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَدْعُونَ ﴿٢٧﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ
أَهْلَكْنِي اللَّهُ وَمَنْ مَعِيَ أَوْ رَحِمَنَا فَمَنْ يُجِيرُ
الْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٨﴾ قُلْ هُوَ الرَّحْمَنُ
عَامِنًا بِهِ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ
مُبِينٍ ﴿٢٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ
يَأْتِيكُمْ بِمَاءٍ مَعِينٍ ﴿٣٠﴾

سُورَةُ الْقَلَمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ن وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ ﴿١﴾ مَا أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ
بِمَجْنُونٍ ﴿٢﴾ وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ ﴿٣﴾ وَإِنَّكَ
لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ ﴿٤﴾ فَسَتُبْصِرُ وَيُبْصِرُونَ ﴿٥﴾
بِأَيِّكُمْ الْمَقْتُولُ ﴿٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ
عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٧﴾ فَلَا تُطِعِ
الْمُكَذِّبِينَ ﴿٨﴾ وَدُّوا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ ﴿٩﴾ وَلَا تُطِعِ
كُلَّ حَلَّافٍ مَهِينٍ ﴿١٠﴾ هَمَّازٍ مَشَّاءٍ بِنَمِيمٍ ﴿١١﴾ مَنَّاعٍ
لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٢﴾ عُتْلٍ بَعْدَ ذَلِكَ زَنِيمٍ ﴿١٣﴾ أَنْ
كَانَ ذَا مَالٍ وَبَنِينَ ﴿١٤﴾ إِذَا تُتْلَى عَلَيْهِ ءَايَتُنَا قَالَ
أَسْطِيرُ الْأُولِينَ ﴿١٥﴾

پس چون آن را نزدیک بینند چهره های کافران درهم و
زشت می گردد و گفته می شود: این است آنچه که
می طلبیدید. ﴿۲۷﴾ بگو: به من خبر دهید اگر خدا من و
همراهانم را نابود کند و یا به ما رحم نماید آن گاه چه
کسی کافران را از عذاب دردناک در پناه خود
می دارد؟ ﴿۲۸﴾ بگو: او (خدای) رحمان است، به او
ایمان آورده و بر او توکل کرده ایم، پس خواهید
دانست که چه کسی در گمراهی و سرگشتگی آشکار
است. ﴿۲۹﴾ بگو: به من خبر دهید اگر آبتان فرو
بنشیند، چه کسی برایتان آبی روان می آورد. ﴿۳۰﴾

سوره قلم

به نام خداوند بخشنده مهربان

نون. سوگند به قلم و آن چه می نویسند. ﴿۱﴾ (که) تو
به فضل پروردگارت دیوانه نیستی. ﴿۲﴾ و بی گمان تو
پاداشی پابین ناپذیر داری. ﴿۳﴾ و همانا تو از خوی
سترگی برخوردار هستی. ﴿۴﴾ پس خواهی دید و
(آنان) هم خواهند دید. ﴿۵﴾ که کدام یک از شما
دیوانه است؟ ﴿۶﴾ بی گمان پروردگارت به کسی که از
راهش بی راه شده داناتر است و او به راه یافتگان (هم)
داناتر می باشد. ﴿۷﴾ پس، از تکذیب کنندگان پیروی
مکن. ﴿۸﴾ آنان دوست می دارند که نرمش و
سازش شان دهی تا آنها هم نرمش و سازش از خود نشان
دهند. ﴿۹﴾ و از هر فرومایه ای که بسیار سوگند
می خورد پیروی مکن. ﴿۱۰﴾ بسیار عیب جوئی که دائما
سخن چینی می کند. ﴿۱۱﴾ بسیار مانع کار خیر (و)
تجاوزگر گناهکار است. ﴿۱۲﴾ سخت روی، گذشته از
این که بی اصل و نسب است. ﴿۱۳﴾ از آن روی که
دارای مال و فرزند است. ﴿۱۴﴾ هنگامی که آیه های ما
بر او خوانده می شود می گوید: افسانه های پیشینیان
است. ﴿۱۵﴾

سَنَسِمُهُ عَلَى الْخُرُطُومِ ﴿١٦﴾ إِنَّا بَلَوْنَهُمْ كَمَا بَلَوْنَا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ ﴿١٧﴾ وَلَا يَسْتَثْنُونَ ﴿١٨﴾ فَطَافَ عَلَيْهَا طَائِفٌ مِّن رَّبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿١٩﴾ فَأَصْبَحَتْ كَالصَّرِيمِ ﴿٢٠﴾ فَتَنَادَوْا مُصْبِحِينَ ﴿٢١﴾ أَنِ اغْدُوا عَلَى حَرْثِكُمْ إِن كُنْتُمْ صَرِمِينَ ﴿٢٢﴾ فَأَنْظِلُوا وَهُمْ يَتَخَفَتُونَ ﴿٢٣﴾ أَن لَّا يَدْخُلَتْهَا الْيَوْمَ عَلَيْكُمْ مَسْكِينٌ ﴿٢٤﴾ وَغَدُوا عَلَى حَرْدٍ قَدِيرِينَ ﴿٢٥﴾ فَلَمَّا رَأَوْهَا قَالُوا إِنَّا لَصَالُونَ ﴿٢٦﴾ بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ ﴿٢٧﴾ قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلَمْ أَقُلْ لَّكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُونَ ﴿٢٨﴾ قَالُوا سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٢٩﴾ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَلَوْمُونَ ﴿٣٠﴾ قَالُوا يَٰوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٣١﴾ عَسَىٰ رَبَّنَا أَن يُبَدِّلَنَا خَيْرًا مِّنْهَا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا رَاغِبُونَ ﴿٣٢﴾ كَذَلِكَ الْعَذَابُ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾ إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٍ النَّعِيمِ ﴿٣٤﴾ أَفَنَجْعَلُ الْمُسْلِمِينَ كَالْمُجْرِمِينَ ﴿٣٥﴾ مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿٣٦﴾ أَمْ لَكُمْ كِتَابٌ فِيهِ تَدْرُسُونَ ﴿٣٧﴾ إِنَّ لَكُمْ فِيهِ لَمَا تَخَيَّرُونَ ﴿٣٨﴾ أَمْ لَكُمْ أَيْمَانٌ عَلَيْنَا بَلِغَةٌ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ إِنَّ لَكُمْ لَمَا تَحْكُمُونَ ﴿٣٩﴾ سَلِّمُوا إِلَيْهِمْ بِذَلِكَ زَعِيمٌ ﴿٤٠﴾ أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ فَلْيَأْتُوا بِشُرَكَائِهِمْ إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ ﴿٤١﴾ يَوْمَ يُكْشَفُ عَن سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٤٢﴾

ما بر بینی او داغ خواهیم نهاد. ﴿۱۶﴾ بی گمان ما آنان را آزمودیم چنانکه صاحبان آن باغ را آزمودیم، هنگامی که سوگند یاد کردند که میوه‌های باغ را بامدادن بچینند. ﴿۱۷﴾ و نگفتند: ان شاء الله. ﴿۱۸﴾ پس بر آن باغ بلایی

از سوی پروردگارت فرود آمد درحالیکه آنان خفته بودند. ﴿۱۹﴾ آن‌گاه مانند شب تاریک گردید. ﴿۲۰﴾ آن‌گاه صبحگاهان همدیگر را ندا دادند. ﴿۲۱﴾ اگر می‌خواهید میوه‌های خود را بچینید صبح زود حرکت کنید و خویشتن را به کشتزار خود برسانید. ﴿۲۲﴾ آن‌گاه پنج پنج کنان به راه افتادند. ﴿۲۳﴾ که نباید امروز بینوائی در باغ پیش شما بیاید. ﴿۲۴﴾ و بامدادن بدین قصد که می‌توانند (از ورود فقرا) جلوگیری کنند و (ایشان را) بازدارند (به‌سوی باغ) روان شدند. ﴿۲۵﴾ و هنگامی که باغ را دیدند، گفتند: ما راه را گم کرده‌ایم. ﴿۲۶﴾ بلکه ما محروم هستیم. ﴿۲۷﴾ بهترین آنان گفت: آیا به شما نگفته بودیم که چرا خداوند را به پاکی یاد نمی‌کنید. ﴿۲۸﴾ گفتند: پروردگارمان پاک و منزّه است، ما ستمکار بوده‌ایم. ﴿۲۹﴾ پس سرزنش کنان روی به یکدیگر آوردند. ﴿۳۰﴾ گفتند: وای بر ما به‌راستی که ما طغیانگر بوده‌ایم. ﴿۳۱﴾ امیدواریم پروردگارمان بهتر از آن را برای ما جایگزین کند، همانا ما رو به‌سوی پروردگارمان داریم. ﴿۳۲﴾ عذاب این چنین است و عذاب آخرت بزرگتر می‌باشد اگر می‌دانستند. ﴿۳۳﴾ همانا پرهیزگارشان نزد پروردگارشان باغ‌های پر ناز و نعمت دارند. ﴿۳۴﴾ آیا فرمانبرداران را همچون گناهکاران یکسان قرار می‌دهیم؟! ﴿۳۵﴾ شما را چه شده است! چگونه حکم می‌کنید؟! ﴿۳۶﴾ آیا شما کتابی دارید که در آن می‌خوانید؟! ﴿۳۷﴾ و شما آنچه را که برمی‌گزینید در آن است؟! ﴿۳۸﴾ آیا شما بر (عهده) ما تا به قیامت عهدهایی استوار دارید؟ که هرچه حکم کنید خواهید داشت؟! ﴿۳۹﴾ از آن پرس کدام یک از ایشان ضامن چنین پیمان‌هایی است؟! ﴿۴۰﴾ یا اینکه شریک‌هائی دارند، اگر راست می‌گویند شریکان خود را بیاورند. ﴿۴۱﴾ روزی که ساق آشکار می‌شود و به سجده فراخوانده می‌شوند ولی نمی‌توانند. ﴿۴۲﴾

خَشِيعَةً أَبْصَرُهُمْ تَرَهِفُهُمْ ذِلَّةٌ وَقَدْ كَانُوا يُدْعَوْنَ إِلَى
 السُّجُودِ وَهُمْ سَالِمُونَ ﴿۴۳﴾ فَذَرْنِي وَمَنْ يُكَذِّبْ
 بِهِذَا الْحَدِيثِ سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ
 ﴿۴۴﴾ وَأُمْلِي لَهُمْ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ ﴿۴۵﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا
 فَهُمْ مِنْ مَّغْرَمٍ مُثْقَلُونَ ﴿۴۶﴾ أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ
 يَكْتُمُونَ ﴿۴۷﴾ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُنْ
 كَصَاحِبِ الْحُوتِ إِذْ نَادَىٰ وَهُوَ مَكْظُومٌ ﴿۴۸﴾ لَوْلَا أَنْ
 تَدَارَكَهُ نِعْمَةٌ مِنْ رَبِّهِ لَنُبِذَ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ مَذْمُومٌ ﴿۴۹﴾
 فَاجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَجَعَلَهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۵۰﴾ وَإِنْ
 يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَيُزْلِقُونَكَ بِأَبْصَرِهِمْ لَمَّا
 سَمِعُوا الذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ ﴿۵۱﴾ وَمَا هُوَ إِلَّا
 ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿۵۲﴾

این در حالی است که چشمانشان به زیر افتاده و خواری و پستی وجودشان را فرا گرفته است، این در حالی است هنگامی که سالم و تندرست بودند به سجده فراخوانده شدند. ﴿۴۳﴾ پس مرا با کسی که این سخن را دروغ می‌انگارد رها کن، به تدریج آنان را از جایی که نمی‌دانند خواهیم گرفت. ﴿۴۴﴾ و به آنان مهلت می‌دهم بی‌گمان چاره‌جویی من استوار است. ﴿۴۵﴾ آیا از آنان مزدی درخواست می‌کنی و آنان زیر بار تاوان گرانبارند؟ ﴿۴۶﴾ یا اینکه نزدشان علم غیب وجود دارد و آنان (از روی آن) می‌نویسند. ﴿۴۷﴾ پس در راستای فرا رسیدن حکم پروردگارت شکیبایی ورز و مانند قرین ماهی مباحش که با دلی سرشار از غم دعا کرد. ﴿۴۸﴾ اگر نعمت و رحمتی از سوی پروردگارش او را در نمی‌یافت به یقین نکوهش شده در زمین بی‌آب و علف افکنده می‌شد. ﴿۴۹﴾ آن‌گاه پروردگارش او را برگزید و او را از درستکاران قرار داد. ﴿۵۰﴾ و به یقین نزدیک بود کافران چون قرآن را شنیدند تو را با چشم‌های خود بلغزانند و می‌گویند: او دیوانه است. ﴿۵۱﴾ حال آنکه آن (=قرآن) جز پندی برای جهانیان است. ﴿۵۲﴾

سوره حاقه

به نام خداوند بخشنده مهربان

رخداد راستین. ﴿۱﴾ رخداد راستین چگونه رخدادی است. ﴿۲﴾ و تو چه می‌دانی رخداد راستین چیست؟ ﴿۳﴾ ثمود و عاد قیامت را دروغ انگاشتند. ﴿۴﴾ پس اما ثمود به (وسیله) فریادی مرگبار نابود شدند. ﴿۵﴾ و اما عاد به (وسیله) تندبادی سرکش نابود شدند. ﴿۶﴾ (خداوند) آن‌را هفت شب و هفت روز به غایت نحس بر آنان گماشت آن‌گاه مردمان را می‌دید که روی زمین افتاده‌اند و انگار تنه‌های پوک و توخالی درختان خرمایند. ﴿۷﴾ پس آیا می‌بینی که اثری از آن‌ها باقی مانده باشد؟! ﴿۸﴾

سُورَةُ الْحَاقَّةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَاقَّةُ ﴿۱﴾ مَا الْحَاقَّةُ ﴿۲﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ ﴿۳﴾
 كَذَّبَتْ ثَمُودُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ ﴿۴﴾ فَأَمَّا ثَمُودُ فَأُهْلِكُوا
 بِالطَّاغِيَةِ ﴿۵﴾ وَأَمَّا عَادٌ فَأُهْلِكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ ﴿۶﴾
 سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَثَمَنِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا ﴿۷﴾
 فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أُعْجَازُ نَخْلٍ خَاوِيَةٍ ﴿۸﴾
 فَهَلْ تَرَى لَهُمْ مِنْ بَاقِيَةٍ ﴿۹﴾

وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ وَالْمُؤْتَفِكَاتُ بِالْخَاطِئَةِ
 ۹ فَعَصَوْا رَسُولَ رَبِّهِمْ فَأَخَذَهُمْ أَخْذَةً رَابِيَةً ۝ إِنَّا
 لَمَّا طَغَا الْمَاءُ حَمَلْنَاكُمْ فِي الْجَارِيَةِ ۝ لِنَجْعَلَهَا
 لَكُمْ تَذْكِرَةً وَتَعِيَهَا أُذُنٌ وَاعِيَةٌ ۝ فَإِذَا نُفِخَ فِي
 الصُّورِ نَفْخَةٌ وَاحِدَةٌ ۝ وَحُمِلَتِ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ
 فَدُكَّتَا دَكَّةً وَاحِدَةً ۝ فَيَوْمَئِذٍ وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ۝
 وَانْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ وَاهِيَةٌ ۝ وَالْمَلَكُ عَلَى
 أَرْجَائِهَا وَيَحْمِلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمَنِيَةٌ
 ۱۷ يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُونَ لَا تَخْفَى مِنْكُمْ خَافِيَةٌ ۝ فَأَمَّا
 مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَيَقُولُ هَؤُلَاءِ أَقْرَبُوا
 كِتَابِيَةَ ۝ إِنِّي ظَنَنْتُ أَنِّي مُلْقٍ حِسَابِيَةَ ۝ فَهُوَ فِي
 عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ ۝ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ۝ قُطُوفُهَا
 دَانِيَةٌ ۝ كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ
 الْخَالِيَةِ ۝ وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ فَيَقُولُ
 يَلَيْتَنِي لَمْ أُوتِ كِتَابِيَةَ ۝ وَلَمْ أَدْرِ مَا حِسَابِيَةَ ۝
 يَلَيْتَهَا كَانَتْ الْقَاضِيَةَ ۝ مَا أَغْنَىٰ عَنِّي مَالِيَةَ ۝
 هَلَكَ عَنِّي سُلْطَانِيَةَ ۝ خُذُوهُ فَعُلُّوهُ ۝ ثُمَّ
 الْجَحِيمَ صَلُّوهُ ۝ ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ
 ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ ۝ إِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ
 ۳۳ وَلَا يَحْضُ عَلَىٰ طَعَامِ الْمِسْكِينِ ۝

و فرعون و کسانی که پیش از او بودند و همچنین اهالی
 شهرهای زیر و رو شده مرتکب گناه شدند. ۹ آنان
 از (فرمان) فرستاده پروردگارشان سرپیچی کردند، و
 خداوند ایشان را به سختی فرو گرفت. ۱۰ همانا ما
 هنگامی که آب طغیان کرد شما را بر کشتی روان سوار
 کردیم. ۱۱ تا آنرا برایتان پندی قرار دهیم و

گوش‌هایی فراگیر آنرا به خاطر بسپارند. ۱۲ و
 هنگامی که یک بار در صور دمیده شود. ۱۳ و زمین
 و کوهها برداشته شوند، سپس یک‌باره درهم کوبیده
 شوند. ۱۴ پس در آن روز واقعه رخ می‌دهد. ۱۵
 و آسمان از هم می‌شکافد و در آن روز سست و
 ناستوار است. ۱۶ و فرشتگان بر کناره‌های آن
 خواهند بود و هشت تن (از ملائکه) عرش پروردگارت
 را در آن روز بر فرازشان برمی‌دارند. ۱۷ در آن روز
 پیش آورده می‌شوید، از (کارهای) شما هیچ نهفته‌ای
 نهان نمی‌ماند. ۱۸ پس اما کسی که کارنامه‌اش به
 دست راست او داده شود می‌گوید: بگیرید، کارنامه‌ام
 را بخوانید. ۱۹ من یقین داشتم که همانا من به
 حسابم خواهم رسید. ۲۰ پس او در زندگانی
 پسندیده‌ای خواهد بود. ۲۱ در بهشتی (بسیار) بلند
 خواهد بود. ۲۲ که میوه‌اش در دسترس است.
 ۲۳ گوارا بخورید و بیاشامید به (پاداش) آنچه در
 روزگاران گذشته انجام می‌دادید. ۲۴ و اما
 کسی که کارنامه‌اش به دست چپ او داده شود
 می‌گوید: ای کاش! کارنامه‌ام به من داده نمی‌شد.
 ۲۵ و (ای کاش!) نمی‌دانستم که حساب من چیست.
 ۲۶ ای کاش مرگ یکسره کننده (ی کار من) بود.
 ۲۷ دارائی من مرا سودی نبخشید. ۲۸ قدرت من
 از دست من برفت. ۲۹ (خداوند به فرشتگان دستور
 می‌دهد که) او را بگیرید و به بند و زنجیرش کشید.
 ۳۰ سپس او را به دوزخ افکنید. ۳۱ آن‌گاه او را
 در زنجیری که طولش هفتاد گز است در بند کشید.
 ۳۲ بی‌گمان او به خداوند بزرگ ایمان نمی‌آورد.
 ۳۳ و (مردم را) بر خوراک دادن بینوا ترغیب
 نمی‌کرد. ۳۴

فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هَاهُنَا حَمِيمٌ ﴿٣٥﴾ وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ غُسْلَيْنِ ﴿٣٦﴾ لَا يَأْكُلُهُوَ إِلَّا الْخَاطِئُونَ ﴿٣٧﴾ فَلَا أُقْسِمُ بِمَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَا لَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿٤٠﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيلًا مَّا تُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ قَلِيلًا مَّا تَذْكُرُونَ ﴿٤٢﴾ تَنْزِيلٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضُ الْأَقَاوِيلِ ﴿٤٤﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ ﴿٤٥﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ ﴿٤٦﴾ فَمَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِنَّهُ لَتَذْكُرَةٌ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنْكُمْ مُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِنَّهُ لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِنَّهُ لَحَقُّ الْيَقِينِ ﴿٥١﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٥٢﴾

سُورَةُ الْمَعَارِجِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ﴿١﴾ لِلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُوَ دَافِعٌ ﴿٢﴾ مِنْ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ ﴿٣﴾ تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ﴿٤﴾ فَأَصْبَرَ صَبْرًا جَمِيلًا ﴿٥﴾ إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ وَبَعِيدًا ﴿٦﴾ وَنَرَاهُ قَرِيبًا ﴿٧﴾ يَوْمَ تَكُونُ السَّمَاءُ كَالْمُهْلِ ﴿٨﴾ وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ ﴿٩﴾ وَلَا يَسْأَلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا ﴿١٠﴾

پس او امروز در این جا یار مهربانی ندارد. ﴿۳۵﴾ و خوراکی هم جز زردابه ندارند. ﴿۳۶﴾ جز گناهکاران آن را نمی خورند. ﴿۳۷﴾ پس به آنچه می بینید سوگند می خورم. ﴿۳۸﴾ و (نیز به) آنچه که نمی بینید. ﴿۳۹﴾ این (قرآن) گفتار فرستاده ای گرانقدر است. ﴿۴۰﴾ و آن گفته شاعری نیست، اندکی ایمان می آورید. ﴿۴۱﴾ و گفته هیچ غیبگو و کاهی نیست، اندکی پند می پذیرید. ﴿۴۲﴾ از سوی پروردگار جهانیان فرو فرستاده شده است. ﴿۴۳﴾ و اگر پیغمبر پاره ای از سخنان را به دروغ بر ما می بست. ﴿۴۴﴾ بی گمان از او به سختی انتقام می گرفتیم. ﴿۴۵﴾ سپس رگ دلش را پاره می کردیم. ﴿۴۶﴾ پس هیچ کس از شما بازدارنده (کیفر ما) از او نیست. ﴿۴۷﴾ و بی گمان آن پندی برای پرهیزگاران است. ﴿۴۸﴾ و ما به یقین می دانیم که برخی از شما تکذیب کننده اید. ﴿۴۹﴾ و آن بر کافران مایه حسرتی است. ﴿۵۰﴾ و این (قرآن) حقیقتی راستین است. ﴿۵۱﴾ پس نام پروردگار بزرگت را به پاکی یاد کن. ﴿۵۲﴾

سوره معارج

به نام خداوند بخشنده مهربان

خواهنده ای درخواست عذابی کرد که به وقوع می پیوندد. ﴿۱﴾ و آن برای کافران هیچ بازدارنده ای ندارد. ﴿۲﴾ از سوی خداوند صاحب درجات و مقامات (است). ﴿۳﴾ فرشتگان و (نیز) روح در روزی که مقدارش پنجاه هزار سال است به سوی او فرا می روند. ﴿۴﴾ پس به صبر نیکو برداری ورز. ﴿۵﴾ آنان آن (روز) را دور می بینند. ﴿۶﴾ و ما آن را نزدیک می بینیم. ﴿۷﴾ روزی که آسمان مانند مس گداخته می شود. ﴿۸﴾ و کوه ها مانند پشم رنگین می شوند. ﴿۹﴾ و هیچ خویشاوندی از (حال) خویشاوندی دیگر نمی پرسد. ﴿۱۰﴾

يُبْصِرُونَهُمْ يَوْمَ الْمُجْرِمِ لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابِ
يَوْمِئِذٍ بَنِيهِ ۖ وَصَحْبَتَهُ ۖ وَأَخِيهِ ۚ وَفَصِيلَتِهِ
الَّتِي تُتَوِيه ۚ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنْجِيهِ ۚ
كَلَّا إِنَّهَا لَظَىٰ ۖ نَزَّاعَةً لِلشَّوَىٰ ۖ تَدْعُوا مَنْ
أَدْبَرَ وَتَوَلَّىٰ ۖ وَجَمَعَ فَأَوْعَىٰ ۚ إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ
هَلُوعًا ۚ إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا ۚ وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ
مَنُوعًا ۚ إِلَّا الْمُصَلِّينَ ۚ الَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ
دَائِمُونَ ۚ وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ ۚ
لِللَّسَالِ وَالْمَحْرُومِ ۚ وَالَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ
ۚ وَالَّذِينَ هُمْ مِنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ۚ إِنَّ
عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ ۚ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ
حَافِظُونَ ۚ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ
فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ۚ فَمَنْ أَتَّبَعَىٰ ۚ وَرَاءَ ذَلِكَ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ۚ وَالَّذِينَ هُمْ بِشَهَادَتِهِمْ قَائِمُونَ
ۚ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ۚ أُولَٰئِكَ
فِي جَنَّاتٍ مُّكْرَمُونَ ۚ فَمَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا قَبْلَكَ
مُهْطِعِينَ ۚ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ عِزِينَ ۚ
أَيُطْمَعُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ۚ كَلَّا
إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِّمَّا يَعْلَمُونَ ۚ

(دوستان و خویشاوندان) به آنان نشان داده می‌شوند.
گناهکار آرزو می‌کند که فرزندان خود را بلاگردان
عذاب آن روز قرار دهد. ﴿۱۱﴾ همچنین همسر و
برادرش را. ﴿۱۲﴾ و عشیره‌اش را که به او پناه می‌دهد.
﴿۱۳﴾ و حتی (آماده است) تمام کسانی را که روی
زمین هستند (فدا کند) آنگاه (این کار) او را برهاند.
﴿۱۴﴾ هرگز، آن آتش سوزان و سراپا شعله است.
﴿۱۵﴾ پوست بدن را می‌کند و با خود می‌برد. ﴿۱۶﴾
کسی را که پشت کرده و روی گردانده است. فرا
می‌خواند. ﴿۱۷﴾ و (نیز کسی را که) گرد آورد و نگاه
داشت. ﴿۱۸﴾ به راستی که انسان کم طاعت و ناشکیبا
آفریده شده است. ﴿۱۹﴾ هرگاه به او مصیبت رسد
بی‌تاب و بی‌قرار می‌گردد. ﴿۲۰﴾ و چون خوبی بدو رو
کند بخیل می‌گردد. ﴿۲۱﴾ مگر نمازگزاران. ﴿۲۲﴾
کسانی که بر نمازشان مداومت و مواظبت دارند. ﴿۲۳﴾
و کسانی که در مال‌هایشان حقی معین است. ﴿۲۴﴾
برای گدا و محروم. ﴿۲۵﴾ و کسانی که روز جزا را
تصدیق می‌کنند. ﴿۲۶﴾ و کسانی که از عذاب
پروردگارشان بیمناک و ترسناکند. ﴿۲۷﴾ بی‌گمان
عذاب پروردگارشان ایمنی ناپذیر است. ﴿۲۸﴾ و
کسانی که شرمگاه‌هایشان را محافظت می‌کنند ﴿۲۹﴾ مگر
بر زنان و کنیزان خود که (در این صورت) سرزنی
برایشان نیست. ﴿۳۰﴾ پس هرکس فراتر از این را
بجوید آنانند که تجاوزکارند. ﴿۳۱﴾ و کسانی که آنان
امانت‌ها و عهدشان را رعایت می‌کنند. ﴿۳۲﴾ و
کسانی که برپا دارنده گواهی‌هایشان هستند. ﴿۳۳﴾ و
کسانی که آنان بر نمازهای خود محافظت می‌کنند.
﴿۳۴﴾ اینان در باغ‌هایی گرامی داشته می‌شوند. ﴿۳۵﴾
پس کافران را چه شده که به‌سوی تو شتابان می‌آیند؟!
﴿۳۶﴾ گروه گروه در سمت راست و چپ تو قرای
می‌گیرند. ﴿۳۷﴾ آیا هریک از آنان امیدوارند که به
بهشت پرناز و نعمت درآورده شوند؟ ﴿۳۸﴾ هرگز، ما
آنان را از آنچه می‌دانند آفریده‌ایم. ﴿۳۹﴾

فَلَا أُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ إِنَّا لَقَدِرُونَ ﴿۴۰﴾
 عَلَى أَنْ تُبَدِّلَ خَيْرًا مِنْهُمْ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿۴۱﴾
 فَذَرَهُمْ يَحْضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّى يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي
 يُوعَدُونَ ﴿۴۲﴾ يَوْمَ يُخْرِجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا
 كَأَنَّهُمْ إِلَى نُصُبٍ يُوفِضُونَ ﴿۴۳﴾ خَشِيعَةً أَبْصَرُهُمْ
 تَرَهِقُهُمْ ذَلَّةٌ ذَلِكَ الْيَوْمُ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿۴۴﴾

سوگند به پروردگار مغرب‌ها و مشرق‌ها که ما توانائیم.
 ﴿۴۰﴾ بر آن که بهتر از آنان را جایگزین کنیم و ما
 ناتوان نیستیم. ﴿۴۱﴾ آنان را به حال خود واگذار تا به
 باطل خود فرو روند و به بازیچه بنشینند تا آنکه به آن
 روزشان که وعده داده می‌شوند برسند. ﴿۴۲﴾ آن
 روزی که از گورها شتابان بیرون می‌شوند گویی آنان
 به‌سوی نشانه‌ای می‌دوند. ﴿۴۳﴾ درحالیکه چشمانشان
 به زیر افتاده و خواری و پستی ایشان را فرو بسته است.
 این است آن روزی که وعده داده شده‌اند. ﴿۴۴﴾

سُورَةُ نُوحٍ

سوره نوح

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ
 أَنْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱﴾ قَالَ يَقَوْمِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ
 مُبِينٌ ﴿۲﴾ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَأَتَّقُوهُ وَأَطِيعُوا ﴿۳﴾ يَغْفِرْ
 لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُخْرِجَكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُسَمًّى إِنَّ
 أَجَلَ اللَّهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۴﴾ قَالَ
 رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا ﴿۵﴾ فَلَمْ يَزِدْهُمْ
 دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا ﴿۶﴾ وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ
 جَعَلُوا أَصْبَعَهُمْ فِي عَادَانِهِمْ وَأَسْتَغْشَوْا ثِيَابَهُمْ
 وَأَصْرُوا وَاسْتَكْبَرُوا اسْتِكْبَارًا ﴿۷﴾ ثُمَّ إِنِّي دَعَوْتُهُمْ
 جِهَارًا ﴿۸﴾ ثُمَّ إِنِّي أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا
 ﴿۹﴾ فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا ﴿۱۰﴾

به‌راستی که ما نوح را به‌سوی قومش فرستادیم که قوم
 خود را بترسان پیش از آنکه عذابی دردناک به سراغ
 ایشان بیاید. ﴿۱﴾ (نوح) گفت: ای قوم من! من برای
 شما بیم‌دهنده‌ای آشکارم. ﴿۲﴾ که خدا را بندگی کنید
 و از او بترسید و از من فرمان ببرید. ﴿۳﴾ خداوند
 گناهان شما را می‌آمرزد و اجل شما را تا وقتی مقرر به
 تأخیر می‌اندازد. بی‌گمان اگر می‌دانستید، بدانگاه که
 وقت مقرر الهی فرا رسد باز پس داشته نمی‌شود. ﴿۴﴾
 (نوح) گفت: پروردگارا! من قوم خود را شب و روز
 فراخواندم. ﴿۵﴾ ولی دعوت من در حق آنان به جز
 گریز نیافزود. ﴿۶﴾ و هرگاه من آنان را فراخواندم تا
 آنان را بیامرزی انگشت‌هایشان را به گوش‌های خود
 فرو کردند و جامه‌هایشان را به خود پیچیدند و
 پافشاری کردند و سخت کبر ورزیدند. ﴿۷﴾ سپس من
 آنان را با صدای بلند و آشکار دعوت کردم. ﴿۸﴾
 سپس (دعوت من را) برای آنان آشکار ساختم و به صورت
 نهانی (هم) بدیشان رساندم. ﴿۹﴾ و گفتم: از
 پروردگاتان آمرزش بخواهید که او بسیار آمرزنده
 است. ﴿۱۰﴾

يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا ﴿١١﴾ وَيُمْدِدْكُمْ
بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلْ لَكُمْ
أَنْهَارًا ﴿١٢﴾ مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ﴿١٣﴾ وَقَدْ
خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا ﴿١٤﴾ أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ
سَمَوَاتٍ طِبَاقًا ﴿١٥﴾ وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ
الشَّمْسَ سِرَاجًا ﴿١٦﴾ وَاللَّهُ أَتَبَّكُمْ مِنَ الْأَرْضِ
نَبَاتًا ﴿١٧﴾ ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا
﴿١٨﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ بِسَاطًا ﴿١٩﴾ لِيَتَسَلَّكُوا
مِنْهَا سُبُلًا فَجَاجًا ﴿٢٠﴾ قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي
وَاتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالُهُ وَوَلَدُهُ إِلَّا خَسَارًا ﴿٢١﴾
وَمَكَرُوا مَكْرًا كُبَّارًا ﴿٢٢﴾ وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ
وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا
﴿٢٣﴾ وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا
﴿٢٤﴾ مِمَّا خَطِيئَتِهِمْ أُغْرِقُوا فَأُدْخِلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا
لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا ﴿٢٥﴾ وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْ
عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴿٢٦﴾ إِنَّكَ إِنْ تَذَرَهُمْ
يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا ﴿٢٧﴾ رَبِّ
أَغْفِرْ لِي وَلِوَلَدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا
وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا

﴿٢٨﴾

(اگر چنین کنید) خدا از آسمان باران‌های پرخیر و
برکت و پیاپی می‌بارند. ﴿۱۱﴾ و شما را با (بخشیدن)
اموال و فرزندان مدد می‌رساند و به شما باغ‌ها می‌دهد
و برایتان رودها پدید می‌آورد. ﴿۱۲﴾ شما را چه شده
است که بزرگی و شکوه برای خداوند قابل
نمی‌شوید؟ ﴿۱۳﴾ شما را چه شده است که بزرگی و
شکوه برای خداوند قابل نمی‌شوید؟ ﴿۱۴﴾ آیا
نمی‌بینید چگونه خداوند هفت آسمان را یکی بر بالای
دیگری آفریده است؟! ﴿۱۵﴾ و ماه را در میان آن‌ها
تابان، و خورشید را چراغ (درخشان) کرده است؟!
﴿۱۶﴾ و خداوند به گونه‌ی شگفتی شما را از زمین
آفریده است. ﴿۱۷﴾ سپس شما را به آن باز می‌گرداند
و بعد شما را به گونه‌ی شگفت‌آوری (از زمین) بیرون
می‌آورد. ﴿۱۸﴾ و خداوند زمین را برای شما گسترده و
فراخ کرده است. ﴿۱۹﴾ تا در آن راه‌های فراخ در پیش
گیرید. ﴿۲۰﴾ نوح گفت: پروردگارا! بی‌گمان از من
نافرمانی کردند و از کسی پیروی کردند که مال و
فرزندانش جز زیان بر او نیفزود. ﴿۲۱﴾ و آن
(پیشوایان) دست به مکاری بس بزرگ زدند ﴿۲۲﴾ و
گفتند: معبودانتان را رها مکنید و «ود» و «سواع» و
«یغوث» و «یعوق» و «نسر» را وامگذارید. ﴿۲۳﴾ و
به‌راستی که بسیاری را گمراه کردند و جز گمراهی بر
ستمکاران می‌فزاید. ﴿۲۴﴾ به (سزای) گناهانشان غرق
گشتند سپس به آتش درآورده شدند و برای خود در
برابر خداوند یاورانی نیافتند. ﴿۲۵﴾ و نوح گفت:
پروردگارا! هیچ‌کسی از کافران را بر روی زمین باقی
مگذار. ﴿۲۶﴾ چرا که اگر تو آنان را باقی بگذاری
بندگانت را گمراه می‌سازند و جز بدکار ناسپاس به دنیا
نمی‌آورند. ﴿۲۷﴾ پروردگارا! من و پدر و مادرم را و
هر آن کس را که مؤمن به خانه‌ام درآید و مردان و
زنان مؤمن را پیامرز و ستمکاران را جز نابودی می‌فزاید.

سُورَةُ الْجِنِّ

سوره جن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا
 سَمِعْنَا قُرْءَانًا عَجَبًا ﴿١﴾ يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ
 وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ﴿٢﴾ وَأَنَّهُ تَعَلَّى جَدُّ رَبِّنَا مَا
 اتَّخَذَ صَحَابَةً وَلَا وَلَدًا ﴿٣﴾ وَأَنَّهُ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا
 عَلَى اللَّهِ شَطَطًا ﴿٤﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّا أَنْ لَّنْ تَقُولَ الْإِنْسُ
 وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿٥﴾ وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ
 الْإِنْسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ﴿٦﴾
 وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ أَنْ لَّنْ يَبْعَثَ اللَّهُ أَحَدًا ﴿٧﴾
 وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَاهَا مُلِئَتْ حَرَسًا شَدِيدًا
 وَشُهَبًا ﴿٨﴾ وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقْعِدَ لِّلسَّمْعِ فَمَنْ
 يَسْمَعُ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شُهَابًا رَّصَدًا ﴿٩﴾ وَأَنَّا لَا نَدْرِي
 أَشَرُّ أُرِيدَ بِمَنْ فِي الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا
 ﴿١٠﴾ وَأَنَّا مِنَّا الصَّالِحُونَ وَمِنَّا دُونَ ذَلِكَ كُنَّا طَرَائِقَ
 قِدْدًا ﴿١١﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّا أَنْ لَّنْ نُعْجِزَ اللَّهَ فِي الْأَرْضِ وَلَنْ
 نُعْجِزَهُ هَرَبًا ﴿١٢﴾ وَأَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدَىٰ ءَامَنَّا بِهِ
 فَمَنْ يُؤْمِنُ بِرَبِّهِ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَلَا رَهَقًا ﴿١٣﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

بگو: به من وحی شده است که گروهی از جنیان (به تلاوت قرآن) گوش فرا دادند، آنگاه گفتند: بی گمان قرآنی شگفت شنیدیم. ﴿۱﴾ به راه راست هدایت می کند، پس به آن ایمان آوردیم و هرگز کسی را با پروردگار خود شریک نمی سازیم. ﴿۲﴾ و شأن و شکوه پروردگارمان بس بلند است، او همسر و فرزندی برنگرفته است. ﴿۳﴾ و (شگفت) این که نادان ما درباره خداوند سخنان نادرستی می گفت. ﴿۴﴾ و ما گمان می کردیم که آدمیان و جن ها هرگز بر خدا دروغ نمی بندند. ﴿۵﴾ و کسانی از انسان ها به کسانی از جن ها پناه بردند و بدین وسیله بر سرکشی آنان افزودند. ﴿۶﴾ و آنان - چنانکه شما پنداشتید - گمان بردند که هرگز خداوند کسی را بر نمی گیزند. ﴿۷﴾ و ما رو به آسمان نهادیم و آن را چنان یافتیم که از محافظانی نیرومند و شهاب هایی پر شده است. ﴿۸﴾ (پیش از این) در گوشه های آسمان برای استراق سمع می نشستیم ولی اگر کسی اکنون گوش فرا دهد برای خود شبهای آماده می یابد. ﴿۹﴾ و ما نمی دانیم که آیا برای ساکنان زمین شراراده شده یا این که پروردگارشان برای آنان خیر و هدایت خواسته است. ﴿۱۰﴾ برخی از ما صالح و برخی جز این اند. ما گروه های گوناگونی هستیم. ﴿۱۱﴾ و ما یقین داریم که هرگز نمی توانیم بر اراده خداوند در زمین غالب شویم و نمی توانیم از دست او فرار کنیم. ﴿۱۲﴾ و این که چون (ندای) هدایت را شنیدیم به آن ایمان آوردیم، پس هرکس که به پروردگارش ایمان بیاورد نه از کاستی (پاداش) می ترسد و نه از ستم. ﴿۱۳﴾

وَأَنَا مِنَّا الْمُسْلِمُونَ وَمِنَّا الْقَاسِطُونَ فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُولَئِكَ تَحَرَّوْا رَشَدًا ﴿١٤﴾ وَأَمَّا الْقَاسِطُونَ فَكَانُوا لِجَهَنَّمَ حَطَبًا ﴿١٥﴾ وَالَّذِينَ اسْتَفْتَمُوا عَلَى الطَّرِيقَةِ لَأَسْقَيْنَهُمْ مَاءً غَدَقًا ﴿١٦﴾ لِنَقِفَنَّهُمْ فِيهِ وَمَنْ يُعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ﴿١٧﴾ وَأَنَّ الْمَسْجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴿١٨﴾ وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا ﴿١٩﴾ قُلْ إِنَّمَا أَدْعُوا رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا ﴿٢٠﴾ قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴿٢١﴾ قُلْ إِنِّي لَنْ يُجِيرَنِي مِنَ اللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿٢٢﴾ إِلَّا بَلَاغًا مِّنَ اللَّهِ وَرِسَالَةً وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ﴿٢٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ أَضَعُفٌ نَّاصِرًا وَأَقَلُّ عَدَدًا ﴿٢٤﴾ قُلْ إِن أَدْرَىٰ أَقْرَبُ مَا تُوعَدُونَ أَمْ يَجْعَلُ لَهُ رَبِّي أَمَدًا ﴿٢٥﴾ عَلِيمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا ﴿٢٧﴾ لِّيَعْلَمَ أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رَسُولًا رَّبَّهُمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَىٰ كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا ﴿٢٨﴾

و گروهی از ما فرمانبردار و جمعی از ما منحرف و بیدادگرند. پس کسانی که اسلام آوردند اینانند که راه راست را می‌جویند. ﴿۱۴﴾ و اما منحرفان هیزم جهنم‌اند. ﴿۱۵﴾ و اگر بر راه راست ماندگار بمانند آب زیاد بهره‌ایشان می‌گردانیم. ﴿۱۶﴾ تا ایشان را بیازماییم، و هرکس از ذکر و یاد پروردگارش روی گردان گردد او را به عذابی سخت داخل می‌گرداند. ﴿۱۷﴾ و این که مسجد خاص خداوند است، پس کسی دیگر را با خداوند بخوانید. ﴿۱۸﴾ و این که چون بنده خداوند برخاست تا او را به (نیایش) بخواند نزدیک بود که بر او هجوم آورند. ﴿۱۹﴾ بگو: فقط پروردگارم را به (نیایش) می‌خوانم و کسی را انباز او نمی‌گردانم. ﴿۲۰﴾ بگو: من نمی‌توانم هیچ‌گونه زبانی به شما برسانم و نمی‌توانم شما را هدایت کنم. ﴿۲۱﴾ بگو: بی‌گمان هیچ کسی مرا در برابر (خشم) خدا پناه نمی‌دهد و هرگز پشت و پناهی جز او نمی‌یابم. ﴿۲۲﴾ (بگو: تنها (می‌توانم) پیامی از جانب خداوند و رسالت‌های او را به انجام می‌رسانم و هرکس از (فرمان) خداوند و رسول او سرپیچی کند بی‌گمان آتش جهنم را خواهد داشت که در آن جاودانه خواهد ماند. ﴿۲۳﴾ (کافران نمی‌فهمند مگر) زمانی که آنچه را به آنان وعده داده می‌شود ببینند آن‌گاه خواهند دانست که چه کسی یاورانش ناتوان‌تر و تعدادش کمتر است. ﴿۲۴﴾ بگو: نمی‌دانم آیا آنچه به شما وعده داده می‌شود نزدیک است یا اینکه پروردگارم زمان طولانی و زیادی را برای آن مقرر می‌دارد. ﴿۲۵﴾ (پروردگارم) دانای غیب است و هیچ کسی را بر غیب خود آگاه نمی‌سازد. ﴿۲۶﴾ مگر کسانی از رسولانی که خود پسندد که او پیشاپیش و پشت سر او نگهبانی رهسپار می‌کند. ﴿۲۷﴾ تا (پیامبر) بداند که پیغمبران پیام‌های پروردگارشان را رسانده‌اند و (خداوند) به آنچه که در نزد آنان است احاطه دارد و هر چیزی را سرشماری کرده است. ﴿۲۸﴾

سُورَةُ الْمَزْمِلِ

سوره مزمل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يَتَأْتِيهَا الْمَزْمِلُ ۝ فُمُ اللَّيْلِ إِلَّا قَلِيلًا ۝ نِصْفَهُ أَوْ
 أَنْقُصُ مِنْهُ قَلِيلًا ۝ أَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ
 تَرْتِيلًا ۝ إِنَّا سَنُلْقِي عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا ۝ إِنَّ
 نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَطْأً وَأَقْوَمُ قِيلًا ۝ إِنَّ لَكَ فِي
 النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا ۝ وَاذْكُرِ أَسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ
 إِلَيْهِ تَبْتِيلًا ۝ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
 فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا ۝ وَأَصْبِرْ عَلَى مَا يَقُولُونَ وَاهْجُرْهُمْ
 هَجْرًا جَمِيلًا ۝ وَذَرْنِي وَالْمُكَذِّبِينَ أُولِيَ النَّعْمَةِ
 وَمَهْلَهُمْ قَلِيلًا ۝ إِنَّ لَدَيْنَا أَنْكَالًا وَجَحِيمًا ۝
 وَطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَعَذَابًا أَلِيمًا ۝ يَوْمَ تَرْجُفُ
 الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيبًا مَّهِيلًا ۝ إِنَّا
 أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا
 إِلَى فِرْعَوْنَ رَسُولًا ۝ فَعَصَى فِرْعَوْنُ الرَّسُولَ
 فَأَخَذْنَاهُ أَخْذًا وَبِيلًا ۝ فَكَيْفَ تَتَّقُونَ إِنْ
 كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيبًا ۝ السَّمَاءُ
 مُنْفَطِرٌ بِهِ ۚ كَانَ وَعْدُهُ مَفْعُولًا ۝ إِنَّ هَذِهِ تَذْكِرَةٌ
 فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَى رَبِّهِ سَبِيلًا ۝

ای جامه به خود پیچیده! ﴿۱﴾ شب را زنده بدار مگر
 اندکی (از آن را). ﴿۲﴾ نیمی از شب یا کمی از نیمه
 بکاه. ﴿۳﴾ یا اندکی بر آن بیفزای و قرآن را چنانکه باید
 شمرده و شیوا بخوان. ﴿۴﴾ همانا ما سخن سنگینی بر
 تو نازل خواهیم کرد. ﴿۵﴾ به یقین شب زنده‌داری در
 سازگاری زبان و دل مؤثرتر و در سخن استوارتر است.
 ﴿۶﴾ همانا تو در روز تلاش فراوان و طولانی داری.
 ﴿۷﴾ و نام پروردگارت را یاد کن و چنانکه باید رو به
 سوی او آر، و (از همه چیز) دل بپر. ﴿۸﴾ پروردگار
 مشرق و مغرب که هیچ معبود به حق جز او نیست.
 پس او را کارساز خود بگیر. ﴿۹﴾ و بر آنچه می‌گویند
 شکیبایی کن و به شیوه‌ی پسندیده‌ای از ایشان دوری
 نما. ﴿۱۰﴾ و مرا با تکذیب‌کنندگان برخوردار از
 آسایش تنها بگذار و اندکی به آنان مهلت ده. ﴿۱۱﴾
 بی‌گمان نزد ما عذاب‌هایی سخت و آتش سوزان دوزخ
 است. ﴿۱۲﴾ و (همچنین) خوراکی گلوگیر و عذاب
 دردناک. ﴿۱۳﴾ روزی که زمین و کوه‌ها بجنبند و
 کوه‌ها به توده‌های پراکنده و تپه‌های ریگ روان تبدیل
 می‌شوند. ﴿۱۴﴾ به یقین ما پیامبری را به‌سوی شما
 فرستاده‌ایم که بر شما گواه است، همچنانکه به‌سوی
 فرعون پیامبری فرستادیم. ﴿۱۵﴾ پس فرعون از فرمان
 آن پیامبر سرپیچی کرد و او را به سختی فرو گرفتیم.
 ﴿۱۶﴾ پس اگر کفر ورزید از روزی که کودکان را پیر
 می‌گرداند چگونه ایمن خواهید شد؟! ﴿۱۷﴾ آسمان
 در آن روز شکافته می‌گردد، وعده او شدنی است.
 ﴿۱۸﴾ بی‌گمان این پندی است و هرکس که بخواهد
 راهی به‌سوی پروردگار خود درپیش بگیرد. ﴿۱۹﴾

وَإِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدْنَىٰ مِنْ ثُلَاثِ اللَّيْلِ وَنِصْفَهُ وَتُؤْتُهُ وَطَائِفَةً مِّنَ الَّذِينَ مَعَكَ وَاللَّهُ يُقَدِّرُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ عَلِمَ أَن لَّنْ نُحْصِيَهُ فَتَابَ عَلَيْكُمْ فَاقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْآنِ عَلِمَ أَن سَيَكُونُ مِنكُم مَّرْضَىٰ وَءَاخِرُونَ يَضُرُّونَ فِي الْأَرْضِ يَبْتَغُونَ مِن فَضْلِ اللَّهِ وَءَاخِرُونَ يُقْتَلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَاقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ وَأَقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ مِن خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ وَأَعْظَمَ أَجْرًا وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

﴿۲۰﴾

همانا پروردگارت می‌داند که تو و گروهی از کسانی که با تو هستند نزدیک به دو سوم شب، یا نصف و یا یک سوم آن را به نماز می‌ایستید. و خداوند شب و روز را می‌سنجد. او می‌داند که شما نمی‌توانید حساب آن را داشته باشید، لذا از شما درگذشت، پس آن مقدار از قرآن را (در نماز) بخوانید که برایتان میسر است و خداوند دانست که برخی از شما بیمار خواهند بود و دیگرانی هم برای به دست آوردن نعمت خدا در زمین مسافرت می‌کنند و دسته دیگر در راه خدا می‌جنگند. پس آنچه میسر باشد از آن بخوانید. و نماز را برپای دارید و زکات را بپردازید و به خداوند قرض الحسنه بدهید. و کارهای نیکی را که برای خودتان پیش می‌فرستید آن را نزد خداوند بهتر و با پاداش بیشتری خواهید یافت. و از خداوند آمرزش بخواهید که خداوند آمرزگار مهربان است. ﴿۲۰﴾

سوره مدثر

به نام خداوند بخشنده مهربان

جامه به خود پیچیده! ﴿۱﴾ برخیز و هشدار ده. ﴿۲﴾ و پروردگارت را به بزرگی یاد کن. ﴿۳﴾ و لباس‌هایت را پاکیزه بدار. ﴿۴﴾ و پلیدی را دور ساز. ﴿۵﴾ و بذل و بخشش مکن تا افزون طلبی کنی. ﴿۶﴾ و برای پروردگارت شکیبایی کن. ﴿۷﴾ پس هنگامی که در صور دمیده شود. ﴿۸﴾ آن روز، روز سختی خواهد بود. ﴿۹﴾ بر کافران آسان نیست. ﴿۱۰﴾ مرا واگذار با آن کسی که او را تک و تنها آفریده‌ام. ﴿۱۱﴾ و برایش مالی فراوان قرار داده‌ام. ﴿۱۲﴾ و فرزندانی به او داده‌ام که همه حاضرند. ﴿۱۳﴾ و (وسائل زندگی را) از هر نظر برای او فراهم ساخته‌ام. ﴿۱۴﴾ باز طمع می‌ورزد که افزون سازم. ﴿۱۵﴾ هرگز (چنین نخواهد بود) چرا که با آیات ما دشمن و ستیزه‌جو است. ﴿۱۶﴾ به زودی او را به بالا رفتن از گردنه (مشکلات) وامی‌دارم. ﴿۱۷﴾

سُورَةُ الْمُذْثِّرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الْمُذْثِّرُ ﴿١﴾ فُمْ فَأَنْذِرْ ﴿٢﴾ وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ ﴿٣﴾ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ ﴿٤﴾ وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ ﴿٥﴾ وَلَا تَمْنُنْ تَسْتَكْثِرُ ﴿٦﴾ وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ﴿٧﴾ فَإِذَا نُقِرَ فِي النَّاقُورِ ﴿٨﴾ فَذَلِكَ يَوْمَئِذٍ يَوْمٌ عَسِيرٌ ﴿٩﴾ عَلَى الْكَافِرِينَ غَيْرُ يَسِيرٍ ﴿١٠﴾ ذَرْنِي وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيدًا ﴿١١﴾ وَجَعَلْتُ لَهُ مَالًا مَمْدُودًا ﴿١٢﴾ وَبَنِينَ شُهُودًا ﴿١٣﴾ وَمَهْدَتْ لَهُو تَمْهِيدًا ﴿١٤﴾ ثُمَّ يَطْمَعُ أَنْ أَزِيدَ ﴿١٥﴾ كَلَّا إِنَّهُ كَانَ لِآيَاتِنَا عَنِيدًا ﴿١٦﴾ سَأَرْهِفُهُ صَعُودًا ﴿١٧﴾

إِنَّهُ وَفَكَرَ وَقَدَّرَ ﴿١٨﴾ فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿١٩﴾ ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿٢٠﴾ ثُمَّ نَظَرَ ﴿٢١﴾ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ أَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ يُؤْثَرُ ﴿٢٤﴾ إِنَّ هَذَا إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ﴿٢٥﴾ سَأُصْلِيهِ سَقَرَ ﴿٢٦﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا سَقَرٌ ﴿٢٧﴾ لَا تُبْقِي وَلَا تَذَرُ ﴿٢٨﴾ لَوَاحَةٌ لِلْبَشَرِ ﴿٢٩﴾ عَلَيْهَا تِسْعَةُ عَشْرَ ﴿٣٠﴾ وَمَا جَعَلْنَا أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا لِيَسْتَيَقِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَيَزِدَّادَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِيمَانًا وَلَا يَرْتَابَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْمُؤْمِنُونَ وَلِيَقُولَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْكَافِرُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ وَمَا هِيَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْبَشَرِ ﴿٣١﴾ كَلَّا وَالْقَمَرِ ﴿٣٢﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا دْبَرَ ﴿٣٣﴾ وَالصُّبْحِ إِذَا أَسْفَرَ ﴿٣٤﴾ إِنَّهَا لِأَحَدَى الْكُبَرِ ﴿٣٥﴾ نَذِيرًا لِلْبَشَرِ ﴿٣٦﴾ لَمَن شَاءَ مِنْكُمْ أَن يَتَقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ ﴿٣٧﴾ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهينَةٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ ﴿٣٩﴾ فِي جَنَّتٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٤٠﴾ عَنِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٤١﴾ مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ ﴿٤٢﴾ قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ ﴿٤٣﴾ وَلَمْ نَكُ نُطْعِمِ الْمَسْكِينِ ﴿٤٤﴾ وَكُنَّا نَحْضُ مَعَ الْخَائِضِينَ ﴿٤٥﴾ وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوْمِ الدِّينِ ﴿٤٦﴾ حَتَّى أَتَانَا الْيَقِينُ ﴿٤٧﴾

او بیندیشید و سنجید. ﴿۱۸﴾ مرگ بر او باد چگونه سنجید! ﴿۱۹﴾ باز مرگ بر او باد چگونه سنجید! ﴿۲۰﴾ سپس نگریست. ﴿۲۱﴾ آن گاه رو ترش کرد و پیشانی درهم کشید. ﴿۲۲﴾ سپس پشت کرد و کبر ورزید. ﴿۲۳﴾ آن گاه گفت: این چیزی جز جادوی منقول (از پیشینیان) نیست. ﴿۲۴﴾ این جز سخن انسان نیست. ﴿۲۵﴾ او را به دوزخ درخواهم آورد. ﴿۲۶﴾ و تو چه می دانی که دوزخ چگونه است؟! ﴿۲۷﴾ نه باقی می گذارد و نه رها می کند. ﴿۲۸﴾ سوزاننده انسان هاست. ﴿۲۹﴾ بر آن نوزده (کس) گمارده شده اند. ﴿۳۰﴾ و مأموران دوزخ را جز از میان فرشتگان برنگزیده ایم و شمار آنان را نیز جز مایه آزمایش کافران قرار نداده ایم تا اهل کتاب یقین حاصل کنند و تا ایمان مؤمنان بیشتر شود و تا اهل کتاب و مؤمنان شک نکنند و تا بیمار دلان و کافران بگویند: خداوند از این مثل چه خواسته است؟ خداوند بدینسان هرکس را که بخواهد گمراه می سازد و هرکس را که بخواهد هدایت می کند و لشکرهای پروردگارت را جز او کسی نمی داند و این جز اندرزی برای بشر نیست. ﴿۳۱﴾ اینچنین نیست (که ایشان می پندارند) سوگند به ماه. ﴿۳۲﴾ و سوگند به شب بدانگاه که پشت کند. ﴿۳۳﴾ و به صبح چون روشن شود. ﴿۳۴﴾ که آن (دوزخ) یکی از (بلاهای) بزرگ است. ﴿۳۵﴾ برای انسان ها بیم دهنده است. ﴿۳۶﴾ برای کسی از شما که بخواهد گام پیش نهد یا پس ماند. ﴿۳۷﴾ هرکس در گرو عملکرد خویش است. ﴿۳۸﴾ مگر سمت راستی ها. ﴿۳۹﴾ در باغ های (بهشتی) خواهند بود. از همدیگر می پرسند. ﴿۴۰﴾ از بزه کاران. ﴿۴۱﴾ چه چیز شما را به دوزخ درآورد؟ ﴿۴۲﴾ می گویند: از نماز گزاران نبودیم. ﴿۴۳﴾ و به بینوا خوراک نمی دادیم. ﴿۴۴﴾ و ما پیوسته با باطل گرایان فرو می رفتیم. ﴿۴۵﴾ و روز جزا را دروغ می انگاشتیم. ﴿۴۶﴾ تا این که مرگ به سراغمان آمد. ﴿۴۷﴾

پس شفاعت شفاعت کنندگان سودی به آنان نمی بخشد. ﴿۴۸﴾ پس آنان را چه شده است که از پند روی گردانند؟! ﴿۴۹﴾ گویی که آنان درازگوشان رمنده ای هستند. ﴿۵۰﴾ که از شیری گریخته باشند. ﴿۵۱﴾ بلکه هرکس از آنها می خواهد که به او صحیفه هایی گشوده داده شود. ﴿۵۲﴾ چنین نیست بلکه از آخرت پروایی ندارند. ﴿۵۳﴾ حاشا، حق این است که آن (سوره) پندی است. ﴿۵۴﴾ پس هرکس بخواد آن را یاد کند. ﴿۵۵﴾ و یاد نمی کنند مگر این که خدا بخواد. اوست سزاوار پروا و اوست سزاوار آمرزش. ﴿۵۶﴾

سوره قیامه

به نام خداوند بخشنده مهربان

به روز قیامت سوگند یاد می کنم. ﴿۱﴾ و به نفس سرزنشگر سوگند یاد می کنم. ﴿۲﴾ آیا انسان می پندارد که استخوان هایش را گرد نخواهیم آورد؟ ﴿۳﴾ آری! (چنین خواهیم کرد) درحالی که تواناییم بر آن که (حتی) سرانگشتانش را (هم) یکسان سازیم. ﴿۴﴾ بلکه انسان می خواهد در مدت زمانی که در پیش دارد بدکاری کند. ﴿۵﴾ می پرسد: روز قیامت چه زمانی است؟ ﴿۶﴾ پس آن گاه که چشم خیره شود. ﴿۷﴾ و نور و روشنایی ماه از بین برود. ﴿۸﴾ و خورشید و ماه به هم آورده می شوند. ﴿۹﴾ انسان در آن روز می گوید: راه گریز کجاست؟ ﴿۱۰﴾ نه هیچ پناهی نیست. ﴿۱۱﴾ در آن روز قرارگاه در دست پروردگار تو است. ﴿۱۲﴾ انسان در آن روز به آنچه از پیش فرستاده و به آنچه باز پس گذاشته است خبر داده می شود. ﴿۱۳﴾ اصلاً انسان خودش از وضع خود آگاه است. ﴿۱۴﴾ گرچه برای خود عذرهای درمیان آورد. ﴿۱۵﴾ زبان را به (تکرار) و مجنبان تا به شتاب آن را (به خاطر بسپاری). ﴿۱۶﴾ بی گمان گرد آوردن قرآن و خواندنش بر عهده ماست. ﴿۱۷﴾ و چون آن را بر خواندیم (به همان صورت) خواندن آن را تبعیت کن. ﴿۱۸﴾ سپس بیان و توضیح آن بر ماست. ﴿۱۹﴾

فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ ﴿٤٨﴾ فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذِكْرِ مُعْرِضِينَ ﴿٤٩﴾ كَأَنَّهُمْ حُمُرٌ مُّسْتَنْفِرَةٌ ﴿٥٠﴾ فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ ﴿٥١﴾ بَلْ يُرِيدُ كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ أَنْ يُؤْتَىٰ صُحُفًا مُّنَشَّرَةً ﴿٥٢﴾ كَلَّا بَلْ لَا يَخَافُونَ الْآخِرَةَ ﴿٥٣﴾ كَلَّا إِنَّهُ تَذَكُّرٌ ﴿٥٤﴾ فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ ﴿٥٥﴾ وَمَا يَذْكُرُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ هُوَ أَهْلُ التَّقْوَىٰ وَأَهْلُ الْمَغْفِرَةِ ﴿٥٦﴾

سُورَةُ الْقِيَامَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا أُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَمَةِ ﴿١﴾ وَلَا أُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ ﴿٢﴾ أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ نَجْمَعَ عِظَامَهُ ﴿٣﴾ بَلَىٰ قَدَرِينٌ عَلَىٰ أَنْ نُسَوِّيَ بَنَانَهُ ﴿٤﴾ بَلْ يُرِيدُ الْإِنْسَانُ لِيَفْجُرَ أَمَامَهُ ﴿٥﴾ يَسْأَلُ أَيَّانَ يَوْمُ الْقِيَمَةِ ﴿٦﴾ فَإِذَا بَرَقَ الْبَصَرُ ﴿٧﴾ وَخَسَفَ الْقَمَرُ ﴿٨﴾ وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ﴿٩﴾ يَقُولُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ أَيْنَ الْمَفَرُّ ﴿١٠﴾ كَلَّا لَا وَزَرَ ﴿١١﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمُسْتَقَرُّ ﴿١٢﴾ يُنَبِّئُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ﴿١٣﴾ بَلِ الْإِنْسَانُ عَلَىٰ نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ ﴿١٤﴾ وَلَوْ أَلْقَىٰ مَعَاذِيرَهُ ﴿١٥﴾ لَا تُحَرِّكْ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ ﴿١٦﴾ إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ ﴿١٧﴾ فَإِذَا قَرَأْنَاهُ فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ ﴿١٨﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ ﴿١٩﴾

كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ ﴿٢٠﴾ وَتَذَرُونَ الْآخِرَةَ ﴿٢١﴾
وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ ﴿٢٢﴾ إِلَىٰ رَبِّهَا نَاطِرَةٌ ﴿٢٣﴾ وَوُجُوهٌ
يَوْمَئِذٍ بَاسِرَةٌ ﴿٢٤﴾ تَظُنُّ أَنْ يُفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ﴿٢٥﴾ كَلَّا إِذَا
بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ﴿٢٦﴾ وَقِيلَ مَنْ رَاقٍ ﴿٢٧﴾ وَظَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ ﴿٢٨﴾
وَالْتَقَتِ السَّاقُ بِالسَّاقِ ﴿٢٩﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ
الْمَسَاقُ ﴿٣٠﴾ فَلَا صَدَقَ وَلَا صَلَّىٰ ﴿٣١﴾ وَلَكِنْ كَذَّبَ
وَتَوَلَّىٰ ﴿٣٢﴾ ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِ يَتَمَطَّىٰ ﴿٣٣﴾ أَوْلَىٰ لَكَ
فَأُولَىٰ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ أَوْلَىٰ لَكَ فَأُولَىٰ ﴿٣٥﴾ أَيْحَسِبُ الْإِنْسَانُ أَنْ
يُتْرَكَ سُدًى ﴿٣٦﴾ أَلَمْ يَكُنْ نُطْفَةً مِّن مَّنِيٍّ يُمْنَىٰ ﴿٣٧﴾ ثُمَّ
كَانَ عِلْقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ﴿٣٨﴾ فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ
الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٣٩﴾ أَلَيْسَ ذَلِكَ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ
الْمَوْتَىٰ ﴿٤٠﴾

سُورَةُ الْإِنْسَانِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هَلْ أَتَىٰ عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ
شَيْئًا مَّذْكُورًا ﴿١﴾ إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ
أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٢﴾ إِنَّا
هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا ﴿٣﴾ إِنَّا
أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا ﴿٤﴾ إِنَّ
الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِّنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ﴿٥﴾

چنین نیست (که شما می‌گویید) شما دنیا را دوست
می‌دارید. ﴿۲۰﴾ و آخرت را رها می‌کنید. ﴿۲۱﴾ در
آن روز چهره‌هایی تازه (و خرم) هستند. ﴿۲۲﴾ به
پروردگار خود می‌نگرند. ﴿۲۳﴾ و در آن روز
چهره‌هایی درهم کشیده هستند. ﴿۲۴﴾ یقین دارند که
مصیبتی کمرشکن به آنان می‌رسد. ﴿۲۵﴾ چنین نیست
(که می‌گویید) هنگامی که (روح) به گلوگاه‌ها برسد.
﴿۲۶﴾ و گفته شود: چه کسی افسونگر است. ﴿۲۷﴾ و
یقین پیدا می‌کند که زمان فراق فرا رسیده است. ﴿۲۸﴾
و پاها جفت می‌گردند. ﴿۲۹﴾ در آن روز همه را به نزد
پروردگارت باز برند. ﴿۳۰﴾ پس (انسان سرکش) نه
تصدیق کرد و نه نماز گزارد. ﴿۳۱﴾ بلکه دروغ
انگاشت و روی گرداند. ﴿۳۲﴾ سپس متکبرانه به نزد
خانواده‌اش رفت. ﴿۳۳﴾ وای بر تو، باز وای بر تو.
﴿۳۴﴾ باز وای بر تو، وای بر تو. ﴿۳۵﴾ آیا انسان
می‌پندارد که بی‌هدف رها می‌شود. ﴿۳۶﴾ آیا نطفه‌ای
از منی نبود که (در رحم) ریخته می‌شود. ﴿۳۷﴾ آن‌گاه
خون بسته‌ای بود که (خداوند آن‌را) آفرید سپس
(آفرینش او را) استوار داشت. ﴿۳۸﴾ آن‌گاه از آن دو
زوج، مرد و زن را پدید آورد. ﴿۳۹﴾ آیا این (خدا) بر
آنکه مردگان را زنده کند توانا نیست؟ ﴿۴۰﴾

سوره انسان

به نام خداوند بخشنده مهربان

به راستی که بر انسان مدتی گذشته است که چیزی قابل
ذکر نبود. ﴿۱﴾ بی‌گمان ما انسان را از نطفه‌ای آمیخته
آفریده‌ایم، او را می‌آزماییم و او را شنوای بینا
گردانیدیم. ﴿۲﴾ همانا ما بدو راه را نمودیم خواه
سپاس‌گزار باشد، خواه ناسپاس. ﴿۳﴾ همانا ما برای
کافران زنجیره‌ها و طوق‌ها و آتشی افروخته آماده
کرده‌ایم. ﴿۴﴾ به درستی که نیکان جام شرابی را
می‌نوشند که آمیخته به کافور است. ﴿۵﴾

عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا ﴿٦﴾
يُوفُونَ بِالنَّذْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا ﴿٧﴾
وَيُطْعِمُونَ الطَّعَامَ عَلَى حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا
وَأَسِيرًا ﴿٨﴾ إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ
مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكُورًا ﴿٩﴾ إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَبَّنَا
يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيرًا ﴿١٠﴾ فَوَقَّهُمْ اللَّهُ شَرَّ ذَلِكَ
الْيَوْمِ وَلَقَّاهُمْ نَضْرَةً وَسُرُورًا ﴿١١﴾ وَجَزَاهُمْ بِمَا صَبَرُوا
جَنَّةً وَحَرِيرًا ﴿١٢﴾ مُتَّكِئِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ لَا
يَرَوْنَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمَهْرِيرًا ﴿١٣﴾ وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ
ظِلُّهَا وَذُلِّلَتْ قُطُوفُهَا تَذْلِيلًا ﴿١٤﴾ وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ
بِأَيْنِيَةٍ مِّنْ فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرًا ﴿١٥﴾ قَوَارِيرًا
مِّنْ فِضَّةٍ قَدَّرُوهَا تَقْدِيرًا ﴿١٦﴾ وَيُسْقَوْنَ فِيهَا كَأْسًا
كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِيلًا ﴿١٧﴾ عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّى سَلْسَبِيلًا
﴿١٨﴾ وَيُطَوَّفُ عَلَيْهِمْ وَلَدَانِ مُخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيْتَهُمْ
حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنْثُورًا ﴿١٩﴾ وَإِذَا رَأَيْتَ ثَمَّ رَأَيْتَ
نَعِيمًا وَمُلَكًا كَبِيرًا ﴿٢٠﴾ عَلَيْهِمْ ثِيَابٌ سُنْدُسٍ خُضْرٌ
وَإِسْتَبْرَقٌ وَحُلُوعٌ أَسَاوِرٌ مِّنْ فِضَّةٍ وَسَقْلَهُمُ رَبُّهُمْ
شَرَابًا طَهُورًا ﴿٢١﴾ إِنَّ هَذَا كَانَ لَكُمْ جَزَاءً وَكَانَ
سَعْيُكُمْ مَّشْكُورًا ﴿٢٢﴾ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ
تَنْزِيلًا ﴿٢٣﴾ فَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ
عَائِمًا أَوْ كَفُورًا ﴿٢٤﴾ وَادْكُرْ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً
وَأَصِيلًا ﴿٢٥﴾

چشمه‌ای که بندگان خدا از آن می‌نوشند. و آن‌را
چنان‌که باید روان می‌کنند. ﴿٦﴾ و به نذر خود وفا
می‌کنند و از روزی می‌ترسند که شر و بلای آن
گسترده و فراگیر است. ﴿٧﴾ و خوراک با این که

دوستش دارند به بینوا و یتیم و اسیر می‌دهند. ﴿٨﴾ ما
شما را تنها به خاطر خدا خوراک می‌دهیم و از شما
پاداش و سپاسگزاری نمی‌خواهیم. ﴿٩﴾ ما از
پروردگارمان می‌ترسیم از (عذاب) روزی بس ترشو و
دشوار. ﴿١٠﴾ پس خداوند آنان‌را از شر آن روز حفظ
کرد و به آنان خرمی و شادمانی رساند. ﴿١١﴾ و در
برابر صبری که نموده‌اند باغ و ابریشمی به آنان پاداش
داد. ﴿١٢﴾ در بهشت بر تخت‌ها تکیه داده‌اند و نه
(گرمای) آفتابی و نه (سوز) سرمایی در آن‌جا می‌بینند.
﴿١٣﴾ و سایه‌های (درختان بهشت) به آن‌ها نزدیک
است و میوه‌هایش بسیار در دسترس قرار داده شود.
﴿١٤﴾ و بر آنان آوندهایی نقره‌ای و جام‌هایی که
آبگینه‌اند گردانده می‌شود. ﴿١٥﴾ آبگینه‌هایی از نقره
که آن‌را به اندازه اندازه‌گیری کرده‌اند. ﴿١٦﴾ و در
آنجا جام شرابی نوشانده می‌شوند که آمیزه‌ی آن
زنجبیل است. ﴿١٧﴾ چشمه‌ای در آنجاست که سلسبیل
نامیده می‌شود. ﴿١٨﴾ همواره نوجوانان جاودانه‌ای
میانشان می‌گردند که هرگاه ایشان را ببینی آنان‌را
مرواریدی از رشته افشاند می‌پنداری. ﴿١٩﴾ و
هنگامی که بنگری، نعمت بسیار و فرمانروایی بزرگی را
در آنجا می‌بینی. ﴿٢٠﴾ بر تن ایشان لباس‌های ابریشم
نازک و ابریشم ضخیم است و با بندهایی از نقره
آراسته شده‌اند، پروردگارشان شرابی پاکیزه بدیشان
می‌نوشاند. ﴿٢١﴾ بدون شک این (نعمت‌ها) پاداش
شما است و تلاشتان پذیرفته شده است. ﴿٢٢﴾ بی‌گمان
ما خودمان قرآن را به تدریج بر تو نازل کرده‌ایم.
﴿٢٣﴾ پس بر حکم پروردگارت شکیا باش و از
گناهکار یا ناسپاس آنان فرمان مبر. ﴿٢٤﴾ و نام
پروردگارت را صبح و شام یاد کن. ﴿٢٥﴾

وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ وَوَسِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ يُجِبُّونَ الْعَاجِلَةَ وَيَذَرُونَ وَرَاءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيلًا ﴿٢٧﴾ نَحْنُ خَلَقْنَاهُمْ وَشَدَدْنَا أَسْرَهُمْ وَإِذَا شِئْنَا بَدَّلْنَا أَمْثَلَهُمْ تَبْدِيلًا ﴿٢٨﴾ إِنَّ هَذِهِ تَذَكُّرَةٌ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٢٩﴾ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٣٠﴾ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمِينَ أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣١﴾

سُورَةُ الْمُرْسَلَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْمُرْسَلَاتِ عُرْفًا ﴿١﴾ فَأَلْصَقْتِ بَعْضًا ﴿٢﴾ وَالنَّشْرِ نَشْرًا ﴿٣﴾ فَأَلْفَرِقْتِ فَرْقًا ﴿٤﴾ فَأَلْمَلِقْتِ ذِكْرًا ﴿٥﴾ عُدْرًا أَوْ نُذْرًا ﴿٦﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَوَاقِعٌ ﴿٧﴾ فَإِذَا الْتُجُومٌ طُمِسَتْ ﴿٨﴾ وَإِذَا السَّمَاءُ فُرِجَتْ ﴿٩﴾ وَإِذَا الْجِبَالُ نُسِفَتْ ﴿١٠﴾ وَإِذَا الرُّسُلُ أُقِيتَتْ ﴿١١﴾ لِأَيِّ يَوْمٍ أُجِّلَتْ ﴿١٢﴾ لِيَوْمِ الْفَصْلِ ﴿١٣﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمُ الْفَصْلِ ﴿١٤﴾ وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٥﴾ أَلَمْ نُهْلِكِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ نُنَبِّئُهُمُ الْآخِرِينَ ﴿١٧﴾ كَذَلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿١٨﴾ وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٩﴾

و (در بخشی) از شب برایش نماز بگذار و در بخش بلندی از شب او را به پاکی یاد کن. ﴿۲۶﴾ بی گمان اینان دنیا را دوست می دارند و روز سخت و دشوار آخرت را پشت سر خویش می افکنند. ﴿۲۷﴾ ما آنان را آفریده ایم و آفرینش انهار استوار و محکم کرده ایم و هر وقت بخواهیم مانند آنان را چنانکه باید جایگزین می کنیم. ﴿۲۸﴾ بی گمان این پندی است، پس هرکس که بخواهد به سوی پروردگارش راهی (درپیش) گیرد. ﴿۲۹﴾ شما نمی توانید بخواهید مگر این که خدا بخواهد بی گمان خداوند بس آگاه و کار بجاست. ﴿۳۰﴾ خداوند هرکس را بخواهد مشمول رحمت خود می گرداند. و برای ستمکاران عذاب دردناکی را فراهم ساخته است. ﴿۳۱﴾

سوره مرسلات

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به فرشتگان پیام آور خوشی. ﴿۱﴾ و به فرشتگان چون تندبادهای سخت. ﴿۲﴾ و به فرشتگانی که آنچه را که باید پراکنده نمایند، می پراکنند. ﴿۳﴾ و به فرشتگان جداکننده (حق از باطل). ﴿۴﴾ و به فرشتگان فرودآورنده وحی. ﴿۵﴾ برای اتمام حجت یا هشدار. ﴿۶﴾ بی گمان آنچه وعده داده می شوید به وقوع می پیوندد. ﴿۷﴾ هنگامی که ستارگان محو و تاریک می گردند. ﴿۸﴾ و هنگامی که آسمان شکافته می گردد. ﴿۹﴾ و هنگامی که کوه ها برکنده و پراکنده می شوند. ﴿۱۰﴾ و هنگامی که رسولان برای میعاد معین گرد آورده می شوند. ﴿۱۱﴾ برای چه روزی پس انداخته و در نظر گرفته شده اند. ﴿۱۲﴾ برای روز قضاوت و جدائی انداختن. ﴿۱۳﴾ و تو چه می دانی روز داوری و جدایی چیست؟ ﴿۱۴﴾ در آن روز وای بر تکذیب کنندگان. ﴿۱۵﴾ آیا ما پیشینان را نابود نساخته ایم؟! ﴿۱۶﴾ آن گاه پسینان را در پی آنان می آوریم. ﴿۱۷﴾ با گناهکاران بدینسان رفتار می کنیم. ﴿۱۸﴾ در آن روز وای بر تکذیب کنندگان. ﴿۱۹﴾

أَلَمْ نَخْلُقْكُمْ مِّن مَّاءٍ مَّهِينٍ ﴿٢٠﴾ فَجَعَلْنَاهُ فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿٢١﴾ إِلَى قَدَرٍ مَّعْلُومٍ ﴿٢٢﴾ فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ الْقَدِرُونَ ﴿٢٣﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٤﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ كِفَاتًا ﴿٢٥﴾ أَحْيَاءَ وَأَمْوَاتًا ﴿٢٦﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ شَامِخَاتٍ وَأَسْقَيْنَكُم مَّاءً فُرَاتًا ﴿٢٧﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٨﴾ أَنْظَلِقُوا إِلَى مَا كُنْتُمْ بِهِءُ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٩﴾ أَنْظَلِقُوا إِلَى ظِلِّ ذِي ثَلَاثِ شُعَبٍ ﴿٣٠﴾ لَا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِي مِنَ الْلَّهَبِ ﴿٣١﴾ إِنَّهَا تَرْمِي بِشَرَرٍ كَالْقَصْرِ ﴿٣٢﴾ كَأَنَّهُ جُمُلَتْ صَفْرٌ ﴿٣٣﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٤﴾ هَذَا يَوْمٌ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ ﴿٣٦﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٧﴾ هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ جَمَعْنَاكُمْ وَالْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُونِ ﴿٣٩﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٠﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي ظِلِّ وَعُيُونٍ ﴿٤١﴾ وَفَوْكَةٍ مِّمَّا يَشْتَهِوْنَ ﴿٤٢﴾ كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٥﴾ كُلُوا وَتَمَتَّعُوا قَلِيلًا إِنَّكُمْ تُجْرِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ارْكَعُوا لَا يَرْكَعُونَ ﴿٤٨﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٠﴾

آیا شما را از آبی ناچیز نیافریده ایم؟! ﴿۲۰﴾ و آن را در جایگاهی استوار قرار داده ایم. ﴿۲۱﴾ تا مدت زمانی معین. ﴿۲۲﴾ آن گاه (به آن) سامان دادیم و چه نیک سامان می دهیم. ﴿۲۳﴾ در آن روز وای به حال تکذیب کنندگان! ﴿۲۴﴾ آیا زمین را فراگیر

نساخته ایم؟! ﴿۲۵﴾ که زندگان و مردگان را فرا می گیرد. ﴿۲۶﴾ و در آن جا کوه های بلند قرار دادیم و به شما آبی شیرین نوشاندیم. ﴿۲۷﴾ وای در آن روز برای تکذیب کنندگان. ﴿۲۸﴾ به سوی آنچه که آن را دروغ می انگاشتید بروید. ﴿۲۹﴾ بروید به سوی سایه سه شاخه (دودهای آتش). ﴿۳۰﴾ که نه خنک است و نه حرارت آتش را باز می دارد. ﴿۳۱﴾ آتشپاره هایی از خود بیرون می دهد که انگار کاخ هایی (برافراشته) هستند. ﴿۳۲﴾ آتشپاره هایی که انگار شتران زردی هستند. ﴿۳۳﴾ در آن روز وای بر تکذیب کنندگان. ﴿۳۴﴾ این روز روزی است که نمی توانند سخن بگویند. ﴿۳۵﴾ و به آنان اجازه داده نمی شود تا پوزش بخواهند. ﴿۳۶﴾ وای در آن روز بر تکذیب کنندگان. ﴿۳۷﴾ این روز داوری است. شما را با پیشینیان گرد آورده ایم. ﴿۳۸﴾ پس اگر نیرنگی دارید نیرنگ ورزید. ﴿۳۹﴾ در آن روز وای بر تکذیب کنندگان. ﴿۴۰﴾ بی گمان پرهیزگاران در سایه ها و چشمه ساران خواهند بود. ﴿۴۱﴾ و میوه هایی که دلخواه آنان است. ﴿۴۲﴾ به پاداش آنچه می کردید گوارا بخورید و بیاشامید. ﴿۴۳﴾ ما اینگونه نیکوکاران را پاداش می دهیم. ﴿۴۴﴾ وای در آن روز به حال تکذیب کنندگان. ﴿۴۵﴾ اندکی بخورید و بهره مند گردید که شما گناهکارید. ﴿۴۶﴾ وای به حال تکذیب کنندگان در آن روز. ﴿۴۷﴾ و چون به آنان گفته شود به رکوع روید نمی توانند به رکوع بروند. ﴿۴۸﴾ در آن روز وای به حال تکذیب کنندگان. ﴿۴۹﴾ پس بعد از آن (قرآن) به کدام سخن ایمان می آورند؟! ﴿۵۰﴾

سُورَةُ النَّبَاِ

سوره نبأ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ ﴿١﴾ عَنِ النَّبَاِ الْعَظِيمِ ﴿٢﴾ الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ ﴿٣﴾ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مِهْدًا ﴿٦﴾ وَالْجِبَالَ أَوْتَادًا ﴿٧﴾ وَخَلَقْنَاهُكُمْ أَزْوَاجًا ﴿٨﴾ وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُباتًا ﴿٩﴾ وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا ﴿١٠﴾ وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا ﴿١١﴾ وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا ﴿١٢﴾ وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَّاجًا ﴿١٣﴾ وَأَنْزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرَاتِ مَاءً ثَجَّاجًا ﴿١٤﴾ لِنُخْرِجَ بِهِ حَبًّا وَنَبَاتًا ﴿١٥﴾ وَجَنَّاتٍ أَلْفَافًا ﴿١٦﴾ إِنَّ يَوْمَ الْفُصْلِ كَانَ مِيقَاتًا ﴿١٧﴾ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا ﴿١٨﴾ وَفُتِحَتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ أَبْوَابًا ﴿١٩﴾ وَسُيِّرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا ﴿٢٠﴾ إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا ﴿٢١﴾ لِلظَّالِمِينَ مَذَابًا ﴿٢٢﴾ لَبِثِينَ فِيهَا أَحْقَابًا ﴿٢٣﴾ لَا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا ﴿٢٤﴾ إِلَّا حَمِيمًا وَغَسَّاقًا ﴿٢٥﴾ جَزَاءً وِفَاقًا ﴿٢٦﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ حِسَابًا ﴿٢٧﴾ وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَابًا ﴿٢٨﴾ وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ كِتَابًا ﴿٢٩﴾ فَذُوقُوا فَلَنْ نَزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا ﴿٣٠﴾

(کافران) درباره چه چیز از یکدیگر می پرسند؟ ﴿١﴾ (آری) از خبری بزرگ (می پرسند). ﴿٢﴾ (خبری) که آنان در آن اختلاف دارند. ﴿٣﴾ نه! خواهند دانست. ﴿٤﴾ باز هم (می گویم) نه! خواهند دانست. ﴿٥﴾ آيا زمین را بستری نگردانده ایم. ﴿٦﴾ و آيا کوه ها را میخ هائی ننموده ایم؟ ﴿٧﴾ و شما را به صورت جفت های (نر و ماده) آفریده ایم. ﴿٨﴾ و خوابتان را مایه آرامش قرار داده ایم. ﴿٩﴾ و شب را پوششی ساخته ایم. ﴿١٠﴾ و روز را وقت کسب معاش گردانده ایم. ﴿١١﴾ و بالای سر شما هفت آسمان استوار بنا نهاده ایم. ﴿١٢﴾ و (خورشید) را چراغی درخشان ساخته ایم. ﴿١٣﴾ و از ابرها آبی فروریزان فرستاده ایم. ﴿١٤﴾ تا به وسیله آن دانه و گیاه را برآوریم. ﴿١٥﴾ و نیز باغ هایی (با درختان) انبوه. ﴿١٦﴾ بی گمان روز داوری به هنگامی معین است. ﴿١٧﴾ روزی که در صور دمیده می شود و شما آن گاه گروه گروه می آئید. ﴿١٨﴾ و آسمان شکافته می شود و دروازه دروازه می گردد. ﴿١٩﴾ و کوه ها روان و چون سراب می شوند. ﴿٢٠﴾ بی گمان دوزخ چشم به راه است. ﴿٢١﴾ باز گشتگاه سرکشان است. ﴿٢٢﴾ در آن جا مدت زمان طولانی ماندگارند. ﴿٢٣﴾ در آن جا نه (هوای) خنکی می چشند و نه نوشیدنی گوارائی می نوشند. ﴿٢٤﴾ مگر آب جوش و خوانابه ای. ﴿٢٥﴾ این کیفری است مناسب و موافق (حال و وضعیت آنها). ﴿٢٦﴾ بی گمان آنان امید حساب را نداشتند. ﴿٢٧﴾ و آیات ما را به کلی دروغ انگاشتند. ﴿٢٨﴾ و همه چیز را با نوشتن حفظ کردیم. ﴿٢٩﴾ پس (طعم تلخ عذاب را) بچشید که در حق شما جز عذاب نخواهیم افزود. ﴿٣٠﴾

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ۖ حَدَائِقَ وَأَعْنَابًا ۖ وَكَوَاعِبَ أَتْرَابًا ۖ وَكَأْسًا دِهَاقًا ۖ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذْبًا ۖ جَزَاءً مِّن رَّبِّكَ عِطَاءً حِسَابًا ۖ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمَنُ لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا ۖ يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ صَفًّا لَا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَقَالَ صَوَابًا ۖ ذَٰلِكَ الْيَوْمَ الْحَقُّ ۖ فَمَن شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ مَعَابًا ۖ إِنَّا أَنْذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَلَيْتَنِي كُنْتُ ثَرِيًّا ۖ

بی گمان پرهیزگاران کامیابی (بزرگی) دارند. ﴿۳۱﴾ باغ‌ها و درختان انگور (بهره ایشان می‌گردد). ﴿۳۲﴾ و دختران نوجوان نارپستان هم سن و سال. ﴿۳۳﴾ و جام پر از شراب. ﴿۳۴﴾ آن‌ها در آن‌جا نه سخن بیهوده‌ای می‌شنوند و نه تکذیبی (می‌شنوند). ﴿۳۵﴾ این پاداشی از سوی پروردگارت (است) پاداش و بخششی از روی حساب. ﴿۳۶﴾ پروردگار مهربان آسمان‌ها و زمین و همه چیزهایی که در میان آن‌ها قرار دارد. از (عظمت) او نمی‌توانند سخنی بگویند. ﴿۳۷﴾ روزی که جبرئیل و (دیگر) فرشتگان به صف می‌ایستند، سخن نمی‌گویند، مگر کسی که خداوند به او اجازه دهد و او نیز سخن راست و درست بگوید. ﴿۳۸﴾ آن روز واقعیت دارد و حق است، پس هرکس بخواهد می‌تواند عمل درستی انجام دهد که در روز قیامت به‌سوی او بازمی‌گردد. ﴿۳۹﴾ به‌راستی ما شما را از عذابی نزدیک بیم دادیم روزی که انسان آنچه را با دستان خویش پیش فرستاده است می‌بیند و کافر می‌گوید: کاش من خاک می‌بودم! ﴿۴۰﴾

سُورَةُ النَّازِعَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالنَّازِعَاتِ غَرْقًا ۖ وَالنَّاشِطَاتِ نَشْطًا ۖ وَالسَّابِحَاتِ سَبْحًا ۖ فَالْسَّابِقَاتِ سَبْقًا ۖ فَالْمُدَبِّرَاتِ أَمْرًا ۖ يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ ۖ تَتْبَعُهَا الرَّادِفَةُ ۖ قُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ۖ أَبْصَارُهَا خَاشِعَةٌ ۖ يَقُولُونَ أَيْنَا لَمَرْدُودُونَ فِي الْحَافِرَةِ ۖ أَيْنَا كُنَّا عِظْمًا نَّخِرَةً ۖ قَالُوا تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ۖ فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ ۖ فَإِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ ۖ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثٌ مُّوسَىٰ ۖ

به نام خداوند بخشنده مهربان
سوگند به فرشتگانی که به سختی جان (کافران را) می‌ستانند. ﴿۱﴾ و سوگند به فرشتگانی که جان (مؤمنان را) به نرمی می‌کشند. ﴿۲﴾ و سوگند به فرشتگانی که شناورند. ﴿۳﴾ و سوگند به فرشتگانی پیشتاز. ﴿۴﴾ و سوگند به فرشتگانی که همه کارها را تدبیر می‌کنند. ﴿۵﴾ در آن روز زلزله‌ای درمی‌گیرد. ﴿۶﴾ پی آینده‌ای در پی آن درمی‌آید. ﴿۷﴾ دل‌هایی در آن روز ترسان باشند. ﴿۸﴾ چشمان آن (گروه) فرو افتاده است. ﴿۹﴾ می‌گویند: آیا ما دوباره به زندگی بازگردانده می‌شویم؟ ﴿۱۰﴾ آیا چون استخوان‌های پوسیده شویم (بازگردانده می‌شویم)؟ ﴿۱۱﴾ می‌گویند: آن‌گاه آن بازگشتی زیانبار است. ﴿۱۲﴾ پس آن تنها یک بانگ بلند است. ﴿۱۳﴾ پس آن‌گاه آنان بر زمین هموار می‌آیند. ﴿۱۴﴾ آیا خبر موسی به تو رسیده است؟ ﴿۱۵﴾

إِذْ نَادَاهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٦﴾ أَذْهَبَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿١٧﴾ فَقُلْ هَلْ لَكَ إِلَٰهٌ إِلَّا أَن تَرْكَبَ ﴿١٨﴾ وَأَهْدِيكَ إِلَىٰ رَبِّكَ فَتَخْشَىٰ ﴿١٩﴾ فَأَرَاهُ الْآيَةَ الْكُبْرَىٰ ﴿٢٠﴾ فَكَذَّبَ وَعَصَىٰ ﴿٢١﴾ ثُمَّ أَذْبَرَ يَسْعَىٰ ﴿٢٢﴾ فَحَشَرَ فَنَادَىٰ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَىٰ ﴿٢٤﴾ فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْآخِرَةِ وَالْأُولَىٰ ﴿٢٥﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَن يَخْشَىٰ ﴿٢٦﴾ ءَأَنْتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ السَّمَاءُ بَنَاهَا ﴿٢٧﴾ رَفَعَ سَمَكَهَا فَسَوَّلَهَا ﴿٢٨﴾ وَأَغْطَشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَاهَا ﴿٢٩﴾ وَالْأَرْضَ بَعْدَ ذَٰلِكَ دَحَاهَا ﴿٣٠﴾ أَخْرَجَ مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا ﴿٣١﴾ وَالْجِبَالَ أَرْسَلَهَا ﴿٣٢﴾ مَتَّعَا لَكُمْ وَ لَا نُعَلِّمُكُمْ ﴿٣٣﴾ فَإِذَا جَاءَتِ الطَّامَةُ الْكُبْرَىٰ ﴿٣٤﴾ يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ مَا سَعَىٰ ﴿٣٥﴾ وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ لِمَن يَرَىٰ ﴿٣٦﴾ فَأَمَّا مَن طَغَىٰ ﴿٣٧﴾ وَءَاثَرَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ﴿٣٨﴾ فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ﴿٣٩﴾ وَأَمَّا مَن خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٤٠﴾ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ﴿٤١﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَلُهَا ﴿٤٢﴾ فِيمَ أَنْتَ مِن ذِكْرِنَهَا ﴿٤٣﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ مُنْتَهَلُهَا ﴿٤٤﴾ إِنَّمَّا أَنْتَ مُنْذِرٌ مَّن يَخْشَاهَا ﴿٤٥﴾ كَانَتْهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَاهَا ﴿٤٦﴾

بدان گاه که پروردگار او را در سرزمین مقدس طوی صدا زد. ﴿۱۶﴾ به سوی فرعون برو که سرکشی و طغیان کرده است. ﴿۱۷﴾ آن گاه بگو: آیا (هیچ) می خواهی که پاکیزه شوی؟ ﴿۱۸﴾ و تو را به سوی پروردگار راه نمایم تا تو بیمناک گردی. ﴿۱۹﴾ و (موسی) معجزه بزرگ را به او نشان داد. ﴿۲۰﴾ آن گاه

دروغ انگاشت و سرپیچی کرد. ﴿۲۱﴾ سپس پشت کرد و رفت و به سعی و تلاش پرداخت. ﴿۲۲﴾ و گرد آورد و سپس ندا داد. ﴿۲۳﴾ آن گاه گفت: من پروردگار برتر شما هستم. ﴿۲۴﴾ پس خدا او را به عذاب آخرت و دنیا گرفتار کرد. ﴿۲۵﴾ بی گمان در این (رویداد) برای کسی که از خدا بترسد پند بزرگی است. ﴿۲۶﴾ آیا قریش شما سخت تر است یا آفرینش آسمان که خداوند آن را ساخته است؟ ﴿۲۷﴾ بلندی آن را برافراشته و آن را به سامان ساخت. ﴿۲۸﴾ و شب آن را تاریک کرد و روز آن را روشن نمود. ﴿۲۹﴾ و پس از آن زمین را هموار ساخت. ﴿۳۰﴾ از (زمین) آب آن و چراگاهش را بیرون آورد. ﴿۳۱﴾ و کوه ها را استوار ساخت. ﴿۳۲﴾ برای منفعت شما و چهارپایانان. ﴿۳۳﴾ هنگامی که بزرگ ترین حادثه فرا می رسد. ﴿۳۴﴾ روزی که انسان تلاش خود را به یاد می آورد. ﴿۳۵﴾ و دوزخ برای هر فرد بینائی آشکار و نمایان می گردد. ﴿۳۶﴾ پس اما کسی که سرکشی کرده است. ﴿۳۷﴾ و زندگی دنیا را ترجیح داده است. ﴿۳۸﴾ (بداند که) دوزخ جای (او) است. ﴿۳۹﴾ و اما کسی که از ایستادن در حضور پروردگارش بیمناک بوده است. و نفس را از هوی و هوس باز داشته باشد. ﴿۴۰﴾ بهشت جایگاه اوست. ﴿۴۱﴾ درباره قیامت از تو می پرسند که چه زمانی واقع می شود؟ ﴿۴۲﴾ تو را چه خبر از آن؟ ﴿۴۳﴾ آگاهی از زمان وقوع قیامت با پروردگارت است. ﴿۴۴﴾ تو تنها بیم دهنده کسی هستی که از آن (=قیامت) می ترسد. ﴿۴۵﴾ روزی که آن را می بینند، انگار که آنان جز شبی یا روزی درنگ نکرده اند. ﴿۴۶﴾

سُورَةُ عَبَسَ

سوره عبس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

عَبَسَ وَقَتَلَنَّا ۙ ۱ أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَى ۚ وَمَا يُدْرِيكَ
لَعَلَّهُ وَزَكَايَا ۚ ۲ أَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنْفَعَهُ الذِّكْرَى ۚ ۳ أَمَّا مَنِ
اسْتَغْنَى ۚ ۴ فَأَنْتَ لَهُ تَصَدَّى ۚ وَمَا عَلَيْكَ أَلَّا
يَزْكَى ۚ ۷ وَأَمَّا مَنِ جَاءَكَ يَسْعَى ۚ ۸ وَهُوَ يَخْشَى ۚ ۹
فَأَنْتَ عَنْهُ تَلَهَّى ۚ ۱۰ كَلَّا إِنَّهَا تَذْكِرَةٌ ۚ ۱۱ فَمَنْ شَاءَ
ذَكَرْهُ ۚ ۱۲ فِي صُحُفٍ مُكَرَّمَةٍ ۚ ۱۳ مَرْفُوعَةٍ مُطَهَّرَةٍ
ۚ ۱۴ بِأَيْدِي سَفَرَةٍ ۚ ۱۵ كِرَامٍ بَرَرَةٍ ۚ ۱۶ قُتِلَ الْإِنْسَانُ مَا
أَكْفَرَهُ ۚ ۱۷ مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ ۚ ۱۸ مِنْ نُطْفَةٍ
خَلَقَهُ ۚ ۱۹ فَقَدَرَهُ ۚ ۲۰ ثُمَّ السَّبِيلَ يَسْرَهُ ۚ ۲۱ ثُمَّ أَمَاتَهُ ۚ
فَأَقْبَرَهُ ۚ ۲۲ ثُمَّ إِذَا شَاءَ أَنْشَرَهُ ۚ ۲۳ كَلَّا لَمَّا يَقْضِ مَا
أَمَرَهُ ۚ ۲۴ فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ إِلَى طَعَامِهِ ۚ ۲۵ أَنَا صَبَبْنَا
الْمَاءَ صَبًّا ۚ ۲۶ ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا ۚ ۲۷ فَأَنْبَتْنَا
فِيهَا حَبًّا ۚ ۲۸ وَعَيْنًا وَقَضْبًا ۚ ۲۹ وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا ۚ ۳۰
وَحَدَائِقَ غُلْبًا ۚ ۳۱ وَفَلَكَهَّةً وَأَبًّا ۚ ۳۲ مَتَلَعَا لَكُمُ
وَالْأَنْعَامُ ۚ ۳۳ فَإِذَا جَاءَتِ الصَّاحَّةُ ۚ ۳۴ يَوْمَ يَفِرُّ
الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ ۚ ۳۵ وَأُمِّهِ ۚ ۳۶ وَأَبِيهِ ۚ ۳۷ وَصَدِيقَتِهِ ۚ
وَبَنِيهِ ۚ ۳۸ لِكُلِّ أَمْرٍ مِّنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ ۚ ۳۹
وُجُوهُ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ ۚ ۴۰ ضَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ ۚ ۴۱
وُجُوهُ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ ۚ ۴۲ تَرَهُّقُهَا قَتَرَةٌ ۚ ۴۳
أُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرَةُ الْفَجَرَةُ ۚ ۴۴

به نام خداوند بخشنده مهربان

روی ترش کرد و اعراض نمود. ﴿۱﴾ که آن نابینا پیش او
آمد. ﴿۲﴾ و تو چه می‌دانی، چه بسا او پاک می‌شد. ﴿۳﴾
یا اندرز می‌شنید و آن اندرز به او سود می‌رساند. ﴿۴﴾ اما
آن کس که خود را بی‌نیاز می‌داند. ﴿۵﴾ تو به او روی
می‌آوری. ﴿۶﴾ و اگر هم او پاک نشود گناهی بر تو نیست.
﴿۷﴾ و اما کسی که شتابان به نزد تو آمد. ﴿۸﴾ و از خدا
ترسان است. ﴿۹﴾ تو از او روی گردان می‌شوی. ﴿۱۰﴾ نه!
به‌راستی آن (قرآن) پند است. ﴿۱۱﴾ پس هر که می‌خواهد
آن را یاد کند. ﴿۱۲﴾ (که) در صحیفه‌های گران قدر است.
﴿۱۳﴾ (صحیفه‌هایی که) پاک و دارای منزلت والایند.
﴿۱۴﴾ به دست نویسندگان. ﴿۱۵﴾ گرامی نیک کردار.
﴿۱۶﴾ کشته باد انسان چه ناسپاس است! ﴿۱۷﴾ (خداوند)
او را از چه چیزی آفریده است؟! ﴿۱۸﴾ از نطفه‌ای او را
آفریده است آن گاه او را به سامان ساخته است. ﴿۱۹﴾
سپس راه را برای او آسان گرداند. ﴿۲۰﴾ بعد او را
می‌میراند و وارد گورش می‌گرداند. ﴿۲۱﴾ سپس هر وقت
بخواهد او را زنده می‌گرداند. ﴿۲۲﴾ نه! آنچه را که به او
فرمان داده بود انجام نداد. ﴿۲۳﴾ انسان باید به خوراک
خود بنگرد. ﴿۲۴﴾ ما آب را به فراوانی فرو ریختیم. ﴿۲۵﴾
سپس زمین را به نیکی شکافتیم. ﴿۲۶﴾ آن گاه در آن دانه
رویاندیم. ﴿۲۷﴾ و انگور و سبزیجات را. ﴿۲۸﴾ و زیتون و
درختان خرما را. ﴿۲۹﴾ و باغ‌های پر درخت و انبوه را.
﴿۳۰﴾ و میوه و علف را. ﴿۳۱﴾ برای بهره‌مندی شما و
چهارپایان. ﴿۳۲﴾ پس هنگامی که آن بانگ گوش‌فرسا
در رسد. ﴿۳۳﴾ روزی که انسان از برادرش بگریزد. ﴿۳۴﴾
و از مادر و پدرش. ﴿۳۵﴾ و از همسر و فرزندان (نیز
بگریزد). ﴿۳۶﴾ هر کس از آنان در آن روز کار و باری
دارد که برایش کفایت می‌کند. ﴿۳۷﴾ در آن روز
چهره‌هایی شاد و درخشانند. ﴿۳۸﴾ خندان و شادان. ﴿۳۹﴾
و در آن روز چهره‌هایی بر آنها غبار نشسته است. ﴿۴۰﴾
تیرگی آنها را فرو می‌پوشاند. ﴿۴۱﴾ اینان همان کافران
بدکارند. ﴿۴۲﴾

سُورَةُ التَّكْوِيْرِ

سوره تکویر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ ۝ وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ ۝
 وَإِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ ۝ وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ ۝
 وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ ۝ وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ ۝
 وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ ۝ وَإِذَا الْمَوْءُدَةُ سُيِّلَتْ ۝
 بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ ۝ وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ ۝
 وَإِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ ۝ وَإِذَا الْجَحِيمُ سُعِّرَتْ ۝
 وَإِذَا الْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ ۝ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا أَحْضَرَتْ ۝
 فَلَا أُقْسِمُ بِالْخُنَّسِ ۝ الْجَوَارِ الْكُنَّسِ ۝
 وَاللَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ ۝ وَالصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ ۝
 إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ۝
 ذِي قُوَّةٍ عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ مَكِينٍ ۝
 مُطَاعٍ ثَمَّ أَمِينٍ ۝ وَمَا صَاحِبُكُمْ بِمَجْنُونٍ ۝
 وَلَقَدْ رَآهُ بِالْأُفُقِ الْمُبِينِ ۝ وَمَا هُوَ عَلَى الْغَيْبِ
 بِضَنِينٍ ۝ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ ۝
 فَأَيْنَ تَذْهَبُونَ ۝ إِنَّ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ۝
 لِمَن شَاءَ مِنْكُمْ أَن يَسْتَقِيمَ ۝ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَن يَشَاءَ
 اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ۝

هنگامی که خورشید درهم پیچیده شود. ﴿۱﴾ و
 هنگامی که ستارگان تیره گردند. ﴿۲﴾ و هنگامی که
 کوه‌ها را روان سازند. ﴿۳﴾ و هنگامی که ماده شترانی
 را که بچه‌هایشان به دنبالشان هستند وانهند. ﴿۴﴾ و
 هنگامی که جانوران وحشی گرد آورده شوند. ﴿۵﴾ و
 هنگامی که دریاها (مانند آتش) افروخته شوند. ﴿۶﴾ و
 هنگامی که جان‌ها را (با همکیشان) قرین سازند. ﴿۷﴾ و
 هنگامی که از دختر زنده به گور شده پرسیده شود. ﴿۸﴾
 به کدامین گناه کشته شده است؟ ﴿۹﴾ و هنگامی که
 نامه‌های اعمال گشوده شود. ﴿۱۰﴾ و هنگامی که
 آسمان (مانند پوست حیوان) برکنده شود. ﴿۱۱﴾ و
 هنگامی که دوزخ برافروخته و شعله‌ور شود. ﴿۱۲﴾ و
 هنگامی که بهشت نزدیک آورده شود. ﴿۱۳﴾ هرکس
 آنچه را که آماده ساخته است می‌داند. ﴿۱۴﴾ سوگند
 به ستارگانی که واپس می‌روند. ﴿۱۵﴾ (ستارگان) سیار
 نهان شونده. ﴿۱۶﴾ و به شب چون بازگردد. ﴿۱۷﴾ و به
 صبح چون بدمد. ﴿۱۸﴾ ای گمان (آن = قرآن)
 برخوانده فرستاده بزرگواری است. ﴿۱۹﴾ او نیرومند
 است و نزد خداوند صاحب عرش دارای منزلت والائی
 است. ﴿۲۰﴾ فرمان‌برداری شده، در آنجا (او) امین و
 درستکار است. ﴿۲۱﴾ و رفیق شما دیوانه نیست. ﴿۲۲﴾
 و به‌راستی (او) آن (فرشته) را در کرانه آشکار آسمان
 دید. ﴿۲۳﴾ و او بر غیب بخیل نیست. ﴿۲۴﴾ و آن
 (قرآن) گفته شیطان رانده شده نیست. ﴿۲۵﴾ پس به
 کجا می‌روید. ﴿۲۶﴾ آن قرآن جز پند و اندرز برای
 جهانیان نیست. ﴿۲۷﴾ برای کسی از شما که بخواهد
 راست کردار شود. ﴿۲۸﴾ درحالی‌که نمی‌توانید بخواهید
 مگر آن که خدا، پروردگار جهانیان بخواهد. ﴿۲۹﴾

سُورَةُ الْاِنْفِطَارِ

سوره انفطار

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

إِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ ۝ وَإِذَا الْكَوَاكِبُ اُنْتَثَرَتْ ۝
 وَإِذَا الْبِحَارُ فُجِّرَتْ ۝ وَإِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ ۝
 عَلِمْتَ نَفْسُ مَا قَدَّمَتْ وَأَخَّرَتْ ۝ يَأْتِيهَا الْاِنْسَانُ
 مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ ۝ الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّنَكَ
 فَعَدَلَكَ ۝ فِي أَيِّ صُورَةٍ مَا شَاءَ رَكَّبَكَ ۝ كَلَّا بَلْ
 تُكَذِّبُونَ بِالَّذِينَ ۝ وَإِنَّ عَلَيْكُمْ حَافِظِينَ ۝
 كِرَامًا كَاتِبِينَ ۝ يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ ۝ إِنَّ
 الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ۝ وَإِنَّ الْفُجَّارَ لَفِي جَحِيمٍ ۝
 يَصْلَوْنَهَا يَوْمَ الَّذِينَ ۝ وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَائِبِينَ ۝
 وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الَّذِينَ ۝ ثُمَّ مَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمُ
 الَّذِينَ ۝ يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِنَفْسٍ شَيْئًا ۝ وَالْأَمْرُ
 يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ ۝

هنگامی که آسمان شکافته می گردد. ﴿۱﴾ و هنگامی که
 ستارگان فرو می ریزند. ﴿۲﴾ و هنگامی که دریاها روان
 می شوند. ﴿۳﴾ و هنگامی که گورها زیر و رو
 می گردند. ﴿۴﴾ هر کس آنچه را که پیش فرستاده و
 آنچه را که باز پس داشته است خواهد دانست. ﴿۵﴾ ای
 انسان! چه چیزی تو را (نسبت) به پروردگار بزرگوارت
 فریفت؟ ﴿۶﴾ خدایی که تو را آفرید آن گاه استوارت
 ساخت سپس (آفرینش تو را) معتدل گرداند. ﴿۷﴾ و
 آن گاه به هر شکلی که خواست تو را ترکیب کرد.
 ﴿۸﴾ چنین نیست (که می گوید) بلکه شما سزا و جزا
 را دروغ می انگارید. ﴿۹﴾ بی گمان نگهبانانی بر شما
 گمارده شده اند. ﴿۱۰﴾ نگارندگان گرامی. ﴿۱۱﴾ آنچه
 را که می کنید می دانند. ﴿۱۲﴾ بی گمان نیکان در نعمت
 خواهند بود. ﴿۱۳﴾ و همانا بدکاران در دوزخند. ﴿۱۴﴾
 در روز جزا به آن درمی آیند. ﴿۱۵﴾ و آنان هیچ گاه از
 آن دور نمی شوند. ﴿۱۶﴾ و تو چه می دانی که روز جزا
 چیست؟ ﴿۱۷﴾ باز تو چه می دانی که روز جزا
 چیست؟ ﴿۱۸﴾ روزی که هیچ کسی برای دیگران
 نمی تواند کاری بکند و در آن ورز فرمان، فرمان خدا
 است. ﴿۱۹﴾

سُورَةُ الْمُطَفِّفِينَ

سوره مطففین

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ ۝ الَّذِينَ إِذَا أَكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ
 يَسْتَوْفُونَ ۝ وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ ۝
 أَلَا يَظُنُّ أُولَئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ ۝ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ۝
 يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ۝

وای به حال کاهندگان (از حقوق مردم). ﴿۱﴾
 کسانی که چون (برای خود) پیمانه زنند از مردم به تمام
 و کمال دریافت می دارند. ﴿۲﴾ و هنگامی که برای
 دیگران پیمانه می زنند یا وزن می کنند کم می گذارند.
 ﴿۳﴾ آیا اینان نمی دانند که دوباره زنده می شوند. ﴿۴﴾
 در روزی (بس) بزرگ. ﴿۵﴾ روزی که مردم در
 پیشگاه پروردگار جهانیان می ایستند. ﴿۶﴾

كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفَجَارِ لَفِي سَجِينٍ ﴿٧﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا
 سَجِينٌ ﴿٨﴾ كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿٩﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ
 ﴿١٠﴾ الَّذِينَ يُكَذِّبُونَ بَيِّمَ الدِّينِ ﴿١١﴾ وَمَا يُكْذَبُ
 بِهِ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٢﴾ إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ آيَاتُنَا قَالَ
 أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِم مَّا كَانُوا
 يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾ كَلَّا إِنَّهُمْ عَنْ رَبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ
 لَمَحْجُوبُونَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُوا الْجَحِيمِ ﴿١٦﴾ ثُمَّ
 يُقَالُ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿١٧﴾ كَلَّا إِنَّ
 كِتَابَ الْأَبْرَارِ لَفِي عِلِّيِّينَ ﴿١٨﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا عِلِّيُّونَ
 ﴿١٩﴾ كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿٢٠﴾ يَشْهَدُهُ الْمُقَرَّبُونَ ﴿٢١﴾ إِنَّ
 الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ﴿٢٢﴾ عَلَى الْأَرَائِكِ يَنْظُرُونَ ﴿٢٣﴾
 تَعْرِفُ فِي وُجُوهِهِمْ نَضْرَةَ النَّعِيمِ ﴿٢٤﴾ يُسْقَوْنَ مِنْ
 رَحِيقٍ مِّخْتُومٍ ﴿٢٥﴾ خِتْمُهُ مِسْكٌَ وَفِي ذَٰلِكَ
 فَلْيَتَنَافِسِ الْمُتَنَفِسُونَ ﴿٢٦﴾ وَمَرَّاجُهُ مِنْ تَسْنِيمٍ ﴿٢٧﴾
 عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُونَ ﴿٢٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ أَجْرَمُوا
 كَانُوا مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا يَضْحَكُونَ ﴿٢٩﴾ وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ
 يَتَغَامَزُونَ ﴿٣٠﴾ وَإِذَا انْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ انْقَلَبُوا
 فَكِهِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوا إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَضَالُّونَ ﴿٣٢﴾
 وَمَا أُرْسِلُوا عَلَيْهِمْ حَافِظِينَ ﴿٣٣﴾ فَالْيَوْمَ الَّذِينَ ءَامَنُوا
 مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ ﴿٣٤﴾

حتماً نامه کردار بدکاران در سجین قرار دارد. ﴿٧﴾ و
 تو چه می‌دانی که سجین چه و چگونه است؟. ﴿٨﴾
 کتاب نوشته شده‌ای است. ﴿٩﴾ در آن روز وای به حال
 تکذیب‌کنندگان. ﴿١٠﴾ آن کسانی که روز جزا را
 دروغ می‌انگارند. ﴿١١﴾ و جز تجاوزگر گناه‌کار کسی
 آن را دروغ نمی‌انگارد. ﴿١٢﴾ چون آیات ما بر او
 خوانده شود می‌گوید: افسانه‌های پیشینیان است. ﴿١٣﴾
 چنین نیست (که می‌گویند) بلکه کردار و تلاش ایشان
 دل‌هایشان را زنگ‌زده کرده است. ﴿١٤﴾ چنین نیست
 (که می‌گویند) بی‌گمان آنان آن روز از (لقای)
 پروردگارشان در حجاب‌اند. ﴿١٥﴾ سپس آنان داخل
 آتش دوزخ می‌گردند و در آن می‌سوزند. ﴿١٦﴾ سپس
 به آنها گفته می‌شود: این است آنچه آن را دروغ
 می‌انگاشتید. ﴿١٧﴾ و به درستی که نامه‌ی کردار نیکان
 در (علیین) قرار دارد. ﴿١٨﴾ و تو چه می‌دانی که
 (علیین) چه و چگونه است. ﴿١٩﴾ کتاب نوشته شده‌ای
 است. ﴿٢٠﴾ فرشتگان مقرب در آن جا حضور می‌یابند.
 ﴿٢١﴾ بی‌گمان نیکان در نعمت‌اند. ﴿٢٢﴾ بر تخت‌ها
 (نشسته‌اند و) می‌نگرند. ﴿٢٣﴾ خوشی و خرمی نعمت
 را در چهره‌هایشان می‌بینی. ﴿٢٤﴾ و از شراب ناب مَهر
 شده به آنان می‌نوشانند. ﴿٢٥﴾ مَهر دربند آن از مشک
 است و راغبان باید به همین (شراب ناب) رغبت کنند.
 ﴿٢٦﴾ و آمیزه آن از تسنیم است. ﴿٢٧﴾ (تسنیم)
 چشمه‌ای است که مقربان از آن می‌نوشند. ﴿٢٨﴾
 بی‌گمان گناهکاران به مؤمنان می‌خندیدند. ﴿٢٩﴾ و
 چون بر آنان می‌گذشتند (به هم دیگر) اشارت
 می‌کردند. ﴿٣٠﴾ و هنگامی که گناهکاران به نزد
 خانواده‌شان بازمی‌گشتند شادمان برمی‌گشتند. ﴿٣١﴾ و
 هنگامی که مؤمنان را می‌دیدند می‌گفتند: بی‌گمان اینان
 گمراهند. ﴿٣٢﴾ و بر آنان نگهبانانی فرستاده نشده‌اند.
 ﴿٣٣﴾ پس امروز مؤمنان به کافران می‌خندند. ﴿٣٤﴾

عَلَىٰ الْأَرْبَابِكِ يَنْظُرُونَ ﴿٣٥﴾ هَلْ تُؤْتِبُ الْكُفَّارُ مَا كَانُوا
يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

سُورَةُ الْاِنْشِقَاقِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا السَّمَاءُ انْشَقَّتْ ﴿١﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٢﴾ وَإِذَا
الْأَرْضُ مُدَّتْ ﴿٣﴾ وَأَلْقَتْ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ ﴿٤﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٥﴾ يَتَأْتِيهَا الْإِنْسُنُ إِنَّكَ كَادِحٌ
إِلَىٰ رَبِّكَ كَذْحًا فَمُلَاقِيهِ ﴿٦﴾ فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ
بِيمِينِهِ ﴿٧﴾ فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ﴿٨﴾ وَيَنْقَلِبُ إِلَىٰ أَهْلِهِ مَسْرُورًا ﴿٩﴾ وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ
كِتَابَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ ﴿١٠﴾ فَسَوْفَ يَدْعُوا ثُبُورًا ﴿١١﴾ وَيَصْلَىٰ سَعِيرًا ﴿١٢﴾ إِنَّهُ كَانَ فِي أَهْلِهِ مَسْرُورًا ﴿١٣﴾
إِنَّهُ ظَنَّ أَن لَّنْ يَحُورَ ﴿١٤﴾ بَلَىٰ إِنَّ رَبَّهُ كَانَ بِهِ
بَصِيرًا ﴿١٥﴾ فَلَا أَقْسِمُ بِالْشَفَقِ ﴿١٦﴾ وَاللَّيْلِ وَمَا وَسَقَ ﴿١٧﴾ وَالْقَمَرِ إِذَا اتَّسَقَ ﴿١٨﴾ لَتَرْكَبُنَّ طَبَقًا عَنْ طَبَقٍ ﴿١٩﴾ فَمَا
لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْآنُ لَا
يَسْجُدُونَ ﴿٢١﴾ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُكْذِبُونَ ﴿٢٢﴾
وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ ﴿٢٣﴾ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٤﴾
إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ
مَمْنُونٍ ﴿٢٥﴾

بر تخت‌ها (تکیه می‌زنند) و می‌نگرند. ﴿۳۵﴾ آیا به
کافران پاداش و سزای کارهایی که می‌کرده‌اند داده
شده است. ﴿۳۶﴾

سوره انشقاق

به نام خداوند بخشنده مهربان

هنگامی که آسمان بشکافد. ﴿۱﴾ و پروردگارش را
فرمان می‌برد و چنین هم سزد. ﴿۲﴾ و هنگامی که زمین
کشیده می‌شود. ﴿۳﴾ و آنچه را که در آن است برون
اندازد و تهی گردد. ﴿۴﴾ و پروردگارش را فرمان برد و
چنین هم سزد. ﴿۵﴾ ای انسان! تو پیوسته با تلاش
بی‌ایمان و رنج فراوان به‌سوی پروردگار خود رهسپاری
و سرانجام او را ملاقات خواهی کرد. ﴿۶﴾ و اما
کسی که نامه اعمالش به دست راستش داده شود. ﴿۷﴾
به حسابی آسان محاسبه می‌شود. ﴿۸﴾ و شادمان به‌سوی
خانواده‌اش برمی‌گردد. ﴿۹﴾ و اما کسی که نامه
اعمالش از پشت سر او به او داده شود. ﴿۱۰﴾ نابودی را
خواهد طلبید. ﴿۱۱﴾ و به دوزخ درمی‌آید. ﴿۱۲﴾
چراکه او در میان خانواده خود شادمان بود. ﴿۱۳﴾
بی‌گمان او پنداشته بود که وی هرگز باز نخواهد
گشت. ﴿۱۴﴾ آری! بی‌گمان پروردگارش به او بینا بود.
﴿۱۵﴾ سوگند به شفق. ﴿۱۶﴾ و سوگند به شب و هر
آنچه فرامی‌گیرد. ﴿۱۷﴾ و به ماه چون کامل شود.
﴿۱۸﴾ قطعاً وضع و حالی دیگر خواهید یافت. ﴿۱۹﴾
آنان را چه شده است که ایمان نمی‌آورند؟! ﴿۲۰﴾ و
هنگامی که قرآن بر آنان خوانده شود به سجده
نمی‌روند؟! ﴿۲۱﴾ بلکه کافران تکذیب می‌کنند. ﴿۲۲﴾
و خداوند به آنچه در دل نهفته دارند دانایتر است.
﴿۲۳﴾ پس آنان را به عذابی دردناک مژده بده. ﴿۲۴﴾
مگر کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته
کرده‌اند، آنان پاداشی پایان‌ناپذیر دارند. ﴿۲۵﴾

سُورَةُ الْبُرُوجِ

سوره بروج

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ ۝ وَالْيَوْمِ الْمَوْعُودِ ۝
 وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ ۝ قَتِيلٍ أَصْحَابُ الْأُخْدُودِ ۝
 النَّارِ ذَاتِ الْوُقُودِ ۝ إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ ۝ وَهُمْ
 عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ ۝ وَمَا نَقَمُوا
 مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ۝ الَّذِي
 لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۝ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
 شَهِيدٌ ۝ إِنَّ الَّذِينَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ
 لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابُ الْحَرِيقِ ۝
 إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتٌ
 تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۚ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيرُ ۝ إِنَّ
 بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ ۝ إِنَّهُ هُوَ يُبْدِي وَيُعِيدُ ۝
 وَهُوَ الْغَفُورُ الْودُودُ ۝ ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيدُ ۝ فَعَالٌ
 لِّمَا يُرِيدُ ۝ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْجُنُودِ ۝ فِرْعَوْنُ
 وَثَمُودَ ۝ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي تَكْذِيبٍ ۝ وَاللَّهُ
 مِنْ وَرَائِهِمْ مُحِيطٌ ۝ بَلْ هُوَ قَرِيعٌ مَّجِيدٌ ۝ فِي لَوْحٍ
 مَحْفُوظٍ ۝

سوگند به آسمان که دارای برج‌هاست. ﴿۱﴾ و به روز
 موعود. ﴿۲﴾ و به گروه و مورد گواهی. ﴿۳﴾ اهل
 خندق‌ها نابود شدند. ﴿۴﴾ گودال پر از آتش و دارای
 هیزم فراوان. ﴿۵﴾ هنگامی که آنان بر آن نشسته بودند.
 ﴿۶﴾ و آنان بر آنچه با مؤمنان می‌کردند حاضر بودند.
 ﴿۷﴾ و از آنان ایرادی جز این نگرفته بودند که به
 خداوند توانای ستوده ایمان آوردند. ﴿۸﴾ خدایی که
 فرمانروایی آسمان‌ها و زمین از آن اوست، و خداوند
 بر همه چیز گواه است. ﴿۹﴾ بی‌گمان کسانی که مردان
 و زنان مؤن را شکنجه دادند آن‌گاه توبه نکردند دوزخ
 دامگیرشان خواهد شد و عذاب سوزان آتش را در
 پیش دارند. ﴿۱۰﴾ به‌راستی آنان که ایمان آوردند و
 کارهای شایسته کردند باغ‌هایی دارند که از زیر آن
 رودها روان است. این است کامیابی بزرگ. ﴿۱۱﴾
 بی‌گمان فرو گرفتن پروردگارت سخت است. ﴿۱۲﴾
 به‌راستی او (از آغاز) پدید می‌آورد و باز می‌آفریند.
 ﴿۱۳﴾ و او آمرزگار دوستدار است. ﴿۱۴﴾ صاحب
 ارجمند عرش. ﴿۱۵﴾ هر آنچه بخواهد انجام می‌دهد.
 ﴿۱۶﴾ آیا خبر لشکرها به تو رسیده است؟! ﴿۱۷﴾ که
 (همان) فرعون و ثمود باشند. ﴿۱۸﴾ حق این است که
 کافران همواره تکذیب می‌کنند. ﴿۱۹﴾ و خداوند از
 پشت سر ایشان را احاطه کرده است. ﴿۲۰﴾ بلکه این
 قرآن، بزرگوار و عالی‌قدر است. ﴿۲۱﴾ در لوح
 محفوظ (حای دارد). ﴿۲۲﴾

سُورَةُ الطَّارِقِ

سوره طارق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

وَالسَّمَاءِ وَالطَّارِقِ ﴿١﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الطَّارِقُ ﴿٢﴾
 النُّجُومُ الثَّاقِبُ ﴿٣﴾ إِنَّ كُلَّ نَفْسٍ لَّمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ ﴿٤﴾
 فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ مِمَّ خُلِقَ ﴿٥﴾ خُلِقَ مِنْ مَّاءٍ
 دَافِقٍ ﴿٦﴾ يَخْرُجُ مِنْ بَيْنِ الصُّلْبِ وَالتَّرَائِبِ ﴿٧﴾ إِنَّهُ
 عَلَى رَجْعِهِ لَقَادِرٌ ﴿٨﴾ يَوْمَ تُبْلَى السَّرَائِرُ ﴿٩﴾ فَمَا لَهُ
 مِنْ قُوَّةٍ وَلَا نَاصِرٍ ﴿١٠﴾ وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الرَّجْعِ ﴿١١﴾
 وَالْأَرْضِ ذَاتِ الصَّدْعِ ﴿١٢﴾ إِنَّهُ لَقَوْلُ فَصْلٍ ﴿١٣﴾ وَمَا
 هُوَ إِلَّا هَزْلٌ ﴿١٤﴾ إِنْهُمْ يَكِيدُونَ كَيْدًا ﴿١٥﴾ وَأَكِيدُ
 كَيْدًا ﴿١٦﴾ فَمَهْلِ الْكَافِرِينَ أَمَهُلُهُمْ رُويْدًا ﴿١٧﴾

سُورَةُ الْأَعْلَى

سوره اعلی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى ﴿١﴾ الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّى ﴿٢﴾
 وَالَّذِي قَدَّرَ فَهَدَى ﴿٣﴾ وَالَّذِي أَخْرَجَ الْمَرْعَى ﴿٤﴾
 فَجَعَلَهُ غُثَاءً أَحْوَى ﴿٥﴾ سَنُقْرِئُكَ فَلَا تَنْسَى ﴿٦﴾
 إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجُحْرَ وَمَا يَخْفَى ﴿٧﴾
 وَنُيْسِرُكَ لِلْيُسْرَى ﴿٨﴾ فَذَكَرْ إِنْ نَفَعْتَ الذِّكْرَى ﴿٩﴾
 سَيَذَكِّرُ مَنْ يَخْشَى ﴿١٠﴾ وَيَتَجَنَّبُهَا الْأَشْقَى ﴿١١﴾ الَّذِي
 يَصْلَى النَّارَ الْكُبْرَى ﴿١٢﴾ ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى ﴿١٣﴾
 قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى ﴿١٤﴾ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى ﴿١٥﴾

سوگند به آسمان و ستارگانی که شبانگاهان پدیدار می آیند. ﴿۱﴾ و تو چه دانی ستارگانی که شبانگاهان پدیدار می آیند چه هستند؟ ﴿۲﴾ ستارگان درخشان هستند که (تاریکی شب را) می شکافند. ﴿۳﴾ کسی وجود ندارد مگر آنکه بر او نگهبانی است. ﴿۴﴾ پس انسان باید بنگرد که از چه چیزی آفریده شده است؟ ﴿۵﴾ از آب جهنده ناچیزی آفریده شده است. ﴿۶﴾ (آبی) که از میان استخوان پشت و استخوان سینه برمی آید. ﴿۷﴾ بی گمان خداوند بر باز آفریدنش تواناست. ﴿۸﴾ روزی که رازهای نهان آشکار می گردد. ﴿۹﴾ آن گاه او را توان و یاوری نباشد. ﴿۱۰﴾ سوگند به آسمان باران دار. ﴿۱۱﴾ و سوگند به زمین شکاف بردار. ﴿۱۲﴾ به یقین قرآن سخنی روشن است. ﴿۱۳﴾ و آن شوخی نیست. ﴿۱۴﴾ بی گمان آنان سخت نیرنگ می ورزند. ﴿۱۵﴾ و من نیز چاره اندیشی می کنم. ﴿۱۶﴾ پس به کافران مهلت بده، اندک زمانی آنان را رها کن. ﴿۱۷﴾

نام پروردگار برترت را به پاکی یاد کن. ﴿۱﴾ کسی که آفرید و استوار داشت. ﴿۲﴾ و کسی که اندازه را مقرر کرد و راه نمود. ﴿۳﴾ و کسی که چراگاه را بیرون آورد. ﴿۴﴾ آن گاه آن را سیاه خشک گرداند. ﴿۵﴾ ما قرآن را بر تو خواهیم خواند و تو دیگر آن را فراموش نخواهی کرد. ﴿۶﴾ مگر آنچه را که خدا بخواهد، به یقین او پنهان و پیدار می داند. ﴿۷﴾ و تو را برای شریعت ساده و آسان آماده می سازیم. ﴿۸﴾ پس اگر پند و اندرز سودمند باشد پند و اندرز بده. ﴿۹﴾ هر کس (از خداوند) می ترسد پند خواهد پذیرفت. ﴿۱۰﴾ و بدبخت ترین فرد از آن دوری خواهد گزید. ﴿۱۱﴾ آن کسی که داخل بزرگترین آتش خواهد شد. ﴿۱۲﴾ آن گاه در آن جا نه می میرد و نه زنده می شود. ﴿۱۳﴾ به راستی کسی که خود را پاکیزه داشت رستگار شد. ﴿۱۴﴾ و نام پروردگارش را یاد کرد و نماز گزارد. ﴿۱۵﴾

بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿١٦﴾ وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأَبْقَى
 ﴿١٧﴾ إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى ﴿١٨﴾ صُحُفِ
 إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى ﴿١٩﴾

سُورَةُ الْغَاشِيَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْغَاشِيَةِ ﴿١﴾ وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ خَلْشَعَةٌ
 ﴿٢﴾ عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ ﴿٣﴾ تَصَلَّى نَارًا حَامِيَةً ﴿٤﴾ تَسْقَى
 مِنْ عَيْنٍ عَآنِيَةٍ ﴿٥﴾ لَيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ إِلَّا مِنْ صَرِيحٍ
 ﴿٦﴾ لَا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِي مِنْ جُوعٍ ﴿٧﴾ وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ
 نَّاعِمَةٌ ﴿٨﴾ لِسَعْيِهَا رَاضِيَةٌ ﴿٩﴾ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿١٠﴾ لَا
 تَسْمَعُ فِيهَا لَغِيَةً ﴿١١﴾ فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ ﴿١٢﴾ فِيهَا سُرُرٌ
 مَرْفُوعَةٌ ﴿١٣﴾ وَأَكْوَابٌ مَوْضُوعَةٌ ﴿١٤﴾ وَنَمَارِقُ
 مَصْفُوفَةٌ ﴿١٥﴾ وَزَرَابِيُّ مَبْثُوثَةٌ ﴿١٦﴾ أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى
 الْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ ﴿١٧﴾ وَإِلَى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ
 ﴿١٨﴾ وَإِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ﴿١٩﴾ وَإِلَى الْأَرْضِ
 كَيْفَ سُطِحَتْ ﴿٢٠﴾ فَذَكِّرْ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ ﴿٢١﴾
 لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيِّرٍ ﴿٢٢﴾ إِلَّا مَنْ تَوَلَّى وَكَفَرَ ﴿٢٣﴾
 فَيُعَذِّبُهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ ﴿٢٥﴾
 ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ ﴿٢٦﴾

بلکه زندگی دنیا را ترجیح می‌دهید. ﴿۱۶﴾ و آخرت بهتر
 و ماندگارتر است. ﴿۱۷﴾ بی‌گمان این در کتاب‌های
 پیشین بوده است. ﴿۱۸﴾ کتاب‌های ابراهیم و موسی.
 ﴿۱۹﴾

سوره غاشیه

به نام خداوند بخشنده مهربان

آیا خبر حادثه فراگیر به تو رسیده است. ﴿۱﴾
 چهره‌هایی در آن روز خوار خواهند بود. ﴿۲﴾ تلاشگر
 (و) در زحمت. ﴿۳﴾ به آتشی سوزان درمی‌آیند. ﴿۴﴾
 از چشمه بسیار داغ و گرمی نوشانده می‌شوند. ﴿۵﴾
 آنان خوراکی جز «ضریع» نخواهند داشت. ﴿۶﴾ که
 فربه نمی‌کند و نه از گرسنگی می‌هاند. ﴿۷﴾ چهره‌هایی
 در آن روز خرم و تازه خواهند بود. ﴿۸﴾ و از کوشش
 خود راضی خواهند بود. ﴿۹﴾ در بهشتی برین. ﴿۱۰﴾
 در آن جا هیچ سخن بیهوده‌ای نشنوی. ﴿۱۱﴾ در آن جا
 چشمه‌ای روان است. ﴿۱۲﴾ در آن جا تخت‌های بلند و
 عالی است. ﴿۱۳﴾ و ساغرهایی که گذارده شده‌اند.
 ﴿۱۴﴾ و بالش‌هایی ردیف شده. ﴿۱۵﴾ و زیر
 اندازهای نفیس گسترده. ﴿۱۶﴾ آیا به شتران
 نمی‌نگرند که چگونه آفریده شده‌اند؟ ﴿۱۷﴾ و به
 آسمان نگاه نمی‌کنند که چگونه برافراشته شده است؟
 ﴿۱۸﴾ و به کوه‌ها نمی‌نگرند که چگونه برقرار
 گردیده‌اند. ﴿۱۹﴾ و به زمین که چگونه گسترده شده
 است؟ ﴿۲۰﴾ پس پند ده که تو تنها پند دهنده‌ای.
 ﴿۲۱﴾ بر آنان چیره و مسلط نیستی. ﴿۲۲﴾ ولی هرکس
 روی گرداند و کفر ورزد. ﴿۲۳﴾ خداوند بزرگترین
 عذاب را بدو می‌رساند. ﴿۲۴﴾ به یقین بازگشت آنان
 به سوی ماست. ﴿۲۵﴾ آن‌گاه حساب ایشان با ما خواهد
 بود. ﴿۲۶﴾

سُورَةُ الْفَجْرِ

سوره فجر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْفَجْرِ ۝١ وَلَيَالٍ عَشْرٍ ۝٢ وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ ۝٣ وَاللَّيْلِ إِذَا يَسِرُ ۝٤ هَلْ فِي ذَلِكَ قَسَمٌ لِّذِي حِجْرِ ۝٥ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ ۝٦ إِرَمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ۝٧ الَّتِي لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا فِي الْبَلَدِ ۝٨ وَثَمُودَ الَّذِينَ جَابُوا الصَّخِرَ بِالْوَادِ ۝٩ وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ ۝١٠ الَّذِينَ طَعَوْا فِي الْبَلَدِ ۝١١ فَأَكْثَرُوا فِيهَا الْفُسَادَ ۝١٢ فَصَبَّ عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ ۝١٣ إِنَّ رَبَّكَ لَبَالْمُرْصَادِ ۝١٤ فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ ۝١٥ وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَهْنَنِ ۝١٦ كَلَّا بَلْ لَا تُكْرِمُونَ الْيَتِيمَ ۝١٧ وَلَا تَحَاضُّونَ عَلَى طَعَامِ الْمِسْكِينِ ۝١٨ وَتَأْكُلُونَ التُّرَاثَ أَكْلًا لَّمًّا ۝١٩ وَتُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ۝٢٠ كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا دَكًّا ۝٢١ وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا ۝٢٢ وَجِئَاءَ يَوْمٍ يُؤَمِّدُ بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ وَأَنَّى لَهُ الذِّكْرَى ۝٢٣

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به صبح. ﴿۱﴾ و به شب های دهگانه. ﴿۲﴾ و به جفت و طاق. ﴿۳﴾ و به شب چون بگذرد. ﴿۴﴾ آیا در این (امر) سوگندی برای خردمندان وجود دارد؟ ﴿۵﴾ آیا ندانسته ای که پروردگارت چگونه با قوم عاد رفتار کرد؟ ﴿۶﴾ قوم ارم که صاحب قامت های بلند و ستون مانند بودند. ﴿۷﴾ که همانند آن در (هیچ یک) از شهرها آفریده نشده است. ﴿۸﴾ و ثمودی که صخره ها را در وادی (قری) تراشیده بودند. ﴿۹﴾ و فرعون صاحب سپاه. ﴿۱۰﴾ همان کسانی که در شهرها سرکشی کردند. ﴿۱۱﴾ و در آن جا خیلی فساد و تباهی به راه انداختند. ﴿۱۲﴾ سرانجام پروردگارت آنان را به عذاب گرفتار ساخت. ﴿۱۳﴾ به راستی پروردگارت در کمین است. ﴿۱۴﴾ پس اما انسان هرگاه پروردگارش او را بیازماید و او را گرمی دارد و به او نعمت دهد، می گوید: پروردگارم مرا گرمی داشته. ﴿۱۵﴾ و اما زمانی که پروردگارش او را بیازماید و روزی اش را بر او تنگ گیرد، می گوید: پروردگارم مرا خوار داشته است. ﴿۱۶﴾ چنین نیست بلکه یتیم را گرمی نمی دارید. ﴿۱۷﴾ و همدیگر را به خوراک دادن به مستمند ترغیب نمی کنید. ﴿۱۸﴾ و همدیگر را به خوراک دادن به مستمند ترغیب نمی کنید. ﴿۱۹﴾ و مال را بسیار دوست می دارید. ﴿۲۰﴾ چنین نیست (که می گوید)، زمانی که زمین پی در پی هموار شود. ﴿۲۱﴾ و پروردگارت بیاید و فرشتگان صف صف حاضر شوند. ﴿۲۲﴾ و آن روز دوزخ را در میان می آورند. آن روز انسان پند می گیرد ولی چنین یاد کردنی چه سودی برای او دارد! ﴿۲۳﴾

يَقُولُ يَلَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي ﴿٢٤﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُعَذِّبُ
عَذَابُهُ أَحَدٌ ﴿٢٥﴾ وَلَا يُوثِقُ وَثَاقَهُ أَحَدٌ ﴿٢٦﴾ يَأْتِيئُهَا
الْنَفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ﴿٢٧﴾ أَرْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكَ رَاضِيَةً
مَّرْضِيَّةً ﴿٢٨﴾ فَأَدْخِلِي فِي عَبْدِي ﴿٢٩﴾ وَأَدْخِلِي جَنَّتِي ﴿٣٠﴾

سُورَةُ الْبَلَدِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا أَقْسِمُ بِهَذَا الْبَلَدِ ﴿١﴾ وَأَنْتَ حِلٌّ بِهَذَا الْبَلَدِ ﴿٢﴾
وَوَالِدٍ وَمَا وَلَدَ ﴿٣﴾ لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي كَبَدٍ ﴿٤﴾
أَحْسَبُ أَنْ لَنْ يَقْدِرَ عَلَيْهِ أَحَدٌ ﴿٥﴾ يَقُولُ أَهْلَكْتُ
مَالًا لُبَدًا ﴿٦﴾ أَيْحَسِبُ أَنْ لَمْ يَرَهُ أَحَدٌ ﴿٧﴾ أَلَمْ نَجْعَلْ
لَهُ عَيْنَيْنِ ﴿٨﴾ وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ ﴿٩﴾ وَهَدَيْنَاهُ
الَّتَجْدِينَ ﴿١٠﴾ فَلَا أَفْتَحَمَ الْعَقَبَةَ ﴿١١﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا
الْعَقَبَةُ ﴿١٢﴾ فَكُ رَقَبَةً ﴿١٣﴾ أَوْ إِطْعَمٌ فِي يَوْمٍ ذِي
مَسْعَبَةٍ ﴿١٤﴾ يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ﴿١٥﴾ أَوْ مِسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ﴿١٦﴾
ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ
وَتَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ ﴿١٧﴾ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿١٨﴾
وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا هُمْ أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿١٩﴾
عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤَصَّدَةٌ ﴿٢٠﴾

سوره بلد

به نام خداوند بخشنده مهربان

می گوید: ای کاش! برای این زندگی ام (خوبی ها و
نیکی هایی) پیشاپیش می فرستادم. ﴿۲۴﴾ پس آن روز
کسی چون عذاب خداوند عذاب نکند. ﴿۲۵﴾ و
هیچ کسی هم چون خداوند او را به بند نمی کشد. ﴿۲۶﴾
ای روح آرام گیرنده! ﴿۲۷﴾ خشنود و خداپسند
به سوی پروردگارت بازگردد. ﴿۲۸﴾ و در میان بندگانم
در آی. ﴿۲۹﴾ و به بهشت من داخل شود. ﴿۳۰﴾

سوگند به این شهر. ﴿۱﴾ و شهری که تو ساکن آن
هستی. ﴿۲﴾ و سوگند به پدر، و فرزندی که به وجود
آورد. ﴿۳﴾ همانا ما انسان را در رنج و محنت
آفریده ایم. ﴿۴﴾ آیا گمان می برد که هیچ کس بر او
توانایی ندارد؟! ﴿۵﴾ می گوید: من مال فراوانی تباه و
نابوده کرده ام. ﴿۶﴾ آیا می پندارد که کسی او را ندیده
است؟! ﴿۷﴾ آیا برایش دو چشم قرار نداده ایم؟! ﴿۸﴾
و زبان و دو لب را نیافریده ایم؟! ﴿۹﴾ و راه خیر و شر
را بدو نموده ایم. ﴿۱۰﴾ پس به گردنه درنیامده است.
﴿۱۱﴾ و تو چه می دانی آن گردنه چیست؟! ﴿۱۲﴾ آزاد
کردن برده ای است. ﴿۱۳﴾ یا خوراک دادن در روز
گرسنگی. ﴿۱۴﴾ به یتیمی خویشاوند. ﴿۱۵﴾ یا به
مستمندی خاک نشین. ﴿۱۶﴾ پس از آن از کسانی
است که ایمان آورده و همدیگر را به صبر و شکیبایی
توصیه کرده و همدیگر را به مهربانی سفارش نموده اند.
﴿۱۷﴾ ایشان اهل سعادتند. ﴿۱۸﴾ و کسانی که به آیات
ما کفر ورزیده اند نگویند بخت هستند. ﴿۱۹﴾ بر آنان (از
هرسو) آتشی (فراگیر) گمارده شده است. ﴿۲۰﴾

سُورَةُ الشَّمْسِ

سوره شمس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا ۝۱ وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَّهَا ۝۲ وَالنَّهَارِ
 إِذَا جَلَّهَا ۝۳ وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا ۝۴ وَالسَّمَاءِ وَمَا
 بَنَاهَا ۝۵ وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاهَا ۝۶ وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا
 ۝۷ فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا ۝۸ قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا
 ۝۹ وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا ۝۱۰ كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَاهَا
 ۝۱۱ إِذِ انْبَعَثَ أَشْقَاهَا ۝۱۲ فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ
 اللَّهِ وَسُقْيَاهَا ۝۱۳ فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ
 رَبُّهُمْ بِذُنُوبِهِمْ فَسَوَّاهَا ۝۱۴ وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا ۝۱۵

سُورَةُ اللَّيْلِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ ۝۱ وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ ۝۲ وَمَا خَلَقَ
 الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ۝۳ إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّىٰ ۝۴ فَأَمَّا مَنْ
 أَعْطَىٰ وَاتَّقَىٰ ۝۵ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ ۝۶ فَسَنِّيْسِرُهُ
 لِلْيُسْرَىٰ ۝۷ وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنَىٰ ۝۸ وَكَذَّبَ
 بِالْحُسْنَىٰ ۝۹ فَسَنِّيْسِرُهُ لِلْعُسْرَىٰ ۝۱۰ وَمَا يُغْنِي عَنْهُ
 مَالُهُ إِذَا تَرَدَّىٰ ۝۱۱ إِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدَىٰ ۝۱۲ وَإِنَّ لَنَا
 لَلْآخِرَةَ وَالْأُولَىٰ ۝۱۳ فَأَنْذَرْنَكُمْ نَارًا تَلْقَوْنَ ۝۱۴

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به خورشید و پرتو آن. ۱ و سوگند به ماه چون
 از پی (آن) درآید. ۲ و سوگند به روز چون آنرا نمایان
 سازد. ۳ و سوگند به شب چون آنرا فرو می‌پوشاند.
 ۴ و سوگند به آسمان و به آن که آنرا بنا کرد. ۵ و
 سوگند به زمین و به آن که آنرا بگسترده. ۶ و سوگند
 به نفس و آن که به آن سامان داد. ۷ سپس بدو گناه و
 تقوا را الهام کرده. ۸ همانا کسی که آنرا پاک داشت
 رستگار شد. ۹ و به راستی کسی که نفس خویشتن را
 پنهان بدارد ناکام می‌گردد. ۱۰ قوم ثمود از روی
 سرکشی خود (آنرا) دروغ انگاشتند. ۱۱ آن گاه که
 بدبخت ترین ایشان برخاست و رفت. ۱۲ فرستاده خدا به
 آنان گفت: به شتر خدا کاری نداشته باشید و او را از نوبت
 آبش بازندارید. ۱۳ پس او را دروغگو انگاشتند آن گاه
 آنرا پی کردند سپس به سزای گناهانشان، پروردگارشان بر
 آنان کیفر نازل کرد و ایشان را هلاک کرد و آن کیفر را
 بر آنان یکسان اعمال داشت. ۱۴ و خدا از عاقبت
 کارشان نمی‌ترسد. ۱۵

سوره لیل

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به شب چون فروپوشاند. ۱ سوگند به روز چون
 پدیدار شود. ۲ سوگند به آن که نر و ماده را آفرید.
 ۳ بی گمان تلاش شما گوناگون و متفاوت است. ۴
 پس اما کسی که بخشید و پرهیزگاری کرد. ۵ و (آیین)
 نیک را تصدیق کرد. ۶ (راه رسیدن) به آسایش را
 برایش آسان می‌گردانیم. ۷ و اما هرکس که بخل ورزد
 و (خود را) بی‌نیاز شمرد. ۸ و (آئین) نیک را تکذیب
 کند. ۹ او را میسر برای سختی و مشقت می‌سازیم. ۱۰
 و در آن هنگام که (به گور) پرت می‌گردد دارایی‌اش
 سودی به حل او ندارد. ۱۱ بی گمان نشان دادن راه بر
 عهده‌ی ماست. ۱۲ و قطعاً آخرت و دنیا همه از آن
 ماست. ۱۳ پس شما را از آتشی که زبانه زند بیم دادم.
 ۱۴

بدان داخل نمی‌شود و نمی‌سوزد مگر بدبخت‌ترین (انسان‌ها). ﴿۱۵﴾ کسی که دروغ انگاشت و روی گردان شد. ﴿۱۶﴾ و پرهیزگار از آن دور داشته خواهد شد. ﴿۱۷﴾ کسی که مال خود را می‌دهد تا خویشان را پاکیزه بدارد. ﴿۱۸﴾ و کسی نزد او نعمتی ندارد که پاداش (آن را) ببیند. ﴿۱۹﴾ بلکه برای کسب رضایت پروردگار والاترش می‌بخشد. ﴿۲۰﴾ و به‌راستی خشنود خواهد شد. ﴿۲۱﴾

سوره ضحی

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به چاشتگاه. ﴿۱﴾ سوگند به شب چون آرام گیرد. ﴿۲﴾ پروردگارت تو را رها نکرده و دشمن نداشته است. ﴿۳﴾ و به یقین آخرت برایت از دنیا بهتر خواهد بود. ﴿۴﴾ و پروردگارت به تو (نعمت) خواهد داد که خشنود می‌گرددی. ﴿۵﴾ آیا تو را یتیم نیافت و جای داد؟ ﴿۶﴾ تو را راه نایافته یافت و راه نمود. ﴿۷﴾ و تو را فقیر و بی‌چیز یافت و ثروتمند و دارایت ساخت. ﴿۸﴾ پس به یتیم ستم مکن. ﴿۹﴾ و اما بر گدا بانگ مزن. ﴿۱۰﴾ و نعمت‌های پروردگارت را بازگو کن. ﴿۱۱﴾

سوره شرح

به نام خداوند بخشنده مهربان

آیا دلت را برایت نگشادیم. ﴿۱﴾ و بار سنگین تو را از (دوش) تو برنگرفتیم؟ ﴿۲﴾ همان باری که پشت تو را سنگین کرده است؟ ﴿۳﴾ و آوازهات را برایت بلند گردانیدیم. ﴿۴﴾ پس بی‌گمان در کنار دشواری آسانی است. ﴿۵﴾ به یقین در کنار دشواری آسانی است. ﴿۶﴾ پس هنگامی که (در کار و بارت) فراغت یافتی، بکوش. ﴿۷﴾ و به‌سوی پروردگارت روی آر. ﴿۸﴾

لَا يَصْلِيهَا إِلَّا الْأَشْقَى ﴿۱۵﴾ الَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّى ﴿۱۶﴾ وَسَيُجَنَّبُهَا الْأَتْقَى ﴿۱۷﴾ الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّى ﴿۱۸﴾ وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ مِنْ نِعْمَةٍ تُجْزَى ﴿۱۹﴾ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِ الْأَعْلَى ﴿۲۰﴾ وَلَسَوْفَ يَرْضَى ﴿۲۱﴾

سُورَةُ الضُّحَى

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالضُّحَى ﴿۱﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَى ﴿۲﴾ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَى ﴿۳﴾ وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَى ﴿۴﴾ وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى ﴿۵﴾ أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَى ﴿۶﴾ وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَى ﴿۷﴾ وَوَجَدَكَ عَائِلًا فَأَغْنَى ﴿۸﴾ فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ ﴿۹﴾ وَأَمَّا السَّائِلَ فَلَا تَنْهَرْ ﴿۱۰﴾ وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ ﴿۱۱﴾

سُورَةُ الشَّرْحِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ﴿۱﴾ وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ ﴿۲﴾ الَّذِي أَنْقَضَ ظَهْرَكَ ﴿۳﴾ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ ﴿۴﴾ فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ﴿۵﴾ إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ﴿۶﴾ فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ ﴿۷﴾ وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَارْغَبْ ﴿۸﴾

سُورَةُ التِّينِ

سوره تین

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالَّتَيْنِ وَالزَّيْتُونَ ۝ وَطُورِ سِينِينَ ۝ وَهَذَا الْبَلَدِ
الْأَمِينِ ۝ لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ۝
ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ ۝ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ۝ فَمَا
يُكَذِّبُكَ بَعْدَ بِالذِّينِ ۝ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمِ
الْحَكَمِينَ ۝

سُورَةُ الْعَلَقِ

سوره علق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ۝ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ
عَلَقٍ ۝ أَقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ ۝ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ
۝ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ۝ كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ
لَيَظْغَىٰ ۝ أَنْ رَآهُ اسْتَغْفَىٰ ۝ إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الرُّجْعَىٰ
۝ أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَىٰ ۝ عَبْدًا إِذَا صَلَّىٰ ۝ أَرَأَيْتَ
إِنْ كَانَ عَلَى الْهُدَىٰ ۝ أَوْ أَمَرَ بِالْتَّقْوَىٰ ۝ أَرَأَيْتَ
إِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ۝ أَلَمْ يَعْلَم بِأَنَّ اللَّهَ يَرَىٰ ۝ كَلَّا
لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ ۝ نَاصِيَةٍ كَذِبَةٍ
خَاطِئَةٍ ۝ فليدْعُ نادِيَهُ ۝ سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ ۝
كَلَّا لَا تَطِعُهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ ۝

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به انجیر و زیتون. ﴿۱﴾ سوگند به طور سینا.
﴿۲﴾ سوگند به این شهر امین (=مکه). ﴿۳﴾ به یقین
اسنان را در نیکوترین قوام آفریدیم. ﴿۴﴾ آن گاه او را
فروتر از همه ی فروماندگان قرار دادیم. ﴿۵﴾ مگر
آنان که ایمان آورده اند و کارهای شایسته کرده اند پس
ایشان پاداشی پایان ناپذیر دارند. ﴿۶﴾ پس (ای انسان)
چه چیز پس از (این همه پند و اندرز) تو را بر آن
می دارد که کيفر (روز قیامت) را دروغ انگاری؟! ﴿۷﴾
مگر خداوند فرمانروا ترین فرمانروایان نمی باشد؟! ﴿۸﴾

به نام خداوند بخشنده مهربان

بخوان به نام پروردگارت، آن که (همه جهان را)
آفریده است. ﴿۱﴾ انسان را از خون بسته آفریده است.
﴿۲﴾ بخوان و پروردگارت بس گرامی است. ﴿۳﴾
خدایی که (نوشتن) با قلم آموخت. ﴿۴﴾ به انسان آنچه
را که نمی دانست آموخت. ﴿۵﴾ قطعاً انسان سر به
طغیان برمی دارد. ﴿۶﴾ هنگامی که خود را بی نیاز
می بیند. ﴿۷﴾ به یقین بازگشت به سوی پروردگار
توست. ﴿۸﴾ آیا به کسی که بازمی دارد نگرسته ای؟
﴿۹﴾ بنده ای را چون به نماز ایستد. ﴿۱۰﴾ به من بگو
اگر بر راه هدایت می بود؟ ﴿۱۱﴾ یا این که به تقوا و
پرهیزگاری دستور می داد. ﴿۱۲﴾ به من بگو اگر
تکذیب کند و روی گردان شود؟ ﴿۱۳﴾ مگر ندانسته
است که خدا می بیند؟ ﴿۱۴﴾ نه! اگر باز نیاید پیشانی اش
را خواهیم کشید. ﴿۱۵﴾ پیشانی دروغگوی گناهکار.
﴿۱۶﴾ پس باید اهل مجلسش را فرا بخواند. ﴿۱۷﴾ ما نیز
فرشتگان مأمور دوزخ را صدا می زنیم. ﴿۱۸﴾ هرگز! از
او اطاعت مکن و سجده ببر و (به خداوند) تقرب
بجوی. ﴿۱۹﴾

سُورَةُ الْقَدْرِ

سوره قدر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ۝ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ۝ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ ۝ تَنَزَّلُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِّنْ كُلِّ أَمْرٍ ۝ سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ ۝

به نام خداوند بخشنده مهربان

بدون شک ما آن (قرآن) را در شب قدر نازل کردیم. ﴿۱﴾ و تو چه می‌دانی که شب قدر چیست؟. ﴿۲﴾ شب قدر از هزار ماه بهتر است. ﴿۳﴾ فرشتگان و جبرئیل در آن شب با اجازه پروردگارشان برای هرگونه کاری نازل می‌شوند. ﴿۴﴾ آن شب، شب سلامت و رحمت است تا طلوع صبح. ﴿۵﴾

سُورَةُ الْبَيِّنَةِ

سوره بینه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ مُنْفَكِينَ حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ ۝ رَسُولٌ مِّنَ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مُّطَهَّرَةً ۝ فِيهَا كُتِبَ قِيمَةٌ ۝ وَمَا تَفَرَّقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَةُ ۝ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقِيمَةِ ۝ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أُولَٰئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ ۝ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ ۝

به نام خداوند بخشنده مهربان

کافران اهل کتاب و مشرکان تا زمانی که حجت بدیشان نرسد به حال خود رها نمی‌شوند. ﴿۱﴾ فرستاده‌ای از سوی خداوند است که صحیفه‌های پاک می‌خواند. ﴿۲﴾ در آن نوشته‌هایی راست و درست است. ﴿۳﴾ و اهل کتاب پراکنده نشدند مگر پس از آن که به آنان حجت آشکار رسید. ﴿۴﴾ و فرمان نیافتند جز آن که خدا را مخلصانه و حق‌گرایانه بپرستند و نماز را برپای دارند و زکات را پردازند و این است آئین راستین. ﴿۵﴾ به یقین کافران از میان اهل کتاب و مشرکان در آتش دوزخند و در آن جاودانه خواهند بود، اینانند که بدترین آفریدگانند. ﴿۶﴾ آنانکه ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند اینانند که بهترین آفریدگانند. ﴿۷﴾

جَزَاؤُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّتْ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا
عَنْهُ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ ﴿٨﴾

سُورَةُ الزَّلْزَلَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ﴿١﴾ وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ
أَنْقَالَهَا ﴿٢﴾ وَقَالَ الْإِنْسَانُ مَا لَهَا ﴿٣﴾ يَوْمَئِذٍ تُخَدِّثُ
أَخْبَارَهَا ﴿٤﴾ بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَى لَهَا ﴿٥﴾ يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ
الْإِنْسَانُ أَشْتَاتًا لِيُرَوْا أَعْمَلُهُمْ ﴿٦﴾ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ
ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ﴿٧﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ ﴿٨﴾

﴿٨﴾

سُورَةُ الْعَادِيَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْعَادِيَاتِ ضَبْحًا ﴿١﴾ فَالْمُورِيَاتِ قَدْحًا ﴿٢﴾
فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا ﴿٣﴾ فَأَثَرْنَ بِهِ نَقْعًا ﴿٤﴾ فَوَسَطْنَ
بِهِ جَمْعًا ﴿٥﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُودٌ ﴿٦﴾ وَإِنَّهُ عَلَى
ذَلِكَ لَشَهِيدٌ ﴿٧﴾ وَإِنَّهُ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ ﴿٨﴾
﴿٩﴾ أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِي الْقُبُورِ ﴿٩﴾

پاداششان نزد پروردگارشان باغ‌های بهشتی است که از زیر
آن رودها روان است، جاودانه و برای همیشه در آن
خواهند ماند. خداوند از آنان راضی و ایشان هم از خدا
خشنودند این از آن کسی خواهد بود که از پروردگار
خویش بهراسد. ﴿٨﴾

سوره زلزله

به نام خداوند بخشنده مهربان

هنگامی که زمین سخت به لرزه انداخته می‌شود. ﴿١﴾ و
زمین بارهای سنگین خود را بیرون می‌افکند. ﴿٢﴾ و انسان
می‌گوید: آنرا چه شده است؟ ﴿٣﴾ آن روز (زمین) از
خبرهای خود سخن می‌گوید. ﴿٤﴾ چرا که پروردگارت
به آن حکم کرده است. ﴿٥﴾ در آن روز مردم به (حال)
پراکنده بر آیند تا (کیفر) اعمالشان به آنان نماینده شود.
﴿٦﴾ پس هرکس به اندازه ذره‌ای کار نیک کرده باشد
(پاداش) آنرا خواهد دید. ﴿٧﴾ و هرکس به اندازه
ذره‌ای کار بد کرده باشد (کیفر) آنرا خواهد دید. ﴿٨﴾

سوره عادیات

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به اسبان تازنده‌ای که نفس زنان پیش می‌روند!
﴿١﴾ سوگند به اسبانی که جرقه می‌افروزند. ﴿٢﴾
سوگند به اسبان تاراج‌گری که به صبح در آیند. ﴿٣﴾
آن‌گاه در آن (هنگام) غبار برانگیزند. ﴿٤﴾ آن‌گاه به
میان جمع می‌تازند. ﴿٥﴾ بی‌گمان انسان نسبت به
پروردگار خود ناسپاس است. ﴿٦﴾ و همانا خود انسان
نیز بر این گواه است. ﴿٧﴾ و او علاقه شدیدی به
دارائی و اموال دارد. ﴿٨﴾ مگر نمی‌داند هنگامی که
آنچه در گورهاست بیرون آورده شود. ﴿٩﴾

وَحُصِّلَ مَا فِي الصُّدُورِ ﴿١٠﴾ إِنَّ رَبَّهُمْ بِهِمْ يَوْمَئِذٍ
لَّخَبِيرٌ ﴿١١﴾

سُورَةُ الْقَارِعَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْقَارِعَةُ ﴿١﴾ مَا الْقَارِعَةُ ﴿٢﴾ وَمَا أَذْرَكَ مَا الْقَارِعَةُ
﴿٣﴾ يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ ﴿٤﴾
وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوشِ ﴿٥﴾ فَأَمَّا مَنْ
ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ ﴿٦﴾ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ ﴿٧﴾ وَأَمَّا
مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ ﴿٨﴾ فَأُمَّهُ هَاوِيَةٌ ﴿٩﴾ وَمَا أَذْرَكَ
مَا هِيَ ﴿١٠﴾ نَارٌ حَامِيَةٌ ﴿١١﴾

سوره قارعه

به نام خداوند بخشنده مهربان

فروکوبنده. ﴿۱﴾ (آن) فروکوبنده چیست؟ ﴿۲﴾ و تو
چه دانی که فروکوبنده چیست؟ ﴿۳﴾ روزی است که
مردمان همچون پروانه‌های پراکنده خواهند بود. ﴿۴﴾
و کوه‌ها مانند پشم رنگینِ حلاجی شده خواهند شد.
﴿۵﴾ اما هرکس که کفه‌های (نیکی‌های) او سنگین
باشد. ﴿۶﴾ او در زندگی رضایت‌بخشی به سر می‌برد.
﴿۷﴾ و اما کسی که ترازوی (نیکی‌ها و حسنات) او
سبک باشد. ﴿۸﴾ مادر (مهربان) او پرتگاه دوزخ است.
﴿۹﴾ و تو چه می‌دانی که آن چیست؟ ﴿۱۰﴾ آتش
بزرگ و بسیار گرم و سوزانی است. ﴿۱۱﴾

سُورَةُ التَّكْوِيْنِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلْهَنَكُمْ التَّكْوِيْنُ ﴿١﴾ حَتَّى زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ﴿٢﴾ كَلَّا
سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ كَلَّا لَوْ
تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِيْنِ ﴿٥﴾ لَتَرَوُنَّ الْجَحِيْمَ ﴿٦﴾ ثُمَّ
لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ الْيَقِيْنِ ﴿٧﴾ ثُمَّ لَتَسْأَلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ
النَّعِيْمِ ﴿٨﴾

سوره تکوین

به نام خداوند بخشنده مهربان

افزون‌طلبی شما را غافل ساخت. ﴿۱﴾ تا وقتی که به
گورستان‌ها رسیدید. ﴿۲﴾ نه! خواهید دانست. ﴿۳﴾ باز
هم (می‌گویم) خواهید دانست. ﴿۴﴾ اگر به علم یقین
(حقیقت کار را) بدانید (چنین نمی‌شد). ﴿۵﴾ شما قطعاً
دوزخ را خواهید دید. ﴿۶﴾ سپس آن‌را به دیده یقین
خواهید دید. ﴿۷﴾ سپس در آن روز از ناز و
نعمت‌هایی که از آن برخوردار هستید) بازخواست
خواهید شد. ﴿۸﴾

سُورَةُ الْعَصْرِ

سوره عصر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْعَصْرِ ۱ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ۲ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالحَقِّ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ ۳

به نام خداوند بخشنده مهربان

سوگند به زمان. ﴿۱﴾ که انسان در زیانکاری است. ﴿۲﴾ مگر آنان که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده و همدیگر را به حق سفارش و همدیگر را به شکیبایی توصیه نموده‌اند. ﴿۳﴾

سُورَةُ الْهُمَزَةِ

سوره همزه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ ۱ الَّذِي جَمَعَ مَالًا وَعَدَّدَهُ ۲ يَحْسَبُ أَنَّ مَالَهُ أَخْلَدَهُ ۳ كَلَّا لَيُنبَذَنَّ فِي الْحُطَمَةِ ۴ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحُطَمَةُ ۵ نَارُ اللَّهِ الْمَوْقِدَةُ ۶ الَّتِي تَطَّلِعُ عَلَى الْأَفْئِدَةِ ۷ إِنَّهَا عَلَيْهِمْ مُّوَصَّدَةٌ ۸ فِي عَمَدٍ مُمَدَّدَةٍ ۹

به نام خداوند بخشنده مهربان

وای به حال هر عیب‌جوی طعنه‌زن. ﴿۱﴾ کسی که مال گرد آورد و آن را شمارش کرد. ﴿۲﴾ می‌پندارد که مالش او را جاودانه می‌دارد. ﴿۳﴾ نه! به یقین در «حطمه» انداخته خواهد شد. ﴿۴﴾ و تو چه می‌دانی که «حطمه» چیست؟ ﴿۵﴾ آتش برافروخته خداست. ﴿۶﴾ آتشی که بر دل‌ها مسلط و چیره می‌گردد. ﴿۷﴾ بی‌گمان آن (آتش) بر آنان فرو بسته شده است. ﴿۸﴾ در ستون‌هایی دراز. ﴿۹﴾

سُورَةُ الْفِيلِ

سوره فیل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ ۱ أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ ۲ وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ ۳ تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِّن سِجِّيلٍ ۴ فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍ ۵

به نام خداوند بخشنده مهربان

آیا ندانسته‌ای که پروردگارت با یاران فیل چه کرد؟ ﴿۱﴾ آیا نیرنگ آنان را در تباهی قرار نداد؟ ﴿۲﴾ و گروه گروه پرندگان را بر آنان فرستاد. ﴿۳﴾ (که) به‌سوی آنان سنگریزه‌هایی از سنگ گل می‌انداختند. ﴿۴﴾ سرانجام آنان را مانند بازمانده (کاه) جوییده دشت قرار داد. ﴿۵﴾

سُورَةُ قُرَيْشٍ

سوره قریش

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا يَلْفُ قُرَيْشٍ ۝١ إِلَّا لِفِهِمْ رِحْلَةَ الشِّتَاءِ وَالصَّيْفِ
 ۝٢ فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ ۝٣ الَّذِي أَطْعَمَهُمْ مِنْ
 جُوعٍ وَآمَنَهُمْ مِنْ خَوْفٍ ۝٤

به نام خداوند بخشنده مهربان

به خاطر انس و الفت قریش. ﴿۱﴾ به خاطر انس و
 الفت ایشان به کوچ زمستانه و تابسته. ﴿۲﴾ پس باید
 پروردگار این خانه را پرستش کنند. ﴿۳﴾ کسی که
 آنان را در گرسنگی خوراک داد و در بیمناکی امن و
 امان بخشید. ﴿۴﴾

سُورَةُ الْمَاعُونِ

سوره ماعون

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالْإِيمَانِ ۝١ فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ
 الْيَتِيمَ ۝٢ وَلَا يَحْضُ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ ۝٣ فَوَيْلٌ
 لِلْمُصَلِّينَ ۝٤ الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ ۝٥
 الَّذِينَ هُمْ يُرَاءُونَ ۝٦ وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ ۝٧

به نام خداوند بخشنده مهربان

آیا نگریده‌ای به کسی که جزای اعمال را دروغ
 انگاشت؟ ﴿۱﴾ آن شخص همان کسی است که یتیم
 را (با اهانت) از خود می‌راند. ﴿۲﴾ و بر خوراک دادن
 بینوا ترغیب نمی‌کند. ﴿۳﴾ پس وای بر آن
 نمازگزاران. ﴿۴﴾ همان کسانی که از نماز خویش
 غافلند. ﴿۵﴾ آنان که خودنمایی می‌کنند. ﴿۶﴾ و از به
 امات دادن وسایل خانه خودداری می‌ورزند. ﴿۷﴾

سُورَةُ الْكَوْثَرِ

سوره کوثر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَعْطَيْنَكَ الْكَوْثَرَ ۝١ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ ۝٢
 إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ ۝٣

به نام خداوند بخشنده مهربان

به راستی که ما به تو کوثر دادیم. ﴿۱﴾ پس برای
 پروردگارت نماز بگذار و قربانی کن. ﴿۲﴾ بی‌گمان
 دشمنت هموست بی‌نام و نشان. ﴿۳﴾

سُورَةُ الْكَافِرُونَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ يَتَّيِّهَا الْكَافِرُونَ ﴿١﴾ لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٢﴾
وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ﴿٣﴾ وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَا
عَبَدْتُمْ ﴿٤﴾ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ﴿٥﴾ لَكُمْ
دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ ﴿٦﴾

سوره کافرون

به نام خداوند بخشنده مهربان

بگو: ای کافران! ﴿١﴾ آنچه را که شما می‌پرستید
نمی‌پرستم. ﴿٢﴾ و شما نیز نمی‌پرستید آنچه را که من
می‌پرستم. ﴿٣﴾ و نه من آنچه را شما می‌پرستید
می‌پرستم. ﴿٤﴾ و نه شما آنچه را من می‌پرستم
می‌پرستید. ﴿٥﴾ دین شما برای خودتان و دین من برای
خودم. ﴿٦﴾

سُورَةُ النَّصْرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ﴿١﴾ وَرَأَيْتَ النَّاسَ
يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا ﴿٢﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ
وَاسْتَغْفِرْ لَهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا ﴿٣﴾

سوره نصر

به نام خداوند بخشنده مهربان

هنگامی که یاری خدا و پیروزی فرا رسد. ﴿١﴾ و مردم
را ببینی که دسته دسته و گروه گروه داخل دین خدا
می‌شوند. ﴿٢﴾ پروردگار خود را سپاس و ستایش کن
و از او آمرزش بخواه بی گمان او توبه‌پذیر است. ﴿٣﴾

سُورَةُ الْمَسَدِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ ﴿١﴾ مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا
كَسَبَ ﴿٢﴾ سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ﴿٣﴾ وَامْرَأَتُهُ
حَمَّالَةَ الْحَطَبِ ﴿٤﴾ فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍ ﴿٥﴾

سوره مسد

به نام خداوند بخشنده مهربان

شکسته باد دو دستان ابولهب و (ابولهب) هلاک باد.
﴿١﴾ دارائی و آنچه را به دست آورده است سودی بدو
نمی‌رساند. ﴿٢﴾ به آتش شعله‌ور درخواهد آمد. ﴿٣﴾
و زنش (نیز به دوزخ درمی‌آید. نکوهش می‌کنم) آن
هیزم‌کش را. ﴿٤﴾ در گردن او طنابی از لیف
خرماست. ﴿٥﴾

سُورَةُ الْإِخْلَاصِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ۝ (۱) اللَّهُ الصَّمَدُ ۝ (۲) لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ۝ (۳) وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ۝ (۴)

سوره إخلاص

به نام خداوند بخشنده مهربان

بگو: خدا یگانه یکتا است. ﴿۱﴾ خداوند سرور و والا و برآورنده امیدها و برطرفکننده نیازها است. ﴿۲﴾ نه (فرزند) زاده و نه زاده شده است. ﴿۳﴾ و کسی همتا و همگون او نمی باشد. ﴿۴﴾

سُورَةُ الْفَلَقِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ۝ (۱) مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ۝ (۲) وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ۝ (۳) وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ۝ (۴) وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ۝ (۵)

سوره فلق

به نام خداوند بخشنده مهربان

بگو: پناه می برم به پروردگار سپیده دم. ﴿۱﴾ از شر هر آنچه آفریده است. ﴿۲﴾ و از شر شب تاریک چون فروپوشاند. ﴿۳﴾ و از شر زنانی که در گره ها می دمنند. ﴿۴﴾ و از شر حسود بدان گاه که حسد می ورزد. ﴿۵﴾

سُورَةُ النَّاسِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ۝ (۱) مَلِكِ النَّاسِ ۝ (۲) إِلَهِ النَّاسِ ۝ (۳) مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ۝ (۴) الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ ۝ (۵) مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ۝ (۶)

سوره ناس

به نام خداوند بخشنده مهربان

بگو: به پروردگار مردم پناه می برم. ﴿۱﴾ فرمانروای مردم. ﴿۲﴾ معبود مردم. ﴿۳﴾ از شر وسوسه گری که واپس می رود. ﴿۴﴾ کسی که در دل های مردم وسوسه می کند. ﴿۵﴾ از جنیان (باشد) یا از مردمان. ﴿۶﴾